

Ax Mx Dx Gx

பங்கிராஸ்

அல்லது

பூர்விக சுரங்க சபையின்

விநோத

விர்த்தாந்தம்.

இஃது

சேகசபைத் துருக்களில் ஒருவரால்

இயற்றப்பட்டது.

திருச்சிணைப்பள்ளி

அர்ச். ருசையப்பர் கல்விசாஸ்திர மடத்து

அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1896

CUM PERMISSU SUPERIORUM.

பொருள் அட்டவணை.

அதிசு நம்.	பொருள்.	பக்கம்.
முதல் பாகம்.		
சமாதான காலம்.		
i	கிறீஸ்துவக் குடும்பம், தாயும் மகனும் ...	5
ii	வேதசாட்சியின் செலவ புத்திரன் பங்கிராஸ்.	11
iii	தாய் தன் மகனை நேர்ந்தது ...	21
iv	அஞ்ஞானக் குடும்பம், தந்தையும் மகளும் ...	30
v	செல்வப் பாங்கி, அக்நேசி ...	48
vi	விருந்தினர் பந்தி ...	57
vii	கதாப்பிரசங்க சாஸ்திரியார் ...	63
viii	அக்நேசி, சீரா, செசீலி: உடைமையும் வறுமையும் ஒருவழி செல்லல ...	71
ix	இரண வீர சூரன், சிபஸ்தியார் ...	83
x	தவறி விழுவோர்க்கு ஊன்றுகோல் ...	96
xi	நரியுங் கோளாயும் ...	108
xii	மந்தைக்குள் நுழைந்த நரியுங் கோளாயும் அடாதது செய்பவன் படாதது படுவான்...	114
xiii	கிராம வனப்பும் வளமையும் ...	127
xiv	குரோமாசியன் கிராமம் ...	141
xv	தூர்குவாதன்: குடியுஞ் சூதுங் கொல்லும் விஷமாம் ...	154
இரண்டாம் பாகம்.		
யுத்தகளம்.		
i	தீயோஜனன்: சுரங்க ஸ்தலங்களின் விசாரணைக் கர்த்தா ...	173
ii	சுரங்ங்களைச் சார்ந்த விவரங்கள் ...	182
iii	இராஜ ஆலோசனைச் சங்கம் ...	190
iv	சகோதர சாமத்துரோகம்...	202
v	கன்னிகா இரத்தனம்...	208

அதிகா ரம்.	பொருள்.	பக் கம்.
vi	அக்நேசியின் கிராமம்: துன்பமும் இன்ப முன் சுழலுஞ் சக்கரம்	214
vii	இராஜ சட்டம்	223
viii	இராஜ சட்டம் போன கதி... ..	235
ix	விபரீத வியாக்கியானம்	242
x	சுரங்கத்தில் நுழைந்த நரிக்கூட்டம்... ..	252
xi	முதல் புஷ்பம் : செசீலி ஜெயசீலி	265
xii	நீதியுந் தயையும்: அரசன் அன்று கொல் லுந் தெய்வம் நின்று கொல்லும்... ..	280
xiii	பழிவாங்கும் இருவகை வழி	293
xiv	ஆஸ்தான சமஸ்தான வேலைகள்	366
xv	சிறைக்கூட்டம்	313
xvi	வழித்துணை ஆதாரம்	319
xvii	கடைசி யுத்தம்	336
xviii	கிறீஸ்துவப் போர்வீரன்	350
xix	சிறை மீட்சி	360
xx	போன உயிர் மீண்டும் வரல்	372
xxi	வேதசாட்சியின் வெற்றி முடி	379
xxii	சிறைக்கூட்டத்தின் அலங்காரம்	389
xxiii	அக்நேசியின் ஜனன நாள்	400
xxiv	பகையும் பழியும் மதியை மயக்கும்... ..	413
xxv	குருவும் பண்டிதரும்	429
xxvi	ஞானோதயப் பிரகாசம்	434
xxvii	மீரியாவின் வரலாறு	446
xxviii	சுகிர்தானந்த காலகதி	454

மூன்றாம் பாகம்.

வேற்றிமாலை,

i	கீழ்த்திசை அந்நியன்	463
ii	வேத விரோதியின் அதோகதி	470
iii	பாக்கிய சம்பூரணம்	477

அநாதிரம.

பங்கிராஸ்

அல்லது

பூர்வீக சுரங்க சபையின் விநோத
விரித்தாந்தம்.

இஃது

சேசசபைக் குருக்களிலொருவரால்
இயற்றப்பட்டது.

தெண்ணஞ்சூழியிற செவ்விதட்டாமரைப்பள்ளி
வண்ணம்பார்ப்பொடி மகிழ்வெழுத்துஞ்சிய அன்னம
எண்ணநூலிய வேடனுசகஞ்சி வந்தெரிகான்
சண்ணம்பார்ப்பொடி கலுழ்ந்தெனமகவொடு கலுழ்வாள்.
தேம்பாவணி.

TRICHINOPOLY:
ST. JOSEPH'S COLLEGE PRESS

1896

முகவுரை.

திருச்சபையின் ஆதிதுவக்கத்தின் முதல மூன்று நூறு ஞாண்டிகளில் சத்தியவேதக் கிறீஸ்துவர்கள் இருநத நிலைமையும் அவர்கள் சீவிய வரலாறும் வெகு விரோதமும் ஆச்சரியமுமுள்ளது. வேத விரோதிகளான இராஜாக்களுந் தேசாதிபதிகளுஞ் சத்தியவேதத்தை முழுதும் அழித்து நிராமலமாக்குமபடி தங்கள் சத்துவமெல்லாங் கூட்டிப் பெருங்கலாபனைகளை எழுப்பிக் கிறீஸ்துவர்களை நூறு நூறாய்ப் பிடித்துச் சிறையில் அடைத்தார்கள். அடிமைகளைப் போல் கடினவேலை அவர்கள் செய்யுமபடி தண்டித்தார்கள். இரத்தம பிரளயமாய்ச் சிந்தாமபடி அடித்து வருத்தினார்கள். துன்பவேதனைப்படுத்தி சித்திரவதைசெய்து உயிரை அணு அணுவாய்ப் பறித்தார்கள். கிறீஸ்துவர்களோவெனில் சேசநாதர்சுவாமிக்காக பாடிபட்டு உயிரி இழப்பது தங்களுக்கு ஆநந்தமுக்கியமென்று எண்ணி சந்தோஷத்துடன் சகல துன்ப வேதனை நிகழை அவமானங்களைப் பொறுத்தி சத்தியவேதத்தின் உண்மைககுச் சாட்சியாகத் தங்கள் உயிரைக்கொடுத்து வேதசாட்சிகளானார்கள்.

இந்தப் பூர்வீககாலத்துக் கிறீஸ்துவர்களுடைய தர்ம நடக்கையும் வேதத்தில் அவர்கள் காண்பித்த மன உறுதியும் எவாக்கும் ஆச்சரியம் உண்டாகக் ஏதுவானது. இதிலு விரோதமும் அற்புதமும் நிறைந்த வாததமானங்கள் பல உள. இவைகளில், சிலவற்றைத் தெரிந்துகொண்டு சரித்திரமேரையாய் ஒன்றுககுப்பின் ஒன்று இவைகளைச் சரமாய்க்கோர்த்து எவாக்கும் பிரயோசனமாமபடி விவரித்துக்காட்ட இப்புஸ்தகத்தை எழுதத்துணிந்தோம்.

பூர்வீககாலத்துக் கிறீஸ்துவர்களின் விநோதவிர்த்தா நத நடவடிக்கையைக் காட்டுமபோது அவர்களைச் சூழ்நதி நுந்த அஞ்ஞான ஜனங்களின் ஆசார ஒழுக்கமுறைகளையும் பகுத்துக்காட்டினால், இருவருக்குமுள்ள வித்தியாசம் உள்ளங்கை நெல்விககனிபோல எவாக்குருதெளிவாய்ப் புலப்படு மென்பதால் அககாலத்திலிருந்த அஞ்ஞானிகளைச் சேர்ந்த விநோதவிர்த்தாநதங்களையும் வாய்ந்த இடங்கள்தோறும் இ ப்புத்தகத்தில் காணலாம். ஆனால் அஞ்ஞானிகளைப்பற்றி நாம் இங்கு கூறும் வர்த்தமானங்களில் அவலக்ஷணமும் அ யொக்கியமுமான விஷயங்கள் யாவற்றையும் நீக்கி சிறுவர் முதலாய் யாதோர் மோசமின்றி வாசிக்கத்தகுந்தவைகளை மாதிரிஞ் சேர்த்துவைத்திருக்கின்றோம்.

திருச்சபை ஆகியில் முதல் மூன்று நூற்றாண்டில் அ ஞ்ஞானிகளான கொடுங்கோலமன்னா செய்த வேத கலாப னைகளின் கீழ்த்தம உரோமாபுரியிலிருந்த கிறீஸ்துவர்கள் பூஜை தேவாராதனை முதலிய வேத ஆசார முறைகளைப் ப் யமின்றிச் செய்யுமபடியாகப் பூமிக்குள் வீஸ்தாரமான சுரங் கங்கள் வெட்டி அங்கே இரகசியமாய்க்கூடித் தேவாராதனை நடப்பிதது வந்ததால் அநதக்காலத்துச் சபைக்குச் சுரங்க சபையென்ற நாமஞ் சாதாரணமாய்க் கொடுக்கப்பட்டது. அச்சபைக்குரிய சில விநோத விஷயங்களை நாம் இங்கு விவ ரித்துக்காட்டப்போவதால் இந்நூலுக்குப் பூர்வீக சுரங்க ச பையின் விநோத விர்த்தாநதம் என்ற பெயர் சிறப்பு ற்றது.

A. M. D. G.

பங்கிராஸ்

அல்லது

பூர்வீக சுரங்க சபையின் விநோத
விர்த்தாந்தம்.

முதல் பாகம்—சமாதான காலம்.

முதல் அதிகாரம்—கிறீஸ்துவ குடும்பம்.

தாயும் மகனும்.

சேசுநாதர்சுவாமி மனுஷாவதாரமான மூன்றாம் நூ
றாண்டின் காலத்திலுள்ள செல்வத்திலும் நாகரீக மேன்மையி
லும் மிகச்சிறந்தது நீரவளம் நிலவளம் பாவும் பூரணமாய் அ
மையப்பெற்று உலகத்துக்கு ஓர் ஆபரணமாக விளங்கிய இ
ராஜதானிப்பட்டணம் உரோமை மாநகரே என்று தேசசரித்
திர நூலாசிரியர் ஒரே சமமதமாய் எழுதிவைத்திருக்கின்
றார்கள்.

அநதக்காலத்திலிருந்த உரோமானர் இராட்சிய்பரிபா
லன சட்டத்திட்ட ஏற்பாடுகளிலும் போரவீர ஆண்மையிலு
ஞ் சாதாரிபு சாமர்த்திய திறமையிலுஞ் சாஸ்திர கலைக்கி
யான அறிவிலும் அழிவிர்த்திபெற்று மற்றெந்ததேச ஜன
ங்களைப்பார்க்கிலு மிகவுஞ் சிறந்து விளங்கி பேரோங்கிவந
தார்கள்.

இவர்கள் இலௌகீக தந்திர நூற்களில் எவ்வளவு நிபுணராய் மேன்மைபெற்றிருந்தாலுந் தேவ ஞான அறிவின் விஷயத்தில் குருடராய் அடாநத அஞ்ஞான இருளில் அமிழ்ந்தியிருந்தார்கள். இவர்களில் பெருமபான்மையோரான சமாளிய ஜனங்கள் தங்கள் மனஞ் சென்றவழி தினஞ்சென்று இஷ்டம்போல் பற்பலவகையான தேவர்கள் தேவதைகள் குலதெய்வமென்று கோடிக்கணக்கான குரூர ரூபிகளை ஏற்படுத்தி அவர்களுக்கு விதவிதமான ஆலயங்களைச் சிறப்பாய்க் கட்டி பூஜை ஆராதனை தூபதீபஞ் சடங்குமுறைகளைச் செய்துவந்தார்கள். சிறுபான்மையோரான கற்றுத் தேர்ந்த புத்திமான்கள் தங்கள் தேசத்தார் வணங்கி வழிபட்டுவருங் கோடிகணக்கான தேவர்கள் சுரங்கொண்டவன்கண்ட கனுவென்று இவர்களை நம்பாமலும் இவர்களின் சிலைகளைக் கையெடுத்து வணங்காமலும் சிலா தங்கள் மனதுக்கு இசைந்த ஒரு முகூர்த்தத்தை வழிபட்டுஞ் சிலா வழிபடாமலும் நடந்துவந்தார்கள்.

ஆகிலும் இந்த அஞ்ஞான உரோமர்னா மத்தியில் சேசநாதருடைய பரிசுத்த வேதந் திருச்சபையின் ஆதி உற்பவகாலத்திலேயே ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்தது. சேசநாதருடைய ஸ்தானத்திலிருந்து திருச்சபையை ஆண்டு நடத்துமபடி பனிரண்டு அபபோஸ்தலார்களுக்குள்ளிருந்து தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட அரசு. இராயப்பர் உரோமா அரசாட்சியின் இராஜதானியாகிய உரோமை மாநகரைத் தமது முக்கிய கெடிஸ்தலமாகத் தெரிந்துகொண்டார். அர்ச். இராயப்பருஞ் சின்னப்பரும இந்தப்பட்டணத்திலேதான் தங்கள் இடத்தத்தைச் சிறதி உயிரைப் பவியாக ஒப்புக்கொடுத்து வேதசாட்சி முடி பெற்றார்கள். வேதசாட்சிகளின் இரத்தம் வேதத்தின் வித்தான்தால் அநத நாள்முதல் சத்தியவேதம்

கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நாலாபக்கத்திலும் பரம்பிவந்தது பரம்பினாலும் உரோமைமாநகரில் இருந்த கிறீஸ்துவர்கள் கொடுங்கோலரான அஞ்ஞான இராஜாக்களின் துன்பத்துக்குப் பயந்து தாங்கள் இருக்கும் இடந்தெரியாமல் ஒளிந்து மறைந்து வெகு இரகசியமாய் சத்தியவேத முறைமை ஒழுங்குகளை அநுசரித்துவந்தார்கள்.

இப்படி இருக்குங்காலத்தில் உரோமை மாநகரில் மகா பிரபுத்துவ வங்கிஷத்தில் பிறந்த லுசினா என்னும் புண்ணியவிதவை ஒருத்தி இருந்தாள். இவள் சத்தியவேதக் கிறீஸ்துவளாய் அறநெறி ஒழுகுகத்தில் அணு அளவும் பிசகாமல் நற்குணம் நற்செய்கைகளாற் சிறந்த விளங்கிவந்தாள். இவளுடைய புருஷன் சில வருஷங்களுக்குமுன் எழுமபிய கொடிய வேத கலகத்தில் கிறீஸ்துவனாயிருப்பது தெரியப்படவே துஷ்டா இவரைப்பிடித்து நீஷ்டோ அக்கிரமங்கள் செய்து படாதபாடு படுத்தினபின்பு வேதத்துக்காக இவ்வாசைக் கொண்டுபோட்டார்கள்.

சிறந்த புண்ணிய சீலரான தாயாததை இருவருடைய தஷ்ப்பேறினபலனாக இவர்களுக்கொரு செலவ புத்திரன் இருந்தான். அவன் பெயர் பங்கிராஸ் பிள்ளை நானொரு மேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் தாயார் கணமுன் வளர்ந்து புண்ணிய ஒழுகுகப் பயிற்சியில் விடா ஊக்கத்துடன் நீடநது தன் தாயார் இருதயஞ் சந்தோஷத்தால பூரிக்குமபடி செய்துவந்தான்.

பிள்ளைவளர அவனுக்குத் தகுந்த வித்தியாபபியாசஞ் செய்துவைக்கத் தாயார் வெகு கவலையாயிருந்து அஞ்ஞானிகள் நிறைந்த அந்த ராஜதானி நகரில் அறிவு நல்வெழுக்கழும் கற்றுக்கொடுக்க ஏற்ற பள்ளிக்கூடம் எதுவென்று தேடி விசாரித்தாள். விசாரித்துத் தேடினும் ஏற்றபள்ளிக்

கூடம இதுவென்று அறிவது வெகு கடினமாயிருந்தது. கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வென்று பகிரங்கமாய் வெளியே அறிய ககூடாததினிமித்தம் எந்தப்பள்ளிக்கூடத்துக்கு மகளை அனுப்பலாமென்று பலநாள் யோசித்து கடைசியில் அங்கிருந்த பல பள்ளிக்கூடங்களில் நல்லொழுக்கப் படிப்பிளையில் சற்றுச் சிறந்ததாக பெயர் எடுத்திருந்த ஓர் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மகளை அனுப்பினாள்.

இந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் பங்கிராஸ் படித்து வந்தான். நமது சரித்திர நாவலுக்கும் இந்தச் சமயத்தில் அவனுக்குப் பதினாறுபிராயம். பதினாறுபிராயமாயினும் தன் வயதுக்குமேல் வளர்ந்தவனாகத் தோன்றினான். சந்திரவீரமபம் போன்ற அவன் முகம் மகா இலகூண வடிவுள்ளது. நீல மொத்த கண்களும் மலர்நது பூத்த ரோஜாபூஷ்பத்தின் இதழ்போன்ற அவன் உதடு அவன் பேசுங்குரல் சப்தமும் நடை உடை பாவனையுஞ் சரீர அசைவாதியந்தமும் எல்லாம் முறையே பின்ன பேதமின்றி இருப்பதைப் பார்த்தவர்கள் இவன் மகாப் பிரபுவின் பிள்ளையாயிருக்கவேண்டுமென்று இயல்பிலே சொல்லுவார்கள். அன்றியும் இவனது விரிந்த படாந்த நெற்றியின்மேலே தலையிர் பொன்சுருள்போல் சுருண்டு திரண்டு தூங்கி விழுவது பிள்ளையின் அறிவு விசாலத்தைக் குறித்துக்காட்டும். அவன் முகத்தில் தோன்றும் வசீகரகளையோவெனில் அவன் அன்பும் அருளுஞ் சிறந்த தயாளமுமுள்ள செல்வ புத்திரனென்று எவர்க்கும் விளக்கும். அக்காலத்திய உரோமானர் வழக்கப்படி முழங் கால்மட்டிந் தொங்கி விழும் நீண்ட உடை உடுத்திகழுத்தில் தங்கத்தாலாய பதக்கமொன்று அணிந்திருந்தான்.

பங்கிராஸ் நாஸ்தோறும் பள்ளிக்கூடம் விட்டவுடனே மற்றப் பிள்ளைகள் சாதாரணமாய் இங்கும்ங்கும்போய்

சுற்றித்திரிந்து பேசுச் சிரித்து விளையாடி மகிழ்ந்து வெகு நேரமானபின் வீட்டுக்குப் பொய்ச்சேர்வதுபோலே செய்யாமல தனக்கு வீடு உண்டு, பள்ளிகூடம் உண்டு என்று உடனே தன வீட்டுக்கு நேரே வருதுவிடுவான். அப்படிச் செய்து வருதவன் இன்று அஸ்தமித்தானாலும் வீட்டுக்கு இன்னம வரவில்லை. இதுமட்டுமில்லாத தாமதம் இன்று உண்டானது.

லுசீனுவென்ற இவன் தாய் வீட்டிலிருந்து சந்திரோதையுக்குக் காததிருக்கும் ஓராகபட்சிபோல் மகன் வருகைக்கு எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். துன்பத்தின் கையில் பிறந்து வளராதவன்போல அவன் முகம் கணியின் றி துக்க நோக்கமாயிருந்தது. இருந்தாலும், மேலான ஞான அறிவின் சுடா அவன் முகத்துக்கு ஓவகையான உன்னத சிறந்த இலக்ஷண சாயலைக் கொடுத்தாற்போலே தோன்றியது. தலைமயிர தக்க வயது வருமுன்னும் நரைத்துப் போத முகத்தில கிளையும் விழுந்திருந்தது. தனமேல் ஆபரணம் அலங்காரம் யாதொன்றுமின்றி வெகு சாதாவான உடுப்பு அணிந்திருந்தான். விதவையென்று காட்டி அடையாளமான ஊதாநாடா ஒன்றுமாதிரிம தேச வழக்கப்பிரகாரம் அவன் உடுப்பினமேல தைத்திருந்தது. அவன் அணிந்திருந்ததில் விலையுயர்ந்த ஆபரணமென்று சொல்லுமபடியானதேதென்றால், தங்கச் சரட்டிலே ஏதோ ஓர் சிறு செப்புக்கோத்து தன கழுத்தில் கொஞ்சமறைவாய்ப் போட்டிருந்தான். இச்சிறு செப்புக்குள் உயர்ந்த பொருளொன்று இருப்பினாலேயான அந்தச் செப்பை தனமேலுடைக்குள் வெகு பத்னமாய மறைத்து வைத்திருப்பதாகத் தோன்றினது.

நாம வாணிககத் துவக்கும் இந்தச் சமயத்திற் வெகு

விசித்திரமான கைவேலை ஒன்று செய்துகொண்டிருந்தாள். வேலையின் நோக்கத்தைப் பார்த்தால், அவள் செய்வது தன சுய பிரயோசனத்துக்கல்ல. பொன் ஜிகையாவிழைத்த வஸ்திரத்தினமேல உயாநத மேல்த்தரமான தங்கச்சரடிகள் கூட்டி அலங்காரமான புஷ்பங்களாக சித்திரித்து சமீபத்திலிருந்த சிறு பெட்டியிலிருந்து முத்துரத்னங்களை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்து பொன்னாவிழைத்த போரவையில் வைத்து வெகு விசித்திர வேலைப்பாடான தையல் வேலை செய்துகொண்டிருந்தாள். இவையெல்லாம் பார்க்கையில் லுசீனா என்பவள் தான் முன சுமங்கலியாயிருந்த செல்வ காலத்தில் அணிந்திருந்த விலை உயாநத இரத்தினபரணங்களைத் தேவாராதனைச் சிறப்புக்கு உபயோகிக்க எத்தனித்திருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. இதின் விவரம் இனிப்போகப் போக வெளியாகும்.

இதுமட்டும்தான்செய்துவந்த வேலையின் பேரில் மூற்றுங் கவனித்துவந்த லுசீனா என்பவள் நேரம் போகப்போக, கொஞ்சங் கவலையுற்றவன்போல் கலங்கத் துவக்கினாள். சமயத்துக்குச் சமயங் கண்களை உயாத்தி கதவின் பக்கம் ஏறிட்டுப் பாப்பாள். ஏதோ சப்தங் கேட்பதாக யுத்தேசித்து உற்றுக் கேட்பாள். திறந்திருந்த ஞானவாயில் வழியாய் சூரியன் அஸ்தமான திசையை நோக்கிப் பாப்பாள். மேசையின்மேலிருந்த மணல் மணிகள் விழுவதால் நேரங்காட்டிங் கடிகாரத்தில மணி என்னவென்றும் ஐயோ! பொழுது போயிற்றே என்றும் ஐயோ! பிள்ளைக்கு என்னமோ ஏதோ சம்பவத்ததோவென்றும் வெகு கவலைப்பட்டிருக்கலங்கி ஜலந் த்துமபுநன் மனதுக்குள் பலவாறாய் யோசித்துக்கொண்டிருக்குமபோது, மகன் வருங் காலடிச் சப்தங்

கேட்டு தாய் பூரித்து மகிழ்ந்த மனதுடனே எழுந்திருந்து மகனை எதிர்கொண்டழைக்க நடந்து சென்றாள்.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

வேதசாட்சியின் செல்வபுத்திரன்: பங்கிராஸ்.

சருவேசுரன் சிருஷ்டித்து உலகத்தில் வைத்திருக்கும் கோடானகோடி ஜீவராசிகளுக்கும் தாயின் இருதயத்தில் தான்பெற்ற பிள்ளையின்பேரிவிருக்கும் சிநேகததுக்குச் சமமானது யாதொன்றுமில்லை. அதற்கு அதுவே நிகர். லுசினாவென்ற செல்வத தாய தன் மகன் வீட்டுக்கு வரத் தாமதமானதினிமித்தங் கவலை வருத்தமுற்றிருந்தவள மகன் வந்தவுடனே அவள் இருதயம் பாரிதது பூரிக்க அவளை அன்பாய்க் கட்டி அணைத்து ஆயிர முத்தங்கொடுத்தபின்பு தன் கிட்ட உட்காரும்படி செய்தாள். பிள்ளை உட்காந்தபின் அவன் அன்று வீட்டுக்குவர ஒரு மணிநேரம் மற்ற நாட்க ளைப்பாக்கிலுந் தாமதமானதின் காரணம் ஏதென்று அவன் முகநோக்கத்தைப் பார்த்தறியுமபடி தாய் மகனை உற்றுப் பார்த்தாள். பாக்கவே, மகனும் முகமலாநது களங்கமற்ற நெஞ்சின் அறிகுறியாக ஓர் புன் நகை காட்ட தாயார் மனதிலிருந்த கவலையுந் துக்கமுந் குரியன் வீசுஞ் செந்தமிழ் ஒளிமுன மாறி மறையும் பனிததுளிபோல அறவே நீங்க தீயார் மகன்கையை தன் கையிலெடுத்த பின்வருமாறு வினாவினாள்

“ஆ! என் கண்ணே! அருமை மகனே ஏன் இன்று இவ்வளவு தாமதஞ்சென்று வருதாய்? வரும வழியில் ஏதே னும் ஆபத்து நேரிடவிஷலையல்லவா?”

“அம்மா ! என் இனிய தாயே ! அப்படி ஒன்றும் நேரிடவில்லை. எல்லா ம சந்தோஷம் ; இவ்வளவு அவ்வளவென்று என்னும் சொல்விழுடியாது.”

தாயார் தனக்கு நடந்தது யாதென்றறியும்படி காட்டின முகநோக்கத்தைக் கண்ட மகன் கிண்கிணி ஒலித்தாற்போல் புன்நகை கொட்டிச் சொல்லுவான்:—

“நல்லது அம்மா ! உங்கள் இஷ்டம்போல் ஆகட்டும். அந்தந்த நாளில் எனக்கு வரும் நல்லதுங் கெட்டதும இன்னதென்று உங்களுக்கு நான் சொல்லத் தவறிப்போனால் எனக்குத் தூக்கமும் வராது சந்தோஷமுமிராது”

“கெட்டதும” என்று பிள்ளை சொன்னதைக் கேட்ட தாய் ஏது கெட்டது நடந்திருக்கக்கூடுமென்று தனக்குள் யோசனையாயிருந்தாள்.

“அம்மா ! எல்லாங் கேளுங்கள். நான் நேற்று வாசித்தபாடத்தில் சீத்தியரென்ற ஜாதியாரைப்பற்றி ஓர் விசேஷங்கண்டிருக்கிறது. இவர்கள் வீட்டிலே ஓர் கலயமடறியில் கட்டித்தொங்குமாம். எந்த நாள நல்ல அதிர்ஷ்ட நாளோ அந்த நாளில் வெள்ளைக்கல்லும தூர் அதிர்ஷ்ட நாளோ கருங்கல்லுங் கலயத்துக்குள் போட்டு மாதமுடியில் நல்ல நாள் எத்தனை தூர் அதிர்ஷ்ட நாள் எத்தனையென்று எண்ணிப்பார்ப்பார்களாம். அம்மா நானும் அவ்விதஞ்செய்தால் எனக்கு நடக்கும் யாவும் உங்களுக்கு நான் வந்தது சொல்லுமானால் வெள்ளைக்கல்லும் உங்களுக்குச் சொல்லாத நாளில் கருங்கல்லும போடவேண்டியிருக்கும். ஆனால் இன்று எனக்கு நடந்தது எல்லாஞ்சொல்லலாமோ சொல்லத்தகாதோவென்று முதல்விசை எனக்கு ஓர் சந்தேகந் தோன்றுகிறது.”

இதைக்கேட்டவுடனே தாயார் நெஞ்சம் வெகுவாய்ப்பதைத்துத் துடித்ததோ அல்லது என்னமோ ஏதோவெ

ன்ற அன்பின் கவலையால் அவளை அறியாமல் கண்கலங்கி ஜிலம் ததுமபி நின்றதோ ஏதோ தாயார் இருந்த நிலையைப் பார்த்த மகன் உடனே அவள் கையைப் பிடித்து அன்பாய்த் தன் வாயில் வைத்து முத்தி செய்து வீணையே குரலெடுத்துப் பேசினுற்போல சொல்லுவான்:—

“என மதுரதாயே! ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் உங்கள் மகன் தன் தாயார் மனதுக்கு துக்கம் வருவிக் கும்படி யாதொன்றுஞ் செய்யவில்லை. என்றுஞ் செய்யமாட்டான். அம்மா! இன்று எனக்கு நடந்தது யாவும் நீங்கள் அறியுமபடி ஆசையாயிருக்கிறீர்களோ? அல்லது நான் தாமதமாய் வருமபடி உண்டான காரணம் துன்னதென்பதுமாதிரி நான் உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டுமோ? அம்மா! உங்கள் இஷ்டமென்ன?”

“மகனே பங்கிராஸ்! என கண்ணே! எல்லாஞ்சொல்லும் உனக்கு நடந்தது யாவும் எதுவானாலும் உன் தாய் நான் அறியவேண்டாமா?”

“நல்லது அம்மா! எல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் உங்களுக்கு நான் சொல்லப்போகிறேன் கேளுங்கள். நான் பள்ளிக் கூட்டத்திற்குப்போய் படிப்பதற்கு இதுதான் கடைசியாகிற்று நீங்கள் சொன்னீர்களே! இந்தக் கடைசியாக என்ரு வெகு பாககியமுள்ளநான். என்றாலும், பல விநோதமான அசம்பவங்கள் இன்று நடந்திருக்கின்றன. இன்று காலமே சிறந்த நற்குணமுள்ள எங்கள் உபாத்தியாயர் காசிபூரன் என்பவர சானேரோ உரைத்த வாககியமாக ஓர் சுலோகத்தைக்கொடுத்து அதற்குச் சிறந்த நடையில் விபாக்கியான உரை ஒன்று எழுதுமபடி என வகுப்பு மாணுக்கர் யாவருக்குங் கொடுத்தார்.”

“மகனே! அந்த சுலோக மின்னதென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“அம்மா! ஆத்திரப்படவேண்டாம். எல்லாம் உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிறேன். எங்களுக்குக் கொடுத்த சுலோகமிதுதான்.

சத்தியங் காக்கத் தன்னுயிரி கொடுக்கப்

புத்திமான் துணிவது யுகதியின்பயனே.

இந்த வாக்கியத்துக்கு என் வகுப்பு மாணக்கா வியாக்கியான உரை எழுதி முறை முறையாய் வாசித்தார்கள். இவர்கள் வாசித்ததைப்போல கேவலமுஞ் சாரமற்றதுமான யாதொன்றும் நான் கேட்டதேயில்லை. அம்மா நான் என்ன தோழரைப்பற்றிக் குறைவாய்ப் பேசுவதாக நீங்கள் நினைக்கவேண்டாம். அப்படி அவர்கள் எழுதினால் அது அவர்கள் தப்பிதமா? என்ன செய்வார்கள்? அந்நூலான இருளில் பிறந்து அபத்தத்தைப் பாலோமி உணகிவளநாத. இவர்களுக்கூச சத்தியமாவது ஏதென்று தெரியுமா? தங்களுடைய வீண் சித்தநாதக் கொள்கைகளை ஸ்தாபிக்க உயிரைக்கொடுக்கும்படி என்ன மனோதயிரியம் அவர்களுக்கு உண்டாகலாம்? ஆனால் கிறீஸ்துவனுக்கு எவ்வளவோ சிறந்த பொருள்! என்ன இருதயம் பதைத்து துள்ளித் துடித்தது நான் எழுதுமபோது நீங்கள் எனக்குச் சொல்லித்தந்த உன்னத நற்புத்திகளும் நான் என கண்ணால் நான்கொன்றும் பார்த்துள்ளும் அந்நெறிப்பயிற்சியும் எல்லாம் என நினைவில் திரண்டு கூடி ஆடரந்து மொய்ததது. வேதசாட்சி முடிபெற்ற செல்வத் தந்தையின் புத்திரான நான் அல்லவா? எப்படி எனமனம் மெழுகுபோலிளகிக் கரையாடுருக்கக்கூடும்? ஆனால் வாசிக்கும்படி என் முறை வந்தபேது என் மனதில் அகநிவிபோல் பற்றி எரிந்த ஆத்திரப்பற்றுகவினிமித்தம் புத்தி

மான்: என்பதற்குப் பதில் கிறீஸ்துவனென்றும் சத்தியமென்பதற்குப் பதில் நமது பரிசுத்தவேதமென்றும் வாய் தவறிச் சொல்லி கிறீஸ்துவனுனவன் தான் அநுசரிக்குஞ் சத்தியவேதத்திற்காக தன் உயிரைக் கொடுக்கும்படி துணிந்திருப்பது அவனுக்கு அழகென்றும் முறையென்றுங் கடனென்றும் வியாக்கியான உரை எழுதி நான் வாசித்தேன. நான் வாசித்ததைக் கேட்ட உபாத்தியாயர காசியான என்பவர்கிறீஸ்துவனென்ற மொழியைக் கேட்டமாத்நிர திடுக்கிட்டு கண்கலங்கி என்னைப்பார்த்து இரகசியமாய்: பங்கிராஸ் எச்சரிக்கை இங்கே சில துஷ்டர்கள் விழிப்பாயிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்”

தாயார் இதைக்கேட்டு மகளை நோக்கிச் சொல்வாள்.

“மகனே ! அப்படியானால் காசியான் கிறீஸ்துவனாயிருக்கவேண்டும. ஆ ! எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம், இவர் உபாத்தியாயராயிருக்கும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு உன்னை நான் அனுப்பினதற்காக நித்திய ஸ்தோத்திரஞ் சாவேசுரனுக்கு உண்டாவதாக. அப்பா மகனே ! இந்த ஆபத்தான காலத்தில நமது ஜெனம் நாட்டிலும் நாம் அநநியரைப்போல் பயந்து ஒளிந்து நமது சகோதரர் முகத்தையும் நாம் பார்க்காமல் முகத்தை மூடிக் காலகேஷ்பஞ் செய்யவேண்டியிருக்கின்றது. காசியான கிறீஸ்துவனென்று இவ்வூரார் அறிந்தால் இன்றே இவர் பள்ளிக்கூடங் கலைந்து இருந்த இடமுமே போன இடமுநதெரியாமல் அதோகெதியாய் முடிந்துபோகும். ஆதெல்லாமிருக்கட்டும், அதன்பின் நடந்ததென்ன? சொல்லப்பா என் கண்ணே.”

“அம்மா ! நான் வியாக்கியான விர்த்தி உரையை வாசிக்கையில் மாற்றிச்சொன்ன சில மொழிகளை அநேகர் கவனியாததால் வாசித்தானபுடனே எல்லாரும் என் வாசகமே

கொஞ்சந் தன் பிள்ளையின் பக்கங் கவலையுடன் சாய்ந்து வாய்பதறி: “மகனே! என் உயிருக்குயிரோ! அவன் கேட்டதற்கு நீ என்ன பதிலசொன்னாய்?” என, பங்கிராஸ் சொல்வான்:

“அம்மா! அவன் சொன்னசெல்லாம் முழுத தப்பித் மென்றும் அவனுக்காவது வெறே எந்தப் பிராணிக்காவது மனதறிய ஒன்றுந் தீமை நான் செய்ததே இல்லையென்றும் அவனிலும் நான் சமர்த்தனென்று பேரொடுக்கக் கனவிலும் நினைக்கவில்லையென்றுஞ் சொன்னேன். இப்படிச் சொன்னபின் அவனைப்பார்த்து: ‘கோவீனா, நீ என்னைச் சண்டைக்கா கூப்பிடுகிறாய். அப்பா சண்டைக்கு நிற்க இடுப்புக்கட்டுவது என் குணமல்ல வினையாட்டுகுகென்று துவக்குஞ் சண்டை வினையமாய் முடிவது உனக்குத் தெரியுமே. அதுவும் நீ இப்போது எனமேல் கடுங்கோபமாயிருக்கும்போது, வினையாட்டுகுகென்றும் உன்கூட சண்டை செயவேனா?’ என்று இவ்விதஞ் சொன்னேன். இதற்குள் மற்றப் பிள்ளைகள் வந்து எங்களை வளைந்து சுற்றிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் நோக்கத்தைப்பாராததால் எல்லாரும் எனக்கு விரோதமாயிருந்து என்னை நடுவில் இழுத்துவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கலாமென்று எண்ணியிருந்ததாகத் தோன்றினது. இதைக்கண்டு நான் அவர்களைப்பார்த்து மலாநத முகத் தோமி: ‘என இஷ்ட தோழனோ! வந்தனம். எல்லாசுக செல்வப் பாகதிபம் உங்களுடைய உணடாக. இதுமட்டும் உங்களை நான் சமாதானமாய்க் கூடி வாழ்ந்ததுபோலே சமாதானமாய் உங்களைவிட்டு நான் இப்போ போகின்றேன்’ என்று நான் சொல்லும்போது கோர்வீனன் முகங் கோப வெறியால் சிவக்க அவன் சினந்து சீறிச்சொல்வான்: ‘அடே என்கிட்ட இதுவெல்லாஞ் செல்லாது; ஆனால்,’—

பங்கிராஸ் இவ்வளவு சொன்னபின் முகம் வாடி உடல் நடுங்கி வாய் பதறி தேம்பித்தேம்பி விமயி அழுது “அமமா தாயே! இதற்குமேல் நடந்ததைச் சொல்ல என்னும் கூடாது. எனக்குச் சொல்லத் துணிவில்லை.” என்று சொல்லி கோவென்று வாயவிட்டழுதான்.

தாயார் இதைக்கேட்டுத் தன கையை மகன தலைமேல அன்பாய் வைத்து அவனைத் தேற்றிச் சொல்லுவாள்: “அப்பா மகனே! என் கண்மணியே சொல்லு. எல்லாஞ் சொல்லு, சுவாமி முகத்தைப்பார்த்து நடந்ததெல்லாஞ் சொல்லு, நடந்ததெல்லாம் நீ எனக்குச் சொல்லாதேபோனால் என் உடலிலே உயிர் தங்காது. கோரலினன் வேறே ஏதா கிலுஞ் சொன்னதுஞ் செய்ததுமுண்டா?”

பங்கிராஸ் கொஞ்சநேரஞ் செபஞ்செய்து தைரியம் டைந்தபின் கண்ணைத் துடைத்து சொல்வான் “அமமா! கோரலினன் என்னைப்பார்த்து அடே அதுவெல்லாம் என் கிட்டச் சொல்லாது. இதுமட்டும் எங்களுக்குத் தெரியாமல் எந்த மூலையிலே, சநதுபொந்திலே முசலபோல பதுங்கிக்கொண்டிருந்தாய். ஆனால் இனி உன்னை நான் எப்படியாவது வெளியே இழுத்துவிடாதேபோனால் நானா ஆண்பிள்ளை. அதற்குள்ளே உன்னைப் பழிவாங்கும்படி நான் கங்கணங்கட்டியிருக்கிறேனென்று உனக்கு ஓர் அடையாளங்காட்டிமபடி இதோ வாங்கிக்கொள் என்று கையை ஒங்கி பிலமெல்லாங்கூட்டி என்னைக் கன்னத்தில் அடித்தான. அடியின் பிலத்தால் நான் கீழே உருண்டு பிரண்டு சுழன்று வீழ்ந்தேன். சுற்றிலின்ற பிள்ளைகளெல்லாருங் கொல்லென்று சிரித்து கெக்கவி கொட்டினார்கள்.”

பங்கிராஸ் இதைச் சொன்னபின் வாய்கிட்டு அழவே கண்களிலிருந்து தண்ணீர் மாலை மாலையாய் ஓடிவந்தது.

கண்ணீர் சிந்தி அழுதவுடன் மனதில் உறுதி உண்டாக அப்பால் நடந்ததைத் தொடர்ந்து சொல்கின்றான்: “அமமா! நான் அவமானமாய் அடிபட்டவுடனே என் தேகத்திலுள்ள இரதம்மெல்லாம் பொங்கிக் கொதித்தது; எனனை அவன் நிரகித்துச் சொன்ன இழிசொல் என் காதுக்குள் விடாது சத்தித்தொலிக்க எனக்கு அந்தச் சமயத்தில் முன் இல்லாத பிலன் வந்ததாகத் தோன்றியதால் எனனை அநியாயமாய் அடித்த அந்தப் பயலைப்பிடித்து கீழே மடக்கி அடிகு பதில் அடி வாங்கலாமென்றும் அப்படி நான் துணிந்து செய்தால் எனனைப் பழித்த மறற்பிள்ளைகள் என் துணியைப் புகழ்ந்து எனனை மதிப்பார்களென்றும் இவ்விதமாக ப்பலவாறான யோசனை வந்தது. அமமா! பசாசின் சோதனை பெருமபடைபோல் எனனைச் சூழ்ந்தது. இப்படிப்பட்ட சோதனை எனக்கு என்றும் வந்ததேயில்லை. ஆ! சர்வேசுரா இப்போ அதை நினைக்கப் பயமாபிருக்கிறது.”

தன்னாரிதைக்கேட்டு வாய் பதறி உடல் நடுங்கி “என்கண்ணே! நீ அப்போ என்னசெய்தாய்?” என்று கேட்க அதற்கு பங்கிராஸ் சொல்வான் “அமமா! எனக்கு வந்த தூயோசனையை என காவல் சமணசுநான் ஜெயித்தார். அந்தச் சமயத்தில் எப்படி சேசுநாதா சுவாமி கைப்பாஸ் அரண்மனையில் நிற்கும்போது துஷ்ட யூதன் ஒருவன் அவரைக் கனனத்திலடித்தானென்றுஞ் சுவாமி அவனைக் கோபியாமல் பொறுமையாய் நின்றாரென்றும் நான் நினைத்து என்னை அடித்தவனுக்குச் சமாதானம் பேசி என் கையை நீட்டி சினேகிதா! நீ செய்ததை நான் என் முழுமனதோடு பொறுத்துக்கொள்ளுகிறேன். சர்வலோக கர்த்தனும் உன்னை மன்னித்து ஸுசோவதிப்பாராக என்று சொன்னேன். இதற்குள் உபாத்தியாயா காசியான் தூரத்தினின்று நடந்ததெ

ல்லாம் பார்த்தபின் எங்கன்கிட்ட வரவே பிள்ளைகளெஸ்
ரூங் கலைந்து பிரிந்து நாலாபக்கமும் போய்விட்டார்கள்.
கோர்வீனன் எனக்குச் செய்த கஷ்ட நிஷ்டிரத்துக்காக அவ
னைக் கோபித்துத் தண்டிக்கவேண்டாமென்று நான் என
உபாத்தியாயரை மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டேன். அவருங்
கடைசியிலே நல்லதென்று சமமகித்தார். ஆ என் மதுர
தாயே ! இப்போது நீங்களே சொல்லுங்கள் ; இந்த நாள்
என் சீவியகால நாட்களுக்குள் மகா பாக்கியமுள்ள நாள்
என்று நான் சொல்ல ஞாயமில்லையா?"

தாய் தன் மகன் கேட்ட வினாவுக்கு மறுமொழியாக
அவனை அன்பாய்க் கட்டி அணைத்து ஓர் முத்தம் கொடுத்
தாள்.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

தாய் தன் மகனை நேர்ந்தது.

தாயும் மகனும் மேலே கூறியதுபோல சம்பாஷித்துக்
கொண்டிருக்கையில் இராவ்ருள நெருங்கி அடர்நது வந்த
தாஸ் வீட்டின் வேலைக்காரி மெல்லென வந்தது மேஜைமேலி
ருந்த பெருஞ் சுடர்விளக்கில் தீபமேற்றிவந்ததுபோல சபத
மினறி உளளே போனாள். தாயார தன் செல்வமகனுக்கு
அன்று நடந்த விநோத வர்த்தமானத்தைப்பற்றித் தனது
குழன் சிந்தித்துக்கொண்டு மெளவுனமாயிருந்தாள் ஸ்ரீகிருஷ்ண
இருபயம் உள். ஸ்ரீமதபிப மனோசலனப்பறறுதல நிமித்தம்
கலங்கிப் பொங்கினும்போலிருந்ததற்குக் காரணம், தாய் எ
ன்ற வீக்கமுமல்ல, அல்லது தன் பிரியமகனுக்கு மிக அரி
தான வேதமுறையும் நல்லொழுக்கமும் வெகு கவலையாய்ப

படித்துக்கொடுத்தபின் அவனும் அதற்கு இசைவாய்க்ஷ்ட காலத்திலும், அணு அளவும் பிசகாமல் நடந்தான்ென்றிற் சிலாக்கிய எண்ணமுமல்ல, அல்லது சுவாமி தனக்குக் கொடுத்த ஏகபுத்திரன் இவ்வளவு பால பிராயத்திலேயே அம் நெறி ஒழுக்கத்தில் வீரகூர ஆண்மையைக் காட்டினானென் பதைப்பற்றி அவனடைந்த மகிழ்ச்சியுமல்ல. ஆகிலும் இவையெல்லாம் தாயாருக்குச் சநதுஷ்டியும் ஆனநதமு முண்டாக்க ஏற்றவைகளல்லவா? “ஈன்றபொழுதிற் பெரிதுவக்குந், தன் மகனைச் சான்றோனெனக் கேட்டதாய்” என்ற அறுபவசித்தநாத வாக்கியம் லுசீனுவென்ற பாக்கியவதியி னிடமாத்திரம் பயனில்லாமற்போகுமா?

ஆனால் இந்தச் சமயத்தில் லுசீனுவென்ற புண்ணியவதியின் மனதிலெழும்பிய பற்றுதல் மகா உன்னதமானது. இந்த உஜிதகாலத்திற்காகவே வெகு ஆவலாய் அநேகவருஷங்காத்திருந்து சர்வேசுரனை இடைவிடாமல் மன்றாடி தன் ஜெபத்திற்கு அறுகூலங்கொடுக்கப் பிரார்த்தித்துவந்தான். அநேக குடும்பங்களில் பத்தி விசுவாசமுள்ள தாயானவள் தான்பெற்ற பிள்ளை தொட்டிவில் தூங்கும்போதே அதைச் சர்வேசுரனுடைய ஊழியத்துக்கென்று நேர்ந்துவிட்டபின் பிள்ளை வளர வளர அவன் கருத்தும் நோக்கமும் ஆசையுந் தேவ ஊழியத்திற்குச் சார்ந்ததாயிருக்கின்றதோவென்று ஆவலாய்ப்பாத்துச் சாவேசுரனுக்காகத் தன்பிள்ளையை வளர்த்துவருவான். கடைசியில் தாயார் ஆசைப்பிரகாரம் பிள்ளை தேவபணியிடைக்கு அமர்ந்து குருவாய் அபிஷேகமபெற்று பீடத்திலேறி சேசநாதனைக் கையிலேந்துமபூக்கியமடைந்தால் தாயாரிருகயத்துக்கு இதுவே மோக்ஷமாகும். இவ்விதந தாயார் சாவேசுரனுடைய ஊழியத்துக்காக நேர்ந்த பிள்ளை தனக்கு ஏகபுத்திரனானால், தன் உயி

ருக்கு உயிரும் தள்ளாப்பிராயத்தில் தனக்கு ஒரு ஊன்று கோலுமாயிருக்கவேண்டிய பிராணபதமான மகனான தாயார் சர்வேசுரனுக்குச் செய்யும் இந்த நேர்ச்சி சகல நன் கொடைகளிலு மிகச் சிறந்ததென்றுஞ் சகல பலிகளிலும் அதிகிசோஷ்டமென்றும் எவர்க்குந் தானே விளங்கும் ! பூர்வ காலத்திலிருந்த சிம்போரோசா, பாககியவத்யென்ற பத்தியுள்ள கிறீஸ்துவத் தாய்மாமகள் ஒரு பிள்ளையை யல்ல, தன்களுக்கிருந்த பல பிள்ளைகளைச் சாவேசுரனுக்கு முழுத் தகனபலியாகக் கொடுத்தார்களல்லவா ? அவர்கள் மனத்துணிவு எத்தன்மைத்தென்று யா சொல்லத் தரம் ?

இதைப்போன்ற யோசனை லுசீனா மஸ்திலுண்டாக அவள் தன் கண்களை மேலேயுயர்த்தி மோக்ஷத்தைப்பார்த்துத் தனக்கு இச்சமயத்திற்கு வேண்டிய மனத்துணிவு உண்டாகும்படி பிரார்த்தித்தாள். தன் உயிருக்குயிராகிய இனிய மகனைச் சர்வேசுரனுக்குப் பூரணபலியாய் ஒப்புக் கொடுக்க பலநாள் ஆசையாயிருந்தாலும் அதை நிறைவேற்றும் காலஞ் சமீபத்தில் வரவர அவள் மனதும் புண்ணாய் நெந்து பதைத்துத் துடித்தது.

தாயார் மகனைப்பற்றி இவ்விதம் யோசித்துக்கொண்டிருக்கையில் மவுனமாய் நின்ற மகன் எதைப்பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருந்தானோ ? தனக்கு வரவிருந்த உன்னத பதவியைப்பற்றி அவன் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. தான் இனி பெரிய அர்ச்சியிசுஷ்டவராகி வணங்கப்பட தன் பெயரால் கூட்டப்படுங் தேவாலயத்தில் திருபாத்திகாக்காரர் பலதரிசையிலுமிருந்து வருவார்களென்னும் எண்ணம் அவனுக்கு அப்போது உண்டாகவில்லை. தன் பெயரைப் பூமியின் கடைசி எல்லையிலிருக்கும் இதர ஜனங்களிடமிருந்து தன் சரித்திரத்தை தத்தம்பாஷையில் வாசித்துத் தன்னைப்புகழ்ந்து ஸ்து

கிப்பார்களென்று அவன் அப்போது அறியவுமில்லை. பங்கி ராஸ் களங்கமுங்கபடும அற்ற நெஞ்சுடையவனுனதால் சர்வேசுரன் கட்டளைப்பிரகாரஞ் சரியாய் என்றும் நடப்பது தன கடனென்றும் அன்று தன் கடமையை நிறைவேற்றுவதில் கொஞ்சங் கஷ்டப்பட்டும் பிரமாணிக்கந் தவரா திருந்தது தன் பாகியமென்றும் நினைத்தானேயன்றி தனனைப் பெருமையாயெண்ணி மகிமைபாராட்டி கர்வங்கொண்டவனல்ல.

இவ்விதந் தனக்குள் சிந்தித்தபின்பு மகன் தன கணகளை உயர்த்தி தாயாணைப்பார்த்தான். தாயின் முகத்தில் தான முன்பாராத, தேவப்பிரகாச மகுத்துவந் துலங்கக்கண்டான். தேவதரிசனமபெற்ற தேவலோக தூதன் முகம்போல காயினமுகம தோன்றினது. இந்தப்பரமகாக்ஷிமுன் மகன், தாயார தனனை தற்காதத காவல்தூதன் என்றற்போலவோ, தனக்கு அறநெறி ஒழுக்கம் படித்துத்தந்த தாமகுரு என்றற்போலவோ, அன்பே அவதாரமாகித் தனக்குமேல வரிசப்பட்டமாய முன்னின்ற தேவஉருவென்றற்போலவோ, தனனையறியாமல தாயாரமுன் முழங்காலிலிருந்தான். தாய்ம அன்புந் தயையும் பொங்கும் இருதயத்தோடு மகனை மனங்கனியப்பார்த்துச் சொல்லுவான் —

“என் உயிரினும் இனிய மகனே ! வெகுகாலமாய் நான் ஆவலாய்த்தேடி என்றும் பிரார்த்தித்துவந்த பாக்கியம் நிறைந்த நாள் இன்று வந்தது. சிறு பருவமுதல் உன் இருதயத்திலிருந்து ஒவ்வொன்றாய் புஷ்பித்தலாந்த புண்ணிய மலாகளை நான் என கண்ணாரப்பார்த்து அவைகள் பூக்கப் பூக்க சுவர்மிக்கு நான் நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்து வந்தேன். உன்னிடம் விளங்குந் தேவவிசுவாசமும் உலக ஆதித்திய வாழ்வின்பேரில் உனக்குள்ள அரோகிமும் வெ

றுப்பும தரித்திரருக்கு நீ காட்டுந தயாள குணமுமெல்லாம் எனக்குச் சநதோஷம் வருவித்தது. நீ காட்டும் அமைவுந் தாழமையும் பகதியுஞ் சிநேகமுமெல்லாம் அநநத அக்களிப்புடன் நான் பார்த்துவந்தேன். ஆனால் மகனே ! என் ஏக்கமும் கவலையுமேதென்றால் நீ உன் தாயாரிடந் தோன்றுஞ் சாதாரணமான அற்பசொற்ப புண்ணிய தர்மங்களைமாதிரி ரஞ் செய்வாயோ அல்லது வேதசாட்சி முடி பெற்ற உன் தந்தையின் உன்னதநிறைந்த வீர சூர செளரிய தாமசெய்கைகளைப் பின்பற்றி நடப்பாயோவென்று அறியத்தக்க உஜிதசமயம் எப்போவருமென்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அநதசசமயந் தேவாநுககிரகததால் இன்று வந்ததைப்பார்த்தேன் ” என்று தாய் சொன்னாள். அதற்குப் பங்கிராஸ் :—

“ அமமா நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள் ? என்னைப் பற்றி நீங்கள் இவ்விதம் புகழ்ந்துபேசும்படியாய் நான் என்ன நூதன அறபுகஞ் செய்கேன் ? ” என்று கேட்டாள்.

“ கேள் மகனே ! தயவுள்ள சாவேசுரன் உன் படிப்பின் கடைசிராளாகிற இனதைக்கு உனக்கு ஓர் சிறந்த நற்படிப்பினைச் சொல்லிக்கொடுக்கச் சித்தமானா. இனி நீ புத்திவிவரமறியாச சிறு பிள்ளைபோல நடவாமல் தானு யோசித்துத் தன் யுக்தியாயச செய்பவனைப்போல நடக்கவேண்டுமென்பது அவா சித்தம். மகனே ! அப்படிபே நடக்க உன னாற் கூடுமென்று நீயும் இன்று காட்டியிருக்கிறாய் ”

“ அமமா ! இதெல்லாமென்ன ? அர்த்தம் ஒன்றும் எனக்கு விளங்கவில்லையே ”

“ மகனே ! இன்று காலமே நீ எழுதிய விரக்தியுணர் உன்னதமான தர்மயுக்தியோசனை உன் மனதின் எவ்வளவாய் நிறைந்திருக்கின்றனவென்று காட்டின. தன் வேதத்துக்

காக உயிரைக்கொடுப்பது கிறீஸ்துவனுடைய சிறந்த கடமையென்பதை நீ மெய்யென்று நம்பி உன் மனகிற் சார உணராதிருந்தால் அப்படி நீ எழுதி வாசித்திருக்கமாட்டாய்”

“அதுவும் மெய்தான் அம்மா! அவ்விதமே நான் என் மனதில் பூர்த்தியாய் விசுவசித்து நன்றாய் உணர்ந்திருக்கிறேன். தன் வேதத்திற்காய் பிராணதியாகஞ் செய்வதைப் பார்க்கிலும் மேலானபாக்கியங் கிறீஸ்துவனுக்கு இந்த உலகில் வேறே என்னவுண்டு?”

“வாஸ்தவம், என் செல்வமகனே, நீ சொல்லுவது மெய்தான்; ஆனால் வெறும்வார்த்தைமாதிரிம எனக்குத் திர்ப்பதி தந்திருக்கமாட்டாது. அதன்பின் நடந்த சங்கதிகள், சொல்லும் வினையும் ஒத்திருக்கின்றனவென்று தெளிவாய் காட்டின. துன்ப வருத்தமாதிரிமல்ல, உணைப்போலொத்த செல்ல பிரபுத்துவ உரோமானர் பிள்ளையால் தாழ்வேலாத அவமானமுள்ள பழிச்சொல்லையும், பிறா நகைப்புக்குப் பயமினறித் துணிந்து மனப்பூரணமாய்ப் பொறுத்தாய், உன் கன்னத்தில் நிர்லதயாய் நீ பட்ட அடியையும் உன்னைச் சூழ்ந்துகின்று சற்றும் உன்மட்டில் அதுதாபமின்றிகைகொட்டின பிள்ளைகளின் கொடுமையையுஞ் சந்தோஷமுடன் மன்னித்தாய். இதுவுமன்றி உன் சத்துருவாவைர்களைப் பொறுக்கவும் அவர்களுக்காக சாவேசுரனைப் பிரார்த்திக்கவும் உனக்குப்போதுமான மனத்துணிவிருந்தது. இன்று நீ மகனே மேது தேவ ஆண்டவருடைய சிலுவையை உன் திதாள்மேல் வைத்துக் கல்வாரிமலையின் கடுமபாநையில் நடக்கத்துவக்கினாய், இன்னம் ஒரு அடி உயர எடுத்தாவை; மலையின் உச்சியிற்சென்று சிலுவையை நாட்டுவாய். வேதசாட்சி முடிபெற்று இப்போது மோஷத்திலிருக்கும் உன் செல்வத்தந்தைக்கு யோக்கியபுத்திரனென்று இ

ன்று. நீ காட்டினாய். அவரைப்போலிருக்க உனக்கு ஆசையோ, என் கண்ணின் மணியே?”

இகைக்கேட்ட பங்கிராஸ் பதைத்துத் துடித்து ஆத்திரமிகுந்து சொல்வான் :

“ஆ அம்மா, அம்மா ! என் அன்புள்ள தாயே ! என்ன கேள்வி என்னைக்கேட்டீர்கள் ? வேதசாட்சியான தந்தைபெற்ற பிள்ளை நானாயிருக்க அவரைப்போலாக நான் ஆசைப்படாமலிருக்கலாமா ? அவரை நான் விவரமாய் அறியுமுன் அவர் இறந்துபோனாலும் அவருடைய ரூபம் என் கணமுன் என்றுமிருக்கிறதில்லையா ? இவ்வித தந்தைக்கு நான் புத்திரராயிருப்பது என சிலாக்கியமல்லவா ? அவர் சர்வேசுரனுக்காகத் தமது இரத்தஞ் சிந்தி உயிரைக்கொடுத்த வருஷநாதரத் திதி வரும்போது அவர் மோட்சத்தில் சமமனசுக்கள் மத்தியில தூயவெணமையான உடையணிந்து சேசுராதர சுவாமியின் சமீபத்திலிருந்து எவரும் பாடாத இனிய கீதங்களைப்பாடி ஆனந்தபாக்கியம் அநுபவிக்கிறாரென்று நான் நினைக்க என மனம் வாக்கு மெய் சந்தோஷ அக்களிப்பால்தான் எளிக்குதிப்பது எனக்குத் தெரியாதா ? என் பிரியதந்தையிடம் நான் அநுதினங்கேட்டு மன்றாட்டு இன்னதென்று அம்மா உங்களுக்குச் சொல்லவுமவேனுமோ ? ‘அப்பா ! உங்கள் மகனுக்கு யுகிமையும் வேண்டாம், பெருமையும் வேண்டாம், உலகபாக்கிய செல்வசுகமும் வேண்டாம், இவை யூர்விலும் மேலானதொன்று அவனுக்குத் தேவை. நீங்கள் உலகத்தில் விட்டுப்போன ஒரோகாரியம் உங்கள் விருப்பப்படி உத்தமபிரகாரமாய் உபபோகிக்கப்படும்படியாய் நீங்கள் உதவி செய்யவேண்டும்’ இதுதான் அம்மா என் அநுதின ஜெபம்”

“மகனே உன் தகப்பனா விட்டுப்போன காரியமென்றாயே, அதென்ன ?

பங்கிராஸ் மறுமொழி சொல்வான்: “தாயே அது அவருடைய இரத்தம், அந்த இரத்தம் இன்னம என்னுடலில் மாத்திரந்தான் ஒடி உலாவி உயிர கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. எப்படி என் பிரியதந்தை தமது உடலினிருந்து இரத்தத்தை சேசுநாதர்சுவாமிக்காகச் சிந்தினாரோ அப்படியே என்னுடலில் இப்போது ஓடுக தமது இரத்தத்தையும் சேசுநாதர்சுவாமிக்காகவே நானுஞ்சிந்தும்படி ஆசையாயிருக்கிறாரென்பதற்குஞ் சந்தேகமா?”

மகன் சொன்ன இந்த உருத்தமொழிகளைத் தாயார கேட்கவும் அவள் மனங்கனிந்து இளகி ஆனந்தப்பரவசமாகி அன்பேகுரலெடுத்துப் பேசினாற்போலே சொல்லுவான்:— “இனிய என் மகனே! நல்லது, மெத்தவும் நல்லது, நீ கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் அந்தப் பதக்கத்தைக் கழற்று. அது சிறு பிள்ளைகளின் ஆபரணம்; அகிலும் உயர்ந்ததென்று நான் உனக்குக் கொடுக்கப்போகிறேன்” -

பங்கிராஸ் தன் தாய் சொற்படி பதக்கத்தை உடனே கழற்றினான். அப்போது தாய் முன்னிலும் அதிகமாய் அன்பும் அருளும் பொங்குமனதோடு வீணவாயக் குரலோடு பேசிக்கொள்வான்:—“கேள் என் செல்வமகனே! உன் தந்தையினிடமிருந்து பேரும் பெருமையும் அளவற்ற ஆஸ்கியும் சீருரு செலவாகும் இவையெல்லாம் பிரதிராச்சித செல்வமுாய் உனக்கு வந்திருக்கின்றன. ஆனால் அவர் உனக்குச் சாசனமாய் விட்டுப்போனவைகளில் விலையுயர்ந்த பொக்கிஷமொன்றை இதுவரையிலும் உனக்கு நான் காண்பியாமல் மூறைத்துவைத்திருந்தேன். தங்கம் பொன்னிலும் முத்து நவரத்தனங்களிலும் உயர்ந்த பொருள் அது என்மகனே.

இப்போது அதையும் நான் உனக்குச் சுவாதீனமாய்க் கொடுக்கப்போகிறேன்.”

தாயார் இதைச் சொன்னபின் தன கழுத்திலிருந்த தங்கச் சரட்டை கைநடுங்கக் கழற்றி அதிலே வெகு விசித்திர வேலைப்பாட்டில் முத்துரதனங்கள் பதித்திருந்த செப்பை எடுத்துத் திறந்தாள். அதற்குள் இரத்தத்தில் தோய்ந்து கறைபட்டிருந்த பஞ்ச இருந்தது அப்போது லுசினா கண்கலங்கி தண்ணீர் வடிந்தோட சத்தம் தடுமாறி வாய்பதறிச் சொலவாள்:—

“மகனே, பங்கிராஸ், இதுவும் உன் தந்தையின் இரத்தம் தான். அவர் சாகுமபோது நான் உடைமாற்றி அவர் அருகில்கின்று சர்வேசுரனுக்காக அவர் பட்ட காயங்களிலிருந்து இரத்தம் வடிந்து ஓடிவரும்போது அந்த இரத்தத்தில் இரத்தப் பஞ்சைத் துவைத்து எடுத்தேன். என்கண்முன் அவர் தமது இரத்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து ஆர்ச்சிக்கப்பட்டு இறந்தார்.” இப்படிச் சொன்னபின் லுசினா இரத்தம் தோய்ந்த பஞ்சை அணைப்பாய்ப்பாத்து பக்தியாய் முத்திசெய்தாள். அவள் கண்களிலிருந்து ததுமபி ஓடிய தண்ணீர்த் துளிகள் அந்தப் பஞ்சில் விழவே இரத்தம் திருமபவும் உருகி இளகிச் சிவக்க அப்போதுதான் வேதசாட்சியின் உடலிலிருந்து ஓடிவந்ததாகத் தோன்றினது.

ஆன்புள்ள தாய் தன் மகனும் அதை முத்திசெய்யும்படி அவன் வாயில் வைத்தாள். அன்று அவன் உதடுகள் ஆர்ச்சிக்கப்பட்டன. தன் தகப்பன் கருதின பரிசுத்த இரத்தத்தை மகன் அன்பாய் முத்திசெய்து வணங்கினவுடனே அவருடைய சுபாஸமுந் குணமும் பக்தியும் உறுதியுடனாகவே வந்ததுபோலவும் அவரைப்போல் தானாகத் தன் இரத்தத்தைச் சர்வேசுரனுக்காகச் சிந்தத் துணிவுகொண்டது.

போலவுந் தோன்றினான். தாயார் செப்புக்குள் பஞ்சைத் திருமபவும் ஷவத்து தன மகன் கழுத்திற்போடும்போது சொல்வாள் :—“என் இனிய மகனே, இந்த இரத்தம் இன்னம் ஒருவிசை நனைநது இளகிச்சிவக்குமபோது என்னைப் போன்ற ஓர் பெண்பிள்ளை கண்ணிலிருநது வடிநதுவிழுஞ் சொற்பத் தண்ணீராலல்ல ; இகிலும் மேலான செல்வமகனாஞ் செளரியவீரனின் இரத்தமே தந்தையின் இரத்தத்தோடு கலநது கூடி சேரக்கடவது.”

தாய் இப்படிச் சொன்னாலுஞ் சர்வேசுவரன் அப்படி நினைக்கவில்லை. இனி வேதசாட்சிமுடி பெறவேண்டிய மகன் தகப்பன் சிந்திய இரத்தத்தோடு தாயார் சிந்திய கண்ணீருங் கலந்து அமைந்த தேவ தைலத்தால் அன்று அர்ச்சிக்கப்பட்டு அபிஷேகமபெற்றான்.

நான்காம் அதிகாரம்.

அஞ்ஞானக் குடும்பம்—தந்தையும் மகளும்.

மேற்கூறிய சங்கதிகள் யாவும் பதிவிரதை லுசீனாள் வீட்டில் நடந்தேறிவருங்காலையில் இவள்வீட்டுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் குயிரீனல் என்ற மலையின்சார்பில் செளக்கிய அபிவிர்ந்திக்கு அறுகூலமாய வாய்க்குமிடத்தில் உயர்நது எழும்பிய சிறந்த மாளிகை ஒன்றில் போன அதிகாரங்களில் வர்ணித்துக்காட்டிய சங்கதிகளுக்கே முழுதும் விருத்தமான லேறே சங்கதிகள் நடந்துவந்தன.

இந்தச் செல்வமாளிகையின் எஜ்மான பெயர் பாபிபு. இவன் மகாப்பிரபுவின் கோத்திரத்தான். அவ்வற்ற திரவி

யங்களும் இணையற்ற செல்வாக்குமுள்ளவன். இவனிருந்த வீடு இராஜ கிரகங்கள்போல் வெகு விஸ்தாரமாயும் அலங்காரமாயுமிருந்தது. இதிலேயுள்ள மாடமாளிகைகளும் கூடசாலைகளும் பல விசித்திர வேலைப்பாடுகளாலும் விநோத சித்திரங்களாலும் சிங்காரிக்கப்பட்டிருந்தன.

ஐரோப்பாவின் பற்பல தேசங்களிலுண்டான அதி அழகு பொருட்களுங் கீழ்த்திசைத் தேசங்களிலிருக்கும் வெகு அபூர்வமான ஜாமானகளும் இந்த வீட்டில் அலங்கார காட்சியாய் சித்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. பேர்சியா நாட்டின் உயர்ந்த கம்பளங்களும் சீனதேசத்தினம்முடைய பட்டிம பபிலோனியா பட்டணத்தின் பல வர்ணப்புடவைகளும் இந்தியாவின் முதலாதிபதி பதித்த ஆபரணங்களும் முத்து ஹாரங்களும் இவ்வீட்டில் விநோதகாட்சியாகச் சேர்த்து ஒழுங்கொழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவைகளன்றி நந்தத்தாலும் பலவகை உலோகங்களாலும் வெகு சாமர்த்தியமாகச் செய்யப்பட்ட பெட்டிவகைகளும் உருவங்களும் இந்தியாவுக்கப்பால வெகுதூரத்தில் வாழும் இராஜாக்களோடு கோத்திரத்தாரால் செய்யப்பட்டதாக வந்ததெயுமிருந்தது.

இத்தனமைத்தான திரவிய பொக்கிஷ விநோதங்களையாவற்றிற்கும் எஜமானாயிருந்த பாபியன் கவலையற்று காலக்ஷேபஞ்செய்து இவ்வுலகிலிருக்கும் எல்லாவகைச் சுகபாக்ஷியங்களைச் சாகுமுன்னே அதுபவித்துப் பாராக்கலாமென்று துண்ணமாயெண்ணி நடந்துவரும் நாஸ்திகரில் இயலாமென்றுவன். இந்த உலக ஜீவியத்துக்குப்பின் எதுவும் உண்டென்று இவன் கனவிலும் நினைத்ததில்லை. இவன் யாதொன்றும் தானே நம்பாவிடினும் அந்தந்தக் காலகாலங்களில் வரும் தேசத்தின் தேவர்களின் உத்சவநாட்களை எல்லா

ரைப்போல் ஊருடன் ஒத்துவாழ் யெனபதற்கிசைவாய் அநுசரித்துவருவான். இகினிமித்தம் அயலா அண்டைவீட்டார் யாவரும் இவன் சுசீல ஒழுக்கமுள்ள பிரபு என்று மெச்சுக்கப்பேசுவார்கள். இவன் செய்துவந்ததிலு மின்னம் அதிகஞ் செய்யவேண்டுமென்று எவனும் எண்ணின துமில்லை; இவனிடஞ் சொன்ன துமில்லை, கேட்ட துமில்லை. உரோமானரின் தர்ம நீதிப்பிரகாரமதேச ஆசார சட்டப்பிரமாண விதிகளை அநுசரிப்பவனே நல்லவன். மற்ற விஷயங்களில் அவன் நடக்கை எப்படியிருந்தாலும் வெளிக்கு எல்லார்கண்முன் எதார்த்தவாதியென நடித்தால் போதும், அவனே நல்ல மனுஷன்.

பாபியன் அந்தந்த நாளின் பெரும்பாகத்தை ஸ்நான ஜாகைகளென்ற மண்டபங்களிற் போய் செலவழித்துவருவான். இந்த மண்டபங்கள் ஸ்நானம் பண்ணும்படிமாதிரி ஏற்பட்டவைகளல்ல இங்கேதான் சபா கூடுவதும்கிரந்தங்கள் வாசிப்பதும் தேச ஏற்பாடுகளைப்பற்றித் தற்கிப்பதும் சூது விளையாடுவதுங் களரியாடுவதும மல்லயுத்த வித்தை கற்றுக்கொள்ளுவதும இவைமுதலிய காரியங்கள் நடந்துவந்தன. பாபியன் இங்குசென்று ஸ்நானஞ் செய்தானபின் ஊர்ச் சமாச்சார விநோதங்களைப்பற்றி வாசித்தும் பலரோடிகலந்து தமாஷாய்ப் பேசியும் காலத்தைப்போகருவான் இதில் கொஞ்சஞ் சலிப்புவந்தால் வாயச்சாலகத்திறமைபுள்ள வித்துவானகள் உபநிதாசஞ் செய்யும் சாலைகளுக்கூப்போய்க் கேட்டுவருவான்; அல்லது உத்தியான வனத்திற்குப் போய், சூரியாஸ்தமயன சமயத்தில் பிறரைப்பார்க்கவுந் தங்களைக் காட்டவும் நன்றாயுடுத்தி வாசனைதிரவியங்கள் கமகமவென்று பரிமளிக்க வந்துகூடும் ஆண் பெண் பலனாயுங் கண்டுபேசி உல்லாசமாய் மகிழ்ந்து காலத்தைக்

பூதித்து இராவிருள் வருமுன் தன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவான்.

இவன் வீட்டில் நாஸ்தோறும் விருந்தினர் பல இடங்களிலிருந்து வருவார்கள் குளத்தில் நீர் இருந்தால் கொட்குங் குருவியும் நாலு திசையிலுமிருந்து வந்துகூடும். சில தர்மிஷ்ட புண்ணியசீலர்கள் உடம்பு வளைந்து வேலைசெய்வது கௌரவக் குறையென்றெண்ணி எவன் வீட்டில் இன்று நுழைந்து வயிறு நிறையச் சாப்பட்டுப்போகலாமென்று ஏற்றசமயம் பார்த்திருப்பவர்கள். இப்போப்பட்டவர்கள் பாபியன் அழைக்குமுன்னே தாங்களே தங்களை அழைத்துக் கொண்டு விருந்து சாப்பிட அவன் வீட்டுக்கு வருவார்கள். இவர்களும் இன்னும் பாபியனே அழைத்த இஷ்டம் மித்திரர் சுற்றத்தாரும் வீட்டில் கூடி எஜமான் வருகைக்கு எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

பாபியனுந் தர்மகுண சிந்தையுள்ளவன் ஆனதால் எவனாயும் பட்சத்தோடும் அனபோடும் பாதுகாத்து வருவான். வீட்டின்வேலை செய்யும்படியாய் அக்காலத்து உரோமானர் வழக்கப்படி பிரதேச அடிமைகள் அநேகரை வைத்திருந்தான். ஸ்தூலதேகமுள்ளவனும வெகு செல்வமாய் வளர்ந்தவனுமானதால் அறப்பப் பிரயாசை வருத்தத்துக்கும் அஞ்சுவான். உரோமானருக்கு இயல்பாயுள்ள திட காத்கிரமுஞ் செளரிய வீரமும் இவனுக்குக் குகினைக் கொம்பாகி விட்டது. தன் வீட்டின் காரியங்கள் பெரும் நஷ்டமின்றி அமைவாகவுஞ் சற்றுச் சீராகவும் நடப்பது மாத்திரம் போதுமென்றெண்ணி மற்ற யாவும் எப்படிப்போனாலுந் கவனிக்கமாட்டான்.

இந்தப் பிரபுக்கு ஒரு மகள். இப்பெண்கணிகை தனதையின் ஏக பிள்ளையானதால் தகப்பனுடைய சொத்து எல்

லாவற்றிற்கும் இவளே சுதந்தரக்காரி. இவளுக்கு உதோழர் வழுக்கம்போல் தகப்பன் பெயரால் பாடியாவென்றும் செல்வப் பெயராய் பபியோலாவென்றும் நாமம் இருந்தது. வீட்டின் மேன்மாடியில் இவளுக்கு ஓர் அறை உண்டு. சிங்கரவனப்பெலலாம் ஒருங்கு கூடி அதில சோந்திருந்தாற போல் அது விளங்கினது. பறபல பூஞ்செடிகளும் விரோத காட்சிப் பொருள்களும் ஒழுங்கொழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டின் மத்தியிலிருந்த முற்றத்தில் தெளிந்த சுனையிலிருந்து வந்த குளிரந்த ஜலம் கல கல வென்று ஒலித்து மேலே எழும்பி விரிந்து படாந்து பொரிவாணம்போல் நாலாபக்கத்திலுந் துளித் துளியாய்ச் சிதறிச் சிந்தும். வீட்டில் எல்லாருங் கூடிச் சாப்பிடுகேரம் அடுத்திருப்பதால் பபியோலா சுத்தமான விரோத உடை அணிந்து அலங்காரமாய்த் தன்னைச் சிங்காரிக்கப் பிரயத்தனஞ் செய்துகொண்டிருந்தாள். அறையின் சுவற்றில் பள பளவென்று மினுமினும வெள்ளித்தகட்டில் தன முகமூப இலக்கண சரயலேப் பார்த்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து நிற்பாள். அடுத்த மேஜையில் சந்தனமரப் பலகையில் வெகு நாஜுகாய் செய்யப்பட்ட சிறு பெட்டிகளில் பலவகையான இரத்தபரணங்கள் அந்தந்த நாளின் நோக்கத்துக்குந் தன இஷ்டத்துக்குந் தக்கதுபோல தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும்படி சித்தஞ்செய்யப்பட்டிருந்தன. செலவ மாதாசி பபியோலாவுக்குச் சுமார் இருபது வயது. ரூபலாவாணிய அலங்காரத்தில் இணை அறவன். குபேரசம்பததுள்ள அற்புத சுந்தரி. இதனால் இவளே மணமுரிய அநேக பிரபுகள் விடாமுயற்சி செய்து வருதார்கள். ஆனால் இவள் குணம் தந்தையின் குணத்துக்குப் பரஸ்பர விரோதமுள்ளது. அகங்காரமும் பெருமையும் மேட்டிமையுமுள்ளவள். தான் என்ற ஆணு

வந தலைமட்டுங் கொண்டவள். பெருங் கோபக்காரி கோபம் வந்தால தூஷணஸ்திரங்களைச் சரமாரியாய்ப் பொழிவாள். ஒன்றிரண்டு போ நீங்கலாக மறற எவனாயுஞ் சீறிச் சினந்து கடுஞ்சொற்சொலவி பேசுவாள். இவள் பிறந்தவுடனே தாயா பிரசவ வேதனையால் இறந்துபோனதால் ஐயோ! தாயிலலாப பிள்ளையே என்று எல்லாரும் அநுதாபப்பட்டு வெகு செலவப்பிள்ளையாகப் போஷித்து வளர்த்தார்கள். பால பிராயத்திலேயே இளமையிறகல் என்ற விதிப்படி இவளுககு வித்தியாப்பிராசஞ் செய்துவைத்து அவள் யாதொரு கட்டுப்பாடினறி, இஷ்டம்போல் எதையுஞ் செய்ய விட்டுவிடுவாள். அவளும் இஷ்டம்போல் கொட்டம்போடுவாள்.

வெகு தீக்ஷணய புத்தியுள்ளவளானதால் பறபல சாஸ்கிர நூதகளைக் கற்றிருந்தாள். விநோக விரத்தாரக கதைகளை வாசிப்பது அவளுக்கு ஆனந்தம் கிறீஸ்துவர்களைப்பற்றியாவது அவர்கள் அநுசரிக்கும் வேதத்தைப்பற்றியாவது ஏதேனும் அவளுககுத் தெரியாது இவளுககுத் தெரிந்ததெல்லாம் ஆக்ககூடி அநச மதம் இழிவானதென்பதும் நீசர் மதமென்பதும் அறிவிலலா மூடாகள் வேதமென்பது மேயன்றி வேறு ஒன்றுநதெரியாது. இவ்வித தப்பெண்ணம் கிமிததம் கிறீஸ்து வேதத்தை நன்றாய் படித்து அறியும்படி அவளுககு ஆசையாவது மனசாவது வந்ததே இல்லை. இந்த அநித்திய உலக சீவியமன்றி வேறு நித்திய சீவியம் உண்டென்று அவள் என்றுங் கவனித்து யோசித்துதே இல்லை. ஆனால் இவளிடமிருந்த உயர்ந்த கௌரவ சிந்தை ஓர் போக்கீவசம்போல பெண்ணின் ஆபரணமாகிய கற்பை காப்பாற்றி வந்தது. அக்காலத்து அஞ்ஞான உரோமாவர் சோகுலைந்த தம் நிலையினிற்றிழிந்தவாகளானதால் அவர்கள்

மத்தியில் அவலக்ஷண அக்கிரமங்கள் நிறைந்து கூடியிருந்தது. பபியோலா இவைகளைச் சீ! என்று வெறுத்துத் தூர அகற்றுவாள். இவளைக் கலியாணஞ் செய்யும்படியாய் வந்த வாலிபர்களின் காதல் குறிகளையும் அவர்களுடைய விகார நடக்கையையும் கண்டு பழித்து நகைப்பாள். இவள் பட்சம் பாநதவம் இல்லாதவனென்று மாத்திரம் எவரும் இவள்மேற் குறை கூறுவார்களே அன்றி துன்மார்க்கச் சிந்தை உள்ளவனென்று ஒருவருஞ் சொல்லமாட்டார்கள்.

நாம் இவ்வாறு வர்ணித்து விரிவாய் எழுதுவது அயுத்தமென்றும் அநாவசியமென்றும் ஒருவருங் கருதவேண்டாம். ஏனெனில் இனிவருங் விநோத விர்த்தாநதங்களை நன்றாய்க் கண்கிபிடிக்குமபடி அககாலத்தியாவர்களின் குண குண பேதங்களைத் துலக்கமாய் விவரித்துக் காண்பிப்பது அத்தியா அவசியம்.

பபியோலாவென்ற பெண நாயகம் முன் கூறியது போல் ரத்ன கஜித் மஞ்சத்தின்மேற் சாயநதுகொண்டு ஒரு கையில் முக ரூபங்காட்டும வெள்ளித் தகடும வேறே கையில் தநதப்பிடியில் சித்திரவேலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட எழுத்தாணிபோன்ற கூர்மையுள்ள ஓர் ஆயுதத்தையும் கவத்திருந்தாள். உரோமையின் செல்வ மானுக்கள் தங்கள் வீட்டு வேலை செய்யும் அடிமைகள் யாதேனும் அறப் சொற்பு தப்பிதஞ்செய்து கோபாக்கினியைத் தூண்டி எழுப்பினால் கையிலிருக்கும் இரத்தக் கூர்மையான ஆயுதத்தை கண்காது பாராமல் அவர்கள்மேல் சுழற்றி எறிநது இவ்வகையாய் பொங்கிய தங்கள் கோபத்தைத் தணிப்பது அவர்கள் வழக்கம்.

பபியோலா காலாவிட்ட வேலையைக் கையால் முடிக்கும்படி அடிமைகளாக மூன்று பெண்கள் அவள் எவல் கே

ட்க என்றும் ஆஜீராய்ச் சுற்றி நிற்பார்கள். இம்மூவரும் பல தேசத்தவர்கள். அந்தத் தேசத்தின் பெயரோ அவரவர்கள் சிறப்புப் பெயராய் வழங்கிவந்தது. இவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் உள்ள விசேஷ சாமர்த்திய திறமையைப் பற்றி இவர்களைப் பாபியன் வெகு பணங்கொடுத்து அடிமைகளாக வாங்கினான். ஒரு வேலைக்காரி ஆபிரிக்கா தேசத்திலிருந்து வந்தவளாதலால் அவளுக்கு அபிராமி அல்லது அபிரா என்ற பெயர் வாய்ந்தது. சற்றுக் கருத்த முகம்; கண்கள் மணிபோல் விளங்கும். பூண்டு செடிகளின் குணங்களும் பச்சிலை மருந்து வகையும் வாசனைப் பதார்த்தங்கள் கூட்டும் வகையும் நன்றாய்க் கற்றவள். இன்னும் பாஷாணம் நஞ்சு வகைகளிவளுக்கு மனப்பாடம். இரண்டாம வேலைக்காரி கிரீஸ் தேசத்தவள், அதினுள் கிரோசியா என்று இவளுக்குப் பெயர். படிப்பிலும் நாகரீக சுகிர சுத்தத்திலும் அலங்கார விநோத உடுப்புகள் செய்வதிலுஞ் சமர்த்தி; தன் ஜென்ம பாஷையை வெகு சுத்தமாயுந் தெளிவாயும் பேசுவாள். கபடி சூது வஞ்சனை இவளுக்கு ஐரகிக்குணம்.

மூன்றாவது வேலைக்காரியின் பெயர் சீராயி அல்லது சீரர் ஆனதால் இவள் ஆசியாவிலிருந்து வரகிருக்கவேண்டிய. சித்திரத் தையல்வேலையில் மிகவுந் தோந்தவள். எந்த வேலை செய்வதிலும் ஜாக்கிறதையுங் கவனமுமுள்ளவள். இச்சமயம் பபியோலீ மெத்தையில் உல்லாசமாய்ச் சாயந்திருக்கும்போது சீராயி மௌனமாய் பர பரப்பினி தனக்கு ஐட்ட வேலையைச் செய்துவந்தாள். முந்திய இருவருட்கு கடிம விஷங்க்கும் அகமுள்ளவர்கள், பேச்சுக்கு முதலத்தரம், காரியமீபார்த்து கலம் நோக்கி குணமறிந்து. இச்சகஞ் சொல்லி வெகு சமாதாய்ப் பேசுவார்கள். அடி நாக்கு நஞ்சு, துனி நாக்கு அமுதம். அறப் சொற்ப வேலை செய்தா

லும் அதை மெச்சப் பேசி அணுவை மலையாக்குவார்கள். என்றும் இடைவிடாமல் தங்கள் பெண் நாயகத்தை உத்தமி என்றும் இலச்சுமி என்றும் புகழ்ந்து கொண்டாடி முகஸ்துதி கூறுவார்கள் ; அல்லது அவளை மணம்புரிய விரும்பிவரும் வாலர்களின் குணபேதங்களைத் தாங்கள் வாங்கிய கைக்கூலி அளவில் வியநதும் நயநதும் குறைத்தும் வளர்த்தும் எடுத்துப் பேசுவார்கள்.

அபிரா வேலை செய்வதுபோல் நடத்துக்கொண்டு பபியோலாவின கிட்ட வந்து மெதுவாய்ச் சொல்வாள்:—“அம்மா சர்வ குணலங்காத பூஷணி ! உங்கள் கண்ணுக்கு இந்த கரும்மையை நான் செய்வதில் பட்ட பிரயாசம் இவ்வளவல்ல. இந்த கைக்குச் சமானம் எங்குங்கிடைக்காது. நீங்கள் இப்போது போஜன சாலைக்குள் வருகையில் அங்கு கூடி இருப்பவர்கள் எல்லாரும் உங்கள் முக வடிவை கண்டு புகழ்ந்து பேசப்போகிறார்கள். நான் செய்த மையால்தான் இவ்வித அலங்காரம் உண்டாகும்”.

இதைக்கேட்டு கிரோசிபா சொல்லுவாள் : “ஓ பெண்களின் ரத்னமே ! எனக்கு அவ்வளவு பேராசையிலலை. நான் புதிதாய் தைத்த இந்தப் பட்டு உடையை நீங்கள் அணிந்து கொண்டு போஜன சாலைக்குள் பிரவேசிக்கும்போது நான் கதவின் ஓரத்தில் நின்று உங்கள் உடை அழகைப் பார்ப்பதும் பாகியம் எனக்குக் கிடைத்தால் போதும். ஆ ! ஆ ! அம்மம்மா ! நான் என்ன சொல்லவேன். இந்தச் சிறந்த உடைக்குச் சமானம் எங்கும் உண்டா ? பட்டு முதல் துந்தான். ஆனால் அதை அலங்காரமாய் வெகு யுக்தி யோசனையோடு சேர்த்து தைத்திருக்கிறேனே அதிலேதான் எல்லாக் குட்சுமம் இருக்கின்றது. உடையென்றால் அப்படி அல்லோ இருக்கவேண்டும்.”

சீரா யாதொன்றும் பேசாமல் தன் வேலையை மெத்தக் கரிசனமாய் செய்துகொண்டிருந்தாள். தன நடை உடை பாவனை வடிவலங்காரத்தை எல்லாரும புகழ்ந்தது பேசும்படி ஆவலுற்றிருந்த பபியோலா சீராயியை சற்றுக் கோபமாய்க் கூப்பிட்டுச் சொல்லுவாள்: “சீரா! நீ என்ன உன் மையா? என்றும் நீ மெளனஞ் சாதிப்பதுதானா உன் அலுவல்! உன் நாக்கு அழுகியாபோயிற்று? நீ செயததைப்பற்றிப் புகழ்ந்தது பேசும்படி ஒன்றுமில்லையா?” என்றதற்கு சீரா வெகு அடக்கம் மரியாதையோடு கபடு வஞ்சனையினறி எதார்த்தமாய்ப் பேசி சொல்வாள்:—

“அம்மா! நீங்கள் என்றும் நன்றாயுஞ் சுகமாயும் பாக்கியவதியாயும் இருப்பதுதான் எனது ஆகை. நான் செய்யும் வேலையைப் புகழ்ந்தது பேசும்படியாய் அதில என்ன விசேஷமிருக்கின்றது? உங்கள் அடிமை நான் செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்கிறேனே அன்றி அற்புத நூதனமாய் ஒன்றுஞ் செயததில்லை. காரணமின்றி வீணாய் புகழ்வும என் நாக்கு எழமாட்டாது.”

எதார்த்தவாதி வெகு ஜனவிரோதி என்பதற்கொப்ப சீரா சொன்ன எதார்த்த மறுமொழி காவநிறைந்த செல்வமாதுக்குப் பிரியப்படவில்லை. அதனால் அதட்டிப் பேசி சீராயிக்குச் சொல்வாள்: “சீரா! உன் வாயிலிருந்து புகழ்ச்சியான வார்த்தை என்றும் வந்ததேயில்லை. ஆ! ஆ! மருத்துவமே! யாரையும் புகழ்வதென்றால் உனக்குக் கசப்பாயிருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது.”

அதற்குச் சீரா சொல்லுவாள்: “அம்மா! நீங்கள் மாதுசிரோமணி. வாச்சாலகரான வித்துவான்கள் அலங்கார மொழிகளால் உங்களைப் புகழ்ந்தது பேசும்படியான பேறு பெற்றவர்கள். இப்படியிருக்க அற்ப அடிமையாகிய நான்

உங்களைப் புகழ்நது பேசுவதால் பலன் என்ன? ஆகிலும் அவர்களும் இவர்களும் உங்கள் முகத்துக்கு முன் முகஸ்துதி கூற்சொல்லும் இனிய மொழிகளை அவர்களும் ஏதா ததமென்று நமபுகிறதிலலை, நீங்களும் உண்மையென்று திண்ணமாய் எண்ணுவதுமில்லை.”

இதைக்கேட்ட இரண்டு தோழிகளும் பல்லை நெரு நெருனறு கடித்து உதட்டைப் பிதுககி மிழியைக காட்டி சீராயியை உறுககிப்பார்த்தார்கள். பபியோலாவும் இவ்விரு வரைப்போல முகத்தைச் சுழித்து வீட்டின்வேலை செய்யும் படியாய விலைக்கு வாங்கின அடிமைககு இவ்வளவு ஆணு வமா? வெகு சமாத்தியைப்போல ஞாயம எகித்துப் பேசுகி றுளையென்று தன் வாய்க்குள் முணங்கிக்கொண்டு பின் உள்ளே பொங்கின கோபத்தை அடக்கமாட்டாமல் சொல் லுவாள் :—

“ அடியே சீரா! நீ என அடிமை என்பதை மறந்தா போனாய்! நீ என விருப்பப்படி நடக்கும்படி அல்லவா விலைகொடுத்து நான் உன்னை வாங்கினேன், உன்னுடைய இரண்டு கைகளும் எப்படி எனக்குச் சொந்தமோ அப்படி யே உன் நாக்கும எனக்குச் சொந்தமல்லவா? நான் இட்ட வேலையை எவ்விதம நீ உன் கையால் செய்கின்றாயோ, அவ்விதமே நீ எனனை மெச்சப் புகழ்நது பாடி ஸ்துதிக்கும் படி நான் ஆசைகாண்பிததால் அப்படிச் செய்வது உனக்கு இஷ்டமோ அல்லவோவென்று யோசியாமல் என் விருப்பப் படி நீ செய்பவேண்டாமா? அடிமைக்கு சுயமனதுண்டா? இதென்ன காலாகோலம்? எனக்கு இஷ்டபூர்த்தி செய்வத லலவா உன் தொழில்? அடியே! உன் உயிரும் ஜீவனம் என் கையில் இருக்கின்றதென்பதை மறந்துபோகாதே.”

சீரா இதைக்கேட்டு சற்றுங் கலங்காமலும் வாய் பதறாமலும் விவேக சிந்தையுடன் மறுமொழி சொல்வான்: “அமமா நீங்கள் சொல்லுவது வாஸ்தவம். என் உயிர் உங்கள் கையில்தான் இருக்கிறது உயிரொன்றால் இந்த அநித்திய உயிரோடு கூடிய காலமும் சுகமும் தேகமுந்தான். இவையெல்லாம் நீங்கள் பணங்கொடுத்து விலைக்கு வாங்கியிருப்பதால் உங்களுக்கே சொந்தப்பொருளாயிற்று. ஆனால், எனக்கு சொந்தமானதொன்று எனினிடமிருக்கிறது. எந்த இராஜாவும் இதைத் தனக்கென்று வாங்கக்கூடாது. காசுபணம் எவ்வளவுதான் கொடுத்தாலும் அகிண விலைக்கு வரமாட்டாது. அதுக்கு விலங்குபோட்டு கட்டி வைக்க ஆவது அதைச் சிறையில் அடைத்து அடக்க ஆவது யாராலும் ஏலாது. முத்துரத்தினங்களிலும் அதிக விலையுள்ளது கண்ணுக்குக் காணப்படும் எந்த வஸ்துவிலும் அது மேலானது.”

— “அப்படியா? என? விடுகதைபோலிருக்கின்றதே. அதென்ன? சொல்லேன பார்க்கலாம்.”

“அமமா அதுக்குப் போ ஆக்மா.”

பபியோலா எந்த அடிமையும் இப்படி ஒரு பொருள் தனக்குச் சொந்தமென்று சொன்னதைக் கேட்டதேயில்லை. ஆனதால் தனக்கொரு ஆதமா சொந்தமென்று சீரா சொல்லவும் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் சீறிச் சினந்து சீராயியைப்பாத்துச் சொல்லுவான்:—

“ஓ! ஓ! அடிமைக்கிருக்கும் ஆணுவத்தைப் பாருங்களே உனக்கு என்ன சொந்தம்? ஆதமாவா? ஆதமா என்றால் என்ன? கருப்பா சிகப்பா? நீ பார்க்கியா?”

வேலைக்காரி சற்று மவுனமாயிருந்து மனதுக்குள் சாவேசீரனைத் தியானித்தபின் அமர்ந்து பேசுவான்:—

“அமமா பெண அரசே! கற்றுத் தேர்ந்த சாஸ்திரியைப்போல் அலங்காரமாய் மொழிகளை அடிகெதி எடுத்துப் பேச எனக்குத் தெரியாது. நான் அறிவில எளியவள். ஆகிலும் எனக்குத் தெரிந்தமட்டும் ஆதமா இன்னதென்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். எனக்குள் இருந்து நான் உணரவும், பொருளின் அர்த்தத்தைக் கிரகித்துக் கண்டுபிடிக்கவும், நினைத்து யோசிக்கவும், இது வேண்டும் அது வேண்டாமென்று தெரிந்துகொள்வதற்குரிய ஸ்வாதீனம் கொடுப்பதுமாகிய இவ்வித சக்தியுள்ள அருபியான வஸ்துவே ஆதமா எனப்படும். இது பங்கு பாகமின்றி பகுக்கப்படாத ஒரே பொருளாதலால் என்றும் அழியமாட்டாது.”

சீரா இவ்விதமாய் ஆத்துமத்தின் இயல்பையும் அதின் அழியா இலக்ஷணத்தையும் விவரித்துப் பேசும்போது அவளுடைய இரு தோழிமார்களும் ஒரு வார்த்தையுங் கண்டுபிடிக்கமாட்டாமல் ஒருவரொருவரைப் பார்த்து சாடை சமிகை காட்டி சீராயின் அகங்கார காலத்தை எப்படி அடக்கலாமென்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் படியோ லா முதலில் சற்று ஆச்சரியப்பட்டு பிரமித்து நின்றாலும் பின் உள்ளே பொங்கி எழும்பிய கோபத்தை அடக்கமாட்டாமல் மிக ஆத்கிரத்தோடு சொல்லுவாள்:—

“சீரா! இந்தப் பயித்தியம் உனக்கு எப்படி வந்தது? இவ்விதம் பித்துக்கொண்டவள புலம்புவதுபோல் வாயில் வந்ததெல்லாஞ் சொல்ல யார உனக்குக் கற்றுக்கொடுத்தது? நாளை பல வருஷங்களாய் பல பல சாஸ்திர நூல்களைத் தீர வாசித்து ஆழந்து யோசித்துப் படித்ததென்பு அறிந்த வீசேஷமேதென்றால் இந்த ஜீவனுக்குப் பின் வேறு ஜீவன் உண்டென்பதும் அழியாத ஆத்மா ஒன்று நமக்கு இருக்க

றதென்பதுங் கவி பாடும புலவர்கள் அலங்கார அணியாய் ஏற்படுத்திய இலக்கண மொழியே அனற் ஏதார்த்தமாயிருக்கும் பொருள்கள் அல்ல. அறுபத்கிணுகு கலைக்கியான தூதர்களையும் ஆராயநது படித்த நானே, இவைகளெல்லாம் அபத்தமென்று எண்ணி இவைகளிலொன்றையும நம்புகிற தில்லை. இப்படியிருக்க நீ, படிப்பு சாஸ்திரம் ஒன்றுமறி யாத பரம மூடாதமா, நீயா எனினிலும் அதிக சமாததி எ ன்றாறதோல வீண வாகஞுவாதம் என்னோடு வளாக்க வந் தாய். ஆ! ஆ! பேதை, உனனைப்போலாதத நீச அடிமை கள நன்றாய வெறி எடுக்குமட்டுங் குடித்து உருணடுபோ னபிறபாடு அல்லது அடி உதைபட்டு அதோக்கியாய் மா ண்டுபோனபின்பு உன பிதோததை குளியிலே தள்ளி குப் பைமைக் கொட்டி நெறுப்பு மூட்டி சுட்டுக கொழுத்தி சா மபலாக்கி காற்றிலே பறக்கத தூற்றிவிட்ட பின்பு, நீயா! கழுதையைப்போல பொதி சுமக்கும் நீயா! உயிருள்ள ஆத் மாவோடு உயிர வநதெழுநது ஸ்வாதீன பாககிய சநதோஷ முள்ள புது ஜீனை ஜீவிப்பாய்!”

சீரா பபியோலா சொன்ன நிகதையான மொழியைக் கேட்டு மனதில கலங்காமல முன்னிலும் அமைந்த மன தோடு மறுமொழி சொல்லுவான்:—

“ஓ செல்வ மாதரசே! “எனனில் உள்ளதில எல்லா ஞ் சாகா” எனறு உங்கள் வித்துவானகளே சொல்லவில் லையா? அப்படியே நான் இறந்தபின்பு என ஆத்மா சாகா டல் நித்திய பாககிய சநதோஷமுள்ள புது ஜீவன் பெறும் எனபது எனது திண்ணிய எண்ணமும் மாறா நம்பிக்கையு மாகும். இன்னங் கேளுங்கள். நீங்களே இப்போ வர்ணித் துச் சொன்னதுபோல் என சரீரம் வெநது கருகிச் சரீரம் ப லாய்ப்போய் காற்றிலடிபட்டு சுழன்று சிதறி நாலு திசை

யிலும் பறந்துபோனபின்பு சர்வ வல்லபராஜ ஒருவர் என் உடலைச்சேர்ந்த ஒவ்வொரு பாகத்தையுங் கூட்டிச் சேர்ப்பார். பூமியின் நாலு திசையிலுஞ் சண்டயாருதமாய் வீசி அடிக்குங் காற்றைத் தம்முன் அழைத்து அது அடித்துக் கொண்டு போன என் தேகத்தின ஒவ்வொரு அணுவையுந் தம்முன் கொண்டுவருமபடி கறப்பிப்பார். அப்போது இந்த என் சரீரம் திருமபவும் உயிரோடு நிற்கும். நின்றால் உங்கள் அடிமையைப்போலுமல்ல, வேறு எவருடைய அடிமையைப்போலுமல்ல, பூரண ஸ்வாதீனமுள்ளவளாய் ஆனநத சநதோஷங், குறையா மகிமையோடு என்றும் ஸ்நேகிதது இன்பமாய் சிநேகிக்கப்பட்டு நித்திய காலமாய வாழவேன். அமமா! இந்த நீச்சய உறுதியுள்ள நம்பிக்கை என மனதில் ஸ்திரமாய் ஊன்றியிருக்கின்றது.”

புரியோலா இதைக் கேட்டபின் சொல்வான் :— “ஆ இதென்ன காலக்கொடுமை! பிததுக்கொண்டவள் பினற்று வதுபோல் அசம்பவ விஷயங்களைச் சொல்லுகிறாள். அடிமைவேலை செய்கிறவளுக்கு இப்படிப் பேசுவது தகுமா? உன்னைப் பிடித்த இந்தப் பயித்தியம் எப்படி நீங்கப்போகின்றது? சீரா எந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில இவ்வித மூடப்படித்தி படித்தாய்? நான் கிறீக் பாஷையிலும் இலத்தீனிலும் அநேக கிரந்த நூல்கள் வாசித்திருக்கிறேன். நீ சொல்வது போல எதிலும் நான் வாசித்ததில்லை.”

“அமமா நான் படித்த பள்ளிக்கூடம் என ஜென்ம நாட்டைச் சேர்ந்தது. அதிலே உயாகுலமென்றும் இழிகுலமென்றும் மகிஷி என்றும் அடிமை என்றும் வித்தியாச மில்லை.”

புரியோலா இதைக்கேட்டவுடன் மனதில் ஆக்கோஷம் பொங்க அதட்டிப் பேசின சொல்வான்; “அப்படியா!

இறந்தபின்பு இன்னம ஜீவிப்பேனென்று சொன்னது பற்றித் தென்று இப்போதே நீ எனக்குச் சமானமானவனென்று சொல்லவோ துணிந்தாய். ஏன்? சமானமாத்திரமல்ல, என்னிலும் நீ உயர்ந்தவனென்று சொல்லுவாய் போலும். நல்லது நீ இப்போது உன் உள்ளத்தில் உள்ளதை, உள்ளது போலச் சொல், சுரந்தம் படப்பேசாதே; நமமிருவரில் யார் உயர்ந்தவன் நீயா நானா? நீ நினைப்பதைச் சொல்.”

“ அமமா செல்வமாகே! குலத்திலுங் குணத்திலுங் செல்வாகுச் சிறப்பிலும் அறிவிலுங் சாஸ்திர நூலிலும் சகலவித செல்வ பாக்கியத்திலும் மாது சிரோமணியாகிற நீங்கள்தான் ஏழைபாகிய என்னிலும் பதின்மடங்கு உயர்நது விளங்கி மேன்மை பெற்றவர்கள். முக்கிலகூண வடிவிலும் நடை உடை பாவணியிலும் நாகரீகத்திலும் உங்களுக்குச் சமமாகுமபடி அடிமையாகிய நான் கனவிலும் நினைப்பேனோ? ஆனால் நீங்கள் என்னிடங் கேட்ட கடைசிக் கேள்விக்கு நான் பதில சொன்னால் உங்களுக்கு வருத்தமுண்டாகலாம். (பபியோலா அவள் சொல்லுமபடி சாடை காட்டினதிற்பேரில்) “ அமமா நான் சொல்வதை ஆத்திரப்படாமல் முழுதுங் கேட்டு அதன்பின் நீங்கள் சொல்வதைச் சொல்லுங்கள். நானே பரம ஏழை; உங்கள் அடிமை; ஆகிலும் என்னிடத்திலே என்றுஞ் சாகாத ஓர் ஆத்மா உண்டென்றும் அதற்கு அறிவும் புத்தியும் ஸ்வாதீன தந்திரியமும் இருக்கின்றதென்றும் அதன் ஜென்ம நாடு உயர்ந்த ஷானமண்டலமென்றும் அதற்குச் சரியான சாயலு, சர்வலோக கடவுளே என்றும் இவ்விதம் எண்ணி பூரணமாய் நமபியிருக்கும் நான், இந்த அற்ப அநித்திய உலகநதான் தன் கெதி என்றும் தன்னிடம் எவ்வளவு புத்தி சூமரீதிய அறிவு இருந்தாலும், ஊர்வன பறப்பனவாகிய அற்ப

ஜெநதுக்கள் கேடி சுநித்துவருஞ் சநதோஷந தனக்குப் போதுமென்றும், கூட்டுக்குள் அடைபட்டு இருமடிக கமழியில் மோதி சிறகு முறிந்து சிடகஞ் பறவையாய்போல் உலக மாயகையின் வலையிற் சிககி ஆசாபாசமென்னுந் தளைகளாறகட்டுண்டு, தானிருக்கும் பரிதாப நிலைமை அறியாத மாது சிரோமணியைப்பாராகிலுந், நான் தாமதவளென்று எண்ணுவது எனக்கு யோக்கியமாகுமா? நீங்களே நடுவு நிலைமையோடு இரண்டையுஞ் சீர்தூக்கி யோசித்து சொல்லுங்கள்.”

சீரியா இப்படிப் பேசுமபோது பபியேலாவின் கண்கள் நெருப்புப் பொறி பறந்தாறபோல் சிவந்து பொங்கி எரிந்தது இத்தான முதல்விசை அடிமை ஒருத்தி பபியோலாவோடு எதிரில் நின்று ஞாயாபேசி தனது அபிப்பிராய கோட்பாட்டை ஜெயமாய் நிலைநிறுத்தினது. கடுங்கோப மனதிலெழுமப தன கையினிருந்த கூாமைபான ஆயுதத்தைத் தான் செயயப்போவது இன்னதென்று அறியுமுன்னே பிலமாய் சுறறி சுழறறி எறிந்தாள். சீரா தன்மேலவந்த ஆயுதத்தைத் தடுக்க உடனே தன்னை அறியாமலே கையைத் தூக்கினாள். ஆயுதத்தின் கூரியமுனை அவள் கையிற் பாய்ந்து பெரிப காயமாகக் இரத்தம் மளமளவென்று ஓடிவந்தது. சீரா வலியின் கொடுமையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணீர் சிந்தினாள். பபியோலா தான் யோசியாமற் செயத நிஷ்டூர செய்கையின் இழிவை நினைத்து மனதில் வெட்கினாள்.

சீரா வடிந்தது ஒடும இரத்தத்தைத் துடைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது பபியோலா சொல்லுவாள். —

“சீரா, நீ உடனே யுபுளோசினுள் வீட்டுக்குப்போ. அவள் காயங்கட்டி மருந்து கொடுப்பதில் வெகு சமர்த்தி.

உனக்கு நான் இப்படி பெரிய காரியம் வருவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணவில்லை. ஆனால் கொஞ்சநேரம் நீ” என்ற பின் மேஜைமேலிருந்த பலவகை ஆபரணங்களுக்குள் முத்துப் பதித்த தங்கமோதிரம் ஒன்றை எடுத்தது சீராயிக்குக் கொடுத்து: “இஃதா உனக்குச் சந்தோஷமாக இதை கொடுக்கிறேன். இன்று சாயங்காலம் நீ வீட்டு வேலைக்கு வர அவசியமில்லை. போ:” என்று சொல்லி அவளை அனுப்பினாள்.

பபியோலா தான் செய்த நிஷ்டை செய்கைக்குப் பரிசாக இவ்வளவு செய்தது போதுமென்று கவலையற்றிருந்தாள். ஆனால் சினநாதரப்போல அறுத்த மூக்கு சிறித்தாற்போலொட்டுமா? சீரா காயத்தின் உபத்திரவத்தால வெகுவருத்தப்பட்டாள். அடுத்த ஞாயிறுக்கிழமை கோவிலின் உணடியிலே இருந்த காசுகளை குருசுவாமியாரா எடுக்கும் போது அவைகளுக்கள்ளே கங்கமோதிரம் ஒன்று இருப்பதைப்பார்த்து வெகு அச்சரிப்பப்பட்டு ஒருதக காணிககையைப் பெருஞ் செலவழிப்பை உதோமைப் பிரபுவின் மகள் கொடுத்திருக்க வேண்டுமென்று தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டாள். ஆனால் எங்கும் பிரசன்னமாய வியாபித்திருந்து எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டு சாவேசுரன், காயமபட்ட கையோடு எவரும் பாக்காத சமயத்தில் கோவிலில் வந்து பபியோலா கொடுத்த தங்கமோதிரத்தை உணடியிலே போட்ட சீரா என்பவளைப் பார்த்து அதற்கு மோகத்தில் நித்திய பாக்கிய சம்பாவினையை அப்போதே திட்டந் செய்கு ஏற்படுத்தினாள்.

௫-ம் அதிகாரம்.

செல்வப்பாங்கி: அக்நேசி.

போன அதிகாரத்தில் சொல்லியவாறு பபியோலாவுஞ் சீராவுஞ் சம்பாவித்துக்கொண்டிருக்கையில் இவர்கள் அறியாமல் பூங்கொடிபோன்ற ஒரு செல்வமாதா சப்தஞ் செய்யாமல் மெல்லென வீட்டுக்குள் வந்தாள். உரோமானரின் வீடுகளின் உள் அறைகள் சாதாரணமாய்க் கதவுகளின்றி வெறுந் திரையால் மாத்திரம் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததால் உள்ளே இருப்பவர்கள் கலந்து கூடிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவர்கள் அறியாமல் வீட்டுக்குள் பிரவேசிப்பது மிக எளிது. அவ்வாறே இந்நகர சமயத்தில சம்பவித்தது.

சீரா மோதிரத்தை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வரும் போது கதவின் திரையின் அருகே நின்றுகொண்டிருந்த செல்வமாதைப் பார்த்தாள். பார்த்ததுமே நின்றவள் யாரென்று உடனே அறிந்துகொண்டாள்.

அங்கு நின்ற பாலிய சுந்தரி யெ-வயதுள்ள சிறு பெண். அவள் அணிந்திருந்த உடை துமபைப் பூப்போல்தூய வெண்மையானது. அவள்மேலே ஆபரண அலங்கார அணி என்பது மருந்துக்குங் கிடையாது. சிறு பிள்ளைகளுக்குரிய கள்ளங் கபடி அற்ற குணமும் பெரியவர்களுக்கு இயல்பான தீக்ஷணிய புத்தியும் அவள் முகத்தின் இலக்ஷணமாய் விளங்கின. அவளிரு கண்கள் புறக்கண போல் மனத்துக் கண் மாசற்றவளாய் இருப்பதைக் குறித்துக் காட்டின துமன்றி அன்பும் ஸ்நேகமும் நிறைந்ததாகவும் அவள் மனதின பட்சம் யாவும் ஐம்புலங்களின் நுகர்ச்சி எஸ்

ய்த விஷ்டர செய்கையை இச்சிறுமாத அறிந்தாளோ, பார்த்தாளோ, என்னமோ, ஏதோ, என்ற பயமமனதில் போராட தன்முன் கைகட்டி காத்திருந்த அடிமைகளிருவாயும் அப்பால் போகும்படி கையால் சமிக்கை காட்டியபின் எழுந்து தன் பிரிய பாங்கிக்கு எதிரே போய் ஆசார உபசாரஞ் செய்து கூட்டிவந்து உட்காரச் செய்தாள். காவம் நிலைநாத பபியோலா யார் எவ்வென்று பாராமல் எல்லாநாயும் அகங்கார மேட்டிமையோடு நடத்தினாலும் இன்று தன் வீட்டுக்கு வந்த இசையு செலவியை மாதகரம் வெகு பிரீதி பகிழ்தோடு கவனித்து அவள் வருகைக்கு என்றும எதிர்பாராத்திருப்பாள். இருவரும் உட்கார்ந்தபின் பபியோலா ஏதும் விசேஷம் ஒன்றுந் தன் வீட்டில் நடவாதுபோல் பெல்லிய குரலோடு பகராமல் பேசிச் சொல்வாள் :—

“அக்நேசி இன்று எனவீட்டில் விருந்து சாப்பிட வரவென்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி அனுப்பின வுடனே நீ வந்தது எவ்வளவு தயவு. விருந்துண்ணும்படி என் நுகர்ப்பனார் இரண்டி மூன்று அந்நியரை இன்று அழைத்திருக்கின்றார். அவர்கள் வருவதால் எனக்குத் துணையாயிருக்கும் படியாய் உன்னைக் கூப்பிட்டேன். இன்று வரும் விருந்தினர்களுக்குள்ளே புல்வியென்று ஒரு வாலிபப் பிரபு இருக்கிறானாம். இவன் தேகவளர்த்தியுஞ் சிறந்த இலகூண வடிவும் உள்ளவனாம். செல்வப் பொருள் கல்விய் பொருளில்குன்றவற்றவனாம். என்றாலும் இவன் யார், எவ்விடம், குணமென்ன, நாடுவளமை ஏது, இவை முதலிய விஷயங்கள் ஒருவருக்கும் நன்றாகத் தெரியாதாம்.”

பபியோலா வர்ணித்துச் சொன்ன விஷயங்களிலென்றும் அக்நேசி கவனிக்கவில்லை. அவள் பேசி முடிந்தவுடனே அக்நேசி சொல்வாள் :—“என் செல்வப் பாங்கியே

உன் வீட்டுக்கு வருவது எனக்கு என்றும் ஆனந்தம். என் தாய் தந்தையும் யாதும் விக்கினஞ் செய்வதில்லை. ஆனதால் நீ என்னை அழைக்கதற்குக் காரணம் யாதொன்றுஞ் சொல்வது அவசியமில்லை.”

இதற்குப் பபியோலா சற்றுத் தமாஷாய்ப் பேசி சொல்லுவாள் :—

“ஆ! ஆ! அப்படியா அக்நேசி! நீ என்னுஞ் சுத்த வெள்ளைமான ஆடை அணிந்து ஆபரண அலங்காரமின்றி புதுமணப்பெண்போலவா என் வீட்டுக்கு வருகின்றாய்? உன் முகக்களையையும் ஆனந்த பூரிப்பையும் பார்த்தால் நீ நிதிய சல்யாண அமாககவாதிலிருப்பது போலத் தோன்றுகின்றது. ஆனால் இகென்ன? ஐயோ அம்மா காயமா? அக்நேசி! பார் சிவப்பாயிருக்கிறது! இரத்தமா? எப்படிக்கரை விழுகிறது! வா இந்த உடையை மாற்றிப்போடலாம்.”

அதற்கு அக்நேசி சொல்வாள் :—“என் உடையை மாற்றவா? வேண்டாம். இதுதான் இன்று என் உடையினமேல் நான் அணியும் முத்துரத்தனம்; எனக்குச் சிறந்த ஆபரணமிதுதான். இது இரத்தத்தளி! அதுவும் ஓர் அடிமையின் இரத்தம். என்றாலும், பபியோலா, உன் உடலில் ஓடும பிரபு புகழியின் இரத்தத்தைப் பாராகிலும் இது என் கண்ணுக்கு அதிக இரமணீயம் உள்ளது.”

பபியோலா இதைக் கேட்கவும் அவள் முகஞ் சோழ்பிவாடினது. சீராவோடு நடந்த சங்கதியாவும் அக்நேசி பார்த்திருக்கவேண்டிய. கூடையில் அவள் மனதிலெழும்பின கலக்கத்தையும் வருத்தத்தையும் பொறுக்கமாட்டாமல் அக்நேசியைப் பார்த்துச் சொல்லுவாள் :—

“அப்போ நான் எவ்வளவு கடுங் கோபக்காரி என்றுங் கொடிய துஷ்ட சீரோமணியென்றும் ஊரெல்லாம் அறிய பறை அடித்துச் சொல்லவோ போகிறாய்?”

“அப்படி அல்ல பபியோலா! ஓர் அடிமையினிடத்தி லிருந்த இன்று நான் படித்த மனத்துணிவுந், தயாள சிந தையும், அணு அளவும் பிசகாத தாம் ஒழுக்கமுமாகி ரீதி நூல பாடத்தை இனி என்று மறந்துபோகாதபடி என் னாபக அறிகுறியாக இதைக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கப்போ கிறேன். மேனஞலத்திற் பிறந்த நமதுதேச சாஸ்திர கியா னிகளிடத்திலும் இவ்வித நல்லொழுக்கப் பாடத்தைக் கா ண்பதரிது.”

“அக்நேசி நீ சொல்வது என்ன விநோதமுள்ளது. நமது வீடுகளில் நீசவேலைகள் செய்துவரும் அடிமைகளை நீ ஏதோ ஒரு பொருட்டாய் மதித்து என்றும் அவர்களைப் பு கழந்து மெச்சப் பேசுகிறாய். அவர்கள் எப்படி நடந்தா லும் அடிமை அடிமைதானே. ஜென்மக் குணஞ் செருப்பா லடித்தாலு மாறுமா?”

“பபியோலா, அப்படி அடிமைகளை இழிவாய் எண் ணாதே. மானிடராய்ப் பிறந்த எல்லாருக்கும் ஒரே அறிவும், ஒரே பற்றுதலும், ஒரே இரதிரீய சுகாநுபோகமும் உண் டென்று நீயும் ஏற்றுக்கொள்வாயல்லவா? அப்படியானால் அவர்களும் நாமும் மனுஷஜென்மமாகி ரந்தப் பாரி குடும் பத்தினுள் சேர்ந்தவர்கள் அல்லவா? சர்வஜீவ தயாபரராண தனிமுதற் கடவுள் நமமையும் அவர்களுையுஞ் சிருஷ்டித்த வரானால் நமக்கும் அவர்களுக்கும் அவரே தந்தை அல்ல வர்? தந்தையானால் இந்த அடிமைகளும் நாமுஞ் சகோதர முறை யுள்ளவர்களாகின்றோ மென்பதற்குச் சந்தேகமா?”

. இதைக் கேட்டதும் பபியோலா இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் பதறி உதறி சீறிச் சினந்து சொல்வாள் :—

“ஓ! தோஷம்! தோஷம்! அக்நேசி! செல்வ பிரபுத் துவ உரோமானர் கோத்திரத்திற் பிறந்த நீ இப்படிப் பேசலாமா? ஈனவேலை செய்து காலக்ஷேபஞ் செய்துவரும் நீச அடிமைகள் நமக்குச் சகோதரிகளா! இவர்கள் ஆடுமாடுகளைப்போல் நமக்குச் சொந்தமான சொத்துக்களல்லவா? இவர்கள் இஷ்டம்போல் நடப்பதற்கு மனஸ்வாதீனம் இவர்களுக்கேது? இவர்களின் ஜெமானகளாகிற நாம இவர்களை எப்படி ஒட்டுகின்றோமோ அப்படியே போவது அவர்களுடைய கடன். சாஸ்திரமும் அவ்விதமே முறையிடுகின்றது.”

இதைப் பதறாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்த அக்நேசி வீணை பேசினாற்போல பூரண சித்த சமாதானத்துடன் சொல்லுவாள் :—

“நல்லது! அதெல்லாமிருக்கட்டும்; நாமிருவரும் இது விஷயத்தைப்பற்றி வாக்ருவாதஞ் செய்யப்போகிறதில்லை. ஆனால் பபியோலா, நான் கேட்கும் ஒரு கேள்விக்கு ஏதாத்தமாய் மறுமொழி சொல் : நீ சீராவோடு செய்த வாக்குவாதத்தில் ஞாயம் எடுத்துப் பேசுவதிலும் உண்மையைச் சொல்லுவதிலும் மனத்துணிவிலும் நீ அல்லவா தோல்வி அடைந்தது? ஏன் மறைக்கிறாய்? உன கண்களிலிருந்து ஒடிவிழும் இந்தத் துளி தண்ணீர் தோல்வி அடைந்தது நீதான் என்று சொல்லுகின்றது. ஆனால் போனது மோகட்டும் நான் உன்னிடம் ஒர் உபகாரங் கேட்கிறேன்? இல்லை என்று சொல்லாதே.”

“அக்நேசி! கேள். நீ எதை என்னிடத்தில்கேட்டாய் எதை நான் இல்லையென்று உனக்குச் சொன்னேன்? மந்தி

ரத்தால் மாங்காய் விழுமா என்பார்கள். ஆனால் உன் மந்திர ரத்தால் மாங்காயும் விழும தேங்காயும் விழும.”

“நல்லது உன்னிடம் வேலைசெய்து வரும் இந்த அடிமையை எனக்கு நீ விற்கவேண்டும். அவள் உன்னிடம் இனி வேலைசெய்வது உனக்குஞ் சமமதமாயிராது. அவளுக்கும பிரியமாயிராது.”

“அப்படி அல்ல அக்நேசி; என் சம்மதங் கேட்டால் சீரா என் வீட்டில் தான் இருக்கவேண்டும். என் கோபத்தை இனிமேலடக்கி அவளை முன்னிலும் அதிகமாய் மதித்துக் கொஞ்சங் கௌரவமாய் நடத்துவேன்.”

“ஆனால், பபியோலா, சீரா என் வீட்டுக்கு வருவாளா கில உன்னிடம் அவளிருக்கும்போதிருந்ததைப் பார்க்கிலும் அதிக பாகசிய சந்தோஷமுள்ளவா யிருப்பாளென்று நான் எண்ணுகிறேன்.”

“அது வாஸ்தவந்தான் அக்நேசி; என்னமோ உன் வீட்டில் உனனோடுகூட இருப்பவாகெல்லாரும் எப்போது மலாநத முகமாய் இருக்கிறார்கள். உனக்கு என்ன மந்திர வித்தை மாயவித்தை தெரியுமோ நான் அறியேன். சீரா எனக்குச் சொன்ன தாய்நீதி வாசகியங்களின்படி நீ நடக்கிறாய்போலத் தோன்றுகிறது. அமமா அக்நேசி! உன் வீட்டில் உயாகுலமென்றும் இழிகுலமென்றும் வித்தியாசமே இல்லை. எல்லாரும் ஒரு குடும்பத்துப் பிள்ளைகள்போலே கஷ்டது கூடி மகிழ்ந்தது பேசி சமாதானமாயுஞ் சந்தேகஷமாயும் இருக்கின்றார்கள் தலைக்குத் தலை தறுதலையாயிருந்து தானே ஒன்றுஞ் செய்யாமல் மற்றவர்களுக்குக் கட்டளை கொடுத்து, எவ்வளவுங் கொடுமையாய் நடத்துபடியாய் உன் வீட்டிலுள்ளவர்களில் ஒரு பிராணிக்கும் யோசனை

வரமாட்டாது. அக்நேசி! பெண்களின் இரத்தனமே! சொல்லு என்ன ஜாலவிறத்தை நீ கமற்றுகுகின்றாய்?”

அக்நேசி இதைக் கேட்கவும் புன நகை காட்டி : “பபியோலா எனக்கு மனகிர வித்தையுந் தெரியாது ; தனகிரநூலும நான் அறிவேன். ஆனால்.....”

“ஆனால் கேள் அக்நேசி! உன் வீடமிகதுள்ளே அநதரங்க அறை ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? அதற்குள்ளேதான் உன் ஜாடைப் மனகிர தனகிர இருகிர ஜாலமெல்லாம நீ மறைத்து வைத்திருக்கவேண்டி. நீ கிறீஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருந்து உன்னை மிருகங்களுக்கு இரையாக்கும்படிப் பாடுவார்களானால் ஏன் சிங்கமும் புலியும் தங்கள் துஷ்டசபாவத்தை மாற்றி உன் காலடிகிட்ட ஆட்டிக்குட்டிகள் போல வந்து படுததுக்கொள்ளும். ஆனால் அக்நேசி! உன் முகம் ஏன் இதற்குள் இப்படி மாறிப்போனது? என்மேல் உனக்கு மனவருத்தமா? அப்படி ஒன்றும் எண்ணாதே. இதுசெல்லாம வெறுந் தமாஷ்.”

அக்நேசியோர், பபியோலா கிறீஸ்துவனென்றும் சிங்கம் புலிகளென்றும் பேசும்போது தனக்கு இனிவருந்துன்ப வேதனை ஆக்கினைகளைக் காட்சியிற் பார்த்தானோ ஏதோ, பிரஞ்ஞை தப்பிப் பரவசமானவன்போல நின்றான். அவளிருகண்கள் யானாயோ பாப்பதுபோலவும் அவள் வாய் யாரோடோ பேசுவது போலவுந் தோன்றின. சற்று நேரத்திற்குப் பின் அக்நேசி தான் ஸ்வயஸ்திதிக்கு வர்ப்பியோலா அவளுக்குச் சொல்லுவான் — “அமமா என் செல்வப்பாங்கி! நான் சொன்னதெல்லாம வெறும் விளையாட்டுக்கு. நீ மன்தில் வருத்தப்படவேண்டாம். நீ கிறீஸ்துவனாகவுமாட்டாய். உன்னை மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப்போடும் பெரும் ஆபத்து உனக்கு வரவுமாட்டாது. சீரா வே

லைசெய்வதில் வெகு பற்று உலும் பிரீதியும் உள்ளவனென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நான் சுரம வந்தது வருத்தப்பட்டிருந்தபோது மற்ற ஊழியர்களெல்லாம் பயந்துகொண்டு என்கிட்ட அண்டவிலலை. கோபககாரி, திட்டிவாள, அடிப்பாளென்று தூர நின்றார்கள். இந்தச் சீராமாத்கிரம எண்ணிவிட்டு இராப் பகல பிரியாமல கிட்டவே இருந்து எல்லா உதவியுஞ் செய்துவந்தாள். இவளுடைய விடாமுயற்சியால்தான் தப்பிப் பிழைத்தேன்.”

“பபியோலா! இந்த அடிமை உனக்குக் காட்டின இவ்வித பரோபகார சிந்தையைப் பற்றியும் மாறுதவி செய்ய முடியாத பேருதவியைப்பற்றியும் நீ அவளைச் சிநேகிக்கவில்லையா?”

“ஓ சிநேகிக்கவா! ஓர் அடிமையையா! இல்லை இல்லை, அக்கேசி. அவள் செய்த உதவிகளுச் சநதோஷமாக அவளுக்குப் பணங்காசு கொடுத்ததே அன்றி அவளை நான் சிநேகிக்கவில்லை. ஆனால் இந்த மூடாத்துமா தான் சம்பாதிக்கும் பணங் காசுகளைத் தனக்கென்று ஒன்றுஞ் செலவிடுகிறது மில்லை, சிறுவாடாயச் சேர்த்து பின்னுக்கு உதவுமேயென்று, வைக்கிறதுமில்லையாம். அன்றியும் அவள் பங்காக நாளதோறும் வரும் போஜன பதார்த்தங்களை தானே சாப்பிட்டு பசியை ஆற்றாமல அதை வெளியே எடுத்துக்கொண்டுபோய் கண்ணில்லாக கபோதியான ஒரு பிச்சைக்காரி உடன் உட்காந்து இருவருமாகச் சாப்பிட்டு வருகின்றார்களாம். இந்தப் பேதைப்பெண் செய்வதெல்லாம் வெகு விசாரமாய்த் தோன்றுகின்றது.”

“ஆ! பபியோலா! பேதை என்று நீ சொல்லும் இந்த வேலைக்காரியை நீ எப்படியாவது எனக்கு விற்றுப்போட

த்தான் வேணும். கிரயம் என்ன சொல். உடனே விலை தீர்த்து முடித்துப்போடலாம்.”

“உன் இஷ்டம்போலாகட்டும். அம்மா அக்நேசி உன் வாக்குக்கு எதிரவாக்குண்டோ? விலை பிற்பாடு பார்த்துக் கொள்வோம். என காரியஸ்சுனிடம் உன் வேலைக்காரரில் ஒருவனை அனுப்பு. எல்லாம் ஒழுங்காய் முடியும். நல்ல துவா, நேரமாகிறது விருந்தினர் எல்லாரும் இதற்குள் வந்து கூடியிருக்கவேண்டி.”

சு-ம் அதிகாரம்.

விருந்தினர் பந்தி.

பபியோலாவும் அக்நேசியும் மெல்லென இறங்கிப் போன சாலைக்குச் செல்ல அங்கே விருந்தினர் பலர் அஜீராய் வந்து கூடியிருந்தார்கள். போஜன பதார்த்தக் கறிவகைகள், சம்பூரணமாய் சித்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. இவ்விருமாத சுகோமணிகளும் உள்ளே வந்த உடன பாயின் தன் மகள் அலங்கார வஸ்திர பூஷணிகளின்றி வெகு சாதாரண உடையோடு சபை நடுவில் வந்ததைக்கண்டு விசனமுற்று மகளை நோக்கி: “என் செல்வமகளே, இதென்ன கோலம்; தாமதநீ சென்று நீ வந்தாலுந் தக்க உடையின்றி வரலாமா? வழக்கமாய் நீ அணிந்திருக்கும் ஆபரணிகளீ முதலாய் இன்று உன்மேல் இல்லையே. ஏன் இந்நா பகப்பிசகு” என்றதற்கு பபியோலா வெட்கிக் கலங்கி மறுமொழி சொல்ல வகையின்றி நின்றாள். தான் நச்சுநாகம் போல் சீறிக் கிணங்கு சீராவுக்குச் செய்த கெடுமைஷயுந் தன்னைத்தானே பழிவாங்கும்படியாய் எடுத்த இந்த அவக்

கோலத்தையும் நினைத்து ஸ்தம்பாகாரமாய நிற்கையில், அக்
நேசி தன் பாங்கிக்கு இதமாய்ப் பேசி சொல்லுவான் :—
“ மாமா உங்கள் மகள் இப்படி அவக்கோலத்தோடு வருகிற
தற்கு நான்தான் காரணம். அவளோடு நான் வீண வயபு
வளாததுப் பேசிக்கொண்டிருந்ததால் அவள் தக்க ஆடை
ஆபரணங்கள் அணிந்துவருமபடி சமயமில்லை. அதினாலே
என்னைப்போல சாதாவான உடை உடன் அவள் வரலா
யிற்று.”

இதற்கு பாபியன் சொல்லுவான் —“ அகநேசி நீ உன்
இஷ்டம்போல எதுவுஞ் செய்யலாம். ஆகிலும் உள்ளதை
உனக்குச்சொல்லவேண்டுமானால் இவ்வித உடை நீ சிறு
பெண்ணுயிருக்குங்காலத்தில் ஏற்றதாயினும் இப்போது ஏ
ற்றதல்ல. உனக்கு கல்யாண பாவம் வந்திருப்பதால் நீ ந
ன்றாய் உடுத்தி அலங்கார ஆபரணங்கள் பூண்டு யௌவன
புருஷாகள உனனைக் கண்டு மகிழும்படியாய் ஜோடித்து வ
ருவது உனக்கு அழகு. உன் வீட்டில் அலங்கார கிரீனோத
உடுப்புகளுக்கும் முத்து ஹாரங்களுக்கும் பொன் நகைகளு
க்குங் குறைவென்ன? ஆனால் அகநேசி நான் சொல்வதை நீ
கவனமாய்க் கேட்கிறதில்லை. உன் மனமுங் கருத்தும எங்
கேயோ போகின்றது. நீ யார்பேரிலாவது காதல் வைத்தி
ருக்கவேண்டும.”

‘ பாபியன் இவ்விதம் உலக சம்பந்தமான விஷயங்களைப்
பற்றிப்பேசும்போது அகநேசி பிரஞ்ஞ அற்றவளாய்வேறு
யாரோடோ சம்பாஷிப்பதுபோல் தோன்றினாலும் மலாந்து
சிரித்தமுகத்தோடு தன்னை பாபியன் கேட்ட கேள்விக்கு ப
தில் சொல்லான் : “ஓமெய்தான் மாமா, என் காதல் யாவும்
என் இனிய அன்பர்மேல் நான் வைத்திருக்கிறேன். அவா

தம் கலயாண மோதிரத்தை ஏனக்குக் கொடுத்து சிறந்த ஆபரணங்களால் என்னை அலங்கரித்திருக்கின்றார்.”

“அக்நேசி அப்படியா ! இன்னம அவர் உனக்குக்கொடுத்ததென்ன ?

அக்நேசியின் முகங்காந்தியாய் சுடர் விட்டுப் பிரகாசிக்க களங்கமற்ற மனதோடு சொல்லுவாள். “அவர் என் கழுத்துக்குங் கைகளுக்கும் விலை உயர்ந்த பொன ஆபரணங்கள் கொடுத்திருக்கிறார். என காதணிகள் நவமணிபதித்த நகைகளாகும்.”

“ஓ அக்நேசி ! இவர் யாரா இருக்கலாம் ? உன் காதற் குரிய இவா யானொன்று நீ எனக்கு இரகசியத்தில வந்து சொல்லு. இவருக்கும் உனக்குமுள்ள ஸ்நேகம் நிலைபெற்று வெகு காலம் நீடித்திருக்கக்கடவது”

“நித்தியகாலம் நீடித்திருப்பதாக” என்று அக்நேசி சொன்னபின்பு அந்த இடத்தைவிட்டு பபியோலாவுடனே பேசுமபடி போனாள். அக்நேசி தன் இருசயத்தின் இனிய பத்தாஹாக்கமுறித்துப் பேசினவா மனிதரை இரகசியத்திற்கும அவர்களை அனபோடு தேடி வந்த சேகநாதா சுவாமி தான் எனபதை அஞ்ஞான இருளில் அமிழ்ந்திய பாபிபன் எப்படி கண்டுபிடிப்பான் ? பபியோலாவும் இதைக் கேட்டிருந்தால் அக்நேசி யாரோ ஒரு வாஸிபன்பேரில் காதல் கொண்டிருந்த இரகசியத்தைத் தனக்கு இதுமட்டுஞ் சொல்லாமல் மறைத்துவைக்கிறதானென்று மனதிலெண்ணி வெகுளாய் வருத்தமுற்றிருப்பாள்.

அக்நேசி இவ்விதம் பாபியனோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பபியோலா வீட்டுக்குள் விருந்தினரை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தாள். அன்று அங்கு கூடியிருந்தவாகளிற் சிலவா இனியவருஞ் சங்கதிகளின் நிமித்தம் நாம வர்ணித்து

அவர்களின் குணங்களை எடுத்துக் காண்பிப்பது வாசிப் போருக்கு நல்லாயிருக்கும்.

விருந்தினராக அன்று வந்தவர்களில் ஒருவன் பெயர் கல்பூரணன். உதித்துணுகிய பாரி சரீரமும், பெருத்துவிரிந்த தொந்தியும், உருண்டு திரண்டு சிவந்த கண்விழிகளும் இவனுடைய இலகூணமாயிருந்தது. இவன் தனக்குச் சகலமும் பரீஷ்காரமாய்த் தெரிந்தாற்போலே எந்த விஷயங்களைப் பற்றியும் வாய் சவியாமற் பேசுவான். இவன் சொல்லுவதில் எவ்வளவுகான் அபத்தமிருந்தாலும் இவன் வக்குக்கு எகிரவாக்கில்லை யென்றாற்போலே எல்லாருந்தலை வணங்கிக்கேட்பார்கள். இவனுக்குள்ள வாய்சாலக சாமபிரதாயம் நீமித்தம் சாஸ்திரியார் என்னுஞ் சிறந்தப்பட்டம இவனுக்குச் சூட்ட மிக்க சம்மானமும் பிரதிஷ்டையும் எங்கும் பெற்று வந்தான்.

வேறொருவன் பெயர் புரோககுலன். இவன் பேருண் டிப்பிரியன். விலாப்புடைக்க உண்டுகளிகுமபடி நாகுகை நீட்டி நெட்டிவிட்டுக்கொண்டு நான் முன்னே நான் முன்னே யென்று பரபரப்புடன் சாப்பாட்டு நேரம் பார்த்து ஒடிவருவான்.

இவர்களன்றி இன்னம் வேறு இருவர் இவ்விட்டுக்கு வரப்போகப் பழக்கமுள்ளவாகள். இவர்களிலொருவர் இராயன் அரண்மனையில் இராணுவ உத்கியோகஸ்தரில் மகா சிறந்தவர். முப்பது வயது சரியாய் ஆகுமுன்னே ரண சூரனென்று பெயர்பெற்று பல்புத்தங்களில் பகைவதைத் துணிவு குன்றுது எகிர்தது பொருது சிதறடித்து அபஜய ப்பித்தி அற்புத வீரதீரனென்று அழியாப்புகழ்நாட்டிய தன்புதி. கீழ்த்திசைத தேசங்களை ஆண்ட தியோக்கிலேசியானுக்கும் உரோமையின் சககரவர்த்தியாகிய மாச்சியியா

னுக்கும் வெகு இஷ்டமுள்ளவர். அழகுவடிவில் எந்த வா
விபர்க்குந் தாழ்ந்தவரல்லாத போதிலும் அவரிடத்தில் ந
டை உடைபாவனையில் விகாரம் யாதொன்றுமில்லை. சம்
பாஷ்ணையில் சொல்வளம் பொருள்நயம்பட மாதூரியமாய்
பேசுவராயினும் மற்றவர்களைப்போல் உலக விஷயமான
வீண் சங்கதிகளைப் பற்றிப்பேசார். கௌரவமேன்மையுஞ்,
சிறந்த தயாளமும் மன ஊக்கமும் தீக்ஷண்ணிய புத்தியுமு
ள்ள செல்வ புருஷோத்தமன். இவருடைய பெயர் சிபஸ்தி
யார்.

இவருக்கு எவ்வகையிலும் பரஸ்பரவிதோதமுள்ள
வன் பபியோலா முன் குறித்துப் பேசிய புஷ்பியன். இவன்
உறோமைப்பிரபுக்களின் சபையில் புதிதாய் உதித்த கிரகம்
போல் தோன்றினவன். வெகு அலங்கார விநோதமாய்த் த
னனைச் சிங்காரித்து விரல்கள ஒவ்வொன்றிலுமின்னுங்களை
ஆழிபூண்டு தான் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களிலேயும் இங்
குமங்கும் பூஷணதிகளை இடுக்கித் தலையை ஆட்டி உடலை
அசைத்துக் கம்பீரமாய்ப் பேசி எதற்குந் தன் விரல்களை
விரித்து நாலாபக்கமும் மோதிரங்கள் தோன்றக்காண்பித்
து ஒய்யாரமாய் நடந்துவருவான். இவன் அபபட்டணத்
தான் அல்லாதேபோனாலுங் கையில் கொஞ்சம் பசைஉள்
ளவன் ஆதலால் குளித்தில நீருளளமட்டுங் கொக்குங்குருவி
யும் வந்துகூடுதல் போல இவனுக்கு அநேகர் இஷ்டங்களா
க, இவர்களோடு சேர்ந்து வெகு டம்பமாய் விருந்திலும் டே
டிக்கையிலும் பணத்தைச் சிலவழித்துவருவான். அக்கால
த்திய அஞ்ஞானரோமானர் அநேகமாய் சீர் குலைந்து தம் நி
லையினின்றிழிந்த ஸ்திதியிலிருந்தவர்களாதலால், புல்விழன்
பணக்காரனென்பதைப்பற்றி இவன் நடக்கையைக் கவனி

யாமல் சற்சனசா துக்கள் சங்கத்திலும் இவன் சகஜமாய்க் கலந்து இருக்கும்படி விட்டு விடுவார்கள்.

இவனுக்கு ஏற்ற துணையாய் முதிர்ந்த பெண்கள் ஒருவ னிருந்தான். இவ்விருவரு மறறவா அறியாத அந்நிய பாஷை யில் தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வார்கள். இவனுடைய முக ரூபமும் விளக்கொளிபோல் எரியுப இவன் துருவிழிப்பும், இவன் அங்கக் கிணாந்து ஆட அணிந்த கோல பும எல்லாம பார்ச்சிறவர்களுக்கு அச்சமுண்டாகக் ஏதுவானவைகள். இவர்கள் குடியிருந்த வீடு ஒரு சமீபிரமமாயுங் கண்ணு க்குப் பகட்டாயும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் புல வியனுடைய காரிய பாகங்களை உள் ஆராய்ந்து கவனித் துப் பார்த்தால் இவனுக்குள்ள குணபேதக்கங்கள் பரீஷ்கார மாய் வெளிபாகும். சகலமும் ஆராய்ந்தறியவேண்டிமென னுந் தீராத ஆசையால் விநோத தந்திரப் பிரியனைப துரு சமயாசமயம் இவன் தன்னை மறந்தாறபோலிருக்கும்வோளை யில் நெற்றியைச் சுருங்கி, புருவத்தை வளைத்து, கண்ணை உருட்டித் திரட்டி விழிப்ப தும், உகட்டைய பிதுக்குவ தும், பங்லை நெரு நெருண்டு கடிப்பதும் ஆகிய இவ்வித சேஷ் டைகள் இவன் வெளிக்கு மகா யோக்கியனுாத தோன்றி னாலும் உள்ளத்தில கபடமும் வஞ்சகமும் நிறைந்தவனெ ன்றும் இவைகளை மறைக்கும்படியாய் வெளிக்கு வேஷமெ டித்தவனென்று தெரியவரும்.

நாமிற்கு வாணிகத்துக் குறித்துக் காட்டிய இவர்களும இன்னுமற்றநேகரும் போஜனசாலையில் பங்கி அமாந்து உல் லாசமாய்ச சாப்பிட்டுக் கொஞ்சம் பசி ஆறறி வவுடன் பற் புல சமாச்சாரங்களைப்பற்றி பேச ஆரம்பித்தார்கள்.

எ-ம். அதிகாரம்.

கதாப்பிரசங்க சாஸ்திரியார்.

கல்பூரண சாஸ்திரியார் அங்கே கூடியிருந்தவர்களை நோக்கி கேட்பார்: “மிக்திரோ! இன்று பட்டணத்தில் என்ன சமாச்சாரம்? விசேஷம் ஏதாகியுமண்டா? எனக்குள்ள பல பல ஜோஷிகள் சிமித்தம் இவ்வித விஷயங்களைப் பற்றி விசாரிக்க சமயமில்லை”

இதற்கு புரோக்ஸன் சொல்வான்: “சாஸ்திரியாரே! கொஞ்சம் சமாச்சாரம் ஒன்றுண்டு. ஏன் உங்களுக்குத் தெரியாதா? நமது கேவத்துல இராஜாக்களின் கொலு மண்டப வேலை யா இப்போது தொடர்ந்து செய்து இன்ன மூன்று வாகனங்களில் முடிசுப் போகிறார்களாம்.”

பாபிரா இதை மறுத்து: “நீ சொல்வது அசாத்தியமாய் எனக்குத் கோணறுகிறது. நெற்றையத்தினம் நான் ஏன் உத்தியான வனத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வரும்போது நடந்திருக்க வேலையைப் பார்த்தேன். வேலை கொஞ்சொற்ப மாய் நடந்திருக்கின்றது. வேலைமோ பாரிவேலை. கொலு மண்டபத்தை முடிக்குயரடியாய் இன்னும் அநேக கற்றாண்டுகளும் சதுர கதகளுக்களபாட சாமான்களும் அவசியம்.”

இதற்குப் புலவியான சொல்வான்: “நீர் சொல்வது வாஸ்தவம். ஆனால் இராஜ உத்தரவுப் பிரகாரம் இஸ்பானியா, சாதீனியா, கோசோநீசஸ், என்ற தேசங்களிலுள்ள கைக்கொல்லாநாயும் இங்கே கட்டிடவேலைக்கு அனுப்பும் படி நீருப சட்டம் பிறந்திருக்கின்றது. சில ஆயிரம் கிறீஸ்துவர்களை இப்படி ஜூனாய் வேலைக்கு அனுப்பினால் வேலையும் அதிகமாகித்தான் முடிந்துபோகும்.”

பரிபோலா வினோதார்த்தமாய் எப்படி குற்றவாளிக ளான கைதிகளைப் பார்க்கிலுங் கிறீஸ்துவர்கள் கட்டிட வேலைக்கு அதிகத் தகுந்தவர்களென்று கேட்க புல்வியன் வஞ்சகமாய் கொஞ்சம் புன் சிரிப்புக் காட்டிச் சொல்வான் : “அது ஏனோ நான் அறியேன். ஆனால் எவ்வகைக்கடும் வேலைக்குங் கிறீஸ்துவர்கள் தகுந்தவர்கள் என்பது எல்லா ரும் அறிந்தவிஷயம். ஐம்பது கைதிகள் கூடி வேலைசெய்து கொண்டிருக்கையில் அவர்களுக்குள்ளே இவன்தான் கிறீஸ்துவனென்று புள்ளி போட்டாற்போல் நான் சுட்டிக் காண் பிப்பேன்.”

இதைக் கேட்ட பலபேர்கள் அது எப்படி எப்படியெ ன்று ஆச்சரியத்தோடு வினாவ புல்வியன் சொல்லுவான் :—

“மித்திரரோ எப்படியென்று கேளுங்கள் ; கைதிகளுக் குச் சாதாரணமாய் வேலையென்றால் வேப்பங்காய், அவர்கள் குனிந்து வளைந்து வேலை செய்யுமபடி சாட்டை அடியும் பிரப்பம்பழமுந் தாராளமாய்க் கொடுக்கவேண்டும்.” தெப் பல் விழுந்தால் தான அப்பால் நடப்பார்கள். காரியஸ்தன் கண் கொஞ்சம் மட்டாயிருந்தால் வேலைக்குச் சொட்டுவரும். அன்றியும் இவ்வித வேலைக்காரர் நாகரீகமென்னுஞ் சூரிய கிரணஞ் சற்றும் புகப்பெறாமல் மௌனமென்னும் அந்த காரத்தில் அமிழ்ந்திக் கிடக்கும் மிலேச்சர், தெருச்சண்டை யென்றால் இடுப்புக் கட்டிவருஞ் சண்டாளர். ஆனால் கிறீ ஸ்துவர்களை விலங்கில் மாட்டி வேலைக்கு அறுப்பினாலோ இவர்கள் சொன்னபடி செய்து எவர்க்கும் பணிநது நடந்து என்ருமலர்ந்த முகத்தோடு இட்ட வேலையைத் திட்டமா ய்ச் செய்வார்கள். நான் கீழ்த்திணைத் தேசங்களிலிருக்கும் பேரது மேன்குலத்திற் பிறந்து செல்வமாய் வளர்ந்த கிறீ துவ வானிபர் அநேகர் விலங்குமாட்டி வேலைசெய்வதைப்

பார்த்திருக்கின்றேன். இவர்கள் கைகள் அதற்குமுன் கோடரியேனும் மண்வெட்டியேனுந் தொட்டிராது. இவர்கள் தோள் சுமையேனும் பாரமேனும் பொறுத்தறியாது. பிரபுக்களாய் பிறநது வளர்ந்த இநதக்கிறீஸ்துவர்கள் பிடிபட்டு விலங்கு மாட்டி வேலை செய்வதைப் பார்த்தால் இவர்கள் தங்கள் ஜென்ம ஊரில் சதா கைப்பாடுபட்டு வேலைசெய்து ஜீவனம் பண்ணி பிழைத்து வந்தவாகள்போல் சநதோஷ கரமான மனதோடு எந்தக் கஷ்ட வேலையையுஞ் செய்வார்கள். ஆகிலும் இநதக் கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வளவு மனப்பூரணமாய்க் குறித்த வேலையைத் திருத்தமாய்ச் செய்தபோதிலுஞ் சவுக்கடியுஞ் சாட்டைப்பூசையுஞ் சமபூரணமாய் இவர்கள் முதுகில் படைப்பார்கள். நமது தேவீத்துவ இராஜாக்கள் சித்தப்பிரகாரம் அநதக் கிறீஸ்துவர்களை எவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்தக்கூடுமோ, அவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்துவதே நமது தேசத்தின் சட்டம். ஆனால் எவ்வளவு தான் அநீதமாயுங் கொடுமையாயும் இவர்களை நடத்தினாலும் இநதப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்கள் ஐயோவென்று முறைப்பட்டதை நான் கேட்டதேயில்லை.”

புல்வியன் சொன்ன யாவற்றையும் உற்றுக் கவனமாகக் கேட்டிருந்த பபியோலா கொஞ்சம் ஆத்திரத்தோடு பேசிச் சொல்வான்:—“இவ்வகையான சட்டப்பிரமாணம் எந்த நீதியைச்சேர்த்ததோ நான் அறியேன். கொடுங்கோன்மை என்பதின் அர்த்தம் இது அல்லாதேபோனால் வேறு ஏதுவாயிருக்கலாம்? ஆனால் இவ்வளவு பேதையான கிறீஸ்துவர்கள் என்ன விகார ஜாதியாராயிருக்கவேண்டும். இவர்கள் யாரென்றும், எங்கிருந்து வருகிறார்களென்றும், நமது இராஜதானி நகருக்கு எப்படி வந்தார்களென்றும், எப்படிப் பரம்பிணர்களென்றும், அந்நதவர்கள் ஒருவருமில்லையா?”

இதைக் கேட்கவும் புரோக்குலன் இங்கிதமாய் வஞ்சகம் பேசிச் சொல்வான்: “இதோ நமது கல்பூரண சாஸ்திரியார் இருக்கிறாரே! அவருக்குத் தெரியாதது ஏதாகிலும் உண்டா? சகல கலைக்கியான நூற்களையுங் கற்றுத்தேர்ந்து கரைகண்ட கவிராய சிங்கமல்லவா? எந்த விஷயத்தின்பேரில் இவரிடத்தில் வியாக்கியானங் கேட்டாலும், அது கடுகைப்போல் நுண்ணியதாயினும் மலையைப்போல் வளர்ந்து உயர்ந்ததாயினும் நமது சாஸ்திரியார் அவர்கள் வாய் சலியாமல் ஐந்து மணி நேரம் பேசுவாரென்பது லோகப்பிரசித்தமான சங்கதி. கடுகைத் துளைத்து கடலைப் புகட்டுஞ் சமர்த்துள்ளவர் இவர்தான் என்றால், அது மிகைபடக்கூறல் என்னும் வீழுவாகாது”

கல்பூரண சாஸ்திரியார் இவ்வித சிறந்த புகழ்ச்சி மொழிகளைக் கேட்கவும் உள்ளங்குளிரந்து புன்நகை காட்டி தான் புரட்டிக்கொண்டிருந்த ஓர் பெருங் காப்பியத்தை அப்பால் வைத்து எல்லாந் தீர்க்கமாய் அறிந்தவர்போலே ஊர்ந்து அகன்ற தமது வேசரி வாயைத் திறந்து நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப்பாராத்து வெகு சிலாக்ய ஓய்யாரத்தோடு உபநியாசம பின் வருமாறு செய்யலானார்:—

“மித்திரரோ! கிறீஸ்துவ ஜனங்கள் யாரொன்றும் அவர்கள் மதங், கொள்கை, ஏற்பாடு முதலியவைகளின்னபடியென்றும் நான் அநேக கிரந்தங்களில் வாசித்து தீர்க்க ஆராய்ந்து படித்திருக்கின்றேன். கேளுங்கள்: கிறீஸ்துவர்கள் ஒரு மதஸ்தர். இவர்கள் மதம் பிரதேசத்தில் உற்பத்தியாகி முதலில் தோன்றியது. இதை ஸ்தாபித்தவன் கல்தேயா தேசத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவன். இவனுடைய மதக் கோட்பாட்டை நமது தேவத்துவ வெஸ் பேசியான் அரசாண்ட நாளில் கூடப்பிறந்த சகோகரராகிய பேதுருபவுல்

என்ற இருவர் இந்த இராஜதானி நகரில் பிரசங்கிக்குமபடியாய் வந்தார்கள். சில சரித்திர நூலாசிரியரின் அபிப்பிராயப்பிரகாரம் பேதுருபவுல என்றாலும், மோசேஸ் ஆரோன் என்றாலும் ஒன்றுதான். இவ்விருவரும் இரட்டைப்பிள்ளைகளாய் ஒருவன் காலே வேறொருவன் பிடித்துக்கொண்டு பிறந்தார்கள். இவ்விருவரில் ஆரோன் என்பவன் தனக்குரிய ஜேஷ்ட புத்திரரின் சுதந்தரத்தை தன் தம்பிக்கு விற்றுப் போட்டானாம். இப்படி சாசுவத தானஞ் செய்ததின் காரணமேதெனில் ஆரோன் தன் காலுககு மிதி அடி செய்யும்படி ஆட்டுக்குட்டியின் தோல் அவசியமாயிருந்ததாம். அதற்காக புத்தியில்லாப்பேதையாய் மேற்கூறியவாறு செய்தானாம். ஆனால் பேதுரு பவுல் என்பதும் மோசேஸ் ஆரோன் என்பதும் ஒன்றுதான் என்று சொல்வது என் புத்திக்கு நிஷ்காரணமாகத் தோன்றுகின்றது. ஏன் என்று கேட்டீர்களோ? இந்த யூத ஜாதியாருடைய வேத புத்தகத்தில் சொல்லி இருப்பதுபோல் மோசேஸ் ஆரோன் என்ற இருவரும் ஒரே பணி கொடுத்தார்களாம். மோசேஸ் கொடுத்த பணியிலே நல்ல அதிர்ஷ்டம் தோன்றினதாம். இதனால் ஆரோன் மீனதில் பொறுமையுற்று சமீபத்தில் கிடந்த ஒரு கழுதையின் அலகெலும்பை எடுத்தது வீசி நமது தேச ரோமுலுஸ் என்பவன் ரீமஸ் என்பவனைக் கொன்றதுபோல் தன் தம்பியை ஒரே அடியில் அடித்துக் கொன்றானாம். இந்தக் கொடுத்துகொடுத்திற்குத் தக்க தண்டனை அப்போதே அவனுக்கு வந்தது. எப்படியெனில் மசேதோனியா தேசத்து மன்னனாகிய மர்தோககேயன் தன் தமக்கை ஜூதித் என்பவன் செய்த விண்ணப்படுத்துக்கு இரங்கி ஆரோனை ஐம்பது முழ உயரமான ஓர் கழுமரத்தில் தூக்கிக் கொன்றுபோட்டானாம். ஆகிலும் பேதுருவும் பவுலும் நான் முன் உங்க

ளுக்குச் சொன்னதுபோல் நமது இராஜதானி நகர் உரோமைக்கு வந்தார்கள். பேதுரு அதற்குமுன் போன்சியுஸ் பிலாத் என்ற நமது நகரதிகாரியின் வீட்டில் அடிமை வேலை செய்துவந்தவன். ஆனால் எப்படியோ தன் எஜமான் வீட்டை விட்டுத் தப்பித்தோடிப்போக கடைசியில் அகப்பட்டு அவன் எஜமான கட்டளைப்படி சிலுவையில் அறைப்பட்டு இறந்தான். இவ்விருவருந் தங்களுக்கு சீஷராய் அநேகம் போகளை மயக்கிச் சோத்தார்கள். இவர்கள் தங்கள் குருவான பேதுரு சிலுவையிலே மாண்டானென்பதின அறிகுறியாக சிலுவையைத் தங்கள் தெய்வமாக நாளிக்கும் ஆராதித்து வருகின்றார்கள். இதுவுமன்றி அடி உதை படுவதும், பழி வசை தூஷணந் தாங்குவதும், கொடுமையை உடன்திறப்பதும், இவர்களுக்குப் பரமானந்த பாக்கியமாம். இப்படி மரித்தால் ஏதோ மேகங்களுக்குள்ளே போய் சீருஞ் செல்வமுஞ் சிறப்பும பெறுவார்களாம்.”

இவ்விதமாக கலபூரணன் சேசநாதர்சுவாமி ஸ்தாபித்த பரிசுத்த வேதம் இன்னதென்று காட்டிமபடி செய்த இந்நத கதாப்பிரசங்கத்தை அங்கே கூடியிருந்தவர்களில் இருவர் தவிர மற்றச் சகலரும் திறந்த கண்ணும் விரிந்த வாய்மாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அக்நேசியின் முகங் கோவைப் பழம்போல் சிவந்தது இரத்தம் பொங்கிக் கொதிப்பதுபோல் தோன்றினது, இரணவீர சூரனான சிபஸ்தியார் தன் மனதில் நெருப்புபோல் பற்றிஎரிந்த கோபத்தை வெகு பிரயாசையுடன் அடக்கி சேசநாதர்சுவாமி ஸ்தாபித்த சத்தியவேதம் இன்னதென்று அறியாமல் முன்னே நடந்ததும் பின்னே நடந்ததும் எல்லாம் ஒன்றுக்கல் நதது சகலமும் அறிந்தவன்போலே அபத்தத்தைக் கக்கி பித்தங்கொண்டவன்போல் பித்தறின கல

பூரணின் முழு மூடத்தனத்தைப்பற்றி அநுதாபப்பட்டவராகத் தோன்றினார்.

சாஸ்திரியார் தான் செய்த இந்த உபநியாசம் எல்லாருக்குந் திர்பதிகரமா யிருக்கிறதென்றறிந்து கடைசி முடிவாக, “மித்திரரோ கிறீஸ்துவர்கள் யார் எனொன்று நீங்கள் இப்போது நான் செய்த உபநியாசத்தால் வெள்ளிடைமலைபோல் தெளிவாய் அறிந்திருக்கிறீர்கள். இப்பேர்ப்பட்ட கிறீஸ்துவர்களிடம் வேலைவாங்கினால் இராயர் கொலுமணடபமும் மிருகங்களின் மாலுஞ் சீக்கிரமுடிவாகும், அதின் பின் அங்கே விநோத வேடிக்கைகள் காட்டுவார்களென்றே சொல்லுகிறீர்கள்?”

இதற்கு மறுமொழியாக புல்வியன் சொல்வான். “திருநாளும பெருநாளுஞ் சமீபத்தில் வருவதால் அப்போது பற்பல விநோத வேடிக்கைகள் காட்டுவது வழக்கம். இதற்காக வேஷிங்கங்களையும் புலிகளையும் பிடித்து இருமபுகூடுகளில் அடைத்து இராஜதானி நகருக்கு அனுப்புமபடி நூமிதியா தேசத்து அதிகாரிகு இராஜ முத்தியையுள்ள கட்டளைப்பான்று அனுப்பியிருக்கின்றது”, இவை சொன்னபின் பு புல்வியன் சமீதியில் திருமபி ராணுவவீரன் சிபஸ்தியா ஷா வெகு கபடமாய்ப் பார்த்துச் சொல்லுவான்:—“ஓ பராக்கிரம சேனாகிபதியே தங்களைப்போலொத்த வீரகுரனுக்கு இவ்வித துஷ்ட மிருகங்களின் வேடிக்கையைப் பார்ப்பது வெகு ஆனந்தமாயிருக்கும். அதிலும் இந்த துஷ்ட மிருகங்களை இராஜ துரோகிகளான கிறீஸ்துவர்கள்மேல ஏவிவிட்டு அவைகள் அவர்களைக் கீறி வகிரந்து கடித்து தின்பதைப் பார்ப்பது இராஜபக்தியுள்ள தங்களுக்குப் பரமான்ந்தமாயிருக்குமல்லவா?”

புல்வியன் பேசும்போது சிபஸ்தியார் உறையில் கிடந்த தம் வாளை ஊன்றி சாய்ந்திருந்தவர் நன்றாய் நேரே நிமிர்ந்து வஞ்சகமாய்த் தம்மை வினாவின புல்வியனுக்கு கலங்காமுகத்தோடு மறுமொழி சொல்வார்:—

“புல்வியா! கொடிய துஷ்ட மிருகங்களோடு சிறு பிள்ளைகளையும் பிலனற்ற பெண்பிள்ளைகளையும் விட்டுப் பார்ப்பது சண்டையாகுமா? சண்டை என்றாலும், இவர்கள் சிந்தும் இரத்தத்தை நான் சந்தோஷமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பேனாகில் நீ எனக்குத் தந்த வீரஞ்ஞானம் பட்டஞ் செல்லாது. நமது இராட்சிய விரோதிகளை எதிர்த்து அவர்களோடு யுத்தந் தொடுக்கவேண்டுமானால் இதோ நான் மனப்பூர்ணமாய் என் வாளை உருவிப் போராடுவேன். ஆனால் குற்றமில்லாதவர்களைக் கொல்லுமபடி சிங்கத்தையுஞ் சிறுத்தையையும் இராஜனே ஏவிவிட்டாலும் நான் அந்த மிருகங்களைக் கொன்று மனிதர் உயிரைக் காப்பாற்ற என் வாளைக் கையிலெடுப்பேனே அன்றி, வேடிக்கையாகும்படி நிற்பது என் சுபாவமல்ல” என்று சிபஸ்தியார் சொல்லவும், புல்வியன் பேச வாயின்றி எழுந்திருந்து போகும்போதும்போது சிபஸ்தியார் அவன் கையைப் பலமாய் இறுகப்பிடித்து சொல்லுவார்:—

“புல்வியா! இன்னம் முடியக்கேள். நான் உனக்கு இப்போது சொன்ன யுக்தி நானாய் உத்தேசித்துச் சொல்லும் அபிப்பிராயமென்று நீ எண்ணவேண்டாம். நமது வாய் சாலகஷித்வான் சீசரோ என்பவரின் கோட்பாடாக்கும். அவ்ருடைய எண்ணமும் என் எண்ணமும் இது விஷயத்தில் இசைந்திருப்பதால் எனக்குப் பயமென்ன?”

அதற்கு புல்வியன் கொஞ்சந் தமாஷாய்ப் பேசுவது போல்: “அப்படியானால் தளபதியே! மிருகங்கள் வேடிக்கை

காட்டும் மாலில் தங்களைப் பார்க்கும் பாக்கியம் எங்களுக்கு இனி வாய்க்காதோ?" என்றதற்கு சிபஸ்தியார் சொல்லுவார்: "புல்வியா! அங்கே நீ என்னை எப்போதாவது பார்க்க நேரிடுமாயில் ஆதரவற்ற நிர்ப்பாக்கியனாக காப்பாற்றும் படி வருவேனே அன்றி, துஷ்ட மிருகங்களைத் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும்படி வருவதை நீ பார்க்கமாட்டாய்?" என்று சொன்னதைக் கேட்ட பபியோலா "சபாஷ் சபாஷ்" என்று கரகோஷ்டஞ் செய்ய புல்வியன் உள்ளே முருது பொங்கிய கோப மிகுதியால் ஒன்றும் பேச ஏலாமல் உதட்டைக் கடித்து மிழித்துப் பார்த்தான்.

அங்கு கூடியிருந்த எல்லோரும் நேரமாயிற்றென்று எழுந்து தத்தம் விடுதிக்குச் சென்றார்கள்.

அ-ம். அதிகாரம்.

அக்நேசி, கீரா, சேகீலி.

உடைமையும் வறுமையும் ஒரு வழி செல்லல்.

பந்தியில் அமர்ந்திருந்தவர்கள் மேற்கூறிய பிரகாரத் தங்களுக்குள் சமபாஷித்துக்கொண்டிருக்கும்போது பாபியன் தனிபேயிருந்து அக்நேசியின் விஷயத்தைப்பற்றித் தனக்குள் சிந்திக்கலானான். அஃதெவ்வாறெனில், "மாதர்களுக்குள் நடுநாயகமான சுந்தரி அக்நேசியின்மேல் காதலுற்று அவள் மனதைக் கவர்ந்துகொள்ளக்கூடுமானவன் யாராயிருக்கலாம்? அவளுக்கு அதனை விலைபெற்ற ஆபரணங்கள் கொடுக்க யார் தரம்? இந்த இராஜதானி நகரிலுள்ள பாவிய பிரபுக்கள் அநேகமபேரை நான் அறிவேன். அவர்களில் எவனும் இவ்வித சிறந்த ஆபரணங்களைத் தேடிச் சம்

பாதித்திருந்தால் எனக்கு இது விவரந்தெரியாமலிராது.”

இப்படியாய் தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் வகை வகையான விநோத ஆபரணங்களுடன் உரோமைப் பிரபுக்கள் சபையில் நவமாய்த் தோன்றின புல்வியன் ஞாபகம் பளிச்சென்று பாபியன் மனதில் தோன்ற அகநேசியின் காதற்குரியவன இவனையிருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டான். இதற்கிசைவாக புல்வியன் வாய்ந்த சமயநேரமும் இரகசியமாய் அக்நேசியைக் கண்டிகளிகக அவாவுற்றிருந்தது பாபியனுக்குத் தெரிந்த விஷயந்தான். ஆனதால் இவ்விருவர் மனதையுஞ் சரிவர இசையுமபடி செய்து மணமுகூர்த்தம் அதுகூலமாய் முடியத தான் முயற்சி செய்ய எத்தனித்தான்.

இவர்களைச் சாரந்த விஷயங்களை இங்கு நிறுத்தி, சீராவுக்கு நடந்த சங்கதிகளை எடுத்து காண்பிப்போம். சீராகாயங்கட்டிமபடி யுபுரோசினுளைத் தேடிப்போய தன காயத்தை அவளுக்குக் காண்பிக்க அவள் பார்த்து திடுக்கிட்டு “அம்மா! இதென்ன? காயம் பெரிதாயிருக்கிறதே! இது எப்படி உண்டானது? நீ என்ன செய்தாய்? பபியோலா பெருமாட்டியின் வீட்டில் இப்படி காயம் வராதே! சீரா! நீ ஏதாவது பெருந் தப்பிதஞ் செய்கிருக்கவேண்டும” என்று இவ்வாறாய்ச் சொல்ல, அதற்கு சீரா: “அம்மாயி! நீ சொல்வது மெய்தான்; எல்லாம் என தப்பிதம்; அறிவிறச்சிறந்த பபியோலாவோடு நான் ஏன் வாக்ருவாதஞ் செய்யவேண்டும?” என்று சொன்னாள்.

“சீரா! வாக்குவாதமா! நீயா ஓர் அடிமை! கலைக்கியான ஞாலெல்லாங் கற்றுத் தேர்ந்து சாரதா பீடமென்று எல்லாருஞ் சொல்லும பபியோலாவோடு வாக்குவாதம் பண்ணுவது! அம்மம்மா! நமது கல்பூரண சாஸ்திரியாரும்

அவனோடு தாக்கஞ் செய்வதென்றால் சற்று அஞ்சித்தான் நிற்பார். காரியம் இப்படியானால் உனக்கு இரதக் காயம் வந்தது ஏன் என்று கேட்பானேன்? ஆனால் இரதக் காயத்தை நீ மறைத்து ஒருவருக்கும் காண்பியாதிருக்கவேண்டும். உன் கையைச் சுற்றி அழகுக்குக் கட்டினதுபோல் காட்டி ஓர் பட்டுத் துண்டு அல்லது சீரி உன்னிடமிலையா? ஆனால் உன்னைக் கேட்பது வீண. மறற வேலைக்காரிகளிடம் எது கேட்டாலுமிருக்கும். நீயா இவைகளைப்பற்றிச் சற்றுங் கவனிப்பதில்லை. நல்லது வா தேடிப் பாககலாம்.”

இருவரும் வேலைக்காரரிருக்கும் அறைக்குள் போய் சீராவின் பெட்டியைச் சோதித்துப்பார்க்கையில், எல்லாத்தக்கும் அடியில் வெகு நோத்தியான சித்திரத் தையல்வேலையால் சிங்காரிக்கப்பட்ட ஐரிகை போட்ட துண்டு ஒன்றிருப்பதைக் கண்டு அதை எடுத்து சீராவின் காயம்பட்ட கையைச் சுற்றி பார்வைக்கு வெகு அநதமாய்க் கட்டி அனுப்பினான்.

உடனே சீரா அன்று தனக்குப் பரியோலா அனுப்பின இனிய பதார்த்த போஷன வகைகளை ஒரு சிறு கூடையில் வைத்து தன் அறைக்குச் சற்று அப்பாவிருந்த ஒரு கூடத்துக்குப் போனான். போகவும் அங்கே இவளுக்காக எதிர்பார்த்திருந்த சுமார பகின்று பிராயமுள்ள ஓர் இளமங்கை சீரா வந்ததும் அவளைக் கட்டி அணைத்துக் கொஞ்ச வகைப் பார்த்தவர்கள் இவள் கண்ணிலலாக் கபோதிமென்று சொல்லவொமாட்டார்கள்.

சீரா அவளை உட்காரச் செயதபின் வெகு பட்ச பாச தவத்தோடு சொல்லாள்: “செசீலி இன்று உனக்கு நல்ல விருந்து நான் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். பசியா நுகியோடு நீ நன்றாய்ச் சாப்பிடலாம்.”

“அதெப்படி சீரா? எந்த நாளும் நான் சாப்பிடுவது விருந்து போஜனம். இன்றுமாத்திரம் என்ன விசேஷம்?”

“செசீலி இன்றைக்கு விசேஷந்தான், என் செல்வ பெருமாட்டி தான் சாப்பிடுங் கறிவகைகளிலிருந்து நல்ல பதார்த்தம் எனக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதை உனக்கென்று நான் கொண்டுவந்திருக்கிறேன்”

“ஆ சீரா! நீ எவ்வளவு தர்ம குணமுள்ளவள். ஆனால் உனக்கு அனுப்பிய பதார்த்தத்தை நீ அல்லோ சாப்பிட வேண்டும்”

“செசீலி உள்ளதை ஒளியாமல் உனக்குச் சொல்லுகிறேன கேள், நீ, கண்ணில்லாத ஏழை, சாப்பிடுவதை நான் பார்ப்பது நானே சாப்பிடுவதைப்பார்க்கிலும் எனக்கு அதிக ஆனந்தம் கொடுக்கின்றது.”

“ஆ சீரா! நீ சொல்வது சரியல்ல. சர்வேசுவரன் என்னை ஏழையாய் உண்டாக்கி வைத்திருக்கிறார். அவர் சித்தப்பிரகாரம் நான் ஏழையாயிருந்து ஏழைகள் சாப்பிடும பிச்சைச் சாப்பாட்டை ஆவலோடு தேடி சாப்பிடுவது எனக்கு அழகாகும். நீ எனக்கு கஞ்சியாவது கூழாவது ஊற்றினால் அதைத் தாமமாக நீ எனக்குக் கொடுக்கிறாயென்று நான் சந்தோஷமாய் வாங்கிச் சாப்பிடுவேன். ருசியுள்ள உயர்ந்த சாப்பாடு எனக்கு ஏற்றதல்ல”

“ஆ! செசீலி உன் பதகியும் புத்தியும் எவ்வளவு மேலானது. உன் ஆசைபோலாகட்டும். நல்லது இதோ நீ வழக்கையச் சாப்பிடுங் கஞ்சி. இதை நீ சாப்பிட்டிடுக்கொண்டிரு. நான் போய் இந்த ருசியான பதார்த்தங்களை என் தோழிமார்களுக்குக் கொடுத்துவருகிறேன்.”

“மெத்த உபகாரம் என் பிரிய சகோதரி, நீ வரும்படி நான் உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.”

சீரா வேலைக்காரிகளுக்கு அறைக்குப் போய் தான் கொண்டுவந்த கறிவகைகளை அவர்களுக்குக் காட்டினவுடனே காய்ந்த மாடு கம்புக்கொல்லையில் பாய்வதுபோல் அவர்கள் சீரா கையிலிருந்ததைப் பறித்து எனக்கு உனக்கு என்று அடித்துக்கொண்டு முடித்துவிட்டார்கள். சீரா அந்த அறையைவிட்டு வெளியே வரும்போது தன் கையில் சுற்றியிருந்த ஜரிகைத் துண்டு நெகிழ்ந்து விழ அதைச் சரிப்படுத்திக்கொண்டிருக்கையில் அந்தப் பக்கமாய் புலவியன் வரக்கண்டு பாம்பைக் கண்ட தேனாபோல் உடல் நடுங்கி முகம் வேர்த்துப் பதுங்கி நின்றான். உடனே தன் நெஞ்சில் சிலுவை அடையாளம் வரைய தன் கண்முன் தோன்றிய மாயா ஜாலம் மறைந்தது. தாமதமின்றி அடுத்த அறைக்குள் நுழைந்தான்.

புல்வியன் சீரா நின்ற இடத்தில் சோந்தான். ஏதோ கீழே ஒன்று கிடப்பதைப் பார்த்தான். பாககவும் அவன் காலகண் படபடவென்று ஆடின. இங்குமங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்தான். சமீபத்தில் ஒருவருமிலை. ஆனால் எங்கும் பிரசன்னமாயிருந்து எல்லாவற்றையும் அறிந்து இருளிலு மருளிலா பாரப்பவா ஒருவர் உண்டென்பதை அவன் கவனிக்கவில்லை. கீழே கிடக்கும் பொருளை உற்றுப்பார்த்தான். அதை எடுக்கும்படி பலமுறை குனிந்தான். குனிந்தவன் அதை எடுக்க அஞ்சினான். அச்சமயத்தில் ஓர் போர்வீரன் ராணுவ நடையோடு வருஞ் சப்தங்கேட்க கீழே கிடந்த சீராவின் ஜரிகைத் துண்டை எடுத்து சுருட்டி மடக்கி அத் குளில் அடக்கி பரமயோக்கியன்போல் பலலை இறுக்கக் கடித்துக்கொண்டுத் தன் விடுதிக்கு பரபரப்புடன் நடந்து சென்றான். சென்றதும் தன் வேலைக்காரரொல்லாழாயும் அப்பால் போகும்படி துறத்தின் பின்பு நம்பிக்கையுள்ள எவு

ரோட்டஸ் என்பவனை மாத்திரம் உள்ளே நிறுத்தி தான் கொண்டுவந்த ஜிகைத்துண்டை விரித்தான். அதிலே இரத்தக்கறை இருப்பதை இருவரும் பார்த்தார்கள. பராக்ஷம் இருவர் முகமும் இரத்தப்பசை அற்று வெளுத்துப் போக அசைவற்று நின்றார்கள்.

கடைசியாய் எவுரோட்டஸ் “இந்தத் துண்டு அவளுடையதுதான். ஆனால் அவள் இறந்துபோனது வாஸ்தவம்” எனறதற்கு புலவியன் “இறந்துபோனாளு என்று உனக்கு நிச்சயமாய்த தெரியுமா?” எனக்கேட்க எவுரோட்டஸ் சொல்வான் :

“ஒருவுனதானே பார்க்காத காரியத்தைப்பற்றி எவ்வளவு நிச்சயமாக இருக்கக்கூடுமோ அவ்வளவு நிச்சயமிது. ஆனால் இதை நீ எங்கே எடுத்தாய்? இதில இரத்தத்துளி எப்படி உண்டானது?”

“நானே இவையெல்லாம் உனக்குச் சொல்வேன். இன்று என் மனம் பலவாறாய் வருவிப்பதறி இருக்கின்றது. இந்த இரத்தக் கறைபைப் பார்த்தால் நமது மேல்பெரும் பழிவருமபோல தோன்றுகிறது. அந்த இரத்தம் இப்போதிருந்த இரத்தமல்லவே.”

“கூடி! வீணான யோசனைகளுக்கு இடங்கொடாதே. ஆனால் இதை நீ எவ்விதமோது யாராவது பார்த்தார்களா?”

“நான் அறிய ஒருவரும் பார்க்கவில்லை.”

“அப்படியாகில் மோசமில்லை. இரத்திரிப் படுத்து நன்றாய் நித்தினை செயதால் காலமே எல்லாந தெளிவாயிருக்கும்.”

இருவரும் ஒரே அறையில் அன்றிரா படுத்திருந்தார்கள். புலவியன் இரா முழுதும் நல்ல தூக்கமின்றி தன் கட்

டிலில் உருண்டு பிரண்டு பயங்கர சொர்ப்பனங்கண்டு புலம் பிணன். சிறந்த ஓர் பட்டணம் அவனுக்கு சொப்பனத்தில் தோன்றியது. அதின் சமீபத்தில் தெளிந்த ஜலமுள்ள நதி. இந்நதியில் ஒரு கப்பல். கப்பலில் ஒரு மாயாருபம் ஜிகைத் துண்டு ஒன்றை வீசி இவன் வரும்படி சமிக்கைக் காட்டினது. அதன் பின் காட்சி மாற கப்பல் நடுக்கடலில் அலைகள் நடுவில் அலைந்து சுழல அதின் பாயமரத்தின் உச்சியில் ஓர் ஜிகைத்துண்டு கொடிபோல சுழன்று ஆடினது. பின்னர் கப்பல் ஒரு பாதையில் மோதி உடைந்துபோக கொடிமரமும் அதின் பட்டுக்கொடியும் எல்லாத்திற்குமே லாய உயர எழும்பி நின்றது. மாயாருபம் ஒன்று தோன்றிகையில் தீவாத்தி பிடித்து தன் சிறகைத் தட்டி விரித்துப் பறந்து கோப முகத்தோடு ஜிகை கொடியில் பழிபழி என்று எழுதியிருப்பதை யாவாக்குங் காட்டினது. புலவியன் இவ்வித சொப்பனங்கண்டு புத்தி தடுமாறி பினறிக கொண்டிருந்ததை எவுரோட்டஸ் கேட்டு பயந்து மனதில் கவலையுற்றிருந்தான்.

இதுநிக, பாபியன் வீட்டு சமாச்சாரங்களைச் சொல்விககாட்டச் சமயமாகின்றது.

சீரா புல்வியனைக் கண்டதூத தன் அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்தி சுவாமியைப்பாதுதுக் கொஞ்சம் பிராத்தித்தபின் செசீலியின் கிட்டப்போனாள். அக்காலத்துக் கிறீஸ்துவர்களின் ஆசாரப் பிரகாரம் தண்ணீர்கொண்டு செசீலியின் பாதங்களைக் கழுவித் துடைத்து அவள் கலைமயினை வகிரந்து சீவி தன் மகளைப்போலப் போஷித்து ஆதரித்து வந்தாள். செசீலியும் அன்பாய் மகிழ்ந்து இனிய மொழிசொல்லி ஆனந்தம் பொழிந்து நின்றாள், இவ்விதம் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அக்னேசி பபியோலா

வோடு சம்பாஷித்தானபின் வெளியே வந்தான். வந்தவன் சற்றுத் திணையை நீக்கி உள்ளே யிருந்த இருவரையும் பார்க்க, உடனே சப்தமின்றிப் போய் பபியோலாவையுங் கூட்டிவந்து இருவரு மறைவில் நின்று கண்ணிலலா ஓர் ஏழைக்கு சீரா செய்த ஊழியத்தைப் பார்த்தார்கள். பபியோலா இவ்வித சிநேக பாந்தத்துவம் உலகில் இருக்கக்கூடுமென்று நினைத்ததில்லை. மாறுதல் தேடாத பேருதவி என்றால் இது தரனென்று தனக்குள் சிந்தித்து சீராபேரில் முன்னிலும் அதிக கௌரவ எண்ணங்கொள்ளத் துவக்கினான்.

பபியோலா தன் அறைக்குச் சென்றபின் அக்நேசி செசீவியினிடஞ் சென்று சொல்வான் : “செசீவி உன் ஆரகசியமெல்லாம்” எனக்கு இப்போத தெரியவந்தது. நான் உன்னை என் வீட்டில் வந்து சாப்பிடுமபடி கூப்பிடும்போது பலவகையான வீணபோக்குகள் சொல்லி வரமாட்டேனென்றது நீ சீராவோடிருந்து சாப்பிடுமபடி அல்லவா? நல்லது, நீ சாப்பிடும பேரசனம் ருசியாயில்லாவிடினுமூஉன் தோழி என்னிலும் அதிக நற்குணசாவி.”

“அமமா அப்படி சொல்லாதேயுங்கள். உங்கள் வீட்டில் தாமன செய்யுமபடி உங்களுக்கு அநேக நல்ல சமயங்களுண்டு. சீரா தாமனசெய்தால தன்னிலும் பரம ஏழையாயிருக்கிற எனக்குமாத்திராதான் செய்யலாம்.”

“அதிருக்கட்டிம் செசீவி, ஓர் நல்லசேதி சீராவுக்கு நான் சொல்லவந்திருக்கிறேன். அது உனக்கும வெகு சநதோஷமான செய்திதான். சீரா ! இனிமேலாக நீ பபியோலா வீட்டில் அடிமைவேலை செய்யமாட்டாய். என் வீட்டிலே நீ இருக்குமபடியாய் தக்க ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்து முடிந்துபோயிற்று. நாளை முதல் நீ என பிரிய சகோதரியாய் என்னோடுகூட இருக்கப்போகிறாய்.”

செசீலி இதைக் கேட்கவுந் துள்ளி மகிழ்ந்து சீராவைக் கட்டி அணைத்து: “ஓ சீரா! என்ன நல்ல அதிர்ஷ்டம்! உன் கஷ்டகாலமெல்லாம் இன்றோடே முடிந்ததுபோயிற்று.” என்று சொல்ல சீராமாத்திரம் மனங்கலங்கி முகஞ் சோம் பி வாய் பதறி: “ஓ செல்வ பெருமாட்டி, பெண்களின் மணியே! என்னைப்போலொத்த ஏழைகளைப்பற்றி நீங்கள் இவ்வளவு தூரம் கினைத்ததற்காக நான் மெத்தவும் நன்றி யறிநகிருக்கிறேன். ஆனால் அம்மா கோபித்துக்கொள்ளாமல் கேளுங்கள்: நான் இருக்கும் இடத்திலே கடைசிமட்டிம் இருப்பது என் ஆசை; இதற்கு நீங்களொரு விக்கினமுஞ் செய்யாதபடிக்கு உங்களை நான் பிரார்த்திக்கிறேன்.”

அக்நேசி ஆச்சரியத்துடன்: “சீரா ஏன் உன்னை வெகு கொடுமையாய் நடத்தும் பபியோலா வீட்டில் இருக்க இவ்வளவு ஆசைப்படுகிறாய்” என்று கேட்க சீரா சொல்லுவாள்:

“அம்மா செல்வமாதே! உங்களுக்குத் தெரியாதது நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன். சாவேசுரன் நம்மை எந்த ஸ்திதியிலே வைக்கச் சித்தமாயிருக்கிறாரோ, அந்த ஸ்திதியிலே இருப்பது அகி உத்தமமல்லவா? ஆகிலும் நான் இப்போ இருக்கும் ஸ்திதி எனப்பிறப்பால் வந்ததென்று நான் சொல்லுகிறதில்லை.” இவ்வளவு சொன்னபின் அவளை அறியாமல் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் முத்து முத்தாய்க் கீழே விழுந்தது. கண்ணைத் துடைத்து மனதைத் தேற்றினபின் சொல்லுவாள். “ஆகிலும் நான் இப்போதிருக்கும் ஸ்திதியிலிருந்து சாவேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்வது அவருடைய சித்தமென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனதால் எப்படி நான் இதைவிட்டு வேறிடம் போகலாம்?”

அக்நேசி முன்னிலும் அதிகமான பற்றுதலோடு சொல்லுவான்: “சீரா அப்படியானால் நீ என் வீட்டில் அடிமையைப்போலாகிலும் வந்திருக்கத் தடை என்ன? உன் ஸ்திதியை நீ மாற்றுகிறதில்லையே?”

“அம்மா அதுவுங் கூடாது. ஏனென்று கேளுங்கள். எஜமான்கள் சாதுக்களானாலும் கோபக்காரரானாலும் அவர்களுக்குப் பணிநது நடப்பது ஊழியா கடமை என்பது வேத வாக்கியமல்லவா? என பெருமாட்டி பபியோலா பெருங் கோபக்காரி யென்று நான் சொல்ல வரவில்லை. ஆனால் அம்மா நீங்கள் நிரமபவுளு சாது. உங்கள் வீட்டில் நானிருந்தால் எனக்குத் துன்பமாகிற சிலுவை எங்கேயிருந்து வரும்? எனக்கு அகங்காரமும் முறட்டுக்குணமும் முதிர்நதிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே. இந்தக் கெட்ட சுபாவத்தை உங்கள் வீட்டில் நானிருந்தால் அடக்க வழியென்ன?”

இதைக் கேட்கவும் அக்நேசி முன்னிலும் அதிக ஆச்சரியப்பட்டு புண்ணிய பயிற்சியில் இவ்வளவு தோநதிடுக்கும பாக்கியவதியைத் தன் வீட்டில் வைத்திருப்பது தனக்கு எவ்வகையிலும் நலமாயிருக்குமென்று மனதிலெண்ணி அவளைப்பார்த்து சொல்வான்: “சீரா என வீட்டுக்கு நீ எப்படியாகிலும் வரவேண்டி. நீ எனக்கு தர்ம நடக்கையில் மேல்வரிச் சட்டம்போலிருப்பாய். உன்னைப்போல நீரும் புண்ணியவழியில் நடக்கப் பிரயாசப்படுவேன்.” அதற்கு வேலைக்காரி: “அம்மா நான் என் செலவபெருமாட்டியின் வீட்டிலிருக்கும்படி எனக்குள்ள காரணத்தை நீங்கள் அறிவீர்களாகில் அதற்கு நீங்கள் விக்கினம் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டீர்கள். பபியோலா எவ்வளவு சிறந்த நற்குணமுள்ளவளென்று உங்களுக்குத்தெரியுமே. அவளுடைய விவேக விளக்கமும் சிறந்த அறிவும் எதார்த்த நடக்கையும் நீங்கள்

அறிந்ததுதானே. இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் மேலாய் பெண்களின் சிறந்த ஆபரணமாகிற கற்பு அவளிடத்தில் நடுநாயகமாய் விளங்குவதை நாம் எல்லாரும் பார்த்து அதிசயப்படுவதில்லையா? இவ்வளவு உனத சுவாப நற்குணங்களுள்ள செல்வமாதா கிறீஸ்துவனானால் அவள் பெறும் உத்தம சாங்கோபாங்கம் எத்தனமைத்தென்று யாரால் சொல்லக்கூடுமே?”

“சீரா நீ சொல்வதெல்லா மெய்தான். ஆனால் பபியோலா கிறீஸ்துவனாவாளென்பதைப்பற்றி உனக்கு என்ன ஆதாரமும் நம்பிக்கையுமுண்டு?”

“அம்மா அதுதான் என ஏக கவலை; இராப்பகல் அறுபது நாளிகையும் அதே எண்ணமாயிருக்கிறேன். பொறுமையாலும் விடாமுயற்சியாலும் இன்று நடந்தாற்போல அவளோடு வேத விஷயமாய்த் தூக்கஞ் செய்வதாலும் அவள் மனநதிரும்பும்படி வருந்தவேண்டும். இவையெல்லாம் அநுகூலப்படாவிடில் இன்னமொரு ஏது என கையிலிருக்கிறது.”

“அதென்ன சீரா?”

“நமது செல்வப்பெணநாயகம் கிறீஸ்துவனாகும்படியாய் என ஜீவனைச் சாவேசுரனுக்கு ஒரு பணியாய் ஒப்புக் கொடுப்பேன். என்னைப்போலொத்த நான் அடிமைகள் வேத சாட்சிகளாய் மரிகை சமயம் வரமாட்டாது. ஆகிலும் என்னமோ ஒரு கொடிய வேதகலகம் வருவதாக எல்லாரும்பேடிக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்போதாகிலும் என்னைப்பேசுநர் அடிமைகளைப் பிடித்துக் கொல்லமாட்டார்களா? அது எப்படியிருந்தாலும் என உயிரைப் பபியோலாவின் ஆத்துமத்தை இரகூக்க ஓர் பணியாய் சாவேசுரன் கையில் வைத்திருக்கிறேன்.”

இதைச் சொன்னபின் சீரா எழுந்து அக்நேசியின் முன் முழங்காவிடிருந்து அவளிரு கைகளில் தன் கண்ணீரை முத்து மூத்தாய்ச் சிந்தி: “அமமா தர்மகுண சுந்தரி என் ஆசையைத் தடுக்காதேயுங்கள். இந்த ஆத்துமத்தை எப்படியாகிலும் இரக்ஷிக்கவேண்டும” என்று அழுது சொன்னாள்.

அக்நேசியு மனதுருகி கண்ணீர் சிந்தி சீராவைப் பார்த்து: “சீரா உன் மனமபோலாகட்டிம. நான் ஒன்றுந்தடை செய்யமாட்டேன்; இவ்வளவு உன்னத தாமசுண சிந்தை தப்பாமல் அதுகூலமாய முடியும்,” என்று சொன்னாள்.

இதெல்லாங் கேட்டிருந்த செசீவி சொல்வாள்: “ஆ ஆ! சீரா நீ இன்று சாயரட்சை ஏதோ இட்டுக்கட்டி இலலாததைச் சொல்லி என்னை ஏமாற்றினாயல்லவா?” “அதென்னசெசீவி? சொல்லேன பார்க்கலாம” என சிரித்துக்கொண்டு சீரா கேட்க செசீவி சொல்வாள்:

“நீ எனக்குக் கொடுத்த ருசியான பதார்த்தம் வுன்னத்திற்கு? ஏழைக்குத் தகுந்த போசனமல்லவென்று நான் சொன்னபோது நான் என்னமோ உன்னைப்பார்க்கிலும் பத்தியும் புத்தியுமுள்ளவெனென்று நீ என்னை உச்சநதலை குன்றாதுபோகப் பேசிப் புகழ்விலையா? ஆனால் நீ, உன்னை சமறும் இரக்கமின்றி கொடுமையாய நடத்திவருங் கோபகாரியின ஆததுமத்தை இரக்ஷிக்கத்தக்கதாக, உனக்கு வந்த ஸ்ஷேதனதையும் பாக்கிய சந்தோஷத்தையும் உன உயிரையுமுதலாய இஷ்ட பவியாக சாவேசரனுக்கு ஒப்புக் கொடுத்திருக்கிறாய். புண்ணியமென்றால் இதுவல்லோ புண்ணியம்.”

“அகநேசி தன் வீட்டுக்குப் போக நேரமானதால், அங்கு கூடியிருந்த செலவப் பிரபுவின மகளும், நான் அடிமை

யும், இரந்து சாப்பிடும் ஏழைக் கபோதியும், ஆகிய இம்மூன்றுபேரும் ஒருவரொருவரிடம் அன்பாய் சுகோதரவாஞ்சையோடு செல்லுபெற்றுக்கொள்வதைப் பார்த்தவர்கள் அதிசயப்பட்டு முன் அநேகநதரஞ்சொன்னதுபோல: “ஆஹா! இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வளவு அநியாயநியபட்சத்தோடு ஒருவரொருவரை சினேகிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லியிருப்பார்கள்.

கூ-ம். அதிகாரம்.

இரண வீரநான்: சிபஸ்தியார்.

உரோமை மாநகரின் பற்பல மலைகளுக்கும் பலாதீன் என்ற மலை மகாச் சிறந்தது. இதிலேதான் உரோமானரின் சக்கரவர்த்திகள் உயர்ந்த அரண்மனைகள், விநோத மாடமாணிக்கங்கள், கூட கோபுரங்கள், முத்தவியவைகளை மிக அலங்காரமாய்க் கட்டி அமமலையைச் சிறப்பித்தார்கள். இம்மலையின் ஓர பாகத்தில் இராணுவ சேவகா, தளபதிகளுக்காகப் பல அறைகளாய்த் தடுக்கப்பட்டு கட்டியிருந்த விடுதி வீடுகள் பல இருந்தன. இவைகளில் சற்று தனிப்புறமாயிருந்த ஓர் வீட்டில் சிபஸ்தியார் இராணுவ சேனையின் முதன்மையான உத்தியோகஸ்தரொன்பதின நிமித்தம் வாசஞ்செய்தார். இவரிருந்த வீடு மிகச் சாதாரணமாயுங் கிறீஸ்துவ வீரனுக்கு இசைந்தாய் இருந்தது. இவ் வீட்டிலிருந்த வேலைக்காரரும், இவருடைய பட்டாள வகுப்பின் சேவுகளில் பலரும், இவரைப்போலவே கிறீஸ்துவர்கள்.

இராயனுக்குச் சிபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனாயிருப்பது தெரியாததால் அவன் இவரோடு வெகு பிரீதியாயிருந்து இவ

ருடைய நற்குண மேன்மையையுங், கௌரவ ஒழுக்கத்தையுங் செளரிய வீர ஆணமையையும்பற்றி இவருக்குத் தன் இராட்சியத்தில் மிகுந்த அதிகாரமுஞ், செல்வாக்கும், சமமானமும் பூரணமாய்க் கொடுத்திருந்தான்.

சிபஸ்தியார் இராயன் தமக்குக் கொடுத்திருந்த வல்லமையை வெகு சாதுரிய சாமாத்தியாததோடு செலுத்தி சத்தியவேதம் விராத்தியாகுமபடி கூடியவரையிலும் இரகசியமாய் முயன்று வருவாரா. சிறையில் அடைபட்டிருந்த கிறீஸ்துவர்களைச் சந்திப்பதும் அவர்களுக்குத் தக்க ஆறுதல் சொல்லி அவரவருக்குத் தேவையான உதவி கூடுமான போது செய்வதும் சிபஸ்தியாருக்கு அநுதின அலுவல்.

இவருக்கும் பங்கிராசுக்கும் வெகு சினேகம். பசுமபயிர்போலிருந்த பங்கிராசை சிபஸ்தியார் வெகு கவலையாய்க் கண்ணுற்று தாயார ஊட்டிய நூனப்பால பையன் மனதில் நன்றாய்ச் சாராது பிலன் கொடுக்கும்படியாய் தன்னுற் கூடிய யாவுஞ் செய்துவருவாரா. பாலிய வயதுக்கியல்பான அவிவேக ஆத்திரமித்தம் பங்கிராஸ் நியாதோய்ந்தது பாராமல் சில சமயங்களில் மிதந தபடியும் வரமடி கடந்தும் எதையுஞ் செய்து பின் பெரும் ஆபத்துக்குள்ளாவாண்டு சிபஸ்தியார பரந்த அவரை வெகு கவலையோடும், ஜாக்கிரதை பற்றுகலோடும், பராமரித்து வருவார். பங்கிராசுஞ் சிபஸ்தியாரிடம் விளங்கிய தயாளம், எதார்த்தம், விவேகவிளக்கஞ், சாதுரிய சாமர்த்தியமாகிய இச்சிறந்த குண இலெகூணங்களின் நிமித்தம் அவரை நன்குமதித்து தனக்கொரு மேல்வரிச் சட்டமாய் அவரைத் தெரிந்தது எதற்கும் அவர் யுத்தி யோசனை கேட்டு நடந்துவருவாரா.

இப்படியிருக்குங்காலையில் ஒருநாள் இருவருமாக பட்டணத்தின் தெருவீதி வழியாய் நடந்து செல்லுகையில் பங்

கிராஸ் சிபஸ்தியாரிடங் கேட்பார் : “அண்ணா இன்னம் எத்தனைகாலம் நாம் எல்லோரும் இப்படி ஒளிந்து மறைந்து அந்நியர்போலச் சோமபித் திரிவோம்? இந்த இராஜதானி அஞ்ஞான இருளைவிட்டு சேசநாதர்சுவாமியின் நேவப்பிரகாச ஒளியில் வந்து சோந்து அவரை அறிந்து ஆராதித்தால் எவ்வளவோ சிறப்புஞ் செல்வமுமுள்ளதாகும். அப்போது இந்தக் கோபுரங்களு மண்டபங்களுஞ் சாவேசுரன் வாசஞ் செய்யும் பரிசுத்த ஆலயங்களாக மாறிப்போகும் அல்லவா? அண்ணா! இந்த அதி அற்புத மாற்றம் உண்டாகுமென்பதற்கு நம்பிக்கை இல்லையா?”

“தம்பி கேள் : நம்பிக்கை மனுஷனுக்கு ஆதாரமான ஊன்றுகோலாதலால் எனறும் அதைக் கைவிடலாகாது. ஒரு நாள் இந்த இராஜதானி நமது பரிசுத்த வேதத்தின முக்கிய ஸ்தலமாகிப் பிரபல்யமடையும். பசாசின் ஆராதனைக்காக நமது உரோமானா கட்டிய இத்தனை கூட கோபுரங்கள் சாவேசுரனுடைய வாசஸ்தலமாய மாறிப்போகும். ஆனால் அந்த அதிர்ஷ்ட நாள் எப்போ வருமென்று கேட்பாயோ? அது சாவேசுரனுக்கு மாதிரித தெரிந்த நாள். அவரால் மாத்திரம் இந்த உந்த மாற்றம் வரக்கூடும். ஆகிலும் கேள் பங்கிராஸ், நான் ஒரு சேதி சொல்லப்போகிறேன். நீ அறியும் இரகசியத்தை ஒருவருக்குஞ் சொல்லக்கூடாது. நமது ராயன் அரண்மனையில இராஜ வம்சத்தைச் சேர்ந்த சிலா கிறீஸ்துவர்களாவாகளென்று நம்பும்படியான ஓல ஆதாரமிருக்கின்றது. ஆனால் மெதுவாய் ஆத்திரமின்றிச் சாவேசுரன் சித்தப்படி நடப்பது யாவும் அவா குறித்த காலத்தில் நடக்கும்படி நாம் விட்டுவிடவேண்டும். நீ இந்த விஷயத்தைப்பற்றி எவரோடும் பேசாதே” என்று சிபஸ்தியார் சொன்னார்.

இவ்விதம் இருவரும் பேசிக்கொண்டு நடந்துபோகையில் சிறந்தோங்கிய மண்டபங்களும் அடுக்கடுக்காய் கட்டப்பட்ட மாளிகைகளும் வரிசை வரிசையாய் நிறுத்திய தூண்களுந் தலைநிமிர்ந்து உயர மேலே எழுமபி சூரியன் இளங்கதிர் படவே நவமணி பதித்த தங்கத் தகடுபோல் துலங்கி மினன சிபஸ்தியார் இவ்வதிசய காட்சியைக் கவனித்துப் பார்த்து பின் பங்கிராசை நோக்கிச் சொல்வார் :—

“தமபி ! அதோ பா, பசுமபொன் தகட்டில் இரத்தினக்கோலமிட்டதுபோல் அநதக் கோபுரங்களும், அவைகளின்கும்பங்களும், பொற்கலசங்களும் விளங்கிப் பிரகாசிக்குின்றன. ஆகிலும் இவைகள் எவ்வளவு அலங்கார ரூபமாயிருந்தாலுஞ் சோதிமண்டலத்தின் சுந்தரப் பிரகாசமுன் இவையாவுஞ் சூரியன்முன்னே மின் மினிபோல அற்பமாகவே தோன்றுகின்றன.”

“மெய்தான் அண்ணா ! பாவிகளான நமது அற்ப கண்கள்மட்டும் எட்டும் மோகூ மண்டலத்தின் கீழ்ப்பக்கம் இவ்வளவு அழகாய்ப் பிரகாசிக்குமாகில் அதற்கு மேலே ஐக சோதிபாய் எங்கும் பிரசன்னரான சாவேசுரன் கண்ணுக்கு நேராயிருக்கும் மோகூமண்டலத்தின் மேற்பக்கம் எவ்வளவோ தீவ்ய அலங்காரப் பிரகாசமாயிருக்கவேண்டும். அநத மேல்பக்கத் தங்க நூலால் இழைத்து இரத்தினபரணங்களை இடையிட்டு நெய்த சித்திரபபூ அமைந்த கம்பளமாகவும் அதிலிருந்து தொங்குஞ் சில நூல் இழையின் நுனிமாத்திரம் இந்தக் கீழ்ப்பக்கத்தில் நமக்குத் தோன்றுவதாகவும் நான் உத்தேசிக்குறேன். மேல்பக்கத்துத் தட்டில் தேவதூதர்கள் உலாவித் திரிவதாலும் மோகூ பாக்கியம் பெற்ற நல்லேடர் வாசஞ் செய்வதாலும் அநத் ஸ்தலம் எவ்வளவோ ராஜயோக்கிய செல்வபாக்கியம் நிறைந்ததாயிருக்கவேண்டும்.”

“பங்கிராஸ் ! இது வெகு உஜிதமான யோசனை. இப் பிரபஞ்சத்தில் உழைத்து வருந்தும் நமக்கும் வெற்றி முடிசூடிய மோகூ சபைக்கும் மத்தியில் ஒரோயொரு திரை மாத் திரமிருக்கிறதென்றும் அத்திரையை எளிதில் கடந்து அப் பால் செல்லலாமென்றுஞ் சொல்வதல்லோ உன் கருத்து.”

“அதுதான் அண்ணா; ஆனால் இடி முழக்கம்போல் தொனிக்கும் இந்த உக்காரமுங் கர்ச்சிப்பும எங்கேயிருந்து வருகின்றது?”

“அதோ அங்கேயிருக்கும் மாலிலுள்ள சிங்கங்களும் புலிகளும் இப்படி கர்ச்சிக்கின்றன. ஆபிரிக்கா தேசத்திலிருந்து இந்தத் துவட்ட மிருகங்கள் நேற்றுத்தான் வந்திருக்க வேண்டும்.”

“அண்ணே ! இந்தச் சிங்கங்கள் செய்யும் பேரொலி முழக்கம் நாம் யுத்தஞ் செய்ய தயாராயிருக்கவேண்டுமென்று முன்னிதாய் நமக்கு அறிவிக்கும் எக்காளத் தொனி அல்லவா ? இந்த மிருகங்களின் பற்களாகிற திரிகையிடே கிறீஸ் துவர்களாகிற நாம் அரைபட்டிப் பின் மோகூத்தில் சர்வே சுரனுக்குப் பிரியமான அப்பமாவோம் என்று நான் நினைக்கும்போது என் உள்ளம் பூரித்து மகிழ்கின்றது. ஆனால் அண்ணே ! உங்களிடம் ஓர் ஆலோசனை கேட்கவேண்டுமென்று சில நாளாய் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். இங்கே கிட்ட ஒருவருமில்லையே.”

“ஒருவருமில்லை, என்னப் பிரமாதங் கேட்கப்போகிறாய் ? எனக்குத் தெரிந்த அளவில் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்.”

பங்கிராஸ் சற்று வெட்கமுங் கூச்சமும் முகத்தில் தோன்ற, நின்று நின்று, இங்குமங்கும் பார்த்துச் சொல்வான் :

“அப்போ கேளுங்கள், ஆனால் நான் புத்தியில்லாமல பிழைத்துக்கொண்டு எண்ணவேண்டாம். அண்ணே! எங்கள் வீட்டிலே ஒரு பிரயோசனமில்லாத உடைகளும் நகைகளும் தட்டு முட்டு ஜாமான்களும் ஏதேஷ்டமாயிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே. தரித்திரரைப்போல் வெகு சாதாரணமாய் ஜீவனஞ் செய்துவரும் எங்களுக்கு இவையெல்லாம் உதவாத பொருட்களல்லவா? வீட்டிலுள்ள பிசிராச்சித சொத்துக்களும் வஸ்திர பூஷணிகளெல்லாம் அப்படியே பெட்டிகுள் பூசணம்பூத்து துருப்பிடித்து வெறுமனே கிடக்கின்றன. அம்மா இவைகளை என்னும் பிரயோகிக்கவேமாட்டார்கள். அப்படியானால் யாருக்கு இனி இவைகள் உபயோகப்படும? என்னையன்றி வேறு பிள்ளைகளுங்கிடையாது. நான்தான் எங்கள் குடும்பத்தின் கடைசிப் பிள்ளை. அப்படியே கடைசியாயிருக்க நானுந் தீர்மானித்திருக்கிறேன். இப்பேர்ப்பட்ட ஸ்திதியில் நிறிஸ்துவன் சொத்துக்கு யார் பாத்தியஸ்தனென்று நீங்களே எனக்கு ஒரு நாள் சொன்னீர்களே. விதவைகளும் அநாதப்பிள்ளைகளும் ஆதரவற்றவர்களுந் தரித்திரரும் இவாகள்தான் சுதந்தரக்காரர். அப்படியானால் இவர்கள் ஏன் தங்களைச் சாந்த பொருளை அதுபோகஞ் செய்யுமபடியாய் நான் சாகுமட்டுங் காத்திருக்கவேண்டும்? கொடும வேதகலாபனை அடுத்துவருவதால் துஷ்டர் நமது சொத்துகளைப் பறிமுதல் செய்து அநியாயமாய் அபகரித்துக்கொள்ளுவார்கள். அப்படி அநீதர் வாய்க்கு இரையாகுமுன் சுதந்தரக்காரரான பாத்தியஸ்தருக்குப் பொருளைச் செலுத்திவிடலாமே.”

பங்கிராஸ் சொன்னதையெல்லாம் வெகு கவனமாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சிபஸ்தியார் சொல்வார்:—

“பங்கிராஸ் இந்தத் தர்ம யோசனையை நீயே உன் வா

யால் முழுதுஞ் சொல்லுமட்டும உன்னை நான் தடுக்காமல் சமாதானமாய்க் கேட்டுவந்தேன. ஆனால் தம்பி நீ செய்ய எத்தனித்ததை எனக்குச் சொல்வதற்கு ஏன் இவ்வளவு தூரம் யோசித்து அஞ்சினவன்போலிருந்தாய்?"

“ஏனென்றால் நன்னிடமுள்ள சம்பத்துப் பொருட்களை வறியோருக்குத் தானஞ்செய்வது மகா மேலான பரோபகார தாமமென்று மறறவர்கள் எண்ணியிருப்பதால் நான் இப்படி செய்வதைப் பராக்கிறவாகள என்னை வீண் சிலாக்கிய டம்பாச்சாரியென்று எண்ணுமபடி ஏதுவுண்டாகுமெனகிற பயந்தான். ஆனால் அண்ணே உங்களுக்கு என மனதில் வஞ்சகமின்றி எதிராத்தத்தைச் சொல்லுகிறேன். இந்த ஜாமான்களையும் நகைகளையும் பெட்டியில் பூட்டிவைத்திருப்பதால் எனக்கு என்ன பிரயோசனமுண்டு? தரித்திரருக்கு இந்த கஷ்டகாலத்தில் தாமமாகக் கொடுத்தால் அவர்களுக்கு இது, காயந்த பூமியில் பேயந்த மழைபோல, எவ்வளவோ நன்மை பயக்கும்.”

“ஆனால் தம்பி இதற்கு அம்மா சமமதம் வேண்டுமே.”

“அதற்கும் ஆகேற்பனையா? அம்மா அநுமதியின்றி அரைக்காசம் வெளியே போகாது. ஆனால் அண்ணேன் நீங்களொரு காரியம் எனக்குச் செய்யவேண்டும். தாமஞ்செய்கையில் வலது கை செய்வதை இடது கை அறியவேண்டாமென்று சேசநாதர் சுவாமி நமக்குப் படிப்பித்திருப்பதால் இந்தத் தாமத்தை என் பெயரைச் சொல்லியாவது எங்கள் வீட்டிலேயாவது செய்யக்கூடாது. வேறே வீட்டுக்கு எங்கள் ஜாமான்களையெல்லாங் கொண்டுபோய் இன்னொன்று பெயர் சொல்லாமல் தனக்காக தரித்திரர் வேண்டிதல் கேட்கும் ஒருவன் இந்தத் தாமஞ் செய்கிறானென்று பொதுவில் சொன்னால் போதும்.”

“உன் இஷ்டம்போலாகட்டும், ஆனால் கேள் பங்கிராஸ், யாரோ பபியோலாவின் பெயர் சொன்னது உன் காதில் விழவில்லையா?”

இருவரும் சப்தம் வந்த இடமாய்ச் சென்று உற்றுக் கேட்டார்கள். அடுத்த வீட்டுக்குள் இரண்டு பேர் வெகு இரகசியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிபஸ்தியா, குரல் சப்தத்தைக் கேட்ட உடனே அது பபியோலாவின் வேலைக்காரி அபிரா என்பவள் குரல் என்று சொல்ல, பங்கிராஸ் சொல்வார் : “அவளோடு பேசிக்கொண்டிருக்கிறவன் குரல் யாருடையதென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அது என் பள்ளிக்கூடத் தோழன் கோர்வீனன் குரல். இவ்விருவரும் பபியோலாவைப்பற்றி ஏதோ வாசகமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருப்பதால் அவளுக்கு மோசஞ் செய்ய உத்தேசிப்பதாகத் தோன்றுகின்றது. ஆபத்து வருமுன் அதைத் தடுப்பது உத்தமம்.” என இவ்வாறு பங்கிராஸ் சொல்ல இருவரும் வீட்டின் சமீபத்தில் நின்று காதில் விழுகதெல்லாங் கேட்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் கேட்டதெல்லாம் இங்கொரு வார்த்தையும் அங்கொரு வசனமுமாகத் தொடர்பின்றி இருந்ததால் சங்கதி இன்னதென்று விவரமாய் விளங்கவில்லை. ஆகிலும் அவ்விருவா அநாதாங்கமாய்ப் பேசிய விஷயம் நமக்குத் தெரியுமென்பதால் நாம் அதை வெளிப்படுத்தப்போகின்றோம் இதைச் சொல்லுமுன் இவர்களைச் சார்ந்த சில விசேஷங்களை முந்தி அறிவது அவசியம்.

கோர்வீனனுடைய தகப்பன் பேர் தேர்த்துல்லியன். இச்சமயத்தில் இவன் நகரதிகாரியின் உத்தியோகம் வகித்துவந்தான். இந்த அலுவல் மகா கஷ்டமானது. சிறையிலிருக்கிறவர்களுக்குச் சித்திர வதை செய்து உயிரைக் கொல்லும்படியாய் அமைக்கப்பட்ட புற்பல ஆயுதங்களின் மத

தியில் நாள்தோறுமிருநது, விருத்தாப்பியர்,வாலிபர், பெண் பிள்ளைகளைத் துன்ப உபாபைப்படுத்தவதும், துன்பப்படுகிறவர்களின் பரிதாபக் குரலையும் பெருமூச்சையுஞ் சற்றும் இளகா மனதோடு கேட்பதுங், கூர்மையுள்ள ஆணிகள் அடர்ந்த சக்கரத்தில் ஒருவனைச் சேர்த்துக் கட்டி சுழற்றும் போது கிட்ட நின்று கேள்வி கேட்பதும், இவ்வளவு கொடிய நிஷ்டிரைங்களையெல்லாம் பார்த்தபின்பு இராத்திரி தன் வீட்டுக்குப் போய் பசியோடு சாப்பிடுவதுங், கவலையின்றித் தூங்குவதும், மறுநாள் காலையிலெழுநது முநதின நாள் செய்ததுபோலவே மனுஷ இரத்தத்தில் நீர்தப்போவதும், ஆகிய இவைகள் எல்லா வகைப் போவழிகளுக்கும் இன்பங் கொடுக்கும் அலுவலல்ல. இப்போப்பட்டவன் நெஞ்சு, வன்னெஞ்சோ, இரங்கா மர நெஞ்சோ, இருப்பு நெஞ்சோ, வைரக் கன்னெஞ்சோ எத்தனையுள்ளதென்று வரையறுப்பது அரிது.

இவ்வகையான நெஞ்சுடைய தகப்பனுக்குத் தக்க யோக்கிய புத்திரன் கோவீனன். பிறரைக் கொடுமையாய் உபாதிப்பதென்றால் இவனுக்கு ஆனந்தம். புத்தியில் பெருமநாதம். சுபாவ நாட்டத்தில் மிருகம். இவன் முகம் ஊதிப் பெருத்து கண்கள் பீள சாறி இருநததால பாரத்தவர்கள் இவன் துன்மாக்க சிந்தை உள்ளவனென்று சொல்லுவார்கள். நுகரீகம், சுத்தம், நல்லறிவு, என்பவைகளின் மணமும அறியான். கபடநாடகம், வஞ்சனை சூது, மந்திர தந்திரம், தேகவலிமை இவைகளில் ஏற்றம் பெற்றவன். நற்குணமென்று ஒன்றை இவன் அநுஷ்டித்ததுமில்லை. தீயக்குணமென்று ஒன்றை இவன் அடக்கினதுமில்லை. தனக்குத் தீங்கு செய்க எவனையும் இவன் கூழித்ததுமில்லை. அவன் குடியைக் கெடுக்க முயலாதிருந்ததுமில்லை. இவன் கொடும் ப

கைக்கு இலக்காயிருந்தவர்கள் முக்கியமாய் இருவர். அவர் களில் முதல் இவன் படிக்குங் காலத்தில் பாடம் படியாத நிமித்தம் இவனைத் தெண்டித்த இவன் உபாத்தியாயர் ; இவருக்குப்பின் இவன் செய்த அக்கிரமத்தைப் பொறுத்து இவனை வாழ்த்தி ஆசீர் வசனங் கூறிய இவன் உடன்மாணுக்கன். இவனுக்கு ஒருவன் செயவது நன்மையோ தீமையோ நீதியோ தயையோ எல்லாம் ஒன்றுதான். பகைப்பதும் பழி தீர்ப்பதும் இவனுக்குப் பாக்கியம்.

இவன் தகப்பனிடம் மகனுக்குச் சாசனமாய்க் கொடுக்குமபடியான சொத்து ஒன்றுமில்லை. மகனுக்குந் தானே முயன்று சமூபாதிக்க வேண்டியமனமுமில்லை. மனமுண்டா னாலும் உடம்பு'வளையாது. ஆனதால யார் எவா வாயிலும் மண்போட்டு பணங் காசு தட்டிப் பறிக்கவேண்டுமென்று தோமானித்துக்கொண்டான். பணமுண்டானால் மனம்போல் சுக போக இன்பங்களை அனுபவித்து ஜீவிககலாமென்று திண்ணமாய் எண்ணி இதற்கு அனுகூலமாக பணக்காரி ஒருத்தியை மணம்புரிந்து அவள் பணத்தை எத்தாய் அபகரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது இவனுடைய கோரிக்கை. ஆனால் இவனுடைய விகார முக ரூபமும் மிலேச்ச செய்கையும் இதற்குப் பெரும விககினமாயிருந்தன. இதினாலே கோர்வீனன் தன் சுபாவத்துக்கு இசைவான ஓர் வழி தேடி பணம் பெறுமபடி துணிந்தான். அவன் எடுத்த உபாயம் இன்னதென்று பின் வருஞ் சம்பாஷணையால் அறியலாம்.

“நான் உன்னைக் கண்டு பேசுமபடியாய் இத்தோடு நாலாமுறை இருத எககச்சக்கமான நேரத்தில் வந்திருக்கிறேன். உனக்குச் சொன்ன சங்கதியைப்பற்றி என்ன முடிவு?”

“முடிவா ? ஏன் ? வெறுங் கை முழம் போடுமா ? நானே பபியோலா தன் கிராமத்திற்குப் போகிறாள். நானும்

அவளோடு கூடப் போகிறேன். உன் காரிய முடியு இன்னம் பணங் கொடுக்கவேண்டும”

“இன்னம் பணமா? என் கையிலிருந்த பணமெல்லாம் உன் கையில் போட்டுவிட்டேனே”.

“கிணற்றின் ஆழத்துக்குத் தக்க தாம்புக்கயிறு வேண்டாமா? பபியோலா எப்போபபட்டவனென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஆமா, இந்த இராஜதானியில் கிரண்ட ஆஸ்தி சம்பத்துள்ளவன் அவள்தான்.”

“வாஸ்தவம், ஆனால் வெகு பெருமையும் மேட்டிமையுமுள்ளவன். அவளை நீ கலயாணம் பண்ணுவது எளிதல்ல”

“ஆனால் அபிரா நீ பச்சிலைச் சாரும் பாஷாணமும் உபயோகித்து எல்லாவற்றையுஞ் சரிப்படுத்தித் தரக்கூடு சொல்லவிலையா? இவைகள் சம்பாதிக்க என்ன செலவு. பிடிக்கும்?”

“ஆ! ஆ! சம்பாதிப்பது உங்கள் வீட்டுக் கிள்ளைகளையென்று எண்ணுகிறாயோ? பச்சிலை பிடிங்க நடு இராத் திரியிலே சுடுகாட்டுக்கும் மலைக்காட்டுக்கும் போகவேண்டாமா? இதற்கெல்லாம் பணம் வேண்டாமா? ஆனால் நீயும் எனக்கு இசைவாய் வரவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லையா?”

“நான் என்ன செய்யலாம்? எனக்கு முக லக்ஷண வடிவமில்லை, அறிவு யுத்தி கலவியுமில்லை. எனனால் கூடாதது உன் மந்திர தந்திரத்தால் கூடுமென்றல்லவோ உன்னை நான் தேடி வந்தது.”

“அப்படியானால் நான் ஒரு வாழி உனக்குக் காண்பிக்கிறேன். உனக்கு முகத்தழகுமில்லை, அகத்தழகுமில்லை. ஆனால் பணத்தழகு உண்டல்லவா? பபியோலாவை பணத்

தால் மயக்கி உன் வசப்படுத்தலாம். பொன்னூல் பெண், பெண்ணூல் பொன், எனறதை நீ கேட்டதிலையா?”

“ஆமா பொன் எங்கே இருக்கிறது?”

அபிரா இதைக்கேட்டு தன் பல்லை ஈ ஈ என்று வரிசையாய்ச் சிறந்து காட்டிச் சொல்வான்: “ஏன் கோலீனா? புலவியன் சமபாதிபபதுபோல் நீயும் சமபாதிககத தடை என்ன?”

“அவன் எப்படி சமபாதிககிறான் அபிரா?”

“உனக்குத் தெரிந்தது இவ்வளவுதானா? கேள் நான் சொல்லுகிறேன். இவன் கீழ்த்திசை தேசங்களிலிருந்து இங்கே கிறீஸ்துவர்கள் யாரென்று கண்டுபிடித்து காட்டிக் கொடுக்குமபடி உளவாளியாக வந்திருக்கிறான். ஒன்றுமில்லாதபோதும், இவன் இராஜ துரோகமென்று, உள்ளேயிருந்து இவனை ஊகிவிட்டு அதைப் பின் கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் சாட்டி பணந தட்டிப் போகிறவன்.”

“அபிரா ஐயோ எனக்கு அவ்வளவுகூடத் தெரியாதே. பிடிபட்டவர்களைச் சித்திர வதை செய்வதென்றால் எனக்கு மிகுசினவன் எங்குமில்லை.”

“நீ பெரும் பேதை, நான் உனக்குச் சொலவிக்கொடுக்கிறேன். இன்னுஞ் சில நாளிலே கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோதமாய் கொடிய கலாபனை ஒன்று எழும்பப்போகிறது. அந்நரச சமயம் நீ நன்றாய்க் கண்ணை மிழித்துக்கொண்டிரு. ஏழை எளியதுகளைக் கவனியாதே கையிலே காசு வைத்துக் கொழுத்திருக்கிறவர்களை மிழித்துப் பாரா. சமயம் பாராதது லபக்கென்று அவர்களைப் பிடித்து காட்டிக் கொடு. அவர்கள் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்யும்போது நீயும் பங்குக்கு வந்து நில்.”

“ஓ! ஓ! காரியம் இதுதானா? கிறீஸ்துவர்களென்றால்

உனக்கும் பிடிக்காதா?"

“பிடிக்காதா? அவர்களுக்கும் எனக்கும் ஜன்மப் பகை. நான் குமபிடுங் குல தேவதைகள் கிறீஸ்துவர்கள் பெயர் கேட்டால் கூ கூ என்று அலறும். என்னேடிருக்கும் வேலைக்காரிகளிலொருத்தி கிறீஸ்துவளா யிருக்கவேண்டி. நான் அவனைப் பாகுதும்போடுவல்லாம என் ஈரலக் குலை வேகிறுப்போலிருக்கிறது.”

“இதற்குக் காரணமென்ன அபிரா?"

“காரணமா? பபியோலா வீட்டில ஏதோ வம்பிலகப் பட்டுத் தப்பித்துக்கொள்ள ஒரு பொய சொல்லென்றால் அநதச் சிறுககி சொல்லவே மாட்டேனென்பாள். அவளாலே எங்களுக்கூப் பல் துன்பங்கள் வருகின்றது.”

“இது நல்ல காரணநதான். இன்னம் உண்டா?"

“இநதப் பேதை பணங் காசு மேடுகிறதிலலை. அவளாலே எங்களுடைய வரும்படியும் போகின்றது.”

“இது அநிலும் நல்லது.”

“இதுவுமன்றி அவள்...” அபிரா சொல்லி முடிக்கு முன் கோவீனன் “அபிரா சங்கதி கேட்டாயா? உன் ஊரிலிருந்து உன் இனத்தார சிலா இங்கே வந்திருக்கிறார்கள். ஆ! ஆ! அம்மம்மா! நீயா, அவர்களுல்லாரையுந தேசம் கடிப்பாய” என்று சொல்ல அபிரா வெகு ஆத்திர சதோடு:

“அவர்கள் யா” என்று கேட்டதற்கு கோவீனன் சொல்லுவான்: “ஏன் அபிரா? உன் ஆபிரிக்கா தேசத்தாரனை சிங்கங்களும் புலிகளும் கரடிகளுநதான்.”

“அடே மூடா” என்னடா என்னைப் பழிக்கிறாய்?"

“அபிரா ஏன் கோபம்? இநத மிருகங்கள் உன் பிராணசு ததுருக்களாகி கிறீஸ்துவாழ்கைக் கொல்லும்படியாகத்தான்

வந்திருக்கின்றது. நல்லது இதோ பணம். உன் பாஷாணம் பச்சிலைகளைத் தயார்செய். பணங் கிறீஸ்துவாகளிடமிருந்து தட்டிப் பறிக்குமபடி நீ சொன்னது எனக்குத் தக்க உபாயம்.” என இவ்விதமாய்ப் பேசினபின்பு இருவரும் பிரிந்து போனார்கள்.

அபிரா சற்றுத் தூரம் போய் திரும்பிப் பார்த்து தனக்குள்ளே சொல்லுவான்: “அடா கோவீனா! மதி கேடா! படு கொடியா! யமகாதகா! அட சண்டாளா! உன் காசுக் காக பபியோலாவென்ற பெண் நாயகத்தை மருந்து கொடுத்துக் கொலவேனென்று நீ நினைக்கிறாய்?”

இவ்விருவர் சம்பாஷணையைக் கேட்டிருந்த சிபஸ்தியார் அபிராவின் தூர யோசனையைப் பபியோலாவுக்கு உடனே அறிவிக்குமபொருட்டு எததனித்தாரா. எத்தனித்தாலும் அப்பெண்மணி தன் கிராமத்திலிருந்து வரும்புறங் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது.

ய-ம் அதிகாரம்.

தவறி விழுவோர்க்கு ஊன்றுகோல்.

போர் வீரஞ்ஞான சிபஸ்தியார்பேரில் இராயுன் சர்வ நம்பிக்கையும் வைத்திருந்ததால் அவர் அடைந்த செல்வாக்கு அளவற்றது. இதினிமித்தஞ் சத்திய வேதம் அரண்மனைக்குள்ளும் அரண்மனைக்கு வெளியும் பரம்புமபடி இவா முக்கிய காரணமாயிருந்தாரா. நாளளவில் பலபேர் கிறீஸ்துவர்களானார்கள். இவர்கள் கிறீஸ்துவர்களான வர்த்தமானத்தில் ஒரு அற்புத விஷயமுண்டு.

கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோதமாய் இதற்குமுன் பிரஸ் தாபித்திருந்த சட்டத்தின் நிமித்தம் அநேகர் பிடிபட அவர்களில் பிராணத்தியாகமாய் வேதசாட்சி முடி பெற்றவர்கள் போக மீதிப்பேர் சிறையில் அடைபட்டிருந்தார்கள். இவர்களில் மார்க்கஸ், மார்செலஸியான் என்ற இரு சகோதரரும் பிராண சிட்சைக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அஞ்ஞானிகளான அவர்கள் மாதா பிதாககன், பந்து ஜனங்கள், இஷ்ட நேசாகள் இவர்களைப் பாக்குமபடியாய் வந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுது அவர்கள் வேதத்தை விடும் படியாய் தூர்ப்புத்தி சொலவி அலட்டிவந்ததால் இவ்விருவரும் மனங்கலங்கி சித்தந தடுமாறி நலலது என்று நமபிக்கை மொழி கொடுத்தார்கள்.

சிபஸ்தியா இதை அறிந்து தவறி விழுவோர்களு ஊன்றுகோலாக உடனே அவ்விருவரைத் தாங்கிக் காப்பாற்ற புறப்பட்டாா. இவா அடைந்திருந்த பிரதிஷ்டையினிமித் தந் தடங்கலின்றி மேற்சொலவிய இருவரும் அடைபட்டிருந்த இருண்ட சிறைக்குள் பிரகாசக கதிரை வீசுந் தேவ தூதனைப் பிரவேசித்தாா. இச்சகோதரா இருவரும் நிக் கோஸ்திராத என்ற அதிகாரியின் பராமரிப்பிலிருந்ததால் இவன் இவர்களைத் தன் வீட்டிக்குச் சமீபத்திலிருந்த சிறைக் கூடத்தில் அடைத்துவைத்திருந்தான். இவ்வாஸிபரின் தநதை திரான்குயிலீனன், தன் மக்கள் மனவைக் கலக்கி அவர்கள் வேதத்தை விடுமபடிசொய அடிக்கடி சிறைக் கூடத்துக்கு வரப்போக இருந்தான்.

சிபஸ்தியார் முயன்ற அலுவல் மகா ஆபத்து நிறைந்த தானதால் அஞ்சாமனத்துணியே அவருக்கு முக்கிய இலக்ஷணமாய் வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் இச்சிறையில் மேற்கூறிய இருவரன்றி இன்னம் யக பேர் அஞ்ஞானிகள்

கைதிகளாய் அடைபட்டிருந்தார்கள். இவ்விருவரின் மாதா பிதாக்களுந் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கட்டி அணைத்துக் கண்ணீர் சிந்தி தலைமேல் நிற்குஞ் சாவின் தீவைக்குத் தப்பிக்கும்படி வெகுவாய் வருந்திக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னமும் காவல் சேவகனான கிளாதியனும், காரியஸ்தன் நிக்கோஸ்திராத் என்பவனும், அவன் மனைவியோடே என்பவனும், ஆகிய இவர்கள் அனைவோரும் அங்கு கூடியிருந்தார்கள்.

இத்தனைபேர் கூடியிருந்த இடத்தில் சிபஸ்தியார் வந்து தான் கிறீஸ்துவனாயிருப்பதைக் காட்டினால் அங்குள்ளவர்களில் எவனாகிலும் தன் தொழிலின் கடமை நிறைவேற்றவாவது, கிறீஸ்துவர்கள்பேரிலுள்ள மதவைராகிய பகையின் நிமித்தமாவது, அல்லது தான் காட்டிக் கொடுத்தால் மன்னிப்பும் பரிசும் பெறலாமென்னும் நம்பிக்கையை முன்னிட்டாவது சிபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனென்பதை வெளிவிடமாட்டானென்று நம்புமபடி என்ன ஆதாரமுண்டி? இப்படித் தான் கிறீஸ்துவனாயிருப்பது பகிரங்கமானால் தனக்கு பிராணலயம் உண்டாகுமென்பது சிபஸ்தியாருக்குத் தெரியாதா? எல்லாம் அவருக்குப் பரிஷ்காரமாய்த் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் இரண வீரசூரன் எதுக்கும் அஞ்சவானோ? சர்வேசுரனுக்கு ஒப்புக்கொடுக்க இரண்டு பவிக்குப் பதில் மூன்று பவி இருந்தால் அவ்வளவுக்கு சுகாதாநதானே. பவி ஏதேனும் இல்லாமற்போமோ என்னும் பயமே அன்றி வேறு பயம் அவருக்குத் தெரியாது.

இவர்களிருந்த சிறைக்கூடம் நாலாபக்கமும் அடைபட்டிருந்ததால் மேலிருந்த துவாரத்தின் வழியாய் வந்த பிரகாசமன்றி வேறு பிரகாசமில்லை. சிபஸ்தியார் உள்ளே பிர

வேசித்து அங்கு கூடியிருந்த அனேவோரும் தம்மைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற நோக்கத்தால் பிரகாசம் உள்ளே பாயும் வழியில் நிற்க, சிபஸ்தியார் அணிந்திருந்த தளபதிக் குரிய பொன்மணி பதித்த உடையும் அலங்கார சின்னங்களும் பிரகாசவெளிச்சத்தில் தேஜோமயமாய் மின்னித் துலங்கின. அவர் முகத்தில் வீசிய தெளிந்த கிரணம் அவரது இலக்ஷண சுருபத்தைத் துலக்கி எடுத்துக்காட்டினாலும் வேதத்தில் தத்தளித்திருந்த அவ்விருவரையும் கண்டமாத்திரம் மனம் புணனாய், முகமவாடி வருந்தினதாகத் தோன்ற, உள்ளத்தில் நிறைந்த வியாகுல மிகுதியால் பேசத்துணிவினறி சற்று மௌனமாய் நின்றபின் மனதின் ஆத்திரபதறத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் சொல்லுவார் :—

“என் பிரிய சகோதரரோ! சேகநாதரின் பரிசுத்த வேதத்துக்காக சிறையில் அடைபட்டு காவில் விலங்கிட்டு துன்பப்படுவதால் பாககியமபெற்றவாகள நீங்களே. உங்கள்முன் அற்பனாகிய நான் முழங்காவிலிருந்து உங்கள் பாதங்களை முத்திசெய்து உங்கள் ஆசீர்வாதங் கேட்க வேண்டுமேயன்றி உங்களுக்கு புத்தி சொல்லி கண்டித்துப் பேசத் துணிவது முறையோ? சுகந்த வாசனை வீசும் அலங்கார புஷ்பங்களைக் கோர்த்து தேவதூதர்கள் உங்களுக்காகச் சிறந்த வெற்றிமுடியைப் பின்னி அதில் கடைசிப் புஷ்பத்தைக்கூட்டி முடிக்க எத்தனிகுமபோது நீங்கள் அவர்கள் கையைத் தடுத்து நிறுத்தினதுமன்றி கோர்த்த புஷ்பங்களையும் பிரித்துக் கலைத்து காற்றில் தூற்றி எறியுமபடி சொல்ல யோசித்திருப்பதாக நான் கேட்ட சமாச்சாரம் மெய்யாயிருக்குமோ? மோகஷ வாசலில் ஒரு கால் வைத்திருந்த நீங்கள் வைத்த காலையும் பின்னிட்டெடுத்து

இந்தக் கண்ணீர் கணவாயாந் துன்ப ஸ்தலத்தில் இன்ன மிருந்து சுகிதது வாழ நீங்கள் எண்ணங்கொண்டிருப்பது வாஸ்தவமா ? ”

சிபஸ்தியா சொல்வதைக் கேட்ட வாஸிபர் இருவரும் முகநாணி தலை கவிழ்ந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுததால் தங்கள் பலவீனத்தை அங்கீகரித்து மனஸ்தாபப்பட, சிபஸ்தியார் அவர்களுக்குச் சொலவார் : --

“சகோதரரோ! மகா அறபனு என்னை நீங்கள் கண்டமாதிரி இவ்வளவு வெட்கப்பட்டு நாணினால் அந் தக் கடைசி புயங்கர நாள் வருமபோது சேசநாதர்சுவாமி நீதியின் சிம்மாசனமீதிருந்து உங்களை உறுக்கி நோக்கிப் பார்த்து “மனிதருக்குப் பயந்து நமமை மறுத்து நிரதிததுரோகிகளே! நாம் உங்களை அறியோம், அப்பால போங்கள்” என்று சபிததுத தளருமபோது எவ்விதம் இதைத் தாழ் உங்களாற கூடும? இப்போது நீங்கள் சத்திய வேதத்தில் உறுதியாயிருந்து பிரமாணிக்கர தவராது நடந தால துஷ்டா கையில் சில நாள் துன்பம் வருத்தப்பட்ட பின்பு மோக்ஷத்தில் நித்திய மகிமை பாககியம் பெறுவீர்களல்லவா? நீங்கள் வேதத்தை மறுப்பதால் இவ்வுலகில் சிலகாலம் உயிரோடிருந்தாலும் வேத விரோதிகள் உங்களை நிரதிததுப் பழிப்பார்கள் உங்கள் மனசாட்சியே புழுப்போல உங்கள் மனதை என்றும் ஓயாமல் அரிக்க கண்ணில் தூக்கமின்றி காலக்ஷேபஞ் செய்வீர்கள்.”

இதைக் கேட்டவுடன் இவ்விருவர் தகப்பன் தார்குயி நீனை சொல்வான்; “ஓ யௌவன புருஷோத்மா! நீ யார் எவராயினும் என மக்களை இவ்விதம் கடிந்து பேசாதே. இவர்கள் மனத்திடனற்ற கோழைகளென்று என்

ணதே. இவர்கள் தங்கள் வேதத்துக்காக வெகு துன்பப் பட்டபின் இவர்கள் தாய் சிந்திய கண்ணீரையும் நான் பட்ட துயரத்தையுங்கண்டு மனமிளகி எங்களுக்கு இஷ்ட பூர்த்தி செய்ய இவ்வளவு தூரஞ் சமமதித்திருக்கிறார்கள். பிள்ளைகள் தங்களை ஈன்றெடுத்த பிதா மாதாவை துன்பம் இடையூறுக்கு இலச்சாய் ஏன் விடவேண்டும? உன் வேதம் இவ்வளவு கொடுமை உளதோ? “தந்தை சொன் மிக்க மந்திரமில்லை” என்றும் “தாய் சொற்றுறநதொரு வாசகமில்லை” என்றும் பிரமாணமிருப்பதை நீ அறியா யோ?” என்றதற்கு சிபஸ்தியாா வெகு தயாள அன் போடு சொல்வார் :—

“ஐயா விருத்தாப்பியரான பெரியவரே! சற்றுப் பொறும. உமது பிள்ளைகளுக்கு நான் சொல்லும் ஞாயத் தை அவர்கள் கண்டுபிடிக்கலாம். நீ இன்னம் நன்றாய்க் கண்டுபிடிக்கமாட்டா. அதற்குத் தக்ககாலம் தேவ்றுக் கிரகத்தால் பின்னால் வரும்.

“சகோதரரே! உங்கள் தந்தை சொன்ன துபோல சேசு நாதரைப் பார்க்கிலும் உங்களை ஈன்றவர்கள் பெரிதென் மெண்ணி நீங்கள் சேசுநாதரை மறுத்திருக்கிறீர்கள். ‘தன் தாயையுந் தந்தையையும் நமமிலும் அதிகமாய் சினேகிக்கிற வன் நமக்கு ஏற்றவனல்ல’ என்று சேசுநாதர் சொன்ன வாக்கியம் உங்களுக்கு ஞாபகமில்லையா? நீங்களே மோக்ஷத்தை இழந்தால் உங்களைப் பெற்றோருக்கு எவ்விதம் மோக்ஷ பாக்கியம் உண்டாகும்படி நீங்கள் செய்வீர்கள்? சேசுநாதரை நீங்கள் மறுப்பதால் உங்கள் தாய் தந்தையர் அவரை அறிந்து வணங்கும்படி செய்வீர்களோ? விருத் தாப்பிய திசையிலிருக்கும் உங்கள் மாதா பிதாக்கள் சித் திய பாக்கியமுள்ள மோக்ஷம் பெறும்படி உங்களுக்கு

விருப்பமோ? விருப்பமானால் நீங்களே சத்திய வேதத்தில் உறுதியாயிருந்து வேதசாட்சியின் முடியைக் கைப்பற்றுங்கள். அதன்பின் உங்கள் முடியை சேசநாதரின் பாதத்தில்வைத்து உங்கள் தாய் தந்தையரின் இரக்ஷணியத்துக்காக பிரார்த்தியுங்கள்.”

சிபஸ்தியார் சொல்லி முடித்ததும் இருவரும் மனஸ்தாபப்பட்டு சொல்வார்கள் : “இவ்வளவு சொன்னது போதும், போதும் சிபஸ்தியாரே! நாங்கள் வேதத்தில் உறுதியாயிருப்போம். ஓ காவல் சேவகா! வா அநதச் சங்கியைக் கொண்டுவரது, எங்கள் கைகளையும் கால்களையும் கட்டி. இராய்ன் விதித்த சாவின தீர்ப்பை உடனே நிறைவேற்று. ஆ! எங்கள் அன்புள்ள தந்தையே! ஆ! எங்களைப் பெற்ற தாயே! நாங்கள் போகின்றோம். சேசநாதர்சுவாமிக்காக இதோ சாகப்போகிறோம். அழுவேண்டாம். உங்களுக்கு மங்களம் உண்டாக” என்று சொல்லி முறை முறையாய் தாய் தந்தையரைக் கட்டி அனைத்துக் கண்ணீர் மழைத் தூவினார்கள்.

தகப்பன மனமிளகினது. தேம்பி தேம்பி விமயி அழுது தன் பிள்ளைகளைப் பார்த்துச் சொல்வான் : “என் பிரிய மக்களே! நாம் இனிப்பிரியமாட்டோம். நானும் உங்களைப் போல் கிறீஸ்துவன். என் பாலியப் பிள்ளைகளுக்கு இவ்வளவு மன உறுதி கொடுக்கக்கூடுமான வேதம் சத்திய வேதமாயிருக்கவேண்டும. சேவகரே! என்னையும் பிடித்துக் கட்டுங்கள். நானும் என பிள்ளைகளோடு சாகப்போகிறேன். நானும் கிறீஸ்துவன்.” இதைக் கேட்டிருந்த தாயுஞ் சொல்வான் : “ஓ! நானும் கிறீஸ்துவன். என் பிள்ளைகளையும் என் பத்தரவையும் விட்டு நான் பிரிய

மாட்டேன். பிள்ளைகளே ! வாருங்கள் எல்லாருங் குடும்ப சகிதமாய் சேசுராதருக்காக உயிரைக்கொடுப்போம்.”

இதன்பின் நடந்த சங்கதியை வர்ணித்துச் சொல்ல வார்த்தைகளில்லை. அங்கு கூடியிருந்த எல்லாரும் மனங்கனிந்து கண்ணீர் சிந்தி அழுதார்கள். சிபஸ்தியார் தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த ஆண் பெண் அடங்கலும் தேவாநுக்கிரகப் பிரசாதத்தால் மனமிளநி நீர் வழிப்பட்ட தெப்பம் போல் ஏற்ற ஸ்தித்தியிவிருப்பதைப் பாராதார. ஆகிலும் இங்கு கூடியிருந்தவர்களில் ஒருவன் மாததிரம இளகாமன மோடிருந்தால் சிபஸ்தியாருக்கும் மறற சபையார் அனைவோருக்கும் வரும் பெரும் ஆபத்தை நினைத்துப் பயந்து நின்றார்கள். தாங்கள் கிறிஸ்துவர்களானதினாலேயேவருமாகில் பிராணலயம் வருமென்று கலங்கி எல்லாருஞ் சிபஸ்தியாரைச் சூழ்ந்து அவா பாதங்களையும் கரங்களையும் ஆவலாய்ப் பிடித்துத் தங்களுக்குச் சமாதானமும் மன உறுதியுங் கொடுக்க அங்கு தோன்றிய வானலோக தூதன னொரும்தோல் மனங்கனிந்திருந்தார்கள்.

அங்கிருந்தவர்களில் இருவர்மாததிரம தங்கள் அபிப்பிராயமின்னதென்று தெரிவித்திருந்தவர்கள். நிக்கோஸ்திராதத்தென்ற காரியஸ்தன் மனம உருகி நின்றாலும் மனத்திரும்பவில்லை. அவன் மனைவி ஜோயே என்பவள் சிபஸ்தியார் முன் முழங்கிவிருந்து தன் இரு கைகளையும் ஆவலோடு விரித்திருந்தாள். அவள் வாயிலிருந்து வாதனை யொன்றும் வரவில்லை. இப்படியிருக்க காரியஸ்தன் சிபஸ்தியாரை நோக்கி : “ தளபதியே தாங்கள் போகும்படி நேரமாகின்றது. நீங்கள் காண்பித்த தயாளகுணமும் கௌரவ செய்கையும் நான் பார்த்து அதிசயப்பட்டாலும், என் அலுவலின் கடைமையைச் சரியாய் நிறைவேற்றவேண்டும்”

என்று சொல்ல, சிபஸ்தியார் அவனைப் பார்த்து : “ஆனால் இவர்களைப்போல நீருஞ் சத்திய வேதம் மெய்யென்று அங்கீகரிக்கிறதில்லையா ?” எனக்கேட்க, நிக்கோஸ்திராத் சொல்லுவான் :

“நீங்கள் இவர்களுக்குச் சொன்ன ஞாயங்களுல்லாம் எனக்குப் போதாது. இவைகளிலுந் தெளிவான திருஷ்டாந்தம் எனக்குவேண்டும.”

“அப்படியானால் அமமா ஜோயே நீங்கள்தான் உங்கள் கணவனுக்குப் புத்திசொல்ல வேண்டும. உங்களைப் பார்த்தால நீங்கள் சேசநாதருடைய பரிசுத்த வேதத்தை விசுவசிக்கிறீர்களெனத் தோன்றுகிறது.”

சிபஸ்தியார் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடனே ஜோயே தன் முகத்தை இரு கைகளால் மூடி கூவென்று அழுதான். அப்போது அவள் புருஷன் சொல்வான் :

“சிபஸ்தியாரே நீங்கள் சொன்ன வார்த்தை என் மனைவியின் மனதில் அம்புபோல பாய்ந்தது. அவள் ஊமையாயிருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா ?”

“ஊமையா? ஐயோ! எனக்கு இது விஷயம் தெரியாதே. சில வருஷங்களுக்கு முன் நான் இவனைப் பார்த்த போது நன்றாய்ப் பேசினானே ?”

“இவள் பேசி இப்போது ஆறுவருஷமாகிறது. ஏதோ பக்கவாதம்போல் கண்டு இந்த ஆறு வருஷம் நாகு வழங்காமலிருக்கிறாள்.”

சிபஸ்தியார் சற்று மௌனமாயிருந்தார். பின் தமது கைகளையிரித்து உயரத் தூக்கி வானத்தை ‘அண்ணாந்து’ பார்த்து ஏல்லாருங் கேட்க பின் வருமாறு பிரார்த்தித்தார் :—

“எங்கள் தேவனும இரக்ஷகருமாகிய சேசக்கிறீஸ்து வே! தேவரீர் துவக்கிய இந்த அலுவலைத் தேவரீரோ முற்றும் முடிப்பீராக. உமது தேவத்துவ வல்லமையைக் காண்பித்தருளுஞ் சுவாமி. உமது ஊழியரில் மகா அற்புதையிருக்கும் அடியேன் உமது திருநாமத்தால இவன் நாவின் கட்டவிழ்க்க பிலன தருவீராக. உமது திருச்சிலுவையை நான் ஆயுதமாக ஏந்தி உமது விரோதிகளை ஜெயித்து வெற்றிகொளவேனாக. ஒ ஜோயே! என்னை ஏறிட்டுப் பார்.”

எல்லாரும் நிரசப்தமாய் அச்சாதிசயமுடன் நிற்க சிபஸ்தியார் சற்று மனதுக்குள் சாவேசுரனைப் பிரார்த்தித்து பின் தமது வலது கையால் ஜோயே என்பவன் வாயில் சிலுவை வரைநது: “ஜோயே உன் நாக்கின கட்டவிழந தது, பேசு, நீயுஞ் சேசநாதாசுவாமியை விசுவசிக்கிறாயா?” என்று கேட்க அவன் மெல்லிய குரலோடு தெளிவாய்: “சேசநாதா மெய்யான சாவேசுரனென்று நான் விசுவசிக்கிறேன்” என்று சொல்லி அவா பாதத்தில் விழுநதான்.

இந்த அற்புத நவத்தைக் கண்ட காரியஸ்தன் பிரமித்து சித்தப்பிரமை பிடித்தவனபோல் சற்று நினமபின் சிபஸ்தியார் முன் முழங்காலிலிருந்து ஆனந்த கண்ணீர் கீழி “நானும் விசுவசிக்கிறேன்” என்று சத்தமாய்ச் சொன்னான்.

சிறையிலிருந்த சகலரும் மனநகிருமபவே, பூரண அது கூலமுண்டானது. இவாகளெல்லாருக்கும் வெகு இரகசியமாய் வேத சத்திய உபதேசஞ் சொல்லிக்கொடுக்கும்படி காரியஸ்தனுடைய அநுமதிப்பிரகாரம் இவர்களை வேறு வீட்டுக்கு கூட்டிப்போய் ஞானோபதேசம் கேட்டுப் படித்த பின் ஞானஸ்நானங் கொடுத்தார்கள்.

அச்சமயத்தில் நகர் அகிகாரியாயிருந்த குரோமாசியன் யோக்கியதையும் எதார்த்தகுணமும் உள்ளவனானதால் நடந்த அற்புத விஷயங்களைக் கண்டு மனநதிரும்பி தன் மகனோடு ஞானஸ்நானமபெற்றான். இவ்விதமாய் சிபஸ்தியார் “இழுக்கலுடையுழி ஊன்றுகோலம்மே, ஒழுக்கமுடையார் வாயச்சொல்” என்ற நீதி மொழிப்படி தவறி விழுவோர்க்கு ஊன்றுகோலாய் வந்து அவர்களைத் தாங்கிக் காப்பாற்றி அவர்களோடு மற்ற அநேகரையுந் கைதூக்கி இரக்சித்தார்.

இப்புதுக் கிறீஸ்துவர்கள் மறைவிலிருக்கும் படியாய் தக்க ஏறபாடி பிரயததனங்கள் செய்தார்கள். காலக் கொடுமையாலுங் கிறீஸ்துவர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கும்படியாய் உளவாளிகள் பலபோ நடமாடினபடியாலும் வெகு ஜாக்கிறதையுடன் இருப்பது அதிகியா அவசியமாயிருந்தது. காப்புவா என்ற பட்டணத்தின் சமீபத்திலுள்ள ஓர் கிராமத்திற்கு இவர்களை அனுப்புவது உசிதமென்று தீர்மானித்தார்கள். இங்கு போகவேண்டியவர்களுக்குத் துணையாக வுங் குருவாகவும் பொலிக்காப் என்பவரைக் குறித்தார்கள். செய்யவேண்டிய வழிவகையெல்லாஞ் செய்து முடித்த பின்பு சிபஸ்தியாரும் இவருக்குத் துணையாய்ப் போன பங்கிராசும தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள்.

வரும் வழியில் பெருங் கூட்டமுஞ் சந்தடி முழக்கமும்து இடி யோசைபோல் எழும்புவதைக் கேட்டு இதென்ன விசேஷமென்று நின்று பாரக்கையில் அஞ்ஞான ஜனங்கள் அவலெகூண ரூபமுள்ள சிலையொன்றை இரத்தத்தின்மேல் வைத்து மாலை சூட்டி தீபங் காட்டி “குரவையிட்டு கூத்தாடி தூக்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். ஏங்கும் சத்தமும் இரைசலும் சண்டையுந் தூஷணமுமாய்த்தான் இருந்தது.

பேய் ஆராதனையின் உற்சவ கோலத்தைச் சிபஸ்தியார் பார்த்து வெகு துக்கப்பட்டு வானத்தைப் பார்த்து சொல்வார்: “ஆ ஆண்டவரே! இன்னம எத்தனை காலம் இப்படி அஞ்ஞான இருள் அடர்ந்து சூழ்ந்திருக்கும்! இன்னம் எவ்வளவு நாள் இந்த உரோமானா நரகப் பசாசுகளைத் தேவர்களாக கை யெடுத்தி குமபிட்டு வருவார்கள். ஆ! உமது சத்திய வேதப் பிரகாசந தோன்றாதா? உமது பரிசுத்த வேதம இப்பட்டணத்தில் பிரசங்கிக்கப்பட்டு முநநூறு வருஷங்களாகின்றதே! ஆ! நீதியின் சூரியனே! உமது உதயத்துக்காக நாங்கள் ஆவலாயக காத்துக்கொண்டிருக்கின்றோம். உதித்துத் தோன்றும் ஸ்வாமி.”

இதற்கு பங்கிராஸ் சொல்வான்: “அண்ணேன்! அநத மலையின் உச்சியிலிருந்து நான கீழ்த்திசையில் சூரியன் உதிப்பதை அநேகமுறை ஆச்சரிய பரவசத்தோடு பார்த்திருக்கிறேன். மலைகளின் சிகரங்கள் தங்க மயமாய் ஜொலிக்கும். பனித்துளிகள் முததுக்கள் தெளித்தாற்போல சுடர்விடும். நதியின் ஜலப் பிரவாகம் பொன தகட்டில் ரத்னக் கோலமிட்டதுபோல் துலங்கும். ஆனால் நமது சத்திய வேதம இப்பட்டணத்தில பிரகாச ஒளிவோடு உதிக்கும்போது இதிலும் அதிக அலங்கார சிறப்பாயிருக்கும். யார அதுமட்டும உயிரோடிருந்து பார்ப்பார்களோ தெரியாது. அண்ணேன்! நீங்களும் நானும் மேலுலகத்திலிருந்து இந்த அதி அற்புத காட்சியைப் பார்ப்போமென்று நான் எண்ணி இருக்கிறேன்.”

இவ்விதமாக இருவரும் பேசிக்கொண்டு தங்கள் இல்விடஞ் சென்றார்கள்.

யக-ம் அதிகாரம்.

நரியும் கோநாயும்.

அபிரா கோர் வீனனுக்குப் பணஞ் சம்பாதிக்கும்படியாய்ச் சொல்லிக் கொடுத்த உபாயம் விழலுக்கிறதை நீர் போல் வீணுய்ப் போகவில்லை. கோவீனன் புல்வியனை அநேகநதரம் பல இடங்களில் பார்த்து அவன் நடை உடை பாவனையையும் அவன் சமர்த்தாய்ப் பேசுந் திறமையையுங்கண்டு பொறாமையும் அழுக்காறும் மனதில் கொண்டிருந்தான். புல்வியன் வெளிகு எவ்வளவு யோக்கியனாய் நடத்தாலும் உள்ளத்தில் தன்னிலும் அதிக கபடி வஞ்சக நிறைந்த நீசனென்று நன்றாய் அறிந்ததுகொண்டதால் அவனோடு கூடிக் கலந்து பேசும்படி ஏற்ற சமயந் தேடி வந்தான். புல்வியனிடமுள்ள புத்தியுத்தியின் சமாதானம் தன்னிடமுள்ள தேக புஷ்டியின் பலமும் ஒன்றாய்க் கூட்டிச் சேர்த்தால் இருவருக்கும் வெகு நலமாயிருக்குமென்று கோர் வீனன் உத்தேசித்து அவனோடு எவ்வகையாலாகிலும் ஓர் ஒப்பந்த நிபந்தனை செய்யவேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

ஒருநாள் புல்வியன் உத்தியான வனத்தில் உலாவிக்கொண்டு அங்கிருந்த பலவகை விருகூர் ஐரோகியையும் தண்ணீர் சுளைகளையும் விரோத அலங்கார சிறப்பாய் வளையப் பட்டிருந்த சிலைகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை கோர் வீனன் கண்டு இதுதான் நல்ல சமயமென்று அவன் கிட்டச் சென்றான். இவனிருந்த பஞ்சுசக்கோலத்தைப் பார்த்துப் புல்வியன் கோபாவேசமாய்: “நீ யார்? உனக்கு என்னிடம் என்னவேலை?” என்று கேட்டான்.

அதற்குக் கோர்வீனன்: “உன்னோடு நான் ஓர் விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசவேண்டி. அது உனக்கும எனக்கும் பிரயோசனமாயிருக்கும்.”

“ஓ! ஓ! அது உனக்குப் பிரயோசனமாய் இருக்குமென்பதைப்பற்றி ஐயமில்லை. ஆனால் எனக்கு எவ்விதம் பிரயோசனம் பயக்குமோ நான் அறியேன்.”

“புலவியா! நானே எதாரததவாதி; உனக்கிருக்குஞ் சமாதானம் நய வஞ்சகமும் எனக்கில்லை. ஆனாலும் நமமிருவருக்கும் ஒரோ தொழில தான. நாம் இருவரும் ஒரோ மனமுள்ளவாகள்.”

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்கவும் புலவியன் சற்றுத் துக்கிட்டு முகமாறி நின்றாலும் பின் துணிவுகொண்டு தன் கை விரல்களை மடக்கிக் காட்டி, பழிச்சொல் கூறி, கணவிழிகள் நெறுப்பை கக்க, சொல்வான். “அடே -! நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“புலவியா! உன் கை விரல்களிலிருக்கும் முத்துப் பதித்த மோதிரங்களை எனக்குக் காட்டி மடியாய் நீ உன் விரல்களை இப்படி மடக்கிக் காட்டினால் போகட்டும். ஆனால் எனக்குப் பயம் உறுத்துமபடி இவ்விதங் காட்டுவது உனக்குத்தானால் உன் கை விரல்களை முன் இருந்தபடியே மேல்வஸ்திரத்துக்குள் மறைத்து வைத்துக்கொள். என் கிட்ட செல்லாது.”

“ஓய் போதும, வீண் வம்பு வளர்க்காதே. வந்த கீரியம் இன்னதென்று சொல்.”

“கேள் புலவியா. உன் பூவோத்தரமெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். நீ ஓர் உளவன். தெரியுமா? கோடசொல்லிக்கூறலை.”

புல்வியன் இடி யோசை கேட்ட நாகமபோல் தடு மாறினான். ஆகிலுந் துணிவு குன்றாது : “அடே! நீ இவ்வி தம் என்பேரில் குற்றஞ் சுமத்திப் பேச உனக்கு என்ன அதிகாரமுண்டு?”

“ஏ! கீழ்த்திசை தேசத்தில் இராஜ துரோகமென்று சதிதுரோகமொன்றை நீ உளளிநுந்து ஊதிவிட்டு பின்பு பலே கண்டுபிடித்தவனபோல காட்டவில்லையா? ஓய் என்னைப் பார்த்து இல்லையென்று சொல், பாககலாம்.”

புல்வியன் அவ்வளவில் அவனை நிறுத்தி: “போதும், நீ யா? உன பெயா என்ன?” என்று கேட்க

“நான் கோர்வீனன். என் தகப்பன் பெயா தோத் துல்லியன், கீநகர் அதிகாரி.”

புல்வியன் இந்நதச் சங்கதிகள் கேட்கவும் எல்லாம் அவ னுகுத் தெளிவானது. அதனால் சற்று மரியாதையோடு கோர்வீனனோடு பேசிச்சொல்வான் :—“கோர்வீனா! நமது சங்கதிகளைக் கலநது பேச இது தக்க இடமல்ல. பலபோ போகிற வருகிற இடமிது. நாளை அதிகாலமே அநேக அங்கே இருக்கும் மண்டபத்திற்கு வா. இருவருஞ் சாவ காசமாய் இருநது பேசலாம்.” என, இதன் பின் இருவரும் பிரிந்து போனார்கள்.

மறுநாள் விடியற்காலஞ் சுக்கிரேர்தயமாகுமுன் கோர் வீனன் தன் வீட்டிலிருநத பழைய துணி ஒன்றை எடு த்தீ உடுத்திக்கொண்டு குறித்த இடத்துக்குப் போய் கூத் துக்கொண்டிருந்தான். புல்வியன் சற்றுத்தாமதஞ் சென்று வந்ததால் கோர்வீனனை நோக்கி “என் பிரிய தோழா! என ிமிழ்த்தம் உன்னை இவ்வளவு நேரங் காக்க வைத்ததை மன னித்துக்கொள்” என்று வெகுமரியாதையுடன் பேசினான்.

. கோர்லீனன் மனங்குளிர அவனைப் பார்த்துச் சொல்வான் : “ புல்லியா! அதோ பாரா. அதிகாலமே முதற்கொண்டி ஜனங்கள் நாலாபக்கத்திலும் இருந்து அந்த வீட்டுக்குள் பின்புறத்துக் கதவின் வழியாய்ப் போனமணியமாய் இருக்கிறார்கள். ஊரிலுள்ள நொண்டி துடங்களும், குருடி செவ்டிகளும், எவ்வித அங்க ஊனங்களும், கிழக்கட்டைகளும், வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். அந்த முன்பக்கத்துக் கதவின் வழியாய் வேறே வகையான பேர்கள் போய்க்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.”

“ அந்த வீடு யாருடையதென்று உனக்குத் தெரியுமா? பாரி வீடு. ஆனால் வெகு பழசாய்ப் போய்விட்டது.”

“ அது யாரோ ஒரு உரோமைப் பிரபுக்குச் சொந்தமாம். இவன் வெகு பணக்காரனானான் சுத்தக் கருமியாம். பார் அதோ இன்னம வேறு சிலபேர்கள் வருகிறார்கள்.”

அச்சமயத்தில் வெகு விரைதாப்பிபனான கிழவன் கூனி வளைந்து தள்ளாது நடக்க அவனுக்குத் துணையாக ஓர் சிறு பெண் முன் நடந்து வழிகாட்டி வெகு படசு பாந்த வத்தோடு பேசிக்கொண்டு போனாள்:—

“ ஐயா! வந்துவிட்டோம். வீடு அதோ இருக்கிறது. அங்கே போய் உட்காராது நன்றாய் இளைப்பாறலாம்.”

“ அம்மா! நீ மெத்த நற்குணசாலி. அதிகாலமே நீ என்னைத்தேடி வீட்டுக்கு வந்தாயே, சாவேசுரன்தான் உனக்குத் தக்க சம்பாவனை கொடுப்பாரா.”

“ நீங்கள் இன்றைக்கு இந்த வீட்டுக்கு வருவீர்களென்று எனக்குத் தெரியும். நான் ஒன்றுக்கும் உதவாத ஏழை. உங்களைக்கூட்டிவந்தாலும் ஒரு தாமக்கிரிகை செய்யலாமென்றுதான் வந்தேன்.”

“ அமமா ! செசீனி ! குருடராயிருப்பவர்களுக்குப் பிறர் சினேகமிராதென்று சாதாரணமாய்ச் சொல்லுவார்கள். ஆனால் இது உன் மட்டில் செல்லாது.”

“ ஏன் செல்லாது ? நான் உங்களைக் கூட்டிவரும்போது கண்ணில்லாத எனக்கு உங்கள் கண் உதவியாயிருக்கிறது. அப்புறம் உங்களுக்குத் துணையாய் வருவதால் என மனதுக்குக் கொஞ்சம் திரிப்தி உண்டாகிறது.”

இவ்விதம் பேசிக்கொண்டு இருவரும் வீட்டின் கதவின கிட்டச் சேர்ந்தார்கள்.

இவையெல்லாம் பாரத்திருந்த புல்வியன கோவீனனுக்குச் சொல்வான் :

“ பாரத்தியா, அந்தச் சிறு பெண்ணுக்குக் கண் தெரியாது. அப்படி இருந்தாலும் அவன் எப்படி நேரோ நடந்து போகிறான் ! ”

“ அதிருக்கட்டும். அந்த வீடு என்னவீடு ? ஏழைகள் கூடவும், குருடா பரக்கவும், நொண்டிகள் நடக்கவும், எல்லாரும் ஒருங்குகூடி அகமகிழுகிறார்களென்று கட்டப்பட்டிருக்கும் வீடு என்று சொல்லுகிறார்களே அது இது தானே ? இந்த ஏழைகளைப்பார். எல்லாரும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாயிருந்து சண்டைச்சச்சரவினறி சந்தோஷமாய்ப்போகிறார்கள். ”

“ இந்த நூதன விஷயம் இன்னதென்று அறியவேண்டும. இதில் நமக்கு ஏதாகிலும் பணங்காசு வந்தாலும் வரும். இந்த வீட்டுப்பிரபு திரண்ட ஐசுவரியவானென்ற சொன்னாய் ?

“ ஓ ! அவன் ஆஸ்கி கொத்துக்குக் கங்கு கரை இல்லை.”

“ஆ! ஆ! அப்படியானால் நாம் எப்படி உள்ளே போகலாம்?”

“கேள், நான் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். என் மிதியடியை கழற்றிப்போட்டு ஒருகாலை தூக்கித் தூக்கி நொண்டிபோல நடந்து கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் உள்ளே நான் போகப்போகிறேன். யார கண்டது?”

“கோவீனா! இந்த உபாயம் வாய்க்காது. ஏன் என்று கேள். இந்த வீட்டுக்குள் நுழையும் ஒவ்வொருவரும் யார் எவரென்று வீட்டிலிருப்பவர்களுக்குத் தெரியும்.”

“நீ சொல்வது மெய்யாயிராது. பார அங்கே போகிறவர்களில் பலர் இது அக்நேசி அம்மான் வீடோ என்று விசாரித்துக்கொண்டுபோகிறார்கள்.”

“யார் வீடென்று?”

“ஏன புல்வியா இப்படிப்பதறி உதறித்துடிக்கிறாய்? இது அக்நேசி அம்மானின் தாய தந்தைவீடாம். என்றாலும், அவளே தந்தையின் பிதிராலித சொத்துக்களுக்குச் சுதந்தரக்காரி ஆசலால் வழக்கமாய் அக்நேசி வீடென்று சொல்வார்கள். இவளுக்குள்ள சொத்தும இவள் பருது பபியோலாவின் சொத்தும ஒரே அளவுள்ளதாம்.”

இந்த விவரங்களை அறியவும் புல்வியன் சற்று யோசனையா யிருந்தான். பின் மனநதேறி கோர்வீனனுக்குச் சொல்வான்:

“கோர்வீனா! கேள் இந்த வீட்டுக்குள் போகிறவர்கள் வீட்டார் அறியாதவர்களாகில உன் யோசனைபோல் செய்யலாம் நான் இவ்வீட்டின் சுதந்தரக்காரியை அறிவதால் முன்பக்கத்தவின் வழியாய் போகிறேன். நமமிருவருக்கும் நல்ல யோகம் உண்டாகும்”

“புல்வியா! நான் இப்போது என்ன யோசிக்கிறே
னென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“ஆ! ஆ! அது மகா உஜித யோசனையாய்த்தான் இருக்
கவேண்டும்.”

“கேள் நாம் இருவருங்கூடி ஒரு காரியம் தொடங்கி
னால் எப்போதும் நமக்கு இரண்டியோக திசை அடிக்கும்.”

“அதென்ன யோகதிசை காணும்?”

“நரியும் கோனாயும் கூடி ஆட்டுமந்தையில் திருடப்
போனால் அவைகளுக்கு அடிகுருநிசைதான் நமக்கும அடிக்
கும்.” புல்வியன் தனவிழியைத் திரட்டி உருட்டி கோப
வெறியோடு, கோவீனனைப் பாததான். கோர்வீனனும்
அதற்கிசைவாய் ஆந்தைபோல் பெருமவிழி விழித்து உறுக்
கி நோக்கினான். இருவரும் நரியும் நாயும்போல் உறுமிக்
கொண்டு திருமபிப் போனார்கள்.

யெ-ம். அதிகாரம்.

மந்தைக்குள் நுழைந்த நரியும் கோநாயும்.

அடாதது செய்பவன் படாததுபடுவான்.

அக்நேசியின் கோத்திரத்தார் பலபல வம்ஸ வரிசை
யாய் கிறீஸ்துவர்களாயிருந்தவர்கள். இவர்களில் அநேகர்
முந்திய வேதகலாபனைகளில் சத்திய வேதத்தின் உண்மைக்
குச் சாக்ஷியாய் மரித்து வெற்றி முடி பெற்று தங்கோத்தி
ரத்திற்கு அலங்காரமாய் விளங்கினவர்கள்.

இவள் மாதா பிதாக்கள் அளவற்ற ஆஸ்தி சம்பத்துள்
ளவர்கள். விர்த்தாப்பிய திசையிலிருக்குங் காலத்தில்
இவர்களுக்குச் சர்வேசுரன் கொடுத்த ஏக புத்திரி அக்நேசி
யானதால் இவளை வெகு செல்வமாய் வளர்த்துக் காப்பாற்

றிவுந்தார்கள். அக்நேசியும் நல்லொழுக்கத்திலும அறிவி
லும என்றும் விர்த்தி அடைந்து வெகு மதுரகுணமுள்ள
செல்வியாய எல்லாருக்குங் கண்மணியாய் வ்ளர்ந்து வந்
தாள். நூலைப்போற் சேலை தாயைப்போல் பிள்ளை என்றூற்
போல் அக்நேசியுந் தன் தாயின் உத்தம தர்ம படிப்பினையை
கைப்பற்றி அவளுடைய பிரதிபிம்பமென்று சொல்லத்தக்க
விதமாய் நடந்தாள். இவர்கள் வீடு வெகு வசதியாயிருந்தா
லும வீண் விநோத அலங்காரமெனபது யாதொன்றுமில்லை.
அந்நியரும் அவ்வளவாய இவ்வீட்டுக்குள் வருவதில்லை. பபி
யோலா சிற்சில சமயங்களில் வருதாலும அக்நேசியே அவள்
வீட்டுக்குப் பெருமபாலும போவாள்.

அக்நேசி வீட்டின் ஒரு சிறு பாக்மாத்திரந்தான்
வேலைக்கும் வரப்போக இருக்கும் இதர ஜனங்களுக்குந்
திருந்த இடம். மற்றப் பாகமும், வீட்டின் மேன்மாடி
யுங் கோவிலாகவும, ஏழை எளிய ஜனங்களை ஆதரிக்க ஏற்ற
தர்ம சத்திரமாகவும உபயோகிக்கப்பட்டிருந்தது. இராஜ
தானியின் அருதப்பாகத்தைச் சோந்த கிறீஸ்துவர்களுக்குப்
பலமுறை அக்நேசி வீடுதான் கோவிலாயிருந்தது. முன்
நாம் சொல்லியவாறு பங்கிறுஸ் தன் வீட்டிலிருந்த ஜாமான்
வகைகளையும் நகை நாணயங்களையுந் தரித்திருக்குத் தன்
பெயரைச் சொல்லாமல் தானஞ்செய்யவேண்டுமென்று
சிபஸ்தியூரிடங் கேட்டுக்கொண்டானல்லவா? அதற்குத்
தான் இந்த நாளைக் குறிப்பிட்டிருந்தது. இதின் விவரம்
மற்றப் பாகங்களிலுள்ள ஏழை ஜனங்களுக்கும் அவர்களின்
விசாரணைக் கர்த்தர்களான தியாக்கோன் பட்டவர்த்தனர்
கள் வழியாய் அறிவித்திருந்ததால் அவர்களும் அக்நேசி
வீட்டுக்கு அதிகாலமே வருதார்கள். சிபஸ்தியார், பூங்கி
ராஸ், இவர்களைப் போன்ற பிரபுகள் பலர் அன்று கூடும்

எளிய ஜனங்களுக்கு வேண்டிய உதவி செய்யும்படியாய் முனபக்கத்துக் கதவின் வழியாய் உள்ளே சென்றார்கள்.

வேஷம் எடுத்த கோர்வீனன் எளிய ஜனங்கள், வயோதிகர், அங்கவீனராகிய இவர்களோடு உள்ளே பிரவேசிக்கலாமென்று எண்ணி ஏற்ற சமயம் பார்த்திருந்தான். அந்தச் சமயமும் சரியாய் வாய்த்தது. பரம ஏழைகளான சிலர் கூட்டமாய் வரக்கண்டு அவர்களோடு தானும் ஒருவனாய் காலேதூக்கி நொண்டி நொண்டி நடந்து நடித்து கூட்டத்திற் சேர்ந்தான். அவர்கள் செயவதுபோலே தானுஞ் செய்ய அவர்கள் கிட்ட நெருங்கி நடந்து கிறீஸ்துவர்கள் ஆசாரப்படி எதிரில் வந்தவர்களுக்கு 'சாவேசுரனுக்கு ஸ்தோத்திரம்' என்ற மங்களஞ் சொல்லி எல்லாரோடும் உள்ளே பிரவேசித்தான். வீட்டுக்குள் ஒரு பக்கத்திலிருந்த பெரிய சாலையில் எளிய ஜனங்கள் பலர் முன்னிதாய் வந்து கூடியிருந்தார்கள். ஆண்பாலா ஒரு பக்கமும், பெண்பாலா வேறு பக்கமுமாக வகுக்கப்பட்டு நிற்க அவர்களுக்கு எதிரிலிருந்த மேஜையில் 'தங்கம்பொன்னாலாகிய பாத்திரங்களும், முத்து ரதனங்கள் பதித்த ஆபரணங்களும் நிறைந்திருந்தன. மேஜையின் சமீபத்தில் இரண்டு தட்டாப் பொன் வெள்ளியின் மாற்று இன்னதென்று நிறுத்துப்பார்த்து அதின் கிரயத்தை வறியோருக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கத் தயாராயிருந்தார்கள்.

கோர்வீனன் இவ்வளவு தங்கம் பொன் நகைகள் முன்பாக, வாயில் ஜலம் ஊற நிற்கும்போது ஒருவனும பார்த்தாத சமயத்தில் தாண்டிக் குதித்து கையில் வந்ததை மடியில் வாரிக் கட்டிக்கொண்டு ஓட்டம் பிடிக்கலாமா என்ற யோசனையும் வந்தது. ஆனால் இவ்விதஞ் செய்தால் தப்பித்து ஓட வழியில்லையே என்று பயமுண்டாக தனக்கு வரும்

பங்குமாத்திரம் இப்போதைக்குப் போதும்; அதற்குப் பின் பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு நிற்கையில் தான் இவ்வீட்டுக்குள் கபடாய் வந்ததின் கொடும் விகாரம் இன்னதென்று இவனுக்கு இப்போதுதான் தோன்றினது. அதெப்படியெனில் அங்கு கூடியிருந்தவறியோரெல்லாம் இங்கும் அங்குமாக பிரியத் துவக்கினார்கள். தயாளகுண சிந்தையுள்ள சில பாவியர், மிக துரிதமாய் நடந்து தங்கள் தங்கள் பாகங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் யாராவொன்று அறிந்திருந்ததால், அவரவர்களைக் குறித்த இடத்துக்குக் கூட்டிப்போய் வரிசை வரிசையாய் நிறுத்தினார்கள். கோர்வீனன் இதில் எந்தப் பங்கையும் சேராதவனாதலால் எவரும் இவனைக் கவனிக்கவில்லை. அர்த்தநாததிரியில் வீட்டுக்குள் ஒருவரும் இல்லையென்று யெண்ணி திருமெபடி உள்ளே நுழைந்த குறவன் அகப்பட்டிக்கொண்டால் எப்படி மிழிப்பானோ அப்படியே கோர்வீனனும் மிழித்துக் கொண்டு திறந்திருந்த கதவினபக்கம் எவ்விதம் தப்பித்து ஓடலாமென்று தக்க சமயம் பார்த்திருந்தான். இவன் மிழிக்குந் திருட்டி மிழியால் இவன் அந்நியனென்றுங் கபடாய் உள்ளே வந்தவனென்றுங் கதவின் கிட்டக் காவலாய் நின்ற தியோனெனன் என்ற விருத்தாப்பியனும் அவனிருகிட காத்திரரான பிள்ளைகளும் நன்றாய் அறிந்துகொண்டார்கள். இவர்கள் தங்கள் மனதில் பொங்கிய கோபத்தை அடக்கினாலும் முகத்தில் தோன்றிய கோபாக்கினியின் உக்கிரமமகண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறந்தாற்போற் கட்டினது. இவர்கள் அன்றி இன்னுஞ் சில வாலிபா ஓரிடத்தில் கூடி கோர்வீனனைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருப்பதாகவும், குருடர்கள் முதலாய் தன்னை வெறிக்கப் பார்ப்பதாகவும் அவனுக்குத் தோன்றினது. ஆகிலும் அங்கு கூடியிருந்த

வர்களில் ஒருவனுங் தன்னை அறியாததால் அவர்களுக்கு ஏதோ ஓர் போக்குச் சொல்லி தப்பித்துப் போகலாமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் தியாக்கோன் பட்டவர்த்தனர்களிலொருவர் இவன்கிட்ட வந்து: “மித்திரா இன்று இவ்விடம்வரும்படி அழைக்கப்பட்ட பாகத்தை நீ சேராதவன்போல் தோன்றுகின்றது. நீ இருக்கும் வீடு எப்பக்கம்?

“நான் பெரிய வீதித்தெருவினருக்கிறவன்.”

“பெரிய வீதியென்றால் என் பாகத்தைச் சேர்ந்தது. அதில் உன்னை நான் பார்த்த ஞாபகமே இல்லை.”

இவ்விதம் இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் கோர் வீனன் கதவின்பக்கமாய்த் திருடபியிருந்தவன், ஏதோ பேயையோ பூதத்தையோ பார்த்தவன் போல ஆவிதடுமாறி, செயல் மறந்து, துடித்து துடித்து, மனம் விண்டான். இரு விழியும் இமைக்காதிருக்க நட்ட கட்டை போல் விறைத்து நின்றான். தியாக்கோன் அத்திசையில் பார்க்கும் போது பங்கிராஸ் வெகு ஆத்திரத்துடன் வந்தான். கோர் வீனன் நம்பிக்கையாவும் அறவே அற்றுப்போனது. பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்குங்காலையில் தான் பகைத்து விரோதித்து அவமானமாய் நிரித்து அடித்த பாலியன் தன் முன் வந்து நிற்பதைக் கண்டான். இருவரும் பிரிந்து சில மாதந்தான் ஆனாலும் அதற்குள் பங்கிராஸ் தேக வளர்த்தியிலும், அங்க இலகூண வடிவிலும், மிகச் சிறந்தவனாகத் தோன்றினான். இருவரு முன்கடைசிமுறை சந்தித்தாற்போல் இப்போதும் ஒருவருக்கொருவர் எதிர் நின்றார்கள். ‘ஆனால் இந்த முறை பங்கிராஸ் தன்’ இனத்தார் வீட்டிலும் தன் இஷ்டர், சுற்றத்தார் மத்தியிலும் இருந்தான். பங்கி

ராஸ் வந்ததும் அவன் தன்னை நன்றாய் வைது திட்டி தனக்குச் செல்ல வேண்டிய அடி உதையை, தான் முன் சொன்னதுபோல, வட்டியுமுதலுங் கூட்டிச் சேர்த்து பழிக்குப் பழி வாங்குவானென்று கோவீனன் திண்ணமாய் எண்ணியிருந்தான். இவ்வித உஜித சமயந் தனக்கு அதுகூலமாய் வாய்த்தால், தான் பங்கிராசுக்கு என்ன செய்திருப்பானோ அதுவே தனக்கும் பங்கிராஸ் செய்வானென்று நினைத்திருந்தான். ஆனால் அவன் எண்ணிய எண்ணத்துக்கெல்லாம் முழு விரோதமாய் பங்கிராஸ் இவனிடம் வெகு தயவாய்ப் பேசிக் கேட்பான் —

“கோர்வீனா! ஐயோ! எப்படி இந்நதத் திரித்திர திசைக்கு வந்தாய்? உன் கால் எப்படி நெண்டியானது? உன் தகப்பனார் வீட்டைவிட்டு நீ ஏன் வந்தாய்?”

ஜென்மக்குணத்தை செருப்பாலடித்தாலும் பாமா? இவ்வளவு தயாளத்தைக் கண்டதுங் கோர்வீனன் மனதில் துணிவுகொண்டு சொல்வான்:—

“பங்கிராஸ் என்னை இவ்வித ஸ்திதியில் பார்ப்பது உனக்கு ஆனநதமாயிருக்குமென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் இவ்வளவு தாழ்வில் நான் இன்னம் வரவில்லை.”

• • “ஓ! அப்படி சொல்லாதே. உன் பேரில் எனக்குப் பகையே யில்லை. கோர்வீனா! நான் உனக்கு ஏதாகிலும் உதவி செய்யக் கூடுமானால் சொல். என்னால் கூடியதெல்லாம் உனக்குச் செய்கிறேன்.”

“அப்படியானால் உள்ள காரியத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். இங்கே நான் வேடிக்கை பார்க்கலாமென்று வேஷம் போட்டு வந்தேன், வந்ததுபோலே நான் மெதுவாய் வெளியே போகும்படி நீ உதவி செய்தால் போதும்.”

பங்கிராஸ் சற்றுக் கோபம் பொங்கின முகத்தோடு சொல்வான் :—

“கோர்வீனா நீ செய்தது பெருந்தப்பிதம். இந்தக் கோலத்தோடிருக்கும் உன்னை கட்டி விலங்குமாட்டி உன் தகப்பன் நகரகிகாரி முன் கொண்டிபோய் நினைக்கி உரோமை மகா பிரபுவின் வீட்டுக்குள் துராகிருதமாய் நீ பிரவேசித்ததற்கு தேச சட்டப் பிரகாரம் உன்னைத் தெண்டிக்க வேண்டுமென்று கேட்டால் உன் கெதி என்னமாய்ப் போம்.”

“ஓ! பங்கிராஸ் அப்படி ஒன்றுஞ் செய்யாதே. என் தகப்பன் கொடியன்; என்னைக் கொன்றுபோடுவான். எனக்குத் தப்பிக்க வழியிராது. அப்பா! வேண்டுமானால் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து உன் காலைப் பிடித்து கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். நான் முன் உனக்குச் செய்ததற்கெல்லாம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன்.”

“போதும், போதும், கோர்வீனா! முன்னமேயே எல்லாவற்றையும் மன்னித்து மறந்துவிட்டதாக நான் சொல்ல வில்லையா? ஆனால் ஒரு வார்த்தை கவனித்துக் கேள். இந்த வீட்டுக்குள் நீ துராகிருதமாய் வந்ததற்கு நூறு சாட்சிகள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் இனி நீ இந்த வீட்டில் கூடியவர்களைப்பற்றி விபரீதமாய்ப் பேசினால் அல்லது இவர்களில் எவ்வாயாவது இதினிமித்தம் நீ துன்பப்படுத்தினால் உன்னை நாங்கள் உன் தகப்பன் முன் கொண்டுவந்துவிட்டுக் குற்றம் சாட்டுவோம். நான் சொல்வது உனக்கு விளங்குதா.”

இதற்கு கோர்வீனன் பரிதாபக் குரலோடு சொல்வான்!

“நன்றாய் விளங்குது. இனிமேல் என் உடலில் உயிருள்ள நாளளவும் இந்தப்பாடும் வீட்டுக்கு வந்த விஷயத்தை

எந்தப் பிராணிக்கும் சொல்லவேமாட்டேன், வேண்டிமா
னால் சத்தியமசெயது...”

“ போதும். உன் சத்தியம் எனக்கு வேண்டாம். நல்லதுவா என்னோடு ” என்று அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே கூட்டிப்போனான். போகும்வழியில் நின்றவர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் ‘ இவன் அநியயன் தெரியாமல் வந்துவிட்டான் ; வேறே விசேஷமில்லை ’ என்று சொல்லித் தலைவாசலிற் சோந்தபின் அவன் கையை விட்டு அனுப்புமபோது பங்கிராஸ் சொல்வான் : “ கோர்வீனா ! நம்மிருவருடைய வழக்குத் தீர்ந்துபோயிற்று ; நீ கொடுத்த வார்த்தைபாட்டை மறந்து போகாதே.”

கோர்வீனன் அப்பா தப்பிப் பிழைத்தேனென்று பருத்துச்சரிந்த தன் பெருந் தொந்தியைத் தூக்கிக்கொண்டு எவ்வளவு துரிதமாய் ஓடக்கூடுமோ அவ்வளவு காலடி புட்டத்திற்படுமபடி ஓட்டமபிடித்தான்.

இனிப்புலவியுன போனவழியில் அவன்கதி இன்னதென்று சொல்லவேண்டிம. முன்னாமசொன்னாற்போல் இவன் முன புறக்கதவின பக்கமபோக, அநியா என்றும் அந்தப் பக்கத்தின கதவின் வழியாய் வரமாட்டார்களென்பதால், அது திறந்துதானிருந்தது. கசவினகிட்ட யெ-வயதுள்ள சிறு பெண் காத்திருந்தாள். சமீபத்தில வேறெவருமில்லை. புலவியன் இவள்கிட்ட வந்து, “ அம்மா உன் பெயர் என்ன ? நீ யார் ? ” என்று கேட்க அவள் : “ நான் அக்டேநி அம்மாள் வீட்டில் வளர்ந்து வருகிறவன். என் பெயர் எம் ரென்சியானாள்.” என்று சொல்ல, நீ கிறீஸ்துவளா என்ற கேள்விக்கு இசகிறுமி தன் கண்களை நன்றாய்த் திறந்துவிழித்துப்பார்த்து இல்லை என்று உள்ளதைச் சொன்னாள். இ

வள்தாய் அக்னேசியின் செவிவித்தாய். தாய் இறந்தபின், அக்னேசி இவளைத்தன் சகோதரியாய் வீட்டில் வளர்த்து வந்தாள். இவள் வந்து இரண்டு மூன்று நாள் மாத்திரஞ் சென்றதால் இன்னம ஞானஸ்நானம் பெறவில்லை.

புல்வியன் தனியே என்ன செய்வதென்று அறியாமல் சுற்றுமற்றும் பார்த்து நின்றுகொண்டிருந்தான். திரும்பி வீட்டுக்குப்போகவும் மனமில்லை. இப்படி நிற்கையில் யாரோ வருங்காலடிச்சத்தங் காதில் விபூர்த்து. அங்கு வருவது யார்? இவ்வீட்டின் பெருஞ் செல்வமெல்லாவற்றிற்குஞ் சுதந்தரக்காரியாகிய அக்னேசி அருணோதயம்போல் மலர்ந்து விரிந்த முகத்தோடு பிரகாசம் வீசி புல்வியன் ஏதோ சமாச்சாரஞ் செல்ல வந்திருக்கலாமென்று எண்ணி அவன் கிட்டவந்தாள். வரவும் புல்வியன் இனிய முகத்தை நீட்டி, மாய நட்புக்குறிகளைக் காட்டிச் சொல்வான்: “அக்னேசி செல்வமாதே! இஷ்டரும், மித்கிரரும், இனத்தாரும், வழக்கமாய் வரும் நேரத்துக்குமுந்தி நான் உங்கள் முகதரிசனையைக் கண்டுகளித்துப் போகலாமென்று இங்கு ஆவலோடு வந்தேன்.”

“எங்கள் வீட்டுக்கு எவரும் முகதரிசனைக்கு வருகிறதில்லை. நாங்களும் அவர்கள் வரும்படி தேடுவதுமில்லை”

“அப்படி சொல்லவேண்டாம். இவ்வீட்டின் செல்வங்களுக்கெல்லாஞ் சுதந்தரமுள்ள யௌவன சுந்தரி இருக்குமட்டும் பலபேர் வராமவிரார்கள்.”

••களாம் கபடமற்ற அக்னேசி புல்வியன் குறித்துப்பேசுகிறவள் தான் என்று நினையாமல் தன் இருதயத்தின் பத்தாவான சேசுராததைத் தியானித்துச்சொல்வாள்:—

“ஓ! எங்கள் வீட்டிற்குச் சுதந்தரரான கர்த்தா எல்லார் மனதையுங் கவர்ந்துகொள்ளும்படியான அன்பும் அரு

ஞாநதையையும் உள்ளவர். அவருடைய அதிசயவனப்பைச் சந்திர சூரிய நட்சேத்திரங்கள் வியநது பார்த்து ஸ்துதிக்கின்றன. அவருக்குத்தான் என் ஸ்நேகமும் ஊழியமுஞ் சொந்தம்.”

அக்நேசி இவ்விதமாய் மோகூ பரவசமானவள்போல் உள்ளத்தில் நிறைந்த தேவ சிநேகப்பறறுதலால் மகிழ்ந்து பூரித்துச் சொன்ன வாககியங்களைப் புல்வியன் கேட்டி மதிமயங்கி சித்தநதமொறி புற்றுப்போல சமறு நின்றான். ஆகிலும் அக்நேசி பேரில தனக்குள்ள காநிலைத்திறநது வெளியிட இது நல்ல சமயமென்றுங் காற்றுள்ளபோதே தூற்றி க்கொள்வது யுக்தமென்றும் எண்ணி கிட்ட ஓர்நுங்கி அக்நேசியைப் பார்த்து: “ஓ பெண்களின் ரத்னமே! உங்களைப்பற்றித்தான் நான் இதுமட்டும் பேசினேன். உங்களைப் பார்த்த நான்முதல் என்மனதில் சிநேக அக்கினி அகோரமாய் பற்றி எரிகின்றது.”

என்று சொல்லி முழங்கால்படியிட்டு அவள் கையை ப்பிடிக்க முயன்றான். உடனே அக்நேசி நசகநாகத்தைக் கண்டவள்போல உடல் நடுங்கி உள்ளம் பதறி தன் முகத்தைத் திருப்பினாள்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் இரணவீரசூரன் சிபஸ்தியார் அக்நேசியைத் தேடி வந்தவர் புல்வியனிருந்த நிலையைப்பார்த்தார். சிபஸ்தியாராக் கண்ட மாத்திரம் அக்நேசி: “சிபஸ்தியாரே! இந்தக்கனவான் ஏதோ வழிதெரியாமல் வீட்டுக்குள் வந்துவிட்டார்போலும். அவர் வந்ததுபோலவே வெளியில் போய்விடுவார். இவனாக் கோபிக்கவேண்டாம்.” என்று சொல்லி வீட்டுக்குள் போனாள்.

சிபஸ்தியார் புல்வியன் கிட்ட வந்து கோபமூக்த்தோலி உறுக்கிப்பார்க்க, சிங்க ஏலைக்கண்ட ரசிக்குட்டிபேரல்

அவன் கைகால் தளர்ந்து கண் சுருண்டு வாய்குளறி விட விடத்து நின்றுன். சிபஸ்தியார் அவனைக் கேட்பார்:—

“புல்வியா! உனக்கு இங்கே என்னவேலை? ஏன் வந்தாய்?”

புல்வியன் சற்றுத்திடன்கொண்டு சொல்வான்:—

“இவ்வீட்டின் செல்வநாயகியை பாபியன் வீட்டில் நானும் உம்மைப்போல் கண்டுபேசினபின்பு அவள் வீட்டுக்கு மற்றவர்கள் வருவதுபோல் நானும் ஏன் வரக்கூடாது?”

“வீட்டுக்கு வருவதென்றால் அதற்கு இது தக்கநேரமல்லவே?”

“ஏன்? படையின் உத்தியோகஸ்தனை வாலிபன் ஒருவனுக்குத்தக்க நேரம், இராஜசேவையிலிருக்கும் வாலிபனுக்குத்தகாதநேரமாமோ?” எனப்புல்வியன் அகங்காரகர்வத்தோடு கேட்க, சிபஸ்தியார் தமமனதில் பொங்கி எழும்பி கடுங் கோபத்தை அடக்கிச் சொல்வார்:—

“புல்வியா! முன்பின் யோசனையின்றிப்பேசாதே. இருவா ஒரு வீட்டுக்கு வரப்போக இருநதாலும், இருவரும் அவ்வீட்டுக்கு வெகு பாரதூர சம்பந்தமுள்ளவர்களாயிருக்கலாம். ஆனால் நீ எவ்வளவுதான் இவ்வீட்டின் சுதந்தரகாரியுடன் பழகியிருநதாலுஞ் சற்று நேரத்துக்கு முன்”நீ அவனிடங்காண்பித்த துராகிருதமான செய்கை ஒருபோதுந்தீர்காது.”

புல்வியன் சற்றுப் புன்சிரிப்புக்காட்டி நகைத்தாற்போல் பேசிச் சொல்வான்:—

“ஓ! ஓ! பராக்கிரம தளபதியே! நீர் பபியோலா என மணம்புரியுமபடி வேண்டிய முயற்சியாவுஞ் செய்திருப்பதாக ஊரில் பிரஸ்தாபம். அம்மாத இப்போது நன்

கிராமத்திற்குப் போயிருப்பதால் அவள் தப்பினால் இவ்வீட் ட்செ செலவழித்ததப்பவிடக்கூடாதென்பதாய் நீ இங் கே வந்திருக்கிறீரோலும். காரியம் அப்படியானால் என்னை இங்கே பார்ப்பது எதிர்த்ததில் மனதுக்கு வருத்தமாய்த் தானிருக்கவேண்டும். விலகி நான், ஒன்றுக்கு இரண்டிருப்பது உஜிதந்தானே ஒன்றுதப்பினால் வேறொன்று உதவும்.”

புலவியன் சொன்ன இழிமொழி, கௌரவ நிறைந்த வீரகுரானின் மனதில் அடிபுபோல பாயந்தது. தன் சுபாவ குணத்தை அறநெறி முறையில் அடக்கி, சாந்தம் அமைவு ள்ள ஸ்திதிக்கு கொண்டுவருகிருந்ததால் பொங்கிக்கொதித் த தன் இரத்தத்தின் உக்கிரமத்தைத்தணித்து புலவியனை பார்த்துச் சொல்வாரா:—

“புலவியா கேள், நாமிருவரும் இவ்விடங்களையே நிற் பது யுகதம் அன்று. அகநேசி அம்மாள மரியாதையுடன் போவென்று உனக்குச் சொன்னது போதாது. நானே அ வள கட்டளையை நிறைவேற்றப்போகிறேன் பார்”--- என று சொல்லி அவன் கையைப்பிடித்து கதவிடாகிட்ட அவ னை இழுத்து வருகின்ற அவனுக்குச்சொல்வாரா:

“புலவியா! நல்லது போ. நீ இவ்விடங்களுக்குள் துராகி ருத்தாயப்பிரவேசித்தது தேசசட்டத்துக்கு விரோதமான பெருந்தப்பிதம். இது நிறக, நீ யானொன்றும் இந்நகரில் உ க்கு என்ன தொழில் என்றும் எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். இன்று இங்கே நீ பாசதவைகளைப்பற்றி எயரிடத்திலும் பேசாமல் இரக்கியங் காப்பாற்றினால் தப்பினாய், இல்லாவி ட்டால தேசசட்டப்பிரகாரம் உன்னைத் தண்டனைக்கு இ ழுத்து வருது விடுவேன். *இது உன்மனதில் இருக்கட்டும். நல்லது போ.”

சிபஸ்தியாரா இதைச் சொல்லவும் யாரோ ஒருவன் தன் பின்வருது தனனை இறுக்கட்டிப்பிடிப்பதாகக் கண்டார். இப்படி நலியாமல் பூனைபோல வருது புனிபோல் பாய்ந்தவன் எவுரோட்டஸ். புல்வியனுடைய சங்கதியாவும் இவன் அறிந்தவனாதலால் அவன் அன்று அகநேசி வீட்டுக்குக் கபடமாய் வருதபோது தன் இனத்தானுக்கு ஏதும் மோசமவருமோவென்று அஞ்சி அவன் பின்னாலே வருதவன். கதவின அருகில சிபஸ்தியாருக்கும் புல்வியனுக்கும் நடந்த விவாதத்தைக் கண்டு சிபஸ்தியாரா ஏதாந தீங்கு செய்யவாரென்று பயந்து புல்வியனுக்குத் துணையாய் வருது சிபஸ்தியாரைப் பிடித்தான். புல்வியனுந் தனக்குச் சார்பாய் வருதவனோடு கூடி இரணவீரஞ்ஞர்பிடித்து மடக்கிக்கீழ் தள்ளவேண்டுமென்று பிரயாசப்பட்டுப்பார்த்தார்கள். ஆனால் சிபஸ்தியாரா மகா பராக்ரம போவீரன். இவனாக கீழே விழத்தாட்டுவது எவராலும் இயலுங்கருமமல்ல.

இதை அறிந்த எவுரோட்டஸ் தன் இடையில் மறைத்து வைத்திருந்த கட்டாரியை உறுவி கையை ஒங்கி சிபஸ்தியாரைக் குத்தப்போகும்போது வேறொரு புஜபராக்ரம வீரன் சமீதியில் தோன்றி இவன் கையிலிருந்த கட்டாரியைக் கண்ணிமைப் பொழுதில் பிடுங்கி இவனை அத்நாய்மாய்த் தூக்கி மூன்று முறை பம்பரம்போல சுழற்றி அடுத்தாப்போலிருந்த தெருவின மத்தியில் பொத் என்று விழ ஒரு பந்தை எறிவதுபோல எறிந்தான்.

இவ்வித திடகாத்திர செளரிய வீரன், இராக்ஷஸ் பிறப்போ ஏதோவென்று வியக்குமாறு மகா பராக்ரமம் உள்ளவன், பெயர் குவாத்ராத்கஸ். பட்டாளத்து உத்திரோக்ஷதன். சிபஸ்தியாரின் பிரிய நண்பன். தேவாதினமாய் அந்தச்சமயத்தில் வீட்டுக்கு வாதவன் சிபஸ்தியாருக்கு வர

இருந்த ஆபத்தை தக்க சமயத்தில் தடுத்து அவரை இரகசியத்தான்.

அகநேசி வீட்டுக்குள் கபடாய் நுழைந்த நரியும் கோநாயும் அவமானமும் வெட்கமும் அடைந்து வாலேக குழைத்து வந்தவழியே தத்தம் வீட்டுக்குப்போய் சோந்தார்கள். இருவரும் பலமுறை கூடிச் சந்தித்தாலும் இன்று தங்களுக்கு நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றி ஒருவனொருவனைக் கேட்டது மில்லை. ஒருவனொருவனோடு பேசினதுமில்லை. போன இருவரும் அடாதது செய்பவன் படாதது படுவான் என்ற பழமொழிக்கு உதாரணமானார்கள்.

௩௩-ம். அதிகாரம்.

கிராம வனப்பும் வளமையும்.

இத்தாலியா நாட்டில் ஒகடோபாமாதம் மற்றெந்த மாதத்திலுந்தேஜோமயமாயத் துலங்குமாதம். சூரியனுடைய உஷ்ண காங்கை குறைந்தாலும் அதின் பிரகாச ஒளிகுன்றாது. காலையில் உதயமாகி உதிக்குங்கால் தனது செங்கதிர் கிரணங்களை நாற்றிசையிலுஞ் சரமாரியாய்ப் பொழிந்து சகல ஜீவகோடிகளை ஆழந்த நித்திரையினின்று எழுப்பும், குபேரீ சம்பத்துள்ள மருடாதிபதி முடி சூடிய பின் தன கொலுமண்டபத்தில் பிரவேசிக்குஞ் சுபநாளில் அங்கு கூடியிருப்பவர்களுக்கு முத்துரத்தனங்களை வாரி இறைத்து தானஞ் செய்வதுபோல ஆதித்தனும ஒளி நிறைந்த கதிர்மணிகளை எங்கும் பரப்பி புல்மேல் விழுந்த பணித்துளிகளை முத்துக்களாய் மாற்றி உயிரிகளையெல்லாம் சந்தோஷப்பிக்கும். மலைகளின் உச்சிகள் பொன்

முடி சூட்டி னாற போல தகதகவென்று ஜொலிக்கும். நதிகளின் ஜலம் பொன தகட்டிலே வயிரக கோலமிட்டாற் போல பிரகாசிக்கும்.

இவ்வித பிரகாச வடிவோடு தோ மேலூராநத சூரியனவான மண்டல மாரகமாய பவனி சென்றபின், மேற்றிசைக கடவில, உருகி வாராத பொன்மயமான மஞ்சசகில அயாநது நிதகினை செய்பபோக அம்மஞ்சதகின் மேற கட்டியாக விநோச அலங்கார வடிவுள்ள மேகக்கூட்டங்கள் பலவகை வாணங்களால் சிதகிர கோலமிட்டாப்போற் தோன்றும். மரங்களின் இலைகளும் தளிர்களும் துளிர்ந்து எங்கும் பசுமையாயிருக்கும். சூரியாநத தெனறல புஷ்பங்களின் சுகந்த பரிமள வாசனையை நிறைய உண்டு எங்கும் உலாவி கம கமவென்று நறுமணம் மணக்கச் செய்யும் பல வாணப் பக்ஷிகள் பூஞ்சோலைகளின் கிளைகளிலிருந்து இனிய குரலோடு நாத்தீதங்கள் பாடிக்களிக்கும். மலைகளிலிருந்து துள்ளிக் குதித்து வரும் நதிகள் கல கலவென்று சபதித்து எங்கும் செழிப்பு செலவழும் பரவச்செய்ய, வரும் வழியில் பின் வருமாறு பாடிக்கொண்டு ஓடிவரும்

ஓடிவரும் நதி பாடும பாசரம்

1. பன்னூல்வெனும் பரும்வெற்பினில பதியாயககுடி இருந்தேன்
பொன்னுவிய மலைவிடடிதோ புதிதாகான இறங்கித்
தன்னூய்மையைத் தரும் நீர்வளம் தரவேளனை விராவில்
பின்னூய்மையோ டொளிப்பாயின் விளித்தே வரவழைத்
[தான்]
2. காடும்மலை கரடும்பல கடும்பாதைகள் கடந்தேன்
நாடும் பல நகரும் விரி நறும் பூவன நலமும்
நீடும்எனம் விட்டேவெரு விராவாய் வழிகடந்தே
நீடுந்தைய நிறைப்பாயின் நிலலோக்கியே நடந்தேன்.

3. எங்கும்என்னைத் தேடாமலும் எதிர்பார்த்திடாப் போதும்
உங்கட்கெல்லாம் உணவாககவே ஊற்றின்ஜல மெடுத்து
பொங்குந்தயை புகழ்வாழவும் புதிதாய்போல யாவுந்
தங்கும்படி தனதாகவே ஜலங்கொண்டொன் வந்தேன்.
4. வேண்டும்அள வெடுத்தேகவே வினாந்தேவரு வீரோ
மீண்டுநகுறை வில்லாமலே வெகுவாய்ததினங் கொடுப்பேன்
ஈண்டென்குணம் என்றும்நிலை இருக்கும்இது நிசமே
ஆண்டும்பல சென்றாயினும் அமிர்தம்இது அறிவீர்.

இவ்வித சிறப்பு வனப்பு பெற்ற கிராமதிற்கு பபி
யோலா நாம் முன் சொல்லியவாறு வந்திருநதாள். இவளி
ருநத வீடு மலையின் சார்பில் வெகு வசதியான இடத்தில் க
ட்டப்பட்டிருநதது. இவ்வீட்டின் மேன்மாடியிலிருநது எ
திரிலிருந்த சமுததிரத்தையும் அதில் அமஸ்பட்சிகள் சிற
கை விரித்துப் பறநதாற்போல் சதா பாய் விரித்தோ. இங்கப்
பல்களையும் பாக்கலாம். பபியோலா இவ்வீட்டிற்கு வருஷ
ந்தோறும் இக்காலத்தில் வந்து சிலநாள தங்கியிருப்பாள்.
அவள் வரும்போது வாசிப்பதற்கேற்ற சாஸ்கிரநூற்களும்
விநோத விர்த்தாநதங்களும் பலகொண்டுவநது உதகியா
ன வனத்தின் ஒருபக்கத்தில் படாநது வளருங் கொடி
ப்பூஞ்செடிகளாலாய் செனகரிய இடத்தில் உல்லாசமாய்ச்
சாய்நது கிரநதங்களை ஒவ்வொன்றாய் இஷ்டம்போல் எடு
த்து வாசிப்பாள். ஆனால் இநதமுறை இவளுடன்கூட இரு
ந்தவள் ஒரே ஒரு வேலைகாரி. அவளும் ஓர் அடிமை.

முன் நாம் சொல்லியவாறு அகநேசி தன் வீட்டின்மேல்
லைக்குச் சீராவைக் கூட்டிப்போக ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்த
பின்னும் சீரா பபியோலாவின் வீட்டை விட்டுவரச சம்ம
தியாததை இச்செல்வமாத கேட்டபோது மிக அதிசயப்ப
ட்டாள். அதிலும் அவள் அப்படி வர மனமில்லாததின்கா
ரணமேதென்று அறிநதபோது அதிக ஆச்சரியங் கொண்ட

டாள். இவ்விதந தன்னுடன் இருக்க சீரா பிரீதிகாட்ட தான் ஏதும் அவளுக்கு பட்சங்காட்டினதுமில்லை; தான் வியாதியாயிருந்த காலத்தில் தனக்கு அவள செய்த பேருதவிக்கு நன்றிகாட்டினதுமில்லை. அடிமைகள் சில சமையமதங்கள் செல்வ நாயகியின ஊழியத்தில் பிரமாணிக்கம காண்பித்ததாக கதைகளில் வாசித்திருநதாள். கண்ணால் இதுமட்டும் கண்டதில்லை. வீண பெருமைக்காக இவ்விதம் சீரா நடிக்கிறாளோ என்று சோதித்தாலோ அவள் தன் அலுவலை ஏதார்ததமாய் வெகு ஜாக்கிறதை கிரமத்துடன் செய்துவருநதாளே அனறி மாயங்காட்டி வேஷம போட்டதாக அடையாளம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. இது முதல் பபியோலா தன அடிமையை சிநேகிப்பது தகுதியென்றும், மாறுதவி தேடாத பேருதவி செய்வது மானிடரால் கூடுமென்றும் நிச்சயித்துக்கொண்டாள்.

இருவருக்கு முன் நடந்த வாக்குவாதத்தின் பின் பல சமயங்களில் சீராவுடன் கலந்து பேசும்போது இவள் சாஸ்திர கலைக்கியானம கற்றவளென்றும், நாகரீக மேன்மையிற் சிறந்தவளென்றும், கிரீக, லத்தீன், பாஷைகளைத் தீர்க்க அறிந்தவளென்றும் வெளியானது. இது முதல் பபியோலா சீராவுக்கு உயர்ந்த அலுவல் கொடுத்து தன காரிய தர்சியாகவும் கிரந்த நூற்களைத் தனக்கு வாசிப்பவளாகவும் தெரிந்துகொண்டாள். எவ்வளவு மேலீமையுள்ள அலுவலை இவளுக்குக் கொடுத்தாலும் சீரா அகங்காரம் ஆணுவமினறி தான் முன் செய்துவந்த தாழ்ந்த அலுவலையே கூடுமானபோதெல்லாம் செய்துவருவாள்.

பபியோலா வாடிக்கையாய் வர்சித்துவரும் கிரந்தங்கள் வெகு நுட்பமான பொருள்கள் அடங்கிய சாஸ்திர நூற்கள். இவைகளைச் சீரீ வாசிக்கும்போது இவைக

ளில் இருக்கும் அபத்தங்களை தெளிவாய் இரண்டொரு வாராதையில் எடுத்துக் காண்பிப்பாள். அல்லது அதிலும் அதி உன்னத நல்லொழுக்கப் படிப்பினை ஒன்றை விவரிப்பாள். இவையாவுஞ் சீரா வருத்தம் பிரயாசையின்றி தனக்கு இயல்பாய் வருவதுபோலச் சொல்லுவாள். இவள் மனதில் ஏதோ ஓவனாக தவராயுக்கி இருந்து இவள் மனம் மெய்வாக்கு எல்லாவற்றையுஞ் சீரான நிலையில் நிறுத்தி வருவதாய் பபியோலாவுக்குத் தோன்றினது. இவ்வித அநதரங்க யுக்கி இன்னதென்றறிய எவ்வளவு வருந்தினாலும் அவளாற் சாத்தியப்படவில்லை. சாவேசுரன் தமக்கு ஊழியஞ்செய்கிறவாகளுக்குக் கொடுக்குந் தேவனான அறிவு உலகத்திலுள்ள எவ்வித சாஸ்திரியின அறிவிலுஞ் சிறந்ததென்பது அஞ்ஞாள் இருளில் அமிழ்ந்தியிருந்த பபியோலாவுக்கு எவ்வாறு தெரியும்?

ஒருநாள் இருவரும் உத்தியானவனத்தின் பூப்பந்தலில் உட்காரத்திருக்க சீரா மனோதத்துவலக்ஷண சாஸ்திர நூல் ஒன்றை வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அது கண்டுபிடிக்க அரிதாயிருந்ததால் பபியோலா சலிப்படைந்து விநோத கதைகள் அடங்கிய வேறொரு புஸ்தகத்தை எடுத்து வாசிக்கக் கொடுத்தாள். சீரா அதைத் திறந்து பார்த்தவுடனே புஸ்தகம் இப்பேர்ப்பட்டதென்று தெரிந்துகொண்டு செல்வ மாதைப்பார்த்துச் சொல்வாள்:

“அம்மா! அசுசியான விஷயங்கள் நிறைந்த இப்புஸ்தகத்தை வாசிக்கவேண்டாம். இதை வாசிப்பது எனக்கும நல்லதல்ல, உங்களுக்கும் யோக்கியமல்ல.

இதைக்கேட்டு பபியோலா மிக அதிசயப்பட்டாள். தான் வாசிக்குங் கிரந்தங்களில் இது தக்கது, அது தகாதென்று இதுதான் முதல்விசை வித்தியாசங் காட்டின

தைக் கேட்டாள். அஞ்ஞான உரோமானர் இக்காலத்து அஞ்ஞானிகளைப்போலவே யோக்கியாயோக்கியம், இதாகிதம் பாராமல் கையில் எந்தப் புஸ்தகம் வந்தாலும் அதை வாசிப்பார்கள். அவலக்ஷண சித்திரப் படங்களைத் தங்கள் கோவில்களிலே எழுதியும், அசங்கியமான சிலைகளைச் சமைத்தும், துன்மார்க்க வேசிகளைத் தம தேவர்களின் தாசிகளாக ஏற்படுத்தியும் வருகிறவர்கள் வாசிக்குங் கிரந்தங்களில் யோக்கியம் அயோக்கியம் பார்ப்பார்களா?

இவ்விதக்கோட்பாடுள்ள அஞ்ஞானத்தில் பபியோலா பிறந்து வளர்ந்தவளாதலால் சீராவுக்கு புன்சிரிப்புடன் பின் வருமாறு மறுமொழி சொல்வாள்:

“சீரா! ‘இது கெட்ட புஸ்தகநதான். ஆனால் இதை வாசிப்பதால் உனக்காவது எனக்காவது என்ன தீங்கு நேரிடக்கூடும்? அசங்கிய சங்கதிகளை நாம் வாசித்தால் அதைச் செய்யப்போவதில்லையே. பிறர் இவைகளைச் செய்தார்களென்று அறிவது நமக்கு தமாஷாயிருக்கும்.”

“அமமா! நீங்கள் வாசிக்கும் அசங்கிய செய்கைகளை என்ன காரண நிமித்தமாயினுஞ் செய்வீர்களா?”

“நானா? சீ! ஒருபோதும் செய்யேன்.”

“ஆகிலும் நீங்கள் இவைகளைக் கவனமாய் வாசிக்கையில் அவைகளின் ரூபம் உங்கள் மனதில் பதியும். பதிந்த ரூபத்தை நீங்கள் உற்றுப் பார்ப்பீர்கள். பார்த்தால் மனதில் சந்தோஷம் பிறக்கும்.”

“பார்த்து சந்தோஷப்பட்டால் என்ன?”

“மனதில் பதிந்த அந்த ரூபம் அவலக்ஷணம். அதினால் மனதில் கொண்ட சந்தோஷம் பாவம்.”

“பாவமா? எப்படிப் பாவம்? பாவமாகும்படி செய்கை அவசியமல்லவா?”

“அவசியந்தான். ஆனால் நினைவு மனதின் செய்கை அல்லவா? ஒருவனைக் கொல்லுமபடி மனதிலுண்டாகுந்தூ ஆசை அமமனதின் செய்கை. மனதைப்போல் அதின் செய்கையும் கண்ணுக்குத் தோன்றுது. கொல்லும்படி கையை ஒங்கி அடிப்பது சரீர செய்கையாதலால் சரீரத் தைப்போல் கண்ணால் காணக்கூடியது. ஆனால் இவ்விருவகை செய்கைகளில் எது முத்தகாரணமாயிருநது கறபித்துத் தூண்வெது? எது பணிநது செய்வது? எது கொலையான செய்கைக்கு உத்தரவாதி?”

“ஓ! ஓ! வெளியில் தோன்றுநது செய்கையைப்போல் மனதுக்குள்ளும் ஓர் செய்கை உண்டென மல்லவோ சொல்லுகிறாய். நல்லது, இச்செய்கைக்கு யாரோ உத்தரவாதி என்றாயே யாருக்கு உத்தரவாதி? வெளியில் தோன்றுஞ் செய்கையானால் சாககாருக்காவது, ஞானசமூக வாழ்க்கைக்காவது, நீதி பிரமாணத்துக்காவது, உத்தரவாதியாகலாம். மனதின் கிரிகையானால் யார இதை அறிவார்? யாருக்கு உத்தரவாதி? யார இதை விசாரித்துத் தண்டிக்க வல்லவா?”

“யாரென்று கேட்கிறீர்கள்? அம்மா! அவா சர்வேசுவரன்.”

படியோலா தான் கேட்ட கேள்விகளுக்கு ஏதோ ஒரு தூதனமான அபிப்பிராய கோட்பாட்டை சீரா சொல்வானென்று எண்ணியிருந்தான். சீரா சொன்ன வெகு சாதாரணமான மறுமொழியால் அவன் சித்தம சலனப்பட அதனபின் சொல்வான்:—

“சீரா! நீ கூடவா ஜூப்பிததா, ஜூனோ, வீனஸ், பாக்கஸ், என்ற கொடிய துஷ்டரை குடபிடுகிறாய்? நமது

உரோமானர் தேவர்களாக வணங்கும் அநந்தங்கோடி தேவர்கள், திருடரும், காமாதுரருமான பரமசண்டாளர். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுக்கா நாம் உத்தரவாதி? ”

“ அம்மா ! செலவமாதே ! இந்தப்பரமதுஷ்டரையா தேவர்களென்று குமபிடுகிறது? எந்த மனிதனுக்கும் இருக்கவேண்டிய யோக்கியதையும் அற்றவர்கள். செய்யாதகொடுமைகளெல்லாம் இவர்கள் வெட்கமின்றிச் செய்தவர்கள். இவர்கள் புராணங்கள் சிற்றின்பலிலைகள். இந்தத் தேவர்களைப்பற்றி நான் பேசவில்லை. ஒரோ மெய்க்கடவுளைப்பற்றி நான் பேசினேன்.”

“ அவருக்கு உன் மதப்பிரகாரம் பெயரென்ன ?

“ அம்மா ! அவர் சர்வேசுரன். சர்வேசுரனென்றால் சர்வத்துக்கும் அதிபதி காத்தன். இது அவருடைய சபாவ இலக்ஷணங்களில் ஒன்று.”

“ இலக்ஷணங்களென்றாயே அவைகள் எவை ?

“சர்வேசுரன் ஒளியைப்போல் பகுக்கப்படாத சபாவமுள்ளவர். தனிமுதற்கடவுள். எங்கும் பிரசன்னமாயிருப்பவர். எப்பொருளிருந்தாலும் மாசு குறைபடாமல் நிற்பவர். சர்வ வியாபி. எந்தப் பொருளும் உண்டாகுமுன் இருந்தவர். ஆகியுந் துவக்கமும் அற்றவர். எல்லாப்பொருளும் அழிந்து போனபின்னும் அவர் அழியாமல் ஒரோ நிலையாய் நிற்பவர். அளவற்ற வல்லமை, வரம்பிலா ஞானம், ககாகாணாத கிருபாகடாக்ஷம், அன்பு, நீதி, அருள் முதலிய இலக்ஷணங்கள் அவரிடத்தில் அளவு எல்லை எல்லாங்கடந்து சமபூரணமாய் நிறைந்திருக்கின்றன. அவர்ஒன்று மில்லாதிருக்க ஒன்றை சிருஷ்டிப்பவர். சிருஷ்டித்தவைகளைக் காப்பாற்றப்பவர் அல்லது இஷ்டமானால் அழிப்பவர்.

சுயம்பூ அநாதி அசரீரீ
சமஸ்த சுரூப லக்ஷித்தா
அக்கிரசர்வ வியாப்பித்தா
மூலம சாவகிமித்தா நம.

என்பது சர்வேசுரனுடைய இலக்ஷணங்களைச் சுருக்கிக்காட்டு மூத்தோர்வாக்கியம்.”

சீரா தேவ இலக்ஷணங்களை இவ்விதம் எடுத்து விவரிக்கும்போது அவள்முகம் காந்திவிச, கண்கள் மணிபோல் விளங்க, தேகம் அசைவற்று நிறக, வீணைவாய்க் குரலோடு இனியமொழிகளைத் தேனமாரி பொழிந்தாற்போல் சொரிவதைப் பபியோலா கண்டு தான் கிரந்தங்களிற் பலமுறைவாசித்திருந்த தேவலோகப் பரவசம் இத்தானேவென்று தனக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டாள். இவ்வித மோக்ஷானந்த பரவசஸ்திதியிலே பலமுறை அக்நேசி நிற்பதைப் பார்த்திருந்தாள். இதின் காரணம் இன்னதென்று அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. சற்றுநேரஞ் சென்றபின் பபியோலா கேட்பாள்:—

“சீரா! நீ விவரித்துக்காட்டிய அநந்த ஞானசுரூபமுள்ள சர்வேசுரன் தம்மில் சகல பாக்கிய சந்தோஷமுள்ளவராயிருக்கவேண்டும். அப்படியானால் கோடானகோடி மனிதருடைய செய்கைகளையும், கினைவுகளையும் கவனித்துப் பார்ப்பாபொன்று சோல்வது ஞாயமா?”

“அம்மா கவனிப்பாபொன்றால் அது அவருக்கோர் வேலை யென்று அர்த்தம்? அப்படியல்ல. நான் அவர் ஒளிக்குச் சமானமென்றேன் அல்லவா? சூரியன் தன் கிரணங்களை இந்த ஊற்று ஜலத்தின் அடியிலிருக்கும் மணல்மட்டிம அதுப்புவது அதற்குப் பிரயாசையாமோ? இதோ பாருங்கள். இந்தக்கிரணங்கள் பாய்ந்தமாத்நிரம் அடியிலிருக்

கும மண்ணும் மணலும் செத்தையுங் குப்பையும் எல்லாம் வெட்ட வெளியாயத் தோன்றுகின்றன. இதிலிருக்கும் பொன் நிறமுள்ள மீனகள் மாத்கிரமலல, மூலை முகிக்குகளில் மறைந்து ஒளிந்திருக்கும் அவலெக்சுணமுள்ள கிருமிகளும் வெளியாகின்றன. இவையெல்லாஞ் செயவதில் சூரியனுக்குச் சிரமமுண்டா? தனது தெளிந்த கிரணங்களை உள்ளே அடிமட்டிம அனுப்பாமல் தடுப்பதென்றால் அதுதான் சூரியனுக்குப் பிரயாசையாகும். இந் ஒரு சுனையிலே சூரியன் செய்வதை இதற்கடுத்த சுனையிலும் இதைப்போல இன்னம பதினாயிரங்கோடி சுனகளிலும் அதே நிபிஷ்டத்தில் அற்பவருத்தமும் பிரயாசையுமின்றி செய்துவருகின்றது. இச்சுனைகள் எவ்வளவுதான் கோடிக்கணக்காய் இன்னம பெருகினாலும், அகன்று விரிந்தாலும், இவைகளெல்லாவற்றிற்கும் போதுமான கிரணங்கள் சூரியனிடமுண்டோவென்றும், உள்ளே மறைந்திருக்கும் எவ்வளவுக்களையுந் துலக்கிக்காட்ட அக்கிரணங்களால் சாத்தியப்படுமோ வென்றும், சந்தேகம் நமக்குத் தோன்றவேமாட்டாது.”

“சீரா! நீ சொல்வதெல்லாம் வெகு நோத்தியாகவும் விநோதமாகவுந் தோன்றுகின்றது. இவைகள் சத்தியமாகவும் இருக்கவெனிடும். ஆனால் இவை சத்தியமானால் எவ்வளவு பயமும் அச்சமும் மனதில் உண்டாக்க ஏதுவானவைகள். அடி அமமா! எங்கும் பிரசன்னமாயிருந்து எல்லாவற்றையு மறைவின்றித் துலக்கமாய் அறியுஞ்சாவேசுரன் ஒருவரீருந்தால் நாம் எந்தக்காலத்திலும், இடத்திலும், தனியே ஒருபோதும் இருப்பதில்லை அல்லவா? நமது மனதிலுண்டாகும் அற்பஆசை, அகங்காரமான நினைவு, எல்லாவற்றையுமே அவர் அறிவாரோ. நீ சொல்வது மெய்யானால் இவ்வித அதி உன்னத மகத்துவகாதத்தனின் கண்முன் நாம் எங்கே

போனாலும் நிற்கின்றோமென்கிற நினைவானது பயம் உண்டாக்காதா? இதை ஊன்றிக் கடைப்பிடித்து கவனிப்பவர்கள் பயந்தது வெருண்டு, நடுங்கி, அப்பா! உயிரோடிருப்பது பெருந்துன்பமென்று தற்கொலை செய்யமாட்டார்கள்ரா?"

இப்படி பபியோலா பேசும்போது அவள் கண்கள் இரண்டுமே திரண்டு சுருண்டு மாய்ந்திருந்தன. அகங்காரங்காவ நிறைந்த அவள் மனம் புசலால் எழுமடியும் அலைகள்மோதுங்கடல போல் கலங்கிப்பொங்கி கொள்கின்றிருந்தது. தன் அநதரங்கத்தில் உண்டாகும் ஆசை, பற்றுதல், நினைவுகளை அறிந்தது அவைகளை அடக்கவல்லவரா என்ற ஒருவா உண்டென்பதை அவள் நினைக்க நினைக்க அவள் மனம் புண்ணாய் வெந்தது நைந்தது. அநிலும் "சீரா சொல்வது எகராதத மல்லவா?" என்ற நினைவு கலங்கிப் அவள் மனதில், இரா வினிருளில் பளிச்சென்று மின்னும் மின்னலைப்போல, அடிக்கடி தோன்றினது. கடைசியில் தானிலும் பெரியவரும், தனக்கு அதிபதி காத்தனாயிருப்பவரும், தன் ஸ்நேகத்துக்கே சிலவிசை உரியவருமான ஒருவா இருக்கிறாரென்று பபியோலா முதலவிசை தன் மனதில் சார உணர்த்துவத்கினால். தன் புத்தியை அவா சமுகமுன் தாழ்த்தி அவரை முதல்விசை வணங்கி அவா தன் எஜமான என்றும் கர்த்தா என்றும் அங்கீகரித்தாள்.

சீரா தன் செலவ நாயகியின் சமீபத்தில் நின்று அவள் மனதில் உண்டாகும் இவ்வித யுத்தத்தை அறிந்து அது அநுகூலமாய் முடியும்படி சாவேசுரனை வெகு பக்தி சிரத்தையுடன் பிரார்த்தித்தாள்.

தியானயோகத்தில் தலை குனிந்திருந்த பபியோலா தன் தலையை உயர்த்தி தயாள அன்போடு சொல்வாள்:

“சீரா ! நீ அறிந்திருக்கும் ஞானம் அவ்வளவையும் எனக்கு நீ இன்னொரு சொல்வித்தரவில்லை. இதிலும் அதிகம் உனக்குத் தெரியவேண்டும். இன்று புதிய உலகமொன்றை எனக்குக் கிறந்தது காட்டினாய். இதுமட்டும் நான் அறியாத ஓர் புது ஜீவியத்தை எனக்கு வெளியிட்டாய். நமக்கு மேலாய் அநந்த ஞான சுருபியான கர்த்தன் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் நாம் செய்யும் யாவற்றையும் பார்த்து அறிந்து நம் செய்கைக்குத் தக்கதுபோல் சமமானமோ தண்டனையோ விதிப்பார். நமது மனதிலுண்டாம் அநந்தரங்க நினைவுகளெல்லாம் அவருக்குப்பட்டப்பகல் போல் தெளிவாயிருக்கின்றன. நாம் பூமியின் எதகிசையிலே போனாலும் இவர் நம்மோடிகூட இருக்கிறார். இவரைச் சிந்தித்து இவருக்காக ஜீவிப்பது நமக்கு மகிமையும் பெருமையும் கடமையுமாகும். இவரை மறந்து வேறெதையுஞ் செய்வது அக்கிரமும் அநியாயமும் அவகேடுமாகும். இது அல்லவா உன் மதசித்தாந்தப்படிப்பினை.”

“ஓ ! பெண்களின் ரத்னமே ! நான் என் புன்மொழியால் அறைகுறையாய்ச் சொல்லிய சத்தியத்தை நீங்கள் எவ்வளவோ தெளிவான மொழிகளால் நன்றாய் விவரித்திருக்கின்றீர்கள்.”

“சீரா ! நீ இதுவரையில் முகஸ்துகி கூறி என்னை நயந்ததில்லை. இனிமேலும் அப்படிக்கூற்றே. இன்னு நீ படிப்பித்த ஞானம் இதுமட்டும் நான் கண்டுபிடியாத அநேக விஷயங்களை விளக்கிக் காட்டுகின்றது. உன்மதகோட்பாட்டில் அடிமையென்றும் மகிஷி என்றும் வித்தியாசமில்லை என, நீ இந்த ஞாயத்தை உதேசித்தல்லவா அன்று சொன்னாய் ? நீ சொல்வதும் ஞாயந்தான். எங்கும் வியாபித்திருக்கும் அதி உன்னத கர்த்தன் முன் மானிடர் யாவரும், யார்

எவராயினும் இயல்பில் சமமான நிலையிலுள்ளவர்கள். அவரவர் செய்யும் புண்ணிய தாமமேன்மையே ஒருவருக்கு ஒருவர் தாரதம்மியம் உண்டாக்கும். அன்று நீ எனக்கு இதைச் சொல்லுமபோது இது நிஷ்காரணமாக எனக்குத் தோன்றினது. அதினாலேதான் என மனதிலெழுந்த கடுங்கோபத்தை அடக்கமாட்டாமல் உன்னை...”

“அம்மா! தாயே! கடந்த விஷயத்தை எடுத்துப் பேசவேண்டாம்.”

“சீரா! நான் செய்த கொடுமையை மன்னித்தாயா”- என்று பபியோலா சீராவின் கையை முதல் விசை பிடித்து கண்ணீர் முத்து முத்தாய் உகுத்து அவனைக்கட்டி அழுதாள். தன் மனதிலெழுமபிய பற்றுதலைச் சிந்திய கண்ணீரால் ஆறறித்தணித்த பின்பு சீராவைப் பார்த்துக் கேட்பாள்:—

“சீரா! நீ எனக்கு விளக்கிகாட்டிய அதி உருத்த சர்வேசுரனை நாம வணங்கி ஸ்துதிக்கலாமா? அவர் உருத்த மகத்துவமுள்ளவரானதால் அற்ப மனிதராகிய நமது ஊழியம் அவருக்குத் தேவையா?

“ஓ! அப்படிச் சொல்லாதேயுங்கள், செல்வமாதரசே! அவர் நமக்குத் தூரத்திலிருக்கிறாரென்று எண்ணவேண்டாம். சூரியனுடைய பிரகாசம் எப்படி நமமைச சூழ்நிலைக்குக்கின்றதோ அப்படியே அவர் தனையும் அன்புமனமும் நமமைச சூழ்நிலை நமக்கு என்றும் ஆதாரமாகவும் உயிராகவும் இருக்கின்றன. அவரில் நாம ஜீவித்து அவரால் உயிர்வாழ்ந்து வருகின்றோம். ஆனதால் அவரோடு பேசினால் தூரத்திலிருப்போடு பேசுவதுபோலல்ல. நமது சமீபத்திலிருந்து நமமைத் தாங்கி அனைத்துக் காப்பாற்றுந் தந்தையோடு பேசுவதுபோலாகும். நாம் சொல்லுமொழி

கள் அவர் காதில்ல்ல, அவா நெஞ்சிலேயே போய் விழு கின்றன.”

“ஆனால் இவ்வளவு மகத்வமேன்மையுள்ள அதிபதி கர்த்தனுக்குத்தகுந்த வணக்கம் ஆராதனையாக ஏதேனும் பவி ஒப்புக்கொடுக்கக்கூடாதா? பவியே சகல ஆராதனை களிலும் அதி உத்தமமென்பார்களா?”

சீரா இதைக்கேட்டு, திருச்சபையில் வழங்கி வரும் தேவ பூஜைபவியை அஞ்ஞானிகளுக்கு சொல்லிக்காட்டுவது அக்கால வழக்கமல்லாததால், சற்றையோசித்தபின்னர் “அம மா நீங்கள் சொல்வது மெய்தான். அப்படிப்பட்ட ஓபவி உண்டு” என்று பொதுவாய்சொன்னான்.

“அப்படியானால் நான் இவ்விதபவியை ஒப்புக்கொடு த்து சாவேசுரனை ஆராதிக்கலாகாதா?”

“அமமா! உங்களால், இப்போக்கூடாது. பவி என்றால் அது அதி உநநத சாவேசுரனுக்குத் தகுதியும் யோக்கியமுமான சிறந்த பவியாயிருக்கவேண்டும்.”

“அதுவும் வாஸ்தவம். நமது உரோமானர் செய்வது போல் ஜூப்பிதர் என்றால் ஒருகிடாய் வெட்டலாம். பா க்கஸ் என்றால் ஒரு சாவல அறுக்கலாம். நுதரன் என்றால் அசுவமேதஞ் செய்யலாம். ஆனால் நீ எனக்கு விளக்கித் தா ட்டிய சகல இலக்ஷணசூருபியான சாவலோக கர்த்தனுக் குத் தகுந்ததான ஓர் உநநதபவிவேண்டும்.”

“அமமா! அப்பேர்ப்பட்ட அதி உநநத பவி அதி உநநத சாவேசுரனுக்கு இருக்கின்றது. எவ்வகையிலும் அவருக்கு யோக்கியமான பவி.”

“அது என்ன பவி சீரா?”

“அமமா! அவர்தான் அநந்தப் பவி.”

பபியோலா இதைக் கேட்டவுடன் தன் முகத்தைக் கையால் மறைத்துச் சொல்வாள்:

“சீரா! நீ இவ்வளவுதூரம் தெளிவாய் உன் மதக் கோட்பாட்டை எனக்குச் சொல்லித்தந்த பின்பு இப்போது நீ கடைசியில் சொன்னதுமாத்திரம் நான் கண்டுபிடிக்க அரிதாயிருக்கின்றது. இதனை அர்த்தம் இன்னதென்று தெளிவாய்ச் சொல்லமாட்டாயா?”

“அம்மா! நான் சொன்ன வாக்கியத்துக்குப் பூரண அர்த்தமுண்டு. இது பரம சத்தியம். ஆனால் இதை விவரித்து உங்களுக்குச் சொல்ல இது தக்க சமயம் அன்று. இன்னமும் போகப்போக அறிவீர்கள்.”

“மெய்தான். நான் இதுமட்டும் அறிந்த சத்தியங்களைப்பற்றிச் சற்று மனதில் சிந்தித்து யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இவ்வளவு இன்று போதும்.”

யச-ம். அதிகாரம்.

குரோமாசியன் கிராமம்.

பபியோலாவுரு சீராவும் முன கூறியதுபோல் கலந்து பேசியபின்பு பபியோலா தன் அறைக்குள் போய் தானே கேட்ட விஷயங்களைப்பற்றி யோசிக்கையில் அவள் மனம் பாசிபோல் நிலையின்றித் தளம்பி சலனப்பட்டிருந்தது. அற்றெறி ஒழுக்க மார்க்கத்தை தான் அன்று முதல்விசை அறிந்ததாகவும் இதில் இனிக் கவலையின்றி நடந்து திருப்திகரம் அடையலாமென்றும் ஒருபக்கத்தில் நினைத்தால், வேறுபக்கத்தில் இவ்வித நல்லொழுக்கத்தில் பிசகாமல் என்றும் நடப்பது மகா கஷ்டமானதென்றும் தனக்கே வலுவந்தஞ்செய்து ஐம்புலன்களை அடக்கித் தன் சத்துருக்க

ளுடன யுத்தந் தொடுத்து என்றுங் ஐக்கிரதையாயிருப் பது அத்தியாவசியமென்றும் யோசிக்குமபோது பபியோ லா அவதைரியமடைந் து மனஞ் சோம்பினான்.

தன மனதின் சோரவை மாற்றும்படியாய், தனக்கு வெகு இஷ்டமுள்ள மாஜீ நகரதிகாரி குரோமாசியன கிராமத்துக்கு வந்திருப்பதை அறிந்து அவரைப் போய் பார்த்து வரலாமென்று உத்தேசித்தான். முந்திய அதிகா ரங்களில் நாம் சொன்னாற்போல இவா சிபஸ்தியாரால மனநதிருமபியபின் தன வேலையை ராஜிநாமா செய்து போட்டு புதிதாய் மனநதிருமபிய சிலரைத் தன்னுடன கூட்டிக்கொண்டு தன கிராமத்திற்கு வந்திருந்தான். இவா மனநதிருமபிக் கிறீஸ்துவனான சங்கதி பபியோலாவுக்குத் தெரியாது. ஆகிலும் இவரைப்பற்றிப் பலவிதமான சமாச் சாரங்களைக் கேட்டிருந்தான். இவா வீட்டில் விநோத வே டிகளை விருந்து முன்போல நடக்கிறதில்லையென்றும், வீட் டின் அடிமைகளுக்கெல்லாம் ஸ்வாதீனங் கொடுத்து இவ ருடன இருக்க மனமில்லாதவர்களைத் தங்கள் ஊருக்கு அனுப் பிவிட்டதாகவும், இவா வீட்டில் கூடியிருக்கிறவர்கள் எல் லாரும் ஒரு குடும்பத்தார்போல் சமாதானமாயுஞ் சந்தோஷ மாயுஞ் சம்பூரண திரிபதிகரமாயும் இருப்பதாகவும் இவை முதலிய விநோத விஷயங்களைக் கேட்டுத் தானே னேரில போய்ப் பார்த்து இதின் மர்மம் அறியும்படியாய் பபியோ லா புறப்பட்டான்.

குரோமாசியன கிராமம் மலையின் அடிவாரத்தில் கண் ணுக்கு வெகு ரமணியமான இடத்திலிருந்தது. பபியோ லா தோட்டத்துக்குள் பிரவேசித்தபோது அது முன்னி ருந்த ஸ்திதிக்கும் தற்கால ஸ்திதிக்கும் வெகு வித்தியாச மிருப்பதைப் பார்த்தான். அப்போது அத்தோட்டத்தின்

ஓர் விசேஷ அலங்காரம் ஏதென்றால் சிறந்த வேலைப்பாட்டில் செய்யப்பட்ட சிலைகளும், சுருபங்களும், விகிரகங்களும், பல இடங்களில் சிங்காரமாய்ச் செய்யப்பட்ட மாடங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்போது மாடங்கள் வெறுமனே இருக்க அங்கிருந்த சிலைகள் எப்படியோ மாயமாய் மறைந்துபோயின.

இதின் காரணமேதென்றால் தாக்குயிலீனனும் அவனைச் சோந்தவர்களும் மனநிறுமபிய காலத்தில் நகரதிகாரியாயிருந்த குரோமாசியன் தனக்கிருந்த ஓர்வகை வாத முழுதும் குணமானால் மனநிறுமபிக் கிறீஸ் துவனாவதாகச் சொன்னார். சிபஸ்தியாரா, இவருக்கு ஞானஸ்ரீநாம பெரும் படியுள்ள ஆசை ஏதாத்தமோ அல்லவோவென்று சோதிக்க, இவர் தன் தோட்டத்தில் பறபல இடங்களில் வைத்திருக்கும் சிலைகளை யெல்லாம் உடைத்து நொறுக்கிப்போட்டால் பூரண சௌக்கியம் அடைவாரென்று சொன்னார். இந்த நிபந்தனையை நிறைவேற்றுவது வெகு கடினமாய் இருந்தாலும் குரோமாசியன் சமம்திதநார். இவா மகன் திபூர்சியான் மாத்திரம் கோபாவேசமாய் தன் தகப்பனுக்கு பூரண சௌக்கியம் வராதபடித்தலை சிபஸ்தியாரையும் பொலிகாரப்பென்ற குருவையும் நெருப்பில் போட்டு சுட்டெரிப்பதாய் சபதம் கூறினான்.

மாஜி நகரதிகாரி தன் கிராமத்திலும் வீட்டிலும் இருந்த சுமார் இருநூறு சிலைகளை உடைத்து நொறுக்கித் தூளாக்கினார். ஆனால் இப்படிச் செய்தபின்னும் சௌக்கியம் வரவில்லை அவ்வீட்டார சிபஸ்தியாரைக் கூப்பிட்டு இதின் காரணம் இன்னதென்று விசாரித்து அவரால் வந்த பெரு ஷ்டத்துக்குப் ப்ரிகாரம் கேட்டார்கள். அதற்கு சிபஸ்தியார் சொல்வார்:— “நீங்கள் உங்கள் வீட்டிலிருந்

கும் விக்கிரகங்கள் எல்லாவற்றையும் உடைக்கவில்லை. ஏதோ ஒன்றை ஒளித்து மறைத்திருக்கவேண்டும். வீட்டை நன்றாய் சோதித்துப் பாருங்கள்” என்று சொல்ல அவர் சொன்ன துபோலே சில பொம்மைகள் வெகு விசித்திரமாய் செய்யப்பட்டிருந்ததால் அவைகளை விநோத காட்சிக்காக ஒளித்து வைத்திருந்தார்கள். இவைகளைக் கொண்டுவந்து உடைத்தவுடன் குரோமாசியன் பூரண செளக்கியமடைந்தார். இவரும் இவர் மகனும் மனந்திருமபி சத்தியவேதத்தில் சேர்ந்து வெகு பக்தி விசுவாசமுள்ள கிறிஸ்துவர்களானார்கள்.

இந்தச் சங்கதிகள் யாவும் பபியோலா அறியாததால் மாஜிகரதிகாரியைப் பார்த்தவுடனே வெகு ஆத்திரத்துடன் கேட்பாள் :—

“ஐயா நகர் அதிகாரியே! இதென்ன காலாகோலம்! இங்கே முன்னிருந்த சிறந்த விக்கிரகங்களெல்லாம் எங்கேயோ கோபித்துக்கொண்டுபோய் விட்டார்கள்போலும்! நீங்கள் என்ன துரோகஞ் செய்தீர்கள்?”

அதற்கு குரோமாசியன் சொல்வார்: “அமமா! பெண் மணியே! ஆத்திரப்படாமல் நான் சொல்வதைக் கேள். இந்தச் சிலைகள் இருந்ததால் என்ன பிரயோசனம் வந்தது?”

“என்ன பிரயோசனமென்று நீங்கள் கேட்டாலும் மற்றவர் அப்படிக்கேட்கமாட்டார்கள். அதிருக்கட்டும் நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?”

“ஏன், நான் அவைகளை யெல்லாம் உடைத்துத் தகர்த்து நொறுக்கிப்போட்டேன். தேவர்களும், தேவதைகளும் தூளாய்ப் போய்விட்டார்கள். உனக்கு அவர்களுடைய காலாவது கையாவது வேண்டுமானாலுந்தேடிப்பார்க்க

லாம. ஆனால் கை அகப்பட்டால் விரல்களெல்லாஞ் சரியாயிராது. முகங் கிடைத்தால் முககு இருக்கமாட்டாது.”

“ஐயோ! இத்தென்ன கொடுமை! வயது வளர புத்தியும் வளருமா குறையுமா? குசவனுக்குப் பலநாள் வேலை தடியடிக்காரனுக்கு நிமிஷ வேலை எனபது உங்களிடம் நினைவேறினது. ஆனால் இப்படி நீங்கள் செய்ய என்னகாரணம்?”

“பபியோலா, நான் சொல்வதை ஆற அமரக்கேள். மூத்தோர் சொல்லும் வாரததை அமிர்தம். இதுமட்டும் நான் பார்த்ததில் ஐபித்தா, ஐனோ, முதலிய நமது நாட்டுத் தேவர்கள், நமமைப்போல வெறும மனிதர்கள். புவியைப்பார்த்து நரி சூடினதுபோல் இவர்களைத் தேவர்களென்று நாம வணங்க நமக்கென்ன நிரக ரமா?”

“நீங்கள் சொல்வது ஞாபகதான். நானும் அவர்களை அவ்விதமே எண்ணியிருக்கிறேன் ஆனால் சிறப்பாய் செய்யப்பட்ட அவர்கள் சிலைகளை உடைப்பானேன்? அவைகளை அலங்காரகாட்சிக்காக்கவென்று காப்பாற்றக்கூடாதோ?”

“அப்படியல்ல, இந்த விககிரகங்கள் தேவர்களாக உருவாக்கப்பட்டிருந்ததால் அவர்கள் கள்ள வேஷம் எடுக்கவாகுள். ஆனதால் நியாயப்பிரகாரம் அவர்கள் வேஷத்தைக்களைநது உள்ளதை உள்ளதுபோல உலகத்துக்குக் காட்டுவது அவசியம். நான் செய்ததும் இதுதான்.”

“போனது போகட்டும். வேறே ஒரு சங்கதி. ஊரிலே உங்களைப்பற்றி என்னென்னமோ சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். யாரோ எவரோ உங்கள் வீட்டில வரப்போக இருக்கிறார்களாம். ஏதோ ஒழுங்குகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்.”

“மெய்தானா? மெத்த சந்தோஷம். இன்னம் வேறு என்ன சொல்லுகிறார்கள்?”

“நீங்கள் எல்லாரும் அதிகாலமே எழுந்திருக்கிறீர்களாம். விரதம் பிடிக்கிறீர்களாம். எவரோடும் வீண்வம்பு வளர்க்கிறதில்லையாம். ஜெபத்தியானத்திலே புகுந்துவிட்டீர்களாம்.”

“மெத்த உபகாரம். ஆனால் பபியோலா! நாங்கள் குடி காரனொன்றும், சூதுவிளையாடுகிறவர்களென்றும், துன்மார்க்கனொன்றும், ஒருவரும் சொல்வதில்லையே?”

“அப்படி ஒன்றும் உங்கள் பேரில் இல்லை.”

“ஆ! ஆ! இந்த ஜனங்கள் எங்கள் பேரில் எவ்வளவு அன்புங் கவலையும் பாராட்டி வருகிறார்கள். இதற்கு முன் நான் என் கிராமத்திற்கு வந்தபோது, ஊரிவிருக்குற துஷ்டரையுங் குடியரையுங் கூப்பிட்டு உண்டு குடித்து உலலாசமாய் மகிழ்நது காலம போக்குமபோது ஒருவரும் என்னைப் பற்றிக் கவனித்ததில்லை. ஆனால் இந்த ஆட்டம் பாட்டு எல்லாம் அடக்கி, பிறா சோலிகுப் போகாமல், என் அலுவலைக் கவனித்துவந்தால, ஊரெல்லாம் எழும்பிவந்து, இது என்ன? அது ஏது? என்று விசாரப்பட்டு விசாரிக்க வருவது, ஏன் பபியோலா, உனக்கே மகா விகாரமாகத் தோன்றவில்லையா?

“விகாரநதான். இதின் காரணமேதென்றால் பொறுமையுள்ள சில புண்ணிய சீலருண்டு இவர்களா, அயலா வர்மூர்தால் ஐநதுநான் பட்டினி இருப்பார்கள். யாரிடத்திலாவது தங்களிடம் இல்லாத நல்லொழுக்கம், யோக்கிதை, இருப்பதைக் கண்டால் மனம் வீங்கி பொறுமை கொண்டு “அது பெய்ய், இது பெய்ய், எல்லாம் கள்ள வேஷம்” என்று தூற்றுவார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்வதைச் சொல்

லட்டும். நீங்கள் இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்? இதில் உங்கள் அபிப்பிராயமென்ன?”

“அம்மா! கேள். நல்லொழுக்கத்தில் நடப்பதற்கு ஏதுவான முயற்சிகளெல்லாம் நாங்கள் செய்துவருகிறோம். அதிகாலமே, சுக்குரோதைய முன நாங்கள் எழுந்து ஷெ பத்தியானம் முதலிய அனுஷ்டான கிரியைகளைச் செய்த பின்பு, அவரவா இஷ்டப்படி பற்பல அலுவல் செய்வோம். சிலர் வாசிப்பார்கள். சிலா எழுதுவார்கள். சிலா கோட்டத்திலேபோய் வேலை செய்வார்கள். அதன் பின் குறித்த நேரத்தில் எல்லாருங்கூடி தேவஸ்தோத்திர கீர்த்தனைகள் பாடுவோம். எங்களில் வாசாலகரான ஒரீவர் செய்யும் பிரசங்கத்தைக் கேட்போம். எங்கள் உண்டி உணவு வெகு மிதமானது. மரக்கறி பதார்த்தங்கள் முக்கியம். எது வந்தாலும், எது போனாலும் என்றும் சந்தோஷமும் திராப்திகா முமுள்ளவர்களா யிருக்கின்றோம்.”

“ஓ! ஓ! காரியம் இப்படியா? செட்டுப்பண்ணி பணந தேடிக் கூட்டிவைக்க இது நல்ல ஏற்ற உபாயநதான. செட்டி ஆற்றோடு போனாலும் ஆதாயமின்றிப் போகானும்.”

“அப்பா! பெண்களுக்கு என்ன கூர்மையான புத்தி இருக்கிறது! ஒரு வார்த்தை சொன்னால், அதிலிருந்து ஒன்பது கிரகித்துக்கொள்ளுவார்கள். ஆனால் என் விஷயத்தில் நீ நினைப்பது சப்பிதம். நாங்கள் வீணசெலவில இறைக்கூட பணத்தை வறியோரா, எளியோரா, இவர்களுக்குத் தாமதமாக உபயோகிக்க ஏற்பாடெல்லாநு செய்திருக்கின்றோம். எங்கள் கிராமத்தைச் சுற்றியிருக்கும் எவ்வித ஏழைகள், பிணியாளிகளையும் பராமரித்துக் காப்பாற்றி சமரகூணை செய்யும்படியாய் உததேசித்திருக்கின்றோம்.”

“நீங்கள் செய்வதெல்லாம் வெகு நூதனவகையா யிருக்கின்றது. நமது ஜனங்கள் இவையெல்லாம் அறிந்தால் உங்களையும் உங்களைச் சோந்தவர்களையும் இகழ்ந்து நிர்த்துதுப் பரியாசஞ் செய்மாட்டார்களா? இதுமட்டுமே உங்கள் பேரில் தூற்றினது போதாதென்று இன்னம் அதிகம் தூற்றப்போகிறார்கள்.”

“தூற்றட்டுமே. அவர்கள் கடைசியில் என்ன சொல்லக்கூடுமே?”

“ஐயா! உங்களுக்கு நான் உள்ளதைச் சொன்னால் கோபித்துக்கொள்ளவேண்டாம் நீங்களெல்லாரும், என்னமோ கிறீஸ்துவர்களானதாக பேசிக்கொள்ளுகிறார்கள். என் காதில் இது விழுந்தவுடன் நான் இப்படிப் பேசுகிறவர்களைக் கோபித்து, இதுவெல்லாஞ் சுத்த அபத்தமான சங்கதியென்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன்.”

மாஜி நகரதிகாரி இதைக் கேட்டு புன் நகையுடன் “அமமா! பபியோலா! ஏன் அப்படி சொன்னவர்கள் மேல் உனக்கு அவ்வளவு கோபம்” என்று கேட்க, பபியோலா சொல்வான் :—

“ஏனா? உங்களுடைய புத்தியும், யுத்தியும், அறிவும், எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நீங்களாவது, நீக்கோஸ்திராத தாவது ஜோயே அம்மாளாவது கிறீஸ்துவ மதத்தில் சேர வேமாட்டார்கள். அது அபத்தங்களும், அக்கிரமங்களும் கூடிச் சோந்திருக்கும் மதம். மிலேச்ச ஜனங்களுடைய மதம். சற்றும் நாகரீகம் பெற்றவர்கள் அந்த மதத்தில் சேரமாட்டார்கள்.”

“பபியோலா! ஒரு கேள்வி உன்னிடம் நான் கேட்கிறேன். நீ இவ்விதம் கிறீஸ்துவாக்களின் மதத்தை இகழ்ந்து பேச முன் அம்மதம் இன்னதென்றும் அதின் படிப்பினை,

ஏற்பாடு, ஆசாரம், கொள்கை, இன்னதெனறும், அந்தக் கிறீஸ்துவர்களின் மதக் கிரந்தங்களில் வாசித்ததுண்டா?"

“நான் ஏன் வாசிக்கவேண்டும? ஊரொல்லாஞ் சொல்லுவது போதாதா? கிறீஸ்துவர்கள் படிப்பு சாஸ்திரம் அறியாதவர்கள், சனமாக்க விரோதிகள், அக்கிரமமென்றால் நான் ஆயிரமென்று கங்கணங்கட்டி வருகிறவர்கள், என்று இவ்விதமாய் எல்லாருஞ் சொல்லுகிறார்கள்.”

“பபியோலா! நானும் ஒருகாலம் உண்ணைப்போலவே இருந்தக்கிறீஸ்துவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்கள் தானென்று மற்றவர்கள் சொன்னதை நம்பி எண்ணியிருந்தேன். இப்போது என் எண்ணமெல்லாம் முழுதும் மாறிப்போய்விட்டது. காதல கேட்பதிலும் தானே கண்ணீர் லேரோ பாப்பது அதிக உறுதி அல்லவா? அப்படியே நானும் பாத்தேன்.”

“நீங்கள் சொல்வது மெத்த விகாரமாயிருக்கின்றது. ஏனென்றால் நீங்கள் நகரதிகாரியாய் இருந்தபோது இருந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் நமது தேசச் சட்டங்களை மீறி நடந்ததின் நிமித்தம் அநேகம் போகளைத் தண்டித்திருக்க வேண்டியவரல்லவா?

நகரதிகாரி இதைக் கேட்டவுடனே தான் அஞ்ஞானியாயிருந்தகாலத்தில் அரசு சினனப்பபைப்போல் சேசுநாதருடைய சபையை விரோதித்து கிறீஸ்துவர்களை வதைத்துத் துன்பப்படுத்திய கொடுமையை நினைத்து துக்கப்பட்டு கண்கலங்கி இருப்பதை பபியோலா கண்டு தான்சொன்ன சங்கதியால் ஏதோ இவருக்கு மன வருத்தம் உண்டாகுமபடி செய்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ணி அவரிடம் தாழ்மையாய் மன்னிப்புக் கேட்டாள். அத்தனபின்பு வேறுவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசத்தக்கதாகா.

“ஐயா! இங்கிருந்து யாராகிலும் இராஜதானிக்குப் போகிறதாயிருந்தால் சொல்லுங்கள். நான் என் தகப்பனருக்கு ஓர் காயிதம் அனுப்பவேண்டுமே.” என்று கேட்க நகரதிகாரி சொல்வார்:—

“அம்மா! நாளை அதிகாலமே தூக்குவாதன் என்ற ஓர் வாஸிபன் போக்குமபடி நயாராயிருக்கிறான். உன்காயிதத்தைக் கொடுத்தால் அவன்கொண்டு போய்ச்சோப்பான்.”

இந்தச் சம்பத்தில், தூக்குவாதன் ஏதோ எழுதிகொண்டிருந்தவன், பபியோலாவைப் பார்த்து, எழுந்திருந்து அவளுக்கு அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்க ஆசார உபசாரங்கள் செய்து: “அம்மா! உங்களுக்கு என்னுடைய உதவியெல்லாஞ் செய்ய எப்போதும் தங்கள் அடியான காத்திருக்கிறேன். சில வருஷங்களுக்குமுன் நான் உங்கள் தகப்பனாரை பிரபுவினிடம் வேலை பார்த்து வந்தேன். சௌக்கியகுறைவால் அந்த வேலையை விட்டுவிட்டது.” என்று வெகு தாழ்மையாய்ச் சொன்னான்.

பபியோலா அங்கேயிருந்து தன் தந்தைக்குக் காயிதம் எழுதி மடித்து முத்திரை போட்டு தூக்குவாதன் கையில் கொடுத்தபின், அவனுக்குப் பிற்பாடு தக்க சம்பாவனை கொடுக்கும்படியாய், அவன் பெயர், ஊர் முதலிய விவரங்களை ஞாபக அறிஞரியாக குறித்துக்கொண்டான். வேலையெல்லா முடித்தபின், குரோமாசியனிடஞ் செலவு பெறுகக்கொண்டு தன் கிராமத்துக்கு வண்டியிலேறிப்புகுந்தான். இருவரும் பிரியும் போது நகரதிகாரியின் மனத்தில் துக்ககரமான பல நினைவுகள் வந்து மொய்த்தன: “இது தான் கடைசிவகை நான் பபியோலாவைப் பார்ப்பதாக்கும். இன்னம் எவ்வளவு நாள் இப்படி இவள் அஞ்ஞானத்தில் இருப்பாள்? சத்தியவேதத்தை இவளுக்கு நான் சொல்

லிக்கொடாமலிருப்பது யுக்கியா? இவ்வளவு கௌரவமும் நற்குணமுமுள்ளவன் அந்நாள் அநகரத்தில் அமிழ்ந்திருப்பதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம்? ஆனால் இந்த ஆத்துமங் கெட்டுப் போகுமபடி சாவேசுரன் விட்டாட்டாரொன்பது என் துணிபு. சேசுராதருடைய பரிசுத்த வேதத்தை இவனாகது விவரித்துக்காட்டிக்கக் சமயம் வரும.” என்று இவ்விதமாய் தனக்குள் சிந்தித்து அவனை அனுப்பிவிட்டு, தன் அறைகளுள் சென்று, முழங்காவிருந்து, அந்த ஆத்துமசதை எப்படியாகிலும் இரட்சிக்க கிருபை புரியவேண்டுமென்று கண்ணீர் சிந்தி சாவேசுரனைப் பிரார்த்தித்தாரா.

குரோமாசியன் ஜெபம்.

தேவாரம்

1. வானமுதல மற்றுலகனைததும் மாறா ஒழுங்கு கோடாண்டு வரும் ஞான நிறைந்த தயா பரனே! நலம்யாவையுங்கொள் ஆண்டவனே!

ஈன நிறைந்த பேயவியையால் எழிலா பபியோலா இவளே ஏனோ இருப்பாள் உனை அறியா? இறைவா இவனாகருள் செய்யாய்.

2. சத்தியமறையின போதகத்தைத் தவிர்த்து நரகப் பசாசுடனே

நித்தியதியில் வேவதற்கு நேரம் வழியாம் பொய் மதத்தில் புத்தி மூழ்கி அமிழ்ந்தி நிற்கும் புண்யமாதாம் பபியோலா சித்தமிரங்கி மெய்வேதத் தட்டைசெறி நீ அருள் செய்வாய்.

பபியோலா வண்டியிலேறி தோட்டத்தின் கதவின் கிட்ட வருமபோது தூருவாதன ஓட்டமாய் அவளிடம் வருது, அம்மா! நீங்கள் கொடுத்த காயிதத்தை உடனே தாமதமின்றி உங்கள் தகப்பனரிடம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டுமோ? என்று கேட்க, பபியோலா அஞ்சுகிறத்

தில் அவரிடங்கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்ல, தூர்கு வாதன்: “அப்படியானால் அம்மா என்னால் ஏலாது,” என்ற போது, பபியோலா: “நான் உன் பிரயாணத்துக்குவேண்டிய செலவெல்லாம் கொடுத்தால் நீ தாமதமின்றிப் போவாயோ,” என்று வினாவ, அவனும், “ அப்போது விககின மில்லை; உங்களுக்கு எவ்வகையிலும் ஊழியரு செய்வதே என் பாக்கியம்,” என்று மகா யோக்கியனபோல் மறுமொழி சொன்னான்.

பபியோலா தன் பெட்டியைத் திறந்து வழிச்செலவுக்கும் மற்றச் செலவுக்கும் போதுமான பணம் அவனுக்குக் கொடுக்க, அவன் ஆசையோடு இரண்டு கைகளையும் நீட்டி வாங்கி, கண்ணிலே ஒத்தி, தலையிலே சூடி, மடியிலே கட்டி முடிந்து வைத்துக்கொண்டான். இவனுக்குப் பதில யூதாஸ் எனபவனிருந்தால் அவனும் அப்படித்தான் செய்திருப்பான்.

பணம் வாங்க இவன் காட்டின இந்த இழிவான ஆசையைப் பபியோலா கண்டு, இவ்வளவு நீசகுணமுள்ளவன் நற்குண பிரபுவான குரோமாசியன் வீட்டிலிருக்க அயோக்கியனென்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டான்.

தூர்குவாதனுக்குச் செல்லவேண்டிய தொகையைச் செலுத்திவிட்டதால் அவனைச் சார்ந்த விஷயங்களை எழுதி வைத்திருந்த காயிதத்தை எடுத்து கிழித்து எறிதுப்போகும் போது, அதின் பின் பக்கத்தில் சிலவாக்கியங்கள் எழுதி இருந்ததைப் பார்த்தாள். வாசித்தாள். இவைகளைப் போன்ற வாக்கியங்களை அவள் இதுமட்டுமே எந்த நூலிலும் வாசித்ததில்லை :

“ நாம் உங்களுக்குச் சொல்வதெதனில் நீங்கள் உங்கள் சத்துருக்களைச் சிறைகொடுங்கள். உங்களைப் பகைக்கிற

வாகளுக்கு நன்மை செய்யுங்கள். உங்கள் பேரில் அபதூறு பேசி உங்களைத் துன்பப்படுத்துகிறவர்களுக்காகப் பிரார்த்தியுங்கள் இப்படிச் செயதால் பரமண்டலத்திலிருக்கும் உங்கள் பிராவுக்கு யோக்கிய பிள்ளைகளாவீர்கள். அவர் தமது சூரியன் நல்லோருகளுந் தீயோருகளும பிரகாசிக்கச் செய்கிறார். நீதிமான்களே பேரிலும் அநீதாபேரிலும் மழை வருஷிக்கிறார்.” (மத். V. 44.)

இதை வாசித்தவுடன் பபியோலாவின் மனதில் பற்பல நினைவுகள் உண்டானது. மலையினின்று ஓடிவரும் ஆற்றின் கரையோரத்தில், பளிச்சென்று மின்னும் ஓர் கல்லை பிரயாணி ஒருவன் கண்டு, இது விலையுயர்ந்த மாணிக்கமோ அல்லது வெறுங்கூழாங் கல்லோ, இதை எறிந்துகோடலாமோ அல்லது இரத்த வியாபாரியினிடங்காட்டி இதின் மூலம் இவ்வளவென்று கேட்கலாமோ, என சுனக்குள் யோசிப்பதுபொல் பபியோலாவும் பின் வருமாறுதனக்குள் ஆலோசித்தான்: இந்த வாக்கியங்கள் சதகியமா அல்லது அபத்தமா? அகி உன்னத படிப்பினையோ அல்லது இழிவுள்ள கோட்பாடோ? இவைகள் அநுசரிக்கக் கூடியவைகளோ அல்லது அசாதாரணமானவைகளோ? இவைகளின் ப்பன் இன்னதென்று சீராவுகரசு சிலவிசை தெரியலாம். அவன் எனக்குச் சொன்ன சில சித்தாந்த வாக்கியங்கள் போல் இவைகளுந் தோன்றுகின்றன. ஆனால் அவனிடங் கேட்கக்கூடாது. அவன் சொல்லும் வாக்கியங்கள் ‘பலமுறை கண்டுபிடிக்க அரிதாயிருக்கின்றன. இதை எறிந்து போடுவதுதான் உத்தமம். இதோ காற்றோடே போகின்றது. யாரிதை எடுத்துவாசிப்பாரோ அவருக்கு இது விடிகைபோல் தோன்றும். ‘ஓ! ஓ! வண்டிக்காரா! சற்று

நில். அதோ காற்றோடுபோகும் அந்தக் காயிதத்தைப் போய் எடுத்துக்கொண்டுவா.”

வண்டிகாரன காயிதத்தை எடுத்து வந்து பபியோலாவுக்குக்கொடுக்கும்போது “அம்மா! நீங்கள் தானே வேணுமென்று காயிதத்தை காற்றோடு பறக்க விட்டபின்பு, என்னைப்போய் எடுத்துவாவென்று ஏன் சொன்னீர்கள்,” என்று கேட்டதற்கு பபியோலா: “அதைப் பற்றி நீ விசாரிக்கத் தேவையிலலை. நீ உன் வேலைப்பைப் பா” என்று கடுகித்துப் பேசி அனுப்பிவிட்டாள்.

வாங்கின காயிதத்தைத் தன் நெஞ்சினமேல் வைத்தாள். மனப்பதற்றம் டூரவும் நீங்கி சமாநாம உண்டானது.

10-ம். அதிகாரம்.

துர்தவாதன்

தடியுந் துதும் கொல்லும் விஷமார்.

தூதூவாதன் மறுநாள் அதிகாலமே பிரயாணமாவதற்கு வேண்டிய யாவும் மாஜிகரகிகாரி தயாரா செய்து, அவன் வழிசெலவுக்குப் பபியோலா கொடுத்ததை இவர் அறியாததால் இவரும் வேண்டிய பணங்கொடுத்துப் பயணப்படுத்கினா. இவன் புறப்படுஞ் சமயத்தில அங்கிருந்த வர்க்களில் அக்கா வழிவிடுமபடியாயாக கூடி இருந்தார்கள். இவனுடைய நிலையற்ற குணமும், பண ஆசையும், இவ்வளவுவென்று அறிந்த சிலர் இவனைத் தனியே அனுப்புவதாஸ் பெரும ஆபத்து அவனுக்கும் தங்களுக்கும் உண்டாகும் என்று அஞ்சினார்கள்.

பொலிகாரப என்ற குரு அவனைத் தனியே அழைத்து அவனுக்கு நல்ல புத்திமதிகள் பின் வருமாறு சொன்னான்: “மகனே! உன தநையின் மொழியைச் சாவ்தானமாய்க் கேள். துஷ்டா சகவாசந தீமைக்குவது. அஞ்ஞானிக னோடு அதிகமாய்பழகாதே. போகும்வழியில், விநோத வேடிக்கை பாகபுமபடி நிறகாதே. சூது விளையாட எவ ரோடுங்கூடாதே. தூப்பழக்கந திருமபவும் வரும். மது பானம் ருசிபாக்க என்றுந தொடாதே. நஞ்சுண்பான கள் உண்பவன் என்ற நீதிமொழியை மறவாதே. சூது கெட் டது. சிறுமைபல செயது சீரழிகுஞ் சூது.

வேண்டுக வென்றிடுவனஞ் சூதினை; வென்ற தூ உந தூண்டி ந பொன் மீன் விழுங்கியறறு.

நீ சூது விளையாடுவதில் வெகு சமாததவ்யினும், உன எதிரியை நீ வென்றபோதிலும் விளையாடப்போகாதே. நீ வெல்வதே தூண்டில் பொன் முள போல் உனனை அற வே கெடுக்கும்.” என்று பலவாறாய் அவனாகு வற்புறுத் திககூறினா அவனும் நல்லதென்று தலையை ஒப்பாசாரத் திறகு ஆட்டி அசைத்தான். இவன் புறப்படுமபோது குரோமாசியன் கதவினகிட்ட வந்து, கண்ணில் ஜலமதது மப, அவனைப் பாததுக் கொண்டே நின்றான். ஊதாரிப்பை யன தன் தகப்பன் வீட்டைவிட்டுப்போகும்போது அவன் தகப்பன் இவரைப்போலவே வீட்டின தலை வாசலில் நின்று போகிற மகனை அழுக கண்ணுஞ் சிந்திய மூக்கு மாப்ப் பாதத்து நின்றிருப்பார்

தூக்குவாதன் போகும் வழியிலிருந்த ஒரு ஊரில் காசி யான் எனபவருக்கு ஒரு சீட்டு இருந்ததால் அவர் வீட்டு க்குப்போனான். நமது சந்திர ஆதியில் காசியான் வைத் திருந்த பள்ளிக்கூடத்தில் புங்கிராஸ் படித்த விஷயத்தைப்

பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறோம். இந்தப்பள்ளிக்கூடஞ் சில காலம் நன்றாய் அனுகூலமாய் நடந்து வந்தது. ஆனால் உபாத்தியாயர் கிறீஸ்துவனென்பது வெளியானதாலுமே வேதகலகஞ் சமீபத்தில் வர இருந்ததாலும ஆபத்து வருமுன் பள்ளிக்கூடத்தை சாத்திவிட்டு தமதுஊருக்கு வந்திருந்தார். தூக்குவாதன கிறீஸ்துவனாயிருந்ததால் அவனுக்கு த்தமது வீட்டில் சாப்பாடு கொடுத்த பின்பு இருவரும் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். காசியான தான முன் செய்ததும், இனி செய்ய உத்தேசித்திருப்பதுமாகிய சகல சங்கதிகளையும் அவனுக்கும் திறந்து சொன்னா. வஞ்சகனான தூக்குவாதன் இவையெல்லாம் கவனமாய்க் கேட்டு, தான் அறிந்த 'செய்கியை ஒருநாள் காசுக்கு விறகலாமென்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டான். மறுநாள் அதிகாலமே எழுந்திருந்து, அசுவாருடனாய் இராஸ்தானிகரில் சோந்தான். சோந்ததும் பபியோலா வீட்டுக்குப் போய் காயிதத்தைக் கொடுத்து பாபியன் கேட்ட பல கேள்விகளுக்குச் சமயாநுகூலமான மறுமொழிசொல்லி, இராதிரி தன் வீட்டிலிருந்து சாப்பிடுமபடி பாபியன் கூப்பிட்டதற்கு நல்ல தென்று உடனே சமமதித்து, பின் தன் கையில் பணமிருந்ததால் தங்குமபடி ஒரு நல்ல விடுதி சித்தஞ் செய்யுமபடி பட்டணத்துக்குள் போனான்.

பாபியன், தன் மகன வீட்டிலிருக்குமபோது, அவனுக்குப் பயந்து தன் யோக்கியதையைக் காப்பாற்றுவான். அவன் வெளியே கிராமத்துக்குப்போயவிட்டால், தன் 'இஷ்டமபோல் எவ்வகையான அயோக்கியா, தூமாக்கா, குடிகாரர் முதலியபோகளைத் தன்வீட்டுக்குச் 'சாப்பிடுமபடி அழைப்பான். அப்பேர்ப்பட்டவர்களைத் தேடுமபடியாய் இன்று ஸ்நானஜாகைகள் வழியாய் தனவழக்கமபோல் போ

கையில், ஒரு மண்டபத்தின் அருகிலிருந்த சோலையில் இரண்டு போ வெகு இரகசியமாயும், ஆததிரத்தோடும் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்டான் சத்தம் வந்த திசையை நோக்கிப் போய் சற்று நின்று சுவாக்கோழிபோல உற்றுக் கேட்டான். அங்கிருந்த இருவா பின்வருமாறு சம்பாஷித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“அப்படியானால் இந்தச் சமாச்சாரத்தைப் பற்றி ஏதேனுஞ் சந்தேகமில்லையா?”

“அறபுமுகிதையாது. நிக்கோமேதியா பட்டணத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் நமது ஸூப்பிர்தா அலயத்துக்குச் சமீபத்தில்தங்கள் கோவிலைக் கட்டினார்கள். நமம ஜனங்கள் கோபா ஸேசமாய எழும்பி கிறீஸ்துவர்கள் கோவிலில் நெருப்பு வைத்து கொளுத்திப் போட்டார்கள். இன்றுகாலமேதான் இந்தச் செய்தியை என தகப்பனருக்கு நம்பிக்கை உள்ள ஒருவன் வந்து அறிவித்தான்.”

“இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வளவு பரம மூடாதமாகக் கள்! நமது தேவர்களின் கோவிலுக்குத்தில வந்து தங்கள் கோவிலைக் கட்டுமபடி எப்படித் துணியலாம்? நமது சொந்தத் தேசத்தில், நமது நாட்டுத் தேவர்களுக்கு மாதநிரங் கோவிலு கட்டலாமேயன்றி அந்நிய தேசத்தார வணங்குந் தேவனுக்குக் கோவிலு கட்டும்படி நமது உரோமானர் சமமகிப்பார்களா? இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் துணியது கட்டினாலும் அந்தக் கோவிலு அதோகதியாய்ப் போகாமல் இருக்குமா?”

“நீ சொல்வது ஞாயம் என தகப்பனரும் அவ்விதமே சொன்னார். இந்தப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்களுக்கு என் பிரமாணமாகிலும் புத்தி யிருந்தால் பயிரங்கமான ஸ்தலங்களில் வந்து தங்கள் தலைநகரகாட்டாமல் மூலை முடுக்கு,

சநது பொருதுகளைத் தேடி முசல் போல் பதுங்கி ஒளிந திருப்பார்கள். ஆகிலும் இவர்களாலே நமக்கு அதிர்ஷ்ட காலம் பிறக்கப்போகின்றது. நமது இராஜதானியில் இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் இருக்குமிடத்தை நாம் தேடிப்பார்த்து கண்டுபிடித்தால் நமக்குப் பேரும கீர்த்தியும் உண்டாகும். கையிலே கொழுத்த காசும் பழுக்கும்”

“நல்லது. நம்மிருவர் காரியம் எப்படி யிருக்கிறது? நாம் உளவறிந்து பிடிக்குங் கிறீஸ்துவர்கள் பணக்காரராகவும் இராஜ உத்தியோகஸ்தராகவும் இருக்கும்படித்தில், அவர்கள் சொத்தை நாம் இருவரும் சரிபாதியாய் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும். ஒருவருக் கொருவா துணையாய் நின்று யுக்தி போசனையால் உதவிசெய்யவேண்டும். நீ உன் வழக்கம்போல் கொடுமையான கடும உபாயங்களைப் பிரயோகி. நான் என் இஷ்டம்போல எனக்கேற்ற சாதகங்களைப் பிரயோகிப்பேன். நமது சமாததால் அறிந்து பிடிக்குங் கிறீஸ்துவர்களின் சொத்துக்கள் சர்க்கார் கையில் விழு முன்னே நம்மிருவர் கையில் விழும்படி ஆன வழியெல்லாம் தேட வேண்டும். என்ன? நான் சொல்லுமவழி உனக்குச் சம்மதமா?”

“ஆஹா! பூரணசம்மதம்.”

பாபியன், இவ்விருவர் பேசிய சங்கதிகள் யாவும் கேட்ட பின்பு அவர்களிடஞ் சென்று: “புல்வியா! செளக்கியமா? உன்னைப்பார்த்து பல தேசகாலஞ் சென்று போனதற்குத் தோன்றுகின்றது. நீ இன்று சாயரட்சை என் விடுதியில் சாப்பிட வரவேண்டும். இஷ்டங்கள் பலபேர் இன்று வருவார்கள். யார் அங்கே நிற்கிறது? நகரதிகாரி மகன் கோர் வீனன் அல்லவா? அவனையும் 'உன்னோடு கூட்டிவா.”

கோர்வின தன் பெயரைக் கேட்டவுடனே, நந்தி மாடு தலையை ஆட்டுவதுபோல் பெருத்த தன் தலையை ஆசார உபசாரமாக ஆட்டி அசைத்தான்.

புல்வியன் மறுமொழியாக: “ஐயா உங்கள் ஆசைப் பிரகாரம் நான் சாப்பிட சாயரட்சை வரச் சாவகாசப்படா து. வேறிடத்துக்குப் போவதாய் நிரந்தனை செய்திருக்கிறேன்.”

“ஈ! இது வீண்போக்கு. இன்று சாயந்தரம் என்னை அன்றி வேறெவரும் உன்னைக் கூப்பிட்டிருக்கமாட்டார்கள். ஆனால் புல்வியா! வாஸ்தவத்தில் என் வீட்டுக்கு வருவ தென்றால் ஏதோ சில நாளாய் உனக்கு காண்க டோரமாயிருக்கின்றதல்லவா? அன்றைக்கு இரணவீரோரன் சிபஸ்தி யாரோடு நீ வாய் கொடுத்து தப்பிப்பிழைத்த நாள் முதல் நீ என் வீட்டுக்கு வருததேயில்லை. ஏன்? மந்திரதந்திரத் தால் உன்னை மயக்கிவிட்டார்களோ?”

இதைக் கேட்டவுடன் புல்வியன் முகம் சற்று விழுந் துபோனது. அதன் பின் பாபியனைத் தனியே அழைத்து “ஐயா! நீங்கள் சொல்வதுபோல எப்படியோ நடந்திருக்கிறது. அதினாலே தான் நான் உங்கள் வீட்டுக்கு வருகிற தில்லை” என்று சொல்ல, பாபியன் சொல்வான்: “அப்படியா, இது அபிராயென்ற மாயினி செய்த வேலைபோலிருக்கிறது. அந்தக் குற்சசிறுக்கி எப்படியாவது துலைந்து போ னால்தான் என் வீட்டுக்குக் கேட்கமுண்டாகும். ஆனால் இது போகட்டும். உன்னிடத்தில் ஒரு விசேஷம் நான் கேட்கப் போகிறேன். அகநேசியை உனக்குத் தெரியுமே நீ அநேக சமயங்களில் அப்பெண் நாயகத்தைப் பார்த்துக் களிக்கும் படியாய் என் வீட்டுக்கு வருவது எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். அவள் பேரில் உனக்குக்காதல் இல்லையா?”

“ஒருகால் இருந்தது. ஆனால் அதுவெல்லாம் உங்களுடைய மகளாலே அதோகதியாய் பறந்துபோய்விட்டது.”

“காரியமிப்படியா? ஆனால் படியோலாவுக்கு காதல விஷயங்கள் ஒன்றுநதெரியாது. அவள் படித்துத்தேர்ந்த சாஸ்திரிபோல் எப்போதுங்கிரந்தமுங்கையுமாயிருக்கிறாள். அக்நேசி உனதுபேரில் ஏதாத்தத்தில காதல வைத்திருக்கிறாள். இதுவாஸ்தவம்.”

“வாஸ்தவமா? இதுவிவரம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது?

“அக்நேசியே ஒருநாள் இதை இரகசியமாய் எனக்குச் சொன்னாள்.”

“உங்களிடத்திலேயா? என்னேப்பற்றியா?”

“அவள் உன் பெயரைச் சொல்லாதேபோனாலும் உன் பூஷணதிகளை வியந்தது அநந்த பூரிப்புடன் பேசினாள். உனக்கு நல்ல யோகதிசை வந்திருக்கின்றது. இன்னம் இரண்டொருமுறை அவளிடம் பேசி உன் கருத்தை வெளியிட்டால், படியோலா யென்னசொன்னாலும், உன் காரியம் அனுகூலமாய் முடியும் என மகள் இப்போது கிராமத்தில் இருப்பதால் நீ என வீட்டுக்குப் பயமின்றி வரலாம்.”

“அப்படியானால் உங்களவீட்டுக்கு கோவீனனோடு நான் தப்பாமல் இன்று சாயரகை வருகிறேன்.”

சொன்னதுபோல இருவரும் சாப்பாட்டு, நேரத்தில ஆஜீராய்வந்து சேர்ந்தார்கள். நன்றாய் சாப்பிட்டு மதுபானம் பூர்த்தியாய்க் குடித்தபின்பு பல பல சங்கதிகளைப்பற்றிக் கலந்து இரைந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் பேசிய சங்கதிகளில் நிககோமேதியா பட்டணத்தில், கிறீஸ்துவர்களின் கோவில அக்கினிக்கு இரையானதும், இராஜ அரண்மனையில் தீப்பிடித்ததும் முக்கியம். இந்த

அக்கிரமத்தை அவ்வூர் அதிகாரிகளே செய்தபின்பு கிறீஸ்துவர்கள் செய்ததாக அபாண்டமாய் அவர்கள்மேல் சுமத்தி தீயோக்கிலேசியனென்ற இராயனுக்கு இதை அறிவித்து கொடிய வேதகலகம் எழுப்பிக் கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வசங்காரஞ் செய்யும்படி எத்தனித்திருப்பது எல்லாரும அறிந்த விஷயம். பாபியன் வீட்டில அனறுகூடியிருந்த எல்லோரும் கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் தூஷணமும், அவதூறும், பழியும் வாய்சவியாமல் கக்கினார்கள். தயாளகுணசிகைகயுள்ளவர்களும், பன்றியோடுகூடிய கனறும் மலநதின்கும் எனபதற்கொப்ப, கிறீஸ்துவர்களை நிரந்தரது தேசாபிமானம், இராஜபக்தி, அறவே இல்லாத பரமதுரோகிகளென்று வாய்க்கு வந்தபடிபேசினார்கள். இவர்கள் இவ்வாறுபேசிக்கொண்டிருக்கையில் புல்வியன், பந்தியிலிருந்த தூகுவாதன், கவனித்துப்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

தூக்குவாதன் மௌனஞ் சாதித்தாலும் அவன் முகம் பச்சோந்தியின் தோல்போல் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் நிறம் மாறி நின்றது. மதுபானம் பூரத்தியாயக குடித்ததால் குடிவெறியில் மகா தைரியசாஸிபோல் தோன்றினான். அவன் கண்கள் இரத்தமயமாய் சிவந்தபோக விழியை உருட்டித் திரட்டுவான். உதட்டைக் கடிப்பான். விரல்களை மடக்கிகையை அசைப்பான். சாப்பிட வைத்த பதார்த்தத்தை எடுத்து நசுக்குவான். பாததிரத்தில் நிறைய மதுபானம் ஊற்றி லவக் என்று குடிப்பான்.

பந்தியில் இருந்தவர்களில் ஒருவன் சொல்வான் :—
“கிறீஸ்துவர்கள் நமது தேச சத்துருக்கள். நமமைப்பகைக்கிறவர்கள். அவர்களால் கூடுமாகில் இன்றே நமமெல்லாரையும் கொன்று தின்றுவிடுவார்கள்.” இதைக்

கேட்டவுடன் துர்குவாதன் சற்று நிமிர்ந்து ஏதோ சொல்ல வாயைத் திறந்தான். ஆனால் திறந்த வாயை மூடி மௌனங்காத்தான்.

வேறொருவன் சொல்வான் : “இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் செய்யாத அக்கிரமம் ஒன்றுமில்லை. நீரோவென்ற நமது தேவத்துவ இராஜன் நாளில் இவர்கள் நமது இராஜதானியைக் கொளுத்தி எரித்துப் போடவில்லையா? ஆசியாவில் நேற்றுத்தான் இந்தக் கொடியர் நமது இராஜன் அரண்மனையில் நெருப்பு வைத்தார்கள்.”

துர்குவாதன் கடுங்கோபத்தோடு எழுந்த ஏதோ சொல்வதுபோல் கையை நீட்டினான். நீட்டின கையை மடக்கி பொத் என்று உட்காந்தான்.

“இந்தக் கிறீஸ்துவர்களுடைய கோட்பாடு, பிரமாணங்கள், எல்லாம் ஜனசமூக விரததிக்கு முழுதும் விருத்தமானவைகள். எங்குங் குளப்பமுஞ் சண்டையும் உண்டாக்க ஏதுவானவைகள். இவர்கள் அஞ்சியான காரியங்களை வைத்து வணங்குகிறவர்கள்.”

துர்குவாதன் நெருப்பில் விழுந்த புழுப்போல் நெளிந்தான். எழுந்த நின்று திரும்பவும் கையை ஒங்கி பேசுவன்போல் வாயை அசைத்தான்.

இவன் சேஷ்டைகளை எல்லாம் கருத்தாய்ப் பார்த்திருந்த புல்லியன் சொல்வான் : “கிறீஸ்துவர்களைப்போல் கொடிய ஜனங்களை நான் பார்த்ததேயில்லை. இவர்கள் தங்கள் கோவிலில் இரகசியமாய்க் கூடி ஒரு சிறு பிள்ளையைக் கொன்று அதின் மாம்ஸத்தையும் இரத்தத்தையும் சாப்பிட்டு, கிரார்கள்.” (பரிசுத்த பரம தேவநற்கருணை இன்னதென்று

அறியாத மூட அஞ்ஞானிகள் அக்காலத்தில் இவ்விதமாய் அதைக்குறித்துப் பேசுவார்கள்.)

தூக்குவாதனுடைய கண்களும் மூக்கும் குடியாலும் கோபத்தாலும் சிவந்துபோக மேஜையைப் பலமாய் அடித்து “நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் அபத்தம். சுத்தப்பொய்” என்று சொல்ல, புல்லியன் : “அபத்தமா? உனக்கிது எப்படித் தெரியும்?” என்றதற்குத் தூக்குவாதன் கலங்கி வெருண்டு பெருஞ்சத்தத்தோடு, “நான் கிறீஸ்துவன். என் வேதத்துக்காக உயிராகக் கொடுக்க இதோ தயாராயிருக்கிறேன்” என்று கத்தினான்.

அந்த ராத்திரியில் கோடை இடி மின்னமல இடித்து முழங்கிப் படி என்று விழுந்தால், எவ்விதம் பயமும் அச்சமும் உண்டாக்குமோ, அவ்விதமே தூக்குவாதன் நான் கிறீஸ்துவன் என்றதும், அங்கு கூடியிருந்த சமஸ்தரும் அரண்டு வெருண்டு சித்தப்பிரமை பிடித்தவர்கள் போல கலங்கி நின்றார்கள். சற்று நேரஞ் சென்ற பின் ஒவ்வொருவனும் தன் மனதிலெழும்பிய உணர்ச்சியை சொல்லத் துவக்கினான். பாபியன், கிறீஸ்துவனான ஒருவனைத் தன் வீட்டுக்குள் வரச் செய்ததற்கு, வெட்கிராணிதான். கல்புரணன், கிறீஸ்துவர்களைப்பற்றி தன்னிலும் அதிகம் அறிந்தவன்போல் பிதற்றிப் பேசும் ஒருவனை தான் இருக்குஞ் சபையில் வருமபடி* செய்தது தனக்குப் பெரும் அவமானம் என்றதுபோல் மனம் பொங்கி வீங்கிப் பதறி உதறினான். வேறொருவன் தன் இருகண்களைத் திரட்டி உருட்டி வாயைத் திறந்து தூக்குவாதனை, ஓர் துஷ்ட மிருகத்தை பார்ப்பதுபோல, உற்றுப் பார்த்தான். இன்னொருவன் பரபரப்புடன் எழுந்த இங்குமங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்து எவ்வேளையாகிலும் பிடித்து அடித்து உதைக்கலாமாவென்று

யோசித்தான். கோர்வீனனோ பகையும் பழியும் நிறைந்த நெஞ்சனாய் தன் முன் இருந்த கிறீஸ்துவனை பல்லை நெரித்து தலையை ஆட்டி உறுக்கிப் பார்த்தான் இவனைப் பிடித்து கூர்மையுள்ள ஆணிகள் நிறைந்த சக்கரத்தில் சேர்த்துக்கட்டி, சுற்றிச் சுழற்றி, சித்கிரவதை செய்ய நல்ல சமயம் வாய்த்ததென்று, எலியைப் பிடித்த பூனைபோல, பூரித்து மகிழ்ந்தான்.

இவர்கள் எல்லாரையுமவிட புல்வியன் கொண்ட சந்தோஷம் பெரும வெள்ளம்போல் மேலிட்டிப் பெருகினது. சிலந்திப் பூச்சி தன நுரையால வலைபின்னி விரித்து அதன் நடுவில் மறைந்து ஒளிந்துகொண்டு நன்றாய்க் கொழுத்துப் பெருத்த ஈ ஒன்றுதன வலைக்குள் வந்து மாட்டிக்கொள்ளும் படியாய் வெகுநாள் காத்திருந்த பின்பு, கடைசியில் அந்தப் பக்கம் அகஸ்மாத்தாய்வந்த ஈ வலைக்குள் விழுந்து சிக்கிக் கொண்டவுடனே, சிலந்திப் பூச்சி அதன்மேல் பாய்ந்து தன நுரையைக் கக்கி அசையாதபடி அதைக் கட்டுவதுபோல், புல்வியனும கிறீஸ்துவனொருனைப் பிடித்து அவனைப் பசப்பி மயக்கித் தன கைவசப்படுத்தி அவன் வழியாய் தன் தூர் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று வெகு காலம் ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருந்தான். அதற்குத் தகுந்த ஆள் தன் கைக்குள் இப்போது மாட்டிக்கொண்டானென்று புல்வியன் நினைத்து ஆனந்த சந்தோஷமடைந்தான்.

தூர்குவாதன் தனக்கு ஏற்ற ஆள் என்று புல்வியன் எப்படி அறிந்தான் என்றாலோ, தூர்குவாதன் நல்ல கிறீஸ்துவனானால், மிதந்தப்பி அப்படி குடிக்கமாட்டானென்று நதனை வேதத்துக்காகச் சாகத் துணிந்திருப்பதாய் வீண் சப

தங்கூறி சிலாக்கியத்தோடு சொல்லமாட்டானென்றும் புல்வியன நன்றாய் அறிந்திருந்தான். அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் தம சபை நடுவில் ஒரு கிறீஸ்துவன இருக்கிறானென்று அறிந்ததும், பெருங்குஷ்டம் பிடித்த ஒருவனைக் கண்டால் எப்படி அவன் கிட்ட நிற்காமல் எல்லாரும் ஒடிப்போவார்களோ, அப்படியே இங்கும் அங்கும் சிதறிப் பிரிந்து கலைந்துபோனார்கள். புலவியனமாத்திரம் பாபியனுக்குக் கோர்வீனனாகும் எனினமோ காதுக்குள் ஒகினிப்பின்பு, தூருவாதன் கிட்டப்போய்: “நான் கேட்ட சில கேள்விகளால் நீ யாரென்று சொல்லுமபடி நேரிட்டது. இந்த விஷயத்தால் உனக்கு பெரும் ஆபத்து உண்டாகும்” என்று சொல்ல, தூருவாதன் மன்கில கலங்கிப்பயந்தீ “என்ன வந்தாலும் வரட்டும். நான் உறுதியாய் நிற்பேன்” என்றான்.

“அப்பா! நீ இப்படி இரைந்துபேசாதே. யாராவது கேட்டால் உன்னைக் காட்டிக்கொடுப்பார்கள். அமித்த அறைக்குள்வா சாவகாசமாய் இருந்து பேசலாம்” என்று அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போனான்.

இவர்கள் போன அறை வெகு அலங்காரமாய் ஜோடித்திருந்தது. வெள்ளிப் பாத்திரங்களும் கிண்ணங்களும், தினுசு தினுசான மதுபான வகைகளுஞ், சம்பூரணமாய் சித்தஞ் செய்யப் பட்டிருந்தன. இந்த அறைக்குள், புலவியன் குறித்த நிபந்தனைப்படி, கோவீனன மாத்திரம் வந்தான். பலவாணக்கல்லாலாய் மேஜைமேல் சூது விளையாடுமபடி தாயக் கட்டைகளிருந்தன. புல்வியன பாத்திரத்தில் மதுபானம் ஊற்றி தூருவாதனுக்குக் கொடுத்தான். அவன் கொடுக்க கொடுக்க, இவனும தாராளமாய் வாங்கிச் சாப்பிட்டான். இவன் கிறீஸ்துவனாகுமுன் பெருங்குடிக்காரன்.

தொட்டில் பழக்கம்போல் அவனைவிடாமல் ஒட்டிக் கொண்டு வந்தது. குடிக்க குடிக்க கண்கள் சிவந்ததுமருண்டது. நாக்கு நன்றாய் அசைந்து நாலுபக்கமும் சுழன்றது. தக்க சமயம் வரும்புறம் காத்திருந்த புலவியன் மேஜையிலிருந்த தாயக்கட்டையை எடுத்தது சோதிப்பதுபோல் திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான். பார்த்தவன் மேஜைமேல் அதை உருட்டினான். உருட்டிச் சொல்வான்; “சீச்சீ! என்ன தூ அதிஷ்டம்! யாரோடாவது விளையாடும்போது இப்படித் தாயம் விழுந்தால் நஷ்டநதான். தூருவாதா! எங்கே, நீ போடு பாககலாம்.”

தூருவாதன் சூது விளையாட்டில் சமர்த்தன். குடியுஞ் சூதும இவனுக்குத் தொட்டில் பழக்கம். புல்வியன் நீட்டிய தாயக்கட்டையை சுமமா பாக்குமபடி என்று வாங்கினான். வாங்கவும் அவன் கை அக்கினிபோல் கொதித்தது. வாயில் ஜலம் ஊறினது. இதழ்களிரண்டும் படபடவென்று ஆடினது. இவ்விதக்குறிகளைப் புல்வியன் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். தூர்குவாதன் தாயக கட்டையை வாங்கின தூரு, திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்ததும், எல்லாம் அவன் சூது விளையாட்டில் எவ்வளவு பற்றுதல், பிரீதி உள்ளவனென்று காட்டியதைப் புல்வியன் குறித்துக்கொண்டான். ஒருவிசை, அதுவுந் கடைசி விசை, விளையாடிப்பாக்கலாமென்று தூர்குவாதன் மனதில் நினைத்தான். அவன் நினைவை, “அடுத்ததுக்காட்டும பளிங்குபோல், நெஞ்சம் கடுத்தது காட்டுமுகம்” ஆதலால், முகத்தில் புலவியன் கண்டான். கண்டவன் தூர்குவாதனைத் தூண்டி இழுக்கும்படி சொல்வான்: “ஏது? எனைப்போல் நீயும் இந் விளையாட்டில் சமர்த்தனல்லப்போல் தோன்றுகின்றது. ஆனால் நீ கோர்வினனோடு ஏதாவது சொற்பந்தயம்

வைத்து விளையாண்டால் உனக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்தாலும
வரும்.”

“ என்னமோ ஒருகை பார்க்கலாம். ஆனால் புல்வியா!
கேள். வெகு சொற்ப பந்தயத்துக்குத்தான் நான் விளையா
டுவேன். சூது விளையாட்டு மகா கெட்டது. இதை என
றும் விளையாடுவதில்லை என்று தீர்மானித்திருக்கிறேன். மு
ன்னொரு காலத்தில் நான் . ஆனால் அதைப்பற்றி இப்போது
நினைக்கக்கூடாது.”

புல்வியன் கோர்வீனைக் கண் சமிக்கையால் தூண்ட
கோர்வீனன் சொலவான் : “ தூசுவாதா ! இதோ தாயக
கட்டை ; எடுத்து விளையாடு பார்க்கலாம். யா கெவிப்
பா ?”

இருவரும் வெகு சொற்ப பந்தயம் வைத்து தாயம்
போட்டார்கள். தூசுவாதன் எப்போதும் ஜெயித்து வந
தான். புல்வியன் சமயத்துக்குச் சமயம் பாத்திரத்தில் மது
பானம் நிறைய ஊற்றி தூசுவாதன் கிட்ட வைப்பான்.
அவன் குடிக்க குடிக்க பேச்சும் அதிகப்பட்டது. அநதரங்
கசெய்திகளை யெல்லாம் சொல்லத்துவக்கினான் : “ நேற்று
நான் உபாத்தியாயர் காசியான் வீட்டிலிருந்து பேசிக்கொண
டிருக்கையில் யாரோ ஒருவன் பெயரைச் சொன்னான்.
ஓ ! அந்தப் பெயர் கோர்வீனன். பங்கிராஸ் என்ற செல்வ
புலியினோடு இவன் ஒருநாள் சண்டைக்கு நின்றானாம். உதி
த்துப் பெருத்த தேகமுள்ள பெருந்தடியனாம்.”

கோர்வீனன் இதைக்கேட்டவுடனே கோபவெறியால்
மனம் பொங்கிக் கொதிக்கும்போது புல்வியன் அவனைத்
தடுத்து சமய உசிதமாய் தூசுவாதனை நோக்கி : “ அநத
காசியான் நன்றாய்ப்படித்துத்தேர்ந்தபண்டிதர் அல்லவா?

அவர் இருக்கிற ஊரின் பெயர் இன்னதென்று உனக்குத்தெரியுமா?" என்று கேட்க தூர்குவாதன சொல்வான்:

“காசியானு? அவா இருக்கிற ஊர் ... ஓ நான் சொல்லமாட்டேன். துரோகம்; காட்டிக்கொடுக்கவா? என் உயிர்போனாலுஞ் சொல்லமாட்டேன்.”

இவ்வளவு தூரம் தூகுவாதனை மயக்கினபின்பு, புல்வியன், கோவீனனுக்குப்பதில் விளையாடும்படி, வந்தான்: பந்தயம் வர வர உபநதது. தூகுவாதன துவக்கத்தில் சில சமயம் கெலித்தான். பாத்திரத்தில் மதுபானம் ஊற்றி இவன் கிட்ட புல்வியன் வைப்பான் குடிக்க குடிக்க விளையாட்டில் ஆஸ்பிறந்தது. தொகை ஏற ஏற ஆத்கிரம உணடானது. அவன் மனச்சான்று அவனைக் குத்தி எழுப்பினது பொலிககராப என்ற குரு தன் சமீபத்தில் நின்று தனக்குப் புத்திப்போகிப்பதாக நினைத்து பதைத்து அஞ்சினான். தேவ இஷ்டபிரசாதத்தை இழந்தான். பணப்பிசாசு இவன் மனசில புகலி ஒரு பிசாசோடு வேறு ஏழுகொழுத்த பசாசுகளும் துணையாய் வந்தன. பசாசுகள் குடியேறின மனதில் பரிசுத்தமும் நன்மையும் கில்லாமல் மறைந்துபோயின.

தூகுவாதன மதுபான மிகுதியால் மதியை இழந்தான். குறு விளையாட்டில் பணத்தை இழந்தான். இவன் கையிலிருந்த பணமெல்லாம் அதோகதியாய்ப் போய்விட்டது. பாதாளக்குழியில் விழுந்தபின் அறிவு வந்தது. தன் நிர்ப்பாக்தியத்தைக் கண்டு பெருமூச்சுவிட்டான். அவனும் பிக்குகயால் பல்லை நெருநெருண்டு கொரித்தான். அனல்விழுந்த புழுபோல் நெளிந்தான். தன் தலையையிரைப பிடுங்கிவிட்டான். யாரோ காதகளுள்: “ஈ இன்னஞ் கிறீஸ்துவனா?

எத்தனை பசாசு உன்னைப் பிடித்திருக்கின்றது? வெறி எடுக்கும்படும் குடித்தாய். குடிவெறியில் அந்தரங்க செய்தி களை எல்லாம் வெளியிட்டாய். உன் வேதத்தை மறுத்த துரோகியானாய். படுகுளியில் வந்து விழுந்தாய். இனித்தப் பிக்க வழியில்லை. எங்கேபோனாலும் அகப்பட்டிக் கொண்டாய்.” என்று இவ்விதஞ் சொல்வதாகக் கேட்டான்.

இவனுக்குக் கொஞ்சம் நல்ல அறிவுந் துணிவும் வர : “ துஷ்ட பசாசே அப்பாலே போ, எல்லாம் இன்னமுழு கிப்போகவில்லை. கிறீஸ்துவர்கள் என்னை மன்னிப்பார்கள். சர்வேசுரன் தயை...” என்று சொல்ல—

“ சீ சீ ! வெட்கங் கெட்டவனே ! அநீதத்தேவ நாமத் தை உன் அசுத்த வாயால் சொல்லாதே. தேவ சாபம் உன் தலைமேல் நிற்கின்றது. சீ ! ஊதாரி, இனியார் உன்னை எட்டிப்பார்ப்பாரா ? குடிகாரா ! கையில் ஒடெடுத்து இனி நீ காலக்ஷேபஞ் செய்யவேண்டும். சீ ! என்று உன்னை எல் லாருஞ் சிரிப்பாசிரிக்க இந்தப்பாழும் உடம்பெடுத்தாய். நீயா கிறீஸ்துவன் ! ”

“ யார் என்னை இப்படிப் பழிகுகிறது.” என்று தூர் சுவாதன தலைநிமிர்நது பார்க்க, புல்வியன் பிடித்து வைத் த பிள்ளையாபோல் எதினோ கின்றான். “ இருக்கட்டும் புல்வியா ! நீ சொல்வது போல நான் இதுவெல்லாம் செய் கிருந்தால் உனக்கென்ன ? ”

“ எனக்கென்னவா ? கேள், நீ இப்போது என கைக குள் அகப்பட்டிக் கொண்டாய் உன்னுடைய பணமெல் லாம் என் கையில் விழுந்தது. உன் உயிரும் பெயரும் என் கையில் இருக்கிறது. நீ செய்ததையும் சொன்னதை யும் கிறீஸ்துவர்களிடம் வெளியிட்டால் உன்னை சபையை

விட்டு தள்ளிப்போடுவார்கள் நீ தடியென்ற கோர்
வீணை உன்னைத் தன் தகப்பனிடம் இழுத்துவிட்டால் உன்
னைப்படாத பாடுபடுத்தி அணு அணுவாய் உன் உயிரைப்
பறிப்பார்கள். ஆஹா ! எனக்கென்னவா ?”

தூர்குவாதன் ஊதாரிப்பபையனைப்போல் தன் தந்தை
வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போகத் துணியவில்லை. விசுவாசம்
நம்பிக்கை அவன் மனதினின்று அறவே நீங்கினது. போ
குங்கி இன்னதென்றறியாமல் மௌனமாய் நின்றான்.

புல்வியன் அவனைத் தட்டியெழுப்பி: “நல்லது என
ன யோசிக்கிறாய்? குடி வெறியோடு கிறீஸ்துவர்களிடம்
போவாயா அல்லது நீதி சாலையில் கைகட்டி நிற்பாயா?
அல்லது நான் சொல்வதுபோல் செய்வாயா?”

“அப்பா ! கிறீஸ்துவர்களிடம் எப்படி நான் வெட்க
மின்றிப் போவேன்? சித்திரவதைப்பட என்னால் ஏலாது.
உன் இஷ்டம்போல் நான் செய்கிறேன்”

“ஆஹா ! இப்போ புத்தி வந்ததா தூர்குவாதா ? பய
ப்படாதே. நான் சொல்வதுபோல செய் ; எல்லாம் நன்
றாய் முடியும். உனக்குப் பேரும் பெருமையும், காசும் பண
மும் உண்டாகும். எல்லாதிற்கும் நான் இருக்கிறேன்.”

“அப்போ புல்வியா சொல் நான் என்ன செய்யவேண்
டும்?”

“கேள் ; நாளை அதிகாலமே எழுந்திருந்து மகா பக்தி
கிர்த்தையுள்ள கிறீஸ்துவன்போல் உன் மதஸ்தரிடம்போ.
யாதொன்றும் உனக்கு சம்பவிபாததுபோல் அவாகளுடன்
சேர்ந்து கலந்து பேசு. அவர்கள் சொல்வதையுஞ் செய
வதையும் நன்றாய்க் கவனி. அதன் பின் என்னிடம் வந்து
‘நடந்ததெல்லாம் எதார்த்தமாய்ச் சொல்.’”

தூர்குவாதன் பெருமூச்சுவிட்டு: “ஆ! துரோகம்! சதிதுரோகம்! நானா! விசுவாசகாதகன்! அக்கிரமம்! எந்த மனிதனும் இப்படிச் செய்வானா?” என்றதைப் புல்வியன் கேட்டு சொலவான்:

“துரோகமோ ஏதோ? இவ்வளவு தூரம் பாதாளத் தில இறங்கின நீ இன்னம் ஒரு அடி எடுத்தது வைக்கமாட்டேனென்கிறாய்? தம்பி தம்பி! இனி தப்பிக்க உனக்கு வழியில்லை. நான் சொலவதுபோல நீ செய்யாவிடில் உனக்கி அநோக்கியாயப்போகும். உன்னைத் துண்டு துண்டாய் வெட்டி உன் உயிரைப் பறிப்பேன். கோவீனன் வெளியில் எனக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். நேரமாகின்றது. சொல் கடைசி வாததை என்ன?”

“ஆ! பெயவமே! என்ன செயவேன்! சாகவா எனக்கு மனமில்லை. அப்போ நீ சொன்னதுபோலச் செய்கிறேன்.”

புல்வியன் வெளியே போனான். கோவீனன் குடி வெறியாலுங் கோபவெறியாலுந் தட்டித் தடுமாறி, முட்டி மோதி, கையை உதறி, காலை உதறி, வாயில் வந்தபடி எல்லாரையுந் திட்டிக்கொண்டிருந்தான். புல்வியன் அவனுக்கு எல்லது சொல்லி சமாதானம் பேசி கடைசியில் அவனை இணக்கிக் கொண்டிவந்தான்.

தூர்குவாதன் தான் இருந்த அறையைவிட்டு வெளியே வரவும் தலைமயக்கங்கொண்டு பம்பரம்போல் கிறுகிறென்று சுற்றினான். கண்ணைத் துடைத்து அங்கும் இங்கும் நடந்து தன்ஸ்வயஸ்திதிக்கு வருமபடி பிரயாசப்பட்டான். அவனிருந்த வீடு மேலுங்கீழுஞ் சுற்றி சுழல்வதுபோல் தோன்றினது. நெஞ்சம் பதைத்துத் துடித்தது. வெட்டி

கழும், நாணமும், மனக்குத்துந, தன்னைக் கெடுத்தவன்
 பேரில் பகையுந, தன்பேரிலே அரோசிகமும், நரகவாசிக்குரி
 ய அவநம்பிக்கையும், இவன் மனதில் பெரும அலைகள்போல்
 எழுமபிப் பொங்கி ஒன்றோடொன்று மோதி உடைநது
 கொதித்து கொநதளித்து இவன மனதை வெகுவாய் உபா
 தித்தன. நிற்க சக்தியின்றி அடியற்ற மரமபோல் கீழே
 வீழ்நதான். தன் முகத்தை இரண்டு கைகளாலும் மூடிக்
 கொண்டு பெருமூச்சுவிட்டு விமயி அழுதான். குடி வெறி
 யின் மயக்கம் தெளியாததால் இன்னம வீடுங் காடுஞ் சுற
 றிச் சுழல்வதாகத் தோன்றினது. இநதச சமயத்தில புல்
 வியன் இவன் ஈட்ட வநது இவனைத் தட்டி எழுப்ப தூர்கு
 வாதன் திடுக்கிட்டு எழுநது கணகளை உருட்டித் திரட்டி
 பேய் ஆவேசம் கொண்டவனபோல் மிழித்துப் பார்த்து :
 “யார் இது? பேயோ பூதமோ? கனவோ நினைவோ?”
 என்று திணறிப் புலம்பினான்.

இரண்டாம்பாகம்—யுத்தகளம்.

முதல் அதிகாரம்—தியோஜெனன்.

சுரங்கஸ்தலங்களின் விசாரணைக்கிரீத்தா.

முதற்பாகத்தில நாம விவரித்துக் காட்டிய வர்த்தமா
னங்களெல்லாந் திருச்சபை வேத கலகமின்றி சமாதான
நிலையிலிருநத சபகாலத்தில் நடந்தவைகள். ஆகிலும்
சமாதானகாலமென்றால் வெகுகாலம் நீடிய சமாதானமென்
று எண்ணலாகாது. பிரசண்டமாருதமாய் எழும்பி அடித்
த புசலுக்குப் பின்னும், மின்னலும் இடியும் மழையும் உண
டாகுமுன்னும், எங்கும் அமரிக்கையும் கிரீசபதழும் இருப்.

பதுபோல் கொடிய வேத கலகம் ஒன்று உண்டான பின் னும் வேறொன்று உண்டாகு முன்னும் நடுமத்தியில் வரும் அறைகுறையான சமாதான காலமிதுவாதலால் நீடித்த நிலையுள்ள சமாதானமெனலாகாது.

இவ்வித சமாதானகாலத்திலும் இனி வர இருந்த யுத்தத்துக்குரிய பல குறிகள் சிற்சில சமயங்களில் தோன்றின. நாம் முன் சொன்னதுபோல் மிருகங்களின் மாஸிலிருந்து சிங்கங்கள் காசசிக்ஞஞ சப்தத்தைப் பங்கிராசுஞ் சிபஸ்தியாருங் கேட்டார்கள். கீழத்திசை தேசங்களில் அஞ்ஞானிகள் மூடகாவேசமாய் எழும்பி கிறீஸ்துவாகளின் கோவில்களையும் வீடுகளையும் அக்கினிக்கு இரையாககின தாக புல்வியனுங் கோவீனனுங் தங்களுகஞ் பேசிக்கொண்டார்கள்.

என்றும் சர்வ ஜாக்கிரதையாயிருந்து தன் பிள்ளைகளைப் பராமரித்துவரும் திருச்சபை கொடிய வேதகலகம் ஒன்று உண்டாகப் போகின்றதென்று பற்பல அடையாளங்களால் அறிந்து அந்த யுத்த காலத்துக்கு ஏற்ற வழிவகை உபாயங்களை முன்னிதாயத் தேடித் தயார் செய்திருந்தது.

எதிரதாக்காக்கும் அறிவினாக்கிலலை
அகிர வருவதோர் நோய்.

துன்பம் வரு முன்னமே அதற்கு ஏற்ற வழி வகைகளைத் தேடுகிறவர்களுக்கு அவர்கள் மயங்கிக் கலங்கும்படியான பொலலாப்பு யாதொன்றும வரா என்பது அநுபவ சித்தாந்தமல்லவா? இவ்வித யுத்தகாலத்திற்காகத் திருச்சபை செய்த பகிரத பிரயத்தனங்கள் இன்னதென்றும் 'யுத்தகளத்தில் இறங்கித் துணிவு குன்றுது சர்வேசுரனுக்

காகப போ தொடுத்து, ஜெயங்கொண்டு, வெற்றி முடி-
தரித்தவர்கள் யாரொன்றும் இவர்களுக்குக் கொடுங்கோல்
அரசன் விதித்த சித்திர ஆக்கினை இத்தன்மைதென்றும்
இவை போன்ற பல விநோத விருத்தாந்தங்களை இநத இர-
ண்டாம பாகத்தில விரிவாய் விவரித்துக் காட்டப் போகின்-
றோம்.

லாசிஞன் என்ற பதிவிரதையின் செல்வ புத்திரன்
பங்கிராஸ் பனியுங் குளிநு நிறைநத ஒக்டோபர் மாசத்தில்
ஒருநாள் இராவிநுள் அடர்ந்து நெருங்கிவருமபோது நன்-
றாய் போர்த்திக்கொண்டு இராஜகானியின் கழடைசி முனைபி-
விருநத தெருவினவழியாய் ஏதோ ஒரு வீட்டைத் தேடி-
மகா துரிதமாய் நடநது போனான். இவன் போன தெரு-
வில், ஏழை எளிய ஜனங்கள் முக்கியமாய்க் குடியிருநதார்-
கள். எளிய ஜனங்களாயிலும் மகா அயோக்கியரும் அக்கி-
ரமிகளுமான இழி ஜனங்கள். பங்கிராஸ், துர்க்கந்தம்
நிறைநத பாதைவழி நடப்பவன் துரிதமாய் நடப்பது
போல், சற்றும நில்லாமல் விரைநது நடநது அநதத் தெரு-
வின கடைசியிலிருந்த வெகு சுததமான வீட்டின்கிட்ட
சென்று கதவைக் கையால் தட்டினான். உடனே நரை-
திரைபிழுநத விருத்தாபபியா ஒருவா வநது கதவைத் திறந-
தார். தேக வளர்த்தியும், விரிந்து அகன்ற தோளும் உள்-
ளவர். பெரும்பாரச சுகை எடுக்கும வழக்கத்தாலோ,
ஏதோ, அவா நடககுமபோது சற்று குனிநது கூனி நீடப்-
பார். தலைமயிர் நரைத்துப் பணிககட்டிபோல் வெண்மை-
யாகி சுருண்டு, வெள்ளிச் சுருள்போல் தொங்கி விழுநதது.
அவருடைய முக நோக்கும பொதுவில் சாந்தம் அமரிக்கை-
யைக் குறித்தாலும் துக்கமும் கவலையுமுள்ளதாகத் தோனூ

றும். இவ்விருத்தாப்பியரைப் பார்த்தவர்கள், இவர் இறந்த வர்கள் கேஷமிக்கப்படும மசான இடத்திலிருந்தாலும், என் றுந் திர்ப்தியுஞ் சூதோஷமும் உள்ளவொன்று சொல்வா ர்கள். இவருக்கு மாஜன், சேவேரன் என இரண்டு பிள்ளை கள். இருவரும் வெகு திடகாதகிரமும் புஜபராக்கிரமும் உள்ளவர்கள். பங்கிராஸ் இவர்கள் வீட்டில் வந்தபோது, மாஜன் கருங்கல்லில் சில எழுத்துக்களை உளியால் வெட் டிக்கொண்டிருந்தான். சேவேரன் மரித்த லாசனா சேசுநா தர் சுவாமி உயிர்ப்பித்த புதுமையைக் காட்டும சித்திரப் படத்தை கருங்கல்லில் உளியால் பதித்துக்கொண்டிருந் தான். தகப்பனும் பிள்ளைகளும் கிறீஸ்துவர்களின் பிரோ தங்களைச் சூங்கங்களில் கேஷமித்து அவர்கள் கல்லறை மேல் கருங்கல்லில் பெயர், ஊர், குணம் முகவிய விவரங் களைப் பதிப்பித்து சமாதிகட்டுவார்கள். இந்ந அலுவலை செய்யுமபடி நியமிக்கப்பட்டிருந்த பலருக்கு கியோஜெனன் விசாரணைக் கர்த்தா.

பங்கிராஸ் இவர்கள் செயத பற்பல வேலைகளை யெல் லாம் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வரும்போது வெகு பளபளப்பாய் தீட்டிய கருங்கல் சுவற்றோரம் இருப்பதைக் கண்டு அது என்னத்திற்கென்று கிழவனாகக் கேட்க, கிழ வனர்: மாசற்ற ஓர் சிறு பையன் இறந்த பின்பு புண்ணிய சீலரான அவன் தாயதந்தை தங்கள் பிள்ளையின் ஞாபக அறிஞரியாக இந்நக் கல்லில் அவன் பெயர், ஊர், விவரம் எல்லாம் பதித்து அவனை கேஷமித்த ஸ்தலத்தின் மேலி தை வைக்கப் போகிறார்களென்று சொன்னார். பங்கிராஸ் தீபத்தைக் கையிலெடுத்து கல்லின்கிட்டப் போய் அதிலி ருந்ததைப் பின் வறுமாறு வாசித்தான்.

“மாசற்ற இச்சிறுவன் பெயர் தியோனீசியஸ் : இவன் இங்கு அர்ச்.வாகன மத்தியில் நித்திரை செய்கிறான். சகோதரா! இதை எழுதினவனையும் எழுததைக் கலலில் பதித்தவனையும், உன்ஜெபத்தில் மறக்காதே.”

பங்கிராஸ் இதை வாசிக்கவும் மனங்கனிந்து “பாக்கியம் பெற்ற பாலா! இக்கலலில் எழுதியிருப்பதை வாசிப்பவனுக்காகவும் பிரார்த்திக்க நீ மறவாதே” என்று சொல்ல, சூழநின்றவர்கள் அப்படியே ஆக்ககடவது என்று ஆசிவசனங் கூறினார்கள்.

அதன்பின் கிழவனா, கோடரி எடுத்து வேலை செய்தவர், அதன் பூண கழன்று போனதால் அஷ்டத் திருமபமாட்டிக்கொண்டிருந்தார். கண்ணிலிருந்து தண்ணீர் ஒழுவந்ததின் நிமித்தம் பூணைச் சரியாய் மாட்டக்கூடாமல் வருத்தப்பட்டிக்கொண்டிருப்பதை பங்கிராஸ் கண்டு: “ஐயா கிழவனாரே! இச்சிறுவனுடைய சமாதிக் கலலின் வாககியம் ஏன் உமக்கு இவ்வளவு துக்கம் உண்டாகுகின்றது” என்று கேட்க கிழவனா கண்ணைத் துடைத்துச் சொல்வாரா “பங்கிராஸ்! நான் இதை வாசிக்குமபோது என் மனத்தில் உண்டாகும் யோசனை எதென்றால், நமக்கு முன் இருந்த நமது சகோதரர் சேசநாதாசுவாமிகளாக எவ்வளவு துன்ப வேதனைப்பட்டார்களென்றும் இப்போது நமமுடன கூட இருப்பவர்கள் இனி எவ்வளவு பாடுபடப்போகிறார்களென்று நினைக்குமபோது என் மனங்கனிந்து உருகுகின்றது. ஆகிலும் இச்சிறுவனுடைய பிரேதத்தை எளிதில் கையில் எடுத்து மெழுகு துணியில் சுற்றி வாசனைத் திரவியங்கள் கமகமவென்று நிறையப் பரப்பி கல்லறைக்குள் வைக்கலாம். ஆனால் திடகாத்திரமுந் தேக வளர்த்தியுமுள்ள

வாலிபனுடைய சரீரந் துண்டு துண்டாய் வெட்டப் பட்டி, சதைகள் சிதறித்தெறித்து விழுநதுபோனால் இவைக ளையெல்லாம் இரகசியமாய்ப் பொறுக்கி எடுத்து ஒன்றாய்ச் சேர்த்து வாசனைத் திரவியங்களுக்குப் பதில், சுண்ணாம்பு நீற்றுத் துணியில் சுற்றி ஒரு குளிக்குள்போட்டு, ஆத்திரத் தோடு மண்ணைத் தள்ளுவதென்றால், பங்கிராஸ், இரதக் கொடும் வேலையை எனனைப்போல கல் நெஞ்சுள்ளவர்கள் மாத்திரஞ் செய்யத்துணிவார்கள். (கிழவனா இதைச் சொல்லுமபோதே அவர் கண்களிலிருந்து தண்ணீர் ஒடி விழ அவரும சையால் அதைத் துடைத்தார்.) ஆ பங்கி ராஸ்! வேதசாட்சிகளின் சரீரத்தை பக்தியாய் வணங்கி, பூஜிதையுடன் “அடக்கஞ் செய்யாமல் இப்படி அவசர ஆத் திரத்துடன் கலலறைகளுள் போடுமபடியான துன்பகாலம் வருகின்றது.”

“ஆனால் ஐயா! போவீரன் தான் யுத்தஞ் செய்து மரித்த போர்களைத்திலேயே அடக்கஞ் செய்யப்பட ஆசை யாயிருப்பானே அன்றி சிறந்த கல்லறையைத் தேடுவானா? அதிருக்கட்டும். நீர் இப்போது விவரித்துச் சொன்னது போலே வேத கலகம் உண்டாகுங் காலத்தில துண்டுதுண்டாய் வெட்டுண்டு மரிக்கிறவர்கள் அநேகம் பேர்களுண்டா?”

“ஆ! அநேகம், அநேகம் பேர்களுண்டு. இந்தக் கல் லில் பதிந்திருப்பதை வாசி. ரெஸ்திதூத்தஸ் என்ற லாஸி பன் யெ-வயதில் வேதசாட்சி முடிபெற்றான். இவன் கல் லறையை நாங்கள் கட்டிமபோது யெ-வயதுள்ள ஓர் சிறு பையனுடைய சரீரத்தை கேஷமிக்க கொண்டுவந்தார்கள். அதைப் பார்த்தால் கல் நெஞ்சுக் கரைந்துருகும். தஷ்டர்

இச்சிறுவனை நெருப்பில்ப் போட்டு வாட்டினதால் சதை எல்லாம் வெந்து போக எலும்புகள் மாத்திரம் தெரிந்தது. முக ரூபஞ் சாயல் ஒன்றுமில்லை. ஐயோ இச்சிறுவன் எவ்வளவு கொடிய வேதனை அநுபவித்திருக்கவேண்டும். அதை நினைத்து இப்போது நான் அழுது பிரயோசனமென்ன?”

“ஐயா! இந்தப் பையன் என்னிலும் இளையவன்தானே. இவனுக்கு வந்த பாக்கியம் எனக்கும் வரமாட்டாதா? கொடிய வேத கலகம் ஒன்று துவக்கப் போகின்றதாம். இவனுக்கு நீர் செய்தாப்போல் எனக்கும் சில நாளுக்குப்பின் செய்யும்படி நேரிடமாட்டாதா? கிழவனாரே! என்ன நினைக்கிறீர்?”

தியோஜெனன் தன கண்ணிலிருந்து மள மளவென்று திரும்பவும் ஓடி வந்த தண்ணீரைத் துடைத்துச் சொல்வார்:—

“அப்பா! பங்கிராஸ் அப்படிச் சொல்லாதே. நீ வாலிபனாகால் இன்னம் வெகு வருஷம் இருக்கவேண்டும். நானா கிழவன் உனக்கு முந்தி நான் அல்லோ போகவேண்டும். ஆனால் சில சமயங்களில் கிழமடு மரங்களைவெட்டாமல் நல்ல இளங் கன்றுகளை வெட்டி விழத்தாட்டுகிறார்கள்.”

“சர்வேசுரன் சித்தம்போல் ஆகட்டும். ஐயா நான் உம்மிடம் வந்த காரியம் இன்னதென்று சொல்ல மறந்து போனேன். நாளை அதிகாலமே நீர் என் வீட்டுக்கு வரவேண்டும். அர்ச். பாப்பும், பங்கு விசாரணைக் குருக்களும், இன்னும் பல உத்தியோகஸ்தரும், அங்கே வந்து கூடப் போகிறார்கள். வேத கலகம் வருவதினிமித்தம் அதற்கு முன் தகுந்த ஆலோசனை, ஏற்பாடுகள் செய்யப்போகிறார்கள். சுரங்க ஸ்தலங்களுயுந் தயார் செய்யவேண்டும்.”

“நல்லது, பங்கிராஸ், தப்பாமல் நான் வருகிறேன்”

“இப்போது கிழவனானே ஓர் உபகாரம் உங்களிடங் கேட்கப்போகிறேன். இல்லை என்று சொல்லக்கூடாது.”

“உபகாரமா ! என்னிடத்திலா !”

“ஆமா உமமிடந்தான். நீ இப்போது சுரங்கங்களுக்குள் அடிக்கடி போக நேரிடும் அல்லவா ? அங்கே நான் பலமுறை ஜெபஞ்செய்யும்படி போயிருந்தாலும் எங்குஞ் சுற்றிப் போய்ப் பார்த்ததில்லை. நீ தயவு செய்து என்னை ஒரு நாள் கூட்டிப்போய் எல்லாப் பாகங்களையும் காட்டி விவிர்க்கவேண்டும். சுரங்கங்களைப்பற்றி உமக்குத் தெரிந்த அளவு வேண்டுமென்று எவாக்குற தெரியாதாய்.”

“பங்கிராஸ் ! மெத்த சந்தோஷத்துடன் உன்னைக் கூட்டிப்போவேன். நான் அர்ச். பாப்புவைப் பார்த்த பின்பு, கலிஸ்தா என்ற சுரங்கத்துக்குப் போகும்படியான அலுவலிருக்கிறது. அப்போது நீயும் கூடவா.”

“கிழவனானே ! நான் மாதிரமல்ல, என்னோடு கூட புதிதாய் ஞானஸ்நானம் பெற்ற ஐரணி வாலிபாகளும் வருமபடி மெத்தவும் ஆசையாய் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வருகிறதற்கு ஏதும் விக்கினமில்லையே ?”

“பங்கிராஸ் ! உனக்கு சிறைதிராயிருப்பவர்கள் எவரும் விக்கினமின்றி வரலாம். ஆகிலும் இந்த ஆபத்தான காலத்தில் கொஞ்சம் எச்சரிக்கையுடன் இருப்பது நல்லது அவர்கள் பெயர் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியுமா ?”

“ஒருவன் மாஜி நகர்அகிகாரி குரோமாசியனுடைய மகன், திபூர்சியன். வேறொருவன் பெயர் துர்குவாதன்.”

துர்குவாதன் பெயரைக் கேட்டவுடனே, சேவேரன் “சீடுக்கிட்டி: “பங்கிராஸ் அந்தத் துர்குவாதன் நம்பிக்கை

யுள்ளவனா? சுரங்கத்துக்குள் அவனைக் கூட்டி வருவதில் ஆபத்தில்லையா?" என்று கேட்க, கிழவனார் தன மகனைத் தடுத்திச் சொல்வார்: "அப்பா! மகனே பங்கிராஸ் கூட யார் எவா வந்தாலும் அவன் நமபிககையுள்ளவனாய்த்தான் இருக்கவேண்டி. நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படாதே."

அதற்கு பங்கிராஸ் சொலவான். "திபூசியனை நான் நன்றாய் அறிவேன். சிறந்த நற்குணமுள்ள செல்வன். பக்தியும் புத்தியுமுள்ளவன். தூர்குவாதனைப்பற்றி அவ்வளவு நன்றாய்த் தெரியாது. ஆனால் அவன் நமமைச் சாராத சகல விஷயங்களையும் அறியவேண்டுமென்று தீராத ஆசையாய் இருக்கிறான். சேவேரா! நீ அவன் நிமித்தம் பயப்பட ஏது காரணம்?"

"ஓ! அற்பக் காரியம். இன்றுகாலமே நான் சுரங்கத்துக்குப் போகும்போது ஸ்நான ஜாகைகள் பக்கம் போனேன்."

பங்கிராஸ் சிரித்துக்கொண்டு: "ஓ! ஓ! பிரபுகளுநதுரைகளும் வந்து கூடும் ஸ்நான ஜாகைகளுக்கு நீயுங் கூடவா போகிறாய்?" என்று கேட்க, சேவேரன் சொல்வான்: "பங்கிராஸ் அதற்காக அல்ல, அந்த ஜாகைகள் கிட்டகாவற்காரன் வீடு ஒன்று இருக்கிறதல்லவா? காவறகாரனும் அவன் மனைவியுங் கிறீஸ்துவர்கள். அவர்களைப் பார்க்கும்படியாய்த்தான் நான் போனேன்."

"ஆ! அவர்கள் இருவருங் கிறீஸ்துவர்களா? ஏன்? இப்படியானால் நமம் கிறீஸ்துவர்கள் பட்டணம் எங்கும் பரமபிரசுரக்கவேண்டி. ஆனால் தூர்குவாதனைப்பற்றி அல்லோ பேசிக்கொண்டிருந்தாய். அதனபின் நடந்ததென்ன?"

"நான் அந்தப் பக்கமாய் வரும்போது தூர்குவாதனுங் கோர்வீனனுங்கூடி வெகு இரகசியமாய் காதுக்குள்

ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தக் கோர்வீனன் யாரென்று உனக்குத் தெரியுமா? அக்நேசி வீட்டில் சில நாளைக்கு முன் ஏழை எளிய ஜனங்களுக்கு யாரோ ஓர் புண்ணியவான் பேரால தர்மங் கொடுக்கும்போது இந்தக் குறப் பயல் நெண்டியைப்போல் வேஷமெடுத்தது வீட்டுக்குள்ளே வந்தான். இப்போப்பட்ட எமகாதகனோடு கூடியிருப்பது கிறீஸ்துவனுக்கு யோக்கியமாகுமா?

“தூர்குவாதன் புதுக் கிறீஸ்துவனுதால் இந்த விஷயம் இவனுடைய பழைய சிநேகிதர்களுக்குத் தெரியாமலிருக்கலாம். ஆனால் போகப் போக அவனுக்கு நல்ல புத்தி வரும்.”

இரண்டு சகோதரரும் பங்கிராசோடு துணையாகமேற் சொன்ன தெருவின் கடைசிமட்டுங் கூடப்போய் கேஷம் மாய் வழிவிட்டபின் தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தார்கள்.

உ-ம். அதிகாரம்.

சுரங்கங்களைச் சார்ந்த விவரங்கள்.

இச்சரித்திர ஆரம்பத்தில் லுசினாவென்ற பதிவிரதை யின் நற்குணம் நற்செய்கைகளைப்பற்றிச் சுருக்கமாய் சில விஷயங்களைச் சொன்னபின்பு அவளைப் பின் நாம் முற்றுமறந்து போனதாக சிலருக்குத் தோன்றலாம். இப்பாக்கியவாகி பகிரங்கமான வெளி விஷயங்களில் ஒன்றுங் கலந்து கொள்ளாமல் தன் வீட்டுக்குள்ளிருந்து, இல்லறப் பயிற்சியில் நிறைதவராதது ஒழுகி வந்தவனாதலால் இவளைப் பற்றி சிறிவாய்ச் சொல்ல ஏற்ற சமையம் வரவில்லை. இவள் வீட்

டின் ஒருபாகம், இராஜதானியில் அப்பக்கம் இருந்த கிறீஸ் துவாகளுக்குக் கோவிலாயிருந்தது மனறி இவள் வீடே வேத கலகம் நடக்குங்காலத்தில் அரசு பாப்புவுக்கு வாசஸ்தலமாயும் இருந்தது.

லுசீனாளுக்கு சுமாரா நரபது வயதாகும் போது தியாக்கோன சபையிற் சோந்தது, பெண்பாலாரான தரித்திரா ஏழை எளியவா, வியாதிஸ்தா, முதலியவர்களுக்கு உதவி ஊழியஞ் செய்வது, தேவாராதனை பூணைக்கு உரிய வஸ்து ராபரண பாத்திரங்களைச் சமபாதிப்பதும், சமபாதித்தவைகளைக் காப்பாற்றுவது, சிறு பிள்ளைகளுக்கும் ஞானஸ்நானம் பெற ஆயித்தஞ் செய்யும் பெண்களுக்கும் ஞானோபதேசங்கற்றுக கொடுப்பதும், உதவிய இவ்விதத் தாம் செய்கைகளில் தன் ஜீவிய நாட்களைச் செலவழித்து வருதான். இவளுடைய செலவ புத்திரன் பால பிராயத்திலேயே தன்னை முழுதுந் தேவ ஊழியத்துக்கு ஒப்புக்கொடுத்து சத்திய வேதத்துக்காகத் தன் இரத்தத்தைச் சிறுத்த தயாராயிருந்ததால் இவ்வித பக்தி சிரத்தையுள்ள மகனைப் பராமரித்துக்காப்பாற்றி அவனுக்காக அநுகினைஞ் சுவாமியைப் பிரார்த்திப்பது தாய்க்கு அதி ஆனந்தமேயன்றி பிரயாசை இதில் ஒன்றுமில்லை.

நாம் மேற்சொன்னதுபோல் குறித்தநாளில் ஆலோசனை சங்கத்தார் லுசீனாள் வீட்டில் வருது கூடினார்கள். சுரங்கங்களின் மராமத்துக்காகவும், இறந்தவர்களைத் தக்கவகையாய்க்ஷேமிக்கவும், வேதகலகக்காலத்தில் துன்பப்படுகிறவர்களுக்கு உதவி செய்யவுஞ், சிறையிலுள்ளவர்களைப் போஷிக்கவும், வேதசாஸ்திரங்களாய் மரித்தவர்களின் சரீரங்களை விலக்கு வாங்கவும், இன்னும் பல செலவுக்கும் வேண்டிய.

பணந் தர்மமாக வாங்கிச் சேர்க்கும்படி ஏற்பாடுகள் பல செய்தார்கள். இதுவுமன்றி ஆங்காங்கு நடக்குஞ் சங்கதிகளையும், அதிசய விசேஷங்களையும், குறிக்கும்படியாய் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் ஓர் காரியதரிசியை நியமித்தார்கள். சிறையில் அடைப்பட்டிருப்பவர்களுக்குத் தகுந்த நாட்களில் தேவ சம்பிரசாதங் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கவும், அநதநத சுரங்கங்களில் பூஜை தேவாராதனை நடத்தவும், பங்கு விசாரணைக் குருக்களையும் நியமித்தார்கள்.

சுரங்கஸ்தலங்களைப் பற்றிய ஏற்பாடுகள் இவையென்று அறிந்தபின்பு, தியோஜெனன், சாவேசுரனுக்காகச் சற்று ஜாக்கிரத்தையுடன் வேலை செய்யும்படிக்கான காலம் வந்ததால், மனதில் சந்தோஷங்கொண்டு அவரும் அவர்பிள்ளைகளும் வெளியே வந்தார்கள். அங்கே இவர்களுக்காக மூன்று வாஸிபா காத்துக்கொண்டு நிற்க அமழுவாயுந் தியோஜெனன் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டு இரண்டு மயில் தூரம் நடந்த பின்பு கடைசியாய் எல்லாருஞ் சுரங்கத்தின் வாயிலில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அதில் இறங்குவதற்கு அவசியமான தீபமும், வெளிச்சமும், எத்தனங்களும், எல்லாதயாராயச் சித்தஞ் செய்யப்பட்டிருந்தன. உள்ளே இறங்கும்போது, இரண்டு இரண்டு பேராய் மாத்திரம் போகக் கூடுமாதலால், சேவேரன் தான் துர்குவாதனோடு துணையாய்ப் போவதாக ஒப்புக்கொண்டான். இவன் இப்படி ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் இன்னதென்று நாம் சொல்லத் தேவையில்லை.

பூமியின் கீழிருக்கும் சுரங்கங்களில் இறங்கும்படியாய் பலபடிகளுண்டு. இப்படி இறங்கிப் பாரைபோல் கெட்டியாய் இருக்கும் தளமட்டும் போனால் அது சுரங்கத்தின்

முதல் அடிக்கு. அதிலிருந்து படிகள் வழியாய் இன்னங் கீழே இறங்கினால் இரண்டாம் அடிக்குக்கும் அதன் பின் மூன்றாம் அடிக்குக்கும் போகலாம். சுரங்கத்தின் பல அடிக்குகளெல்லாம் ஒரே அளவாயும் ஒழுங்காயும் வெட்டப் பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அடிக்கிலும் போகவர நடுவே சிறு பாதையும் இருபக்கத்திலுஞ் சிறு அறைகளும் இங்கும் அங்கும் கோவில்களும் இருக்கின்றன. நடுவில் போகும்பா தை நீண்டதாகவுஞ் சில இடங்களில் இருவா மாத்திரஞ் சேர் நது நடக்குமபடியான குறுகிய அகலமுள்ளதாகவும் இருக் கும். பலபாதைகள் பல இடங்களில் வந்து கூடி ஒன்றே டொன்று கலந்தும், பிரிந்துஞ் சேர்ந்துஞ், தீற்றுஞ் சுழலு மாயிருப்பதால் இச்சுரங்கப்பாதைகளின் விவரம் அறியாத வன் உள்ளே நுழைந்தால் அவன் தப்பிப்பிழைத்து வெளியே வருவது அசாதகியம்.

இப்பாதைகளின் இருபக்கத்திலும், படிகளிருக்கும் இடத்திலும், பிரேதங்களைக் கீழமிக்கும்படி பெரிதுஞ் சிறி துமான துவாரங்கள் ஒன்றின்மேலொன்றாய் வெட்டி இரு க்கின்றன. இந்தத் துவாரத்துக்குள் பிரேதத்தை வைத்த பின்பு கருங்கல்லால் அதன் வாயை நன்றாய் அடைப்பா ர்கள். இந்தக் கல்லின்மேல்தான் இறந்தவன் பெயர், ஊர், வயது முதலிய விவரங்களைப் பதிப்பது வழக்கம்.

சேகரநாதர் சுவாமி மரித்தபின்பு அவர் சரீரத்தைப் பாண்டியில் வெட்டியிருந்த அறைக்குள் வைத்து அடக்கிஞ் செய்ததின் ரூபக அறிகுறிபாக ஆகிகாலத்துக்கிறீஸ்துவர் களும் இறந்தவர்களைக் கீழமிக்க பூமிக்குள் சுரங்கங்கள் வெ ட்டி, கல்லில் சிறு அறைகள் தடுத்து, அவைகளில் கீழ மித்ததாகச் சில சரித்திர நூலாசிரியர் சொல்லுகிறார்கள.

இதினிமித்தமே நமது தேசத்துக்கிறீஸ்துவர்களும் இறந்தவர்களை அடக்கஞ் செய்யும் இடத்தை நாளதும்ட்டிம் கல் அறை என்பார்கள். அறை என்பதால், இறந்தவர்கள் சேசு நாதர்சுவாமி தங்களை ஆத்தும சரீரத்தோடு உயிரப்பிக்கும நாள் மட்டிம், இசசிறு வீட்டில ஆவலோடு காததிருக்கிறார்கள் என்கிற நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

நாம் இங்கு வெகு சுருக்கமாய் விவரித்த விஷயங்களைத் தியோஜெனன் தன்னோடு கூட வந்த மூவர்க்கும் விரிவாயுந தெளிவாயும் அந்தந்த இடங்களைக் கையாற் சுட்டிக் காண பித்துஞ் சொல்லிக் கொண்டு வரும்போது, தூர்குவாதன் திகில்கொண்டபூனபோல் நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப்பார்த்து கேட்பான்:

“நாம் இந்தப் பாதையை விட்டுப் போகுமுன்னே எத்தனை விசை சுற்றிச்சுற்றி வந்திருக்கின்றோமென்று கணக்கில்லையா?”

இதற்குச் சேவேரன சுழித்த முகத்தோடு சொல்வான்:

“நாம் வந்த சுற்றுக்குக் கணக்கு வழக்கில்லை.”

“ஆனால் எத்தனை சுற்று இருக்கலாம்? இருபதா? முப்பதா?”

“அதுவுமிருக்கலாம்; அதற்கு மேலும் இருக்கலாம்”

“இப்படி வலது பக்கமாய்த் திருமபவேண்டுமென்று ஏதாகிலும் அடையாளமுண்டா? அதோ ஒரு மாடம். அது என்னத்திற்கு?”

இப்படிக்கேட்டுக்கொண்டே தூர்குவாதன் அவ்விடத்தில் ஒரு குறி இரக்கியமாய்ப் போடுவதைச் சேவேரன் அறிந்து கொண்டான்.

“ தூர்குவாதா ! வா, நேரமாகின்றது. இல்லாவிடில் நமக்கு முந்திப் போகிறவர்கள் எந்தப்பக்கம் போகிறார்களென்று நமக்குத் தெரியமாட்டாது. திருமபும இடங்கள் தோறும் தீபம் வைக்குமபடி ஓர் மாடம் இருப்பதை நீ பார்க்கலாம். ஆனால் எங்களுக்கு இரதச் சுரங்கத்திலுள்ள மூலை முடுக்குகள், சநதுபொருது எல்லாம் மனப்பாடமாய்த் தெரியும். விளக்கு அவசியமில்லை.”

தூர்குவாதன் தீபம் வைக்கும் இடங்களைப் பார்த்துக் கொஞ்சஞ் சநதோஷமடைந்தான். தான் வந்த சுற்றுப் பாதைகள் இத்தனையென்று கணக்காய் எண்ணிப்போனது மன்றி சில விசேஷ இடங்களில் கரியால் அடையாளமும் தெரியாதபடி போட்டுக்கொண்டு போனான். ஆனால் இவனோடு துணையாய்ப் போன சேவோன் இவன் செய்த ஒவ்வொன்றையுங் குறித்துப் பார்த்துக்கொண்டான்

இப்படி எல்லாரும நடந்து போய் கடைசியில் ஒரு பெரிய அறைக்குள் வந்தார்கள். இதில் பல வேதசாஸ்திரங்களின் சரீரங்களைக் க்ஷேமித்து அவரவா திதிநாள் வரும் போது பூஜைசெய்து ஒப்புக்கொடுப்பது வழக்கம். இந்த அறையின் சுவறறிலும், மேல் தட்டிலுஞ், சித்திரங்கள் பல எழுதியிருந்தன. இவைகள் வேதத்தின் பல வர்த்தமானங்களுமும், விசுவாச சத்தியங்களையும் விவரித்துக்காட்டின. தூர்குவாதன் மேல்தட்டிலே இடையன் ஒரு ஆட்குக் குட்டியைத் தன் தோள்மேல் போட்டு நிற்கும் பாவனையைப் பார்த்து இதின் விவரம் இன்னதென்று தியோஜெனனைக் கேட்க, கிழவுரூ சுவிசேஷத்தில் சேசநாதர்சுவாமி சொல்லிய, நல்லமேய்ப்பன் உவமையை விவரித்து, பாவிக்கப் பேரில் சேசநாதருக்குள்ளே சிறேகமும் கவலையும் இம்மீதுத்

திரமென்று துலக்கிக்காட்டிமபடி செய்த சித்திரமென்று சொல்லுமபோது, துர்குவாதன் மனமஇளகினவன்போல் நின்றான்.

துர்குவாதன்மனதில் தோன்றிய மாற்றத்தைக் கருத் தாய் பார்த்து வருத சேவேரன், சர்வேசுரனுடைய அருக் கிரகப் பிரசாத உதவியின் உஜித சமயம் இதுவென்று நினைத்து, அவன் மனநதிருமபுவதற்கான புத்திகளைச் சாடையாயச் சொன்னான்.

“ஓ! சேசுராதாசுவாமி எவ்வளவோ அன்புள்ள நல்லமேய்ப்பன்! எவ்வளவுதான் ஒருவன் பாவங்களைச் செய்து அவரை ஷிட்டுப்பிரிந்து ஒடிப்போனாலும் இந்நத நல்லமேய்ப்பன் ஒடிப்போன ஆட்டைத தேடிப்போவார்.”

துர்குவாதன் பெருமூச்சு விட்டு, நின்று நின்று, சத்தந்திமாறப்பேசிச் சொலவான்: “ஆனால் எனக்கொரு சந்தேகம் தோன்றுகிறது. அஞ்ஞானியான ஒருவன் கிறீஸ்துவனான பின்பு, துரோகியாய்தன் வேதத்தை மறுத்து, பாவத்தின் பாதாளத்தில்தான் விழுந்து கெட்டதுமன்றி, தன் சகோதரரையே காட்டிககொடுக்க எத்தனித்திருந்தால் இப்பேர்பட்டவன் மனநதிருமபி திருச்சபையாகிற தாயைத் தேடி வருமபோது இந்நதத் தாய் அவனை ஏற்றுக்கொள்வாளா?”

“ஏற்றுக்கொள்வான் என்பதைப்பற்றி அற்பமுஞ்சந்தேகமில்லை: திருச்சபை தாய்களுக்குள் உத்தமதாய்.”

துர்குவாதன் கண்ணில ஓர் துளி ஜலம் ததுமபி நின்றது. தன் குற்றத்தை அங்கீகரித்துப் பொறுத்தல் கேட்க அவன் உதிகளை அசைய நாக்கை எடுத்தான். ஆனால் கடுமநஞ்சு தெண்ணடைக் குழியட்டும், ஏற திக்குழுக்கடைந்தவன்

போல் திணறினான். இளகத்துவககின் தன் மனதைக் கல்லாய் மாற்றி, கண்களை உருட்டித் திரட்டி, உதட்டைக் கடித்து: “ யாருககிது தேவையோ அன்னுககிது ஏற்ற புத்தி” என்று தன் பலலுககுள் சொல்லிக்கொண்டான்.

தூர்குவாதன் முகத்தில தோன்றிய பல அடையாளங்களை எல்லாம் பார்த்து வந்த சேவேரன், சாவேசுரன் அன்னுக்குக் கடைசி மட்டும அனுப்பிய அதுக்கிரகப்பிரசாத உதவியை நிர்ப்பாக்கியமாய இழந்து போனானே என்று வெகு விசனப்பட்டான்.

வீட்டுக்குப்போக நேரமாயிறமென்று திருமபும வழியில், ஒரு சிறு கோவிலிருந்தது. அதில நேவமாதா தன் திவ்விய பாலனைக் கையிலேந்தியிருக்க, கீழத்திசை தசங்க ளிலிருந்து வந்த அரணுகள் அவளை ஆரங்குகுஞ்சித்திரம இருப்பதை எல்லாரும் ஆச்சரியத்துடன் கின்று பார்த்தார்கள்.

இன்னும் வேறு இடங்களைக் காட்டுமபடி கபடற்ற கிழவனார் போகும்போது சேவேரன் அவளைத் தடுத்தது அவ்வளவு போதுமென்று எல்லாயுஞ் சுரங்கத்திலிருந்து வெளியே வேறே பாதை வழிபாயக கொண்டு வந்து விட்டான்.

அவரவர் தங்கள் வீட்டுக்குச் சென்ற பின்பு, சேவேரன் தூர்குவாதன் சங்கதியை எல்லாந தன் தம்பிக்குச் சொல்லி இருவருஞ் சுரங்கத்துக்குள் திரும்பவும் போய், தூர்குவாதன் போட்டிருந்த அடையாளங்களை எல்லாம் அழித்ததுமன்றி இவனைக்கூட்டிப்போன பாதையையும் முழுதும் அடைத்துப் போட்டு வேறு பக்கத்திலு் பாஷை திறக்கும்படி எத்தனித்தார்கள். இதற்காக வேறோரிடங்

தில் குவித்து வைத்திருந்த மண் எல்லாம் இங்கே கொண்டு வந்து உள்ளே வருங் கிறீஸ்துவர்களுக்குத் தங்கள் எண்ணத் தை முநதி அறிவித்தபின்பு பாதையை அடைக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துக்கொண்டார்கள்.

௩-ம். அதிகாரம்.

இராஜ ஆலோசனை சங்கம்.

உரோமானா அரசாட்சிக்குள்ளிருந்த கீழ்த்திசை தேசங்களில் கொடுங்கோல் செலுத்திய தியோககிலேசியன், கிறீஸ்துவர்கள் விர்த்தியாகாதபடிக்கொடிய வேத கலகம் எழுப்பிக் கிறீஸ்துவர்களை அகோரமாய் உபாதித்து வருத்தினதுபோல் மேல்திசையிலும் வேதகலகமென்னும் பெரும் அக்கினியை வளர்த்து மூட்டவேண்டுமென்று தன் சகோதரனாகிய மாக்கீமியனுக்கும் ஓர் நிருபம் எழுதி அனுப்பினான்.

மாக்கீமியன் புலிப்பால் உண்டு வளர்ந்த வன்னெஞ்சனாலால், கிறீஸ்துவர்களைச் சர்வ சங்காரஞ் செய்து அடியோடும் ஹேரோடும் அழிப்பதே யுத்தமென்று தீர்மானித்தான். இதற்காக பிரதமத்தில் இவர்களுக்குத் தலைமையாகவுங் குருக்களாகவும இருப்பவர்களைப் பிடித்து வதைத்துக்கொன்றபின் மற்றச் சமாளிய ஜனங்களை எளிதில் மடக்கிக்கொடுமையாய் வருத்திக்கொல்லலாமென்று எண்ணியிருந்தான். இந்த நிஷ்டரே அலுவலை அதுகூலமாய் முடிக்குமபடிக்கான வழிவகைகளைத் தேடவும், இந்த வேலைக்காகத் தெரிந்துதொள்ளப்படுகிறவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றாய்க் கூடி ஒரு மனமாய் நடக்கவும், இக்கொடிய அலுவல், இராஜ சட்

டப் பிரமாண முத்திரையுடன் சம்பிரமமாய் நடந்தேறவும், ஏற்ற சாதனக கருவிகள் இன்னதென்று ஆலோசிக்கலா னன்.

இதின் அதுகூலத்திற்கு, இராஜ சட்டத்தை மேல் தி சைத் தேசங்களிலுள்ள சகல பட்டணங்களிலும் ஏக கால த்தில் பிரசுரமபண்ணுமபடியாய், அதை எவருக்குங் காட் டாமல் கடைசிராள்மட்டிம மறைத்துவைப்பது நலமென்று தோன்றியது. இடியு மினன லுஞ் சூலாகக்கொண்ட கரு மமேகங்கள் இரா விருந் மறைவில் பலதிசைகளிலிருந்து தலைமேல வந்து கூடிச்சேராத பின்பு, அதிராது முழங்கித் தொனித்து, இடி படிபென்று விழுவதுபோலக் கிறீஸ்துவா களைச் சர்வ சங்காரஞ்செய்ய ஏதுவான கொடிய ஏறபாடுக ளெல்லாம் வெகு இரகசியமாய்ச் செய்து முடித்த பின்பு, சமீபத்தில் அவர்கள் எல்லாரையும் பிடித்துக்கொள்ளலாமெ ன்று கொடிய அரசன தன் மனதில திண்ணமாய் எண்ணி யிருந்தான்.

மாகசீமியன் தனது இராஜ சமஸ்தான ஆலோசனை சங்கத்தாரை நவம்பா மாதத்தில் வந்து கூடுமபடி அழைத் ததால் பல இடங்களிலுமிருந்து மந்திரி, பிரதானிகள், உத் தியோகஸ்தரான பலபோகன் வந்தார்கள். இராஜதானியி ன் நகர் அதிகாரி தேர்த்துல்லியன் தன் மகன கோவீன னையுஞ் சங்கத்துக்குக் கூட்டிவந்தான். கிறீஸ்துவர்களைத் தேடிப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுவருமபடியாய் நியமிக்க ப்பட்ட முழு முரடரும் மூடருமான சேவகர்களுக்குத் தலை வனயிருக்கும்படி இநதக கோவீனனை இவன தகப்பனே குறித்திருந்தான். இன்னும் இஸ்பானியா, கலீயா, கிசீனி முதலிய நாடுகளிலிருந்து அதிகாரிகளுஞ், சாஸ்திரிகளுங்

வித்வான்களும், வாசாலகத் திறமையுள்ள பண்டிதோத்தம ிர்களும், வந்திருந்தார்கள். இங்கு கூடிய சாஸ்திரிகளுக்கு ள்ளே 'மஹா சாஸ்திரிவாள்' என்று சிறந்த பட்டம் பெற்ற நமது கல்பூரண சாஸ்திரியாரும் இருந்தார். இவர்களின் றி, கோவில் பூஜாரிகளுந் தமபிரான்களுந், கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் அபாண்டமான பழி சுமத்தி அவர்களைச் சர்வ சங் காரமாகக் விண்ணப்பம் பண்ணவேண்டுமென்று மாக்ஸீமிய னே அழைத்ததின்பேரில், இவர்களும் வந்தார்கள்.

இவர்கள் எல்லாருஞ் சங்கங்கூடுமபடி மகா அலங்கார மாய்க் கடடியிருந்த விஸ்தாரமான ஓர் அரண்மனையைச் சித்தஞ் செய்தார்கள். இவ்வரண்மனை மலையின் சார்பில், நல்ல வசதியான இடத்தில், நாலாபக்கத்திலுமிருந்த வி றோத காட்சி சோற்றவனப்பால் கண்ணுக்கு வெகு இரம ணீயமான ஸ்தானத்தில், அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இவ் வித சிங்கார வனப்பமைந்த இடத்தை, மாக்ஸீமியன் தன் வாசஸ்தலமாகத் தெரிந்துகொண்டதால், அவன் அலங்கார கல்பனா சக்தியுள்ளவனென்று எண்ணலாகாது. இம்மலையின் சமீபத்திலுள்ள காடுகளில் கரடி, கோநாய், முதலிய துஷ்ட மிருகங்களை எளிதில் வேட்டை ஆடலாமென்பதின் நிமித்தமே இந்த இடத்தை அவன் தெரிந்துகொண்டான்.

இராஜ பட்டத்தில் இப்போது அநிர்ஷ்ட வசத்தானி ருந்த மாக்ஸீமியன், ஸ்கனாவோனியா நாட்டில் நாகரீகஞ் சற மும் புகப் பெறாத மிலேச்ச வமசத்தில பிறந்து, சேவகத் தொழில் பிரவேசித்து, அதில பலவிதமான நிஷ்டை செய கைகளாலுந் தேச வலிமையாலுந், சமர்த்தனென்று பெய ர் பெற்று கடைசியில் இவனுடைய சகோதரனான தியோக கிலேசியனூல் இராஜ பட்டத்துக்கு உயர்த்தப்பட்டான்.

அவனைப்போலவே இவனும் இழிசுணனும், பொருளாசை கொண்டவனும், ஊதாரியும், அயோக்கியமும் அஞ்சியுமுள்ள தூச் செய்கைகளுக்குச் சராபுள்ளவனும், நீதி, தயை, பரோபகார முதலிய இராஜ தாமங்களும் மனுஷீக லெக்ஷணமுஞ் சற்றுமில்லாதவனுந் தன் கருததுக்கு இசைவாய் வராத எவனாயுந் கெடுத்து, வதைத்து, உயிரை வாங்க கங்கணங்கட்டுபவனுமான சுபாவமுள்ளவன். இவ்வித நிஷ்டிர குணமுள்ளவனுக்குச் சமீபத்தில் வர இருந்த வேத கலகம், பேருண்டிப் பிரியனுக்குப் பருதியிலிருந்து விலாப்புடைக்க விருந்துப் பருக்கை சாப்பிடுஞ் சமயம் எவ்விதம் பரிபூரண ஆனந்தமாயிருக்குமோ, அவ்விதமே இவனுக்கு மனரமமியந் கொடுத்தது. மாகசீமியன் இராக்ஷஸ் பிறப்புப்போல் பாரிதேகமுள்ளவன். இவனாஜாதியாககு இயலபாயுள்ள ஊதி உகித்து பெருத்த முகமுந், தலையிலும் முகத்திலும் அடர்ந்து வளர்ந்து சடையாய் பின்னிய மஞ்சள் நிறமுள்ள ரோமமுந், துனமாக்கங், கொடுமை, ஐயுறலாகிய இவைகளைக் காட்டும உருண்டு திரண்டு மருண்டு சுருளும இரண்டு கணகளும் இவன் இலக்ஷணமாயிருந்தன. இவ்வித கோர ரூபமுள்ள கொடுங்கோலனைக் கிறீஸ்துவன் தவிர மற்றெவனும் பாரத்தால் பயந்து நடுங்கி கைகால விடாவிடீத்து, “கொடுங்கோன் மன்னன் வாழு நாட்டில், கடும்புவி வாழும் காடு நன்றே” என்று தனக்குள்ளே சொல்வான். இந்தத் தூ ஆதமா கிறீஸ்துவர்களை ஜன்மபட்பகையோடு பகைத்தானென்று சொல்வதும் அவசியமோ?

வேதவிரோதிகளான கொடிய அரசனும், அவன் மருதிர ஆலோசனை சங்கத்தாரும் கிறீஸ்துவர்களைச் சாவ சங்காரமாகும்படி கூடிய சபரமணடபம், பிறகாலத்தில் இவ்

கனம் இவர்கள் ஆராதித்துவந்த ஜூப்பித்தர், ஜூனோ மு
தல் பலகோடி குட்டித்தேவர்கள், தேவதைகளுங், கெட்ட
ழிந்து சுட்ட சாமபலான பின்பு, இவர்கள் பகைத்து, வி
ரோகித கிறீஸ்துவர்களின் பிரதான ஆலயமாகவும், அவ
ர்களை ஆண்டு நடத்திவரும் அர்ச். பாப்புவின் வாசஸ்தல
மாகவும் மாறிப்போகுமென்று அன்று சபதங் கூறிக்கூடிய
மாக்கீமியனும் அவன் மந்திரிமார்களுங் கனவிலும் நினைக்க
வில்லை.

சங்கமாய் வந்து கூடினவர்களில், தம்பிரான்கள் எல்
லாருக்கு முந்திப் பேசுமபடி சுதந்தரம் பெற்றிருந்ததால்
ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய் எழுந்து, தான் இருக்கும் பட்
டணத்தில கிறீஸ்துவர்களாலே வந்த பல துன்பங்களை,
இட்டுக்கட்டி சமயத்துக்கு இசைவாய் விரிவாய் வாணித
தான்.

இந்தப் பட்டணத்திலே ஓர் நதி பிரவாகமாய்ப் பெரு
கி தன் கரையை உடைத்து எங்கும் பரவி வயல்களுக்குங்
குடிகளுக்குங் பெருஞ் சேதம் வருவித்ததாம். அந்த ஊரி
லே பூகம்பம் ஒன்று உண்டாகி, அதிாசசியால் வீடுகள் வி
ழுந்து பட்டணம் நாசமானதாம். வடபாகத்தில் மகா து
ஷ்டரான மிலேசச ஸூதியார் படை எடுத்து வர பிடியத்த
னஞ் செய்கிறார்களாம். தெற்கே பெருந் தொத்து நோய்
ஊர் எங்கும் பரவி ஐயங்களை உபாதித்து, கொள்ளையோ
கொள்ளையென்று உயிரகளை வாரிககொண்டு போகின்றதா
ம். இக்கியாதி துன்பங்களுக்குக் காரணமெதென்று தங்
கள் சிலைகளைக் கேட்டபோது, இவைகளெல்லாங் கிறீஸ்து
வர்களாலேதான் வருகின்றதென்றுங் கிறீஸ்துவர்களைத் த
ண்டியாமல் தயாளமாய் நடத்துவதால் தேவர்கள் கோபமா

யிருக்கிறார்களென்றுங், கிறீஸ்துவர்களுடைய மந்திர தந்திரங்களால இவ்வளவு கஷ்ட நிஷ்டைகள் உண்டாகின்றதென்றுந், தேவர்கள் சொன்னார்களாம். இன்னுஞ் சில இடங்களில், இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் ஆராதிக்கும் பரிசுத்தரான சுவாமி அங்கிருக்கு மட்டிந், தாங்கள் வாய் திறந்து பேசமாட்டார்களென்றும, அப்படிப் பேசாதபடிக்கு அவர்கள் வாயை அடைத்துப்போட்டாரென்றும, சில சிலைகள் வெட்கமின்றி சொன்னதுகளாம்.

தம்பிரான்கள் சொன்ன கதைகள் முடிந்த பின்பு சாஸ்கிரிகளும், வாசாலக நிபுணரும், தாங்கள் அறிந்ததையுங்கேட்டதையும் விரிவாய் எடுத்து, கட்டியும், கூட்டியும், பெருக்கியும் துலக்கியும், விஸ்தரித்துப் பேசினார்கள். இவர்கள் இப்படி கதாப் பிரசங்கஞ் செய்கையில் மாக்கீமியன தன் சலிப்பைக் காட்ட பலமுறை பெருங் கொட்டாவி விட்டு இங்கும் அங்கும் அசைந்து சுண்ணைத்துடைத்து விழித்துப் பாப்பான். இந்தச் சாஸ்கிரிகள், கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் வழக்கமாய்ச் சொல்லும் பொய்யான விஷயங்களைப் பிரமாதமாய் எடுத்து புதிதாய் நடந்ததுபோலே சொன்னார்கள். அப்படியே, கிறீஸ்துவர்கள் அநீதர் என்றும், கொலைக்கு அஞ்சாத பாதகரென்றும், சிறுபிள்ளைகளைக் கொன்று சாப்பிடும மாம்ச பக்ஷணிகளென்றுங், கடவுளை வணங்காத நாஸ்கிகளென்றும், இவைபோன்ற அபாண்டப் பொய்களைச் சொல்லும்போது கூடியிருந்த சங்கததார எல்லாரும்: “ஆ! தோஷம்! ஆ! அககிரமம்!” என்று வாயில் அடித்துப் பரம யோக்கியனுப்போல் இரண்டு காதையுங் கையால் பொத்திக்கொண்டு உருக்கிரூட்ச பூனைபோல் அபிரயித்தார்கள். இந்தக் கதைகளை இட்டுக்கட்டிச் சொன்னவர்கள் இலைக்கை

எல்லாஞ் சுத்தப் பொய் என்று அறிந்திருந்தாலுங் கிறீஸ்து
 லீர்கள் பேரில் பகையும் பழியும் எழுப்புவதற்கு ஏற்ற சாச
 னங்களென்று அறிந்ததால் இவைகளை வாய் கூசாமல் சொ
 ல்லத் துணிந்தார்கள்.

இவர்கள் எல்லாரும பேசி ஆனபின்பு கடைசியில் ப
 ண்டிதோகதமர்களுக்கும் மூன்றாம் பண்டிதரெனப் பெயர்
 பெற்ற சாஸ்திரியார் எழுந்திருந்தார். இவர கிறீஸ்துவர்களின்
 வேதாசாரம், ஒழுங்கு, கோட்பாடுகளையும், அவாகளுடைய
 மந்திர தந்திர மாயா ஜாலங்களையும், அவாகளுடைய மதக்
 கிரந்தங்களிலேயிருந்து வாசித்தவராம். இவர் எடுத்துக்
 கூறும் ஞாயங்கள் கிறீஸ்துவர்களின் வாயை அடைத்து
 அவர்கள் பேசாதபடி செய்யும் பலத்த ஞாயங்களாம். இவ
 ர் எந்த விஷயத்தைப்பற்றியாவது ஞாயம் எடுத்துப் பேசு
 மபோது பெரிய தம்பிரான் முதலாய் அவர் சொல்வதைத்
 தடுத்தது அது சரியல்லவென்று சொல்லக் துணியமாட்டா
 ராம். இவ்வித சாமாத்திய திறமையுள்ள சாஸ்திரியார் பெ
 யர் லோகப் பிரசசித்தமானதால் நாம் அது இன்னதென்று
 சொல்லவும் வேண்டிமோ?

கல்பூரண சாஸ்திரியார் எழுந்தவுடனே, எங்கும் வீச
 மெளனம் உண்டாகச், சற்றுத் தூரத்திலிருந்தவர்கள் இவ
 ர் வாயிலிருந்து வரும் கிவ்வியமான வார்த்தைகளை எல்லாம்
 ஒன்றுத தப்பவிடாமல் கேட்கும்படியாய் மெதுவாய்க் கிட
 ட நகர்ந்து வந்து, இரண்டு கைகளையுந் தங்கள் செவியின
 பின் விரித்துக் கண்ணைத் திறந்து மூச்சுவிடாமல், உறுக
 கவனமாய்க் கேட்டார்கள். சாஸ்திரியார் எழுந்து சொல்
 வார்

“தேவத்துவ இராஜனே ! கௌரவ நிறைந்த மந்திர ஆலோசனைச சங்கத்தாரோ ! சகல சாமபிராசசியமும் உந்த னாகு உண்டாகுக. யான கிறீஸ்துவாகளுடைய மதப் பிரபந்தங்களையும் இவர்கள் முன்னோராகிய யூத குலத்தாச் சாரியா எழுதிய கிரந்தங்களையும் ஆதியோடந்தமாய மூல பாஷையிலே வாசித்திருக்கின்றேன் இவர்கள் தாங்கள் முன் இருந்த நாட்டில, கொடும் பஞ்சம் ஒருகால வந்ததால் அதை விட்டு எஜிப்த தேசத்துக்கு குடியாய் வந்தார்கள். இவர்களுக்குத் தலைவனாயிருந்த ஹோசேப என்பவன் கபட மாய அங்கிருந்த தவச தானியங்களை எல்லாம் வாங்கிக்கொண்டதால் அந்நாட்டு அரசனான பாலதசார என்பவன் இவனைச் சிறையில் அடைத்து, இவர்கள் உன் தேசத்துத் தானியங்களைச் சாப்பிட்ட பிறகு தண்டனையாக வைக கோலால் செங்கல செய்து பெருமண்டபம் ஒன்று கட்ட வேண்டுமென்று கறபிக்கார. அன்றியும் இவர்கள் தங்கள் ஜாதிபாண்பபற்றி மகா விநோதம் நிறைந்த கதைகள் சொல்வதை அரசன் கேள்வியுற்று இவர்களில் மகா சாஸ்திரிகளான மோசேஸ், ஆரோன, என்ற இருவரையும் பிடித்து அவர்களுடைய மீசையையுந் காடியையும் பாதி மாத கிரஞ் சிறைத்து கோட்டைக்குள் அடைத்து தங்கள் ஜாதி யார் சரித்திரத்தை, கிரீக பாஷையில் எழுதச் செய்தான். சங்கத்தாரோ ! இவர்கள் எழுதிய அருமையான கிரந்தங்களை யான வாசித்திருக்கின்றேன். யான உங்களுக்குச் சொல்வதெல்லாம் அவர்கள் பிரபந்தங்களிலிருந்து எழுதித்துச் சொல்வதேயன்றி வேறில்லை இந்த ஜனங்கள் மகா துஷ்டர். தாங்கள் போகும் வழியிலிருந்த சகல ஜனங்களோடுஞ் சண்டைசெய்து அவர்களை ஜெயித்து குடிகளை நாசமாக்கிறார்கள். இவர்கள் வேதங்கம் கற்பனைப் பிரகாரம் எந்த

ஊரைப்பிடித்தாலும் அதிலிருக்கும் ஜனங்களை எல்லாம் ஒருவரையுந் தப்பவிடாமல் கத்திக்கு இரையாகவேணமெ.

“இவர்கள் இவ்விதஞ் செய்யுமபடி இவர்களைத் தூண்டி ஏவி விடுபவர்கள் இவர்களுடைய குருக்கள். பேராசை கொண்டவர்கள் ஒருகாலத்தில இவர்களின் இராஜாவாயிருந்த சவுல அல்லது பவுல் எனபவன் சிறையாக்கப்பட்ட அன்னிய தேசத்து அரசனாகிற ஆகாக என்பனை விடுதலை செயதபோது இநதக குருக்கள கூடி தங்கள் அரசனைக் கண்ட துண்டமாய் வெட்டிக் கொன்றுபோட்டார்கள்.

“சங்கத்தாரே ! இநதக கிறீஸ்துவர்கள் நாளது வரையிலுந் தங்கள் குருக்களின கொடுங்கோனமைக்குள் இருக்கின்றார்கள். இவர்களின குருக்கள ஒரு வராசதை சொன்னால்போதும். இவர்கள் நமது உரோமை அரசாட்சியை அடிபோடு அழித்து நமமெல்லோரையும் பட்டணத்தோடு சுட்டெரித்துப் போடுவதுமன்றி, தேவாக்களான நமது இராஜாக்களின் திவ்விய சிரசையுங் கொய்து அவர்கள் இரத்தத்தையுஞ் சிந்த அஞ்சமாட்டார்கள்.”

இதைக் கேட்டவுடன் எல்லாரும மயிர் சிலிர்த்து, உடல் நடுங்கி, வாய் புதைத்து “ஆ தோஷம் ! தோஷம் !” என்று வாயோடு சொன்னார்கள். அதன்பின்பு இராஜனை எழுந்த நின்று சொலவான :

“மந்திராலோசனை சபையாரே ! இநதக் கிறீஸ்துவர்களை நாம் பதைத்து அழிக்குமபடி நமக்கு வேறோர் காரணமுண்டு. இவர்கள் இராஜ துரோகிகள். நமது இராட்சிய மத்தியில், நமது இராஜதானி நகரில், நமது அதிகாரத்துக்குள் அமைநதிராத வேறோ மேலான ஞான அதிகாரத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். உலக சம்பந்த விஷயங்களிலும்

வேத விஷயங்களிலும் நாம பரிபூரண அதிகாரஞ் செலுத்தி வரும்போது, இநதக் கிறீஸ்துவர்கள் நமது அதிகாரத்தைக் குறைத்து நமக்குப் பதில் வேறொருவனை வேத விஷயங்களில் சலமையாய் நியமிப்பது தேச சட்டத்துக்கு முழுதும் விரோதமானது. நமது பிரஜைகளான இநதக் கிறீஸ்துவர்கள் இரண்டு பரஸ்பர விரோத அதிகாரிகளுக்குக் கீழ்ப்பட்டு வருவதால் இவர்கள் இராஜ பக்தியுள்ளவர்களாகவுந், தேசாபிமானிகளாகவும் இருப்பது கூடாத காரியம். தோளிலிருந்து செவியைக் கடிப்பதுபோல் நமது தேசத்திலிருந்துகொண்டே இவ்விதமாய் நமது இராஜாங்கத்துக்குப் பழுது எண்ணுபவர்களை நாம பூர்த்துக்கொண்டிருப்பது தகுமா? இநதக் குருக்களில் எவ்வும மது இராஜதானியில் அதிகாரஞ் செலுத்துவதை நாம் பார்ப்பதை விட, நமக்கு விரோதியாய் ஒருவன் வந்து நமது செங்கோலைக் கையினின்று பறிப்பதை பார்ப்பது நமக்கு அதிக சமமதம்.”

மாக்கீமியன், பெருந் குரலோடு, கொச்சைச் சொல்லால் பேசினாலுஞ் சங்கததார் எல்லாருங் கரகோஷ்டஞ் செய்து ஆர்ப்பரித்து “சபாஷ், சபாஷ்” என்று சொல்லிப் புகழ்ந்து, இராஜ கட்டளையை மேற்றிசைத் தேசங்களில் ஏக காலத்திலே பிரசுரஞ் செய்து, கிறீஸ்துவர்கள் எல்லாையும் பிடித்து இருநத இடமும போன இடமுந் தெரியாமல் அழிகுமபடி தக்க ஏற்பாடு எல்லாஞ் செய்தார்கள்.

அகன்பின் இராயன் தேர்த்துல்லியன் பக்கஞ் சமீபியில திருமபிக் கேட்பான்:

“நகர் அதிகாரி! இநத லேலையைப் பார்த்து நடத்தவுங் கிறீஸ்துவர்களை இரங்கமின்றி உபாதிக்கவுந் தக்க ஒரு

வன் இருப்பதாகச் சொன்னாயே. அவன் இங்கே வந்திருக்கிறானா?"

“மகா இராஜா! இதோ அஜீராய் நிற்கிறான். அவன தான் என மகன் கோவீனன்” என்று சொல்லி தோத்து லலியன் தன் மகனை அரசன் முன் கூட்டிவிட்ட, கோவீனன் முழங்கால படியிட்டு இராய் தேவதத்துவத்தை வணங்கினான்.

மாக்கீமியன் தன் முன் நின்ற பெருந் தடியனை உற்றுப் பார்த்தபின், குலங்க் குலங்கச் சிரித்துக்கொண்டு சொல்வான்:

“ஆஹா! வேலைக்குத் தகுந்தவன்தான். நகரத்திலே காரி! ஏன்? உனக்கு இவ்வளவு கோர ரூபமுள்ள மகன் உண்டென்று நாம நினைப்பதெல்லாம் தடி அடி வேலைக்குத் தகுந்த ஆள். பாவம் பழிகு அஞ்சாத பாமதுரோகிக்கு உள்ள குணங்களெல்லாம் இவன் முகத்தில் அச்சப்போல பதிந்திருக்கின்றதே!”

இதைச் சொன்னபின் கோவீனன் பக்கமாய்த் திரும்பினான். கோவீனன் முகமோ கோபத்தாலும், வெட்கத்தாலும், பாதத்தாலும், கோவைப் பழம்போல சிவந்ததுபோக அவன் தலை குனிந்து நின்றான்.

“அடே குறவா! நன்றாய் நிமிர்ந்து பாரடா. நமது குணம் இன்னதென்று உனக்குத் தெரியுமா? இட்ட வேலைக்குத் திட்டமாயச் செய வழ வழப்பும, அறை குறையும் வரப்படாது. முட்டாள்ப்பாலபோல குட்டிச் சுவரிலே முட்டிக்கொள்ளாதே. வேலைக்குத் தக்ககூலி. இட்ட வேலையைச் செய்வதில் சொட்டு வந்தால நீ பட்டு அறிவாய். கீழ் சொல்வது விளங்குதா? அற்ப சொற்ப தப்பி

தஞ் செய்தால் அதற்கு உன முதுகில் தெப்பல. அதற்கு மேல், தலைக்குப் பைசல் பார, நமது சேவகர்கள் கையில் தடியுமுண்டு தலையைக் கொய்ய கோடரியமுண்டு.”

இவ்விதஞ் சொன்னபின் எழுந்திருந்துபோகுமபோது புலவியன் ஒரு மூலையிலே மறைநாறபோல நிற்பதைக் கண்கண்டு: “ஓ! ஓ! நீயா, கீழத்திலைப் பிரப்பு! சற்றுக்கிட்ட வாடா” என்று சொல்ல,

புலவியன், வெளியில் சந்தோஷமாய் வருவதுபோல நடந்தாலும், புலியினிடம் பயந்து நடுங்கிப் போகிறவன் போல கிட்ட வந்தான். இவன் இராஜாநானிக்கு வந்த நாள் முதல் ஏது காரணத்தினாலேயோ இவன் மீது மாக்சிமியன் வெறுப்பாகவே இருந்தான். இவன் உள்வாளியாய் அனுப்பப்பட்டதால், சிலவிசை நானே சொல்வதையுஞ் செய்வதையுங் குறிப்பாய்ப் பார்த்து நியோக்கிலெசியனுக்கு இரகசியமாய் அறிவிக்குமபடி வந்திருக்கலாமென்று நினைத்தானே ஏதோ அவனைக் காணுமாபோதெல்லாம் அரசன் மனதில் கோபமும் பசையும் பொங்கிய புலவியனை இவ்வித கடுஞ் சொல்லால் பேசினதைக் கோவியன் கேட்டு இராயன் இருவருக்கும் ஒரே உள்வாய் அளந்ததால் மனசில் கொஞ்சஞ் சந்தோஷங் கொண்டான்.

மாக்சிமியன் புலவியனைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வான்: “அடே! அந்தக் கள்ள வேஷம் எல்லாம் நமது கிட்ட டிசல்லாது. உள்ளது உள்ளதுபோல இருக்கவேண்டும். 'காரியம் பெரிதன்றி வீரியம் பெரிதல்ல நீ இங்கே உள்வாளியாயிருந்து இராஜா ஆரோகிகள் யாராவொன்று காட்டிக் கொடுத்து அவர்கள் சொத்துக்களை நம்முடைய கையில் சேர்க்கும்படி வந்தவனல்லவா' இது மட்டுமே நீமக்கு இன்ன

றும் உன்னால் வந்ததில்லை. நீ பணம் மாத்திரஞ் செலவுக்கு வாங்கினதே அன்றி நமக்குப் பணம் வந்த வகையைக் காணோம். அடே! கிறீஸ்துவர்களிடமிருந்து நல்ல கொள்ளை அடிக்கலாம். நன்றாய் விழித்துப் பாரா. நம்முடைய சங்கத்தி உனக்குத் தெரியுமல்லவா? சற்று ஜாககிரதையாயிரு; இல்லாவிடில் பிரம்புங் கழியும் உன் முதுகில் சுரீர் சுரீர் என்று விழும். குற்றவாளிகளாய்ப் பிடிபடுகிறவர்களின் சொத்து நமக்குப் பாதியும் பிடிக்கிறவனுக்குப் பாதியுமாகப் பகுக்கப்படும். என்றாலும் விசேஷ காரணமிருக்கும் பட்சத்தில் சொத்து முழுதும் நமக்கே வந்து விடலாம். நல்லது நீ இப்போது போகலாம்.”

இராயன் விசேஷ காரணமென்றபோது, எப்போதும் அநதக் காரணமுண்டாகி அவன் வாயிலே பறிமுதல் செய்யுஞ் சொத்தெல்லாம் விழுமென்று அங்கிருந்தவர்கள் அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டார்கள்.

ச-ம். அதிகாரம்.

சகோதர சாமத்துரோகம்.

உடன் பிறந்தாரா, சுற்றத்தாரா எனறிருக்கவேண்டாம உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி, என்று ஒளவையாரா நாம சிறுபிள்ளைகளாய் இருந்தகாலத்தில நமக்கு படித்துக்கொடுத்த இநதப் பாசரம் பலமுறை மெய்யாய் நடந்தேறிவருவதை நாம் அதுபவவாயிலாய் அறிந்து துககித்திருக்கின்றோம். நமக்குச் சுற்றத்தாருஞ், சொந்தத்தாருஞ், சகோதரருமாயிருக்கிறவர்களே நமக்குள்ளிருந்து நம்மை விரோதித்து நமக்குக் கேடு வருவிக்கத் தேடுவதை நாம் பார்க்

குமபோது, சில சமயம் இருதயம் வெடித்து பிளந்துபோவதுபோல் அவஸ்தைப்படுகிறோமல்லவா? இப்படித் துரோகம் நினைப்பவர்கள் மனுஷ ஜெனமத்திலும் சோநதவர்களா? தூக்குவாதன் இவ்வித சகோதர சாமத்துரோகம் நினைத்து முடித்த கேவல மானிட விலங்கு.

குடிவெறியால் மயங்கிக் கிடந்தவன் மறுநாள் காலை யில் மயக்கநீர்து எழுந்தான். எழுந்தவன் கிட்ட புல்வியன், புதைவல காக்கும் பூதமபோல, காத்திருந்தான். துஷ்டசபாவமுள்ள வைரியைப் பிடித்தவன் அதுககு நல்ல இனாகொடுத்தது, பழகி வைத்து, அதைக்கொண்டு பின்னால் கபடற்ற புறவைப் பிடிக்க எத்தனிப்பதுபோல, புலவியனுந் தூக்குவாதனைத் தன் கைவசப்படுத்திய பின் அவனைக் கொண்டு கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்கலாமென்று எண்ணி, அவன் மயக்கந தெளிந்து எழுந்திருக்கும்பிடி காத்திருந்தான்.

தூக்குவாதன் கண்ணைத் திறந்து விழித்ததும், முந்தினராத்திரியில் நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் புல்வியன் அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தினான்: அவன் குடியும் வெறிமயக்கமும், சூதுவிளையாடினதும், பணமெல்லாந் தோற்றுப் போனதும், தப்பிக்கும்படியாய் இவன் காட்டின வழியும், எல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் எடுத்துக் கண முன் வைத்தான்.

• தூக்குவாதன் தன் நிரப்பாக்கிய ஸ்கிதியை நினைத்து மகிமயங்கி, மனநதமிடாரி, செய்வது ஏதென்றறியாமல் மலைத்துப் புலம்புவான்: “ஐயோ தெய்வமே! இனி நான் என்ன செய்வேன்? கிறீஸ்துவர்களோடு நான் போனால் இந்த அஞ்ஞானிகள் என்னைப்பிடித்து சித்திரவதைசெய்து

இரக்கமின்றிக் கொன்றுபோடுவார்கள். புல்வியனோடு செய்த ஒப்பந்தப்படி நடந்தால துன்பமின்றி சுகமே வாழலாம். ஆனாவிப்படிச் செய்வது...”

தூக்குவாதன் இவ்விதங் கலங்கி மயங்கி நிற்பதைப் புல்வியன கண்டு, இவனை வெளியே சமறுகாற்றாட உலாவ வருமபடி கூப்பிட, அவனும் நல்லென்று சமமதித்து இருவரும் போகும்போது, ‘கோவீனன ஏதோ அகஸமாத தாய வருவதுபோல வருதுகூடி இருவருக்கும் ஆசார உப சாரஞ் செய்த பின்பு சொல்வான்

“உங்களை நான் இவகேசநதித்தது நல்ல அநிர்ஷ்டம். என் தகப்பனாருடைய ஆயுதசாலையைப் பராகருமபடி என கூட வாருங்கள். மகா விநோத காட்சி அது.”

அதற்கு தூக்குவாதன்: “ஆயுதசாலையா? அநென்ன?” என்று கேட்க, கோவீனன சொல்வான்:

“ஆயுதசாலையென்றால் நமது தேச சக்தருக்களாகிற கிறீஸ்துவர்களை வதைத்துக் கொல்லும்படியாய் பலவகையான ஆயுதங்களைச் சித்தஞ் செய்திருக்கிற இடம். அநோ நிற்குங்கிழவன, கதுலன, நமமை உள்ளே கூட்டிப்போய் ஆயுதங்களைமெல்லாம் நமக்குக்காட்டி. விவரிப்பான்.”

எல்லாரும் உள்ளே பிரவேசித்தார்கள். விஸ்தாரமான அந்தச் சாலையில் பல வகையான கொடிய எத்தனங்கள் வரிசை வரிசையாய் இருந்தன. இவைகளைப் பார்த்துத் தூக்குவாதன் பயப்படுவதைக் கதுலன கண்டு: “மிருகிரா! நீ ஏன் பயப்படுகிறாய்? கிறீஸ்துவனாயிருந்தால்தான் பயப்படலாம். ஆ! இவைகளை நெருப்பில காயச்சி அக்கினிமய மாயிருக்கும் போது நீ பார்த்தால் அப்போதல்லோ நடுநடுங் குதூய்.”

கோர்வீனன் சொலவான். “கதுலா! இந்த ஆயுதங்க ளெல்லாம எப்படி உபாதிக்குமபடியாய் செய்யப்பட்டிருக் கின்றனவென்று இவனுக்குக்கொஞ்சம விவரித்துச்சொல்.”

கதுலன வெகு சநதோஷத்தோடு ஒவ்வொரு ஆயுத மாய்க்காட்டி அதின் குணமினனதென்று சொல்லிக்கொ ண்டி போகும்போது, ஒரீருசமயத்தில தனனை மறந்தாற போல, தான் விவரிப்பதற்கு உதாரணமாக ஆயுதங்களைச் சுழற்றும்போது தூக்குவாதனுடைய கண்ணுக்குங் காதுக் குஞ் சில சமயங்களில் பெரும் ஆபத்துவருவதாயிருந்தது.

கூமையுள்ள ஆணிகள் நிறைந்த ஷிகரங்களுஞ், ச தையைப் பிடுங்க குறமிகளும், உருக்கிப் பாயத்தை வாயில் ஊற்ற அகப்பைகளும், தூதப்புகுணிகள் நுனியிலுள்ள சவுக்குகளும், விளையங்களுஞ், சங்கிலிகளும், வாள, எட்டி, கோடரி, கட்டாரிகளும் இன்னும் பலவிதமான பயங்கர ஆயுதங்களும் இருந்தன. கதுலன இவைகளை ஒவ்வொன்றா யாக காட்டி, இந்தத்தகைக கண்ட புலியைப் போல, பூரித்த மனதோடு விவரித்தான்.

இவைகளைப் பாராததின்பு, தூக்குவாதனை ஸ்நான ஜாகைகள் பக்கங் கூட்டிப்போய வழியில் சமபூரணமாய்ச் சாப்பிட்டு நன்றாய்க் குடிக்கச் செய்தார்கள். அதன்பின் கு து விளையாட உட்காருந்நாகள தூக்குவாதன விளையாட்டி லெல்லாம தோற்றுப்போனான். புல்வியன இவனுக்கு வே ணடிய பணங்கொடுத்து, கொடுக்கக் கொடுக்க ஒரு சீட்டில இவ்வளவென்று பதிந்தது கொள்ளான இப்படி விளையாடும் படி இம்மூன்றுபேரும் அதிகாலையிலும் சாயரணையிலும் அந்தரங்கமாய் வந்து கூடுவார்கள். மற்றநேரத்தில் தூக்கு

வாதன் தன்னைப்பற்றிக் கிறீஸ்துவர்கள் சமூகியப்படாத பிடி அவர்களோடு கலந்து போவான்.

இராஜ சட்டம் பிரஸ்தாபமானவுடனே கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் சமூகியிற பாயந்து அவர்களெல்லாரையும் பிடிக்குமபடியாய் கோவீனன் எத்தனித்திருந்ததால் அதற்கு முன், குருக்களுங் கிறீஸ்துவர்களுந் தேவ ஆராதனைச் சடங்குகளுக்கு வந்து கூடுஞ் சுரங்கம் இன்னதென்று தூகுவாதன வழியாய் அறியும்படி இவ்வினத்தன பக்கமாய் இணக்கினான். தூகுவாதன் இகினிமத்தநதான் பங்கிராசோடு, நாமமுன் சொன்ன துபோல், கலிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துக்குள் போய் அஷ்டயாளம் பல இடங்களில் கபடமாய்க் குறித்து வந்தான் அப்போது நல்ல மேய்ப்பன் சித்திரத்தைப் பார்த்தபோது அவன் மனநிறும்புவகாகத் தோன்றினாலும் கதலன் காட்டிய கொடிய ஆயுசங்களும் புலவியனுடைய கடன முறிகளும் நினைவில வரவே கெட்டுப்போகும் வழியைத் தேடத் தீர்மானித்தான்.

சுரங்கத்தைப் பற்றித் தூகுவாதன் சொன்ன பல விஷயங்களைக் கோவீனன் குறித்துக்கொண்டு இராஜசட்டம் பிரசுரமான நாளிலேயே இந்நதச் சுரங்கத்துக்குள் போய் கூடியிருக்குங் கிறீஸ்துவர்கள் எல்லாரையும் பிடிப்பதாகத் கிட்டஞ் செய்தான்.

புலவியன் கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்க எடுத்தது வேறே உபாயம். இராஜதானியிலிருக்கும் குருக்களையும் கிறீஸ்துவர்களில் பிரதானமானவர்களையும் முகத்தைப் பார்த்து இன்னொன்று அறிந்துகொள்வதுதான், தனக்கேற்ற வழியென்றும் இப்படி அறிந்தால் இந்நதக் கிறீஸ்துவர்கள் என்கே இருந்தாலும், எவ்வளவுதான் வேஷம் போட்டுக்

கொண்டு வெளிப்பட்டாலும், அவர்களை எளிதில் கண்டு பிடிக்கக்கூடுமென்றும் அறிந்து கொண்டான். இதற்காக, கிறீஸ்துவர்களும் குருக்களுஞ் சுரங்கக் கோவிலில் கூடி ஹெபஞ் செய்யும்போது கனககுத தப்பாமல் அறிவிக்கவே ண்டிமென்று தூக்குவாதனைக் கபடாய் இணக்கினான்.

தூக்குவாதன தனசகோதரர்களைக் காட்டிக்கொடுக்கும் இந்தக் கொடிய துரோகத்திற்குச் சமமதிதது, ஏற்ற சமயம் இன்னதென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போப்பட்ட சமயஞ் சமீபத்தில் வந்தது. தூக்குவாதனோடு மனநகிருமபிள மரக்கல், மார்செல்லியான், என்ற இரு வருக்குந் தியாக்கோன் பட்டமும், இவ்வாறு தகப்பன திரான்குயிலீன்ஸ் என்பவருக்குக் குருபட்டமும் கொடுக்குஞ் சடங்கு சுரங்கக் கோவிலில் நிறைவேற்ற நாள குறித்திருந்தார்கள்.

குறித்த நாளில் தூக்குவாதன பதவி விசுவாசமுள்ள கிறீஸ்துவனைப்போல வேஷமெடுத்தது, தனனுடனே புலவியனையுங் கிறீஸ்துவனைப்போல உடுத்திக் கூட்டிக்கொண்டு, இரகசிய பாதை வழியாய் கோவிலுக்குள் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் வந்தான். புலவியன் கோவிலுக்குள் கிறீஸ்துவர்கள் சேர்வதுபோல வெகு சமர்த்தாய் செய்து எல்லாறாயும் நன்றாய்ப் பாக்குமபடி ஏதுவான ஓர் இடத்தில் இருவரும் நின்றார்கள். அப்போது பாபபுவாயிருந்தவா பெராமார்செல்லீன்ஸ், வெகு விருதகாப்பியர். அன்புநதையுஞ் சாந்தமும் அவதாரமானுபோல தோன்றினார். வெளியிலிருக்கும்போது வேத கலகம் நிமித்தம் எல்லாறாப்போல வித்தியாசமின்றி உடுத்தியிருந்தாலுங் கோவிலில் விசேஷ சடங்குகள் செய்யும் நாளில் நமது காலத்தில் அணியும்

உடைகளுக்கு ஏறக்குறைய சமானமான வஸ்திரங்களை அணிந்திருந்தாரா. வஞ்சகனான புல்வியன் இவரை முக்கியமாய்க் குறிப்பிட்டுப் பார்த்தான். அவர் உயரம், முகரூபம், கண்களின் நோக்கம், நடை உடைபாவனை, சத்தங் குரல் பேச்சு முதலியவைகளை வெகு நுணுக்கமாய்ப் பார்த்துக் குறித்தபின்பு வெளியே வரும்போது தனக்குள்ளே சொல்வான் : “ அந்தக் கிழவன் யாரென்று தெரியும். இனி இவன் வெளியே எப்படித்தான் வேஷம்போட்டு மறைந்து வந்தாலும் என் கண்ணுக்குத் தப்பமாட்டான்.”

டு-ம். அதிகாரம்.

கன்னிகா இரத்தம்.

குருப்பட்டங் கொடுத்த சடங்கு முடிந்த மறுநாள் அக்நேசி நித்திய கன்னிமையின வார்த்தைப்பாடு கோவிந்தன் எல்லாரும் முன் கொடுக்குஞ் சடங்கு நடந்தது. கொடிய வேத கலகம் வர இருந்ததால் துஷ்டா பிலனற்ற பெண்களையும், ஏழை எளியவர்களையும் முதலாய் தப்படிமாட்டாராகளென்று அக்நேசி யோசித்து, சேசநாதரிடம் வெற்றி மாலை சூடி, கையில ஜெயவீருது ஏந்திப்போகும்போது, பரிசுத்த கற்பின அறிகுறியாக சுகந்த வாசனை வீசும் வீலி புஷ்பத்தையுங் கொண்டுபோக அவர்வற்றிருந்ததால் வேத கலகம் துவக்குமுன்னே பரிசுத்த கன்னிமையின நித்திய வார்த்தைப்பாட்டை சேசநாதர் சுவாமிகுருக கொடுக்க இன்று கோவிலுக்கு வந்தாள்.

அக்நேசி, சீராவின் உன்னத தர்ம ஒழுக்கத்தை அறிந்த நாள் முதல அவளை நன்கு மதித்து அன்பாய் ஆதரித்து

வந்தாள். இன்று தான் கன்னிமை வார்த்தைப்பாடி கொடுக்கும்போது தனனோடு சீராவுங் கொடுத்து சேசநாதருக்கு முழுதும் சொந்தமாய் இருக்கும்படியாக அவனையும் இந்த நாள் சடங்குக்குத் தயார செய்திருந்தாள்.

அக்நேசியுஞ் சீராவுந் தங்களுடைய பாகசியமான சுப செய்தியை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் கடைசிமட்டுமறைத்து வைத்திருந்தார்கள. கடைசிராளில் சீரா தனது பாகசிய அதிகாஷ்டத்தை செசீனிகஞ்ச சொல்லுமபோது, செசீவி சொல்வாள்:

“நல்லது, நல்லது, சீரா ! இப்படித்தான் நல்ல சமாச்சாரங்களை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் ரீபா வைத்துக் கொள்ளுகிறது ! இதுதானா சகோதர வாஞ்சை ?”

சீரா அவளைத் தேற்றிச் சொல்வாள். “செசீவி ! வருத்தப்படாதே. நான் வாரத்தைப்பாடி கொடுக்குஞ் செய்தி இரகசியமாய்க் காப்பாற்றவேண்டியிருந்ததால் நான் ஒருவருக்குஞ் சொல்லவில்லை.”

“அப்படியானால் நான் இந்தச் சடங்குக்கு வரக்கூடாதோ ?”

“ஆ செசீவி ! சுகமே வா. வந்து எல்லாம் நன்றாய்ப் பார்.”

“நான் பார்க்கிறது இருக்கட்டும் சீரா, ஆனால் நீ என்ன உடுப்புப் போட்டிருப்பாய் ? இந்த சடங்குக்கு என்னென்ன அவசியம் ?”

சீரா தான் போடவேண்டிய உடுப்பு, அதின் அளவு, கிழம், நடக்குஞ் சடங்கு, எல்லாவற்றையும் விவரமாய் அவளுக்குச் சொன்னாள்.

“ஓ சீரா! எவ்வளவு நோத்தியான சடங்கு. இனனம் ஒரு கேள்வி மாதிரிதான் : கோபிததுக்கொள்ளாதே. இநதச் சடங்கு எப்போது, எந்த இடத்திலே நடக்கும? நான் வரலாமென்று நீ சொன்னதால் நான் வரும்படியாக இடமும் நேரமும் அறியவேண்டாமா?”

சீரா, இடம், நேரம், எல்லாஞ் சொன்னபின்பு செசீவியைப் பார்த்து: “ஏன? செசீவி இனதைக்கு நீ கேள்வி மேல கேள்வி கேட்டு எல்லாம் அறியும்படி விநோத பிரியமாயிருக்கறாய். உலக கவலை உன மனதிலே வருகிறதோ? காரணமென்ன?” என்று தமாஷாய் கேட்க, செசீவி சொல்வான்:

“நல்லது, நல்லது, சீரா! ஆனைக்கொருகாலம் வந்தால் பூனைக்கொருகாலம் வருமென்பார்கள். உனக்கு ஏதோ இரகசியம் உண்டென்று நீ அதை ஒருவருக்குஞ் சொல்லாமல் ஒளித்து வைத்தாயல்லவா? இப்போ எனக்கும் ஒரு இரகசியம் உண்டு. நான் அதை ஒருவருக்குஞ் சொல்ல மாட்டேன்.”

கபடு குது அறியாத செசீவி இப்படிப் பிரமாதமாய்ப் பேசுவதைக் கேட்டு சீரா குலுங்க குலுங்கச் சிரித்தாள். செசீவி சிலவு பெறுகக்கொண்டு, தன்னை அன்பாய்த் தாய் போல் ஆதரித்துவரும் லுசீனாள் வீட்டுக்குப்போய் அநத அம்மாள் காவில் விழுநது தேமபித தேமபி விம்மி அழுதாள். லுசீனாள் அவளைத் தூக்கி அணைத்து, கண்ணைத் துடைத்து, ஆறுதல் சொல்லி இவள் துக்கத்தின் காரணம் இன்னதென்று அறிந்த பின்பு, இருவரும் ‘திமோனிசியஸ்’ என்ற குருவினிடம் போய்ப் பேசி அவர் சமமதம் பெற்ற பிற்பாடு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். செசீவியின்

முகஞ் சமமனசுவின் முகம்போல் சநதோஷத்தால மலாநதி
ருந்தது.

அக்நேசி வாத்தைப்பாடுகொடுக்குமபடி குறித்த நா
ளிலே, லுசிஞானம், அவள் செல்வ புகதிரனும், அக்நேசியி
ன விருத்தாப்பியரான தாய தந்தையரும், சிபஸ்தியாரும்,
அநதச் சடங்கைப் பாககுமபடி வந்திருந்தார்கள் பீடம
வெகு அலங்காரமாய ஹோடிககப்பட்டிருந்தது. தங்கம்
வெள்ளியால செய்யப்பட்ட சுடா விளக்குகள் தெளிந்த பி
ரகாசம் என்கும் வீசின. பீடத்தின் மேற்படியில் அர்ச.
இராயப்பா இருந்த சிறந்த ஆசனம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருந்
தது.

கன்னியமங்கைகள் இருவரிருவராய வர்சையுடன் வர
இவர்கள் மத்தியில் இரண்டு போ தூய வெண்மையான
உடை அணிந்தது பீடத்தின் அருகில் சோந்தவுடனே அர்ச.
பாப்புவின் முன முழங்காலிலிருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் மோக்ஷ மதுர இன்பத் தொனியோடு,
வான தூதாகளே பாடினதுபோல், தேவ ஸ்தோத்திர கீர்
த்தனைகள் பாடுஞ் சப்தங் கேட்டது. பாட்டுமுடிந்தபின்
இவ்விருவரிடத்தில் அர்ச. பாப்பு சில கேள்விகளைக் கேட்க
அவர்களும் தகக மறுமொழி சொன்னார்கள். அர்ச. பாப்பு
கன்னியாஸ்திரி அநதஸ்தின் மேனமையையும், பாகசியத்
தையும் பற்றி புத்தி சொல்லி, அவர்கள் இனி ஆக்தும சரீ
ர சுத்தத்தோடு சமமனசுகளைப்போல் ஜீவிக்கவேண்டுமெ
ன்றுந், தேவமாதா அவர்களுக்கு நன்மாதிரிகையாய் முன்
நடந்து வழி காட்டுவாளென்றும், இந்தக் கன்னியர்தான்,
வேத புஸ்தகஞ் சொல்வதுபோல், தேவசெமமறிப்புருவைப்
போகும் இடந்தோறும் போவார்களென்றும், இவர்கள் லேசு

நாதரைத் தங்கள் பிரிய பத்தாவாகத் தெரிந்துகொண்டதால், உலக ஸ்நேகம், பறறு, எல்லா முற்றும் நீக்கி சேசநாதர் ஒருவரையே ஸ்நேகித்து அவர் ஒருவருக்கே பிரியப்படுமபடி பிரயாசப்படுவது அவர்கள் முக்கிய கடமையென்றும் இவ்வாறாய் பல புத்திகளைக் கூறினார்.

இருதப் பிரசங்க முடிவில் அர்ச். பாப்பு இவர்கள் அணிந்துகொள்ளவேண்டிய உடையை ஆசீர்வதித்துக் கொடுக்க, இவர்கள் தோழிமாகள் உதவி செய்ய, அதைமேல் அணிந்த பின்பு அலங்கார புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட முடியை இவ்விருவர தலைமேலவைத்தார்கள்.

அக்நேசியுஞ் சீராவுந் தங்களுக்கு வந்த உன்னத பாகியத்தை நினைத்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சிந்தி சாவேசுரனுக்கு நன்றியறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் யாரோ கூட்டத்தினர் நடுவில் பரபரப்புடன் வருஞ்சத்தங் கேட்டார்கள். யாரென்று பராகையில் செசீலி மகா ஆவல் ஆத்திரத்தோடு அர்ச். பாப்புவின் முன் முழங்காலி லிருப்பதைக் கண்டார்கள். அர்ச். பாப்பு செசீலியைப் பார்த்து : “ மகளே ! உனக்கு என்னவேனும” என்று கேட்க, செசீலி : “ பரிசுத்த பிதாவே ! நான் சேசநாதருக்கு என்னை முழுதும் ஒப்புக் கொடுத்து மாணமட்டுங் “கன்னி யாஸ்திரியாய், இங்கே இருக்கும் இந்த இரண்டு பேரைப் போல், நானும் இருக்க ஆசையாயிருக்கிறேன்.” என்று சொன்னாள்.

அக்நேசியுஞ் சீராவும அடைந்த சந்தோஷம் இமமாதிரிமென்று வர்ணிக்க வார்த்தைகளில்லை. செசீலி எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தன் ஆசையை அதுகூலமாய் முடித்தாள் என்று இருவரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

சடங்கு முடிந்து போர்வையும் உடையும் அணிந்த பின்பு தலையில் வைக்கும்படி முடி கொண்டு வந்திருக்கிற ளாவென்று கேட்டதற்கு, செசீலி தன் உடைக்குள் மறை தது வைத்திருந்த முள்ளால பின்னிய முடியை எடுத்துக் காண்பித்து சொலவாள்.

“ பரிசுத்த பிதாவே ! என் திவ்விய பத்தாவுக்கு நான் கொடுக்கும்படி எனக்குப் புஷ்பங்களிலலை. அவரும் என் நிமித்தம் புஷ்பங்களால் செய்யப்பட்ட முடியை அணிய வில்லை. நான் பரம ஏழை. ஆகையால் என திவ்விய பத்தா தமது தலையில் வைத்திருந்த முடியைப் போல் எனக்கும் ஒரு முடி கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் கேட்டால் அவர் மனதில் வருத்தப்படுவாரா? இதுவுமன்றி புஷ்பங்களால் பி ன்னுமுடி புண்ணியங்கள் உண்டென்பதின் அடையாளம். ஆனால் பத்தியி னறி வரணமிகிடகமும் என் இருதயத்தில் முள்ளுகளன்றி புஷ்பங்களை கிடையாது.”

செசீலி இப்படிச் சொல்லுமபோதே அக்நேசியுஞ் சீராவுந் தங்கள் தலைமேலிருந்த புஷ்ப முடியை எடுத்தது அவள் தலைமேல் வைப்பதைக் கண்ணிலலா செசீலி பார்க்க வில்லை.

ஆன்று கோவிலில் நடந்த இந்நத சடங்கைப் பார்க்கும்படி கூடியிருந்த அனைவோருஞ் சாவேசுரனுக்கு நன்றி அறிதலான் ஸ்தோத்திர கோததனைபாடினபின்பு அரசு. பாப் புவின் ஆசீர்வாதம் பெற்றுத் தங்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனார்கள்.

கூ-ம். அதிகாரம்.

அக்நேசியின் கிராமம்.

துன்பழம் இன்பழந் கழலுந் சக்கரம்.

உரோமாபுரிக்கு கிழக்கே சுமார இரண்டு மயில்த் தூரத்தில் அக்நேசிக்குச் சொந்தமான நொமெந்தான் என்ற சிறந்த கிராமம் ஒன்றுண்டு. இந்த கிராமத்துக்கு, நிதகிய கன்னிமை வார்த்தைப்பாடுகொடுத்த மூன்றுபாககியவதிகளும், இந்த சுபநாளை ஜெபத்திலும், அமரிக்கையிலுஞ் செலவழிக்க வேண்டுமென்று, சடங்கெல்லாமுடிந்த பின்பு வந்தார்கள்.

அக்நேசியின் கிராமம் எவ்வீத வளப்பும வளப்பமும அமையப் பெற்று, சப்தம சந்தடியின்றி பூரண சமாதான நிலையிலிருந்தது. அக்காலங் குளிரகாலமானதால், சமீபத்திலிருந்த அப்பெனீனு வென்ற மலையின் சிகரம் வெண்பனிக் கட்டியால் மூடப்பட, ஆகாயந தெள்ளிய பிரகாச ஒளியால் விளங்க, வானமண்டலம் மேக மறைவின்றி நீல போரவை அணிந்ததாகத் தோன்றும். இந்தக் கிராமத்திலுள்ள ஜீவ பிராணிகளெல்லாந் தங்கள் செல்வ பெருமாட்டியை அறிந்து அங்கீகரித்தாற்போல் அவளுக்கு அனபும பட்சமுங் காட்டின. புறக்கள் அக்நேசி தலையிலுந் தோளிலும் வந்து உட்காறும். ஆட்டுக் குட்டிகள் அக்நேசி வருவதைக் கண்ட தக்ஷணமே துள்ளிச் குதித்து ஒடி வந்து அவள் கையில வைத்திருக்கும் பசுமபுல்லை பறித்துச் சாப்பிடும். ஆனால் இவைகளைப் பார்க்க, வீட்டின் காவலாயிருந்த சிங்கம் என்ற பாரி வேட்டை நாய் காட்டின அறிவும் பட்சமும் அதிகமேயிட்டது. கதவோரத்தில் சங்கிவியால் கட்டியிருந்த

இந்த நாயின் கிட்ட வேலைக்காரரில் ஒன்றிரண்டு பேர் மாத்திரந்தான் அண்டலாம். அக்னேசி அதன் கிட்ட வந்தால் அது கீழே படுத்து, வாலே ஆட்டி தன்னை அவிழ்த்து விடுமபடி கெஞ்சுவதுபோல் சத்தஞ் செய்யும். அவிழ்த்து விட்டால் அவள் போகும் இடமெல்லாம் ஓர் ஆட்டிக்குட்டிபோல் சாதுவாய் கூடவே வரும். அவள் உட்கார்ந்தால் அதுவும் அவள் காலை கிட்டப்படுத்து அவள் முகத்தை உற்றுப் பார்த்து அந்தச் சூதா மாது தன்னைக் கொஞ்சமபடி காத்திருக்கும்.

சேசநாதருக்குத் தங்களைச் சொந்தமாய் ஒப்புக்கொடுத்த மூன்று கன்னிகாரதனங்களுந் தாங்குள் அன்று பெற்ற பாக்கிய அநிஷ்டத்தினபேரில் உட்காரநிநுநது கலந்து பேசி, அதற்கு மேலான பாக்கியம், அடுத்த நாள் காலையில், வானமண்டலங்களுக்கு மேலாயிருக்கும் மோகக்ஷமண்டலத்திலே சேசநாதர் கொடுக்கும் நித்திய பாக்கியநதானென்று சொல்வார்கள். சில சமயத்தில், செசீனி தங்களை ஏயத்துப் போட்டதைப்பற்றி அவளோடு வாதாடி தமாஷாயுஞ் சந்தோஷமாயும் பேசுவார்கள். செசீனி வெள்ளிகலசம் ஒலித்தாற்போல் கிண் என்று சிரித்து மகிழ்ந்து அவர்களைப் பார்த்து: “நல்லது, நல்லது. உங்களை நான் இவ்வளவோடு விட்டேனோ? அடுத்த நாள் காலையில் வரும் இதிலும் மேலான பாக்கியத்துக்கு யா முந்திப்போவார்கள்? பார்க்கலாம். உங்களுக்கு முந்தி நான் போகாவிட்டால் நானாகப்போதி செசீனி” என்று சபதம் கூறுவாள்.

இவ்விதம் மூவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், படியோலா அக்னேசியைப், பார்க்கும்படியாய் வந்தாள். படியோலாவின் தந்தை, பாபியன் இதற்குச் சில நாளுக்குமுன்

இறந்து போனான். தந்தை இறந்ததின் நிமித்தம் வெகு வாய்த் துக்கப்பட்டு வீட்டுக்குள் பபியோலா இருந்தகாலத்தில், அக்நேசி கேதம விசாரிக்க அவளிடஞ்சென்று ஆறுதலான பல வாததைகள் சொல்லி மனதைத் தேற்றினான். அக்நேசி சொன்ன ஆறுதலான மொழிகள், மற்றெவா சொன்னதைப்பாக்கிலும், பபியோலாவின் மனதில் நன்றாய்ச் சார்ந்து ஆறுதல் தந்தது. கபடு களங்கமற்ற மாசற்ற இந்தச் சுகந்தரிவதனம் தேவ வரப்பிரசாத கதிர்வீச, இவள் சொல்லும் வார்த்தைகள் இருதயத்திலிருந்து நேரோ வந்த தால் இவைகள் துக்கம் நிறைந்த மனதுக்கு ஏதார்த்தத்தில ஆறுதல் கொடுத்தனவென்பது ஆச்சரியமோ?

தோட்டத்துக்குள்ளே பபியோலா வரும்போது அதன் ஒரு பக்கத்தில் மூன்று கன்னிகா ரத்னங்களும் ஒன்று கூடி ஆனந்தக்கடலில் ஆடியிருப்பதைக்கண்டு சற்றுப் பிளவாங்கினான். செல்வ அக்நேசி, தன் அடிமையோடுங், கண்ணில்லாத பரம ஏழையோடுங் கலந்துகூடி சகோதர வாஞ்சையோடு மகிழ்ந்து இருப்பதை பபியோலா பார்த்து, இவர்கள் மத்தியில் தான் போவது யுத்தம் அல்லவென்று வந்த வழியே கொஞ்சந்தூரஞ் சென்று தனக்குள் யோசிப்பான்: “இந்த மூன்றுபேரும் எவ்வளவு பாக்கிய சந்தோஷமாயிருக்கின்றார்கள். இதன காரணமென்ன? நானும் இவர்களைப் போல் சந்தோஷகரமாய் ஏனிருக்கக்கூடாது? ஆ! எனக்கும் இவர்களுக்கும் நடுவில் ஏதோ கடக்கக்கூடாத பெருஞ் சமுத்திரம் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்றது.” இவ்வாறு தனக்குள் சிந்தித்து அப்பால் போனான்.

மூள்ளில்லா ரோஜா புஷ்பமும் இல்லை. துக்கக் கலப்பில்லாத சந்தோஷமும் இல்லை. அக்நேசிக்கு இவ்வளவு

பிரகாச ஒளிவோடு துவக்கின நாள் முடியுமுன்னே கார்
மேகங்கள் வந்து கூடி பிரகாசத்தை சற்று மறைத்தன.
அஃதெவ்வாமெனில் அக்நேசியைப் பார்க்குமபடி பபியோ
லா புறப்பட்ட அதே நாளிலே புல்வியனும், பாபியன தன
க்குச் சொன்ன உறுகிமொழியை நம்பிக்கொண்டு, அக்நே
சி இருந்த கிராமத்திற்கு வந்தான்.

மந்தப் புத்தியுள்ள பாபியன், அக்நேசி தன் இனிய
பத்தாவாகத் தெரிந்துகொண்ட சேசுநாதா சுவாமியைப்
பற்றி ஞான அர்த்தத்தில் சொன்ன மொழிகளை லோக அர்
தத்தில் எடுத்து, அவன் புலவியன் அணிந்திருக்குங் கண்ண
ஆழிகளின் நிமித்தம் அவன் பேரில் காதல் வைத்திருக்கிற
னென்று புலவியனுக்குச் சொன்னதை இவன் மறந்து போ
கவில்லை. தன் கருத்தைத் துலக்கமாய வெளியிட்டு அக்
நேசியின் சமமதம் பெறுமபடி தக்க சமயம் எப்போ வரு
மென்று காத்கிருந்தான். அக்நேசி தனியே கிராமத்தில்
வந்திருக்கின்றனென்று அறிந்த மாசுதிரம இதுதான் உஜி
த சமயமென்று உடனே புறப்பட்டான். தோட்டத்துக்
குள வந்து காவற காரனிடம் அக்நேசியுடன் தான் தனி
யே, ஓர் முக்கிய சங்கதியைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று
பலமுறை அலட்டிக்கேட்டதினபேரில் அவன் கடைசியாய்
அக்நேசியிருந்த இடத்தைக் காட்டினான். அப்போது சூரி
யன் அஸ்தமிகும வேளை அக்நேசியின் தோழிகள் தங்
கள் அலுவலைப் பார்க்க இங்குமங்கும போயவிட்டார்கள்.
அக்நேசி, பூங்கொடிகள் அடாநது எங்கும படாநது, குளம்
நிழல் செய்யுமிடத்திலிருந்து புஷ்பங்களை ஒவ்வொன்றாய்
எடுத்து சரமாய்க்கோத்து, மாலை கட்டிக்கொண்டிருந்தான்.
அவன்கிட்ட சிங்கம் தன் வழக்கம்போல் படுத்திருந்தது.

வேற்றாள் வருவதைக்கண்ட சிங்கம் தலையைத் தூக்கி சற்று மெதுவாய் உறுமிப்பார்த்தது. அக்நேசி தன கை விரலைக் காட்டவும் சப்தம் அமராதது. புல்வியன் மரியாதையாய் வந்தாலுந் தன் எண்ணம் அதுகூலமாய் முடியுமென்ற பூரண நம்பிக்கையாலோ, தன் சொந்த வீட்டுக்கு வருவதுபோல தாராளமாய் வந்து அக்நேசியுடன் சொல்வான் :

“செல்வ அக்நேசி ! உங்களைக் கண்டுபேசி என் மனதில் உங்கள் மட்டிலுள்ள நல் எண்ணத்தை வெளியாக்க உங்களைத் தேடிவந்தேன். நான் வந்த நாளும் அதிரஷ்டமுள்ள நாள்.”

அக்நேசி அன்று காலமே தனக்கு வந்த அதிரஷ்டத்தை நினைத்துச் சொல்லுவான் :

“ஓ ! இந்த நாள் என் ஜீவிய நாளின் பாக்கிய நாள். என் மனம் சந்தோஷகதால பூரித்திருக்கின்றது. இதிலும் அகிக பாக்கியமுள்ள நாள் இன்னம் ஒன்றுமாதிரிம இருக்கின்றது.”

புல்வியன் இதைக்கேட்டு, அக்நேசி தான் வந்ததைப் பற்றி இப்படிப் பேசுகிறாளுென்று மனதில் அக்களிப்படைந்து மறுமொழி சொல்வான் :

“அக்நேசி ! பூங்கொடி மாதே ! நீங்கள் சொல்லும் அந்தப் பாக்கிய நாள், உங்கள் மனதைக் கவாநதுகொண்ட புருஷோத்மனோடு மங்கல விவாக முடிக்குஞ் சுபநாளாய்த் தானிருக்கவேண்டிம.”

“ஆ ! அந்த ஞான விவாகமும் இன்று முடிந்தது. இது என் இனிய அன்பரின் சுப்ராள்.”

“இந்த சுப நாளை உத்தேசித்தோ அந்த அலங்கார புஷ்ப முடியை அணிந்திருக்கிறீர்கள்?”

“ஆம். அவரையன்றி வேறெவரையும் நான் சிநேகிதேன் என்பதின் அறிகுறியாக இதை நான் வைத்திருக்கின்றேன்.”

“இந்தப் பாக்கியம் பெற்ற அதிர்ஷ்டசாலியா? நான் அல்லோ இதற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தேன். எனக் கல்லோ நீங்கள் நம்பிக்கை வாகுக் கொடுத்தீர்கள். உங்கள் நினைவிலும் நெஞ்சிலும் பதிந்திருக்கும் ரூபம் என் ரூபம் அல்லவா?”

அக்னேசி புலவியன் சொன்ன மொழிதனை முற்றுந் கவனிக்கவில்லை. களங்கமற்ற மாசற்ற கண்ணி ஆனால் லோக சம்பந்தமான விஷயங்களைப்பற்றி சற்று நினையாமல் தன் இருதயத்தின் திவ்விய பததாவாயத் தெரிந்துகொண்ட சேகராதரைச் சிந்தித்து அவாபேரில் கருத்தாய் இருந்தாள். அவளுடைய வதன கமலம் மலர்ந்து பிரகாச வடிவோடு காங்கி வீசினது. அவள் இரு கண்கள் மோகக் பரவசமானவள கண்களபோல் துலங்கினது. இந்த ஆனந்த பரவசத்திலிருந்த அக்னேசி எழுந்து நின்று, தன் முன் கலங்கிப் பதறி இருந்த புலவியனை உற்றுப் பார்த்து மகத்துவ மேனமையோடு சொல்வாள் :

“என் இனிய அன்பர் என் இருதயத்தின் பத்தர். அவர் இதழ் தேனும் பாலுஞ் சொரியும். எனக்கு அலங்காரமும் ஆபரணமுமானவா அவரே.”

புலவியன் இதன் அர்த்தம் இன்னதென்று அறியமாட்டாமல், இவள் உன்மத்தங் கொண்டவளோவென்று தனக்குள் சிந்திக்கும்போது, அக்னேசியின் சுந்தர வதனமூங்

களங்கமற்ற பார்வையும் இவன் அஞ்சி நடுங்கும்படி செய்ய, அப்பெணமணி தன் கண்ணுக்கு மாதிரித் தோன்றும் ஒருவரோடு பேசுவதாகத் தோன்றினான். பரவசஸ்திதி முடியவும் அக்நேசி தன் சுய நிலைக்கு வந்தான். புல்வியன் துணிவுகொண்டு திரும்பவும் தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட முயன்றான் :

“அக்நேசி! என் கருத்தை நீங்கள் இன்னம நன்றாய் அறியவில்லைப்போல் காணுது. உங்களுடைய மனதை நன்றாய் அறிந்த ஒருவா நீங்கள் என்பேரில் காதல கொண்டிருப்பதாகவும், உங்களை நான் கல்யாணஞ் செய்யும்படி நேரில் வந்து கேட்டால் எனனை ஏற்றுக்கொள்ள நீங்கள் சமமதமாயிருப்பதாகவும், பலமுறை எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறா. இதிலேதான் உங்களிடந் தாராளமாய் மண முகூர்த்தங் கேட்க நான் வந்தேன். நான் கேட்கும் வகை முறை தப்பினதாகத் தோன்றினும், ஏதாத்தமாயுஞ் சிநேக வாஞ்சையோடு சொல்லுகிறேன் என்பதைப்பற்றி சந்தேகப்படவேண்டாம்.”

அக்நேசி மனங் கலங்காமல் கௌரவ மேன்மை முகத்தில் துலங்கச் சொல்வான் :

“அழிவுக்கு இரையான அயோக்யா! துர்க்கந்தமே! சீ! அப்பாலே போ. என் இருதய சிநேகத்துக்கு ஒருவா மாத்திரம் உரியவர். அவருக்கு நான் பிரமாணிக்கமாய் இருப்பேன். அவர் சிநேகம் பரிசுத்தம். அவர் என்னை அணைத்தால் என கற்பு நிலை குன்றாது. கன்னி புஷ்பம் வாடாது.”

புல்வியன் தான் பேசி முடிந்தவுடனே அக்நேசி முன் முழங்காவிருந்தவன், அக்நேசி இவ்வாறு தன்னை வெறு

த்துப்பேசி தள்ளினதைக்கண்டு, புண்ணில் அழல்வேல் வைத்தாற்போல் துடித்துக்கோபாவேசமாய்சொல்வான்:

“ஆ ஹா! இப்படி என்னை நிரதிககலாயிற்று! நம்பி க்கைமொழி தந்தபின்பு என்னை வெறுத்து துறத்துமபடி வந்ததா! இது போதாதென்று, எனக்கு முந்தி இங்கே ஒருவன் வந்து மணமுகூர்த்த முடித்தானென்று என முகத் துக்கு முன்னே சொல்லவும் வேண்டுமா? அவன் யா? சிபஸ்தியான் அல்லவா?”

புலவியன் இவ்வாறு இரைந்து பேசும்போது, படியோலா சத்தஞ் செய்யாமல் மெதுவாய் அக்நேசியிடம் வந்தவன், அவன் சிபஸ்தியாரைப்பற்றி இழிவாய்ச் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே கடுங் கோபத்தோடு புல்வியனிடம் சென்று சொல்வான் :

“கௌரவ வீரன சிபஸ்தியா பேரில் இப்படி அயோகியமாய்ப் பேசத் துணிந்தவன் யா? அவருடைய தர்ம ஒழுக்கம் அனுபபிரமாணமும் நெறி தவராதது என்பது எல்லாரும் அறிந்த விஷயம் அல்லவா?”

புல்வியன் படியோலாவைக் கண்டவுடனே நாணி வெட்டு சித்தப் பிரமை பிடித்தவன்போலாகி, அவன் முகம் வாட, கை நடுங்க, மேனிமெல்லாம் ஹோ வரும்ப, மனது பதைக்கப் பதுங்கி நின்றான்.

படியோலா கோபாகினி இருவிழிகளினின்று கக்க அதட்டிப் பேசிச் சொல்வான்

“அடா.கொடியா! படுபாவி! முன்னொரு விசை என் செல்வப் பாங்கி அக்நேசி வீட்டில் தூராகிருதமாய்ப் பிரவேசித்து அப்பெண் நாயகத்தை மதியாமல் பேசின

துஷ்டன் நீ அல்லவா? இப்போது அவன் தன்னந் தனிமையாய் கிராமத்துக்கு வந்திருக்கையில் நீ அவளிடம் இந்தத் தகாத வேளையில் வந்து அவளை அவமானப்படுத்தவோ துணிந்தாய்?"

பாமபிள வாய்த் தேரைபோல் நடுங்கி நின்ற புல்வியன் கொஞ்சந் துணிவுகொண்டு சொல்வான் :

“இது உன் வீடா? நான் வேறொருவா வீட்டிலிருக்கையில் காறு பாறு செய்யுமபடி வந்தவள நீ யா?”

“நான் எனக்குச் சொந்தப் பருதுவின் வீட்டிலிருக்கிறேன். நீயா அன்னியன், இழி குலத்தான. பிறா குடியைக் கெடுக்க வந்த பரம சண்டாளன். இந்த வீட்டில் உனக்கு வேலையில்லை. வெங்கலக் கடையில் நாய்க்குப் பணி என்ன? மறு வாரத்தை சொல்லாமல் வந்த வழியே போ. இல்லாவிடில் அதிகாரிகளிடம் உன்னை இழுத்துப் போய் தேச சட்டப்பிரகாரம் உன்னைத் தண்டிக்கச் செய்வேன்.”

படியோலா இப்படி கோபித்துப் பேசும்போது, சிங்கம் நடந்த சங்கதி இன்னதென்று அறிந்தாற போல எழுந்தது நின்ற வாலேச்சுழறி உறுமிககொண்டு புல்வியனை வெறித்துப் பார்த்தது. அகநேசி அதைத் தன் கையால மெதுவாய்த் தட்டி அடக்காவிடில் புல்வியன் ஜெனமா ஜெனமத்திலும் அங்கே திரும்பவும் வந்திருக்கமாட்டான்.

புல்வியன் எழுந்த போகும்போது பல்லை நெரு, நெரு என்று கொரித்து உதட்டைக் கடித்து சொல்வான் :

“ஆஹா! அவ்வளவா! ஆணுவங்கொண்ட பேதைப் பெண்ணே! இன்று நீ எனக்குச் செய்த அவமானத்துக்கு நீன் பழிவாங்காமல் உன்னைச் சும்மா விடுவேனா? நாளை

ஆணையிட்டு சபதங்கூறி பழியென்றால் பழியாய்த்தான் முடியுமென்பதை நீ ஒருநாள் அறிவாய்.”

எ-ம். அதிகாரம்.

இராஜ சட்டம்.

கிறீஸ்துவர்களைச் சாவ சங்காரமாகி அவர்கள் பெயர் முதலாய் இல்லாதபடி செய்ய இராஜ சட்டம் ஏக காலத்திலேயே எங்கும் பிரஸ்தாபப்படுத்தவேண்டுமென்று முன் மந்திராலோசனை சபையாரா செய்கிருந்த தீர்மானத்தை நிறைவேற்றக் காலம் வந்தது. கோர்வீனன் இதற்கு முதன்மையாயிருந்து வெகு சாமாததிய திறமையோடுமே பூரண அநுகூலதோடுமே இதை நடத்துமபடி வேண்டிய பிரயத்தனங்களெல்லாம் செய்கிருந்தான். இதற்குமுன் ஒருவிசை நீக்கோமேதியாவென நகரில் இராஜ சட்ட விளம்பரம் ஒன்று பிரஸ்தாபமாய் ஸ்தாபிததபோது, கிறீஸ்துவப் போர்வீரன் ஒருவன், அந்தரங்கத்தில் அதை எடுத்துத் துண்டு துண்டாய்க் கிழித்து நெருப்பில்ப் போட்டு எரித்ததாகக் கோர்வீனன் கேட்டிருந்தான். இவ்வித அக்கிரமம் இராஜ தானியில் நடவாதுபடி சர்வ ஜாககிரதையாயிருப்பது, தன் உயிரைக் காப்பாற்ற, இனி அமையாத சாதனமென்று கோர்வீனன் திண்ணமாய் அறிந்திருந்தான். இகினிமித்தம் இராஜ சட்டத்தைப் பதப்படுத்தின தோலில் பெரிய அக்ஷரங்களால் பதித்து பலகையிற சோத்து ஆணி அமைந்து, பலப்படுத்தி, ஜனங்கள் வந்துகூடும சநதையில், இராதிரியில் கூட்டமெல்லாம் கலைந்து அவரவர் வீட்டுக்குப் போன பின்பு, கோர்வீனன் தன் ஆட்களோடு நனியாயில் வந்து,

ஒரு ஸ்தம்பம் நாட்டி, அதன்மேல் பலகையை அடித்து வைத்துப்போனான். இவ்விதம் இராத்திரியிலே ஒருவரும் பார்க்காதபோது செய்தால், மறுநாள் அதிகாலமே ஜனங்கள் வந்துபார்த்து வாசிக்கையில், மினனாமல இடி வீழ்ந்தாற்போல், பயநது நடுங்கி நிறபார்களென்று கோர்வீனன் எண்ணியிருந்தான்.

இராஜ சட்டத்துக்கு ஏதேனும் மோசம வராசபடி அந்த இராத்திரியில் ஸ்தம்பத்தைச் சுற்றிக் காவலாய் இருக்கும்படியாய் சில சேவகர்களை நியமித்தான் இவன் நியமித்த சேவகர்கள் பன்னோணிபா தேசத்தாரான கோர ரூபமுள்ள கொடியர். மீசையுந் தாடியும் ஏகமாய் மண்டிச் சடையாய்ப் பின்னிக் கரடி ரோமம்போல் தொங்கிவிழ், இவர்கள் முகம் ஊதிப் பெருத்து, பல்கள நீண்டு, மூக்குத் துறட்டிபோல் கோணி வளைநது, பராக்நிறவர்கள் பயப்படுமபடியாயிருந்த மிலேச்சா. இவர்கள் இதர தேசத்தாரானதால் உரோமானர் பேசும் லத்தீன பாஷையைப் பேச அறியார்கள். இவர்களை நடத்துமபடி இவர்கள் தேசத்தார்களே தளபதிகளாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். இத்துஷ்டர் எவ்வித கொடும் பழிகளும் பயப்படாமல எதையுந் துணிநது செய்வார்கள்.

இவ்வித கொடிய சேவகரைக் கோர்வீனன் ஸ்தம்பத்தின் நாலு திசையிலுங் காவலாய் நிறுத்தி, இராவில் கிறீஸ்துவர்களில் யார் எவன் வந்தாலும் அவனைத் தங்கள் எட்டியால் ஒரே குத்தாய் குத்திக் கொல்லும்படி கணடிப்பாய் கட்டளை கொடுத்தான். யுத்தகாலத்தில் சத்துரு எவன் மித்திரர் எவர் என்று அறியத்தக்கதாக ஓர் இரகசிய வாக் கியுத்தைத் தங்களைச் சோந்தவர்களுக்கு மாத்திரஞ் சொல்

விக்கொடுப்பது வழக்கம். அதுபோலவே கோவீனனும் வெதுயுக்கி அறிவோடு கிறீஸ்துவர்களில் எவனுஞ் சொல்லமாட்டாத ஓர் வாக்கியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அதைத் தன் சேவகர்களுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்து, அதைச் சொல்லாத எவனையும் அந்த இடத்திலே குத்திக்கொல்லும்படி கண்டிப்பாய்ச் சொன்னான். கோவீனன் தெரிந்த இரகசிய வாக்கியமேதெனில் “இராஜனே நேயவம்.” எந்தக் கிறீஸ்துவன் தேவ தூஷணமான இந்த வாக்கியத்தைச் சொல்வான்?

கோவீனன் பந்தோபஸ்து எல்லாஞ் செய்து இராத் திரிதன் வீட்டுக்குப் போகுமுன், சேவகாகுத் தங்களுக்குக் குறித்த இடத்தில் ஆஜராயிருக்கிறார்களோவென்று சுற்றிப் போய்ப் பார்த்து, தான் முன் கொடுத்த கட்டளையைத் திரும்பவும் கொஞ்சம் அழுத்தமாய்ச் சொன்னபின்பு இராஜசட்டமிருந்த ஸ்தம்பத்தின் கிட்ட காவலாய் நின்ற தாசிய குலத்தானான சேவகனிடம் வந்து, அவனுக்கு மறமவர்களுக்குச் சொன்னதைவிட அதிக கண்டிப்பாய்ச் சொல்லி, வெகுஜனராய் காக்கும்படி வற்புறுத்தினான். இந்தத் தாசியன் பேயோ, பூதமோ, இராக்ஷஸ பிறப்போ, என்று ஐயுறும் வகையாய் தேக புஷ்டியும், விகாரரூபமும், மிலேச்ச செய்கையுமுள்ள தூர் ஆத்துமா. யா எவன் வந்தாலும் அவனைக் கம்பத்தின் கிட்ட விடக்கூடாதென்றும், வருகிற வனிடம் இரகசியவாக்கியம் இன்னதென்று கேட்க வேண்டுமென்றும், அதைச் சொல்லாதவனை நின்ற இடத்திலேயே குத்திக் கொல்லவேண்டுமென்றுங், கோவீனன் சொன்ன பின்பு அந்த வர்க்கியம் இன்னதென்று தாசியன் நன்றாய் அறியும்படியாய் அதைப் பல்முறை அவனுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்த கடைசியில் தன் வீட்டுக்குப் போனான்.

இந்தச் சேவகன் பாதி குடிவெறிமயக்கத்திலிருந்த தால் கோர்வீனன் சொன்னதை அறைகுறையாய்த்தான் கணிபிடித்தான். யாரையோ குத்திக் கொல்லவேண்டு மென்பது ஒன்றுதான் அவன் புத்தியில் பட்டது. நீண்ட ஈட்டியைக் கையில்ப் பிடித்து, சமயத்துக்குச் சமயம் ஒரு கலயத்திலிருந்த சாராயத்தை வாய்க்குள் ஊற்றி மனதைத் திடப்படுத்தி, எவனைக் கொல்லலாம், எந்த ஊருக்கு நெருப் பு வைக்கலாம், யாருடைய கெடுக்கலாம், பணங்காசு எவ் கே கொள்ளையடிக்கலாம் என்ற இவ்வித நினைவுகளை மனத் தில் சிந்தித்து, இங்கும் அங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தான்.

ஸ்தம்பத்தூருகில் இவை யாவும் நடக்கும்போது, அத ன் சமீபத்திலிருந்த வீட்டில் தியோஜெனனும், அவன் இரு பிள்ளைகளும் சாப்பிடுமபடி உட்காரநார்கள். அப்போது யாரோ வீட்டின் கதவைத் தட்டுந் சப்தம் கேட்க கிழவ னா மெதுவாய் எழுந்துபோய் கதவைத் திறக்கையில், தம க்கு அறிமுகமான இருவாஸிபரைக் கண்டு, மரியாதையுடன் உள்ளேவருமபடி அழைத்தபின்பு சொல்வார் :

“செலவ பிரபுகாள் ! ஏழைநானிருக்கும் இந்தக் குச்சு வீட்டுக்குள் நீங்கள் வந்தது என பாக்கியம். நாங்கள் இப் போது சாப்பிடுமபடி உட்காரநோம். ஏழைகள் சாப்பிடும இந்தப் போசனத்தை நீங்களும் எங்களோடு கூட உட்கார் நது சாப்பிடப் பிரியமானால் எங்களுக்கு ஆனந்தம்.”

வந்த இருவரில் மூத்தவனான இராக்ஷசகுல குவாத் ராத்துஸ் சொல்வான் :

“ஐயா ! நானும் பங்கிராசும் உங்கள் வீட்டில் சாப்பி டும்படியாய்த்தான் வந்தோம். ஆனால் சாப்பிடு முன்னே, அதோ அந்த மூலையில், சந்தை கூடுமிடத்தில், ஓர் முக்கிய

வேலை இருக்கிறது. அது முடிந்தவுடனே உங்கள் வீட்டு கஞ்சுப் பசியோடு வந்து சாப்பிடுவோம்: சாப்பிடுமபடியாய் நல்ல போஜன பதார்த்தங்கள் கடையிற்போய் வாங்கி வரு மபடி உங்கள் மகளை அனுப்புங்கள். இதோ பணம்.”

அதன்பின் எல்லாருளு சற்றுநேரம் உட்கார்ந்தார்கள். பங்கிராஸ் ஏதாசிலும் பேசவேண்டிமேயென்று கிழவனு டைப் பார்த்து: “ஐயா பெரியவரே! லவுரென்சியா என் பவா வேதசாட்சியாய் மரிக்கும்போது நீங்கள் கிட்ட இருந து பார்த்ததாக சிபஸ்கியா எனக்குப் பலமுறை சொன் னா. அவரைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரிந்ததை எனக்குத் தயவுசெய்து சொல்லுங்கள் உங்கள் வாயாலே நான கேட்கவேணும்.”

“அப்பா பங்கிராஸ்! அவா மரித்து இப்போது சயிடு வருஷங்கள் சென்றாலும், அவா பட்ட பாடுகளுந் துன்பங் களும் எல்லாம் இன்னம என ஞாபகத்தில, நேற்றுத்தான் பார்த்தாற்போல, தெளிவாய் பதிந்திருக்கிறது. ஆ! லவு ரென்சியா எவ்வளவு அழகுள்ள வரவீன்! எவ்வளவுசாது! எவ்வளவு தயாளகுணமுள்ளவா! அவா பேசும்போது எவ் வளவு அடக்கம்! எவ்வளவு மரியாதை! எழை எளியவா களைக் கண்டால உயிரை விடுவா. எவ்வளவு கணிந்த மன து! இவருடைய ஞானப் பிதாவான சிகஸ்டஸ் என்ற சூரு வைக் கொல்லும்படி கொலைஞர் கூட்டிப்போகும்போது, லவுரென்சியா அவளை வழியிற் கண்டு: ஓ உத்தம குரு வே! உங்கள் சீஷனைத் தனியே விட்டு நீங்கள் முன்கிப்போ வது சரியல்லவே என்று முறையிட்டிப் புலம்பித் தவிக்கும் போது நான் கிட்டே இருந்தேன்.”

“ஐயா! அநதக்காலம் விசுவாசமும் பக்கியமுள்ள தைரியசாலிகளின் காலம். நாமோ இப்போது மனத்துணிவின்றி, முசுகளைப்போல் பறந்துகொண்டு, மறைந்து பதுங்கி, இருக்கிறோம். அவாகளுக்கும் நமக்கும் எவ்வளவு பாரதூர வித்தியாசமிருக்கிறது. நான் சொல்வது மெய்யா பொய்யா?”

இராசூஸவீரன், பங்கிராஸ் கேட்டவினாவுக்கு, மறுமொழியாக புன நகைகாட்டியபின், சிழவனாப் பார்த்து லவுரென்சியா சங்கதியைத் தொடர்ந்து சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அவருள் சொல்வார் :

“ஆ! லவுரென்சியா வெகு தாமசுணமுள்ளவர்! வேதகலகந்துவிக்குமுன்னே தேவாலயத்திலிருந்த, தங்கம் பொன்னாலாகிய பாத்திரங்கள், அளவற்ற தூண்டாவிளக்குகள், தூபகலசங்கள், முதலியவைகளை உருக்கி வார்த்து அவைகளின் கிரயத்தை ஏழைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தா ஆ எப்போப்பட்ட பாத்திரங்கள்! எவ்வளவு விலையுடந்த ஜாமானகள்! இவைகளைப் போல் நான் என்கும் பாரதத்தில்லை.”

“இதிருக்கட்டிம கிழவனாரே. அவா தமது கடைசி வேதனையை எப்படி அநுபவித்தா? எல்லாரும் அதைத் தான் வெகுவாயப புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள்.”

“ஆ பின்னாகளே! நான் கிட்ட இருந்து அவாபட்ட னுன்பங்கனையெல்லாம் என் கண்ணால் பார்த்தேன். ஆ, சுவாமி! எவ்வளவு பயங்கர வேதனை! வேறொருவரானால் இவ்வளவுதூரம் பொறுத்திருக்கமாட்டாரா. முந்த அவரை ஒரு கொடிய ஏங்கிரத்தில் கிடத்தி, கைகால்களின் மூட்டுகளை கயிறுகளால் கட்டி பிலமாயிழுத்தார்கள். அவர் ஐயோ வென்று பெருமூச்சும் விடவில்லை. அதன் பின் ஒரு இருப்

புக கட்டிலைக் கொண்டுவந்து கீழே நெருப்புமூட்டி, நன்றாய் சிவந்து பழுக்கக் காய்ச்சின பின்பு அதனமேல் லவு ரென்சியாபாப படுக்கச் செய்தார்கள். அவாசதை துடித்துப் பொடித்து, குறுக்கேயிருந்த இருப்புப்பாளங்களால்ப் பிளந்து வெடித்தாற்போல தோன்றினது. அவா சரீரத்திலிருந்து வந்த ஆவி, கொதிகும வெந்நீரின்னு குப்பு என்று புறப்பிவிது போல மேலே சுழன்று எழும்பினது. கீழே இருந்த அக்கினி சுவாஸித்து எரிந்தது சரீரத்தின் தோல வெந்து சுருங்கி, நரப்புந்தாது நசையும் துடித்து பதைத்து இசி வெமித்து முடங்கிப்போக, அவாபட்ட அவஸ்தையை, ஆ சுவாமி! இப்போது நான் நினைக்கும் போது என உடல நடுங்கி மயிர சிலிரங்கினது. இவ்வளவு அகோரமான வேதனையை நான் பார்த்ததுமில்லை, கேட்டதுமில்லை.”

சற்று நேரம் நின்று தமது கண்களிலிருந்து வடிந்தோடிய தண்ணீரைத் துடைத்தபின்பு தொடர்ந்து சொல்வாரா:

“ஆனால் இவ்வளவு அவஸ்தைப்பட்ட லவுரென்சியா முகத்தைப் பார்த்தால், நெருப்புக் கட்டிலில் கிடந்தவர் அவாதானென்று சொல்லமாட்டார்கள். அவா தலை சற்றே உயர் நிமிர்ந்திருக்க, மோக்ஷவாசல தம கண முன் நிறந்திருப்பதை, அாச. முடியப்பா பார்த்ததுபோல, நாமு ம பார்ப்பதாகத் தோன்றினா. அவா முகம் உஷ்ண காங்கையால் ஜொலிக்க, வோவை துளித் துளியாய் விழுந்தாலும், கீழே இருந்து மேலே தாவி எழும்பிய அக்கினி சுவாஸையின பிரகாசம் அவர் தலையைச் சுற்றிலுந், சிறந்த கதிரா முடிபோல் விளங்கினதால் மோக்ஷ உணரத் பதவியை முன்னிதாய் அடைந்தவர்போல் தோன்றினார். அவா இருந்

த இவ்வித மோக்ஷானந்த பரவச நிலையை நீ, பங்கிராஸ், பார்த்தால அவருக்குப் பதில் நீயே சாக ஆசைப்பட்டிருப்பாய்.”

“ஓ! இது தான் என் ஆசை. இராப்பகலாய இதுவே என் சிந்தனை. அவரைப்போல் அஞ்சாமனத்துணிவோடு வேதனைப்பட என்னால் கூடாடுதென்பது மெய்தான். அவரா! மகா பராக்கிரமமுள்ள போரவீரன். நான் துர்ப்பலமுள்ள சிறுவன். ஆனால் நமக்குத் துன்பகாலம் வரும் போது அதற்குத் தக்கதுபோலே மன உறுதியுஞ் சர்வேசரன் கொடுப்பாரல்லவா? குவாத்ரர்த்துஸ், உன சம்மதமென்ன? உனக்கா, பயம ஒன்றுமில்லை. யுத்தகளத்தில் முதல் அணியிளிருந்து துணிவு மூன்றுது பகைவரை எதிர்த்து முறிய அடிக்குஞ் சமர்த்துள்ள போரவீரன் நீ. வருத்தமோ, துன்பமோ, காயமோ, சாவோ, ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத சிங்க ஏறு மலைசரிந்து நிலைபெயரினும மனைநிலை அழியாத தீரன் நீ. நானா? எனக்கிருப்பதெல்லாம் ஆக்ககூடி நல்ல மனசு ஒன்றுதான். இது மாத்திரம் போதுமா?”

இதைச் சொன்னபின், பங்கிராஸ் எழுந்து நின்று தன் கையை இராக்ஷஸ்வீரன் தோளமேல் வைத்து அவனை மனங்கனிய உற்றுப்பாரக்க, குவாத்ரர்த்துஸ் சொல்வான்:

“பங்கிராஸ்! சாவேசரன் நமமிடத்தில் நல்ல மனசு ஒன்றுதான் கேட்கிறா. மனசோடு நாம் துவக்கினால் வேண்டிய உறுதியுங் கொடுப்பாரா. ஆனால் தமபி நாம் வந்த வேலையை மறந்துபோக்ககூடாது. இந்தப் போரவையை எடுத்து இப்படிச் சுற்றி நன்றும் மூடிக்கொள். இராத்திரியில பனியுங் குளிருமெத்த. ஐயா கிழவனாரே! நான் களத்திருப்பி வரும்போது குளிராகியும்படி அடுப்பில் விறகுக்

கட்டைகளைப்போட்டு நன்றாய் கண்கணவென்று இருக்கும் படி செய்யும். சாப்பிடவேண்டிய பதார்த்தங்களுஞ் சித்தமாயிருக்கட்டும், அரை நாழிகையில் நாங்கள் திருட்பி வருவோம். கதவு கொஞ்சந் திறந்தாற் போலிருக்கட்டும்.”

கிழவனார் அவ்விருவருக்கும் ஆசீர்வசனங்கூறி சொல்வார் :

“ஆ என் செல்வ மக்களே ! நீங்கள் செய்யப்போகும் அலுவல் எதுவாயிருந்தாலும் அது நல்லதாய்த்தானிருக்கும். சாவேசுரன் அதை ஆசீர்வதித்து அதற்குப் பூரண அநுகூலம் கொடுப்பாராக.”

இவ்விரு வாலிபருஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு நன்றாய் போர்வையால மூடி, இருள் மூடிய தெருவீதி வழியாய் வினாவில் நடந்து ஸ்தம்பம் நாட்டியிருந்த திசையை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

இவர்கள் போய் சற்று நேரமானபின்பு, சிபஸ்தியா இவ்விருவருஞ் செய்யப்போவது ஏதென்று தற்செயலாய் அறைகுறையாய் அந்நகரவுடனே ஊவாகளைத்தேடி தியோ ஷெனன் வீட்டுக்கு வெகு ஆக்கிரத்தோடு வந்தாள். வந்து விசாரித்தபோது, இருவரும் வந்து கொஞ்சநேரம் இருந்த பின்பு, “ஏதோ அலுவலாய் வெளியே போயிருக்கிறார்களென்று, போனவர்கள் திருட்பிவரவும் நேரமாயிறமென்றுங் கிழவனார் சொன்னார்.

இவர்கள் கூடி இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது யாரோ துரிதமாய் ஓடிவருங் காலடிச் சத்தங் கேட்டார்கள். கதவைத் தள்ளிக் திறந்து உள்ளே வந்த பின்பு, நன்றாய்ச் சாத்தி தாழ்ப்பாளிட்டு, இராஜஸு வீரனும பங்கிராகம் உள்ளே வந்தார்கள்.

பங்கிராஸ் தன் போரவையில் கட்டிவைத்திருந்த தோ
லிற்பதிரத அக்ஷரங்களை வெளியே எடுத்தது, வயறு புண்
ணை, குலுங்க குலுங்க விழுந்தது சிரித்துச் சொலவான்:

“ஓ! ஓ! பாருங்கள்! பாருங்கள்! வந்தது பாருங்கள்!”
சூழ நின்றவாகன எல்லாரும் “என்ன? என்ன?” என்று
ஆசையோடு கேட்க, பங்கிராஸ், வெண்கலப் பாத்திரம் கி
ண கிண என்று ஒலிப்பதுபோல சிரித்து மகிழ்ந்தது சொல
வான்:

“என்னவா? இராஜசட்டம். இதுதான் வந்ததுபாருங்கள்:
“தீயோக்கிலேசியன், மாக்சீமியன், நீர்மை அளும் தேவாக்
கள், ஜெயவெற்றிவீரர், அற்புததீரர், அழியாப் புகழ்க்கொண்
டோர், பேராண்வம் உடனோர், பெருந்தகைவள்ளல்”, மற்ற
தும், மறமதும், ஓ! ஓ! பாருங்கள்! போகின்றார்கள், அககிணி
ககுள்ளே” — என்று சொல்லி அவ்வக்ஷரங்களை நெருப்பி
லே போட, தியோஜெனனுடைய தேக பலாஷ்டிகரான இர
ண்டு பிள்ளைகளுள் சிரித்து மகிழ்ந்தது, பெருங்கட்டைகளைத்
தூக்கி நெருப்பிலப்போட்டு, திரு திருவென்று கொழுந்த
விட்டெரியத் தூண்டிவிட்டார்கள் இராஜ சட்டம் எழு
தியிருந்த பதப்படுத்தின தோல் நெருப்பில வெந்தது, சுரு
ண்டு, மடங்கி, மட மடவென்று வெடித்துப் பொடித்து,
இராஜாக்களுடைய புஷ்சசியுங் கிறீஸ்துவர்களுக்கது விரோ
தமாய் எழுதியிருந்த தேவ தூஷணங்களும், எல்லாம் ஒன்
றுக்குப்பின் ஒன்றாய் வெந்தது கருகி, தீயாகது பொசுங்கி,
சாம்பலானது.

சத்திய திருச்சபையை விரோதித்து அதை அழித்து
மபடியாய்த் துணிந்தது முயன்ற அகங்காரங்கொண்ட அரச
ர்களும, அதிகாரிகளும், இவ்விதமே கெட்டு அழிந்தது சா
ம்பலாய்ப் போகாமலிருப்பார்களா? இவர்கள் நிலை நிறுத்து

மபடியாய் வருந்தும் அஞ்ஞான மதம் சீரழிந்தது, சிரிப்புக் கிடமாகி, நிலைகெட்டு விழுந்தது, வெந்து கருகிய சாமபலை ப போலாகாமல நிகழுமா? அழியாப் புத்த நாயகிய வெற்றிவீரனென்று பொய்யாயப் பெயரெடுத்த இந்த அஞ்ஞான இராயர்கள், அநீதம், அககிரமம், கொடுங்கோன்மையாலே ஸ்தாபித்த இராட்சியமுஞ், சில காலத்துக்குள், இன்று நெருப்புக்கிரையான அவர்கள் சட்டத்தைப் போலவே, அழிந்துகெட்டு ஒழியமாட்டாதா? இப்போது இடிந்து தகராறு கீழே பாழாய்க் கிடக்கும் அவர்களுடைய ஆலயங்களும், அரண்களுங் கோட்டை கொத்தளங்களுஞ், சர்வத்துக்கும் அதிபதி காத்தனாய், இராஜாக்களுக்கெல்லாம் இராஜாவான சாவலலபமுள்ள சாவேரன் ஒருவனே இருக்கிறானென்றும், அவரை மேற்கொள்ள எந்த அலுவலுமில்லாது கூடாதென்றும் காண்பிக்கிறதில்லையா?

இதைப்போன்ற யோசனைகள், வெந்து சாமபலான இராஜ சட்டத்தைச் சிபஸ்தியாரா பார்த்துக்கொண்டு நிற்கும்போது, அவர் மனதில் பிறந்தன. இராஜ சட்டத்தை நெருப்பிலப் போட்டு எரித்தது வீண விளையாடிக் கல்ல. அது சாவேசுவரருக்கு விரோதமாய்த் தேவ தூஷணங் கஞ்சிக்கொண்டு, சந்தித் செருவில் நின்றதைப்பற்றித் தான. இருப்ப பெரும புத்தான அலுவலைச் செய்யும் போது பிடிபட்டால், தங்களைச் சித்திரவதை செய்து உயிரை அணு அணுவாய் வாங்குவார்களென்று அந்த இருவருக்கும் நன்றிப் தெரியும். ஆனால் திருச்சபையின் ஆதி காலத்துக் கிறிஸ்துவர்கள், வேதசாட்சிகளாய் மரிக்க ஆயத்தந் செயல்கையில், சாவு எவ்விதம் வருமென்று கவனித்ததில்லை. சேகராதாசுவமிக் காக சாகப்போகும்போது, அச்சாவு எளிதானதோ, கடுமையுள்ளதோ, நெடுநேரஞ் செ

ல்லுமோ, நிமிஷத்தில் முடியுமோவென்று, மனததராசில் நிறுத்துப் பார்க்கமாட்டார்கள். யுத்தகளத்தில் போராடு மபடி வரும் வீரன், கூாமையுள்ள வாளால் ஒரே வெட்டி ல சாவானோ அல்லது சரீராதி எங்கும் காயமபட்டு, இரத் தஞ் சிந்தி, கைகால வெட்டுணமி, தன் உதிரததில் தோய நது புரண்டு கடைசியில் சாவானோவென்று முன்பின் யோ சிப்பானா?

சிபஸ்தியார், இவ்விருவருளு செய்த பெரு மோசத்து க்கு ஏதுவான வேலையைப்பற்றி யோசித்து நிற்குமபோது, அவர்களைக் கடிந்து கோபிக்க மனமில்லை. இவர்கள் செய் ததில் சிரிப்புக்கு இடமான சில விஷயங்களிருந்ததால் இ தைப்பற்றி தமஷாயப பேசுவது நலமென்று எண்ணினார். பங்கிராசும இராஷுஸ வீரனும சிபஸ்தியார் என்ன சொல் லுவாரோவென்று கொஞ்சம அரணுதான் நின்றார்கள். ஆனால் சிபஸ்தியார் சிரித்து நகைத்துப் பேசினவுடனே அவர்கள் பயமும் நீங்கிப்போக, எல்லாருமாய்ச் சோநது நடந்த சங்கதிகளைப்பற்றிக் கலந்து பேசி, பசியோடு போஜ ன பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டார்கள். சாப்பிட்டு முடிந த பின்பு மூன்று விருந்தினரும் தியோஜெனனுக்கும் அவர் பிள்ளைகளுக்கும் உபசார வராததைகள் சொல்லி தங்கள் வீட்டுக்குப் போனார்கள். பங்கிராஸ் அன்றிராவில படுக் கப்போனபோது நடந்த விநோத சங்கதிகளை நினைத்து நினைத்து வயறு புண்ணாக சிரித்துக்கொண்டிருந்ததால் நித்தியாயின்றி இராவைப் போக்கினான்.

அ-ம். அதிகாரம்.

இராஜ சட்டம் போனகதி.

மறுநாள் சுக்கிரோதயமாகுமுன் கோர்வீனன் விழித் தெழுந்தான். இராஜ சட்டத்தை வெகு புத்தி யுகதி சாமர்த்தியத்தோடு தான் பிரஸ்தாபப் படுத்தியதால், உரோமை சககரவர்த்தி தனனை மெச்சுப் புகழ்ந்து பரிசளிப்பான் என்ற சிலாகதிய எண்ணத்தோடு கம்பீர ஜனனிகொண்டவனாய், இராவிருள் இன்னடிமுடி இருந்தாலும் தான் ரட்டஸ்தமபத்தைப் பாகக்குமபடி புறப்பட்டான். ஸ்தமபத்தைச் சுற்றிலுங் காவலாய் வைத்த சேவகாளு எல்லாரும், அவனவன் தன் தன் இடத்திலு, ஆஜராய் நின்றார்கள். இவர்களைக் கடந்து இராஜ சட்டமிருந்த ஸ்தமபத்தின் கிட்டவந்து பார்த்தான். ஸ்தமபத்தினமேல் வெறும பலகைமாதிரி இருந்தது. அதிலே ஆணிதைத்த இடத்தில இங்கு மங்கும சிலதுணித் தோல்கள் தொங்கினது. இரதககாலா கோலத்தைக் கண்ட கோர்வீனன் இஞ்சிதின குரங்கு போல் ஏமாறிப்போய் விழித்து நின்றான். கோபமும், பகையும், குரோதமும் மனதில் பொங்க, கண்களிலிருந்து நெருப்புப் போலி பறக்கத் தாசியான சேவகனை உறுக்கிப் பார்த்தான். அவனோ யாதொரு விசேஷமும் நடவாதுபோல் ஸ்தமபத்தினமுன் காவலாய், புதையல காக்கும் பூதம் போல்த் நின்றனுகொண்டிருந்தான்.

இமமிலேச்ச தாசியன் நின்ற நிலையைப் பார்த்த கோர்வீனன் அவன்மேல் புலிபோல பாய்ந்து தொண்டையை நெறுக்கிக் கொன்றுபோடலாமா வென்று யோசித்தான். ஆனால் அத்தாசியனுடைய கண்ணோக்கம், இராஜத்தைக்

குடித்த துஷ்டப் புலியின் நோக்கம் போலிருந்ததாலகோ
வீனன பயந்து அவனைத் தொடாதே போனாலும் உள்ளத
தில் பொங்கிய கோபவெறியை அடக்கமாட்டாமல் தாசிய
னைப் பார்த்துக் கேட்பான் :

“ அடா ! மூடா ! இராஜ சட்டம் எங்கேடா ? உள்ள
தைச் சொல் ”

தாசியை சற்றுங் கலங்காமலும் இருந்த இடத்தை
விட்டு ஓடி அசையாமலும் மறுமொழி சொல்வான் :

“ குறவீன துறா ! ஆத்திரம் வேண்டாம். மெள்ள
மெள்ள. எனது எங்கே ? இராஜசட்டமா ? அதோ பா,
நான் காக்குமபடி நீ வைத்த சட்டம்.”

“ எங்கேடா மூடா சட்டமிருக்கிறது ? கிட்ட வந்து
கண்ணை விளக்கிப் பாரடா.”

தாசியசேவகன் கிட்ட வந்து முதலவிசை அங்கிருந்த
பலகையை உற்றுப்பார்த்தான். நன்றாய் பார்த்த பின்பு
சொல்வான் :

“ குறவீன துறா ! நேற்று கம்பத்தினமீடல் நீ வைத்
துப் போன சட்டப் பலகை இது அல்லவா ?”

“ ஆமடா தடியா ? இது சட்டப்பலகைதான். ஆனால்
இதிலே எழுத்துகளிருந்ததே. அந்த எழுத்துகளெங்கே ?
அதை அல்லோ காக்குமபடி நான் உன்னை வைத்தேன்.”

“ குறவீன துறா ! எழுத்து எனக்குத்தெரியாது. நான்
பள்ளிக்கூடத்தில படிக்கவில்லை. ஆனால் இந்த இராதிரி
மழை ஓயாமல் பெய்துகொண்டிருந்ததால் நீ வைத்த எழு
த்துகள் சாராது போயிருக்கலாம்.”

“ஆஹா ! வெகுநேர்த்தி ! அப்புறம் காற்று வீசின படியால் எழுத்துகளை அடித்துக்கொண்டுமே போயிருக்கலாம் ! ஏ ! அப்படியா ?”

“அப்படித்தான் குறவின் துணை. நீ சொன்னதேசரி.”

“அடே ! இது விளையாட்டுக் காரியமல்ல. நடந்ததைச் சொல். யார இங்கே நேற்று இராத்திரி வந்தது ?”

“வந்ததா ? இரண்டு, இரண்டு, குறவின் துணை.”

“என்ன இரண்டடா ?”

“இரண்டு பேயோ, பூதமோ, மாயாநுபமோ, யாருக்குத்தெரியும் ?”

“அடே மடப்பயலே ! உள்ளதைச் சொல். கங்குடியன்போல் உளறாதே.”

தாசியசேவகன குடிவெறியில மருண்ட தன் கண்களை உருட்டி மிழித்து, மீசையை முறுக்கிக் கோர்வினைப் பார்த்தான். கோர்வினை சற்று மரியாதையோடு கேட்பான் :

“நல்லது, வீரதாசியா, இங்கே வந்தவர்கள் யார் ? அவர்கள் என்ன செய்தார்கள் ?”

“ஒருவன் நல்ல வானிப்ப பையன். கொஞ்சம் வளர்ந்தவன், மெலிந்த உடல், நான் வேறொருவனோடு பேசிக்கொண்டிருக்குமபோது இவன் கம்பததைச் சுற்றி சுற்றிப் போனான். நீ காணாமென்று சொல்வதை இவன்தான் எடுத்திருக்கலாம்”

“உன்னோடு பேசிக்கொண்டிருந்தவன் யார் ? அப்படி இருந்தான் ?”

தாசிய சேவகன தன் வாயையுங் கண்களையுங் திறந்து கோர்வினை விழித்துப் பார்த்து சொல்வான் :

“ எப்படியா இருந்தான? அவன் எங்கள் குலதெய்வம் சத்தஞ்சாயிராவிட்டால அவன தம்பியாயிருக்கவேண்டும. ஒ! அவனுக்கு என்னபிலன் ?”

“ தன் பிலனைக்காட்ட அவன் என்னடா செய்தான்?”

“ கேள் குறவீன்துரை. அவன் என் கிட்ட வந்து வெகு பிரியமாயப் பேசி, மழைபெய்யுது, குளிரடிக்குது, இருளிருக்குது, என்று சொல்லுமபோது, என்கிட்டவரும எவனையுங் குத்திக் கொல்லுமபடி நீ சொன்னதை கினைத்து.....”

“ அப்படித்தான் செய்யவேண்டியது. நீ ஏண்டா செய்யவில்லை?”

“ ஏனா? அவன் என்னைத் தடுத்தப்போட்டான். நான் அவனைப் பார்த்தது: ‘ஓய், கிட்டவாராதே, போ, இல்லாவிட்டால் உன்னைக்குத்திக் கொல்லுவேன்’ என்று என் ஈட்டியை எடுத்தேன். அப்போது அவன் ஏதோ மந்திர ஜாலத்தால் என கையிலிருந்த ஈட்டியைத் திரிகிப் பறித்து முழங்கானில் வைத்து, காய்ந்த சுப்பியை முறிப்பதுபோல், ஒடித்து, அதோபா, நூறு அடி ககப்பால் எறிந்துபோட்டான்.”

“ அப்போ நீ ஏண்டா உன் வாளை உருவி அவனமேல் பாய்ந்து கொல்லவில்லை. ஆனால் உன் வாள் எங்கே? உறையில்துல்லையே.”

அப்போது தாசியன் அமிக்குப்பாளை உருண்டாற்போல் மடமடவென்று சிரித்துக் கிட்ட இருந்த ஒரு மண்டபத்தைக் காட்டிச் சொல்வான் :

“ குறவீன்துரை, பார் அதோ மண்டபத்தின்மேல் விடியற்காலை வெளிச்சத்திலே, பளிச்சு பளிச்சென்று மின்

னுக்கிறது.” கோர்வீனன் அந்தப் பக்கமாய்ப் பார்க்கும்போது ஏதோ கிடப்பதாகத் தோன்றினது கோபம் மனதிலே அதிகமாய்ப் பொங்கக் கேட்பான் :

“ அடா முட்டாள்பயலே ! அவ்வளவு தூரம் எப்படிடா போனது ? ”

தாசியன தன் மீசையைத் திரிசி முறுக்கி வெறிக்கப் பார்த்தான். கோர்வீனன் சற்று சாதுவாய்ப் பேசிக் கேட்பான்

“ வீரதாசியா, உன்வாள் அங்கே எப்படிப்போனது ? ”

“ என் கிட்டவந்த அவன் அல்லது அது எப்படியோ மாயமாய்ப் பறித்து, நீ பந்தை எப்படி எளிதாய் எறிவாயோ, அப்படியே பாரா அதோ, அங்கே எறிந்தான். ”

“ அதன்பின் அவன் என்னடா செய்தான் ? ”

“ அதன்பின்னா ? அவனும அவனோடு வந்த சுட்டிப் பயலும் வந்ததுபோல மாயமாய் மறைந்ததுபோனார்கள். ”

“ இதென்னடா அகாதமான கட்டு விஷயமாயிருக்கிறது ! அகிலும் இவன் சொல்வது மெய் என்று நம்புந்ஜுவுமிருக்கிறது. ஆனால் நீ ஏண்டா சத்தஞ் செய்து மற்றவர்களைத் துணைக்குக் கூப்பிடவில்லை ? ”

“ குறவீனதுரை ! ஆதகிரப்படாமல மெதுவாய்ப் பேசு. எங்கள் ஊரில் நாங்கள் உயிரோடிருக்கும் மனுஷரோடு சண்டைக்கு நிற்போம். பேய்களோடும் பூதங்களோடும் சீண்டை செய்யமாட்டோம் அப்புறம் ஏன் வீண் சண்டை ? அந்தச் சட்டப்பலகையைக் காகமபடி அல்லவா எனக்கு நீ சொன்னாய் ; அதோ பலகை இருக்கிறது. ”

‘ கோர்வீனன் தன் பலனுக்குள்ளே, கேட்காதபடி முணங்கிக்கொண்டு ‘ சாவ் முட்டாள் ’ என்றபின்பு ‘ தாசி

யனைப் பார்த்து: “அடே நீ செயததுபெரிய தப்பிதம், கடின தண்டனை வரும்.”

“என்னவரும்? திரும்பச் சொல்லு.”

“எப்படிடா நீ உன் கிட்ட வந்தவனிடத்தில் நான் கொடுத்த இரகசிய வாக்கியத்தை கேளாமல் விடலாம்?”

“குறவீன்துரை, ஆத்திரமவேண்டாம். ஆத்திரம் வந்தால் புத்திமட்டு. யார நான் கேட்க வில்லையென்று சொன்னது? நான் சொன்னேனா?”

“உன் கிட்டவந்தவன் நான் கொடுத்த வாக்கியத்தைச் சொன்னால் அவன் கிரீஸ்துவனாயிருக்கக் கூடாது.”

“அவன் என்னிடம் நேரோ வந்து நன்றாய்த் திருத்த மாய இராஜனே தீபம் என்று சொன்னான்.”

“எப்படி சொன்னான்?”

“இராஜனே தீபம்”

“முட்டாள் பயலே! நான் கொடுத்த வாக்கியம், இராஜனே தெய்வம் என்பதல்லவா?”

“போ ஐயாபோ; தெய்வம், தீபம், எல்லாம் ஒன்று தான். ஒரொழுத்திலே என்ன பிரமாதம் வந்தது. கேள், என் பெயர் ஏர்மன்; நீ ஆர்மன் என்று கூப்பிடுகிறாய். நான் சண்டைக்கு வருகிறேனா? எல்லாஞ் சரிதான். உன் பாஷை யிலிருக்கும் எழுத்து வித்கியாசம் எனக்கென்னதெரியும்.”

கோர்வீனன் இதைக்கேட்டு பாஷை அறியாத இந்த மூட்டைத் தெரிந்தது பெரிய தப்பிதமென்று நினைத்து மன ஸ்தாபப்பட்டான். இந்த அந்நியனுக்குப்பதில் உரோமானுன் செளரிய வீரன் ஒருவனைக் காவலாய் வைத்திருந்தால் இந்த மேகசம் வந்திருக்கமாட்டாதென்று இப்போது தான்

பட்டறிந்தபின் கண்டு பிடித்தான். ஆகிலுமனதில் பொங்கிய கோபத்துல சேவகனைப் பார்த்துச் சொல்வான் :

“அடாதாசியா! நீ செய்த இந்தத் தப்பிதத்துக்கு நமது இராயரிடம் நீ தான் உத்சரவாதியாயிருப்பாய்.”

“குறவீனதுரை! யார உத்சரவாகி? நானா? நீயா? திருமபச சொல்லு. தம்பி தம்பி! நாம இருவரும் ஒரு வலையிலே மாட்டிக்கொண்டோம் நீ தப்பிக்கவேண்டுமானாலானா தப்பிக்குமபடி ஏதாவது வழி செய ஏ! அந்தச் சட்டதலையோ, பலகையையோ காகருமபடியாய் உன்னை அல்லவா இராயா குறித்தா?”

“வீரதாசியா, நீ சொல்வது ஞாயம். ஆப்போ, தப்பித்துக்கொள்ளுமபடி நான் ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறேன். நீ போய் இரண்டு மூன்றுநாள் வனாயில் எங்கேயாவது தலையைக்காட்டாமல் பதுங்கிக்கொள். வேண்டிய சாராயம் உனக்கு நான் வாங்கிக் கொடுக்கிறேன். நான் பட்டணத்திலே போய், இராததிரியில் நீ காவலாயிருக்குமபோது ஆபுதபாணிகளான சிலகொடியா வந்து உன்னை அடித்துக் கொன்றுபோட உதாக பிரஸ்தாபப் படுத்திகிறேன்”

அதுபோலவே, தாசியனுன சேவகன் குடிக்குமபடி பணம் உதால போதுமென்று, போய் ஒளிந்து கொண்டான். சிலநாளைக்குப்பின் தீபேரி ஆற்றின் கரையில் ஓர்பிரோதங்கிடப்பதைக் கண்டு, அதை எடுத்துச் சோதித்துப் பராக்கையில் தாசியனுடைய பிரோதமென்றும் ஏதோ ஒரு சண்டையில் காயம்பட்டு இறந்ததாகத் தோன்றின தென்றுஞ் சொன்னாகளேயன்றி, எப்படி அத்தனை காயங்கள் வந்தது, யாருடன் சண்டை செய்தான் என்று ஒரு வரும் விசாரிக்கவில்லை. இவனைச் சாராத விஷயங்களை

எல்லாம் நன்றாய் அறிந்தவன் கோவீனன். இவன் இச் சமயத்தில் கபசிப் என்று வாயை மூடிச்சொண்டு பரம யோக்கியனபோல இருந்துவிட்டான கோவீனன் ஸ்தம பம நட்டிருந்த இடத்தை விட்டுப் போருமுன நாலுபக்க முஞ் சுற்றிப் பாக்குமபோது, வதம்பததின் அடியில ஓ கத்தி விழுந்தது கிடப்பதைக் கண்டு அதை எடுத்துப் பாக்கையில், தான் முன பள்ளிகூடத்தில் படிக்கும் நாளில் தன்னுடன படித்த ஓ மாணாக்கன கையில் பார்த்த தாக ஞாபகம் வந்தது. இந்நகத்தி இனிமேல தன் பழியைத் தீர்க்க உதவுமென்று மனதில் எண்ணி, அதைப்ப தனப்படுத்தி, இராஜ சட்டத்தைத் திருமபவும் எழுதிப் பிரஸ்தாபிக்கக் கோவீனன விரைந்து நடந்தான்.

க-ம். அதிகாரம்.

விபரீத விமர்சகியானர்.

மறுநாள் அதிகாலமே ஜனங்கள் பெருங்கூட்டமாய் நாலு திசையிலுமிருந்து இராஜ சட்டம் இன்னதென்று அறிய ஆசையோடு சந்தைகூடும் இடத்துக்கு வந்தார்கள். ஏதோ கொடிய சட்டம் ஒன்று வரப்போகின்றதென்று பலநாளாய்க் கேள்விப்பட்டபின்பு, கடைசியாய் அன்று அதிகாலையில் பிரஸ்தாபிக்கப்போகிறதாகப் பட்டணத்து ஜனங்கள் அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் காலமே வந்து பாக்குமபோது வெறும் பலகை மாததிரந் தொங்கக்கண்டு, கத்தி கை கொட்டி, கூக்குரலிட்டு, கலகஞ் செய்தார்கள். சிலா, கிறீஸ்துவர்களை மெச்சிப் பேசி, இவர்கள் இயலபிலே திடனற்ற பரம கோழைகளானாலும் இந்த விசையில உரோசமுள்ளவர்களாகக் காண்பித்தார்கள் என்றார்கள்.

சிலர், கிறீஸ்துவர்கள் பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாத பரம சண்டாளனென்று கோபாலேசமாய் அவர்களை வாய் சலிக்கத்திட்டினார்கள். வேறு சிலர், இராஜ சட்டத்தை பிரசித்தமாக்குமபடி ஏற்பட்ட உத்தியோகஸ்தரைப் பழித்து நிரித்தித்துப் பகடி பண்ணினார்கள். இன்னுஞ் சிலர், கிறீஸ்துவர்களைச் சிங்கங்களுக்குப் போடுவதைப் பாரக்குந் தமாஷாவுக்கு இன்னம அதிக நாள் செல்லுமேயென்று துக்கித்தாரார்கள்.

ஸ்தான ஜாகைகளில அன்று கூடினவர்களெல்லாரும் இராஜ சட்டம் போன கதியைப்பற்றித் தங்களுக்குள் சம்பாஷித்தார்கள். அங்கு கூடினவர்களில, நமக்கு அறிமுகமுள்ள கலபூரணன், புலவியன், புரோக்துலன் முதலிய கிருபண சிரோமணிகளும் இருந்தார்கள்.

“இராஜ சட்டத்தைப்பற்றிய சங்கதி என்ன விநோதமானது!” என்று ஒருவன் சொல்ல, அதற்குப் புலவியன்

“விநோதமா? துரோகமென்று சொல் தேவார்களான நமது இராஜாக்களுக்கு விநோதமான காதத துரோகம்.”

“சங்கதி என்ன? நடந்த விஷயங்கள் எவை?”

அதற்குப் புரோக்துலன் சொல்வான் “ஏன்? உனக்குத் தெரியுதா? ஊரொங்கும் பிரஸ்தாபம், கேள் இராஜ சட்டமிருந்த ஸதமபததைச் காக்குமபடி பராச்சீரம் வீரனான தாசிய சேவகன் ஒருவனைக் காவலாய் நேற்று வைத்தார்கள். இன்று அவன் பிரோதமாய்க் கிடக்கிறான். அவன் சரீரத்தில உயிர் ஈட்டிச் குத்துகளிருந்தது. அவைகளில யகூ குத்துகள் பெரிய காயங்கள். அதில ஒன்று மாத்திரம் உயிரைக் கொல்லப்போதும்.”

இதற்கு துஸ்கன என்ற ஒருவன் சொல்வான் :

“ நீ சொன்னதெல்லாஞ் சுத்தப்பொய் வெட்டுங் குத்துஞ், சண்டை சலவியம், ஒன்றுமில்லை எல்லாம் மந்திர ஜாலத்தால நடந்தது நடந்த சங்கதி நாலு வார்த்தையில் இதுதான். காவலாயிருந்த தாசியனிடம் இரண்டு மாயினிப் பெண்கள் வந்தார்கள். சேவகன் தன் எட்டியால் ஒருத்தியைக் குத்தினான் எட்டி அவளை ஊடுருவிப் பாய்ந்து அப்புறம் வந்து தனையில் அடங்கினது. அவளுக்கா காயமேயில்லை. இன்னொருத்தியை தன் வாளாலே வெட்டினான். ஆனால் பாறையை எட்டினால் பாறைக்குச் சேதமா வாளுக்கு மோசமா? அப்போது அந்த மாயினி தாசியன்மேலே ஏதோ ஒருவகைப் பொடியைப் போட்டாள். அவன் உடனே உயரப் பறந்துபோய் அடுத்திருந்த மண்டபத்தின் மேலே விழுந்தான் விழுந்தாலும் அவனுக்குக் காயம் ஒன்றுமில்லை. இன்று காலமேதான் ஒரு ஏணி வைத்து அவனைக் கீழே இறக்கிவிட்டார்கள். என இஷ்டங்களில் ஒருவன் வீட்டிலிருந்து வரும்போது அங்கே சாத்தியிருந்த ஏணியைத் தன் கண்ணாலே பார்த்தான் ”

இந்த விவரத்தைக் கேட்டவுடனே கூடியிருந்தவர்கள் ஒருவாய்போலப் பேசி, “என்ன அற்புத அதிசயம்து! இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் எவ்வளவு மந்திர தந்திரங் கற்றவர்கள்!” என்று கூவினார்கள்.

அப்போது புரோக்குலன் சொல்வான் : “ துஸ்கன் சொன்னதில் ஒரு வார்த்தையும் நிஜமல்ல. மந்திர வித்தைக்கு அவ்வளவு சக்தியில்லை. அன்றியும், நம்மவர்களுக்குத் தெரியாத மந்திரவித்தை அந்தப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்களுக்கு எப்படித் தெரியலாம்? ஆனால் கலபூரண சா

ஸ்திரியாரோ! நீங்கள் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அந்தப் பண்டைய காலத்துத் தூசி அடைந்த பெருங் காப்பியத் தைக் கொஞ்சநேர மூடிவைத்து எங்களுடைய சந்தேகத் தைத் தயவு கூர்ந்து நிவாரணம் பண்ணுங்கள். கிறீஸ்துவா களைப்பற்றிய பல சங்கதிகளை, நான பலவருஷங்களாய், பலகிரந்த நூல்களிலிருந்து வாசித்து அந்நததைப் பாக் கிலும், நீங்கள் ஒருநாள் செய்த உபநிபாசததைக் கேட் ட பின்பு அதிகமாய் அந்நதேன. ஓ சாஸ்திர பண்டிதோ த்தமனோ! உங்கள் புத்தியும், உங்களுக்கிருக்கும் ஞாபக ச க்தியும், எவ்வளவோ அதிசய வியப்புக்குரியது! உங்களு டைய சாஸ்திரப் பயிற்சியும், துடப அறிவும், யுக்தி உபாய மும், வாசாமகோசரம். இந்த மிலேச்சருடைய பாரம்ப னை வரலாறெல்லாம் எப்படி நீங்கள் இவ்வளவு நுணுக்க மாய் வாசித்து ஞாபகத்தில வைத்திருக்கிறீர்கள்! ஓஸ்கன சொன்னது வாஸ்தவமாய் இருக்கக்கூடாமா? உங்கள் அபி ப்பிராயமென்ன?"

சாஸ்திரியார் அவாள், இவ்வளவு புகழ்ச்சியான மொ ழிகளைக் கேட்டு, மனங்குளிரந்து, பெரும் ஏப்பமிட்டு, நா லு பக்கமுஞ் சுற்றிப்பாத்து, தாம வாசித்த கிரந்தத்தை மூடி, மறுமொழி சொலவார்

“மந்திர வித்தையால மனிதன ஆகாசத்தில் பறப்பது கூடாதென்று சொல்லல யுக்தம் அன்று ஏனெனில் மந் திர வித்தையின சக்தி இவ்வளவு தான எட்டும், அதற்கு அப்பால எட்டாதென்று வரை அறுத்துச் சொல்வது எவ ராலுங் கூடாது கூடாதானால், ஆகாசத்தில மனிதன் ப றக்கும்படி செய்ய மந்திர வித்தையால சாத்தியப்படாதெ ன்பதும் என் புத்திக்கு நிஷ்காரணமாகத் தோன்றுகின்ற

து. மனிதன் ஆகாசத்தில பறக்கும்படியாய், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், என்ற பஞ்ச பூதங்களில் வாயு எந்தப் பூண்டில் ஜாஸதியாயிருக்கிறதென்று சோதித்து அறியவேண்டும. பித்தகோரஸ் என்ற மஹா வைத்திய சாஸ்திரியார் கோட்பாட்டினை பிரகாரம், பயறு வகைகளில் வாயு அதிகமாய் உண்டாம். இவ்வித பூண்டு இன்னதென்று அறிந்தபின், சூரியன் துலாம் என்ற இராசியில் நடந்து, புதன் என்ற கிரகத்தோடு சங்கமமாயிருக்கு மங்கல முகூர்த்தத்தில இந்தப் பூண்டுகளைப் பிடுங்கவேண்டும. இரதச் சமயம் ஏன் நல்ல முகூர்த்தவேளையெனில், துலாம் என்ற இராசியில் சூரியன் வருங்கால, கனமுள்ள எந்தப் பொருளும் லகு வாச, துலாக்கோலில் வைத்து நிறுத்ததுபோல், உயர எழும்பி ஆகாசத்தில பறக்கும். இரதச் சுபநேரத்தில் பிடுங்கின பூண்டை வெயிலில் உலர வைத்து உரலில் போட்டு நன்றாய் இடித்துப் பஸ்யமாக்கவேண்டும. அநத உரல் செய்யுங்கல ஆகாசத்திலிருந்து சில சமையங்களில் விழும் வெள்ளைக் கலலாயிருப்பது அவசியம். இவ்வித கல்லால் செய்த உரலில் காய்ந்த பூண்டைப் போட்டு பஸ்யமாக்குங்கால், மகா தோரத மந்தாவாதி அநுகூலமான சில மந்திரங்களை ஒதி, நாலு திசையை நோக்கி அஷ்டாங்க சாஷ்டாங்கஞ் செய்து, பஞ்சகௌவியம் சாப்பிடவேண்டியது. இவ்வித சாதனங்களோடு செய்த பொடியால மனிதர்கள் உயர எழுந்து பறக்கலாம். வடதேசங்களிலிருக்குஞ் சில மாயினிகள் இவ்வகையாய்த்தான் ஆகாசமாக்க மாய்ப் போயத் தென் தேசத்திலிருக்குந் தங்கள் இனத்தாரை சந்திக்கிறார்கள். இந்த மாயாஜாலப்பொடி செய்யும் வகைகளைவந்திய சாஸ்திர துள்ளிவிருப்பதை நான் சொல்

வதற்கு ஆகாரமாக, மேற்கோளாய் எடுத்து கூறுகிறேன்
கேளுங்கள்.

ஆகாசந் தனிலெழுந்து பறக்கவேண்டில்

ஆன ஒரு மூலிகை நான் சொல்வேன் கேளாய்,

வாகான சூரியன்வான் மேலே ஊர்ந்து

வந்து துலாம் எனும்ராவையங்கும்போது,

மேகாதி தனிலிருந்து விழுந்த சுல்லி

விதமான பூண்டு பல இடித்துப் பஸ்மம்

ஆகவே செயுநகால மந்திரமோதி

அனுப்போல வருவாய் நீ பறப்பாய் சொன்னேன்.

மித்திரோ! கிறீஸ்துவாசன் இவ்வித மந்திர விக்ரையி
ல் வெருவாய்த் தோதவாகள் எனபதைப்பற்றி அனு அ
ளவும் ஐயமில்லை. யான முன்னொரு விசை உங்களுக்கு
விரிவாயச் செய்த உபநியாசத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் பிரதம
த்தில் கலதேய தேசத்தவர்களென்று சொன்னது உங்க
ளில் பலருக்கு இன்னம ஞாபகத்திலிருக்குமல்லவா? இந்
தக் கலதேய தேசம் ஆதிகாலத் தொட்டு மந்திர வித்தை
யில் மிகப் பிரச்சித்தி பெற்றது. இதற்குத் திஷ்டாந்தம்
தேசசரித்திரத்தில் ஒன்றுண்டு. அதுவும் நமது இராஜதா
னியில் நடந்தது. பல வருஷங்களுக்குமுன், சீமோன் எ
னப் பெயருள்ள ஓர் மந்திரவாதி இருந்தான். இவனைச் சி
லர் சீமோன் பெதுருஸ் என்றும் வேறு சிலர் சீமோன் மா
கஸ் என்றுஞ் சொல்வார்கள். இவன் நமது ஜனங்கன் பி
ர்த்திருக்க தன் மந்திரத்தால் ஆகாசத்தில் எழும்பினான்.
ஆனால் இவனது அதிர்ஷ்டம், இடையில் கட்டியிருந்த ம
ந்திர மூலிகை நழுவிக்கீழ் விழ இவன் உயரயிருந்து வி
ழுகதான்; இவன் கை கால்கள் முறிந்துபோயின. இந்ந்

காக இவனை ஓர் சிலுவை மரத்தில் தலை கீழாய்ங் கால் மேலாய்ங் அறைந்து கொன்றார்கள்.”

“ அப்படியானால், சாஸ்திரியாரோ, கிறீஸ்துவர்கள் இயலபிலே மந்திர வாசிகளோ?”

“ ஆக்ஷேபணையா? மந்திர தந்திர மாயா ஜாலம் அவர்கள் மதத்தின மூலப்பிரமாணங்களிலொன்று. அவர்கள் குருக்களுக்கு என்னமோ அதி அற்புதமான வல்லமை இருப்பதாகச் சொல்வார்கள். இதற்கு ஒரு உதாரணங்கேளுங்கள். கிறீஸ்துவர்கள் தண்ணீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால் அவர்களுடைய ஆத்மா மகா சுத்தமாக, அவர்களுக்குப் பலவகையான சுதந்தர உரிமைகள் உண்டாகுமாம். இப்போப்பட்டவர்கள் அடிமைகளானால் தங்கள் எஜமானர்களுக்கும் தங்களை ஆளும் இராஜாக்களுக்கும் மேலானவர்களாகின்றார்களாம்.”

இந்த விசேஷத்தைக் கேட்டவுடனே எல்லாருமே “தோஷம், தோஷம்,” என்று வாயில அடித்துக்கொண்டார்கள்.

“ மித்திரரோ! இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் செய்யாத அக் கிரமம் ஒன்றுமில்லை. நேற்று இராத்திரித்தானல்லவா தேவாக்களான நமது இராஜாக்கள் பிரகாசஞ் செய்த சட்டத்தைக் கிறீஸ்துவர்கள் துராகிருதமாய் எடுத்துக் கிழித்துப் போட்டார்கள். இவ்வளவு தானா? கொடும்பழி நிறைந்த இராஜ துரோகம் ஒன்றை இவர்கள் எண்ணி, நமது தேவத்துவ இராஜனைக் கொன்று போடும்படியாய்த் துணிந்தாலுந், தாங்கள் செய்த துரோகத்தைத் தங்கள் குருக்களில் ஒருவரிடம் போய் காதுக்குள் சொன்னால் அந்தத் துரோகத்துக்கு உடனே மன்னிப்புப்பெற்று மாசற்றவர்களாவார்களாம்.”

“ஓ! கொடுமை! கொடுமை!” என்று எல்லாருங் கூவினார்கள்.

“இவ்வித கோட்பாடுள்ள மதம் ஒரு தேசத்திலிருப்பது அந்தத் தேசத்துக்குப் பெரும் ஆபத்து. யாரொருவன், தான் செய்யும் எவ்வித அக்கிரமங்களையும், இன்னொருவன் மன்னிப்பானென்று எண்ணினாலு, இவன் செய்யத் துணியாத துரோகம் ஏதேனும் உண்டோ?”

அதற்குப் புலவியன் சொலவான் : “இது காரணத்தினால்தான் கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோதமாய் இவ்வளவு கொடிய சட்டம் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டது நமது வாசாலக சாஸ்திரியார் கிறீஸ்துவர்கள் நடக்கையைப்பற்றி விரிவாய்ச் சொன்னவைகளைக் கேட்டபின்னு அவர்களை எவ்வளவு கொடுமையாய் நடத்தினாலும் அது வரம்புகடந்ததென்று எவருஞ் சொல்லமாட்டார்கள்.”

இவர்கள் இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சிபஸ்தியா வந்தா. வந்தவரைப் புலவியன் கவனமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பேசி முடிந்த பின்னு சிபஸ்தியாளை நோக்கிப் புலவியன் கபடமாய்க் கேட்பான்: “சிபஸ்தியாரோ! நாவகள் சொலவது ஞாயமாக உமக்குத் தோன்றுதல்லவா?”

“கலபூரணசாஸ்திரி சொலவதுபோல கிறீஸ்துவர்கள் கொடிய மந்திர வாதிகளானால், அவர்கள் பூமியில் இல்லாதபடிக்கு அழித்துச் சர்வ சங்காரமாக்கவேண்டும். ஆகிலும் அவர்கள் தப்பிக்கும்படி ஒரு வழி அவர்களுக்குக் காட்டலாம்.”

புலவியன் புன்சிரிப்போடு அந்தவழி ஏதென்று கேட்க, சிபஸ்தியார் சொல்வார் :

“கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் எவன் குற்றஞ் சாட்டு கிறானோ அவன் தான்முதலில் குற்றமற்றவனென்று ஒப் பிக்குமட்டும், அவர்களைத் தண்டிக்கும்படி கேட்கக் கூடா து. எவன் துர்மார்க்கனோ, வஞ்சகனோ, குடியனோ, அக் கிரமியோ, ஊதாரியோ, திருடனோ, அவன் கிறீஸ்துவர் களுக்கு விரோதமாய் கையெடுக்கக்கூடாது. இவ்விதகுற் றங்களை எவனுங்கிறீஸ்துவர்கள் பேரில் சுமத்துகிறதில்லை.”

சிபஸ்தியா இப்படிப் பலவகையான பாதகங்களை ஒவ் வொன்றாய்ச் சொல்லுமபோது, புலவியனைக் கோப முக த்தோடு உறுக்கி ரோக்கிப்பாத்தது, கடைசியில் “திருடன்” என்றதை சற்று அழுத்தமாய்ச் சொன்னபோது, புலவி யன் திடுக்கிடத் திகைத்து விழித்தான். பாபியன் வீட்டில் கீழே கிடந்த சீரானின் ஜரிசைத்துண்டை சுருட்டி மடக்கி அக்குளில் அடக்கிக்கொண்டு போகும்போது சிபஸ்தியா தன்னைப்பாத்ததாய்ராவென்று சந்தேகம் இவன் மனதில் உண்டானது. இதுமுதல், சிபஸ்தியாபேரில் இவனுக்கு முன் உண்டாயிருந்த வாமமும் பகையும் முற்றிப்போக இனித் தன்பழிபை இரத்தஞ் சிந்துவதாலத் தான் தூக்கக் கூடுமென்று நிச்சயித்துக்கொண்டான்

சிபஸ்தியார் ஸ்நான ஜாகையைவிட்டு வெளியேபோ கும்போது தன்மனதில் எழும்பிய பெருந்துயரத்தை ஆற்ற சர்வேசுரனைப்பார்த்தது பிரார்த்தித்துக்கொண்டு நடந்தாா:

“ஆ சுவாமீ ! இன்னம் எத்தனைகாலம் செல்லும் ! இந்த விஸ்தாரமான இராட்சியத்திலுள்ள அஞ்ஞானிகள் மனத்திரும்புவார்களென்பதைப்பற்றி என்ன நம்பிக்கை இருக்கிறது ! இவர்களுக்குள் புத்திசாலிகளும், யோக்கி யன்த உள்ளவர்களும் முதலாய், மற்றவர்கள் கிறீஸ்துவர்

களைப்பற்றிச் சொல்லும் அபாண்டமான அபதூறுகளை எல்லாம் மெய்யென்று நம்புகிறார்களே ! உமது சத்திய வேதத்துக்கு விரோதமாய் அபததப பொய்களை எங்கும் பிரஸ்தாபப்படுத்துகிறார்களே ! இதின்மித்தம், உமது வேதத்தை பரிசோதித்தறியுமுன அது அபத்தமதமென்று இவர்கள் எண்ணுவதால், இவர்கள் மனநதிரும்ப என்ன வழியுண்டு? ஆ சாவேசுரா ! இன்னம் எத்தனைகாலம் அஞ்ஞான அநதகாரம் இப்படி அடாநது மூடியிருக்கும்.”

சிபஸ்திபா தமது மனதின் ஆத்திரபற்றுதல நிமித்தம் சத்தமாய் இப்படி ஜெபித்துக்கொண்டுபோகும்போது தீவகுரலோடுபெசிய ஓர் மாதின் சபதம் தன காதில விழுவதாகக் கேட்டார் : “ கௌரவவீரா ! உமீது குரல சதத்தால் நீயாரொன்று எனக்குத் தெரியும். சேசுநாதர் சுவாமி ஓர் குருடனுக்குப் பார்வை கொடுக்கும்படி களிமண்ணை அவன் கண்ணில தடவவில்லையா ? நாம் களிமண்ணை எடுத்தது கண்ணில பூசினால் உள்ள கண்ணும் போய் விடும். ஆகையால் சேசுநாதர் மமைக்கொண்டு இந்தத் தேச ஜனங்களுக்குச் சத்தியவேதப் பிரகாசம் கொடுக்கும்படி நாம் ஆசையாயிருந்ததால், நாம் அவர் பாதத்தின் கீழ் தூசிபோல தாழ்த்து மிதிபடவேணும். நாம் தாழ்த்தப்பட்டு, துன்பப்பட்டு, காவில மிதிபடுதூசிபோலானால் சேசுநாதர் சுவாமி இந்த மண்ணை உபயோகித்து விசுவாசத்தின் பிரகாசம் அஞ்ஞானிகளுக்கு உண்டாகும்படி கிருபை செய்வார்.”

“ அம்மா செசீலி ! நீ என்னைக் கண்டித்துச் சொன்ன இந்த நல்ல புத்திக்காக நான் மெத்தவும் நன்றி அறிந்திருக்கிறேன். ஆபத்தான இந்த நாளிலே நீ எங்கே இவ்வளவு விவாவாய் நடந்து போகியாய் ?”

“கவிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துக்கு என்னை வழிகாட்டியாக நியமித்திருக்கிறார்கள், என்வேலையை நான் உடனே துவக்கப் போகிறேன். சிபஸ்தியாரோ! வேதகலகமாகிற புஷ்பகாலந்துவக்கப் போகின்றது. நான் மோக்ஷத்தில் மலரும் முதல் புஷ்பமாகுமபடி எனக்காக பிராரத்திக்க உங்களைநான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.”

செசீலி ஆனந்த சந்தோஷத்தால் பூரித்தமனதோடு தேவஸ்தோத்திர கோத்தளை பாடிக்கொண்டு தீவரித்து நடக்கும்போது, சிபஸ்தியா அவள சற்று நேரம் நிற்குமபடியாய் மிகவுங் கேட்டுக்கொண்டாள்.

ய-ம் அதிகாரம்.

சுரங்கத்தில் ஹழந்த நரிககூட்டம்.

இராஜ சட்டம் அதோ கதியாய்ப் போனதன்பின், அந்த இராத்திரியிலேயே கிரீஸ்துவர்கள் தத்தம் பங்குக் கோவில்களில், பூஜை, தேவாராதனை சடங்குகள் செய்து, வேதகலககாலத்தில் உறுதியாயிருக்குமபடி ஏதுவான புத்தி பிரசங்கங்கள் கேட்கத் தக்கதாக, வந்து கூடியிருந்தார்கள். தேவநற்கருணையாக நிவ்விய போஜனத்தை சாப்பிட்டு, அக்கால வழக்கப்பிரகாரம், உயிரும் உறுதியுந் தரும் இந்த ஜீவிய அப்பத்தை, அவரவர் தங்கள் வீடுகளுக்குக்கொண்டுபோய், வெகு பூஜித வணக்கத்தோடு காப்பாற்றி, அநுதிந் தாங்களை உட்கொள்ள, வேண்டிய அளவுக்கு வாங்கினார்கள். இதுமுதல் வேதகலகம் முடியும் நாள் மட்டும், பூஜை தேவாராதனை முதலிய சடங்குகள் சுரங்கங்களின் கோவில்களில் நடக்குமென்று சமஸ்தருக்கும் அறிவித்தார்கள்.

கிறீஸ்துவர்களோ, யுத்தஞ் செய்ய போர்க்களத்துக்குப் போகும் அஞ்சாத் துணிவுள்ளவீரர்களைப் போலிருந்தார்களே அன்றி சாவின தீப்படிப் பெற்று கொலைக்களத்துக்குப் போகும் குற்றவாளியைப்போல பயந்து நடுங்கவில்லை. இரதக் கஷ்டகாலதகல் இவர்களுக்கு அவசியமான ஆபதமும், பலமும், உறுதியும், போஜனமும், தேவசற்பிரசாதத்திலிருந்தது. இரத ஜீவியபோஜனத்தைச் சாப்பிடுவதால் மன உறுதியற்ற கோழைகளும் உறுதியுற்றதரியமும் பெறுவார்கள் மது காலத்தில இப்போது நடக்குந் திவ்விய பூஜைபலியின பிரதான சடங்குகளும், பவி ஒப்புக்கொடுக்குங் குரு சொல்லும் ஜெபங்களும், அக்காலத்தில இதேவகையாய்தான இருந்தன. இதனிமித்தம், பூஜை இக்காலத்தில காணும் நாம், திருச்சபையின ஆதிகாலத்திலிருந்த கிறீஸ்துவர்களோடு ஒன்றித்து, அவர்கள் சாவெகாணுக்கு ஒப்புக் கொடுத்த அதேபலியை, அதே பாஷையில், எழுமா ஒப்புக்கொடுக்கிறோம்.

இன்று தத்தம் பங்குக் கோவில்களில் கூடிய ஜனங்களெல்லாருந் தேவாராதனை முடிந்தபின், ஒருவரொருவரோடு செலவு பெற்றுக்கொள்ளும்போது, என்ன சம்பவிக்குமோ, இனி எல்லாருமாக இப்படி கூடுவோமோ ஏதோ, என்னமோ என்று நினைத்தது, தகப்பன் தன் மகனைக் கடடியும், தாய் தன் மகளை அணைத்தும், சகோதரர், சிற்றத்தா ஒருவரொருவரைப் பார்த்துங் கண்ணீர் சிந்தி அழுதார்கள்.

கிறீஸ்துவர்கள் தங்களுக்குத் தேவையான திவ்விய அப்பத்தை தூய வெண்மையுள்ள துண்டில் வாங்கி, நன்றாய் மடித்து, தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட சிறுசிறுமீழில்

வைக்கும்போது, சீரா தான் இந்தச் சமயத்தை உத்தேசித்து வெகு பதனமாய்த் தன் பெட்டியின் அடியில வைத்திருந்த ஜரிகைத் துண்டு காணுமற் போனதை இப்போது நினைத்து வெகு துக்கப்பட்டாள். சடங்குகளெல்லாம முடிந்ததன்பின் கோவிலிற் கூடிய ஜனங்களெல்லாரும் விடியும் முன்னே பிரிந்து கலைந்து போய் விட்டார்கள்.

துர்குவாதனும் அவனுடைய இருதோழரும், ஸ்நான ஜாகைக்கு இதற்கு முந்தின நாள் வந்திருக்கும்போது, தாங்கள் செய்யவேண்டிய பிரயத்தனங்களைப்பற்றி அந்த ரங்கமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை, அடுத்த வீட்டிலிருந்த கிறீஸ்துவன் குக்கூமியன் கேட்டிருந்தான். இவர்கள் அப்போது செய்த ரிபத்தனைப் பிரகாரம் இராஜ சட்டம் பிரகரமான பிற்பாடு மறுநாள் சில சேவகரைச் சேர்த்துக்கொண்டு சுரங்கத்துக்குள் போய் கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிப்பதாய் எண்ணியிருந்தால், கிறீஸ்துவர்கள் இந்த முதல் நாளிலே சுரங்கத்தில இறங்கி தேவாராதனை உற்சவ நிவேசஞ் செய்வது யுக்தமென்று யோசித்து இதற்குவேண்டிய பிரயத்தனங்களெல்லாஞ் செய்திருந்தார்கள்.

ஆனால் கோர்வீனன், இராஜ சட்டங் கெட்டழிந்த பின் தன் வீட்டுக்குப்போய் வேறொன்று தயார் செய்து, அன்றிராத்திரி நடந்த அவகேடான சங்கதிகளைக் கொடுங்கோல் மன்னன் அறிந்தால் தன் உயிருக்கே மோசம் வருமென்று பயந்து, இராஜசமுகம போகுமுன்னே, அந்த நாளிலேயே ஏதாகிலுஞ் சௌரியவீர ஆண்மையைக் காட்டுஞ் செய்கை ஒன்று செய்து தன் சமர்த்தைக் காட்டித் தனக்கு வந்த லெட்கத்தை ஒருவாறு பரிகரிக்கவேண்டுமென்று கருதினான். இதனிமித்தம் அடுத்தநாளில் சுரங்

கத்துக்குள் போவதாய் உத்தேசித்திருந்ததை மாற்றி அன்றுதானே போகுமபடி தீர்மானித்தான்.

இந்த யோசனையோடு அதிகாலமே ஸ்ரான ஜாகை களுக்குப்போக, அங்கே புலவியன் தூக்குவாதனோடு இவனுக்காகக் காத்திருந்தான். இந்த மூன்று மதி யூகிகளுங்கூடி ஆலோசித்து தீர்மானித்ததேதெனில, கோர்வீனன் சில சேவகரோடு கலிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துள் போகிறது; தூக்குவாதன் இவர்களுக்கு வழிகாட்டியாய் கூடச் சென்று, கையில அகப்படுங் குருக்கள், கிறீஸ்துவர்கள், எல்லாநாயும் பிடித்துக் கடடி வெளியே இழுத்து வருகிறது; புல்விபன் வேறு சில சேவகரோடு சுரங்கத்தின் வாசலில காத்திருந்து, உள்ளேயிருந்து வெளியே வருங் கிறீஸ்துவர்களைப் பிடிக்கிறது; முக்கியமாய் புலவியன் முன் குறிப்பாய் பாததிருந்த அாச். பாபு கூட்டத்தோடு தப்பிப்போகாதபடி எச்சரிக்கையாயிருக்கிறது. இந்த ஏற்பாடுகள் புலவியனுக்குச் சம்மதமானதால் அவன் தனக்குள் சொலவான். “அந்த மட்டிப்பயல்கள் எலிகளைப் பிடிக்க நரிகளைப்போல வலைக்குள் போகட்டும். நான் வெளியே நின்று வீர சிங்கமபோல வேட்டையாடுவேன்.”

இவ்விதமாய் இராமுவருங் கூடிச் செய்த யோசனையைக் குக்கூரியன் கேட்டபின்பு, இதை ஒரு சீட்டில் எழுதி உடனே சுரங்கக் கோவிலிலுள்ளவர்களுக்கு அனுப்பும்படி தக்க சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, நல்ல அதிர்ஷ்டமாய், சிபஸ்தியா ஸ்ரான ஜாகைகளுக்கு அன்று காலமே வந்தார். அவரோடு அந்தரங்கமாய்ப் பேசினால் சமுசயம் உண்டாகுமென்று குக்கூரியன் எண்ணி, சிபஸ்தியார் ஸ்ரானஞ் செய்கையில், அவர் மேல்போவைக்குள் தான் எழுதிய காயிதத்தைக் குண்ணேசியால் தைத்தான்.

சிபஸ்தியார் ஸ்ளானஞ் செய்தபின், அங்கு கூடியிருந்தவர்கள் இராஜ சட்டம போன கதியைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது சற்று நேரம் நின்று கேட்டு அதன்பின் சலிப்படைந்து வெளியே வருகையில் தமதுபோர்வைக்குள் ஏதோ காயிதந் தைத்திருக்கக் கண்டு அதை எடுத்து வாசித்தார். சங்கதி தெரிந்தது. இச்சீட்டை உடனே சுரங்கத்துக்கு அனுப்பும்படியாகத்தான் செசீலியைச் சற்று நேரம் நிற்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

'தயோஜனனோடு கலிஸ்தாவென்ற சுரங்கத்துக்குள் முன் நாம் இறங்கினபோது, அங்கேயிருந்த ஓர் கோவிலைத் தூக்குவதனுக்குக் காட்டுமபடி கபடற்ற கிழவனா போகும்போது செவேரன அவரைத் தடுத்தது இன்னம ஞாபகம் இருக்கும்ல்லவா? அந்தக் கோவிலிலுத்தான் இன்று கிறீஸ்துவர்கள் கூடியிருந்தார்கள்

இந்தச் சுரங்கக் கோவிலில் இரண்டு நீண்ட சாலைகள் ஒன்றுக்கொன்று எதிரே இருந்தன. இவ்விரண்டிற்கும் மத்தியிலப் போக வர ஓர் சிறு பாதை இருந்தது. அக்கால வழக்கப் பிரகாரம் ஆண்பிள்ளைகள் ஒரு சாலையிலும் பெண்பிள்ளைகள் வேறுசாலையிலும் இருந்தார்கள். ஆண்பாலார் சாலையின ஓர் முனையில அர்ச் பாப்புவின சிம்மாசனமுங் குருக்களிருப்பதற்கு வேண்டிய ஆசனமுமிருந்தது. பூஜை பவியின பீடம் இருசாலையிலுள்ளவர்களுமபார்க்கும்படி நடுமத்தியிலிருந்தது.

சுரங்கத் தேவாலயத்துக்குள் அன்று கிறீஸ்துவர்கள் வந்து கூடியிருக்கும்போது, கோர்வீனனும் அவனுடைய எம் தூதர்களுஞ் சுரங்க வாயிலின் கிட்ட வந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்களுடைய வழிகாட்டியான தூக்குவதனுக்குத்

தெரிந்தபாதை இதுதான். இடிந்து பாழாய்க்கிடந்த ஒரு வீட்டிலிருந்து, படிப்படியாய் கீழே இறங்க வேண்டியிருந்தது. எல்லாரும வந்து சேர்ந்தபின் இறங்கும்படி வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தார்கள்.

புல்வியன் பனிொண்டு சேவகரோடு சுரங்க வாயின் கிட்ட காவலாயிருந்தான். கோவீனனுந் துர்குவாதனும் எட்டு சேவகரோடு கீழே இறங்கினார்கள்.

கொஞ்சந் தூரந் தட்டித் தடுமாறி, முட்டி மோதிக் கொண்டு, இறங்கின பின்பு, போனசேவகர்களில் தாடியும் மீசையும் நலாத்த ஒரு கிழவன சொல்வான்.

“இது என்னடா முட்டான் வேலையாய் இருக்கிறது? எலிவளைக்குள்ளே நண்டுபோல் நகாந்துபோக நான் என்ன குறவனு? ஜெயவெற்றிகொண்ட உரோமானார் பட்டாளத்து சேவகன நான் எவனோடாவது சண்டை செய்யென்றால் போக்களத்தில் இறங்கி எதிரியோடு நேரே நின்று ஒருகை பார்ப்பேன். சந்துபொந்தில என்னைக்கொண்டுவந்து, மூச்சுவிட இடமின்றி திக்குமுக்காடுமபோது, நான் யாரோடு சண்டை செய்யலாம்?”

கிழவன் இவ்விதமுணங்கிப் பாடத் துவக்கவும், மற்றச் சேவகரும் இவன பாட்டுக்கு இசைவாய் தாளம் போட்டு ஆடத்துவக்கினார்கள். ஒருவன சொல்வான் :

“ஓ! இதென்னவேலை! கண்ணைக்கட்டி காட்டில் விட்டவனைப்போல் போகிற இடம இன்னதென்று தெரியாமல் நடக்கிறோம். இதைப்பாழும் சுரங்கத்தில் கிறீஸ்துவர்கள் ஆயிரக்கணக்காய் பதுங்கிக்கொண்டிருக்கலாம். நாம் என்ன ஒருகைப்பிடி அளவுதானே?”

இதைக்கேட்டு வேறொருவன் சொல்வான் :

“ என்னடா இது வம்பாயிருக்கிறது ? குறவன் வேலையைச் செய்யவா நான் படையில் சேர்ந்தேன்?”

“ கிறீஸ்துவாகளைப் பிடிக்கவேண்டுமானால் இந்தக் கரடிக்குகைக்குள்ளேயா வரவேண்டும்? அவர்கள் இங்கே இருந்தால மந்திரத்தாலே தாசியனுக்குச் செயதாற்போல், நம்மையும் ஆகாசத்தில் பறக்கவைக்கமாட்டார்களா?”

கோர்வீனன் தனது வாசாலக சமர்த்தெல்லாம் கூட்டி அந்த சேவகாருக்குச் சமாதானஞ் சொல்வான் :

“ போர்வீரோ ! ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம். இந்தக் கிறீஸ்துவர்கள் பரம கோழைகள். நீங்கள் வருகிறீர்களென்று அநீந்தால் முசல்போல ஒடி ஒளிரது பதுங்கு வார்கள். இங்கே நாம் நல்ல கொள்ளை அடிக்கலாம். கிறீஸ்துவாருடைய கோவிலில் தங்கப்பாத்திரங்களும் வெள்ளி ஜாமான்களும் ஏதேஷ்டமாயிருக்கின்றன. எடுப்பதெல்லாம் உங்களுக்குத்தான். ஒரு வருஷமட்டும் நீங்கள் பூர்த்தியாய்க் குடிக்குடபடி வேண்டிய பணம் இன்று கொள்ளை அடிப்பீர்கள். இதோ வந்து விட்டோம்.” என்று இவ்வாறு அவர்கள் மனதைத் தேற்றிக் கொஞ்சந் தூர நடந்தார்கள். தூரத்தில் மின்மினி போல தீபவெளிச்சம் இருப்பதைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு கோர்வீனன் சொல்வான் :

“ சேவகரோ ! அதோ பாருங்கள் ! அங்கேதான் கிறீஸ்துவர்கள் கூடி இருக்கிறார்கள். நமது கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டார்கள்.”

இப்படிப் பேசிக்கொண்டு நடக்கையில் ஒரு சேவகன் சொல்வான் :

நின்று கேட்டார்கள். பாலியனொருவனுடைய தீங்குரல் கிண்கிணி ஒலித்தாற்போல தெளிந்த தொனியோடு தூரத்திலிருந்து வந்தது. அச்சம், பயம் இன்னதென்று அறியாத செளரிய வீரன் சப்தம். அவன் பாடின தேவசங்கீத வாக்கியத்தின் ஒவ்வொரு மொழியும், வெள்ளி பாத்திரத்தின் தூய ஒசைபோல் கணீர் எனக் காதில விழுந்தது :

“ஆண்டவர்தான் எனது பிரகாசம். அவளோ என் இரகக்ஷணியம். யாருக்கு நான் அஞ்சுவேன்?”

“ஆண்டவளோ என் ஜீவனைக் காப்பவர். எவனுக்கு நான் பயப்படுவேன்?”

இவன்தனியே பாடினபின்பு, பலநூறுபேர்கள் சேர்ந்து கூடிபாடின ஒசை, கடலின் அலைகள், அலைகள்மேலே முந்து மோதி உடைந்து ஒலிப்பதுபோல், சப்திக்க, அவர்கள் சொன்ன ஒவ்வொரு வார்த்தையுந் தெளிவாய் காதில விழுந்தது :

“என்னை வதைத்துத் துன்பப்படுத்தி, என் மாம்ஸத்தை யே சாப்பிடுமபடி துஷ்டா என்னை அடுத்தவரும்போது, என்னைப்பகைக்கும் விரோதிகளே தூபபலங் கொண்டு மருண்டு விழுந்தார்கள்.”

அஞ்சா மனத்துணிவின் அறிகுறியான இவ்வாக்கியத்தைச் சேவகர்கள் கேட்கவும், வெடகி நாணி பிரமைபிடித்தவர்கள் போல் நிற்கையில், முதலில் பாடிய பாலியன்குரல், வீணையின் நரம்பு சுரமெடுத்து பாடினாற்போல், தாதில் கிண் என்று ஒலித்தது :

“அணி அணியாய் வகுத்த பெரும்படை என்னை எதிர்த்து போர் செய்யவரினும், என் மனங் கிஞ்சித்தேனும் அஞ்சாது.”

இந்தக்குரல் சப்தத்தை கோர்வினன் உற்றுக் கேட்டபின் சொல்வான் :

“அந்தக் குரல் யாருடையதென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். இவன் ஆயிரம் பேர்கள் மத்தியிலிருந்து பேசினாலும் அவன் இன்னொன்று நான அறியவல்லேன். இந்தப் பயல் என் காலில் தைத்த முள். நேற்று இராத்திரி எனக்குச் சனியரைய வந்த எமதூதன். நான இன்றுபடும் அவஸதைக்கு முதல்பாதம். இராஜ சட்டத்தைக் கீழ்த்தெறிந்த கொடியன், பங்கிராஸ் அவனதான் சேவகனோ! நடங்கள், நடங்கள். யார அவனைப் பிடிப்பானோ அவனுக்கு அவன் கேட்கும் பரிசு கொடுப்பேன்.”

இதற்கு ஓர் சேவகன் சொல்வான் : இந்த இருட்டு வளைக்குள்ளே முட்டி மோதிக் கொண்டு போவதைப் பார்க்கிலுந தீவர்த்தி ஏற்றி வழியைப் பார்த்தாவது நடக்கலாம்.

வேறொருவன் சொல்வான் : “அதோ! என்ன சத்தம்! யாரோ வெட்டிச் செதுக்குவதுபோலிருக்கிறது.”

தூருவாதன வெகு தைரியசாலிபோல நடிந்துச் சொல்வான் : “ஒன்றுக்கும பயப்பட வேண்டாம். அந்தச் சத்தம், இந்தச் சுரங்கத்திலிருக்கும் ஒரு கிழப்பயலும் அவனிரு பிள்ளைகளும், நாம் பிடித்துக் கொல்லப்போகிற கிறீஸ்துவர்களைக் கஷமிக்குமபடி, குளிகள் வெட்டுஞ் சத்தம். வேறொன்றுமில்லை.”

சுரங்கத்தில இறங்குகிறவர்கள் வழக்கமாய் மெழுகுவத்தி ஏற்றிக்கொண்டு போவார்கள். இந்தச் சேவகனோவெனில் பெருந தீவர்த்திகள் கொண்டுவந்திருந்த தால் இவைகளைக் கொளுத்தி தாழ்ந்திருந்த சுரங்கப்பா

தை வழியாய் நடக்கும்போது, நெருப்புச் சுவாலை மேலே தாவி புகையுங் கெந்தக நாற்றமும் ஏகமாய் மண்டி, உஷ்ணம் அதிகரித்து, கண்களிலிருந்து தண்ணீர் கபகபவென்று ஒடி வர, திக்குமுக்காடி, திகைத்துப் பதைத்து, கண்பாலை மங்க, கால்கள் தடுமாற, முன்னே இருப்பதும் பின்னே இருப்பதும் ஒன்றும் அறியாமல் குருடனாய் போல் தடவிப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தார்கள். தூர்கு வாதன் எல்லாருக்குமுன்னே வழிகாட்டி நடந்து, தான் முன் எண்ணிவைத்திருந்த சுற்றுகள் எத்தனை கடந்தாயிற்றென்றும், தான் குறித்துவைத்த அடையாளங்கள் எங்கே இருக்கின்றனவென்றுஞ் சுவற்றின் கிட்டப்போய் தேடிப் பார்த்துப் போனான். போகப்போக அவன் முன்போட்ட அடையாளங்களெல்லாம் அழிந்திருப்பதைக் கண்டு புத்தி தடுமாறி மனஞ் சோம்பி, திணறித் திகைத்து நடக்கும் போது அவன் போன பாதை முழுதும் அடைப்பட்டுப் போனது.

இதன் காரணமேதெனில், சேவகர்கள் சுரங்கத்துக்குள் வருவார்களென்று, செவேரனும் அவன் சகோதரனும் இன்னுஞ் சில தேகபலாஷ்டிகரான வாஸிபர்களும், இவர்கள் வருகைக்குக் காத்திருந்தார்கள். அவர்கள் வரும் பாதையை அடைப்பதற்குத் தேவையான கலலும் மண்ணும் முன்னிதாய் செவேரன் தயார் செய்து, சேவகர்கள் முதல் தட்டின் கடை சிமுனையில் வருஞ் சமயத்தில், மண்ணையும் கலலையும் இருபக்கத்திலுமிருந்து தள்ளி, வெகு ஜாக்கிரதையோடு வேலை செய்து, அரை நாழிகைக்குள் பாதையை முழுதும் அடைத்து, அதன் பின்னே கிறீஸ்து வவேலைக்காரா இருந்து, சேவகர்கள் ஒருவரொருவரைத் திட்டி தூஷணிப்பதைக் கேட்டு, சிரிப்படக்கமாட்டாமல்

நின்றார்கள். இவர்கள் மண்ணைச் செதுக்கித்தள்ளின சத்தத்தைத்தான் சேவகர்கள் வரும்போது கேட்டார்கள்.

வழிமறிக்கப்பட்டு நின்ற சேவகர்களுங் கோர்வீனனுங் கோபவெறியில் துர்குவாதனைத் திட்டி, வாயில் வந்த படி வைது தூஷணித்தார்கள். மட்டிப்பயலென்றுந், தங்களைக் கிறீஸ்துவாகள கையில் காட்டிக் கொடுத்த துரோகியென்றும், பாமபுக்துத தலையும் மீலுக்கு வாலுங் காட்டுஞ் சுராமீன என்றும், இப்படியாய்த் திட்ட, துர்குவாதன் மனங் கலங்கி புத்திதடுமாறி, பாகும வழி இன்னதென்று அறியாமல இருந்தாலும் அவர்களுக்குச்சமாதானம் பேசி:

“பயப்படவேண்டாம். எனக்கு வேறொரு பாதை தெரியும். நீங்கள் இங்கே சற்று நில்லுங்கள். நான் அந்தப் பக்கம்போய் வேறுபாதை உண்டோவென்று பார்த்து வந்து சொல்லுகிறேன்” எனச் சொல்லி இடதுபக்கத்திலிருந்த அடுத்த தட்டின பக்க துரிதமாய் ஓடினான். போன வந்தான், மாயமாய் மறைநது போனான்.

சேவகர்கள் துர்குவாதன் வருவான் வருவானென்று காததிருந்தார்கள் துர்குவாதா, துர்குவாதா என்று கூப்பிட்டார்கள் அவன் போன பாதையில் கொஞ்சந் தூரம் போய்த் தேடினார்கள். எப்படி மறைநானென்று தெரியவில்லை. இதுவெல்லாம மாயாஜாலம், மந்திரவித்யென்று தீர்மானித்து, இனித் தங்களுக்கும என்னமோசம் வருமோவென்று பயநது, தங்களை இந்தப் பாழுஞ் சுரங்கத்துக்குள் கூட்டி வந்த கோர்வீனனை வைது : “போதும், போதும், இந்த எலி வளைக்குள்ளேபட்ட அவஸ்தை எங்கள் ஜெனமா ஜென்மத்துக்கும்போதும். துர்குவாதனும் இந்தக் கோர்வீனனுமாகக்கூடி சதிதுரோகமாய் நமமைக் கொல்

லும்படி இங்கே கூட்டி வந்திருக்கிறார்கள். ஆபத்து வரு முன்னே வந்த வழியே திருமபிப் போவதுதான் புத்தி” என்று சொல்லி, கெம்பிரஜன்னிகொண்டு, மூர்க்காவேச காய், சபதங்கூறி, மீசையை முறுக்கிச் சுரங்கத்துக்குள் வந்த இந்த வீர சிங்கங்கள், இப்போது வெட்கிராணி, தலை கவிழ்ந்து, கண் மருண்டு இருண்டுபோக, வாலைக் குழைத் து, பல்லை இறுகக் கடித்து, திருமபிப்போனார்கள். அவர்கள் வந்தபாதை நோபாதையானதால், போகும்போது தீவர த்திகளை இங்கும் அங்கும் எறிந்து போட்டார்கள். சற்றுத் தூர நடந்த பின்பு திருமபிப் பாக்கையில் அச்சுரங்க ஸ்தலமுழுதும் திவ்யமான பிரகாசம் வீசி, ஜெயவெற்றி கொண்டதின அநிகுறியாக தீபாலங்காரம் ஏற்றினதுபோ ல தோன்றினது பாதையின் இருபக்கத்திலும் இருந்த கல் லறைகளின் பலவாண சுற்கள், தேஜோமயமாய்த்துலங்கு ம பிரகாசத்தில, மஹமல பட்டால ஜோடிக்கப்பட்ட சுவ ற்றில் தங்கத் தகடுகள் பதித்தாற்போல விளங்கின.

வேதகலகத்துவக்கின இந்த முதல நாளிலே, அஞ் ஞானிகளில் கொடிய துஷ்டர்கள், வேதசாட்சிகளுடைய சரீரத்துக்குச் செய்த பூஜித வணக்கத்தின் அநிகுறியாக தீபாலங்காரம் ஏற்றினதுபோல இந்தக் காட்சி இருந்தது. கிறீஸ்துவர்களை நெருப்பில சுட்டெரிக்குமபடி கொளுத் தின தீவரத்திகள், அவர்களுடைய புண்ணிய நிறைந்த தர்ம ஒழுக்கத்தைத் துலக்கி எவர்க்குங் காட்ட ஏற்றிய தீபம் போலாயின.

வெட்கி.வெருண்டு, தலை கவிழ்ந்து நடந்த சேவகர் கள் சுரங்க வாசலிற் சேருமுன்னே தங்களுக்கு எதிரோ தோன்றிய விநோத காட்சி ஒன்றைக் கண்டு பின்னிட்டா

ர்கள். பிரதமத்தில் இது சுரங்கவாயிலிருந்து ஈரந்த பிரகாசம் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால், இது தீபவெளிச்சம் என்று பின்னால் கண்டு கொண்டார்கள். அங்கு ஓர் உருபம் கருப்பு உடை அணிந்து, அசையாமல நின்றும், தீபத்தைத் தூக்கிப் பிடித்திருந்ததால், பிரகாசம் முழுதும் அந்த உருபத்தின்மேலே விழுந்தது இது அசைவின்றி நிற்பதைப் பார்த்தவர்கள் இது ஜீவப்பிராணியோ, அல்லது வெண்கலத்தால் வார்த்த சுருபமோ என்று ஐயுறும் படி தோன்றினது. சேவகா இந்தக் காட்சியைக் கண்டு ஒருவனொருவனைப் பார்த்து அச்சாதிசயத்தோடு கேட்டான் :

“ அதென்ன அது? யா நிற்கிறது? மனுஷஜீவனா? அல்லது பேயா? பூதமா? என்ன?”

“ ஒ! அது மாயினிபோலிருக்கிறது?”

“ மாயினி அல்ல இந்தக் குகையைக் காக்கும்பூதம்”

“பூதமும்ல்ல. அது ஒரு மாயா ரூபம்.”

இப்படிக்கேட்டுக்கொண்டு நிகழ்ந்தமாய் அதன்கிட்ட வரும்போது அவர்கள் வருவதை அங்க ரூபம் அறியாததாகத் தோன்றினது அதன் கண்களில் அசைவுமில்லை. ஒளிவுமில்லை. பாக்கவேண்டுமென்ற ஆவலுமில்லை. இரண்டுபேர் கிட்ட வந்து அதைபிடித்தார்கள். பந்திக்கு முந்திக்கொள் படைக்குப் பிந்திக்கொள் என்ற பழமொழிப்படி எல்லாருக்கும் பின் நிறை கோவீனன் முன்னே வந்து கோபாவேசமாய்: நீ யார்? என்று கேட்டான்.

அதற்குச் செசீலி பூரித்து மகிழ்ந்தவளாய், வீணையினும் இனிய குரலோடு: “நான் கிறீஸ்துவள்” என்று சொன்னாள்.

அப்பேயுறு ஜோர்வீனன் சொல்வான் : “ கிறீஸ்துவ னா! ஆ! ஆ! சேவகரோ! இவனைப் பிடித்துக் கட்டி வெ ளியே இழுத்து வாருங்கள் நாம் இரதப் பாழுஞ் சுரங்க த்தில் வேட்டையாட வந்ததற்கு ஒரு பிராணியாவது நமக் குக் கடைசியில் அகப்பட்டது.”

மக-ம். அதிகாரம்.

முதல் புத்திரம்: செசீலி (ஜெயசீலி.)

செசீலி சிபஸ்தியார் கொடுத்த சீட்டை வாங்கிக்கொ ண்டு சமீபத்திலிருந்த குறுக்குப் பாதை வழியாய்ச் சுரங்க த்துக்குள் இறங்கினான். சேவகா கொளுத்திய தீவாத்திக ளின் தூர் நாற்றத்தை நுகாந்ததும், வேத விரோதிகள் உள்ளே வந்து விட்டாகளென்று செசீலி அறிந்து, துரித மாய் நடந்து, சுரங்கத் தேவாலயத்தில் கூடியிருந்தவர்களு க்குச் சீட்டைக் கொடுத்து சேவகா சுரங்கத்துக்குள் இற ங்கி இருப்பதையும் அறிவித்தான். சிபஸ்தியா அனுப்பி ய சீட்டில், அங்கே கூடியிருப்பவர்கள் வெளியே வராமல் எல்லாத்துக்கும் அடியிலுள்ள கடைசித் தட்டில் போயிரு க்கும்படி சொன்னபின், அர்ச். பாப்புவை எவ்வகையிலும் பிடிக்கும்படி துஷ்டர் எண்ணி வருவதால், அவர் சுரங்கத் தை விட்டுத் தான் சொல்லுமட்டுமே வெளியே வராமல் அங்கேயே இருக்க, தாழ்மையாய் அவரைக் கேட்டுக்கொ ண்டார்.

செசீலியும் மற்றவர்களோடு தப்பித்து ஒளிந்துகொ ள்ளும்படி பங்கிராஸ் சொன்னதற்கு அவள் சொல்லு வான் :

“ பங்கிராஸ், நான் அப்படி செய்யமாட்டேன். சுரங்கத்தின் பாதையில் நின்று உள்ளே வருகிறவர்களுக்கு வழிகாட்டுவது என் அலுவல் அல்லவா ?”

“ சரிதான். ஆனால் செசீலி உள்ளே துஷ்டர் வந்தால் உன்னைப் பிடிப்பார்களே.”

செசீலி புன் நகை காட்டிச் சொல்லுவாள் : “பிடிக்கட்டும். என்ன பிரமாதம்? என்னைப் பிடித்தால், மற்றவர்களைக் கவனிக்கமாட்டார்கள். நல்லது, எனக்கொரு விளக்குக் கொடு.”

“ விளக்கா? என்னத்துக்கு? அந்த வெளிச்சத்தில் உனக்குக் கண் தெரியுமா?”

“ எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும் மற்றவர்களுக்குத் தெரியுமே.”

“ ஆனால் அப்படித் தெரிந்து வருகிறவர்கள் உன் சத்துருக்களாய் இருக்கலாம்.”

“ இருக்கட்டும் என்னைப் பிடிப்பவர்கள் இருளில் என்னைப் பிடிக்கக்கூடாது. என் பரிசுத்த பத்தா இந்த இரவிலே என்னைத் தேடி சுரங்கத்துக்குள் வந்தால் ஏற நின் தீபத்தோடு நான் அவருக்கு எதிரோ போக வேண்டாமா?”

அப்படியே செசீலி தீபத்தை எடுத்துக்கொண்டு சுரங்கப் பாதைக்குப் போய் அதைத் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்போதுதான் சேவகர்கள் நாம் முன் சொன்னதுபோல் அவளைப் பிடித்து வெளியே கொண்டுவந்தார்கள்.

கெம்பிர ஜன்னிகொண்டு சுரங்கத்துக்குள்ப் போன வீர சேவகர்கள், வளைக்குள்ளிருந்து எலிக்குஞ்சைப் பிடி

த்து வந்ததுபோல், ஒரு பேதைப் பெண்ணை மாத்திரம் பிடித்து வந்ததை வெளியே நின்ற புல்வியன் கண்டு, ஆக்குரோஷங்கொண்டு பதறி உதறி கோர்வீனனைத் திட்டி வைய, அவனுங் கோபம் பொங்கி வாயிலிருந்து நுரையைக் கக்க, இருவரும் எலும்புத் துண்டுக்குச் சண்டைபோடும் நாய்களைப்போல உறுமிக்கொண்டு பலலைக் காட்டினார்கள். தூக்குவாதன் மாயமாய் மறைந்து போன சங்கதியைச் சேவகர்களில் ஒவ்வொருவனும், இராஜ சட்டங் காணாமற் போன சங்கதியைப்போல, விபரீதமாய்ச் சொல்ல, புலவியன் வெகு விசனப்பட்டு அநதச் சதிதுரோகி தன்னை ஏய்த்துப்போட்டு சுரங்கத்தின பல சுற்றுகளுக்குள்ளே மறைந்திருக்கவேண்டுமென்று தனக்குள் தீர்மானித்துக் கொண்டான். காரியம் இப்படியானால், அவனைச் சாரந்த விஷயங்கள் இவளுக்குத் தெரியவேண்டுமென்று நினைத்து இவளைத் தன் முன் நிறுத்தி சுழித்த முகத்தோடு அவளை வெறிக்கப் பார்த்து கேட்பான்.

“ஏ! பேதைப் பெண்ணே! என்னைப் பார்த்து உள்ளதைச் சொல்.”

அப்போது செசீலி மலாநது விரிந்த முகத்தோடு, யாழிசை பாடினாற்போல இனபமாய்ப் பேசி சொலவாள்:

“ஐயூ! உமமைப் பாக்காமல நான் உள்ளதைச் சொல்லவேண்டும். நான் கணணிலலாக் கபோதி என்பது உமக்குத் தெரியாதா?”

சூழ நின்றவர்கள் எல்லாரும் ஒன்றாய்ப் பேசி ‘நீ கபோதியா?’ என்று கேட்டார்கள். புல்வியன் முகத்தில் மாத்திரம், பசுமையான் கூற்றுகள் விளைந்த வயலில் இளந்தென்றல் மெதுவாய் உலாவுவதுபோல், சொற்ப அசைவு

தோன்ற, தேடிப்போன மருந்து காலில் அகப்பட்டாற் போல் சந்தோஷம் அடைந்தான்.

அதன் பின்பு புல்வியன் சொல்வான்: “சேவகரோ கேளுங்கள். நாம் இருபது பேர் சேவகர், இராஜதானி தெரு வீதியின் வழியாய் இந்த ஏழைக்குருடியைக் கூட்டிப் போனால் நம்மைப் பார்த்தவாகள் எல்லாருஞ் சிரிப்பார்கள. ஆகையால் நீங்கள் எல்லாரும் உங்கள் விடுதிக்குப் போங்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய சம்மானஞ் செய்யுமபடி நான் ஏற்பாடு செய்கிறேன். கோர்வீனா, நீயும் இந்தக் குதினா மேல் ஏறி உன் தகப்பனா இடம முந்திப்போய் நடந்த சங்கதிகளைச் சொல். நான் இவளோடு வண்டியில வருகிறேன்.”

கோர்வீனன், கைக்கு எட்டினது வாய்க்கு எட்டவில்லையே என்று மனஞ் சோமபிச் சொலவான்:

“புலவியா! வஞ்சகம் வேண்டாம். புனை சுருட்டு பண்ணாதே. நமது ஒப்பந்த நிபந்தனையை மறவாதே.”

“நீ ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம், கோர்வீனா! எல்லாத்துக்கும் நான் இருக்கிறேன்.”

துர்குவாதனைத் தன் உளவாளியாகப் பிரயோகித்ததுபோல் இந்தப் பேதைப் பெண்ணையும் பசப்பி மயக்கி தன் கைக்குள் மடக்கலாமென்று புல்வியன் எண்ணி, அவளோடு தனியே வண்டியிலிருக்கும்போது, நயமும் புயமுங்கர்ட்டி அவள் மனதைக் குளப்பிக் கலைக்க வருந்தினான். ஆனால் இவ்வேழைப் பெண்ணின் பார்வையற்ற கண்களைப் பார்த்து மயங்கி அடிந்தான். வீண் சபதங்கூறி சூது விளையாண்ட குடி வெறியனுக்கும், யாசகஞ் செய்து காலிகேசுப்பஞ் செய்து வந்த குருடிக்குமுள்ள வித்தியாசம் இன்

னதென்று கண்டறிந்தான். செசீலியைப் பார்த்து நய வஞ்சகம் பேசி புல்வியன் கேட்பான்:

“அம்மா சுந்தரமாதே! நீ எவ்வளவு காலம் இப்படி கண் தெரியாமல் இருக்கிறாய்?”

“நான் பிறந்த நாள் முதல் இப்படித்தான் இருக்கிறேன்.”

“உன் சரித்திரம் என்ன? நீ பிறந்த ஊர் எது?”

“எனக்குச் சரித்திரமில்லை என தாய் தந்தை மெத்த எளிமவாகள் எனக்கு நாலு வயசாகுமபோது என்னைத் தூக்கி இரத்தப் பட்டணத்ததுக்குக் கொண்டுவந்து அவர்கள் ஒரு வேத சாட்சியின கோவிலில் செய்த நேர்ச்சியை முடிக்கப்போனார்கள். அப்போது வேத விரோதிகள் சமூதியில் வந்து கோவிலில் இருந்த எல்லாரையுங் கொன்று போட்டார்கள். அன்று மரித்த வேத சாட்சிகளுக்குள் என் தாய் தகப்பனும் இருந்தார்கள்.”

“அதன் பின்பு நீ எப்படி ஜீவித்தது வந்தாய்?”

“அதுமுதல் சாவேசுரன்தான் எனக்குத் தகப்பன். அவருடைய கத்தோலிக்கு சபை என் தாய். சர்வேசுரன் ஆகாசத்தில பறக்கும் பட்சிகளைப் போஷிக்கிறான். திருச்சபை அநாதப் பிள்ளைகளை ஆதரிக்கிறது. இப்படியிருக்க எனக்கு என்ன குறைவுண்டு?”

“ஆனால் நீ உனக்குக் கண் பார்வை இருந்தாற்போல் தெருவீதிகளில் பயமின்றி நடந்து போகிறாயே, அதெப்படி?”

“நான் அப்படி நடப்பது உமக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“நீ இப்படிப் போவதை நான் ஒரு விசை பார்த்தேன். சில மாதங்களுக்கு முன், ஒருநாள் அதிகாலமே வீருத்தாப்பியனான ஒரு ரொண்டியைக் கூட்டிக்கொண்டு நீ தான் அல்லவா அதோ அந்தப் பாதை வழியாய்ப் போனது?

செசிலி இதைக்கேட்டு மறுமொழியின்றி மௌனமாய் இருந்தாள்.

“நீ கிறீஸ்துவனென்றா சொன்னாய்?”

“ஆமா, எப்படி இல்லையென்று நான் சொல்லலாம்?”

“அப்படியானால், அன்று நீ போன வீடு கிறீஸ்துவர்கள் வீடாய் இருக்கவேண்டும்.”

“அதற்குமே ஆடசேபனையா? இல்லாவிடில், நான் ஏன் அந்த வீட்டுக்குப் போகவேணும்?”

இதைக்கேட்ட புலவியன தனக்குள் சொல்வான்: “காரியம் இப்படியா? சங்கதி விசதமானது. அக்னேசி கிறீஸ்துவள். இனி இரண்டிலே ஒன்று”

இவ்விதம் யோசித்த பின்பு செசிலியைப் பார்த்துக் கேட்பான்:

“நீ இப்போது எங்கே போகிறாய் என்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“இந்தப் பட்டணத்து அதிகாரியினிடம், என்னைக் கூட்டிப்போகிறீராக்கும். அவர் என்னை மோஷத்துக்கு அனுப்புவாரா.”

“ஓ! ஓ! அவ்வளவு சுலபமாய்ப் போகலாமென்று எண்ணுகிறாயோ?”

“சுலபமாயா? சந்தோஷமாய் என்று சொல்லும். இது தான் என் கல்யாண நாள்.”

செசீலியினிடம் இருந்து தான் அறியவேண்டிய விஷயத்தை புல்வியன் அறிந்துகொண்டதால் அவளைக் கோர்வீனன் வசம் ஒப்புவித்து தன் வீட்டுக்குப் போனான். புலிப்பால் குடித்து வளர்ந்த நகரதிகாரி ஆயுதங்களின் நடுவில் உட்கார்ந்துகொண்டு, யானாக் கொல்லலாம், யார் இரத்தத்தைக் குடிக்கலாமென்று எண்ணம் இட்டிருந்தவன், செசீலிபைக் கண்டவுடனே இவளுக்கு நயமும் பயமுங் காட்டி, எளிதில் இவளுடைய மத வைராக்ஷியத்தை மாற்றலாமென்று கருதி, சூழ நின்றவர்கள் சப்தமின்றி மௌனமாயிருக்க அடையாளங் காண்பித்தான். சப்தமில்லாததால் செசீலி அங்கே ஜனங்கள் பெருங் குமபலாய்க் கூடியிருந்தார்கள் என்று நினைக்கவில்லை.

தேர்த் துலஸியன் வெகு அன்பாய் அவளைக் கேட்பான்:

“அம்மா, பெண் மணியே உன் பெயர் என்ன?”

“என பெயர் செசீலி.”

“செசீலி என்பது சிறந்த கோத்திரப் பெயர். அந்தக் கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவளா?”

“என் கோத்திரஞ் சிறந்ததல்ல. என் தாய் தந்தை எளியவர்கள். சாவேசுரனுக்காக அவர்கள் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்து வேத சாட்சிகளானதுதான், எங்கள் கோத்திர மகிமை. எனக்குக் கண் இல்லாததால் என்னை வளர்த்தவர்கள் சேக்கா அல்லது குருடியென்றும், செல்வப் பெயராய் செசீலி என்றுங் கூப்பிடுவார்கள்.”

“போனது போகட்டும், செசீலி, அந்தக் கிறீஸ்து வேதத்தை நீ விட்டு விடு. அவர்களோடு இருக்குமட்டும் நீ எழையுங் குருடியுமாயத் தானிருந்தாய். எங்களோடு

வா, உனக்குப் பாக்கியம் எல்லாம் வரும். நமது தேவத் துவ இராஜாவின் கட்டளைக்குப் பணிந்து இந்த நாட்டுத் தேவர்களைக் கை எடுத்து கும்பிடு. அவ்வளவு போதும். உனக்குப் பணமுங் காசும் உணவும் உடுபடும் எல்லாம் வரும். மகாக் கெட்டிகாரனான வைத்தியனைக் கூப்பிட்டு உன் கண்ணுக்குப் பார்வை உண்டாக வேண்டியதெல்லா ன் செய்வார்கள்.”

“ஐயா! நான் என் சர்வேசுரனுக்குத் துரோகஞ் செய்யவேண்டுமொகில் இதைப்பார்க்க நல்ல ஞாயங்களை எனக்குக் காட்டவேணும். நீர் எனக்குக் குறைவென்று எண்ணுகிற இவைகளுக்காகவே நான் சர்வேசுரனுக்கு அநுதினம் நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறேன்.”

“என்ன நீ சொல்லுகிறாய்?”

“ஐயா! நான் பரம ஏழையாய் உடுக்க வஸ்திரமும் உண்ண சாப்பாடுமின்றி வருத்தப்படுவதற்காகவே என் சுவாமிக்கு ஸ்தோத்திரஞ் செய்கிறேன். ஏனென்றால் இவ்வித கஷ்ட துன்பங்களைப் படுமபோது என் திவய பத்தா வான சேசநாதரைப்போல நானும் இருக்கிறேன்.”

“புத்தி கெட்ட பேதையே! கிறீஸ்துவர்களுடைய அபத்தங்களை நீ அதுக்குள் படித்துக்கொண்டாயா? உங்கள் சுவாமி உன்னைக் கண்ணில்லாமல் உண்டாக்கினதுக் காகவும் நீ நன்றி அறிந்திருக்கிறாயோ?”

“அதற்குத்தான் முக்கியமாய், நாள்தோறும், நிமிஷந்தோறும் அவருக்கு ஸ்தோத்திரஞ் சொல்லுகிறேன்.”

“அதெப்படி? மனுஷர் முகத்தையுஞ், சந்திர சூரிய நட்சேத்திரங்களின் பிரகாசத்தையும், அலங்காரமுள்ள கோட்டான கோடி வஸ்துகளையும், டார்க்காமல் இருப்பது

பாக்கியமென்று நினைக்கிறாய். என்ன மதி கேடான யோசனை.”

“ஐயா அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். உமக்கு இருள்போல தோன்றுவதின மத்தியில எனக்கொரு தெளிந்த பிரகாசம் இருக்கிறது. உமக்குச் சூரியனளப்படியோ, அதிலும் இது எனக்கு அதிக சிரோஷ்டம். பிரகாசமுள்ள இந்து வஸ்து கதினா வீசி மலாநத முகத்தோடு என்னை என்றும் பார்க்கிறது. ... இந்த வஸ்துவா? இவர்தான என் ஸ்நேகத்துக்கு பூரண சுதந்தரமுள்ளவா. என் இருதய பட்ச முழுதும் அவா மேல வைத்திருக்கிறேன். இந்தத் தேவ பிரகாசம் என் முன் இருக்குமபோது எனக்கு வேறு பிரகாசம் அவசியமில்லை. இவருடைய அலங்கார வடிவை மறைக்குமபடியாய் வேறே எந்த வஸ்துவும் நடுவில வரக்கூடாது. அவா சமூக முன் இருப்பது எனக்குப் பாக்கியம். அவனா என் இருதயத்தோடு ஸ்நேகப்படுவது என சர்வ ஆசை.”

“போதும், போதும் பயித்தியங்கொண்டவள்போல் புலம்பாதே. இராஜ கட்டளைக்கு நீ கீழ்ப்படிவாயா? அவனது உன்னைப் பாடு படுத்த வேண்டுமா?”

“பாடு படுத்தவா?”

“ஆமா, பாடு படுத்தத்தான். இது இன்னதென்று உனக்குத் தெரியாதுபோல இருக்கிறது. இதற்கு முன் உன்னை யாராகிலும் காயப்படுத்தினது உண்டா?”

“இல்லை, இல்லை, கிறீஸ்துவர்கள் ஒருவரையும் காயப்படுத்தமாட்டார்கள்”

தேர்த்துல்லியன்முன்னே உபாதையின் ஏந்திரமிட்டு ந்தது. கதுலனுக்குச் சமிக் கை காட்டி செசீலியை அதல்

மேல் கிடத்தச் செய்தான். அவன் அதன்மேலே அவனைத் தள்ளி அவனுடைய கைகால்களின் கணுக்களில் கயிறு கட்டி வளையங்களுக்குள் மாட்டினான். கண்ணில்லா செ சீலி இதுவெல்லாஞ் செய்தவன் தன்னோடு பேசிக் கொண் டிருந்தவனென்று எண்ணியிருந்தான். சூழியிருந்த ஜனங்க ளுஞ் சப்தமின்றி மூச்சுவிடாமல் பார்த்துக்கொண்டு நின் றார்கள். செசீலியின் இதழ்கள் மாதிரி அசைய அவள் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்தித்தாள்.

அதிகாரி முன்னிலும் அதிக கோபத்தோடு சொல் வான் : “இன்னம் பிடிவாதமாயிருப்பாயா? நான் சொல் வதுபோல் செய்யமாட்டாயா? சொல், இல்லாவிடில் உன் னைக் கொடுமையாய் உபாதிப்பேன்.”

பலியைப்போல கைகால் கட்டப்பட்டிருந்த செசீலி மன உறுதிபுடன தைரியமாய்ப் பேசி சொல்வான் :

“எவ்வளவு கொடுமையாய் என்னை உபாதித்தாலும் என் சேசுவை என் மறுக்கமாட்டேன். சாவேசுரன் ஒரு வருக்கே நான் ஆராதனை செய்வேன். நீர் வணங்கும் நாட் டுத் தேவர்கள் நரக பசாசுகள்.”

அதிகாரி கதுலனுக்கு அடையாளங் கொடுக்க, அவன் உபாதை ஏந்திரத்தின் இருசக்கரத்தையும் பிலமா ய்ச் சுற்றினான். செசீலியின் கணுக்களில் கட்டியிருந்த கயிறுகள் பிலமாயிழுக்கப்படவே, மூட்டுகள் பிசகிப்போ னது போல் விண்விண் என்று தெரிக்க, மகா உக்கிரம மான வேதனை அனுபவித்தாள். அவள் உடல் முழுதும் பளுதத்துத் துடித்து இரத்தஞ் சிந்தி முகம் வெளுத்தது. கல் நெஞ்சுமுன அதிகாரி சொல்வான் :

“ஆஹா! உறைக்குதா! நல்லது; இவ்வளவு போதும், எங்கள் தேவனைக் குமபிடு, உன்னை நான் விட்டுவிடுகிறேன்.”

செசீலி அவளை சொன்ன வார்த்தையைக் கவனிக்கவில்லை. அவளுடைய மனமுங் கருத்தும் மோகத்திலிருக்க தேனினும் இனிய குரலோடு தன் இருதயபததாவை நோக்கி பின் வறுமாறு பாடினாள் :

1. ஆதிபரப்பொருளே-உலகெல்லாம்-ஆளும் அருள்பரனே!

சோதிப் பிரதாபமாய் எங்குநிறைந்திடுஞ் சுத்த அருபியனே!
நீதிதனை உடையாய்-அணிந்தொளிர்-நிமலநான் உன் அருளால்
வேதனை துன்பங்கள் யாவும் பொறுத்திட, வேண்டும்வரங்கொடுப்பாய்.

2. சந்தோஷ காலத்திலும்-சுகமுள்ள-தாழ்வில்லாகாலத்திலும்

தந்தை நீ என்றுண்ட அண்டி சநேகித்தேன் ஸ்வாமி நீயே
அறிவாய்

நிந்தையுந் துன்பரிக-இப்போதென்னை-நெருக்கிவரும்போதும்
உந்தன் பதத்தை நான் சந்ததம் போற்றுவேன் உன் தயைப்
பாடிடுவேன்.

அதிகாரி வெட்கி நாணி கோபம் பொங்கச் சொலவான் :

“ஆஹா! நான் தயாளங் காண்பிக்கிறேன் என்றா நீ என்னைப்பழிக்கிராய்! அப்படியா? இதிலுங்கொடிய ஆக்கினை நான் இடப்போகிறேன் கதுலா! ஒரு பந்தத்தைக் கொளுத்தி அவளுடைய இருபக்கத்தையுஞ் சுடு அப்போபாவொளோ பார்க்கலாம்.”

சூழ நின்றவர்கள் இவ்வளவு நிஷ்டை வேதனைப்பும் ஏழைப் பெண்பேரில் அநுதாபப்பட்டு, இதுமட்டுஞ் சப்தி

மின்றிமௌனமாயிருந்தவாகள் இப்போது தங்கள் துக்கத்தை “ஐயோ ! கொடுமை ! கொடுமை !” என்ற பரிதாப மொழியால் வெளியாக்க, செசீலி இதனால் தன்னைச் சுற்றி ஜனக்கும்பலிருக்கிறது என்று அறிந்தாள். அறிந்ததும், அவள் கொண்ட நாணத்தால், இதுமட்டும் இரத்தப்பசையற்று வெளுத்திருந்த அவள் முகமும் மிடறும் இரத்தமாய்ச் சிவந்திருப்பதை ஜனங்கள் கண்டு முன்னிலும் அதிகமாய் அதுதாபப்படுமபோது, அதிகாரி அவர்களைக் கண்டித்து மௌனங் காக்கும்படி சந்தித்தான்.

செசீலி தன் மனதில் நிறைந்த தேவஸ்நேகத்தின் பெருக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மோகநாத பாக்கிய ஆசையால் முன்போல இனிய குரலோடு, வீணையின் இசையும், பாலின் சுவையும், மாங்காயில் குரலுமொப்பாக பின் வருமாறு பாடினாள்

1. ஞானமும் உலகம் மற்றெல்லாம் ஆகி
வருத்து ஆண்டாள் திரப்பரனே !
ஞானமே அணியாய்ப் புண்டொளிர்தேவா !
நலம் நிறை உன்பதம் ஸ்துதியே !
சுனர் மானிடாக்காய் கொடுஞ் சிலுவையிலே
இணையிலலாத துயர் வதை உறையும்,
நான் உனக்காக வேதனைப்படவே
நல்வரம் அளித்ததால் ஸ்தோத்திரம்.

2. துன்ப வேதனைகள் படுவது எனக்கு
சுகமும் ஆனந்தமும் ஆகும்,
இன்பமாய் உன்னைப் போல நானிருப்ப
தெனக்கு பேர் பாக்கியமாகும்;
அன்பிலா இந்த ஜனங்கள் மூன் வெட்கம்
அடைவதைத் தாழ் நான் மாட்டேன்

என் திரு பத்தாவாகிய உன்னே
டேழையை அழைத்திடாய் சுவாமீ.

செசீலி பாடின பாசுர இனிமையைக் கேட்ட ஜனங்கள் ஐயோவென்று பரிதாபிக்க, அதிகாரி கோபமிருந்து வாயிலிருந்து நுளையைக்கக்கிச் சொலவான் ,

“ அடே கதுலா! முட்டாள்ப பயலே! என்னடா இன்னஞ் செய்கிறாய். எரிகிற அந்தப் பந்தத்தை எடுத்து அவளுடைய இருபக்கத்தையுஞ் சுடுடா”

கதுலன் பந்தத்தை எடுத்துக்கொண்டு செசீலியின் கிட்டப்போய் அவள் இருபக்கத்தையுஞ் சுடுமபடி அவளுடைய மேல வஸ்திரத்தை நீக்கத் தன் கையை நீட்டினான்.

நீட்டின கையைப் பின்னெடுத்து* அதிகாரியைப் பார்த்து “ ஐயா! எல்லா முடிதது போயிற்று. இறந்து போனான்” என்று சொல்ல, தோததுல்லியன கதறி*அலறிச் சொலவான் .

“ இறந்தா போனான்? அதுக்குள்ளேயா? சக்கரத்தை ஒருவிசைதானே நீ சுழற்றினாய். பா! நன்றாய் இன்னஞ் செத்திருக்கமாட்டான்.”

கதுலன் சக்கரத்தைப்பின்னே சுற்றிச் சரத்தின கிட்டப்போய் பார்த்தான். செசீலி இறந்து மெய்தான துன்பம் நிறைந்த கொடிய ஏதிரத்திலிருந்து, இனபம பொழியும் நித்திய மோக்ஷபதவியிலும், துஷ்ட அதிகாரியின கொடுங் கையிலின்று தன் திவ்விய பத்தாவின திருக்கையிலுஞ், செலவ செசீலி ஜெயசீலிபாய்ச் சோதாள். அவள் செய்த ஜெபத்தினின்றெழுந்த சுகந்த தூபவர்க்க நறும் புகைபோல அவள் ஆத்துமமும் உயர எழுமபினதோ, அல்லது, அவளுடைய கற்பு நிலைகுன்று நாணத்தான்

அவன் இருதயத்திலிருந்து முகத்தில் பாய்ந்தோடிய இரத்தம் தரும்பவுந் தன் உயிர் நிலையாகிய இருதயத்துக்கு வராத குறைவால் உயிர் பிரிந்ததோ? ஏதோ?

எங்கும் ஏக மௌனமாய் அச்சாதிசயமுடன் எல்லாரும் நிற்கையில், கதவின் கிட்ட கூடியிருந்த குமரிலிருந்து ஓர் சப்தம், மணி ஒசைபோல, தெளிவாய் ஒலித்தது: “அடா! துஷ்டா! கொடுங்கோலா! நீ கொன்ற அந்தக் கபோதிப்பெண் உன்னிலும் அதிக சக்தி உள்ளவளென்று நீ அறியாயா? யார கடைசியில் ஜெயித்தது, நீயா, அவளா?”

“அந்தப்பயலைப் பிடியுங்கள். இராப் பகல் அறுபது நாழிகைக்குள் மூன்றுவிசை எனக்கு குறுக்கே சனியனாய் வந்திருக்கிறான். அடா இந்தவிசை நீ தப்பமாட்டாய்.”

இவ்விதமாய் கதறித் தூஷணஞ் சொல்லிக்கொண்டு, அதிகாரியின் பக்கத்தில நின்ற கோவீனன் தன தொந்தியைத் தூக்கி, தாண்டிக் குதித்து குமரின் மேலே விழுந்து குருடனைப்போல வருடபோது அவன் போனவழியில தேகபலாஷ்டிகனும் புஜபராக்கிரமமுள்ள இராக்ஷஸ குலவீரன் ஒருவன் அகஸ்மாததாய் வருவதுபோல் எதிர்ப்பட, அவனமேல் கோவீனன் தமொறி மோத்சு சுழலும்போது, அவனை இராக்ஷஸவீரன் கெட்டியாய் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டு சொலவான்:

“ஓ கோர்வீனா! என்ன சங்கதி? என இவ்வளவு ஆத்திரம்? காயம் ஒன்றுமில்லையே?”

“காயமில்லை. ஆனால், குவாத்ராத்நுஸ், என்னைத் தடுக்காதே; கையைவிடு; அந்தப் பயலைப் பிடிக்கவேண்டுமே.”

“ எந்தப்பயலை? யாரவன்? வா, நானுங்கூட வருகிறேன்.”

“ என்னைவிடு, அவன் ஒடிப் போவான்.”

“ யார் ஒடிப் போவான்?”

“ அவன்தான் பங்கிராஸ், படுசுட்டி; என் தகப்பனா நிந்தித்து ஒடுகிறான்.”

இராக்ஷஸ்வீரன் பிடித்தபிடியை விடாமல் பின்னாலே திரும்பிப் பார்த்து, பங்கிராஸ் கண்ணுக்குக் காணாமல் தப்பித்து ஒளிந்து கொண்டானென்று அறிந்த பின்பு மாத் திரங்கையை விட்டுச் சொலவான்.

“ பங்கிராஸ்! யாரவன்? உன் தகப்பனை நிந்திக்க லாச்சா! எங்கேயிருக்கிறான், ஒடிப் போய் அவனைப் பிடித்து வா.”

கோர்வீனன் அசைத்து ஆட்டிப் போகிறதுக்குள்ளே பங்கிராஸ் சமீபத்திலிருந்த தியோஜெனன் வீட்டுக்குள் போய் கதவை நன்றாய் சாத்திக் கொண்டான்.

இவையெல்லாம் கண்ட நகரதிகாரி நாணி, கதூலனைப் பார்த்து செசிலியின் பிதோதத்தை எடுத்து திபேரி ஆற்றில் எறிந்துபோடும்படி கற்பித்தான். கதூலன் போகும்போது படைவீரன் ஒருவன் அவனுக்கு சமிக்கை காட்டி அந்தாங்கத்திலு கூப்பிட்டு அவன் கையில் பணப்பையை வைத்து சொல்வான்: “கதூலா, அஸ்தமித்து ஒருமணி ஆனபின்பு இந்த பிதோதத்தை லுசினாள் வீட்டுக்கு, மேலண்டைப் பாலை வழியாய்க் கொண்டுவா.”

“ நல்லது சேனாபதியே! உங்கள் இஷ்டம்போல் அட்டியின்றி கொண்டு வந்து சேர்க்கிறேன்.”

ஜனங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குத் திரும்பிப் போகும் போது, அன்று பார்த்த கொடுமையைப் பற்றிப்பேசிக்கொண்டு போனார்கள். ஒருவன் தன்னுடன் வந்தவனைப் பார்த்துக் கேட்பான் :

“ அந்த ஏழைப் பெண் எதிரிமித்தம் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இறந்து போனாள் ?”

“ ஓ ! பயப்பிராந்தியால் அவள் இறந்திருக்கவேண்டும்.”

இவர்களிருவரும் பேசிக்கொண்டு போனதைக் கேட்ட வேறொருவன் அவர்களுக்குச் சொல்வான் :

“ பயத்தினால்ல. சிநீஸ்துவப் பெண்களுக்கு இயல்பாயுள்ள நாணத்தால்தான் அவள் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் இறந்தாள்.”

102-ம். அதிகாரம்.

நீதியும் நமையுமீ.

அரசன் அன்று கொல்லுந் தெய்வ நின்று கொல்லும்.

நகர அதிகாரி இராஜ சட்ட விஷயமாய் நடந்த அவக் கியாதியான சங்கதிகளை மாக்கீமியனுக்கு அறிவிக்கும்படியாய் அடுத்தநாள் இராஜ பேட்டிக்குப் போனான். அரசன் ஏதோ காரணத்தால் கோபாவேசமாயிருந்ததால் அன்று காலமேகோர்வீனன் இவன கிட்டி மாத்திரம் வந்திருந்தால் அவனைப் பிடித்துக் கடித்து தன் நகங்களால் வகிர்ந்து கொன்றிருப்பான். தோத்தூல்னியன் வந்த சமயத்தில் சிபஸ்தியாரும் ஏதோ வேலையை உத்தேசித்து அரண்மனைக்கு வந்திருந்தார்.

நகர் அதிகாரியைப் பார்த்த உடனே அரசன் பொங்கின வெகுளியோடு கேட்பான் : “எங்கே, உன் மகன் அந்த முட்டாளப் பயல்?”

“மஹா இராஜா! அவனுடைய தூர் அதிர்ஷ்டம், துவக்கினவேலை அதுகூலப்படாததின் நிமித்தம் தங்களது தேவத்துவத்துக்கு உண்டான கோபத்தைத் தணிக்கும்படியாய், தங்களது திவ்ய தரிசனத்துக்கு வெளியே காத்துக் கொண்டு நிற்கின்றான்.”

“தூர் அதிர்ஷ்டமா அவனுடைய சுத்தமட்டித்தனமா? பளா! பளா! மகா சமாத்தன் உன் மகன்! அவனுக்குத் தக்க சம்மானங் கொடுக்கவேண்டும். அவனை உள்ளே வரச் சொல்லு.”

கோரவீனன் பயந்தது நடுங்கி விடவிடத்து உள்ளே வந்து அரசன் பாதத்தில் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்யும்போது மாக்கீமியன் அவனுக்குப் பலமாய் ஒரு உதைகொடுக்க, கோரவீனன் ஓர் பந்துபோல் உருண்டு திரண்டு அந்தக் கொலுமண்டபத்தின் மத்தியில் போய் விழுந்தான். இதைக் கண்டு இராஜ மகத்துவம் மடமட என்று சிரிக்க, அவனுடைய கோபஞ் சற்றுத் தணிந்தது. அந்நின் பின் சொல்வான்.

“அடே எழுந்திருந்து கிட்ட வாடா, மட்டிப் பயலே. நடந்த சங்கதியைச் சொல. இராஜ சட்டம் போனகதி என்ன?!”

கோரவீனன் தன்மேல குற்றம் வராதபடி, சங்கதியைக் கூட்டியுங் குறைத்தும் இட்டுக்கட்டிச் சொல்லும் போது, மாக்கீமியன், கிறீஸ்துவர்கள் சமாத்நாய் செய்ததை கேட்டு, பலமுறை குலுங்க குலுங்கச் சிரித்தான். கோரவீனன் சொல்லி முடித்தபின் அரசன் சொல்வான்.

“நல்லது போனது போகட்டும். உன் பேரில் நாம் தயவாயிருப்போம். சேவகரோ அந்த ஆயுதத்தை எடுங்கள்.”

உடனே சேவகா கோடரியை எடுத்துத் தீட்டிக் கருக்காக்கினார்கள். கோர்வீனன் கீழே சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து அலறிப் பதறிச் சொல்வான் :

“ஓ தேவத்துவ இராஜனே ! என்னைக் கொல்லவேண்டாம். என் உயிரைக் காப்பாற்றினால் ஒரு முக்கிய சங்கதி தங்களுக்கு நான் அறிவிப்பேன்.”

“அரைக்காசு பெறாத உன் உயிர் யாருக்குத்தேவை சேவகரோ ! கோடரி இருக்கட்டும். பிரமபை எடுத்து நன்றாய்த் தீருங்கள். இதன ருசி இவன் பார்த்தால் போதும்”

சேவகர் உடனே கோர்வீனன் மேலவஸ்திரத்தைக் கழற்றி, அவன் கைகளைப் பின்னால் சோத்துக் கடடி, இரண்டு பேர் பிரமபெடுத்து மாற்றி மாற்றி பளீர் பளீர் என்று அவன் முதுகில் பொழிந்தார்கள். கோர்வீனன் துடித்துத் துள்ளி, நெருப்பில விழுந்த புழுபபோல் லெளிந்து வளைந்து சுழன்றான். இதைக் கண்டு இளகிய முனமுள்ள மாக்கிமியன் சிரித்து மகிழ்ந்தான். கடைசியில் அவனை நோக்கி அரசன் கேட்பான் :

“இப்போ, சொல்லுடா, ஏதோ பிரமாகமான சங்கதி உண்டென்றாயே. அதென்னடா ?”

“மகா இராஜா ! இராஜ சட்டத்தை எடுத்துக் கீழித் தவன் யார் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

“ஆஹா ! தெரியுமா ! யார் அவன் ?”

“அவன் ஒரு வாலிபப் பயல் பெயர் பங்கிராஸ், முதம பத்தின் அடியில் அவனுடைய கத்தி விழுந்து கிடந்தது.”

“ அப்படியானால் நீ ஏன் அவனைப் பிடித்து நீதிசாலைக்குக் கொண்டு வரவில்லை?”

“ இன்றைக்குள்ளே இரண்டுவிசை என் கையில் அகப் படுவதாயிருந்தான். ஆனால் தப்பித்தோடிப் போய்விட்டான்.”

“ மூடா! இன்னம் ஒருவிசை அவனை நீ தப்பவிட்டால் அவனுக்குப் பதில் உன் தலையைக் கொண்டு வரும் படியாய் நேரிடும். ஆனால் நீ எப்படி அவனை அறிந்தாய்?”

“ மகா இராஜா! காசியான் என்ற ஒரு உபாத்தி வைத்திருந்த பள்ளிகூடத்தில், அவனும நானு முன்னொரு காலத்தில் படித்தோம். அந்தக் காசியானுங் கிறீஸ்துவன்.”

“ கிறீஸ்துவனா? ஓ! அக்கிரமம்! நமது இராட்சியத்தில், நம்முடைய பிரஜைகளுக்கு, ஓர் கிறீஸ்துவன் உபாத்தியாயராயிருக்கத் துணிந்தானா? அவனானல்லவா நமது சட்டத்தை மீறி நமது தேவர்களைப் பழிக்க அந்தப் பயலுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தது? அவனானல்லவா நாம் ஸ்தாபித்த சட்டத்தைக் கீழிக்குமபடி பங்கிராஸ் என்ற சுட்டிப் பயலுக்குச் சொல்லித் தந்தவனா? அந்த உபாத்தி எங்கே இருக்கிறுனென்று உனக்குத் தெரியுமா?”

“ தெரியும் மன்னனே! அந்த இடம் இன்னதென்று தூக்குவாதன என்ற ஒருவன் எனக்குச் சொன்னான்.”

“ இந்த தூக்குவாதன யாரா?”

“ இவன் குரோமாசியனோடும் அவனைச் சேர்ந்த கிறீஸ்துவர்களோடுஞ் சிலநாள் அவன் கிராமத்திலிருந்தவன் ”

“ ஓ கொடுமை! கொடுமை! விசாரிக்க விசாரிக்க எல்லாம் அக்கிரமமாய்த் தீதானதுகின்றது. என்ன? மாஜிகரதிகாரி குரோமாசியன் கிறீஸ்துவனா?”

“ஆமா, மகா இராஜா. அவனுடன் அநேகருங் கம்பா
னியாவென்ற கிராமத்தில் இப்போது குடியிருக்கிறார்கள்.”

“ஓ! துரோகம்! எல்லாருங் கிறீஸ்துவர்களா! இனி
யாரை நம்பலாம்? அதிகாரி, உடனே சேவகர்களை அனுப்
பி இவர்களையுங் காசியானையுந் தூக்குவாதனையும் பிடித்துக்
கட்டி வரும்படி செய்.”

“இராஜனே ! தூக்குவாதன் இப்போது கிறீஸ்துவன்
அல்ல.”

“அது நமக்கு என்ன? எத்தனை போகளைப் பிடிக்கக்
கூடுமோ அத்தனை பேர்களைப் பிடித்துவா. எவனையும்
விடாதே. நல்லது நீங்கள் எல்லாரும வெளியே போங்க
ள். நாம் சாப்பிட நேரமாகின்றது.”

கோர்னீனன் வீட்டுக்குப் போய் தன முதுகுக்குப்
பற்றுப்போட்டுப் பட்ட வளியின் உபத்திரவத்தைத்தணிக்கு
ம்படி பார்த்தான். இராததிரி முழுதுங் கண்ணில நிமிஷ
முந் தூக்கமின்றி உடம்பெல்லாம் நெருப்புப்போல எரிய
அவஸ்வதப்பட்டான். மறுநாள் அதிகாலமே எழுந்திருந்
து, தனக்கு வந்த அவமானத்துக்கு ஒருவாறு பரிகாரம்
பண்ணவேண்டுமென்று தன் தகப்பனிடத்தில் சொல்லி,
குரோமசியன் இருந்த கம்பானியாவுக்குச் சடுத்தியில்ப் போ
ய் அங்கே இருப்பவர்கள் எல்லாரையும் பிடிப்பதென்று உ
த்தேசித்தான்.

கோர்னீனன் தன் எண்ணம் அனுகூலமாய் முடியும்ப
டி பகிரத பிரயத்தனங்கள் செய்வதால் இவன் சரித்திரத்
தை இங்கே நிறுத்தி, இவனுடைய உடன்கூட்டாளி தூர்கு
வாதனுடைய சங்கதி இன்னதென்று சொல்லவேண்டும்.
‘இந்தச் சகோதர சாமத்துரோகி சேவகர்களைக் கூட்டிக்

கொண்டு சுரங்கத்துக்குள்ப் போகும்போது, போன வழி அடைபட்டுப் போனதால், அங்கே சேவகரை விட்டு வேறு வழி பார்க்கப்போனவன், மாயமாய் மறைந்து போனான் என்று முன் நாம் சொன்னோம் அல்லவா? அவன் மறைந்த விசம் இதுதான். அவன் ஒடின 'பாதையில் பாழாய் இடிந்து சிதறபடிகளிருந்தன இப்படிகள் வழியாய் கீழ்த்தட்டுக்குப் போக ஓர் பாதை இருந்தது. தூராவாதன் கையில் தீபம் பிடித்துக்கொண்டு முனபின் பாராமல் ஒடினவன், இந்தப் பாடும் படிகளில் தலைகீழாய் விழுந்து தேக ஸமாணை தப்பி மூர்ச்சையாய் விட்டான். இந்த ஸ்திதியிலிருக்கும்போது இவனோடு வந்தவர்கள் கூப்பிட்டதும் பேசினதும் ஒன்றுங் கேட்கவில்லை. அவர்கள் வெளியே போய் வெகுநேரமானபின்னர் மூர்ச்சை தெளிந்தது தன் ஸ்வய ஸ்திதிக்கு வந்தான் வந்தும் தான் இருந்த இடம் இன்னதென்று அறியக்கூடவில்லை. எழுந்த இங்கும் அங்குந் தட்டித் தடவி, முட்டிமோதி, நடக்கும்போது, தான் சுரங்கத்துக்குள் இருப்பதாக அப்போத்தான் அறிவு வந்தது. ஆனால் எவ்விதம் இங்கே தனியே வந்தானென்றும், எப்படி இருட்டுக் கெடிகுள் விழுந்தானென்றும் அவனுக்குத் தென்றவில்லை. அப்போது தன்னிடம் மெழுகுவத்தியுஞ் சக்கிமுக்கிக் கல்லும் இருப்பதாக நினைவு வர, இவைகளை எடுத்து வெளிச்சம் ஏற்றி, சுற்றிப்பார்க்கையில், தான் பாதையை விட்டு எங்கேயோ வந்திருப்பதாக அறிந்தான். அவனிருந்த இடத்தைப்பற்றி ஒன்றும் அறியாததால் நடந்து போகப்போக, பாதை சுற்றும் சுழலுமாயிருந்தது. திக்குத் திசை, அறியாமல் திகைத்துத் திண்டாடினான்.

தன் கையிலிருந்த வத்தி அவியு முன்னே ஒரு பாதையைப் பிடித்து எப்படியாகிலும் வெளியே வந்துவிடலாமென்று நம்பியிருந்தாலும் வர வர பயம் அதிகரித்தது. வத்திகளும் எரிந்துபோக இன்னம் ஒன்றுமாத்திரந்தான் இருந்தது. இதுவுமன்றி அன்று காலமே முதல ஒன்றும் சாப்பிடாது பசியி றகளையால் நடக்க சக்தியின்றி கைகால் தளர்ந்துபோக, அனேக நாழிகை நடந்துபோன பின்பு திரும்பவும் முன் தான் நின்ற இடத்துக்கே சுற்றி வருவதாகக் கண்டான்.

ஆதி முதலில தன்னைச் சுற்றி இருப்பவைகள் இன்ன தென்று அவன கவனிக்கவில்லை போகப்போக சுற்றுமற்றும் பார்த்தான். வேதசாட்சிகளின் கல்லறைகளும் அவைகள்மேல் பதித்திருந்த கருங்கற் பலகைகளும் தோன்றின. ஒருகவலில் 'இவன் சமாதானத்தில் இளைப்பாறுகிறான்' என்றும், வேறொன்றில், 'இவன் சேசுக்கிரீஸ்துவினிடம் நித்திரை செய்கிறான்' என்றும் இப்படிப் பலவாறாய் எழுதியிருந்ததை வாசித்தான் அந்தச் சிறு அறைகளுக்குள் பரிசுத்தவான்களின் பிரேதங்கள் உலகத்தின் கடைசி நாள்மட்டுமே காத்திருக்கின்றனவென்றும், அந்த ஈழந்தாளில் எக்காள சப்தம் கேட்டவுடனே, எழுந்திருந்து வெளியே வருவார்களென்றும் யோசித்தான். தானும் இன்னம் சில நாழிகைக்குள் அவாகளைப்போல பிரோதமாய்க் கிடப்பானென்று பயத்தோடு நினைத்து தன்னிடமிருந்த கடைசி வத்தியைக் கொளுத்தி, அங்கே குவிந்திருந்த குப்பைமேலே, நிறக சக்தியின்றி, உட்கார்ந்தான். ஆனால் மாண நித்திரையில் அங்கிருக்கும் பரிசுத்தவான்களைப்போல சமாதானத்தில் இளைப்பாறுவானா? அந்த இருண்ட சுரங்கத்தில் எவரும் அறியாமலும், யாரும் அறு

தாபப்படாமலும், யாருதவியுமின்றி, தனியே செத்துக் கிடந்து நாயபபோல நாறவேண்டுமா? பிற்காலத்தில் யாராகிலும் தற்செயலாய் அங்கேவந்து சிதறி நாறிக்கிடக்கும் எலும்புகளைக் கண்டால், இவை திருட்டுத்தனமாய் சுரங்கத்துக்குள் நுழைந்த தேவதுரோகியின் எலும்புகளாயிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்து எடுத்து வெளியே எறிய மாட்டார்களா?

அவ்வித தூர்ச்சாவு இப்போது அடுத்து வந்தது. அவன் தலை கிறு கிறென்று சுற்ற, இருதயம் படபடவென்று அடிக்க, கொடுங்கோலன் எமராஜன் வரும் சப்தம் கேட்பதாக நினைத்தான். கையில் பிடித்திருந்த வத்தி அடிமட்டுமே எரிந்து வந்ததால் அதைப் பிடிக்கக் கூடாமல் கிட்ட இருந்த ஒரு கல்லினமேல வைத்தான். இன்னம் இரண்டு நிமிஷந்தான் எரியலாம். ஆனால் மேலேயிருந்து தூசியோ கசிந்துவிடும் தண்ணீர்த்துளியோ ஏதோ அதன்மேல் விழ, அதுவும் அவிந்தது. இரண்டு நிமிஷம் அது எரியக்கூடுமென்பதால், இரண்டு நிமிஷமாவது உயிர் தரும் பிரகாசத்தைப் பாக்கலாமே என்று நினைத்து மகா ஆசையோடு சக்கிமுக்கிக் கலலைத் திருமபவும் எடுத்து, கால்மணிவரையில், தட்டித்தட்டித் தீபமேற்ற வருந்தினான். பயத்தால் அவனுக்குண்டான வேர்வையின் நிமித்தம் கையுங்கலலும் நனைந்திருந்ததால் நெருப்புப் பொறி சீக்கிரம் வரவில்லை. கடைசியாய் வத்தியைக் கொளுத்தினான். கொளுத்தினவன் சுற்றிப் பார்த்து பாதையைத் தேடாமல் உன்மத்தனைப்போலே விளக்கை உற்று வெறிக் கப்பார்த்து, அது அவியும்போது அத்தோடு தன் உயிரும் அவிந்துபோகுமென்றாற்போல காத்திருந்தான். அந்த

வத்தியும் மின்மினிபோல எரிந்த பின்பு பட்டென்று வெடித்து அவிந்தது.

தூர்குவாதனுடைய ஜீவனும் அவிந்துபோனதோ? ஏன் அவியவில்லை? சாவின் அந்தகாரம் அவனைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்தது. ஜீவப்பிராணிகளின் கூட்டுறவிருந்து நீக்கப்பட்டு இந்தக் கல்லறைக்குள் வந்தான். இவனுடன் சேர்ந்தவர், இறந்தவர். இவனுக்கும் இவர்களுக்குமுள்ள வித்தியாசமேதெனில் இவன் இருந்த கல்லறை அவர்கள் இருந்ததிலும் அதிக விஸ்தாரமானது. இருளுந்தனிவாசமும் இருவருக்கும் பொது.

தூர்குவாதனுக்கு இன்னஞ் சாவு வரவில்லை அவன் மனதுக்குள் புழுவொன்று உற்பத்தியாகி அதை அரித்து மேய்ந்தது. வரவரப் பெரிதாகி அழலவிரியன்போல அவன் மனதைக் கவ்விப்பிடித்தது சந்தோஷகரமான விஷயங்களை நினைத்தான். குரோமாசியன்கிராமத்திலிருக்கும்போது தன் மனதிலிருந்த பரிபூரண தூப்தியும், பொலிகார்ப் என்ற குரு கடைசிவிசை சொன்ன நற்புத்தியும், ஞாபகத்தில வந்தது. வந்தவுடனே, தான் அவர்களைப் புலவியனுக்குங் கோவீனனுக்குங் காட்டிக்கொடுத்த துரோகம் மின்னலைப்போல பளிச்சென்று அவன் நினைவில் தோன்றினது. இதிலிருந்து இவன், செய்த பல வகையான அக்கிரம செப்கைகளெல்லாம் ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாய் இவன் மனதில் கூடி மொய்த்தது. அவன் குடியும், சூதும், துஷ்மார்க்கவேலையும், கள்ள வேஷமும், வேதத்தை மறுத்த துரோகமும், அக்கிரமமும், அநியாயமும், அன்றுகாலமே செய்ய எத்தனித்த பழிபாடகமும், எல்லாங் குட்டிப்பெய்கள்போல் கூடிச் சேர்ந்து, கைகளை

க்கோர்த்து, கூத்தாடி ரூவையிட்டு, கத்திக் கதறி, சிரித்து நகைத்து, கெக்கலி கொட்டி, கைகளை மடித்துப் பழிப்பதாக இவனுக்குத் தோன்றினது.

தூர்குவாதன் மயங்கிச்சோர்ந்து, கீழே விழுந்து, தன்கண்களைக் கையால மூடிச்சொலவான் : “இதுதான் கொடிய நரகம். நான் இப்போது செத்துப்போய் இருக்கலாம். நரக பாதாளக் குழியில இதினும் என்ன அதிக துன்பம் உண்டு?”

இருதயம் பதைத்தது. தேகஞ் சுருங்கினது. நாடி விழுந்தது. உயிர் இதோ அதோ போகுதென்று அவன் நினைக்கும்போது தூரத்திலிருந்து சப்தம் வருவதாகக் கேட்டான். இது கனவோ, நினைவோ, எதுவோவென்று மனதில் போராடினான். ஆனால் அந்த இனிய ஓசை அவன் காதில் திருமபவுளு சபதித்தது. எழுந்த நின்று உற்றுக் கேட்டான். சப்தம் வரவர தெளிவாயிருந்தது. தேவ லோகத்திலிருந்து வான தூதர்கள் இறங்கி வந்து நாத கேட்ஞ்செய்து ஆனந்தமாய்ப் பாடினதுபோல் மதுமாயி ருந்தது. இதைக் கேட்ட தூகுவாதன் சொலவான் : “என்ன அதிசயம் இது? நரகத்துக்கு இவ்வளவு சமீபத் தில் மேடசம இருக்கிறதென்று யார் நினைத்திருப்பார்? ஓ! சிலவிசை எனக்குத் தீர்ப்புச் சொல்லும்படியாய்ச் சுயஞ் சீவிய்ரான நியாயாதிபதியோடு தேவ தூதர்கள் எல்லாரும் வருகிறார்களோ?”

தீப வெளிச்சந தூரத்தில தோன்ற, அவர்கள் பாடிய தேவ சங்கீத வாக்கியங்கள் தெளிவாய் சப்தித்தன :

“என் ஆண்டவரிடத்தில் சமாதானமாய் நான் துஞ்சி இளைப்பாறுவேன்.”

துர்குவாதன் சொல்வான் : “இந்த வாக்கியம் எனக்கல்ல. வேதத்துக்காகத் தன் உயிரைக் கொடுத்த வேதசாட்சிக்கு ஏற்ற வாக்கியம் இது. தன் வேதத்தை மறுத்த துரோகிக்குச் செல்லமாட்டாது.”

பிரகாசம் அதிகரித்தது. இராவிருள் அடர்ந்த பூமியில் கீழ்த்திசை சிவந்தது, அருளுதையம் வருவதுபோல் இருந்தது. அங்கு தோன்றிய காட்சி வீரோதாணங்காரமுள்ள தேவ காட்சி. நீண்ட உடை அணிந்த பலருபங்கள் அணி அணியாய் அடக்கம் மரியாதையுடன் நடந்துவந்தார்கள். பிரதம வரிசையில் கன்னியமங்கையாகள் கையில் தீபம் ஏந்தி அமாநது மெதுவாய் நடந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பின் நாலு போ, வெள்ளைத் துணியால் மூடித் தலையில் முண்முடி சூடியிருந்த ஏதோ ஒன்றைத் தூக்கி வர அவர்களுக்குப் பின் தாசீஸ் என்ற சீஷன், தூப வாக்கத்திலிருந்து பரிமள நறும புகை குப் குப என்று மேலே எழுமபக்கலசம் ஒன்றை ஏந்தி நடக்க, அவனுக்குப் பின் குருக்களுஞ் சந்நியாசிகளும் வரிசை வரிசையாய் வர, இவர்களுக்குப் பின் அர்ச். பாப்பும அவா இருபக்கத்திலும் இரு குருக்கள் துணைவராய் நடக்க, இவர்களுக்குப் பின் தியோஜெனனும் அவன் இருமக்களும், சிபஸ்தியாரும் தின்னும் அநேகம் போகளுந் துக்க முகத்தோடு நடந்து வந்தார்கள். இவர்களில் அநேகா கையில் தீபம் ஏந்தி வந்ததால் ஏதோ திவ்யமான பிரகாச வெளிச்சத்தில் எல்லாரும் அசைவதாகத் தோன்றினார்கள்.

இவர்கள் துர்குவாதன் நின்ற இடத்துக்குச் சமீபத்தில் வரும்போது தேவசங்கீதத்தின் அடுத்த வாக்கியத்தைப் பாடினார்கள் :

“ ஏனெனில், ஆண்டவனே ! நீர்தான் என்னிடத்தில்

நம்பிக்கை ஊன்றி நிற்கும்படியாய், விசேஷ கிர்பை செய் தீர்.”

தூர்குவாதன் இதைக்கேட்கவும் இதுதான் எனக்காகப் பாடின வாக்கியம். இதுதான் எனக்கு, என்றநினைவோடு முழங்காவிருக்க, அவன் முன்கேட்டிருந்த வேதபடிப் பினைகளெல்லாம் இப்போது அவன் ஞாபகத்தில வர, தன் சத்துவமெல்லாங்கூட்டி எழுநது ஊர்ந்து நகர்ந்து, எல்லா ருக்கும் பின்னே மறைவில் சற்றுத் தூரமாய்க் கூடப் போனான். அவர்கள் ஒரு அறைக்குள்ச் சேர அதிவி ருந்த பல தீபவெளிச்சத்தில் நல்லமேய்ப்பன் படம தூர்கு வாதன் கண்முன் தோன்றினது. உள்ளேபோகத் துணி வின்றி வெளியே நின்று, மனஸ்தாபத்தால் தன் நெஞ் சைத்தட்டி இரக்க நிதியாஞ் சாவேசுரனைப் பிரார்த்தித் தான்.

கன்னியா தூக்கிவந்த பிரேதத்தைக் கீழேவைத்து, தேவசங்கீத கீர்த்தனைகளை, ஆனந்த சந்தோஷம், பூரண நம்பிக்கையைக் குறிக்குங் கீததொனிகளில் இன்பமாய்ப் பாடி, ஜெபங்கள் செய்தபின்பு, பிரேதத்தை தயார் செய் திருந்த தக்க இடத்தில் க்ஷேமித்தார்கள். இந்நதச்சடங்கு களைச் செய்து கொண்டிருக்கையில், கிட்டநின்ற ஒருவ னிடம் தூர்குவாதன் மெதுவாய்ப் போய், அவன்காதுக்குள் பேசி, அப்பா, இது யாருடைய பிரேதக்ஷேம உற்சவம் என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவன் சொலவான்: “இது பரிசுத்தகன்னி யாம்கபோதிசெசீலி அம்மாளின் க்ஷேம உற்சவம். இன்று காலமேதான் சேவதர்கள் சுரங்கத்துக்குள் வந்து அவளைப் பிடித்துக் கொண்டுபோய் கொன்று போட்டார்கள்.

இப்போது அந்தப் பாக்கியவதி மோகூ பதவியில் இருக்கிறாள்.”

துர்குவாதன் பெருமூச்சுவிட்டு: “ஆ! நான்தான் அந்தக் கன்னியைக் கொன்ற கொடும் பாவி!” என்று சொல்லி மயங்கிச் சோர்ந்து அர்ச். பாப்புவின் பாதத்தில விழுந்தான். உள் எழும்பிய துக்க மிகுதியால பேசக்கூடாமல சற்றுக் கீழே கிடந்தபின், தான் சொல்லும் படியாய் உத்தேசித்து வந்த வார்த்தைகளையே துர்குவாதன் சொன்னான்:

“என் தகப்பனே! பரலோகம சாட்சியாய் இருக்க உமக்குத் துரோகமாய் நான் பாவத்தைச் செய்தேன். இனி உமது பிள்ளை என்று சொல்ல பாத்திரமல்லாதவன் நான்.”

‘அர்ச். பாப்பு அவனை வெகு பட்சத்தோடு தூக்கி தமது இருதயத்தோடு சேர்த்து அணைத்து, அன்பே குரலெடுத்துப் பேசினதுபோல் சொல்வான்.

“என பிரிய மகனே! நீயா எவராயினும் உன் தந்தை வீட்டுக்குச் சுகமே வா. பயப்படாதே. ஆனால், அப்பா பிள்ளாய், நீ மெத்தவுங்களைத்துச் சோர்ந்திருக்கிறாய். சாப்பிட்டு இளைப்பாறி அதன்பின் உன் சங்கதியைச் சொல்லலாம்.”

உடனே அவனுக்குக் கொஞ்சஞ் சாப்பாட்டு கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் துர்குவாதன் தான் செய்த அக்கிரம பாவங்களை ஆதிபாடந்தமாய் எல்லாரும் அறியும்படி சொல்லி பொறுத்தல் கேட்டு, பொதுப் பாவசங்கீர்த்தனஞ் செய்து, சர்வேசுரனுடன் சமாதானமான பிற்பாடு மாத்திரந்தான், சாப்பிடுவதாகத் தீர்மானித்திருந்ததால் சற்றுத் தாமதஞ் சென்றது.

தந்தை வீட்டை விட்டு ஒடிப்போன ஊதாரி திரும்பி வந்ததாலும், மந்தையை விட்டுத் தப்பிப்போன ஆட்டுக்குட்டி மந்தைக்குள் திரும்பவுஞ் சேர்ந்ததாலும் எல்லாருஞ் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள். அக்நேசி மோகக்ஷ பரவச மானவள்போல, சேசநாதருடைய சிமமாசனத்தின் சமீபத்தில், செசிலி ஜெயசீலியாய் நிற்பதையும், அவள் இரு கண்கள் மாணிக்க தீபம் போல பிரகாசம் வீச, அவள் தனக்கு வேத சாட்சி முடிபெறுவிர்த்தவனுக்காக பிரார்த்திப்பதையும் பாப்பதாகத் தோனறிஞள். செசிலி ஜெபத்தின் பலன கைமெய்யாய்க் கண முன்கண்டு ஆனந்த பூரிப்படைந்தாள்.

தியோஜெனனும் அவன் இரு பிள்ளைகளுந் தூர்குவாதனைப் பராமரிப்பதாய் ஏற்றுக்கொண்டு அவனுக்கு மோசமும் ஆபத்துஞ், சோதனை தந்திரமும், வராதபடி வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தாகன. தூகுவாதன் தன்பாவங்களுக்குப் பரிகாரமாக வெகு காலம் ஜெபதபஞ் செய்து உத்தரித்த பினடி, கடைசியில் திருச்சபையிலுள்ள நனமை வரங்கள் பலன்களுக்கெல்லாம் பூரண சுதந்திரம் பெறும்படியாய் சபைக்குள் அங்கீகரிக்கப்பட்டான்.

௨௩-ம். அதிகாரம்.

பழிவாங்கும் இருவகை வழி.

சிபஸ்தியார் சுரங்கத்துக்குள் செசிலியின் பிரேதக்ஷேம உற்சவத்துக்குப்போனபோது, அர்ச். பாப்பானவரைக் கண்டு பேசி, வேத ஸ்ரோதிகள் அவனாயே முக்கியமாய்ப் பிடிக்கத் தேடுவதால், அவர்கள் கையில் விழா

வண்ணம் ஏற்ற வழி வகை இன்னதென்று இருவரும் யோசித்துப் பார்த்தார்கள். புல்வியனுடைய கபடமான கருத்தையும் தூக்குவாதன் வாயால் அறிந்தது, அர்ச். பாப்புதாம் வழக்கமாய் இருக்கும் வீட்டிலிருப்பது யுத்தம் அன்றென்று நினைத்து, இராயன் அரண்மனைக்குச் சமீபத்திலிருந்த இரோனே என்ற கிறிஸ்துவனான ஓர் செல்வ பெருமாட்டியின் வீட்டிலிருக்குமபடி தீர்மானித்தார்கள். சமீபமிருந்தால சமுசியர் தோன்ற, எனபதற்கு ஒப்ப, சிபஸ்தியாரும் இராஷ்டிரவீரனும் அர்ச். பாப்புவை மேற்சொன்ன வீட்டுக்கு உடைமாற்றிக் கூட்டிப்போனார்கள்.

மறுநாள் அதிகாலமே சிபஸ்தியா பங்கிராசைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வா “பங்கிராஸ், நீயுங் குவாத்ராத் தும் தாமதமின்றி புறப்பட்டு கம்பானியாவின் கிராமத்துக்குப் போகவேண்டுமே. உங்கள் பிரயாணத்துக்குத் தக்க குதிரைகள் நான் சித்தஞ் செய்திருக்கிறேன்.”

“அண்ணே, ஏன் என்னை இந்தச் சமயத்தில் உரோமையை விட்டு அனுபுகிறீர்கள்? நான் வேதத்தில் உறுதியாய் இருப்பேனோ அவலவோவென்று உங்களுக்கு ஏதேனுஞ் சந்தேகம் உண்டா?”

“பங்கிராஸ், இதுவெல்லாம் இப்போது கேட்காதே பிற்பாடு நீ அறிவாய். நீ அங்கே போய் ஏது செய்யவேண்டுமென்பதை மாத்திரம் உனக்கு நான் சொல்வேன அவ்வளவு உனக்குப் போதும். கோர்னீனன குரோமாசியனையும் அவரோடு கூட இருப்பவர்களையும் பிடிக்கும்படி இராஜ உத்தரவு பெற்றுக் கம்பானியாவுக்குப் போக சன்னத்தையிருக்கிறான். அங்கே இருக்கிறவர்கள் எல்லாரும் புதுக்கிறிஸ்துவர்கள். புதுக்கிறிஸ்துவன் தூக்குவாதன் சங்கதி உனக்குத் தெரியுமே. இதுவுமன்றி உன் உபாத்தியா

யர் காசியானையும் பிடிக்க எத்தனித்திருக்கிறான். ஆன தால் நீ முந்திப்போய் இது சங்கதியை அவாகளுக்கு அறி விக்கவேண்டும்.”

பங்கிராஸ் தன் பேரில் சிபஸ்தியாருக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றதென்று இதனால் அறிந்து சந்தோஷப்பட்டுச் சொலவான் :

“ அண்ணேன், என உபாத்தியாயரை ஆவது வேறு எந்தக் கிறிஸ்துவனையாவது காப்பாற்றும்படி பூமியின் கடைசி எல்லைக்கு என்னை அனுப்பினாலும் நான் போகத் தயாராயிருக்கிறேன்.”

உடனே பங்கிராஸ் தன் தாயரிடஞ் செலவு பெற்று க்கொண்டு இராகூஸ் வீரனோடு குதினை மேலேறி, நேர் பாதைபோனால் ஆபத்து வருமென்று, சுற்றுப்பாதை வழி யாய் குரோமாசியன் இருந்த கிராமத்துக்குச் சென்றான்.

கோர்வீனனோ, குரோமாசியனையும் அவரோடிருக் குங் கிறிஸ்துவாகளையும், தானே சேவகருடன் போய் பிடி த்தால் தனக்கு மகிழ்மையும் பெருமையும் விசேஷமாய்ப் பணமும் வருமென்று எண்ணி, இதன அநுகூலத்துக்குச் சாதனமானவைகளைத் தயாரா செய்யவும், இன்னுங் கோ ஞ்சம் பற்றுப்போட்டு தன முதுகின் வலியைத் தணிக்க வும் இரண்டு நாள் தாமதித்திருந்தான்.

பங்கிராஸ் கம்பானியா கிராமத்தில சேர்ந்தவுடன், அங்கிருந்தவர்கள் கொடிய வேத கலகம் வருமென்று பய ந்து அரண்டு நிற்கையில் அவாகளுக்குச் சிபஸ்தியார் எழு திய நிரூபத்தைக் கொடுத்து ஆறுதல சொன்னான். எஸ் லாருங் கோவினிற்கூடி கிஜபஞ் செய்து, அதன்மீன், ஆலோசனை பண்ணி, அவ்வீட்டை விட்டு நாலா பக்கமும்

ஆபத்தில்லா இடம் பார்த்துப் போவது யுத்தமென்று தீர்மானித்தார்கள். அதுபோலவே வெகு பிரமாணிக்கமுள்ள வேலைக்காரனான ஒரு கிழவனை மாத்திரம் வீட்டுக்குக் காவலாய் வைத்து மற்றெல்லோரும் தங்கள் ஜாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

பங்கிராசும படை வீரனுஞ் சற்று அவ்வீட்டிலிருந்து இளைப்பாறின பின்பு, காசியான இருந்த ஊருக்குப்போய், தாங்கள் வந்த காரணத்தை அவருக்கு அறிவித்து ஆபத்து வருமுன்னே வேறிடத்துக்குப் போய் ஒளிந்து கொள்ளும்படி சொன்னார்கள். அதற்கு பக்தி விசுவாசமுள்ள காசியான் சொல்வான் :

“சகோதரரே! நான் அப்படிச் செய்வது சரியன்று. நானே விருத்தாபதியன். ஆசிரியனாய் பலவருஷம் இந்த அஞ்ஞானிகளுக்குப் படித்துக் கொடுத்தும ஒரு பிரயோசனமும் இதுமட்டுமே நான் கண்ட திலை. இந்த ஊரில் நானும் என் ஊழியனும் ஆக இருவர மாத்திரம் தான் கிறிஸ்துவர்கள் இப்பாடணத்தில் செலவழித்து, செலவாகுமுள்ள மேன குலத்தாரா, தங்கள் பிள்ளைகள் என் பள்ளிக் கூடத்தில் படிப்பதால் கூடிய வனையில் நல்லொழுக்கத்தில் சீர்ப்படுவார்களென்பதன் நிமித்தம், என்னிடத்தில் அனுப்புகிறார்கள். நானும் இப்பிள்ளைகளைக் கண்டிப்பாய் நடத்துவதால், இவர்களில் ஒருவனுக்காவது என்பேரில் ஸீர்தியில்லை. உரோமானருக்கு இயலபாயிருக்கும் யோக்கியதையும் இவர்களுக்குக் கிடையாது. நாகரீகம் என்பதின் மணமும் இவர்கள் அறியார்கள். என்னைத் தங்கள் கைகளால் குத்திக் கொல்லும்படி இவர்களுக்கு உத்தரவு மாத்திரங் கொடுத்தால் இவர்களிடிலர் வெகு சந்தோஷமாய்த் துணிந்து செய்வார்கள்.”

“ஆ ! கொடுமை ! கொடுமை ! இப்பேர்ப்பட்ட பரம துஷ்டரோடு இருப்பது உங்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டமாயிருக்கவேண்டும். இவர்களில் யாராவது கிறீஸ்துவர்களாவார்களா ?”

“ஆவர்களென்பதைப் பற்றி இப்போதைக்கு நம்பிக்கையில்லை. என்ன செய்வார்கள் ? அஞ்ஞானத்தில பிறந்து, அபத்தத்தைப் புரிலோடு உண்டுவளாதவர்கள். இவர்கள் சாதாரணமாய வாசிக்குங் கிரகத நூற்களும், இவர்களுடைய மத சித்தாந்த புராணங்களும், அகசியும், அவலக்ஷணமும், அக்கிரமமுமுள்ள வீண கதைகள். இவர்களுடைய கோவிலு, தாசிகள் குடியிருக்கும் வீடுகள். இவர்கள் வணங்குங் தேவர்களுடைய தேவதைகளும் வெட்கமும் நாணமுமின்றி காமலீலைகளில் புறண்டவர்கள் இவர்கள் திருநாள் உற்சவங்கள தூங்குக்கைகளைச் சிறுவர்க்கும் படித்துக் கொடுக்கும் பள்ளிக்கூடங்கள். இவர்கள் பாவமென்று ஒன்றைப் பகைப்பதும் இல்லை, புண்ணியமென்று ஒன்றைச் செய்வதுமில்லை. இவ்வித குணமுள்ள பிள்ளைகளுக்கு நான் என்ன செய்யலாம் ? விழலுக்கிறதை நீர் போலும், கடலில் கதைத்த புரிபோலும், காட்டில் எறித்த நிலவு போலும், என் வாத்தைகள் பயனின்றிப் போகின்றன. என் இரத்தத்தை இவர்களுக்காகச் சிந்தி என் உயிரைச் சாவேசுரனுக்குப் பரியாய் ஒப்புக்கொடுப்பேன். சர்வேசுரன் என் பரியை ஏற்றுக்கொண்டு, இவர்கள் பேரில இரக்கமாயிருந்து, இவர்கள் சத்திய வேதத்தில சேருமபடி கிர்பை செய்வாராக.”

பங்கிராஸ் தன் உபாத்தியாயா சொன்ன உன்னத மேன்மை நிறைந்த கௌரவ மொழிகளைக் கேட்டு, முனங்கனிந்து கண்ணீர் சிந்தி, தானும் அவரோடு கூட இருந்து

வேதத்துக்காகத் தன் உயிரையுங் கொடுக்க ஆசையாயிருந்தாலும், சிபஸ்தியார் அநுமதியின்றி ஒன்றுத் தானாய்ச் செய்யமாட்டேனென்று அவருக்கு வாக்குக் கொடுத்திருந்ததால், அப்படிச் செய்யாமல், அவ்வூரிலேயே இருந்து கடைசி முடிவைப் பாக்கும்படி தீர்மானித்தான்.

கோவீனன் தனக்கு வேண்டிய ஆடகளைத் தயார் செய்து இரண்டாம் நாள் அதிகாலையில் குரோமாசியன் கிராமத்துக்கு குதினா வணடியில் அந் வேகமாய் சவாரி வந்தான். வந்ததும் வீட்டுக்கு நேரே போய் பாக்கையில் அங்கே ஒருவரும் இல்லை. இங்கும அங்கும நுழைந்து மூலை முடுக்கு எல்லாவற்றையும் சல்லடைபோட்டு சலித்தான். ஒரு பிராணியாவது, ஒரு ஏடாவது, கிறீஸ்துவர்களின் ஒரு அடையாளமாவது மருதுக்குங் கிடைக்கவில்லை. மயங்கிச் சோம்பி கோபாக்கிரந்தனாய் வாயிலிருந்து நுனா நுனாய் கக்கினான். வெளியே வந்து தோட்டத்தைச் சுற்றும்பற்றும் பாக்குமபோது ஒரு மூலையில் கிழவனொருவன் வேலை செய்வதைப் பார்த்து அவனிடம்போய் கோப வெறிகொண்டவனாய்க் கேட்பான் :

“அடா கிழவா! உன் எஜமான் எங்கேடா?”

வேலைக்காரனான கிழவன், பிரதேசத்தானுதல கோர்வீனன் பேசின பாலையையத் திருத்தமாய்ப் பேச அறியாதவன். பின் வருமாறுமறுமொழி சொலவான் :

“ஆயா, அபம் எசுமான் க எங்கேனு நீ கேள்? என்ரு சொல்லு இல்லை.”

“அடே மூடாத்மா! என்னைப் பரியாசமாடா பண்ணுகிறாய்? உன் எஜமானும் அவனோடு கூட இங்கே இருந்தவர்களும் எந்தப் பாதை வழியாய்ப் போனார்கள்?”

“ஆயா, அங்கிடு நீ பார், அதோ கதவு, தெரியுமா? அதுக்கால் போ.”

“அதற்குப் பின் எங்கேடா போனார்கள்?”

“எங்கேடா? எனக்குத் தெரியுமா? நீ பார் கதவு? சரி; அப்பால் பாா? தெரி இல்லை; நான் இங்கிணு வேலை செய், நான் அங்கிணு பார் அப்பால் பார் தெரி இல்லை.”

“அவர்கள் எப்போ இந்த வீட்டைவிட்டுப் போனார்கள்? இதாவது உனக்குத் தெரியுமோ?”

“எப்போ? ஆ ஆ! பட்டணம் இருந்து கிணு இரண்டு குவா; வந்து குணு, எல்லா போ.”

“என்ன இரண்டு? எப்போதும் இரண்டுதானா? யார் அந்த இரண்டு போகள்?”

“யா? கேள். ஒன்றுக்கு, நல்ல நல்லபையன். ரொம்ப ரொம்ப அழகு, நன்றும் குயில்பாடு. வேறுக்கு, புஷ்டி, நீ போல, இராக்கூஸன், பிலன் ரொம்ப ரொம்ப. ஆயா நீ பார் அந்தமாம அவன் தலைப்பிடுங்கு, வோ மேலேவா. ஏ! நான் இந்த மண்வெட்டி எப்படித் தூக்குணு, அப்படி கு அவன் அது செய்யுணு”

“எங்கே போனாலும் இந்த இரண்டு பயல்கள்தானா? இவர்கள் தான் இராஜ சட்டத்தைக் கிழித்தெறிந்த சுட்டிகள். அந்தப் பங்கிராஸ் நான் போகும் இடத்துக்கெல்லாம் என் சனியனாய் வந்து கெடுக்கிறான். நல்லது இருக்கட்டும். ஒருநாள் இல்லாவிட்டால ஒருநாள் அகப்படுவான்.”

கோர்வீனன் ஒரு விடுதி வீட்டிலுள் போய் கொஞ்சம் இளைப்பாறினபின்பு, காகியான் இருந்த ஊருக்குச் சென்று, அவர் தப்பித்து ஒளியுமுன், அவனையாவது பிடிக்க

லாமென்று புறப்பட்டான். போகிற வழியிலே, தனக்குப் புத்தி கற்பித்த உபாத்தியாயரைப் பிடித்து, எப்படி வதைத்துப், படாதபாடு படுத்திக்கொல்லலாமென்று எண்ண மிட்டுக்கொண்டு போனான். ஊரில சென்றவுடனே விசாரித்தபோது காசியான் இருக்கிறாண்டு அறிந்து வெகு சந்தோஷப்பட்டு அவ்வா அதிகாரியிடம் போய் காசியான் கிறீஸ்துவனைதான், அவரைப் பிடிக்கும்படி தனக்கிருந்த அதிகார பத்திரத்தை அவனிடங் காட்டினபோது, அந்தக் காருண்யரான பிரபு, தனக்கு அதுவெல்லாம் அவசியம் இல்லையென்று, கோவீனன் தன் இஷ்டம்போல் எதுவுஞ் செய்ய பூரண அதிகாரங் கொடுத்ததுமன்றி அவனுக்கு உதவியாகச் சேவகர்கள் தேவையாயிருந்தால் தான் அனுப்புவதாகவும் ஏற்றுக்கொண்டான்.

• கோவீனன் அவனுக்கு வந்தனஞ் சொல்லித், தனக்கு அவசியமான சேவகர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு பந்தோ பஸ்தோடு காசியான் வைத்திருந்த பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனான். போனதுங் கதவைச் சாத்திச் செய்து உபாத்தியாயரைப் பள்ளிப் பிள்ளைகள் முன் வாயில் வந்தபடி வைது, அவர் தேச சத்துருவென்றும், பரம துரோகியென்றும், கிறீஸ்துவனென்றும், பலவாறாய்ப் பேசினான். இதைக் கேட்ட பிள்ளைகள் யாவருங் கை கொட்டி, குரவையிட்டு, கொல் என்று சிரித்து மகிழ்ந்தார்கள். கோவீனன் இவ்வடையாளங்களால் அங்கிருந்த மாணாக்கர், வயதில் சிறியவராயினும் புலிகளைப்போல கொடிய நெஞ்சுள்ளவர்களென்றுத் தானைப் போலவேத் தங்கள் உபாத்தியாயரைப் பழித்துப் பகைக்கிறவர்களென்றும் அறிந்து கொண்டான். அதன்பின் அவர்களை நோக்கிச் சத்தமாய்ப் பேசிக் கேட்பான் :

“பிள்ளைகளே! இந்தக் காசியான் ஒருகாலத்தில் எனக்கும் ஆசிரியனாயிருந்தவன். பலநாள் பழி அவன் மேல் எனக்கு இருக்கின்றது. உங்களுடைய சங்கதி என்ன?”

பள்ளிக்கூடத்தின் நாலு பக்கத்திலும் இருந்து பழி, பழி என்ற சப்தம் இடிபோல் முழங்கினது.

“அப்படியா? மெத்த சிலாக்யம். உங்களுக்கு ஒரு நல்ல செய்திகொண்டு வருதிருக்கிறேன். நமது தேவத்துவ இராஜேந்திரனாகிய மாக்சீமியனுடைய உத்திரவுப் பிரகாரம் உங்களுக்கு எது இஷ்டமோ, அதை இவனுக்குப் பயமின்றி நீங்கள் செய்யலாம்.”

இதைக் கேட்டவுடனே, ஒவ்வொருவனும் தன் கையில வைத்திருந்த ஏட்டையோ, எழுதும் பலகையையோ, எழுத்தாணியையோ, கத்தியையோ, கண்காது பாராமல உபாத்தியாயாமேல எறிந்தான். காசியான் கை கட்டிக் கொண்டு, முகங் கோணமலுஞ் சற்றும அசையாமலுந், தன்னைக் கொலலுமபடி வருத கொலை பாதகன் முன் நின்றான்.

அப்போது கோர்வீனன் சொலவான். “பிள்ளைகளே ஆத்திரப்படவேண்டாம். செய்வதெல்லாம் ஒழுங்கோடு செய்யவேண்டும் ஆற்றிலே போட்டாலும் அந்நதுபோடு, அடித்துக் கொன்றாலும் எண்ணி அடி, என்ற பழமொழியை நீங்கள் கேட்ட தில்லையா?”

கோர்வீனன் தான் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தகாலத்தை அப்போது நினைத்தான். அநேகா தாங்கள் சிறு பிள்ளைகளாய் படித்த காலத்தைப் பிற்பாடு ஞாபகப்படுத்தும் போது, திர்பதிகரமான ஆனந்த சந்தோஷப்படுவதுண்டு, தங்களோடிருந்த தேர்வுகளையும், அவர்களோடு கூடிப்

பேசிச் சிரித்து அடைந்த மகிழ்ச்சியையும், படித்த பாடங்களையும், பிற்பாடு நினைக்கையில் அவர்கள் மனம் ஆனந்தக் கடலில் ஆவெதாகத் தோன்றுவார்கள். கோர்வீனன் தான் படித்தபோது தன் ஆசிரியனுக்கு எதைச் செய்திருந்தால் தனக்கு அப்போது சந்துஷ்டி வந்திருக்கும் என்று யோசிக்கையில், தன்னை உபாத்தியாயர் அடித்த ஒவ்வொரு அடியையும், அவருக்குத் திரும்பவும் ஒற்றைக்கு இரட்டியாய்க் கொடுத்து, அவா தனக்குச் சொன்ன வசை மொழிகளை அவா தேகத்தில இரத்த எழுத்துகளால் எழுதினால்தான் சம்பூரண திரப்திகரமாயிருந்திருக்குமென்று இவன் புத்தியில தோன்றினது. தோன்றினதுபோல் நிறைவேற்ற இப்போது உஜித சமயம் வாய்த்ததென்று இவன் நினைக்கையில் வாயில ஜலம் ஊறினது.

வேதசாட்சியான காசியான் அநுபவித்த கொடிய துன்ப உபாதையை நினைக்கும்போது மயிர் சிலிர்த்து தேகம் நடுங்கும். கொடிய சேவகா இவருடைய கைகாலகளைக் கட்டி பள்ளிக்கூடம் நடுவில் நிறுத்த அவரு கூடியிருந்த மாணாக்கர், புலிக்குட்டிகள் போல, அவர் மேல் பாய்ந்து, தங்கள் கத்திகளாலும், எழுத்தாணிகளாலும், அவர் சரீரத்தில எழுத்துக்கள் வெட்டி சரீராதி யெங்கும் காயப்படுத்தினார்கள். காசியான் தமது இரத்தம் எல்லாஞ் சிந்தனதாலும் வேதனையின் கொடுமையாலும், நிற்கப் பிலனி ஸூரிக் கீழே சோர்ந்து விழுந்தார். சூழநின்ற கன்னெஞ்சா கெக்கலி கொட்டி சிரித்து அவரை நிர்த்து தூஷணித்த பின்பு, நடந்த சங்கதியைத் தங்கள் வீட்டிற் போய்ச் சொல்ல வெளியே ஓடினார்கள். இவையெல்லாம் நடக்கும் பேசுது, கோர்வீனன் கிட்ட நின்று சமயத்துக்குச் சமயம் அக்கொடியரை ஏவிவிட்டு, காசியான் பட்ட அவஸ்தையை

கண் குளிரப் பார்த்துக் கடைசியில் அவர் கீழே சாகும் படி விழுந்தபோது, நல்லது சாகட்டும் என்று சபித்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். அவன் போனவுடனே வேதசாட்சியின் ஊழியன் வந்து அவரைத் தூக்கிப் பாய் மேல் கிடத்தி பங்கிராசுக்கு இது செய்தியை அறிவித்தான். உடனே பங்கிராஸ் ஒடி வந்து, தன் பிரிய ஆசிரியர் இருந்த பரிதாப நிலையைக்கண்டு கண்ணீர் சிந்தி அழுது அவர் கையை எடுத்து முத்தி செய்தான். காசியான் கண்களைத் திறந்து தன் செல்வ மாணுக்களைப் பார்த்து புன் நகை காட்டி பேசக்கூடாததால் அவன் வகையைத் தமது கையிலெடுத்து நெஞ்சின்மேல் வைத்தார். பட்டகாயங்களால் மிகவும் வருத்தப்பட்டாலுந், தம்மைப் பாடுபடுத்தினவாகள்பேரில் ஒன்றுங் குறைகூறாமல் எல்லாம் பொறுமையுடன் அனுபவித்து, மறுநாள் காலையில் சுமாதான அமரிக்கையுடன் மரணமானான். கிறீஸ்துவர்களின் பிரேதக்ஷேமத்துக்குரிய ஜெபங்களைச் சொல்லி நல்லடக்கஞ் செய்தபின், பங்கிராஸ் காசியானுடைய கொடிய மரணத்தைப்பற்றி துக்கமும், அவரை இவ்வளவு நிஷ்டைமாய்க் கொன்ற கோர்வீனன்பேரில் கோபமுமனதில் நிறைந்தவனாய் அவ்வீட்டுவட விட்டுப்போனான்.

கோர்வீனன தன் விடுதிக்குச் சென்றவுடனே அவன் செய்த அக்கிரமமான செய்கையின் நிஷ்டைமெல்லாம் அவன் புத்தியில் தோன்றினது. மாக்சீமியன் காசியானைப் பிடித்து வரச்சொல்லியிருக்க, இவனே அவரைக் கொன்று போட்டான். அதுவும், பள்ளிக்கூடத்திலே, பிள்ளைகள் தங்கள் கைகளால், தங்களுக்குப் பாடங் கற்பித்து அறிவுபுகட்டிய ஆசிரியனான குருவைக் கொல்லும்படி செய்தது, மிலேச்ச ஜாதியாருஞ் செய்யத் துணியாத செய்கை

யென்றும், இப்பிள்ளைகளுடைய தாய் தந்தைகள் இதை அறிந்தால் தனனை சும்மா விடமாட்டார்களென்றும், கோர்வீனன் நினைத்து தனக்கு ஏதும் மோசம வருமென்று பயந்து உடனே வண்டி பூட்டும்படி கற்பித்தான். வண்டி க்காரன் ஏதோ அலுவலாய் வெளியே போயிருந்ததால், தன் மனக்கவலையையும் பயத்தையும் மறக்க, சாராயம் வாங்கிபூர்த்தியாய்க் குடித்தான். அதன்பின்பு இராத்திரியான போது வண்டியிலேறி ஊருக்குத் திரும்பினான். அன்று மழை விடாமல் பெய்ததால், பாதையின் இருபக்கத்திலும் இருந்த கால்வாய்களில் தண்ணீர் நிறைந்து ஒடினது. கோர்வீனன் போகும்போதே வண்டியில் இருந்துகொண்டு இன்னம் ஒரு புட்டி சாராயம் மடமடவென்று விட்டான். தலை மயக்கங்கொண்டு, செய்வது இன்னதென்று நன்றாய் அறியாமல் குதினாகள் சீக்கிரம் ஓடுமபடி சவுக்கால பலமுறை அடித்தான். குதினாகள் நாலு கால் பாய்ச்சலோடு சேறுஞ் சகதியும் எங்கும் பளாபளாவென்று தெறிக்க, தீம் தீம் என்று ஓடுமபோது, பின்னே குதினா வண்டி ஒன்று வாயு வேகத்துடன் வருஞ் சத்தங்கேட்டு, முன்னிலும் அதிக துரிதமாய், அடங்கா முரண்கொண்டு ஓட, வண்டி ஒரு மரத்திலே மோதி கீழே கவிழ்ந்ததால், அதிலிருந்த கோர்வீனன் தண்ணீர் ஓடைக்குள் தலை கீழாய் பொத் என்று விழுந்தான்.

வண்டி மோதிக் கீழே விழுந்த சப்தம் பின்னால் வந்த பங்கிராசும் இராக்கூஸ வீரனுங் கேட்டு அதிசீக்கிரம் தங்கள் வண்டியை நடத்தி என்ன விசேஷமென்று பார்க்க வந்தார்கள். தண்ணீர் நிறைந்த அந்தக் கால்வாயில் கோர்வீனன் விழுந்து சேற்றில் கால் புதைபு எழுந்திருக்கச் சக்தி

யின்றி வருத்தப்படுவதைக் கண்டார்கள். தண்ணீர் வரவர அவனை ஆழத்தில் இழுத்துப் போவதாயிருந்தது.

கோர்வீனனிருந்த நிலையைக்கண்ட இராக்ஷஸ் வீரன் : “ வேணும், அந்தக்கொடிய துவட்டலுக்கு, காசியானைக் கொண்டு சிந்தின இரத்தக் கறையைக் கழுவும்படிக்கு இவ்வளவு ஜலப் பிரவாகமும் இவனுக்குப்போதாது,” என்று சொல்ல, பங்கிராஸ் : “ ஐயோ! பாவம், அப்படிச் சொல்லாதே, குவாத்ராத்துஸ். வா, இங்கே நீ உன் காலே ஊன்றிநில். நான் உன் கையைப் பிடித்து கீழே இறங்கி அவனை வெளியே இழுக்கிறேன்,” என்று சொல்லி பங்கிராஸ் தண்ணீரில் இறங்கி கோர்வீனன் ஆழத்தில் அமிழ்ந்தப்போகுஞ் சமயத்தில் அவன் கையைப் பிடித்து, இருவருஞ் சேர்ந்து வெளியே இழுத்தார்கள். கோர்வீனன் குடி வெறியாலுங் குளிர மிகுதியாலுங் தேக ஸ்மரணையின்றிக் கிடந்ததால் அவன் தன் ஸ்வய ஸ்திதிக்கு வருமபடி அவன் கைகளையுங் காலகளையுஞ் சூடு பிறக்கு மடமும் நன்றாய்த் தேய்த்து, அவன் ஊழியாசன் வந்தவுடனே, அவர்கள் கையில் கோர்வீனனை ஒப்புவித்து, நழுவி விழுந்த அவன் பணப் பையை அவர்கள் கையில் கொடுத்தார்கள். பங்கிராஸ் ஸ்தம்பத்தின் கிட்ட காணாமல் போட்ட தன் கத்தி அந்தப் பையிலிருந்ததால் அதை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு, இருவரும் இராஜதானிக்குச் சென்றார்கள்.

கோர்வீனன் மயக்கந் தெளிந்து எழுந்தபோது அவன் ஊழியர், தண்ணீரில் விழுந்து கிடந்தவனைத் தாங்களே தூக்கி வெளியே விட்டதாகவும், அவனுடைய பணப்பையை தண்ணீர் அடித்துக் கொண்டு போய்விட்டதாகவுஞ் சொன்னார்கள். ‘ அவனை’ எடுத்து அடுத்த ஊருக்குச்

கொண்டு போய் அவன் அயர்ந்து நித்தினா செய்யும்போது ஊழியர்கள் சாராயக் கடைக்குப் போய், கோர்வீனன் பையிலிருந்த பணத்துக்கு மதுபானம் வேண்டிய மட்டும் வாங்கிக்குடித்து உல்லாசமாய்ப் பாடி ஆடி கும்மாளங் கொட்டினார்கள்.

இவ்விதமாக, அஞ்ஞானி பழி வாங்கும் வகை ஏதென்றும், சத்தியவேதக் கிறீஸ்துவன் பழி வாங்கும் வகை இத்தன்மைத் தென்றும், ஒரோ நாளில கண் கூடாய் காட்டப்பட்டது.

யசு-ம். அதிகாரம்.

ஆஸ்தான சமஸ்தான வேலைகள்.

‘உரோமைமா நகரின் கொடுங்கோன் மன்னனாகிய மா க்சீமியன் தன் இராஜதானியில் பலவகையான விநோத காட்சி சாலைகளும் மண்டபங்களுங் கட்டி அபபட்டணத்தை அலங்கரிக்கும்படி உத்தேசித்து, இவ்வேலையை ஜூராய்ச் செய்து முடிக்க, கிறீஸ்துவர்களைப் பல இடங்களிலிருந்து அனுப்பும்படி செய்திருந்தான். இவர்கள்தான் பாரமான கற்களையுந் தளபாட ஜாமான்களையுந் தூக்கிப் போவதும், பாரையைப் பிளந்த கல் அறுப்பதும், மரங்களை வெட்டுவதஞ், சுண்ணாம்பு நீற்றுவதஞ், சுவரொழுப்புவுமாகிய இவ்வித ஈனவேலைகளைச் செய்பவர்கள். இவர்களில் அநேகர் மேன்குலத்திற் பிறந்து வீட்டில செல்வமாய் வளர்ந்த பிரபுகள். இப்போது இவர்கள் சேசுராதர் சுவாமிக்காக சிறையிலிருந்து, எவ்வளவு கடினமான வேலை செய்த போதிலும், இவர்களை உபாதிக்குங் துஷ்டர், இவர்களோடு கூட வேலை செய்யுங் குதிரைகளுக்கும் மாடுகளுக்கும்

அளக்கும் படிதான், இவர்களுக்கும் அளப்பார்கள். இவர்கள் படுக்கும் இடம் மாட்டுத் தொழு ; குளிருக்கும் பனிக்கூர் திற்த இடம். இவர்களுக்குக் கொடுக்கும் போசனம் பசியின் கொடுமையைச் சற்றுத் தணிக்கவும், அதன்பின் கடின வேலை செய்யவும், இன்றி அமையாத அளவுள்ளது. காலில் பாரமான விலங்கு மாட்டியிருக்க அதை இழுத்துக் கொண்டு நடப்பார்கள். இவர்கள் பலவகுப்பாய் வேலைசெய்யப் பிரிந்திருக்க, ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் ஓர் காரியஸ்தன் தலைமையாயிருந்து வேலை வாங்குவான். இக்காரியஸ்தர்கள் எவ்வளவுக்குக் கொடுமையாய் இரக்கமின்றி கிரீஸ்துவர்களை அடித்து உதைத்து நடத்துவார்களோ, அவ்வளவுக்கு இவர்களின் மேலதிகாரிகள் இவர்களை மெய்ச்சுப்பேசுவார்களென்பதால், இவ்விதப்பரோபகார சிந்தையுள்ள தாமிஷ்டர், கையில சாட்டையாவது பிரம்பாவது எடுத்துக்கொண்டு, கிரீஸ்துவர்கள் நன்றாய் வேலை செய்யும்போதும், இங்கே சொத்தை அங்கே சொள்ளை என்று, குறைகூறி, தூஷணஞ் சொல்லி, நன்றாய் அடித்துத் தங்கள் பகையைத் தீர்ப்பார்கள்.

ஆனால் இராஜதானியிலிருந்த கிரீஸ்துவர்கள், இவ்வளவு துன்பப்பட்ட பரிசுத்த வேதசாட்சிகளை வெகு அன்போடுங் கவலையோடும் பராமரித்து தங்களால் கூடிய உதவியெல்லாஞ் செய்து அவர்கள் படுங் கஷ்ட நிஷ்டரங்களைக் குறைக்க எவ்விதமும் முயன்றார்கள். சிறைகாக்குஞ் சேவகர்களுக்குக் கைக்கூலி கொடுத்து, குருமார்களும் வாலிபர்களுந் துணிந்து சிறைக்குள் போய், குளிரைத் தாங்க ஏதுவான வஸ்திரங்களும், பசியை ஆற்றப் போதுமான நல்ல சர்ப்பாடுங் தொடுத்து வருவார்கள். இவர்களை நடத்தி விசாரிப்பவர்களுக்குப் பணங் கொடுத்து அவ்

ளவு கொடுமையாய் இராதபடி இணக்குவார்கள். வேத சாட்சிகளின் விலங்குகளை முத்திசெய்து அவர்கள் தங்களுக்காகச் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்திக்கும்படி மன்றாடி, அவர்கள் ஆசீர்வாதங் கேட்பார்கள்.

கொடுங்கோலனான அரசன் கிறீஸ்துவர்களை இப்படிச் சிறையில் அடைத்து வைத்திருப்பதில் வேறொரு கருத்துமுண்டு. அஞ்ஞானிகள், தங்கள் தேவருக்குப் பலியிடும்படி ஆடுமாடுகளைத் தொழுவில் அடைத்து தீனி கொடுத்துக் காப்பாற்றுவது போலவும், விநோத காட்சிக்குக் கொடிய மிருகங்களை இருப்புக்கூடுகளில் அடைத்து வளர்ப்பதுபோலவும், கிறீஸ்துவர்களை வேலைக்கென்று கூட்டி சிறையில் அடைத்திருந்தால், உரோமானருக்குச் சந்தோஷகரமான திருநாள் உற்சவம் வருமபோதாவது தங்கள் துஷ்ட தேவதைகளின் கோபத்தைத் தணிக்க நரபலி வேண்டும்போதாவது, அல்லது அரசனும் ஜனங்களுஞ் சிந்தியோடும் மனுஷ இரத்தத்தைக் கண்ணுல பார்த்து பரிபூரண திர்பதி அடையவேண்டுமென்று ஆசைப்படும் போதாவது, எந்தச் சமயத்திலுஞ் தேவையான கிறீஸ்துவர்களைக் கொன்று தம் கருத்தைச் சம்பூரணப்படுத்தலாம் என்பது தான்.

இவ்வித உஜித சமயமும் அடுத்து வந்தது. வேத கலகத் துவக்கமும் இன்னங் கிறீஸ்துவர்களில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவரையும் பிடிக்கவில்லை. கோரீனின் கரங்கத்துக்குள்ப் போயும் ஒன்றும் அதுகூலப்படவில்லை ஜனங்கள் தங்களுக்கு ஏதாவது தமாஷா வேண்டுமென்று முகூறியிட்டுக் கேட்டார்கள். "அன்றியும் மாக்கீமியனின் வருஷாந்திர ஜனனநாள் சமீபத்தில் இருந்ததால் அன்றாவ

து நூதன காட்சியிருக்குமென்று எண்ணியிருந்தார்கள். ஆபிரிக்காவிலிருந்து வந்த சிங்கங்களும் புலிகளும் மாலுக்குள்ளிருந்து கர்ச்சித்துப் போட்ட முக்காரத்தொனியை சிபஸ்தியாரும் பங்கிராசும் பலமுறை கேட்டார்கள். அதைக்கேட்ட அஞ்ஞானிகள் கிறீஸ்துவர்களைச் சிங்கங்களுக்குப் போடுங்கள் என்பதாய் அந்தத் தொனிக்கு அர்த்தம் பண்ணினார்கள்.

இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் கோர்வீனனுங் கதுலனுங் கைதிகளிருந்த காராக்கிரகத்துக்குப் போய் சிறைக் கூட விசாரணைக் கர்த்தாவான ரபிரனைக் கூப்பிட்டு கோர்வீனன் கேட்பான் :

“ரபிரா! நமது இராஜேந்திர மாக்சீமீயனுடைய ஜனநாள் சமீபத்திலிருப்பது உனக்குத் தெரியுமே. அன்று சிங்கங்களோடு சண்டை செய்யும்படியாய் உன் காவலிலிருக்குங் கிறீஸ்துவர்களில தகுந்தவர் யாராவது உண்டோ வென்று பார்க்கும்படியாய் நான் வந்திருக்கிறேன். இதற்கு இராஜ முத்தியாயுள்ள பத்திரம் எனக்கு உண்டு.”

இதைக்கேட்ட ரபிரன் சொல்வான். “ஐயா! உமக்கு இஷ்ட பூர்த்தி செய்ய என்னால் இப்போது சாத்தியப்படாது. ஏனென்றால் இந்தக் கட்டிட வேலையைக் குறித்த தவணைக்குள் நான் முடிக்கவேண்டும். வேலையாட்கள் குறைந்தால் வேலை எப்படி முடியும்?”

“அது என்னமோ எனக்குத் தெரியாது. உனக்கு ஒருவன் போனால் வேறொருவன் வருவான். நல்லது கூட வா ரபிரா, சுற்றிப் போய் பார்த்து வரலாம்.”

ரபிரன் தலையைச் சொறிந்து, என்னடா வழியாய் இருக்கிறதென்று வாய்க்குள் முணங்கிக்கொண்டு இருவரை

யுங் கூட்டிப்போனான். சிறையிலிருந்தவர்கள் விஸ்தாரமான ஓர் பாரி மண்டபத்தைக் கடடுவதில் வேலையாய் இருந்தார்கள். நாலு மூலையிலும் பெருங் கருங்கல் தூண்களை நிறுத்தும்படியாய் கயிறு கட்டி வைத்திருந்தார்கள். அங்கிருந்தவர்களில், இரண்டு வாலிபர் ஈன அடுமைகளைப் போல் இடுப்பில் மாத்திரம் ஓர் துணியைச் சுற்றி நிற்பதைக்கதுலன கோர்வீனனுக்குச் சுட்டிக்காட்டினான். இவ்விருவரும் பவளக்கொடிபோல உருண்டு திரண்ட வடிவுள்ள தேகமுடைய பாலியாகள். கோர்வீனன் ரபிரனை நோக்கி: “ரபிரா அந்த இரண்டு பேரும் எனக்குத் தகுந்தவர்கள். அவர்கள் சந்தோஷத்தோடு ஜாக்கிரதையாய் வேலை செய்வதைப் பார்த்தால் அவர்கள் கிறீஸ்துவர்களாய் இருக்கவேண்டும்” என்று சொல்ல, ரபிரன் சொல்வான்.

“அவர்கள் கிறீஸ்துவர்கள் தான். ஆனால் நான் இந்தச் சமயத்தில் அவர்களை உமக்குக் கொடுக்கமாட்டேன். அவர்களிருவரும் ஆறு ஆள் வேலை எனக்குச் செய்கிறார்கள். இந்த மண்டப முடியுமட்டுங் காத்திருந்தால், அதன்பின் உமக்கு அவர்களைத் தானஞ் செய்கிறேன்.”

“நல்லது. உன் இஷ்டம் போலாகட்டும். அவர்கள் பெயரென்ன? நான் குறித்துக்கொள்ளுகிறேன்.” அத்மட்டும் அவர்களை நீ நனராய்ப் பார்த்து வா.”

“அவர்களில் ஒருவன் லராகஸ், வேறொருவன் சுமாராக்தஸ். மேன்துலத்தில பிறந்த செல்வர்கள். இங்கே வந்தபின், கூனி வேலை செய்து பிழைப்பவாகள்போல் நன்றாய் எந்த வேலையுஞ் செய்கிறார்கள். உம்மோடு வருவதென்றால் மனப் பூரணமாய் வருவார்கள்.”

“அப்படியா? அவர்கள் ஆசைப்படி ஆகும்.”

அதுபோலவே அவ்விருவருஞ் சிலநாள்களுக்குப்பின் வேத சாட்சி முடிபெற்று இப்போது திருச்சபையில் அர்ச். வர்களாய் வணங்கப்படுகிறார்கள்.

ரபிரன் கோவீனனைக் கூட்டிக்கொண்டு மேற்பக்க மாய்ப் போகும்போது அங்கே நனாதிரை விழுந்த மகா விருத்தாப்பியர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய நீண்ட தாடி நெஞ்சுமட்டுமே வளர்ந்து தொங்கினது. தையையும் இரக்கமும், அன்பும், அருளும், அவா முகத்தின இலகூணமாய் விளங்கின. அவருக்கு வயது எண்பதுக்கு மேல் இருந்தாலும், அவா காலில இரண்டு பாரமான சங்கிலிகள் போட்டிருந்தார்கள். அவர் இருபக்கத்திலும் இரண்டு பாலியா தங்களுடைய வெளையைச் செய்து கொண்டு அவருடைய பளுவான சங்கிலியைத் தூக்கி அவருக்கு ஆறுதலுறுவிப்பார்கள். இவனைச் சுற்றிலும் அநேகம் பேர்கள் உட்கார்ந்து இவா சொன்ன ஏதோ ஓர் இனப் நிறைந்த சங்கதியைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். மத்தியான வேளை ஆனதால், சிறையில் இருந்தவர்கள் சற்று இளைப்பாறுமபடி குறித்த நேரமிது.

கிழவனார் தமமைச் சூழ்ந்திருந்தவர்களுக்குச் சொன்ன அநிகைய சங்கதி எதுவோ? அவர்கள் அப்போது அஞ்ஞான இராயனுக்காக வருந்தி உழைத்து கஷ்டப்பட்டுக் கட்டிய அப்பெரிய மண்டபம் பிற்காலத்திலே பிரமாண்டமான தேவாலயமாகச் சிங்கார வனப்புப் பெற்று உயரும் என்றும், அதை மகா சாமாத்தியு திறமையுள்ள சிற்ப நூல் சாஸ்திரிகள் பலவகை விரோத காட்சியைக் காட்டுஞ் சித்திரங்களாலுஞ் சுருபங்களாலும் அலங்கரிப்பார்களென்றும், அக்கோவிலில் தேவராதனை பூஜை அதுதினடி நடக்கும் என்றும், உலக இரகூகரின் தாயாராகிய பரிசுத்த

தேவ கன்னிமரி இவ்வாலயத்தில விசேஷ வணக்க ஸ்துதி பெறுவாள் என்றும், எதிர் வருங் காரியங்களைத் தூர திஷ்டி சக்தியால் அறிந்ததுபோல, அன்று தம்மைச் சூழ்ந்திருந்த கிறீஸ்துவர்களுக்கு, வேத சாட்சியின் முடிபெற ஆவலாய்க் காத்திருந்த சதூரீன் என்ற அந்த விர்த்தாப்பிய குரு விவரித்துச் சொன்னாரோ?

கோரவீனன் இதைக் கும்பலைச் சுற்று நின்று பாத்து அங்கு கூடி இருந்தவாகள் யாரென்று ரபிரனைக் கேட்க அவன் சொலவான்.

“அவர்கள் எல்லாரும் கிறீஸ்துவர்கள். மத்தியானம வேலை முடிந்த இளைப்பாறு நேரத்தில அவர்கள் எல்லாரும் அந்த விருத்தாப்பியனைச் சுற்றி உட்காரத்திருந்து ஏதோ பேசிக்கொண்டிருப்பது அவர்கள் வழக்கம். உமக்கு இஷ்டமானால் அந்தக் கிழவனைக் கூட்டிப்போகலாம்.”

அதற்குக் கோரவீனன் சொலவான்:

“மெத்த உபகாரம் ரபிரா! அந்தக் கிழட்டுச் சுவம் எனக் கென்னத்திற்கு? சிங்கம், புலியை, இவனா எதிர்ப்பான்? நம்ம ஜனங்கள், தேகபுஷ்டியும் பலமுமுள்ள வாலிபனைச் சிங்கம் பிடித்து வகிந்து கீறி அவன் இரத்தத்தைக் குடிப்பதைப் பாக்க ஆசையாய் இருக்கிறார்கள். இந்தக் கிழவனோ சிங்கத்தைப் பார்த்தால் பயந்து நடுங்கிச் சாவான். ஆனால் ரபிரா, அதோ ஒருவன் அந்தப் பக்கமாய்த் திரும்பிக்கொண்டு ஏதோ வேலை செய்கிறான். அவன் உடை, சிறையிலிருப்பவர்கள் உடையைப்போல இல்லை யே. அவன் காலிலும் விலங்கு கிடையாது, யார் அவன்?”

“அவன் யாரோ எனக்குத் தெரியாது. வெகு அலங்கார செளந்திரியமுள்ள வாலிபன். பெரிய வீட்டுப் பிள்ளையாய் இருக்கவேண்டும். ஏறக்குறைய நாள் தோறும் இங்கே வந்து சிறையில இருப்பவர்களோடு கலந்து பேசி, அவர்களுக்கு ஆறுதல சொல்லி, சிலசமயங்களில் அவர்களோடு இவனுங் கூடி, இப்போது அவன் செய்வதுபோல, பெரும்படியான வேலைகளுஞ் செய்வான். இவ்விதம் இவன் தன் இஷ்டம்போல வரப்போக இருப்பதற்கு வேண்டும் நிதி தாராளமாய் எங்களுக்குக் கொடுப்பதால் நாங்கள் அவன் யார் எவனென்று விசாரிக்கிறதில்லை.”

அவனை உற்றுக் கவனித்துப் பாத்திருந்த கோர்வீனன், நீ விசாரியாவிட்டால் நான விசாரிப்பேன் என்று சொல்லி, வினாவாய் நடந்து போகையில் அங்கு தன் வேலையில் கவனித்து நின்ற வாலிபன், யாரோ வருஞ் சந்தங்கேட்டு திரும்பிப் பாக்க, கோர்வீனன் ஒரு துஷ்ட கரடியைப்போல் அவன் மேல் பாய்ந்து தன் இரண்டு கைகளாலும் அவனைக் கெட்டியாய் கட்டிப் பிடித்து ஜெயவெற்றி கொண்டவனைப்போல உரத்த சபதமாய் கத்திப் பேசி சொல்வான்.

“சேவகரோ! சங்கிலி கொண்டு வந்து இந்தப் பயலை நன்றாய்க் கட்டுங்கள். அடே பங்கிராஸ்! இந்த விசை என் கையை விட்டு நீ தப்பிக்கமாட்டாய்.”

யூ-ம். அதிகாரம்.

சிறைக் கூடம்.

திருச்சபை ஆதிஉற்பலகாலத்தின் முதல மூன்று நூற்றாண்டுகளில், நமது முன்னோராகிய கிறிஸ்துவர்கள் சத்திய

வேதத்துக்காக அனுபவித்த கஷ்டநிஷ்டரோங்கள் இம்மாத் திரமென்று அறிய அவாவுற்றிருப்பவர்கள் அவர்கள் இருந்த சுரங்க வுதலங்களைப் பாப்பது மாத்திரம் போதாது, அவர்கள் பட்ட பாடுகளின் வரலாற்றைக் கருத்தாய் வாசித்தால் அவர்கள் எவ்வளவு துன்ப வருத்தம் அடைந்தார்களென்று கொஞ்சமேனும் அறியலாம்.

அஞ்ஞானம் அடாந்திருக்கும் இருதத தேசத்தில் ஜீவிக்கும் நாம், சத்திய வேதத்தின் நிமித்தம் பல முறை அவமானமும் நிந்தையும் துன்பவருத்தமும் படும்போதும், நமது மனங்கலங்கி அவதையியமாகிச் சலிப்பாயிருக்குங்காலையிலும், நமது முன்னோர்கள் வேதகலகக்காலத்தில் தங்களைச் சூழ்ந்திருந்த அஞ்ஞானிகளாலே எவ்வளவு கஷ்டவாதைபட்டார்களென்று அறிந்தால், நாம் படுவது அவர்கள் அனுபவித்த துன்பவருத்தங்களுக்கு முன்வெகு அற்பமாகவே தோன்றும். அக்காலத்துக் கிறீஸ்துவர்கள் பட்டபாடுகள் எத்தன்மைத தென்று இனிவரும் அதிகாரங்களில் ஒருவாறு காணலாம்.

கோர்வீனன் பங்கிராசைப் பிடித்துச் சங்கிலிகளாற் கட்டி, அவனோடுகூட வேறு இருபது கிறீஸ்துவர்களை யுஞ்சேர்த்து, எல்லாருக்கும் விலங்குமாடடி பட்டணத்தின்தெருவீதி வழியாய் சிறைக்கூடத்துக்கு அடித்து உதைத்து அவமானமாய் நடத்திக்கொண்டு போனான். இப்படிப் போகும் வழியில சிலர் கால் தடுமாறி, நடக்க சக்தியின்றி கீழே விழும்போது, துஷ்ட சேவகர் இரக்கமின்றி அவர்களைச் சாட்டைகளால் அடித்து காலால் உதைத்து நடக்கச் செய்வார்கள். வழியில் நிற்பவர்களுந் தூஷணஞ் சொல்லிக் காறி உமிழ்ந்து, கையாலும், கழியாலும், கையில் வந்த எதாலும், அடிப்பார்கள். 'கடைசியில் இவர்கள்

மமர்த்தின் என்ற சிறைக்கூடத்துக்கு வந்துசேரவே, அதற்குள் எல்லாயும் பிடித்துத் தள்ளினார்கள். பங்கிராஸ் உள்ளே போகுமுன தனக்குச் சமீபத்திலிருந்த ஒரு வன் கையில் தன பண்ப்பையைக் கொடுத்து, தான பிடிபட்ட செய்தியை தாயாருக்குள் சிபஸ்தியாருக்கும் அறிவிக்கும்படி கேட்டுக் கொண்டான்.

கிறீஸ்துவர்களை அடைத்த மமர்த்தின் என்ற சிறையை இன்னம் உரோமை நகரில் காணலாம். சிறைக்கூடமெனில், நமது காலத்தில கைதிகளுக்காகக் கட்டியிருக்குங் காராக் கிரகங்கள்போலென்று எண்ணவேண்டாம். மமர்த்தின் சிறைக்கூடத்தில சதுரவடிவுள்ள இரண்டு அறைகள், ஒன்றின்மேலொன்றாய், பூமிக்குள் வெட்டி, ஒவ்வொன்றின் உச்சியில வட்டமான ஓர் துவாரம் விட்டிருந்தார்கள். இத்துவாரத்தின் வழியாய்த்தான், பிரகாசமும், ஆகாயமும், உண்டி உணவும். மனுஷரும், போகவேண்டியிருந்தன. முதல அறையில சிறையாளிகள் நிறைந்திருந்தால அவர்களின் கீழிருப்பவர்களுக்குப் பார்க்க பிரகசமேது? சுவாசிக்க ஆகாயமேது? உண்ணும்படி உணவேது? சுற்றியிருக்குங் கற்சுவரில வளையங்கள் அடித்து அவைகளில் சிறையிலிருப்பவர்களைக் கட்டிவைப்பார்கள். சில சமயங்களில் அவர்களைக் கீழே கிடத்தி காலகளைத் தொழுவில் மூட்டுவார்கள். அவர்கள் இருக்குந் தலையில் ஓடுகளையுங் கூழாங் கற்களையும பரப்பி, பட்ட அடியாலு சரீரமெங்குங் காயமாயிருக்குமபோது, அதன்மேற் படுக்கச் செய்வார்கள். இரதக் கொடும் உபாதையைப் பொறுக்கமாட்டாமல் அநேகா, வேறு ஆக்கனைப்படுமுன்னே, இசிவெடுத்து இறந்துபோவார்கள். வேறு சிலர், பலவிதமான துன்பப்பட்டு சரீரும் ஸ்திதியிலிருந்தவாகள், சிறைக்

சூன் வந்த தக்ஷணமே, யாதோர் அவுழ்தப் பிரயோகமின்றி, பூரண சௌக்கியம் பெறுவார்கள். அன்றியும் இவர்களுக்கு இராஜதானிக் கிறீஸ்துவர்கள் தங்களாற்குமொன எவ்வித உதவியுஞ் செய்து, அவர்களுக்கு ஆறுதல் கொடுக்க முயற்சி செய்வார்கள்.

உரோமானரின் நீதிசட்டப் பிரகாரங் குற்றவாளியை த்தண்டிக்குமுன் அவனை விசாரணை செய்து வெளிக்காவது நியாயம் வாதிக்கவேண்டும். இதன் நிமித்தம் சிறையில் அடைபட்டிருந்த கிறீஸ்துவர்களை நீதிசாலைக்குக் கூட்டிப் போனார்கள். இவர்களைக் கேட்ட கேள்விகளும், அவர்கள் சொன்ன மறுமொழிகளும், எல்லாம் விவரமாய் வேத சாட்சிகளின் சீரித்திரத்தில காணலாம்.

நியாயாதிபதி விருத்தாப்பியனான ஒரு கிறீஸ்துவனைப் பார்த்துக் கிறீஸ்துவர்கள் வணங்குந் தேவன் யார் என்று கேட்டபோது, அவன் கௌரவ மேன்மையுடன், “நீ அவரை அறியப்பாத்திரன் ஆனால் அறிவாய்” என்று சொன்னான். சிலசமயங்களில் வேதத்தின்பேரில் தாக்கம் உண்டாகும். அப்போது கிறீஸ்துவன் தான் விசுவசிக்கும் வேதசத்தியங்களைச் சுருக்கமாயுந் தெளிவாயும் எடுத்து விவரிக்கும்போது, அதிகாரி என்ன சொல்வதென்று அறியாமல் பேதைபோல் விழிப்பான்.

பங்கிராகம் அவனுடன் பிடிபட்டவர்களும் நீதி சாலையில் வந்து நிற்கும்போது, அதிகாரி ஒருவனைப் பார்த்து, நியாயர் என்று கேட்க, அவன் சர்வேகரனுடைய கிருபகடாக்ஷத்தால், நான் கிறீஸ்துவன், என்று, சொன்னான். அதன் பின்பு அங்கு நின்றவர்களில் வயோதிகரான ஒரு குருவை நோக்கிச் சொல்வான் :

“ விருத்தாப்பியா ! நான் சொல்லும் பிரகாரஞ்செய். இராஜ சட்டத்துக்கும், உரோமானா தேவர்களுக்கும் பணிந்து நட.”

“ நான் என் இரட்சகரும் ஆண்ட வருமாகிய சேசுநாதருக்குமாத்திரம் பணிந்து நடப்பேன்.”

“ நீ படித்த சாஸ்திர நூல் எப்போப்பட்டது?”

“ நான் பல சாஸ்திர நூற்களைப்படித்தது ஆராய்ந்தேன். அவைகளெல்லாஞ் சாரமற்றதென்று கண்டு, கடைசியில் சேசுநாதா படிப்பித்த சத்தியங்களை அவகீகரித்திருக்கிறேன்.”

“ அந்தச் சத்தியங்கள் எவை?”

“ கிறீஸ்துவர்களாகிற நாங்கள் விசுவசிக்குஞ் சத்தியங்கள் ஏதெனில், பாலோகம் பூலோகமும் அவைகளிலுள்ள ரூபமும் அரூபியுமான வஸ்துக்கள் அனைத்தையுஞ் சிருஷ்டித்துக் காப்பாற்றுஞ் சாவேசுரன் ஒருவனே. அவருடைய ஏககுமாரன் சேசுக்கிறீஸ்துநாதா சுவாமி மனுஷனாக இரட்சிக்க மனிதனாய்ப் பிறந்து, தமது சத்தியவேதத்தைப் போதித்து, உலகத்துக்கு இரக்ஷணிய பஸியாய்த் தமது உயிரைக் கொடுத்தாரே இவருடைய தேவ இலட்சண இயல்பையும் மகத்வமேன்மையையும் விவரித்துச் சொல்ல அற்ப மனுஷனான என்னால் ஏலாது”

“ நீ தப்பறையான மதத்தைப் படித்துக் கொடுப்பவன். ஆனதால் உன்னை மற்றவர்களிலும் அதிக கடினமாய்த் தண்டிக்கவேண்டும். சேவகனே ! இவனைக்கூடடிப்போய்கைகால்களில் கயிறுக்கி கணுக்கள் பிசகிப் பிரிந்து போகும்படி இழுங்கள்.”

இவ்விதம் ஒவ்வொருவராய்க் கேட்டபின்பு பங்கிராஸ் பக்கந் திரும்பி அதிகாரி சொலவான் :

“அடா துஷ்டா ! நமது தேவாக்களான இராஜாக்களின் சட்டத்தைத் திருடிச் கிழித்தவன் நீ அல்லவா ? நல்லது. எங்கள் தேவர்களை நீ கை எடுத்துக்கும்பிடு. உனக்கும் நான் மன்னிப்புக் கொடுப்பேன். நீ இன்னம் இளைஞன், நீ பக்தியும் புத்தியுமுள்ளவனென்று எல்லாருக்குங் காண்பி.”

அப்போது பங்கிராஸ் அாச். சிலுவை வரைநது அமர்ந்து சாதுவாய் மறுமொழி சொல்வான்.

“நான் சேசுக்கிறீஸ்துவின் ஊழியன். அவரை என் மனதில் சிந்தித்து, வாயால் ஸ்துதித்து என்றும் ஆராதிப்பேன். நான் பாலியனாயினும் நித்தியரான ஏக சாவேசுரனை ஆராதித்தால விருத்தாப்பியருக்கு இருக்கும ஞானமும் அறிவும் எனக்கும் இருக்கும் உமது தேவாகளும் அவர்களை வணங்குபவர்கள் யாவரும் நாக நெருப்புக்குக் குறிக்கப்பட்டவர்கள்.”

அதிகாரி வெகு கோபத்தோடு சொலவான் .

“அவன் தூஷணஞ் சொன்னதற்காக அவனை வாயில அறைநது கழிகளால் நன்றாய் புடையுங்கள்.”

இதைக் கேட்ட செலவன் பங்கிராஸ் வெகு சாதுவாய்ப்பேசிச சொலவான்:

“என் ஆண்டவரான் சேசுநாதரே சுவாமி ! ‘தேவரீர் எனக்காக பட்டபாடுகளில் சிலது நான் படுமபடி நீ கிருஷ்ப செய்வதால் உமக்கு நான் நன்றி அறிநதிருக்கிறேன்.’”

அதிகாரி நியாயத்தீர்ப்பு வழக்கம்போல் வாசித்தான்:

“லுசியானஸ், பங்கிராஸ், ருஸ்திகஸ், என்பவர்களும் இவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுந் தாங்கள் கிறீஸ்துவர்களென்று அங்கீகரித்து தேசசட்டத்துக்குக் கீழ்ப்படியோமென்றும் உரோமானா தேவர்களை வணங்கோமென்றுஞ் சொல்வதால் இவர்கள் எல்லாரையுந் துஷ்ட மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப் போடும்படி நாம் தீர்ப்புச் செய்கிறோம்.”

இந்த வாசகங் கேட்டவுடனே சூழநின்ற ஜனங்களெல்லாரும் ஜெயம், ஜெயம், என்று கரகோஷ்டஞ்செய்து, ஆர்ப்பரித்து தங்களுக்குண்டான சநதோஷ மிகுதியைக் காட்டி, கிறீஸ்துவர்கள் சிறைக்கூடத்துக்குப் போகும்போது அவர்களோடு கூட, வாத்தியங்கள் வாசிப்பவாகள்போல, வசைபேசி கூக்குரலிட்டு துவக்கத்தில நடந்தாலும், போகப்போக கிறீஸ்துவர்களிடத்தில தோன்றிய கௌரவமேன்மையும், முகக்களையையுஞ், சாது அமரிக்கையையுங்கண்டு, அச்சாதிசயமுடன், சப்தம் அடக்கி சற்றுமௌனமாய் நடந்தார்கள். சிலர் கிறீஸ்துவர்களைச் சுற்றிலுஞ் சுகந்த மதுரவாசனை கம கமவென்று வீசுவதைக்கண்டு, இவர்கள் பரிமளவர்க்கங்களைத் தமமேல் பூசிக்கொண்டு போகிறார்களோவென்று ஒருவரொருவரைக் கேட்டார்கள்.

யசு-ம். அதிகாரம்.

வழித்துணை ஆதாரம்.

துஷ்டமிருகங்களுக்குக் கிறீஸ்துவர்களை இரையாய்ப் போடும்படி உரோமை அதிகாரி தீர்ப்புப் படித்த பின்னடி, கிறீஸ்துவர்கள், மமர்த்தீன் சிறைக்கூடத்துக்கு வந்து, சர்

வேசுரனுக்காகச் சாகும் அந்தப் பாக்கிய நாள் எப்போவருமென்று ஆவலோடு காத்திருந்தார்கள். இவர்கள் மத்தியில் சமாதானமுஞ், சந்தோஷமும், பூரண அமரிக்கையும் இருந்தது. இரு அறைகளிலும் இருந்தவர்கள் மாற்றி மாற்றி தேவ சங்கீதக் கீர்த்தனை ஜெபங்களைப் பாடினார்கள்.

கிறீஸ்துவர்களை மிருகங்களுக்குப் போடும் நாளுக்கு முந்தின நாள் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம் தயாளமும் இரக்கமுங் காட்டுவது உரோமானா வழக்கம். அன்று அவர்களின் பந்துக்களும் இஷ்டா மித்திரருந் தாராளமாய் வந்து பேசலாம். இதின் நிமித்தம் அநேகர் அந்தக் கடைசி நாளில் சிறைக்கூடத்துக்கு வந்து பரிசுத்த வேதசாட்சிகள் தங்களை மறந்துபோகாமல் மோகூத்தில் தங்களுக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்படி கேட்பார்கள். அன்று சாயரட்சையில் சிறையிலுள்ளவர்களை வெளியே கூட்டிவந்து பந்திவைத்து விருந்து கொடுப்பார்கள். இவர்கள் சாப்பிடும்போது அஞ்ஞானிகள் சூழநின்று, அடுத்த நாளில் மிருகங்களுக்கு இரையாகும் இவர்கள் எப்படி இருக்கிறார்கள், என்ன பேசுகிறார்களென்று விநோதப் பிரியராய் வந்து பார்ப்பார்கள். கிறீஸ்துவர்களோ சத்தஞ் சந்தடி இன்றி, வீண் வீம்பு பேசாமல், சந்தோஷ முகத்தில் துலங்க, சாதுவாய் ஒருவரொருவரோடு பேசித் தங்கள் சொந்த வீட்டி விருப்பதுபோல் இருப்பார்கள். பங்கிராஸ் மாத்திரம், கிறீஸ்துவர்களை இப்படிக் குறுவிழி விழித்துப் பார்த்து நின்ற அஞ்ஞானிகளை " ஓரிருவிசை கோபித்தார்போல பேசி சொல்வான் :

, " என்ன பார்க்கிறீர்கள்? நாளைக்கு நாங்கள் மிருகங்களின் வாயில் பதைத்துத் துடிப்பதைப் பார்ப்பது போதா

தென்றா, இன்றைக்குங்கூட எங்களைப் பார்த்து உங்கள் பழியையும் பகையையும் தீர்க்கலாமென்று வந்திருக்கிறீர்கள். நல்லது, எங்கள் முகத்தை இப்போது நன்றாய்ப் பாருங்கள். உலகத்தின் ஈரூத நாளில் பொதுத் தீர்வைக்கு எல்லாரும் வந்து கூடுமபோது, நாங்கள் எந்தப் பக்கம் இருப்போம், நீங்கள் எந்தப் பக்கம் இருப்பீர்களென்று அறிவீர்கள்.”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்ட அஞ்ஞானிகளிற் பலர் தலை கவிழ்ந்து வெட்கிப்போனார்கள். அவர்களிற் சிலர் பின் மனத்திருமபுவதற்கு இது காரணமாய் இருந்தது.

சாகப்போகிற கிறீஸ்துவர்களுக்கு அஞ்ஞானிகள் விருந்து செய்யும்போது, தாயிலும் உத்தம தாயாகிய திருச்சபை தன் பிள்ளைகளுக்கு மோட்ச மதுரம் நிறைந்த ஞானவிருந்து, இவர்கள் வழிக்குத் துணை ஆதாரமாகத் தயார் செய்து அனுப்பினது. சிறையிலிருப்பவர்களுக்குப் பரிசுத்த தேவநற்கருணையைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கும்படியாய் சில குருக்களை நியமித்திருந்தார்கள். ஆனால் இச்சமயத்தில கிறீஸ்துவர்கள் பேரில அஞ்ஞானிகள் பொங்கிய கோபத்தோடு இருந்ததால், சிறையில் இருந்தவர்களுக்குச் சற்பிரசாதம் கொண்டுபோகும்படி ஓர் குருவை அனுப்புதல பெரும ஆபத்துக்கு ஏதுவானதென்று தோன்றினது. “ஏனெனில் புலவியன கபடமாய் முன் கோவிலுக்குள் சென்றபோது, அங்கே குருக்களை விசேஷமாய்க் குறித்துப் பார்த்து தனனைச் சோந்த உளவாளிகளுக்கும் இதைச் சொல்லிக் கொடுத்திருந்தான்.

அன்று குரு பூணை செய்து முடிந்த பின்பு, சற்பிரசாத ஓஸ்திகள் அடங்கிய பாத்திரத்தை எடுத்து 'யார்

கையில் ஆபத்தின் ி சிறையிலுள்ளவர்களுக்குக்கொடுத்து அனுப்பலாமென்று திரும்பிப் பார்த்தையில், வேறு யாரும் வருமுந்தி, தார்சீஸ் என்ற சிறு பையன் குருவின் முன் வந்து முழங்காலிலிருந்து இரு கைகளையும் விரித்து, தன்னிடத்தில கொடுக்கவேண்டுமென்று மகா பக்தி ஆசையுடன் விண்ணப்பஞ் செய்தான். இந்நிலையில் நின்ற மாசற்ற பையனுடைய முகம் வானலோக தூதன் முகம்போல் துலங்கிப் பிரகாசித்தது.

குரு, தம்முன் நின்ற இச்சிறுவனைப் பார்த்து அதிசயப்பட்டு, “மகனே, நீயா சிறுவன், உன் கையில் தேவ மகத்துவ சந்திரசாதத்தைக் கொடுப்பது யுத்தமா?”, என்ற தற்கு, தார்சீஸ், “சுவாமீ! நான் சிறுவன் தான், அதின் நிமித்தமே என் கையில் கொடுத்தால் மோசம் ஒன்றும் வரமாட்டாது,” என்று பிரார்த்திக்கும்போது அவன் இரு கண்களிலிருந்து தண்ணீர் அருவி ஓடி வர, “சுவாமீ! சுவாமீ! எப்படியாவது என் கையில் கொடுக்கவேண்டும்,” என்று வருந்திக்கேட்டான். குரு நல்லதென்று சம்மதித்து பாத்நிரத்தை வெள்ளைத் துணியால் நன்றாய் மூடி, அச்சிறுவன்மேல் ஒரு போர்வையைப்போட்டு, அவன் கையில் வெகு பதனமாய் வைத்து அனுப்பும்போது சொல்வார்: “மகனே தார்சீஸ்! நீ கொண்டுபோகுந் தேவ பொக்ஷம் எவ்வளவு உன்னதமானது என்பதை மறவாதே. ஜன சந்தடியிருக்குந் தெருவீதி வழியாய்ப் போகாதே. பரிசுத்த பொருளை நாய்களுக்குக் கொடுக்கலாகாது. முத்து ரத்னத்தைப் பன்றிக்கு முன் எறியக்கூடாது. மகனே, இந்தத் தேவ, உன்னத பரிசுத்தத்தை மகா எச்சரிக்கையுடன் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பாயா?”

“ஆம் சுவாமி ! பதனமாயக் கொண்டுபோவேன். இதை அஞ்ஞானிகள் கையில் கொடுப்பதைப் பார்க்க என் உயிரா நான் ஆயிரம் விசை வேண்டுமானால் கொடுப்பேன், பயப்படவேண்டாம்,” என்று சொல்லி அன்போடு பூஜித வணக்கத்தோடும், பாத்திரத்தை இரு கைகளிலும் வாங்கி, தன் நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்து சிறைக் கூடத்துக்குப் புறப்பட்டான்.

ஐனங்கள் நடமாடுந் தெருவீதிகளையும், ஆபாசமுள்ள தனிப்பாதைகளையுந் தவிர்த்து, தராசீஸ் விநாயக நடந்து போகும்போது அவன் முகத்தில, பாலப் பிராயத்துக்கு இயலபாய் இராத ஓர்வித கௌரவ மேன்மை விளங்கினது.

அவன் போகும் பாதையில் சிறந்த மாளிகை ஒன்றிருந்தது. அதிலே புத்திர சுகதானப் பேறிலலாத ஓர் ிசல்வப் பெருமாட்டியிருந்தாள். தராசீஸ் தன் வீட்டின் பாதை வழியாய் மிக்க மரியாதை அடக்கத்துடன், இரு கரங்களையும் நெஞ்சின்மேல் சோத்து வெகு துரிதமாய் நடந்து வருகையில் அவன் முகத்தில ஐனாவித்த சிறந்த இலகூண வடிவை இம்மாதா கண்டு ஆச்சரிய பரவசமாய்ச் சற்று நின்றபின், அவனைக் கூப்பிட்டு, வழியை மறித்துச் சொல்வான் :

“அப்பா குழந்தாய் ! என் அருமை கண்மணியே ! சற்றே நில்லு. நீ யார் ? உன் பெயரென்ன ? உன் தாய் தந்தை எவர் ? உன் வீடுங்கே ? சொல்லப்பா. ”

“அம்மா ! என் பெயர் தராசீஸ். நான் அநாதப் பிள்ளை. எனக்குச் சொந்தமான வீடுவாசலில்லை.”

“அப்படியானால், என் வீட்டுக்குவா. உன்னை நான் வளர்க்கிறேன். என் வீடு உன் வீடு. வா, உன்னோடு நான்

பேசவேண்டும். ஓ! உன்னைப்போல் எனக்கொரு அழகுள்ள பிள்ளையிருந்தால் எவ்வளவு பாக்கியம்!”

“அம்மா, தாயே, இப்போது நான் வரக்கூடாது. என்னை ஒரு உன்னத அலுவல நிமித்தம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். நான் தாமதமின்றிப் போகவேண்டும். எனக்கு இப்போது நேரமில்லை.”

“அப்பா, என கண்ணை! இப்போது வாக்கூடாவிட்டால் நாளைக்காவது வருவாயா? வருவேனென்று சொல இதுதான் நான் இருக்கும் வீடு.”

“அம்மா, நாளைமட்டும் நான் உயிரோடு இருந்தால் வருவேன்.” என்று சொல்லி முன்னிலும் அதிக வினாவாய் தான் ஏந்திப்போன சேகநாதாகவாமியைச் சிந்தித்து நடந்துபோனான். அந்தச் செல்வமாதா பையன் போவதைச் சற்றேரேம் வெளியே வந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தபின் அவனுக்குப்பின்னால் போகலாமாவென்று யோசித்தான்.

சிறுவன் தார்சீஸ், திரண்ட ஐசுவரியமுள்ள செல்வப் பெருமாட்டிக்குத் தான் கவிகார புத்திரனாகும் அதிஷ்டத்தைப் பற்றி நினையாமல், சேகநாதாகவாமியே தனக்குப்போதுமான பாக்கியமென்று அவரைத் தியானித்து நடந்தவன், ஒரு மைதானத்தில் சேர்ந்தான். அந்தச் சமயம், பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ளைகள், பாடம் படித்து ஒப்பித்தபின்பு, விளையாடும்படியாய், கத்திக்கூப்பிட்டு, பெரும் இரைச்சலிட்டு வெளியே வந்தார்கள். வந்ததும் பந்துவிளையாடும்படி இருகட்சியாகப் பிரிந்து விளையாடத்துவக்கிறார்கள். அப்போது அவர்களிலொருவன் மாத்திரம் தனக்

குச் சோடியின்றி தனியே நிற்கையில், தார்சீஸ் அந்தப் பாதை வருவதைக் கண்டு துள்ளிக் குதித்து சொல்வான் :

“ஆஹா! நல்ல அதிர்ஷ்டம் அதோ தார்சீஸ் வருகிறான். பந்து அடிப்பதில் வெகு சமர்த்தன். அடே தார்சீஸ்! இங்கே வாடா. உன்னைப் பார்த்து பல தேசகாலமானதுபோல் தோன்றுகிறது. எங்கேடா, இவ்வளவு ஆத்திரமாய்ப் போகிறாய்?”

“எனக்கு நேரமில்லை. வேலையிருக்கிறது.”

“இருக்கடமெ வாடா. நல்ல பிள்ளைபோல் சொன்னாற்போல்கேள். ஒரு விளையாட்டு ஆடினபின்பு போகலாம்.” இவ்விதஞ் சொல்லி அவன கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

“அப்பா நான் வரமாட்டேன். என்னாலே கூடாது. வெகு அவசியமான வேலையின் நிமித்தம் நான் போகிறேன். விளையாட எனக்கிது சமயமல்ல”

தார்சீஸை விளையாடக் கூப்பிட்டவன் தேக பலாஷ்டிகளுனதால் அவனைப் பலாத்காரமாய்ப் பிடித்து இழுத்துச் சொல்வான். “அடே நான் கூப்பிடும்போது வரமாட்டேனென்றா சொல்லுகிறாய்? தம்பி, என்னிடத்தில் இது வெல்லாஞ் சாயாது. வாடா.”

தார்சீஸ் அழுதுகொண்டு, அவனை மன்றாடிப் பிரார்த்தித்து, “அப்பா, அண்ணேன, உன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். எனக்கு அவசரமான வேலை இருக்கிறது. நான் போகவேண்டும்,” என்று சொல்ல,

“அப்படியா! நான் கூப்பிடும்போது போகவா? அடே அதென்னி மறைத்துக் கொண்டு போகிறாய்?”

ஏதோ இரகசியச்சீட்டு யாருக்காவது இருக்கின்றதோ? அநா நாழிகைப் பிந்திப்போனால் என்ன பிரமாதமுழுகிப் போகும்? வாடா, தார்சீஸ், அதை என் கையில் கொடு. நான் பதனமாய் வைத்திருந்து, விளையாட்டு முடிந்தபின்பு உனக்கு நான் கொடுக்கிறேன்.” இப்படிச் சொல்லி, தார்சீஸ் கையிலிருந்ததைப் பறிக்கப் போகும்போது, தார்சீஸ், “ஓ! நான் கொடுக்கமாட்டேன், என் உயிர்போனாலுங் கொடுக்கமாட்டேன், என்று அழுதுகொண்டு சொல்ல, அந்தத் துஷ்டன்: அப்படியா, நான் அந்த இரகசியம் இன்னதென்று அறியாமல் உன்னை விடுவதில்லை என்று சொல்லி அவனைப் பிடித்து இழுத்துப் பறிக்குமபோது, அவ்வழிபோனவர்களெல்லாரும், இதென்ன விசேஷமென்று வந்துபார்த்தார்கள். பாககையில், ஒரு சிறு பையன் தன்கைகளை நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்திருக்க, இவனிலும் பெரியவனும் பிலனுள்ளவனுமான தமிழனொருவன், இச்சிறுவன் கையிலிருப்பதை பலாத்காரமாய்ப் பிடுங்கப் பாக்கும்போது, அவன் தன் கையை விடாமல் கெட்டியாய்க் கட்டிக்கொண்டு, அடிக்கும் உதைக்கும் அசையாமல் நிற்பதைக் கண்டார்கள். இச்சிறுவனோ அடிக்கு அடிவாங்காமலும், தூஷணனா சொல்லாமலும், கோபங் காண்பியாமலும், பொறுமையாயிருந்து தன் கைப்பிடியை விடவில்லை.

குழநின்றவர்கள் அதிசயப்பட்டு அச்சிடுவன் எதை இவ்வளவு இரகசியமாய் மறைத்துக் காட்டாமல் வைத்திருக்கிறானென்று ஒருவரொருவரைக் கேட்டார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அப்பக்கமாய் வந்த பிலனியன், தார்சீஸை நான் தூக்குவாதனோடு கோவிலுக்குப்போனபோது பார்த்த ஞாபகமிருந்ததால், இவன் கிறீஸ்துவர்களுடைய பரம இரகசியத்தைக் கொண்டுபோகிறான் என்று பரியாசமாய்ச்

சொல்லி அப்பாலே போனான். கிறீஸ்துவர்களின் இரகசியமென்றதை அங்கு கூடிய அஞ்ஞானிகள் கேட்டவுடனே அது இன்னதென்றறியும்படி விரோதப் பிரியாய், எப்படியாகிலும் அவன் தங்களுக்கு அதைக் காட்ட வேண்டுமென்று இராகது கேட்டார்கள். என உயிர்போனாலுந் நான் காட்டமாட்டேனென்று, சிறுவன் சொல்ல, கிட்டநின்ற பெருமுரடன் ஒருவன் தன் கைபை ஓங்கிப் பலமாய் சிறுவனை அடிக்க, மற்றவர்களும் அப்படியே அடிக்குமபோது, தாசீஸ் கீழே துடித்துப் பதைத்து விழுந்தான். விழுந்தாலுங் கட்டியிருந்த தன் கையை எடுக்கவில்லை. இரத்தம் அவன் மூக்கிலும் வாயிலுமிருந்து கப கபவென்று ஒடிவந்தது. துஷ்டா இரக்கமின்றி நாய்களைப் போல தாசீஸ் மேலே விழுந்து அவன் கையில் வைத்திருந்த தேவமகத்துவ சற்பிரசாதத்தை வலுவாதமாய்ப் பறிக்கப்போகுகுஞ் சமயத்தில், யாரோ ஒருவன் இராக்ஷஸ பிறப்புபோல் அங்கு சடுதியில் வந்து, கூட்டத்திலுள் பாய்ந்து, இங்கே ஓர் அடி அங்கே ஓர் உதை கொடுத்து, எதிரே நின்றவர்களைப் பிடித்துத் தள்ள, அடி உதைபட்டவர்கள் கரணமடித்து, ஐந்தடி அப்பால உருண்டு ஓடி, வேறு சிலரை அத்தாயமாய்த் தூக்கி ஓர் பந்தை எறிவதுபோல தூர எறிய, மற்றவர்களெல்லாருந் திக்கு முக்காடி, பேயோ பூதமோ யாரோ என்று அஞ்சி நடுங்கி, வழிவிட்டு ஒதுங்கி நிற்க, இந்த இராக்ஷஸகுலப்போர்வீரன் தாசீஸ் கிட்டப்போய் முழங்காவிவிருந்து, மயங்கிச் சோமபிக்கிடந்த சிறுவனைத் தாழைப்போல் தன் கையில் அணைத்துத் தூக்கி, கண்களிலிருந்து, மன மளவென்று தண்ணீர் அருவி ஒடிவர, தாசீஸைப் பார்த்து, அப்பா, தாசீஸ், உன்னை நிரம்பவும் அடித்து காயப் படுத்தியிருக்கிறார்களா? என்று கேட்கும்

போது, தார்சீஸ் தன் கண்களைத்திறந்து பார்த்து, மோகூஷிவ்விய பிரகாசம் அவன முகத்தில் துலங்கச் சொலவான் :

“ அண்ணேன் ! அவ்வளவு காயமில்லை. ஆனால் இதோ என் கையில் தேவ நன்மைப் பாத்திரமிருக்கின்றது சிறைக்கூடத்துக்கு என்னை அனுப்பினார்கள்.”

போர்வீரன இதைக் கேட்பவுடனே, முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிகமான பூஜிதவணக்கத்துடன், இச்சிறுவனை மாத்திரமல்ல, இவனோடு மனுஷர் இரட்சணியத்துக்காக தேவபலியாயிருக்கும் அதி உன்னத மகத்துவமுள்ள சர்வேசுரனையே தன் சைகளில் பத்தியாயத் தூக்கித் தன் தோள்மேல் வைக்க, தார்சீஸ் இராகூஷவீரன் மேல் பயமின்றிச் சாய்ந்து தேவநற்கருணைப் பாத்திரத்தை எடுத்து இருந்தான்.

இவ்விதத் தூக்கிப் போகும்போது, யாரும் வழியில் தடுக்கவுமில்லை, எவனுங் கேள்வி கேட்கவுமில்லை. ஆனால் முன்கொன்ன செலவப் பெருமாட்டி விட்டின் கிட்ட வருகையில், அம்மாத தார்சீஸ் இருந்த வித்தியைக் கண்டு ஐயோவென்று பதறி நடுங்கி, “இதென்ன கோலம், கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன் நான் பார்த்த அழகுள்ள பையன் இவன் தானா? யார இந்த நிஷ்டரோஞ் செய்தவன்” என்று கேட்டாள்.

அதற்கு குவாத்ரத்துஸ் “ அம்மா ! இந்தச் சிறு பையன் கிறீஸ்துவனென்று இவனைக் கொன்று போட்டார்கள்.” என்று சொல்ல, அந்தப் பெண் நாயகங் கிட்டவந்து பையன் முகத்தை உற்றுப்பார்த்தாள். தார்சீஸ் தன் கண்களைத் திறந்து அம்மாதைப் பார்த்து, ஓர் புன நகை

காட்டி உயிரை விட்டான். அச்சிறுவன் பார்வையால் அவனுக்கு விசுவாசத்தின் பிரகாசம் உண்டாகவே அவனும் உடனே கிறிஸ்துவனானான்.

போர்வீரன் இறந்த பாலியனைக் கோவிலுக்குக் கொண்டிபோக, குரு வந்து சமமனசுவைப்போல் நித்திரை செய்த அந்த மாசற்ற பையனைப் பார்த்தா. தாம் ஒரு மணிக்குமுன் அச்சிறுவன கையில் கொடுத்த தேவ பாத்திரங் கொடுத்தாற்போல இருப்பதைக் கண்டு, வெகு பூஜித வணக்கத்துடன் சேசுராதரை ஆரதித்துப் பாத்திரத்தை எடுத்தா. வேதசாட்சியாய் மரித்த இச்சிறுவன் பிரேதத்தை இராஷ்டிரவீரன தன கையில் ஏந்தி, கிறிஸ்துவர்கள் பலபேர் சூழ்ந்துபோக, களிஸ்தாவென்ற சூரங்கத்துக்குக் கொண்டிபோய் கேஷமித்தார்கள். பிற்காலத்தில அவன் கலலறைமேல கருங்கல பதித்து தமாஸ்கஸ் எனற அரூபப் படி செய்த சரம கவியை அக்கலலில் வரைதார்கள். அச்சரம கவியின தமிழ்ப் பயனிது:

சேசுவின் சற்பிரசாதத் திரவியந்தனைக்கைஏந்தி
பூசுதவணக்கத்தோடு போனதாட்சைக்கண்டு
நீசராவகொடியர் சூழ்ந்து நிர்தைசெடதடித்துகொன்றார்
ஆசையாய்சிறுவன் தூய ஆவியைப்பலியாய் எந்தான்.

இறந்த துக்ககரமான சங்கதியைச் சிறையிலிருந்தவர்களுக்கு இராஷ்டிரவீரன் சொன்னபோது, எல்லாரும் வெகு விசனப்பட்டு, தங்கள் வழிக்குத துணை ஆதாரமான தேவ போஜனம் வரவில்லையே என்று மனஞ் சோமபி இருக்கும் வேளையில் சிபஸ்தியார் வந்தார். இவர்கள் துக்கத்தின் காரணம் இவனதென்று அறிந்ததும் அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, ஷங்கிருத்தியாக்கோளுள் இரேப் பார்த்துள் என்பவரைக் கூப்பிட்டு அவருக்கு ஏதோ இர

கசியமாய்ச் சொல்ல, அவரும் வினாந்து வெளியே போனார்.

இரணவீரஞ்ஞான சிபஸ்தியானா சிறையின் காவற சேவகா நன்றாய் அறிந்திருந்ததால் அவர் தமது இஷ்டம் போல் உள்ளே வரவும் வெளியே போகவும் விக்கினஞ் செய்யவில்லை. இதனால் சிறையில் இருந்த கிறீஸ்துவர்களுக்கு அயராமல் வேண்டுமே உதவியெல்லாஞ் செய்து வருவார். இந்த விசை தமது பிரிய சிநேகிதன் பங்கிராசைக் கடைசி முறை பார்த்துப் பேசும்படியாய் அவரை அந்த ரங்கமாய்க் கூப்பிட்டு, இருவரும் ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்த பின் பங்கிராஸ் சொல்வான்.

“அண்ணே! முன்னொருவிசை நாம் இருவரும் அந்தப் பாதை வழியாய்ப் போகும்போது, மாஸிஸிருந்த சிறைக்கங்கள் காச்சித்த சகதத்தைக் கேட்டோமே. அது உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?”

“பங்கிராஸ்! அது உன்னம் என ஞாபகத்தில் அப்படியே இருக்கிறது. அந்த சபதத்தை நீ அன்று கேட்டவுடனே உன் இருதயம் துள்ளித் துடித்ததல்லவா? நாளைக்குச் சம்பளிக்கப்போவதை நீ முன்னமே அறிந்தாற்போல அன்று சந்தோஷப் படவில்லையா?”

“மெய்தான் அண்ணேன் இந்தக் கொடிய மிருகங்களுக்கு இனையாகும் கிறீஸ்துவர்களுக்குள் நான் முதலாவனாய் இருப்பேன் என்று அன்று எனக்குத் தென்றினைது. அந்தப் பாக்கியமுள்ள நாளும் இதோ வந்திருக்கின்றது. ஆகிலும் இவ்வளவான பேறு பெறும்படி நான் பாத்திரான அலவுவையென்று நினைக்கையில் இது ஒரு களவுபோல காண்கிறது. அண்ணேன்! சர்வேசான் எனக்கு இந்த

உன்னத வரங் கொடுக்கும்படி நான் எனன செய்திருக்கிறேன்?"

"பங்கிராஸ்! அனந்ததையுள்ள சர்வேசுரன் நமது பேறுக்கு அளவாயல்ல, தமது அளவில்லாத தயாள இரக்கத்துக்கு ஏற்றவகையில் நன்மை செய்கிறார். ஆனால், தம்பீ, நாளைக்கு உனக்குச் சம்பவிக்கப் போவதைப்பற்றி நீ எனன நினைத்திருக்கிறாய்?"

"நான் என்ன நினைக்கலாம்? அண்ணேன், இந்த ஆச்சரியத்தைக் கேளுங்கள். இப்போது இந்த இருண்ட சிறைக்குள்ளே, கை காலில விலங்கோடு அடைபட்டுக் கிடக்கும் நான், நாளைச் சூரியன அஸ்தமிக்குமுன் மோட்சத்திற்குப் போய் அங்கே அச. வாகள் மத்தியில், நானும் ஒருவனாயிருந்து சமமனசுகள் பாடுந் தேவசங்கீத கோத்தனைகளைக் கேட்டு, நானும் அவாகளோடு கூடக் கலந்து சோந்து பாடி மோட்சானந்த பாக்கியம் அனுபவித்துக் கவலையின்றி, வருத்தமின்றி, பயமின்றி, நித்திய காலம் வாழ்வேனென்று நினைக்குமபோது இது நம்பக்கூடாத விஷயமாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இவ்வித ஆனந்த பாக்கியம் மற்றவர்களைப்பற்றி நாம் வாசித்துங் கேட்கும் இருக்கலாம். ஆனால் இதுவெல்லாம் எனக்கு இன்னஞ்சில மணி நேரத்துக்குள் உண்டாகப் போகின்றதென்று நினைப்பது வெகு கடினமாய் இருக்கின்றது."

"இவ்வளவு தானா, பங்கிராஸ், நீ அனுபவிக்கும் மோட்சானந்த பாக்கியம்?"

"ஓ! அண்ணேன், இதிலும் இன்னம் அதிகம் இருக்கின்றது. கேளுங்கள். நானு சிறுபையின் பள்ளிக்கூடத்தின் மணம் இன்னம் ளீனனைவிட்டு நீங்கவில்லை. சேசநாதர்

சுவாமிக்காக இதுமட்டும் நான் யாதொன்றுஞ் செய்ததி
வ்லை. செய்யாதிருந்தும், நாளைக்கு நான் சேசநாதரை
முகமுகமாய்ப் பார்த்து, அவரை ஆராதித்து, என் இருதய
த்தின் பூரண பட்சத்தோடு அவரை சிநேகிப்பேன் என்
றும், அவரும் எனக்கு வெற்றி முடி சூட்டி, என்னைத்
தமது கிட்டக் கூப்பிட்டு தமது இருதயத்தோடு என்னைச்
சேர்த்து அன்பாய் அணைப்பாரென்றும், நான் நினைக்கும்
போது இவையெல்லாம் எனக்குச் சம்பவிக்குமோ, அல
லது இதுவெறுங் கனவோவென்று சந்தேகப்பட இடமாய்
இருக்கிறது. ஆகிலும், அண்ணேன், எல்லாம் மெய். எல்
லாம் எனக்கு நடக்கும், அதுவும் நாளைக்கு.”

“இதுமட்டுந்தானா, தம்பீ, உனக்கு வரப்போகிற பாக்
கியத்தின் அளவு?”

“ஓ! இன்னம அதிகம் இருக்கிறது. நாளை முதல
இந்த உலக மனுஷர்கள் முகத்தைப் பாராமல், சாவேசுர
னுடைய தேவப்பிரகாச ஒளி வீசுஞ் சுந்தர முகத்தின்
முன் இருப்பேன் என்றும், நமமைப் பழித்து பகைக்கு
மனிதர்கள் முகத்தைப் பாக்காதபடி நாளை நான் கண்
னை முடினபின்பு, மோட்சத்தில் சகல பாக்கிய நன்மை
சுருபியான சாவேசுரனைப் பாக்குமபடியாய் கண்ணைத்
திறப்பேனென்றும் நான் நினைக்கையில், இது அற்புத சரித
திரங்களில் நாம் வாசிகமும் விநோத காட்சியைப் போல்
தோன்றுகிறதே அன்றி, நாளை எனக்குச் சம்பவிப்பதாகக்
காணவில்லை. நாளைக்கா? ஏன்? அதோ நடுச்சாமம்
ஆயிற்றென்று காவற்காரன் சொல்லிக்கொண்டு போகி
றான். அப்போ, இன்றைக்கு, அண்ணேன், இன்றைக்குத்
தான் இதுவெல்லாம் நடக்கும். ஓ பாககியமுள்ள நாளை!

ஓ! அதிர்ஷ்டமுள்ள நாளே! ஓ நான் மோகூத்திற்குப் போகுஞ் செல்வநாளே! உன்னை நான் ஆவலோடு தேடினேன்! உனக்காக நான் இதுமட்டும் ஆசையுடன் காத்திருந்தேன்! வா, வா, உதித்து எழுந்து சீக்கிரம் வா!”

“பாக்கியம் பெற்ற பங்கிராஸ்! நீ மோகூத்துக்குப் போகுமுன்னமே அதின் இன்பத்தை இப்போதே அனுபவிக்கின்றாய்.”

பங்கிராஸ் சிபஸ்தியா சொன்னதைக் கவனியாதது போல் சொல்வான் :

“அண்ணேன்! சர்வேசுரனுக்காக இந்தப் பால்ய வயதில் நான் சாவது எவ்வளவு மேலான பாக்கியமென்று உங்களுக்குத் தோன்றுதா? ஆ! இந்தப் யூமியில் நிறைந்திருக்கும் அக்கிரமங்களையும் பாவங்களையும், தேவ துரோகங்களையும், அஞ்ஞானத்தையும், பாக்காதபடி இளம் பிராயத்திலேயே சர்வேசுரனிடத்திலே போய் இருப்பது எனக்குக் கிடைத்த விசேஷ அதிர்ஷ்டமல்லவா? ஒன்று மாத்திரம் எனக்கு இப்போது துக்கம் உண்டாக்கத்தக்கது. அம்மாளேத் தன்னந் தனியே விட்டுப்போவதுதான் ஆனால் சர்வேசுரன் இருக்கிறா. பயமென்ன? அண்ணேன் நீங்கள் சொன்னதுபோலே அம்மாளைக் கூட்டிவாருங்கள். நான் சாகுமுன்னே கடைசிவிசை அவாகளைப் பார்த்து ஆசீர்வாதம் பெறவேண்டுமே.”

பங்கிராஸ் இப்படி தன் தாயாராப்பற்றி நினைக்கும் போது, உள்ளங் கணிந்து கண்களிலிருந்து தண்ணீர் அருவி ஒடிவர, பின் கண்ணைத் துடைத்து சுந்தோஷ முகத்தோடு சிபஸ்தியா னோக்கிக் கேட்பான்:

“அண்ணேன்! ஏதேன ஓர் இரகசியம் இருக்கிறதென்றும் அதை ஒருநாள் எனக்குச் சொல்லுவீர்களென்று

முன்னொருவிசை நீங்கள் எனக்குச் சொன்னது ஞாபகம் இருக்கின்றதா? அந்த இரகசியம் ஏது? இதுதான் எனக்குக் கடைசி நாள்.”

“பங்கிராஸ், எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் இப்படிச் சொன்னேனென்று உனக்கு நினைவிருக்கிறதா?”

“நினைவுண்டு. கம்பானியாவுக்கு என்னை நீங்கள் அனுப்பும்போது, ஏன் இந்த வேளையில் உரோமாபுரியை விட்டு அனுப்புகிறீர்களென்று நான் கேட்டதற்கு, இதின் விவரம் பிற்பாடு சொல்லுவதாக நீங்கள் சொன்னீர்கள்.”

“மெய்தான் பங்கிராஸ். அந்தச் சமயத்தில் உன்னை நான் இராஜதானியிலிருந்து வெளியே அனுப்பாவிடில் நீ இராஜ சட்டத்தொடக்கிழித்ததற்காக, சேவகர்கள் உன்னைப் பிடித்து நீதிசாலையில் கொண்டுபோய் விட்டு, உனக்குச் சாவின் தீர்ப்புச் சொல்லி இருப்பார்கள். அப்போது இராஜ கட்டளையை எதிர்த்த துரோகியாக நீ தண்டிக்கப்பட்டிருப்பாய். சேசுநாதர் சுவாமிக்காக மரிக்கும் பாக்கியம் உனக்கு வந்திராது. அன்றியும், அப்போது உன்னைப் பார்த்தவர்கள் உன்னை மெச்சப் பேசி, தாசிய சேவகனை எதிர்த்துப் போராடின பாலியவீரன் அதோவென்று உன்னைச் சுட்டிக்காட்டிப் புகழ்ந்து பேசுவார்கள். இது உன காதில் விழுந்தால் உன் மனதில் சிலவிசை சிலாக்கியமான எண்ணம் உண்டாகி, உன்னை நீ கனமாய் மதிப்பாய். சேசுநாதர் சுவாமிக்காக சாகிறவர்களின் இலக்ஷணமும் அலங்காரமுமாகிற நிந்தை அவமானம் உனக்கு இருக்கமாட்டாது. உன் வெற்றிமுடியில் இருக்க வேண்டிய இராஜ ரத்னம் மங்கிப்போகும்.”

“ஓ அண்ணேன்! நீங்கள் காட்டிய பாட்சம் எவ்வளவு மேலானது!”

“ஆனால் அதற்குப்பின் நீ சேகநாதருக்காக சிறையில் இருப்பவர்களுக்கு உதவி செய்யும்போது அஞ்ஞானிகள் உன்னைப் பிடித்து, அடிமையைப்போல் கை காவில் விலங்கு மாட்டி, தெருவீதி வழியாய் உன்னை இழுத்துப் போக, வழியிலிருந்த ஜனங்கள் உன்னைப் பழித்து நிந்தித்தார்களென்றும், அதிகாரி மற்றக் கிறீஸ்துவர்களோடு உன்னைச் சேர்த்து, அவர்களைப் போல் நீயுங் கிறீஸ்துவனாயிருப்பதின் நிமித்தம், உனக்குச் சாவின் தீர்ப்புப் படித்தாரென்றும் நான் அறிந்தபோது, உன்னை அறநெறிப்பிற்சியில் ஸ்திரப் படுத்தும்படி நான் முயன்ற அலுவல் அனுகூலமாய் முடிந்ததென்று சநதோஷங் கொண்டு சர்வேசுரனுக்கு நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்தேன.”

பங்கிராஸ் மனமிளகி, தன்னை இவ்வளவு அன்புடன் பாராட்டி, அறநெறியில் வளர்த்து வந்த சிபஸ்தியாஸாக் கட்டி அணைத்து கண்ணீர் மழை சொரிந்து சொல்வான் :

“அண்ணேன் ! நீங்கள் எனக்குக் காண்பித்த சிறை கம் எவ்வளவு மேலானது ! இன்னம் ஒரு உபகாரமாத்திரங் கேட்கிறேன். இன்றைக்கு நான் சாகுமட்டும் நீங்கள் என் கிட்டவேநின்று என் தாயாருக்கு என் கடைசி ஆசையை அறிவிக்கவேண்டும்.”

“பங்கிராஸ் ! உன் ஆசைபோல் நான் செய்கிறேன். என் உயிர்போனாலும் நான் தப்பமாட்டேன்.”

இந்தச் சமயத்தில சிபஸ்தியார் அனுப்பிய தியாக் கோன் வந்து, அந்தச் சிறையிலே தேவபலி ஒப்புக்கொடுக்க வேண்டியதெல்லாந் தயாராயிருக்கின்றதென்று சொல்லும்போது, பங்கிராஸ் ஆச்சரியத்துடன் சுற்றுமற்றும் பார்த்தான். சிறையிலிருந்த லுசியானஸ் என்ற குரு, கீழே

படுக்க அவர் அசையாதபடி அவர் சரீரத்தைக் கயறுகளால் தனையோடு சேர்த்துக் கட்டினார்கள். தியாக்கோன் அவர் நெஞ்சில் பீடத்தின் மேல விரிக்கு மூன்று தூய வெண்மையான துண்டுகளை விரித்து, அதின்மேல ஒஸ்தியையும் பாத்திரத்தையும் வைத்து பிடித்துக்கொண்டிருந்தார். படுத்திருந்த குரு பூசையின் ஜெபங்களை வாசிக்கும்படியாய் அவர் தலையை ஒருவர் சற்றுத்தூக்கிப் பிடித்திருந்தார். இந்நஸ்திதியில குரு பூஜைசெய்து சிறையிலிருந்த சகலருக்குந் தேவ நன்மைகொடுத்தார்.

சேசநாதர் சுவாமி ஸ்தாபித்த சத்திய திருச்சபையின் ஏற்பாடுகள் எவ்வளவு சிறந்தது. இதோ ஓர் குரு, சேசநாதர் சுவாமியைப்போல் பலியின் பீடமும் பலியிடுங் குருவுமாயிருந்தார். வேதசாட்சியாக ஆவலோடு காத்திருந்த இந்தக் குருவின் நெஞ்சே சேசநாதருடைய பீடமாயிருந்தது. அவர் இருதயம் இன்னம் பதைத்து துடித்தாலும், அவர் தம்மை முந்தியே ஓர் பலியாய் நேர்ந்ததால், அவர் மரித்தவா போலானார். வேதசாட்சிகளாய் மரிக்கக் காத்திருந்தவர்களுக்கு வழித் துணை ஆதாரமான மோட்ச மதூர நிறைந்த போஜனம் இதிலும் உன்னத வஸகயாய் எவ்வாறு உண்டாக்கிப் பரிமாறக்கூடும்?

௮௭-ம். அதிகாரம்.

கடைசி யுத்தம்.

மறுநாள் காலமே ஆதித்தன் பிரகாச ஒளியோடு குணதிசையினின்றொழுந்து கோழிக் கிரணங்களை பூமியின்காற்றிசையிலும் பரப்பி, மாளிக்கைகளுங், கோபுரங்களும்,

வீடுகளும், மரங்களின் கிளைகளும், இலைகளும், நவமணி பதித்த பொன் ஆபரணங்கள்போல விளங்கச் செய்ய அதற்கு இசைவாய் இராஜதானியிலுள்ள ஜனங்கள் எல்லாரும் அலங்கார விநோத வஸ்திர பூஷணதிகளுடன் தங்களைச் சிங்காரித்து, பற்பல தெருக்களிலிருந்து விநோத வேடிக் கைக்காக அமைக்கப்பட் டிருந்த மாலுக்குப் பெருங் கூட்டமாய் வந்தார்கள். வருகிறவர்கள் எல்லாரும் பல வாசல்கள் வழியாய் உள்ளே போய் அவனவன் தனக்குச் சீட்டால் குறிக்கப்பட்ட ஆசனத்திலிருந்தான். இம்மால வட்ட வடிவுள்ள விலாச மண்டபம். இதில ஜனங்கள் இருக்கும்படி ஆசனங்கள் ஒன்றுக்குமேல ஒன்றாய் படிப் படியாய் சுற்றிலுங் கட்டி இருந்ததால் இதில இலட்சம் பேருக்குக் குறையாமல இருக்கலாம். இன்று கூடிய ஜனங்கள் எல்லோருங் கிறீஸ்துவர்கள் சிறுதும் இரத்தத்தையும் மிருகங்களின் நகங்களில பிடிபட்டு படும் அவஸ்தையை யுங் கண்ணாரப் பார்த்து களிகூறுமபடி வந்த கல நெஞ்சரான மிலேச்சா. அரசனும் அவன் மந்திரி பிரதானிகள் முதலிய ஆஸ்தான சமஸ்தான உத்தியோகஸ்தருந் திருநாளும் பெருநாளுமான இந்த சுபநாளில் பட்டாடை அணிந்து, உல்லாசமாய் எழுந்தது, கிறீஸ்துவர்களை மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப்போடும் தமாஷாவைப் பார்க்கும்படியாய் வந்தார்கள்.

இந்தப் பாரிமாவின் மத்தியில வீட்டின் முற்றம்போல நிற்க விரைவான இடமுண்டு. இதைச் சுற்றிலுங் கீழ் அறைகள் மிருகங்கள் இருக்க, தடுத்துத் தடுத்துக் கட்டி இருந்தன. சில மிருகங்களை உருளையுள்ள இருப்புக் கூட்டில் அடைத்து நடு முற்றத்துக்குக் கொண்டுவருவார்கள்

சேவகர்கள் சிறையில் இருந்த கிறீஸ்துவர்களை அதி காலமே வேறே அறைக்குக் கூட்டிப்போனார்கள். இதில் இருக்குங்கால், வேதசாட்சிகள் ஒருவரொருவருக்கு ஆறு தல் சொல்லி, தேவஸ்தோத்திர சங்கீத கோத்தனைகளைப் பாடி குறித்த நேரம் வரும்பெங் காத்திருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் கோர்வீனன், தன் எதிரியின்மேல் ஜெயங்கொண்டவனைப்போல ஆணுவமேட்டிமையோடு பங்கிராசிடம் வந்து சொலவான் :

“ஆஹா! பங்கிராஸ்! அங்கு தப்பி இங்கு தப்பி கடை சியிலே அகப்பட்டுக்கொண்டாய். என் பழி தீரப்போகின் றது. நான் கட்டிய கங்கணத்தை அவிழ்க்கப் போகி ரேன். நாம் தீரண்டு பேரும் வெகு காலமாய், யார் கெலி ப்பார், பார்க்கலாமென்று சண்டைக்கு நின்றோம். கடை சியில் இன்று நான் ஜெயித்தேன்.”

“கோர்வீனா! என்ன சொல்லுகிறாய்? எப்போ நான் உன்னோடு சண்டை செய்யத்தேடினது? சொல்லு பார்க்க லாம்?”

“எப்போ வா? எப்போதும், எங்கும், நீ என்னைத் தொடர்ந்து வந்தாய். நான் போன இடமெல்லாம் நீ என் சனியனாய் இருந்தாய். என் கனவிலும் நினைவிலும் நீ என்னை விடாமல் துறத்தினாய், உன்னைப் பிடிக்க நான் வரு ம்போது என் கைக்கு மாயமாய்த் தப்பி மறைந்தாய். நான் உன்னைப்பார்த்த நாள் முதல் ஜன்மப் பகையோடு உன்னைப் பகைத்தேன். நீ நாசமாய்ப் போகவேண்டுமென்று மண் ணை வாரித் தூற்றினேன். இப்போது நான் பழிவாங்கும் நான் வந்திருக்கின்றது. ஆஹா! யார் ஜெயித்தது? நீயா, “ஊனா?”

இதைக்கேட்ட செல்வன் பங்கிராஸ் புன்சிரிப்புடன் சொல்வான்: “ஜெயம் பெறும்படி இருவருஞ் சண்டை செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் சண்டைக்கு வேண்டிய பாவுஞ் செய்தவன் நீ மாத்திரம். நானோ நீ சொல்வதில் ஒன்றுஞ் செய்ததில்லை.”

“நீ செய்யவில்லையா? யார் இதை நம்புவார்? நான் போன இடமெல்லாம் என் காலேச்சுற்றின பாம்புபோல் நீ என்னைக் கடிக்கும்படி தேடவில்லையா?”

“எங்கே சொல்லு?”

“எங்கும: பள்ளிக்கூடத்தில், அக்ரேசி வீட்டில், சந்தைத் தெருவில், சுரங்கத்தில், என் தகப்பனா கச்சேரியில், குரோமாசியன் கிராமத்தில், எங்கும், எங்கும், என்னைத் தொடாந்தாய்.”

“இவ்வளவுதானா? உன் வண்டியில் இருந்து நீ ஓடையில் விழுந்தது, சேற்றில் அமிழ்ந்தி, எழுந்திருக்க சக்தியின்றி, நீ கீழே பிரஞ்ஞாபங்கமாய்க் கிடக்கும்போதும் உன் காலேச் சுற்றின பாம்புபோல நான் உன்னைத் தொடாந்தை நீ மறந்தாபோனாய்?”

“அடா துஷ்டா! நீ தானா என் பிணனிலே வந்தது என் குதிகைகள் மருளும்படி அன்று செய்தவன்?”

“கேள்; கோர்வினா, வீனாய்ப பதறி உதறுதே. இது தான் கடைசிவிசை நாம இருவரும் பேசுவது. நான் என உபாத்தியாயர் காசியாளைக் கேஷமித்த பின்பு, பட்டணத்துக்கு வரும்போது, குதிரையும் வண்டியும் விழுஞ் சப்தங்கேட்டு உடனே அந்த இடத்துக்குத் தீவிரமாய் வந்து பார்க்கும்போது, நீ தண்ணீருக்குள் அமிழ்த்திப்போகும் ஆபத்தில் இருந்தாய். அப்போது உனக்கு சுய அறிவில்லை.

என் பிரிய உபாத்தியாயரை இரக்கமின்றி கொடுமையாய்க் கொன்ற படு கொலைஞன் என் கைக்குள் இருந்தான். தேவ கோபாக்கினை அவனைத் தொடர்ந்து வந்து தண்டிப்பதாய் இருந்தது. நான் பழிவாங்கும்படி எனக்கு வந்த நாள் அந்த நாள். நானும் என் ஆசையைப் பூரணமாய் நிறைவேற்றினேன்.”

“ஓ! ஓ! அதெப்படி? சற்றே சொல்லு.”

“எப்படியா? கேள். உன்னைத் தண்ணீரில் இருந்து தூக்கிக் களையில் வைத்து, உனக்கு உயிரும் அறிவுத் திரும்பி வரும்படியாய் உன் சரீரத்தை நன்றாய்ச் சூடு பிறக்கத் தேய்த்து, அதன்பின்பு உன் ஊழியர்கள் கையில் உன்னை ஒப்புவித்தேன்.”

“இதெல்லாஞ் சுத்தப் பொய். என் ஊழியர்கள், தாங்களை என்னைத் தூக்கி எடுத்து இரட்சித்ததாக எனக்குச் சொன்னார்கள் ”

“உன்னை நான் வெளியே எடுத்த பின்பு கீழே விழுந்து கிடந்த உன் பணப்பையை அவர்கள் கையிற் கொடுத்து உனக்குக் கொடுக்கும்படி சொன்னேன். அவர்கள் கொடுத்தார்களா?”

“இல்லை. தண்ணீர் அதை அடித்துக்கொண்டு போய்விட்டது என்றார்கள்.”

“அந்தப் பைக்குள் இருந்த என் கத்தியை நான் எடுத்துக்கொண்டேன். இதோ பார். தண்ணீரில் கிடந்த தால் இன்னம துருப்பிடித்திருக்கின்றது. நான் ‘சொல்வது மெய்யென்று இப்போதாகிலும் நம்புவாயா? சொல், கோர்வீனா, உன் காலேச் சுற்றிப் பாம்புபோல் நான் இருந்தேனா?”

இதைக் கேட்டவுடன் கோர்வீனன் எதுவும் மறுத்துச் சொல்ல வாயின்றி, இந்த விசையும் பங்கிராஸ் தனது உதார குணமுள்ள தர்ம நடக்கையால் தன்னை ஜெயித்தான் என்று நினைத்து அவன்முன் நிற்க சக்தியின்றி, தலை கவிழ்ந்து, வெட்கி, முகம்வாடி, லாகிரி கொண்டவன் போல் தடுமாறி, வந்த வழியே நழுவிப்போனான். போகையில் வாயில் வந்தபடி எல்லாரையும் வைதான் : விநோத வேடிக்கையையும், அரசனையும், திரண்டு கூடிய ஜனங்களையும், தான் சவாரி செய்த வண்டியையும், தன் தகப்பனையுந் தன்னையுங் கூட சபித்தான். எல்லாரையுஞ் சபித்தவன் பங்கிராஸ் ஒருவனை மாத்திரஞ் சபிக்க அவன் நா எழவில்லை.

கோர்வீனன் கதவின் கிட்டச் சென்றபோது பங்கிராஸ் அவனைக் கூப்பிட, திரும்பிப் பாகையில் தோர்வீனன் முகத்தில் துக்கமும், பங்கிராஸ் மட்டில் ஓர்வித பூஜித வணக்கமும் இருப்பதாகத் தோன்றினது. செலவன் பங்கிராஸ் அவன் கையைப் பிடித்துச் சொலவான் :

“கோர்வீனா! நான் உன்னை மனப்பூரணமாய் மன்னிக்கிறேன். ஆனால் சர்வ வல்லவரான அதி உன்னத சர்வேசுரன், உன் பாவங்களுக்காக நீ மனஸ்தாபப்படாவிடில், உன்னை மன்னிக்கமாட்டார். அவா கிருபையாய் உன்னை மன்னிக்கும்படி பிரார்த்தித்துக்கேள். அப்படிக் கேளாவிடில் நான் இன்று எவ்விதஞ் சாவேனோ அவ்விதமே நீயுஞ் சாவாய் என்பதை மறந்து, போகாதே.”

கோர்வீனன் வெட்கி நாணி, வெளியே போய், அடிபட்ட நாயைப்போல் ஒழிந்துகொண்டான். இந்த நாளிலே பங்கிராஸ் சிநீதும் இரத்தத்தைக் கண்ணாரப் பார்க்கீ

ஆவலாய் பலநாள் தபஞ் செய்து காத்திருந்த அவன், தன் மனக்கவலையை மாற்ற வெறி எடுக்கு மட்டுங் குடித்து ஒரு மூலையிலே நாள் முழுதும் படுத்துக் கிடந்தான்.

இந்தச் சமயத்தில் சேவகன் ஒருவன் சிறையில் இருந்தவர்களைக் கூப்பிடும்படி வந்தான். இவர்கள் எல்லாரும் இருவர் இருவராய் நடக்கும்போது சேவகன் பின் இருந்து சாட்டையால் அடிப்பான். கிறீஸ்துவர்களை ஒருவரொருவராகவுஞ், சில சமயங்களில், இரண்டு மூன்று பேராயுங் கட்டி மிருகங்களுக்குப் போடுவார்கள். ஒரோவிடத்துப் பெண்பிள்ளைகளை ஒரு வலைக்குள் சுற்றி மிருகங்கள் முன் உருட்டிவிடுவார்கள். ஜனங்களுக்கு எது பிரியமோ, எப்படிப் பிரியமோ, அப்படியே செய்து அவர்களுக்கு இஷ்டமூர்த்தி செய்வார்கள். இத்துஷ்ட மிருகங்கள் சில சமயங்களில கிறீஸ்துவர்கள் மேல பாய்ந்து இரத்தத்தைக் குடித்து உடனே கொன்று போடும். வேறு சமயத்தில் ஒன்றுஞ் செய்யாமல தங்கள் துஷ்ட சுபாவத்தை மறந்து வெகு சாதுவாய் அவர்கள் கால் அடியில் வந்து படுத்துக்கொள்ளும். நமது பாலிய போரவீரன பங்கிராசுக்கு நடந்ததை மாத்திரம் இங்கு விரிவாய்ச் சொல்லுவோம்.

பங்கிராஸ் எல்லோருடன் வேடிக்கை காட்சி மா'லுக்குப் போகும் பாதையில் ஒரு மூலையில் சிபஸ்தியாரும் அவருடன் முக்காட்டுப் போரவையால் தன்னை முழுது மூடியிருந்த பெருமாட்டியும் நிற்பதைக் கண்டான். அவர்கள் சமீபத்தில் வந்தவுடன், அங்கிருந்தவள் தன் இனிய தாயார் என்று அறிந்து அவள் முன் முழங்காலில் "இருந்தான். தாயும் மகனுங் கடைசிவிசை சந்தித்தார்கள். கலவாரி மலையின் பாதையில் முன்னொருவிசை சந்தித்த தாயையும் மகனையும் இவ்விருவரும் நினைத்து தங்கள் மன

தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டார்கள். பங்கிராஸ் தன்னைப் பெற்று வளர்த்து, அறநெறிப் பயிற்சியில் அணு அளவும் பிசகாதபடி கவலையாய்க் காப்பாற்றிய தன் பிரிய தாயின் கையை எடுத்துப் பக்தியாய் முத்தி செய்து சொல்வான் :

“ அம்மா! என் இனியதாயே! நீங்கள் எனக்கு முன்னிதாய் அறிவித்த பாக்கியமான நாள் வந்தது. இப்போது எனக்கு உங்கள் கடைசி ஆசீர்வாதங் கொடுங்கள்.”

அதற்கு லுசீனாள், அன்பும் அருளும் பொங்கும் மனதோடு தன் செல்வ மகளை மனங்கனியப் பார்த்துச் சொல்வாள் :

“ மகனே, பங்கிராஸ், பாா, அதோ மோட்சம். சேசுநாதர்சுவாமி அங்கே உனக்காகக் காத்திருக்கின்றார். சம்மனசுகளும் மோட்சவாசிகளும் உன் வருகைக்கு எதிர் பார்த்திருக்கின்றார்கள். மகனே! உன் ஆத்தம இரட்சணியத்துக்காக நன்றாய் யுத்தஞ் செய். உன் திவ்விய இரட்சகரின் சிநேகத்தில் பிரமாணிக்கந தவராதவன் என்று காண்பி. சத்திய வேதத்துக்காக இரத்தஞ் சிந்தி மரித்த உன் பிரிய தந்தையை மறவாதே. உன் கழுத்தில் தொங்கும் அவுர் இரத்தம் உனக்கு மனத்திடன் கொடுப்பதாக.”

“ அம்மா ! என் மதுரதாயே ! பயப்படவேண்டாம். இன்னம் ஒரு மணி நேரமாகுமுன், நீங்களே முன் சொன்னதுபோல், என் தந்தையின் இரத்தமும் என் இரத்தமுங் கூடிக் கலந்து சேர்ந்திருக்கும். இந்த சிமிழ் உங்களுக்கு இனி இருமடங்கு பிரியமுள்ளதாகும்.”

சாட்டையைக் கையிலெடுத்துப் பின்னே வந்த சேவகன் பங்கிராஸ் நிற்பதைக் கண்டு அவன் முதுகில் சுரீர் என்று

அடித்துச் சொல்வான் : “ அடா பயலே, நடந்து போடா, வழியில் உனக்கு என்னடா வேலை?”

வேதசாட்சியின் செல்வத்தாய் சற்றுப் பின்னிட, “சிபஸ்தியார் பங்கிராசின் கையை அன்பாய்ப் பிடித்து அவன் காதுக்குள் சொல்வார் : “பங்கிராஸ் என் பிரிய மித்திரா! தைரியமாயிரு. சர்வேசுரன் உன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக. நான் அரசன் பின்னே அவன் சமீபத்தில் நிற்பேன். கடைசிவிசை அந்தப் பக்கமாய் நீ என்னைப் பார்த்து உன் ஆசீர்வாதம் எனக்குக் கொடுக்கவேண்டும்.”

சிபஸ்தியார் இப்படிச் சொல்லும்போது, இவர் பின் நின்ற ஒருவன் கூளிப் பிசாசுபோல் கெக் கெக் என்று சிரிக்குஞ் சப்தங் கேட்டார். திரும்பிப் பார்க்கையில் தூண் மறைவில் நின்ற ஒருவனுடைய வஸ்திர மாத்திரம் தெரிந்தது. யார் அவன் என்று அப்போது அவருக்குத் தெரியவில்லை. அங்கு மறைந்து நின்று சிரித்த பேயன் புல்லியன். சிபஸ்தியார் கிறீஸ்துவன் என்பதை உருஜுப்படுத்த, இவன் தேடி வைத்திருந்த பல நியாயாதாரங்களுக்கு இது கடைசி முடிவான பலத்த ஆதாரமென்று நிச்சயமாய் அறிந்துகொண்டான்.

கிறீஸ்துவர்கள் எல்லாயும் மிருகங்களுக்கு இரையாய்ப் போட்டபின் கடைசியில் பங்கிராஸ் முற்றைவந்தது. வேடிக்கை மாலின் நடு முற்றத்தில் பங்கிராஸ் நிற்க, இவனைச் சுற்றிலுங் கொடிய கோரூபிகளான கொலைஞர் வந்து அவன் கைகால்களில் இருந்த விலங்குகளை நீக்கி அவனைத் தனியே விட்டார்கள். பங்கிராஸ்தன் கைகளை விரித்து சற்றும் அசையாமலும், இங்கும் அங்குந் திரும்பிப் பாராமலும் ஜெபம் பண்ணினான். ‘துஷ்ட மிருகங்களை

ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாய் இவன் மேல் ஏவிவிட்டார்கள். இவைகள் கர்ச்சித்து முழங்கி, பாய்ந்து குதித்து, பங்கிராஸ் கிட்டச் சோந்தவுடனே, யாரோ அவைகளின் வாயைக் கட்டினாற்போல், பின்னால் வெருண்டு மருண்டு போயின.

சூழலின்ற ஜனங்கள் பொங்கும் வெகுளியோடு இந்த விநோத நவத்தைப் பார்த்தார்கள். மிருகங்கள் பங்கிராசைச் சுற்றிச் சுற்றி கர்ச்சித்து, கண்களில் நெருப்புப் பொறி பறக்கப் பார்த்து, வாலேச் சுழற்றி இருபக்கமும் வீசி அடிக்க, இவனோ ஏதோ ஓர் மாயாஜால சக்கரத்துள் இருப்பவன்போல் சற்றுங் கலங்காமல் நின்றான். அதன் பின்பு மகா உக்கிரமுள்ள கொடிய ரிஷபமொன்றைப் பங்கிராசின மேல் தூண்டிவிட்டார்கள். இம்மிருகங் கோபாவேசமாய் விரிந்த தன் கொம்புகளை கீழே தாழ்த்தி, தாண்டிக் குதித்து, பாலியன் சமீபம் வந்ததும் பாலற மேல முட்டி மோதினதுபோல தடைபட்டு மறிபட்டு, மணலைத் தன் முன்னங் காலால் சுரண்டி, நாலுபக்கமும் இறைத்து, முக்காரத் தொனியோடு இடியோசைபோல் குமுறினது.

மாக்சீமியன் கோபவெறிகொண்டு கதறிச் சொல்வான் : “அடா, கதுலா, மூடப்பயலே, அந்தரிஷபத்தைச் சாட்டையால் அடித்து கோபமூட்டி, அவன் மேல் பாயும் படி தூண்டடா.”

இதுமட்டுந் தியான யோகத்தில் பரவச நிலையில் நின்ற செல்வன் பங்கிராஸ், விழித்துப் பார்த்து தன்னைக் கொல்லும்படி ஏவிவிட்ட ரிஷபத்தைக் கண்டவுடனே இருகரங்களையும் விரித்து அதன் கிட்ட. ஓடும்போது, அக்காட்டு மிருகம், தன்மேலே மிருகேந்திரானை சிங்க ஏறு

பாயவந்தாற்போல பயந்து ஒட்டம் பிடிக்க, வழியில் எதிரோ
நின்ற காவற் காரனை தன் கொம்புகளால் தூக்கி அப்பால்
எறிந்து குகைக்குள் நுழைந்தது.

இவ்வாச்சரியத்தைப் பார்த்த ஜனங்கள் திகைத்துநிற்
க, பங்கிராஸ் முன்போல ஜெபத்தியானத்தில் பரவசமாக,
கும்பலிவிருந்து ஒருவன் சத்தமாய் இரைந்துபேசி, அதோ
அந்தப் பாலியன் தன் கழுத்தில் மந்திரஜால இரட்சாபந்
தனங் கட்டி இருக்கிறான், என்று சொல்லவே, ஜனங்களெ
ல்லாரும் இதெல்லா மந்திரவித்தை, மாயாஜாலம், என்று
கூவ மாக்கீமியன் கடுங்கோபத்துடன் அதட்டிப்பேசி சொ
ல்வான்.

“அடா ஜாலகாரா! உன் கழுத்தில் தொங்கும் அந்த
இரட்சாபந்தனத்தை நீயா அவிழ்த் தெறிவாயா, அல்லது
நான் அது தானேகீழே விழும்படி செய்யட்டுமா?”

அப்போது பங்கிராஸ் யாழிசைபாடும இனிய குர
லோடு பேச, அவன் பேசின சப்தம் கிணனென்றொலிக்க,
அவ்விசாலமான வேடிக்கை மண்டபத்தில் கூடியிருந்த
இலட்சம் ஜனங்களும் நிசப்தமாயிருந்து கேட்டார்கள் :

“ஓ இராஜனே ! என் கழுத்தில் தொங்குவது மந்திர
ஜால இரட்சா பந்தனமல்ல. என் பிரியதந்தையின்
ஞாபக அறிகுறி. அவா இதே இடத்தில் சத்திய வேதத்
துக்காகத் தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி உயிரைக் கொடுத்தார்.
நான் கிறீஸ்துவன். சேசுக்கிறீஸ்துநாதர் சுவாமி
தேவனுமனுஷனுமொன்றான என் ஆண்டவர். அவருக்
காக நான் என் ஜீவனைச் சந்தோஷமாய்க் கொடுப்பேன்.
என்னிடமிருக்கும் இந்த பிதிராட்ச்சித பொக்கிஷத்தை
எடுக்கவேண்டாம். இது நான் சிந்தும் இரத்தத்தால் மேன்

மை பெற்று இன்னொருவர் வசமாகவேண்டிய பொருள், மகா இராஜா ! இன்னொரு விசை துஷ்ட மிருகத்தை என் மேல் பாயவிடச் சொல்லும். என் பிரிய தநதைக்கு மோட்ச வாசலைத் திறந்த மிருகம் ஓர் வேங்கை. அதுவே எனக்கும் மோட்ச வாசலைத் திறக்கலாம்.”

பங்கிராஸ் பேசி முடியவும் எங்கும் ஏக மௌனம் பூரணமாய் நிறைந்திருந்தது. அங்கு கூடியிருந்த ஜனங்களின் கல்நெஞ்சு சற்று இளகினதாகத் தோன்றியது. அங்க இலக்ஷண வடிவுள்ள செளரிய பாலியன் நின்ற பரவச நிலையும், அவன் முகத்தில் சுடா விட்டெரிந்த மோக்ஷானந்த பிரகாச காந்தியும், யாழ்சை தொனியினும் இனிமையும், மலரினின் நிழியுந் தேனினும் மதுரமும், நிறைந்த அவன் குரல் சப்தமும், அவன் வணங்கி ஆரதித்து வழிபடுஞ் சுவாமியின் பேரில் அவன் காட்டிய பக்தி விசுவாசமும், ஆகிய இவையாவும் அந்த மூட ஜனங்களின் மனதைச் சற்று இளக்கின. பங்கிராஸ் இம்மாற்றத்தைக் கண்டு அஞ்சினான். அன்றே தான் மோட்சத்துக்குப் போவதாய் ஆவலுடன் நம்பி இருந்தபின் அவன் ஆசைப் பிரதிகூலமாய் முடிய வோ? தன் இருகரங்களையு முன்போல விரித்து, கண்களிலிருந்து தண்ணீர் ஒடி வர, தன் மனதின் பெருந் துயரத்தைப் பின் வருமாறு பாடிப் புலம்பும்போது, சூழ இருந்த ஜனங்கள் மனங்கனிய கேட்டார்கள்.

1. தானைத் தனியே உலகாளுஞ் சர்வேஸ்பரனே தனிமுதலே !
ஞானத் தையையும் அருள் அன்பும் நலங்கள் யாவு நிறை
[வோனே !

வானம் அதிலே நான் சேர வரம் நீ தரவே இது நாளே
ஆனதாலே தயைசெய்து அடியான் வரவே அருள்வாயே.

2. உன்றன் வரம்பில்லா ஞானம் ஒப்புமில்லா வல்லமையை
என்றன்பால் நீ காட்டினையே ஏகாதிரித்வா உனை ஸ்துதித்
[தேன்;

குன்றா உனது சத்யமறை குடைக்கீழ் எல்லோர் நிதம் வாழ
இன்றே என்னை ஓர் பவியாய் இறைவா நேர்த்தேன் ஏற்
[பாயே.

“ ஓ வேங்கை, வேங்கை, ” என்று ஒருவன் பெருங்
குரலோடு சொல்ல, “ வேங்கை, வேங்கை ” என்று
நூறு பேர்கள் இரைந்து பேசி முழங்கிக் கூவ, “வேங்கை,
வேங்கை” என்று நூறாயிரம் ஜனங்கள் மலையின்கொடு
முடி, நிலைபெயர்ந்து உருண்டு பிரண்டு விழுவதுபோல்
சப்தித்தொலிக்கக் கூப்பிட்டார்கள். உடனே நடு முற்றத்
தின் அடியிலிருந்து இருப்புக்கூடு ஒன்று மந்திரமாயத்தால்
வந்தாற்போலத் தோன்றினது. கூடு வெளிப்பட்டதும்,
அதின் நாலு பக்கத்துக் கதவுகளுந் தாமே திறந்துபோக
அதற்குள் அடைபட்டிருந்த கொடும் வேங்கை தாவித்தா
ண்டிக் குதித்துக் கொண்டு வெளியே பாய்ந்தது. இதுமட்
டும் இருப்புக்கூட்டில் சாப்பிட இரை இன்றி இருண்ட
குகைக்குள்ளே அடைபட்டிருந்ததால், கோபாக்கினி
நிறைந்திருந்தாலும், மணல் தரை முற்றத்தில் வந்ததும்,
தன் துஷ்ட சுபாவத்தை மறந்துபோல நாலு திசையிலுந்
தாவித் குதித்து தாண்டிப் பாய்ந்து சப்தமின்பி ஓடி ஆடி
விளையாண்டது. கடைசியில் தனக்கினாயாய் நின்ற செல்வ
பாலியனைக் கண்ணுற்றது. கண்டதும் அம்மிருகஜாதிக்கி
யல்பாயுள்ள கபடுங் கொடுமையுந் துஷ்ட சுபாவமுந்திரு
ம்பி வர, எலியைக் கண்ட பூனை பதுங்கி, ஒளிந்து வருவது
போல், வேங்கையும் பதுங்கிப், பதுங்கி, நாலு பக்கமுஞ்
“சுற்றிச்சுற்றி, முன்னங்காலை மெதுவாய்த் தூக்கி வைத்

தும், தலையைத் தரையில் ஊன்றி நின்றும், சப்தமின்றி எழுந்து தாவி இடத்தை மாற்றியும், வரும்போது மேலே இருந்த ஜனங்களெல்லோரும் நிசப்தமுடன் கண் இமையாமல கருத்தாய்ப் பார்த்திருக்க, அந்த விசாலமான வேடிகை மால் வனவாசி இருக்குந் தனிவாசமான குகைபோலத் தோன்றினது.

பங்கிராஸ் தானிருந்த இடத்திலே அரசனுக்கு எதிரே அசையாது நிற்கையில், அவன் கருத்தும எண்ணமும் மோகூதானந்த பாக்கியத்தின்மேல் ஊன்றியிருந்ததால், தன்னைச் சுற்றி பதுங்கி வந்த வேங்கையைக் கவனிக்கவில்லை. கொடிய வேங்கை அங்கு பஸியாய் நின்ற வேதசாட்சியின் மேலே பின் நின்று பாய்வது கௌரவக் குறை என்றதுபோல் அவன் முன்னே வந்தது. வந்த மிருகம் மார்போடு நகர்ந்து, காலமேல் கால மெதுவாய் எடுத்து வைத்து, தாண்டிப் பாய்வதற்குத் தனக்கு இசைவான ஏற்ற தூரத்தில் வந்து, சற்றுநேரம் மூச்சுவிடாமல் நின்ற நிலையிலிருந்தது. அதன்பின்பு உறுமிக் கர்ச்சித்து, மின்னலைப்போல் பளிச்சென்று ஒரு நொடியில் தாண்டிக் குதித்து, பங்கிராசின் மேல் பாய்ந்து, தன் முன்னங்கால இரண்டையும் வேத சாட்சியின் மார்பில ஊன்றி அவன் மிடற்றை வாயால் கவ்விப் பிடித்தது.

பங்கிராஸ் ஒரு நிமிஷம் அசையாமல் நின்று, தன் வலதுகையைத் தூக்கி வாய்க்குக் கொண்டு வந்து, சிபஸ்தியரீரை அன்பாய்ப் பார்த்து ஒரு முறுவல் கொட்டி, அதன்பின் தன் கையை வாயினின்றெடுத்து இவ்விதமாய் தன்களை சி முத்தங் கொடுத்து கீழே விழுந்தான் அவன் கழுத்தில் ஓடின இரத்த நாமடிகள் அறுபட்டன கீழே விழு

ந்த செல்வன் பங்கிராஸ் கண்விழி இதழ்களில் வேதசாட்சியின் நித்திய சமாதான நித்திரை அமைந்து தங்கினது. நதிப்பிரவாகம்போல் வழிந் தோடிய செல்வமகளின் இரத்தம், அவன் கழுத்தில் இவன் தாயாரா பாக்கியவதிபோட்ட சிமிழிலிருந்த தந்தையின் இரத்தத்தோடு, கலந்து கூடி இரண்டும் இளகிச் சேர்ந்து, தங்கம் பொன்னிலுமிக்க சிரோஷ்டமாய் மேன்மை பெற்றொளிராந்தது. தாயார் நேர்ந்து கொடுத்த தன் உயிருக்குயிராம் பலியை தையுள்ள சர்வேசுரன் கிர்பையாய் ஏற்று அங்கீகரித்தார்.

யுஅ-ம். அதிகாரம்.

கீழீஸ்துவப் போர்வீரன்.

செல்வ பாலியன் பங்கிராஸ் வயதில இளைஞனாயினும் அறநெறி ஒழுக்கத்தில் மூதறிவுளனுய்ச் சிறந்து விளங்கி, அஞ்சாமனத்துணிவுடனே சத்திய வேதத்தின் உண்மைக்காகப் போராடி, இரத்தஞ் சிந்தி உயிரைப் பலியாய்க்கொடுத்து வேதசாட்சியின் முடிபெற்று, இப்போது திருச்சபையில் அர்ச்சியசிஷ்டருக்குரிய பூஜித வணக்கம் பெற்று வருகின்றார். அவர் பிதோதம் க்ஷேமமான இடத்தில் பிற்காலத்தில் அலங்காரமான கோவில கட்டப்பட அதில் அவருடைய வணக்க ஸ்துதி இதுகாறும் நடந்தேறி வருகின்றது.

இவர் மரணமானதின் பின்பு வேதகலகம் முன்னிலும் அதிக உக்கிரமாய்ப் பொங்கி எழும்பினதால், நாம் இந்நூல் வாயிலாய் அறிந்த அநேகம் பேர்கள் வேதசாட்சிகளாகும் பாக்கியம் பெற்றார்கள். குரோமாசியன் கிராமத்திலிருந்தவர்களில் பலர் பிடிபட்டு இறந்தார்கள். ஊமை

யாயிருந்து குணம் அடைந்த ஜோயே அம்மாளும், அவள் பத்தாவும், அவர்கள் வீட்டார் மூன்று பேர்களும், திரான் குயிலீனனும அவன பிள்ளைகளும், இன்னும் அநேகம் பேர்களும் பிடிபட்டு கொடிய வேதனை அனுபவித்து உயிரைப் பலியாய்த் தந்தார்கள்.

இப்படி நிஷ்ரேமாய் கிறீஸ்துவர்களை உபாதித்த துன்ப இடையூறுகள் மத்தியில் சிபஸ்தியார், பேர்க்களத்தில் அணி அணியாய் வகுக்கப்பட்ட பெருஞ் சேனையை நடத்தும் பராக்கிரமமுள்ள தளபதிபோல, கடைசியில் தமக்குப் பூரண ஜெயம் வருமென்ற தளரா நம்பிக்கையோடு இருந்தார். தாம் மோட்சத்துக்கு அனுப்பினவர்கள் எல்லாரும், பூமியில் இருக்குந் தங்கள் சகோதரருக்காக சாவேசுரனிடத்தில் பிரார்த்திப்பார்கள் என்று எண்ணி இருந்தார். முக்கியமாய்த் தமது பிரிய நண்பன் பங்கிராசைப் பற்றிப் பலமுறை நினைப்பாரா. அவருடைய மாசற்ற ஒழுக்கமும், மனத்திடனாக, திறந்த குணமுஞ், செளரிய வீரமும், சிறந்த யௌவன பருவமும், எல்லாம் சிபஸ்தியாரா ஞாபகத்தில் வர, அவரைத் தாம் இப்போது தமது கண்ணாற் காணாவிடினும், அவர் மோட்சத்தில் இருந்து தம்மை யும் மற்றவர்களையும் மறவாமல் சாவேசுரனிடம் பிரார்த்திப்பாரா என்றும், அவருடைய ஜீவியத்தின சிறந்த தர்ம ஒழுக்கம் மீற்றவர்களுக்கு ஓர் மேல் வரிச் சட்டம்போல் இருக்குமென்றும், அதினிமித்தம் பங்கிராஸ் மரித்தவராயினும், உயிர் உள்ளவர்போல எல்லாருக்கும் உறுதியுந் துணையும் ஆறுதலுமாய் இருப்பாரா என்றும், நம்பி இருந்தார்.

செல்வன் பங்கிராசை சிபஸ்தியாரா ஒரு காவல் துறையினர் போல் வெகு கவலையுடன் பராமரித்துக் காப்பாற்றி மேரீ

ட்சத்துக்கு அனுப்பிய பின்பு, இனித் தானும் சத்திய வேதத்துக்காக இரத்தஞ் சிந்தி மரிக்கும் பாக்கியம் தனக்கு அதிசீக்கிரத்தில் வருமென்று அந்த நாளுக்கு ஆவலோடு காத்திருந்தார். தமக்கு இருந்த சொத்துகளை அதிகாரிகள் அபகரித்துப் பறிமுதல் செய்யு முன்னே தாமே அவைகளை எல்லாம் எளியவர்களுக்குத் தர்மமாகக் கொடுத்துவிட்டார்.

உளவனா புல்வியன் வேத கலக காலத்தில் பணம் ஏதேஷ்டமாய்க் கொள்ளை அடிக்கலாமென்று எண்ணி இருந்தாலும் அவன் எண்ணியபடி பணம் வந்து குவியவில்லை. ஆகிலும் இராஜ சேனையின் அதிபதி, கிறீஸ்துவன் என்று காட்டிக்கொடுத்தால் அவரிடத்தில் இருக்குந் திரண்ட ஐசுவரியத்தில் தனக்குப் பெரும் பாகம் வருமென்ற மனப்பால் குடித்து வந்தான்.

இவன் ஆசைக்கு இசைவாய் ஏற்ற சந்தர்ப்பமும் ஒன்று வாய்த்தது. சமீபத்தில் இராஜ சமஸ்தான உத்தியோகஸ்தர்கள் ஏதோ ஓர் முக்கிய விசேஷம் நிமித்தஞ் சபா மண்டபத்தில் வந்து கூடினார்கள். இவர்களோடு கூட புல்வியனும் வந்திருந்தான். மாக்கீமியன் புல்வியனைப் பார்த்தவுடனே, பகை மூட்டி வளாக்கும் நரிக்குட்டியைக் கண்டாற்போல, கோபித்து நிரதிக்கும்போது, புல்வியன் சற்றுத்துணிவோடு இராஜ சமுக முன வந்து ஒரு முழங் காலேத் தரையில் ஊன்றி வணங்கிச் சொல்வான் :

“ ஓ ! இராஜேந்திரனே ! நான் என் அலுவலைச் சரியாய்ச் செய்வதில்லைபென்றும் என்னாலே தங்கள் பொக்ஷத்துக்குப் பணஞ் சேரவில்லையென்றும் பல்முறை என்னைக் கடிந்து பேசி திட்டி இருக்கிறீர்கள். ஆனால் தங்களது

தேவத்துவ மகத்துவத்துக்குச் சமீபத்திலே அக்கிரமமான பெருந்துரோகம் ஒன்று இருப்பதாக நான் அறியலானேன்.”

இதைக் கேட்ட இராயன் பொங்கின வெகுளியோடு அதட்டிப்பேசி சொல்வான் : “ அடா மூடா ! என்னடா உன் வாய்க்குள்ளே முறுமுறுக்கிறாய். தெளிவாய்ப் பேசுவாயா, இல்லாவிடில் ஓர் குறடுகொண்டு உன் வாயக்குள்ளிருக்கும் வார்த்தைகளை ஒவ்வொன்றாய்ப் பிடுங்கச் செய்யவோ ?”

புல்வியன் எழுந்து அரசன் பக்கத்தில நின்ற சிபஸ்தியாளைச் சுட்டிக் காட்டி சொல்வான் : “ மஹா இராஜா ! அதோ தங்கள் பக்கத்தில நிற்குந் தளபதி சிபஸ்தியார் கிஸ் துவன்.”

அரசன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போலதிடுக்கிட்டு கலங்கி கோபாவேசமாய்க் கணகளிலிருந்து அக்கினி கக்கி புலவியனை உறுக்கி நோக்கிச் சொல்வான் :

“ அடா புலவியா, மதிகேடா, நமது பராக்கிரம சேனாபதிபேரில் நீ சொல்லும் அவதூறு மெய்யென்று உருஜுவாக்காதே போனால், நாம உன்னை எவனையும் பாடு படுத்தாத வகையாய், சித்திர வதைசெய்து கொல்லுவோம்.”

புல்வியன் இராயன் கிட்டப்போய் தான் வைத்திருந்த ஒரு பத்திரச் சீட்டைக் காண்பித்து “ மகா இராஜனே ! நான் சொல்வது மெய்யென்று உருஜுப்படுத்த போதுமான நியாயாதாரங்கள் இருக்கின்றன,” என்று சொல்ல, மாக்கீமியன் அவனைக் கோபித்துத் துறத்தப் போகுஞ் சமயத்தில், சிபஸ்தியார் சற்றுங்கலங்காமல், கௌரவ மேனமை முகத்தில் துலங்கு, அரசன் முன வந்து பதற்றமின்றி சாதுவாய்ப்பேசிச் சொல்வார் :

“அரசனே! தாங்கள் உருஜுத்தேட அவசியமில்லை. நான் கிறீஸ்துவன். கிறீஸ்துவனாயிருப்பது என் பாக் கியம்.”

மாக்சீமியன் போர்க்களத்தில் சமர்த்தனாயினும், படிப்பில்லாத அறிவிலி ஆதலால் உரோமானர் பாஷையை சாதாரணமாய்ப் பேசுமபோது நிருத்தமாய்ப் பேசமாட்டாதவன், கோபாவேசமாய்ப் பதறி உதறும்போது, வார்த்தைகள் தொடர்பின்றி வர, இழிமொழிச் சொற்களை நடுவிற் கூட்டி வெகு விகாரமாய்ப் பேசுவான். இவ்வித ஸ்திதியிலிருந்தவன் சிபஸ்தியானா வாய் கூசாமல் வைது ஏகதேசமாய்ப் பேசி, சகலவகையான அக்கிரமங்களும் அவர் செய்ததுபோல் அவரைத் துரோகியென்றும், பழிகாரனென்றும், பாதகனென்றும், வஞ்சகனென்றும், இப்படிப் பலவாறாய்க் கோபித்துச் சொல்லுமபோது, இரணவீரகூரன், முன் எவ்விதம யுத்தகளத்தில் படையின் முதல் அணியிலிருந்து, போர்வீர ஆண்மையோடு, சத்துருக்களை எதிர்த்து நின்றாரோ, அவ்விதமே மாக்சீமியன் பேசி முடிக்குமட்டுஞ் சற்றும் அசையாமல நின்ற நிலையில இருந்தார். அதன்பின்பு அஞ்சாத் துணிவுடன் சொல்வார் :

“மகத்துவ இராஜனே! நான் சொல்வதைப் பதறாமல் கேளுங்கள். சிலவிசை இதுதான் நான் கடைசியிசை பேசுவதாக்கும். நான் கிறீஸ்துவன் என்றேன். அதுதான் தங்களது ஜீவனை இதுமட்டுங் காப்பாற்ற ஏற்ற சாசனமாய் இருந்தது.”

“அடா! நன்றி கெட்ட துரோகி! என்ன சொல்லுகிறாய்?”

“நான் சொல்வது இதுதான் : இராஜனே ! தங்களது ஜீவனைக் காப்பாற்றும்படி பிரமாணிக்கந் தவராத் மெய்க் காவலரான போர்வீரர் தேவையாகில, சிறைக்கூடங்களில் விலங்கு மாட்டி கட்டப்பட்டுக் கிடக்குங் கிறீஸ்துவர்களை யுங், கூாமையுள்ள ஆணிகள் அழுத்திய சக்கரங்களில் சுழற்றப்பட்டு சரீராதி எங்கும் ஏக காயமாய் அவஸ்தை யாய்க் கிடப்பவர்களையும், வேடிக்கை மாலில் துஷ்டப் புலிகளால் கடியுண்டு குற்றயிராய்க் கிடப்பவர்களையும், கூட்டிச் சேர்த்து, இவர்கள் தங்கள் கால ஊன்றி நிற்கும் படி வேண்டிய பிலன் தருது, இவர்கள் கைகளில் ஆயுதங் களைக் கொடுத்து, உங்களைச் சுற்றிலும் மெய்க்காவலராக இவர்களை நியமித்தால், இந்த அறை குறையான தேகமு ள்ள கிறீஸ்துவப் போர்வீரா, உரோமானா' இராணுவத்தி லுள்ள எந்த ஜாதிப் போர்வீரைப் பார்க்கிலும் அதிக பிர மாணிக்கத்தோடும் இராஜ பக்தியோடும் அரசன் உயிரைக் காப்பாற்றி, அவசியமானால் தங்களுடைய இரத்தத்தைக் கடைசி துளி மட்டுஞ் சிந்தப் பினவாங்கராகள். தங்கள் தேகத்தில இருந்த பாதி இரத்தத்தைச் சிந்தின பின்பு, மீதியாயிருக்கும் பாதி இரத்தத்தையுந் தங்கள் அரசனுக் காகச் சிந்தத் தயாராய் இருப்பார்கள்.”

“எல்லாம் பொய், சுத்த அபத்தம். கிறீஸ்துவர்களை என் மெய்க்காவலராய் வைப்பதைப் பார்க்கிலும் புலிகளை யுங் கரடிகளையும் வைப்பேன். உன் துரோகமே இதற்கு திர்ஷ்டார்தம்.”

“இராஜனே! என் அரசனுக்குத் துரோகஞ் செய்யும் படி நான் எத்தனித்திருந்தால், அப்படி இதுமட்டு நான் செய்யாதபடி என்னைத் தடுக்கக் கூடியதென்ன? தங்க ளுடைய இராஜ சமூகத்தில் இரவும் பகலும், எந்த வேளை

யிலும் நான் வரவில்லையா? எப்போதாவது தங்களுக்கு நான் துரோகம் நினைத்ததுண்டா? ஒ அரசே! தங்கள் ஊழியத்தில் என்னைப்போல் பிரமாணிக்கந் தவராதவன் வேறெவனுமில்லை. ஆனால் தங்களைப் பார்க்க அதி உன்னத மகத்துவமுள்ள இராஜன் ஒருவர் இருக்கிறார். தங்களுக்கும் எனக்கும் அவரோ நியாயாதிபதியாய் இருந்து தீர்ப்புச் சொல்லுவார். தங்கள் சட்டத்தைப் பாக்கிலும் அவருடைய நீதிப்பிரமாணத்துக்குக் கீழ்ப்படிவது எனது கடமை.”

“ அப்படியானால் நீ கிறீஸ்துவன் என்பதை ஏன் மறைத்து வேஷம் போட்டு வந்தாய்? கிறீஸ்துவர்களுக்கு விதித்திருக்குங்கொடிய சாவுக்கு நீ பயந்தல்லவா இப்படி நடந்தாய்?”

“மகா இராஜா! அதற்கல்ல. நான் எப்படித் தங்கள் ஊழியத்தில் பிரமாணிக்கமுள்ளவனோ, அப்படியே அஞ்சாத்துணிவுள்ள போர்வீரன் என்பது தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயம். என்னைச் சோந்த கிறீஸ்துவர்களான சகோதரர்கள் அநேகம் போகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உறுதியும், பிலனும், மனத்திடனும், ஆறுதலுந் தரும்படி அவர்கள் மத்தியில் நான் சிலகாலம் இருப்பது அவசியமென்று தோன்றினது ஆனால் இன்று புல்லியன் நான் கிறீஸ்துவன் என்று அறிவித்ததால், இதோ மனப்பூரணமாய் சத்திய வேதத்தின் உண்மைக்குச் சாட்சி சொல்ல வந்திருக்கிறேன்.”

“ நல்லது. உனக்குச் சாவின் தீர்ப்பு நாமே சொல்வோம். அந்தச் சாவுங் கொடுமையுடன், பயங்கர ரூபமாய், உன்னைப் பிடித்து உன் உயிரை அணு அணுவாய்

உண்ணும். ஆகிலும் (இராயன் தனக்குள்ளே பேசுவது போல் சொல்லி) இந்த விஷயம் பயிரங்கமாகாதபடி அந்த ரங்கத்தில் செய்வது யுத்தம். இராணுவ சேவகர் முரண் கொண்டு எழும்பி கலகஞ் செய்யலாம். ஓ குவாத்ராத் துஷ்! உன் சேனைத் தலைவன் சிபஸ்தியான், கிறீஸ்துவனாம். இவனைப் பிடித்து விலங்கு மாட்டி காவலில் வை. அடா முட்டாள்! என்னடா பேதை போல் விழிக்கிறாய்? நாம் சொன்னது உன் காதில் விழுந்ததா? அசைந்து நட்டாதடியா?"

“ இராஜனே! நானுங் கிறீஸ்துவன்.”

கிறீஸ்துவன் என்பதை மாக்கீமியன் கேட்டதும் பொங்கிய கோபவெறியோடு தூஷணங் கக்கி, வசை கூறி, இராக்கூஸ போர்வீரனை வெளியே இழுத்துப் போய், தாமதமின்றி, உடனே தன் கண் முன்னே தடியால் அடித்துக் கொல்லும்படி கட்டளை இட்டான். சிபஸ்தியாருக்கு வேறு வகையான ஆக்கினை விதிக்க எண்ணியிருந்ததால் ஓர் சேவகனைக் கூப்பிட்டு, நுமீதியரான விற்போர்வீரரின் தலைவன் அபாக்யனை தக்ஷணமே கூட்டி வரும்படி அனுப்பினான். அபாக்யனும் இராஜசித்தம் அறிந்தவுடனே ஓடி வந்து, இராஜ மகத்துவத்துக்குத் தண்டஞ் சமர்ப்பித்து ஏவல் பணிக்குக் காத்து நின்றான்.

அரசன் முன் நின்ற அபாக்யன், ஆபிரிக்கா தேசத்தில் இருந்து உரோமானர் சேனையிற் சேவிக்கும்படி வந்த விற்போர் வீரரின் தலைவன். ஸ்தூலித்த தேகமும் அதற்கேற்ற வளர்த்தியுமுள்ள இராக்கூஸப் பிறவி. அச்சம் உறுத்துங் கோர ரூபமுள்ள எமகாதகன். இடுப்பில் சுற்றி இருந்த ஓர் துணி தவிர வேறு வஸ்திரமின்றி, கையில் நீண்ட பாரி வில்லும், இடையில் பலவாணச் சிறகுகளால்

சிங்காரம் பெற்ற அம்புக்கடும், கட்டாறியும், சமுதாடும் ஆகிய இவ்வித ஆயுதபாணியாய் வந்து இராஜன் முன் நின்றான்.

இவ்வித இலக்ஷணங்கள் அமைந்த பெரும் மிலேச்சனை அரசன் பார்த்துச் சொல்வான் :

“வீர அபாக்யா! நாளை அதிகாலையில் உனக்கு ஓர் அலுவலிருக்கின்றது. அதை அறைகுறையின்றி நீ செய்ய வேண்டும்.”

விலவீரன் தந்தம்போன்ற தன் பற்களை எல்லாம் வரிசையாய்க் காட்டி, தலையை அசைத்து, மகா இராஜா! தங்கள் சித்தம், என் பாக்கியம், என்று வணங்க, மாக்கீமியன் சொல்வான் :

“விலவீரா! அதோ நிற்கும சிபஸ்தியான், நமது சேனைத்தலைவன், உனக்குத் தெரியுமல்லவா?”

தெரியும் என்பதின் அடையாளமாக அபாக்யன் தன் தலையை அசைத்து ஆட்டினான்.

“இந்த சிபஸ்தியான் கிறீஸ்துவனாம்.”

கிறீஸ்துவன் என்பதைக் கேட்கவும், அபர்க்யன், அடைகாக்கும் நாகத்தைத் தெரியால் தலையில் மிதித்தாற் போலும், கொள்ளித்தேனை அறியாமல் கையிற் பிடித்தாற் போலும் திடுக்கிட்டு நடுங்கினான். அவலக்ஷண கோர ரூபங்களைத் தெய்வமாக சமைத்து வணங்கியும், எவ்வித அசுத்த மோக லீலைகள் அடங்கிய கதாப் புராணங்களை வேதாந்த மறைதூலென்று தலைமேல் தூக்கி வைத்தும், பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாமல் எவ்வித தூர்மார்க்கத்திலும் பன்றிபோல் உழன்றும், நிஷ்டூர துஷ்ட செய்கைகளைச் சதாச் செய்தும் வந்த இம்மிலேச்சன், தன் சமீபத்தில்

ஒரு கிறீஸ்துவன் நிற்பதாகக் கேட்டவுடனே பரம யோக்கியன் போல் பதறித் துடித்தான் !!!

அரசன் சிபஸ்தியாருக்கு எவ்வித ஆக்கினை இடவேண்டுமென்று சொல்லும்போது, அபாக்யன், பாட்டுக்குத் தாளம் போட்டாற்போல், ஒவ்வொரு வார்த்தைக்குத் தன் தலையை அசைத்து வந்தான். அரசன் சொல்வான் :

“அபாக்யா, கேள். சிபஸ்தியானே உன் இனத்தார் இருக்குந் தெருவுக்குக் கூட்டிப்போய், நாளை அதிகாலமே—நன்றாய் நாஞ் சொல்வதைக் கேள்—நாளை, இன்று அல்ல, ஏனென்றால் நீயும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் இன்று சாயரட்சை குடி வெறியில் இருப்பீர்கள்—நாளை அதிகாலமே, உன் சேவகர் சித்தஸ்வாதீனத்தோடிருக்கும் போது, உங்கள் தெருவின் சமீபத்தில் இருக்குஞ் சோலைக்குள் இவனைக் கூட்டிப்போய் மரத்தோடு சேர்த்துக்கட்டி, அம்புகளால் இவனை ஆத்திரமின்றி மெதுவாய் எய்து கொல்லவேண்டும். கூர்மையுள்ள அம்புகளை இவன் தலையிலாவது நெஞ்சிலாவது எய்து ஒரு நிமிஷத்தில் கொல்லாதே. சரீரத்தில உயிரி நிலையான இடங்கள் தவிர மற்ற இடங்களில பல அம்புகளை எய்து, இவன் தன் இரத்தமெல்லாம் துளித் துளியாய்ச் சிந்தி, உயிரி இமமி அளவாய்ப் போகவேண்டும். நாம சொலவது இன்னதென்று உனக்கு விளங்குதா? நல்லது, உடனே இவனைக் கூட்டிப்போ. அபாக்யா! இவைபெல்லாம் வெகு அந்தரங்கமாய் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிடில பட்டணத்தில் பெரும்.....அதிருக்கட்டும். நீ போய் உன் அலுவலை ஜரூராய்ச் செய்.”

யுக-ம் அதிகாரம்.

சிறை மீட்சி.

சிபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனாகப் பிடிபட்டு மறுநாள் காலையில் அம்பால் எய்து கொல்லப்படுஞ் சங்கதி இரகசியமாய் இருக்கும்படி எவ்வளவு முயன்ற போதிலும். அது எப்படியோ அரண்மனை வேலையைச் சேர்ந்த சகலருக்கும் அன்றே விசதமானது. இச்சங்கதியை அறிந்தவர்களில் பபியோலாவைப் போல் திகைத்து திணறி துக்கத்தில அமிழ்ந்தி நின்றவர்கள் வேறொருவருமில்லை. அவள் மனதில் பலவாறான யோசனைகள் வந்து மொய்த்தன :

“சிபஸ்தியார் கிறீஸ்துவரா? இது நம்பக் கூடியவிஷயமா? உன்னத கௌரவ மேன்மையுஞ், சிறந்த அறிவுந், தீக்ஷண்ணிய பத்தியும், நிறை தவரா ஒழுக்கமுமுள்ள அந்தப் புருஷோத்மன், கிறீஸ்துவர்களான இழிகுலத்தாரின் நீச மதத்தில் சேர்ந்தவராவாரா? ஆகிலும் இது மெய் என்பதாய்த் தோன்றுகின்றது.

“அப்படியானால், அவர் வெளிக்கு மாத்திரம் யோக்கியதை உள்ளவாபோல வேஷம் போட்டு நடித்து வந்தவராய் இருப்பாரோ? அவரிடத்தில் விளங்கிய நற்குணம், நற்செய்கைகள், அறநெறி ஒழுக்கம், எலலாம் வீண் கோலமோ? சீ! இப்படி சிபஸ்தியாராப்பற்றிக் கனவிலும் நினைப்பது தோஷம். அவர் எதார்த்த நடக்கையுள்ளவர் என்பதற்கு ஆயிரந் திரஷ்டாந்தங்கள் நான் என் கண்ணாலே பார்த்திருக்கிறேன். அவர் சுயமான நல்ல தங்கமே அன்றி வெறும் பொற்பூச்சு அல்ல.

“இது வாஸ்தவமானால், கிறீஸ்துவ மதத்தைச் சேர்ந்தவன் எப்படி இவ்வித கௌரவ மேன்மையுந் தர்ம குண

முழுள்ளவனாய் இருக்கலாம்? பிரகாசமும் இருளுங் கூடி வாழுமோ?"

இவ்விதந் தனக்குள் யோசிக்கும்போது அவன் மனந் தாமரை இலைத் தண்ணீர்போல் தளம்பிக் கொண்டிருந்தது. சிபஸ்தியார் கிறீஸ்துவனாய் இருந்ததின் நிமித்தமே இவ்வளவு சிறந்த நற்குணம், நற்செய்கை உள்ளவராய் இருக்கக்கூடும் என்பது ஒன்று மாத்திரம் பபியோலாவின் புத்தியிற்படவில்லை. இன்னம் விபரீதமான பலயோசனைகள் அவன் மனதில் வந்தது:

“மாஜி நகரதிகாரியோடு நான் பேசிக்கொண்டிருந்த காலத்தில், அவர் சொன்னதுபோல கிறீஸ்துவர்களின் வேதம் நான் அறிந்திருப்பதற்கு முழுதும் விரோதமாய் இருக்கலாம். அவர்கள் வேதம் இப்படிப்பட்டதென்று நானே படித்து அறியாமல், அம்மத விரோதிகள் சொல்வதை மெய்யென்று நம்பி அம்மதத்தை இழிவாய்ப் பேசுவது என் புத்திக்குச் சரியென்று தோன்றவில்லை. கிறீஸ்துவர்கள் பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாத துரோகிகளென்று இந்த ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆகிலுஞ் சிபஸ்தியாரிடம் விகாரமானது யாதொன்று நான் கண்டதே இல்லை. சில விசை எங்கள் மதத்தில், மேன குலத்தாருக்கு நாகரீக விர்த்திபெற்ற மதமும், இழிகுலத்தாரான சமானிய ஜனங்களுக்கு தூக்கந்த அவலெட்சணமுள்ள மதமும் இருப்பதுபோல், கிறீஸ்துவர்களிடத்திலும் இரண்டு வகையான மதங்கள் உண்டோ? அப்படியானால் சிபஸ்தியார் மேன குலத்தார் மதத்தைச் சேர்ந்தவராய் இருக்கலாம்.

“அந்தோ! கிறீஸ்துவர்களின் மத விஷயங்களைப் பற்றி நான் சிபஸ்தியாரோடு கலந்து பேசி இருந்தால், அவர் எனக்குச் சகலமும் விவரமாய்ச் சொல்லி இருப்பார்.

இனி என்ன செய்யலாம்? நாளை அதிகாலமே அவரைக் கொல்லப் போகிறார்கள். அவர் இறந்த பின்பு யானா நம்பிக் கேட்கலாம்?”

பபியோலா இவ்வாறு யோசிக்க யோசிக்க அவள் மனம் புண்ணாய் லைந்தது. துக்கமுங் கவலையுங் கார்மேகம போல் அவளைச் சூழ்ந்தது. தணல் அடுத்த வெண்ணெய் போல உருகி வாடினாள். இனமபிரிந்த மான்போலுஞ் சிறகு பறிகொடுத்த பறவைபோலும் போக்குத் தாக்கற்று, தன் னந்தனியாயிருந்து, தன செயல் மறந்து, தளர்ந்தாள்.

இந்தச் சமயத்தில வேலைக்காரி அபிரா தன் எஜமானிக்கு இராச்சாப்பாடு கொண்டு வந்து மேஜைமேல் வைத்த பின்பு மெதுவாப் பபியோலா கிட்டவந்து சொல்வாள் :

“ அம்மா ! செய்தி கேட்குகளா ?”

“ என்ன செய்தி ?”

“ நாளை அதிகாலமே சிபஸ்தியாரை அம்பால் எய்து கொல்லப்போகிறார்கள். ஐயோ பாவம் ! கிரம்பவும் அழகு வடிவுள்ள உத்தமன்.”

“ அடியே அபிரா, உன் வாயை மூடிக்கொண்டு சும்மா விழுந்து கிடடி. உனக்கென்னடி தெரியுமா ?”

“ ஆமா, எனக்கென்ன தெரியும்? ஆனால், அம்மா, அவர் கிறீஸ்துவனென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா ?”

“ அடியே, நீ சும்மா இருக்கமாட்டாயா? உனக்குத் தெரியாததைப் பற்றி உளற வராதே.”

“ நல்லது உங்கள் சித்தம். அவா இருந்தாலென்ன, இறந்தாலென்ன? உங்களுக்கு எல்லாஞ் சரிதான். எனக்குத்தான் என்ன? எங்கள் ஆப்பிரிக்கா தேசத்து விற்சே வகர் அநேகம் பேர்களைக் கொன்றிருக்கிறார்கள், சிலரைத்

தப்பவும் விட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அதைப்பற்றி உங்களுக்குக் கவை என்ன?”

அபிரா இப்படிப் பேசும்போது அவள் மனதில் ஏதோ ஒருகருத்து இருப்பதாக பபியோலா அறிந்துகொண்டாள். முதல்விசை இப்பெண்மணி தன் அடிமையின் முகத்தைக் குறிப்பாய் நோக்கி அதிலே ஏதாவது அறியலாமாவென்று உற்றுப் பார்த்தாள். அபிராவின் கருத்த முகத்தில் யாதொரு அடையாளமும் தோன்றவில்லை. அதன் பின்பு பபியோலா கேட்பாள்.

“அபிரா! நீ என்னமோ சொன்னாயே. அதென்ன?”

“ஒன்றுமில்லை அம்மா. எனக்கென்ன தெரியும்? நான் புழுகை வேலை செய்து பிழைக்கும் அடிமை.”

“அதெல்லாமிருக்கட்டும். அபிரா, வா, வா, அதென்ன சங்கதி?”

அபிரா பபியோலாவின் கிட்ட வந்து, சுற்றுமற்றும் பார்த்து அவள் காதுக்குள் சொலவாள்.

“அம்மா, சிபஸ்தியா சாகாதபடி அவர் உயிரைக் காப்பாற்ற உங்களுக்கு மனதா?”

பபியோலா சந்தோஷ அக்களிப்போடு, அதற்குஞ் சந்தேகமூ, என்றபோது, அபிரா சொலவாள் :

“அம்மா! மெதுவாய்ப் பேசுங்கள். ஆனால் அதற்குப் பணம் நிரம்பவுஞ் செல்லும்.”

“எவ்வளவு வேண்டும்?”

“அம்மா, ஆயிரம் ரூபாய்க்குக் குறையாது. அப்புறம் எனக்கு ஸ்வாதினமுங் கொடுக்கவேண்டும்.”

“நல்லது, உன் நிபந்தனையை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் நீ கொலவதுபோல் செய்வாய் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம் உண்டு?”

“சிபஸ்தியார் நாளைக்காலமே சாகாமல் அதற்குப் பின் இருபத்தினாலுமணி நேரம் உயிரோடிருந்தால் மாத்திரம் நீங்கள் பணங்கொடுங்கள். இல்லாவிடில் வேண்டாம்.”

“நல்லது, சம்மதந்தான். நீதீவிரமாய்ப்போய் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்.”

“ஆத்திரப்பட அவசியமில்லை”, என்று சொல்லி அபிரா தன் வேலையைச் செய்து முடித்தபின்பு, விற்சேவகரின் தலைவன் இருந்த தெருவுக்குப் போனான்.

அபாக்யன் இவனைக் கண்டவுடனே கேட்பான்:

“அபிரா ! என்ன விசேஷம் ; இந்த இராத்திரியிலே இவ்வளவு தூரம் என்ன அலுவலின்பேரில் வந்தாய்? இன்று கூத்து நடனம் இங்கே ஒன்றுமில்லையே.”

“அது எனக்குத் தெரியும், அபாக்யா. ஆனால் ஓர் முக்கிய காரியத்தைப் பற்றி உன்னிடம் பேச நான் வந்தேன்.”

“அதென்ன காரியம்?”

“அது உன்னையும், என்னையும், அதோ அங்கே நித்திரை செய்யும் சிபஸ்தியானையும் அடுத்தது.”

“பார் அவனை, சற்றும்பயமின்றி, மெய் மறந்து, அயர்ந்து நித்திரை செய்கிறான். அவனைப் பார்த்தால் நாளை அதிகாலமே சாகப்போகிறவனென்று யாராவது சொல்வார்களா? கலியாணம் பண்ணப்போகிறவன் கவலையின்றித் தூங்குவதுபோல் இவனுந் தூங்கிறான்.”

“அபாக்யா ! நல்ல செய்தி. நம்மிருவருக்கும், கலியாணம் நடக்கப்போகிறது.”

“உன்னையா நான் கலியாணஞ் செய்ய? அபிரா, வெறுங்கை முழம்போடாது. அதற்குப் பல காரியங்கள் வேண்டும்.”

“ என்னவேண்டும், சொல் ?”

“ முதலில், நீ ஸ்வாதீனம் பெறவேண்டும். அடிமையை நான் கலியாணஞ் செய்பலாமா ?”

“ அது பழுத்திருக்கிறது. வேறே என்னவேண்டும்?”

“ அப்புறம் உன் கலியாணத்துக்கு நல்ல சீதனங்கொண்டு வரவேண்டும். எனக்கு இந்தச் சமயத்தில பணம் மெத்த அவசியம்.”

“ அதுவும் பழுத்திருக்கிறது எவ்வளவு நான் சீதனங்கொண்டு வரவேண்டும், சொல்?”

“ ஐநூறு ரூபாய் கொண்டு வந்தால போதும்.”

“ நல்லது, நான் அறுநூறு ரூபாய் கொண்டு வருகிறேன்.”

“ மெத்த சிறுஷ்டம். அபிரா, இவ்வளவு பணம் எங்கே கொள்ளை அடித்தாய்? யா வாயிலே மண்போட்டாய்? யாருக்காகிலும் கொஞ்ச கொடுத்து எமலோகத்துக்கு அனுப்பிவிட்டாயோ?”

“ அதெல்லாமிலலை.”

“ அப்போ நாளைக்கே கலியாணத்தை முடித்துப் போடலாமே.”

“ ஆத்திரப்படாதே. இந்தப் பணம் நான் யோக்கியமாய்ச் சம்பாதித்த பணம். ஆனால் இதை அனுபவிக்கும் படி சில ரூபாதனைகளுண்டு. அதிலே சிபஸ்தியான் கலந்திருக்கிறான்”

“ அவன் எப்படி இதில கலந்தவன் ?”

“ இந்தப் பணம் வேண்டுமானால அவன் நாளை சாகக் கூடாது.”

அபாஃயன் இதைக்கேட்டவுடனே கோபவெறியோடு அபிராவைப் பார்த்து, அவள மயிரைப் பிடித்து இழுத்துக்

கீழேதள்ளி காலால் நன்றாய் உதைத்து துறத்தலாமா வென்று யோசிக்கும்போது, அபிரா சற்றும் பயப்படாமல் அவனைத் தன் கண் பார்வையால மயக்கி அடக்கும்படி வெற்றிக்கப் பார்த்து நின்றான்.

சற்றுநேரம் இருவரும் இப்படி நின்ற பின்பு கடைசியில் அபாக்கியன் சொல்வான் :

“ உனக்கென்ன பயித்தியமா? அவனைக் கொல்லாமல் நான் விட்டால் என் தலை ஆலிலோ போய்விடும். கொடிய அரசன் இந்தக் கட்டளையை எனக்குக் கொடுக்கும் போது அவன் சொன்னதை நீ கேட்கிறாயா இப்படி நீ பேசமாட்டாய்.”

“ அப்பா! இதென்ன பிரமாதம்! அவன் செத்தது போல் காட்டி, ‘இராயனுக்கு அவன் செத்தான் என்று சொல்லிப் போடலாம்.’”

“ ஆனால் அவன் உயிர் வந்து பிற்பாடு வெளிப்பட்டால்?”

“ அதைப்பற்றி நீ கவலைப்படவேண்டாம். அவனைச் சேர்ந்த கிறிஸ்துவர்கள் அவனை மறைத்து வைத்துக் கொள்ளுவார்கள்.”

“ அவன் இருபத்தினாலுமணியா உயிரோடிருக்கவேண்டுமா? பனிரொண்டமணி என்றாலும் போகட்டும் என்கலாம்”

“ இருபத்தினாலுக்குக் குறையாக கூடாது. அதற்கு மேல் பட்டால் பாதகமில்லை.”

“அபிரா! இது கூடாது. பெருமோசமான செய்கை.”

“ அப்போ, நல்லது நான் போகிறேன். அறுநூறு ரூபாய் சும்மா பூப்போல வருவதை வேண்டாமென்று எறிந்துபோடு. எனக்கென்ன?” என்று சொல்லி அவன் திரும்ப

பும்போது, அபாக்யன் பணப்பேய் ஆவேசங்கொண்டு அவனை நிறுத்திச் சொல்வான் :

“ அறுநூறு ரூபாயா ? இதிலே நம்ம பயல்களுக்குப் பாதி போய் விடுமே ? ”

“ அப்படி அவர்களுக்காக துண்டாய் இருநூறு ரூபாய் வைத்திருக்கிறேன். ”

“ அப்படியா ! அபிரா ஆ ! என் மடக்கினியே, மாங்குயிலே, கற்கண்டே, கருங்காக்காய், தித்திக்குந்தேன் இறாட்டே, நமக்கு அதிஷ்ட காலம் பிறந்திருக்கிறது. அநதப் பயல்களுக்கு நூறுரூபாய் போதும், மற்றதெல்லாம் நாமே வைத்துக் கொள்ளலாம். ”

“ அதென்னமோ உன் பாடு. ஆனால் நான் சொன்ன நிபந்தனைப்படி நடக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் அனாக் காசும் வராது ”

“ நல்லது, உன் மனம்போல நடக்கும். அவன் இராப்பகல் அறுபது நாழிகை உயிரோடிருப்பான். அதற்குப் பின் நம்முடைய கலியாண அமார்க்களம் சமபிரமமாய் நடக்கும். ”

இருவரும் இவ்விதம் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது சிபஸ்தியாரா அந்தநாள் வேலையால வெகுவாய் களைத்துப் போயிருந்ததால் கீழே கட்டாந் தரையிலே படுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்தா. நித்திரை செய்து கொஞ்சம் இளைப்பாறினபின்பு எழுந்திருந்து இருகைகளையும் விரித்து ஜேபஞ் செய்தார்.

வேத்சாட்சி செய்யும் ஜேபஞ் சாவுக்கு ஆயித்தமான ஜேபம் அல்ல. தன் பாவங்களுக்குப் பொறுத்தல பெறும் படி சர்வேசுரனைப் பார்த்து இவர் பிரார்த்திக்கவில்லை.

தன் ஜீவனைச் சேசநாதர் சுவாமிக்காக பனியாய்க் கொடுப்பது உத்தம சிநேகத்தின் அடையாளமானதால், இந்தத் தேவ சிநேகம், மனதிலிருக்கும் மாசுகளையெல்லாம் அறவே நீக்கிப் போடும். இதினாலேதான் வேதசாட்சி சிந்தும் இரத்தம் இரண்டாம் ஞானஸ்நானமென்று சொல்வார்கள்.

அன்றியுஞ் சிபஸ்தியார் தமக்கு உறுதியும் பிலனும் உண்டாகும்படியாவது அந்த ஜெபஞ் செய்யவில்லை. துணிவுகுன்றா இப்போ வீரனுக்குப் பயமெனபது இன்னதென்று தெரியாது. தான சேவித்த அஞ்ஞான அரசனுக்காகப் படையின் முதல் அணியில பயமின்றி நின்று ஜெயங் கொண்டு வந்தவா சேசநாதா சுவாமிக்காக எந்தத் துன்பமும் அனுபவிக்கப் பின் வாங்குவாரா?

ஆகையால் சிபஸ்தியார் அப்போது செய்த ஜெபம், மோக்ஷத்திலிருக்குந் தேவ தூதர்கள் சாவேசுரனுடைய சிம்மாசனமுன, என்றும் ஸ்துதியும், புகழ்ச்சியும், வாழ்த்துதலும், நமஸ்காரமுஞ் செய்வது போல, நன்றி அறிதலான ஸ்துதி நிறைந்த ஜெபம்.

வானத்தின் கண்களைப்போல பிரகாசித்த கோடான கோடி நட்சேத்திரங்களையும், மரங்களின கிளைகளில் வீசங் குளிர்ந்த தென்றலையும், மலையினின்றிழிந்து நில்லாமலோடும் வெள்ளி வடம் போன்ற நதிகளையுந், தம்மோடு சர்வேசுரனை ஸ்துதிக்கக் கூப்பிடுவார். விடியற்காலம் உதிக்கும் நேரமாகின்றதென்றுந், தாம் சர்வேசுரனுக்குப் பரிஷுபுக்கொடுக்குஞ் சமயம் அடுத்து வருகின்றதென்றும் நினைத்து சந்தோஷிப்பார். தழுது சரீரத்தில் பாயும் அமரங்களையும், காயங்களில் இருந்து வழங்கோடும் இரத்தத்

தையும், முன்னதாகவே, திருச்சபையின் அனுகூல விர்த் திக்காகவும், அஞ்ஞான உரோமானர் மனந்திருமபவும், ஒப்புக்கொடுப்பார்.

இதன் பின்பு, தமது கண்கள் முன்னே மோகூவாகவு் திறக்கப்பட்டதுபோல அதின் செல்வ பாக்கியத்தையும், அப்பாக்கிய ஸ்தலத்தில் இருப்பவர்களுையும், இவர்களுக்கு ஆனந்த சந்தோஷமாய் இருக்கும் சேசநாதனையும் அவரு டைய பரிசுத்த தாயாரையும் பார்ப்பதாகத் தோன்றுவார். அவர் முகமும் கண்களும் பரவச நிலையில் இருப்பதாகவுந தம்மைவிட்டு முந்திப் பேரன தமது சகோதரர் எல்லாநா யும் அததியந்த ஆனந்த பாக்கிய மத்தியில பார்ப்பதாகவும் விளங்கினார்.

இந்த மோகூனந்த காட்சியில் அவருடைய வதன கமலம் மலர்ந்து சூரியன போல் பிரகாசித்தது. இவர் இவ் விதம் ஜெபத்தியானத்தில் பரவசநிலையில் இருக்கும்போது, அபாக்யன் அவர் இருந்த அறையின் கதவைத் திறக்கவந் தான். வந்தவன் இந்த தேவலோக காட்சியைக் கண்டு, பிரமித்து அச்சாதிசயத்துடன் சிபஸ்தியா முன் சாஷ் டாங்கமாய் விழுந்து அவரை ஓர் தெய்வமாக ஆராதித்திரு ப்பான்.

இவன் தன்னிடத்தில் இருந்த வில்வீரரில் மகா சமர் த்தரான ஐந்து பேர்களைத் தெரிந்துகொண்டு அவர்களுக் குத் தன் அபிப்பிராயத்தை விளக்கிக் காட்டி, ஒவ்வொரு வனுக்குந் தான் கொடுக்கும் பணம் இவ்வளவென்று சொ ல்லி, அவர்களைத் தன் பக்கமாய் இணக்கினான். இந்தத் தொகையுமன்றி கிறீஸ்துவர்கள், தநீகள் கையில் சிபஸ்தி யானா ஒப்புவித்தால், வேறே பெருந் தொகை கொடுப்ப.

தாகச் சொல்லி இருக்கிறார்களென்றுஞ் சிபஸ்தியாரை உடனே தூக்கிப் போவதற்கு இரண்டு அடிமைகள் வந்து காத்திருப்பார்கள் என்றும், இவையெல்லாம் வெகு இரகசியமாய், இராயனுக்குத் தெரியாமல் நடத்தவேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு வற்புறுத்திச் சொன்னான்.

எல்லாந் திட்டப்படுத்தின பின்பு சிபஸ்தியாரை அடுத்த சோலைக்குள் கூட்டிப்போய், அவர் அணிந்திருந்த வஸ்திரங்களைக் களைந்து ஒரு மரத்தோடு அவரைச் சேர்த்துக் கட்டினார்கள். இவருக்கு எதிரே அபாக்யன் தெரிந்த ஐந்து வில்வீரரும் வில்லும் அம்புங் கையில் பிடித்து தயாராய் நின்றார்கள்.

சிபஸ்தியாருக்கு விதித்த இவ்வகை மரணம் மகா கொடுமையுள்ளது. இவர் கிட்ட சிநேகிதராவது அறிமுகள்ள 'எவராவது இருக்கவில்லை. அங்கே இவரை அன்றி வேறு கிறீஸ்துவனுங் கிடையாது. வேடிக்கை மாலில் மிருகங்களுக்கு இரையாய் வேதசாட்சிகளைப் போடும் போதோவெனில், கிறீஸ்துவர்கள் செய்யும் யுத்தத்தைப் பார்க்கும்படி பதினாயிரம் பேர்கள் சூழ்ந்திருப்பார்கள். கிறீஸ்துவர்களே, வேதசாட்சிகளின் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்டு மனதில் வைத்துக்கொள்ளும்படி நவனத்துடன் சூழ்ந்து நிற்பார்கள். இவையெல்லாம் வேதசாட்சிக்குத் தைரியமும் வீரமுங் கொடுக்கும். மிருகங்கள் கர்ச்சிக்கும் பேரொலி முழக்கமும், ஜனங்கள் சொல்லும் நிறையான வசை மொழிகளும் முதலாய் வேதசாட்சிக்கு மனத்திடன் கொடுக்க 'ஏதுவானவைகள். ஆனால், அதிகாலமே, இருண்ட சோலைக்குள், துஷ்ட மிலேச்ச ஜனங்களின் மத்தியில், ஒரு மிருகத்தைப் போல் மரத்தோடு சேர்த்துக்கட்டப்பட்டு, அம்பால் எய்து கொல்லப்பட்டு

சாவது, திருடர் கையில் அடர்ந்த காட்டுக்குள் அகப்பட்டுச் சாவதற்குச் சமானமே அன்றி, சத்திய வேத உண்மையைப் பகிரங்கமாய் அங்கீகாரஞ் செய்து, சேசநாதருடைய திருநாமத்தை எல்லாருங் கேட்கச் சொல்லி, சாகும் வேதசாட்சியின் மரணம்போல் தோன்றவில்லை.

ஆனால் கிறீஸ்துவப் போர்வீரனான சிபஸ்தியார் இதைப் பற்றிச் சற்றுங் கவலைப்படவில்லை. சேசநாதர்சுவாமிக் காக சாவது அவருடைய சர்வ ஆசையாதலால் அவர் ஒருவரோ பார்த்தால் போதுமென்று எண்ணியிருந்தார்.

அம்பு எய்யும்படி நின்ற ஐந்து பேரும், வில்லை வளைத்து குறிப்பாய்ப் பார்த்து ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய் எய்தார்கள். எய்த அம்புகளில் ஒன்றுந் தப்பிப்போகாமல் எல்லாஞ் சிபஸ்தியார் சரீரத்தில் பாய, இரத்தம் கபகபவென்று ஒடிவந்தது. அம்புகள் சரமாரியாய்ப் பாய்ந்தாலும் உயிர் நிலையான ஸ்தானத்தில் படாததால், சரீரத்தி எங்குங் காயமாகி இரத்தத்தில் தோய்ந்திருந்ததே அன்றி அவர் சாகவில்லை. சூழ நின்ற ஜனங்கள் கை கொட்டி, கூத்தாடி, குரவையிட்டு, இடியோசையும் ஏங்கக் கதறினார்கள். சிபஸ்தியார், அம்புகள் வந்து தமது சரீரத்தில் பாயும்போது மனநளராமலுஞ் சோம்பி வாடாமலும் சர்வேசுரனுக்குத் தமது உயிரைப் பலியாய் ஒப்புக்கொடுத்து, உடலைவிட்டு எப்போ ஆத்தமம் பிரியுமோவென்று ஆசையோடு மோட்சத்தை அண்ணுர்ந்து பார்த்து நின்றார்.

இவ்வளவு ஆசையோடு தேடிய சாவு இன்னம் வரவில்லை. மோட்சவாசலைச் சம்மனசுகள் எப்போ தமக்குத் திறப்பார்களென்று பார்த்திருந்தும் அதைத் திறக்கவில்லை. சாவின் நித்தினை விராமல், சித்த ஸ்வாதீனத் தப்பி மூர்ச்சி

சையானார். வில்வீரர் தாங்கள் குறித்த அளவுக்குச் சிபஸ்தியார் இடத்தில இன்னம் உயிர் இருக்கிறதென்று கண்டு, அவரைக் கட்டியிருந்த கயிறுகளை அவிழ்க்க அவர் செத்த வறாப்போல் பிரஞ்ஞையினரிக் கீழே விழுந்தார். அவரைச் சுற்றிலும் அவர் சிந்திய இரத்தம் நதிப்பிரவாகம் போல் நிறைந்திருந்தது.

உய-ம். அதிகாரம்.

போன உயிர் மீண்டும் வரல்.

அபிரா தன் கல்யாணத்துக்கு வேண்டிய ஏற்பாடெல்லாஞ் செய்து முடித்து வெகு நேரமானபின் தன் எஜமானி வீட்டுக்கு அர்த்த சாமத்தில் திரும்பி வரும்போது, பனியுங் குளிருமெத்த இருந்ததால் தன்னை நன்றாய் மூடிக்கொண்டு நடந்து, தான் முன்னொரு விசை கோர்வீனனோடு தனியே இரகசியமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்த இடத்துக்குச் சமீபத்தில் வந்தாள். வந்ததும் முன் அங்கே நடந்த சங்கதிகள் அவள் நினைவில் வர கொல் என்று சிரித்தாள். இச்சமயத்தில் ஒருவன் இவள் கிட்ட வந்து இவள் கையைப் பிடித்துச் சொல்வான் :

“ அபிரா ! நீ இப்படி மட மடவென்று சிரித்ததைக் கேட்டவுடனே, நீ தான் என்று அறிந்து கொண்டேன். அதோ கேள், நீ சிரித்ததும் உனக்கு இசைவாக உன் ஊரிலிருந்து வந்த உன் மாமன் மைத்துனன்மார்களாகிற கரடி புலிகளுங் கர்ச்சித்துச் சிரிக்கிறார்கள். என்ன செய்தி? ஏன் இப்படி சிரிப்பாணி பொங்குகிறது?”

“ அப்பா, எல்லாம் உன்னைப் பற்றித்தான்.”

“என்னைப் பற்றியா ? ஏன் ?”

“நாம் இருவரும் முன் ஒருவிசை இந்த இடத்திலே அல்லவா சந்தித்துப் பேசினோம். அதற்குப் பின் நீ முட்டாள்ப் பயல் போல் குட்டிச் சுவரில் முட்டிக்கொள்ள வில்லையா ?”

“ஆ ! அபிரா, என் பேரில் உனக்கு எவ்வளவு பட்சம். நானா உன்னைப் பற்றி நினையாமல் அதோ மாஸிலிருக்கும் உன் இனத்தாரைப் பற்றி நினைக்கும் போது நீ என் மேல நினைவாயிருந்தது, ஆஹா ! எவ்வளவு தயவு.”

“ஓய், அவரவர்க்குரிய பெயரைச் சொல்லி மரியாதையுடன் பேசு. நான் இனி அடிமை அபிரா அல்ல. வில் போர்வீரரின் அதிபதியாகிய அபாக்யனுடைய பெண்சாதி ஜாபலாவாக்கும். தெரியுமா ?”

“மகா யோக்கியன் அவன். நல்லது, கழுதைக்கு வாழ்க்கைப் பட்ட பின்பு உதைக்கு இனிப் பின் வாங்காதே. அதிருக்கட்டும் நமது சங்கதியைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை உன்னைக் கேட்க வேண்டும். அந்த விசை நாமிருவரும் இங்கே கூடினபோது என்னமோ செய்து கொடுக்கிறேனென்று என்னைப் பசப்பி ஏய்த்து பணம் வாங்கியுய்ல்லவா ? நான் கொடுத்தது மாற்றுப்பொன், நீ கொடுத்தது வெறும் வார்த்தை.”

“நான் உனக்குப் பாஷாணஞ் செய்து கொடுக்கிறேன் என்று சொன்ன போது நீ வாஸ்தவமென்றா நினைத்தாய் ?”

“ஏன் ? என்னை ஏய்க்கவா நீ அப்படிச் சொன்னாய் ?”

“அதிருக்கட்டும். ஏன் மருந்தின் குணத்தைப் பார்த்தியா ? பாபியன் ஒரு நாளையிலே உருண்டு போனான்.

அவன் சொத்தெல்லாம் அவன் மகள் கையில் வந்திருக்கிறது. நமது காரிய சித்திக்கு இது முதல் படி.”

“அப்போ, நீ தானா பாபியனை எமலோகத்துக்கு அனுப்பினவன்?”

“அது என்னமோ. நான் போகும் பாதையில் எனக் கெதிரோ நிற்பவர்களுக்கெல்லாம் இது தான் கதி.”

கோர்வீனன் இதைக் கேட்டு பயந்து: “நல்லது, நல்லது அபிரா, நான் போகிறேன்” என்று சொல்லுமபோது வேலைக்காரி அவனை நிற்கச் சொல்லி கேட்பாள்:

“கோர்வீனா, நான் அந்த இராத்திரியிலே உனக்கு இரண்டு தங்கமான யோசனை சொலவிக் கொடுத்தேன். நீ ஒன்றுக்கு நேர் விரோதமாய் நடந்தாய், வேறொன்றை நீ கவனிக்கவில்லை.”

“அதெப்படி, அபிரா?”

“நீ கிறீஸ்துவர்களை ஒடி ஆடித் தொடராமல் கபடாய் வலைபின்னி உன் கைக்குள்ளே அவர்களை இழுக்கும் படி நான் சொன்னேன். புலவியன் நான் உனக்குச் சொன்னதுபோலச் செய்தான். அவனுக்கு அதிர்ஷ்டம் வந்தது. உனக் கென்ன வந்தது?”

“திட்டும், வசையும், அடியும், உதையுந்தான்.”

“பார்த்தியா? நான் சொன்னதுபோல் ஏன் செய்ய வில்லை? அது போகட்டும். நான் கொடுத்த இரண்டாம் யோசனைப் பிரகாரமாகிலுஞ் செய்.”

“அதென்ன யோசனை, திரும்பிச் சொல்லு.”

“கேள், உன் கையில் பணம், வந்தவுடனே பபியோ லாவிடம் போய் மணமுகூர்த்தம் பேசு. இதுமட்டும் அவ ளிடம், மணம் பேச வந்தவர்கள் பணமின்றி வெறுங்கை

யாய் வந்ததால், வெறுநாய் சந்தைக்குப் போனால் விளக்கு மாற்றால் அடிப்பட்டு வருவதுபோல், வெட்கிப் போய் வீட்டுக்குப் போனார்கள். பபியோலாவைக் கல்யாணஞ்செய்ய ஆசைப்படுகிறவன் இரண்டும் இரண்டும் கூட்டினால் நல்லாகும் என்ற யுக்தியை முன்னிட்டுப் போகவேண்டும். நான் சொல்வது, என்ன, விளங்குதா?"

“நன்றாய் விளங்குது. ஆனால் கையிலே முதல் இரண்டு வேண்டுமே? அதற்கு நான் எங்கே போகிறது?”

“கோர்வீனா, உனக்கு நான் எல்லா உபாயமுஞ் சொல்லிக் கொடுக்கிறேன். உனக்கும் எனக்குங் குணத்தில் வெகு சம்பந்தமிருக்கிறது. நாமிருவரும் யானாய் வது பகைத்தால் அவன் உருப்படவே மாட்டான். நாமா, பழிபாவத்துக்கு, தொடை நடுங்கிப் பண்டாரங்களைப் போல, அஞ்சமாட்டோம். இந்த மூலைப் பக்கம் வா. யாராவது நாம் பேசுவதைக் கேட்கப் போகிறார்கள். புல்வியனுக்குக் கொழுத்தக் காசு பழுக்கப் போகிறது. அந்தக் காசு அவன் வாயில் விழு முன்னே, நீ தட்டிவிட்டு எடுத்துக்கொள்ளலாம். காசு பறிக்கு முன் செய்ய வேண்டிய படு கொலையை அவன் கையிலே விட்டுவிடு. அவன்வேலை முடித்தது பார்த்து, நீ நடுவில வந்து பணத்தைக் கவ்விக் கொள்.”

இவ்விதமாய் தன் எண்ணத்தை அவன் காதுக்குள் விவரமாய்ச் சொல்ல, கோர்வீனன் துள்ளி மகிழ்ந்து, நேர்த்தி, நேர்த்தி யென்று குதித்தான்.

அபீரா அவன் ஆட்டத்தை அடக்கி அடுத்திருந்த வீட்டைக் கீண்பித்து, அதோ அங்கே பார், என்று சொன்னாள். அங்கே ஒரு மூலையிலே புல்வியனும் அவன் பங்

காளியும் நின்று வெகு இரகசியமாய், சிபஸ்தியார் சொத்தைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதற்கு முன்னே அதே இடத்தில், தர்மகுணசிந்தையுள்ள வாலிபர் இருவர் நின்று கோர்வீனனும் அபிராவுஞ் செய்த தூர் யோசனையைக் கேட்டார்கள். இப்போது அவ்விருவரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் போய் விட்டார்கள். பங்கிராஸ் தன்னைக் கேஷமித்தஸ்தலத்தில் நித்திரை செய்கிறார். சிபஸ்தியார் வேதசாட்சியாகும்படி ஆயித்தஞ்செய்கிறார். ஆ! கொடிய சாவு நல்லவர்களைத்தான் முந்திக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறது. கெட்டவர்கள் விளக்கிலிட்ட திரிபோல் கடைசிமட்டுமே எரிகிறார்கள். சுகந்த வாசனை வீசும் புஷ்பம் மலாநதவுடனே வாடி வதைங்கிக் விழுகின்றது. நஞ்சுள்ள பச்சிலை பழுத்துக் கீழே விழ பலநர்ட். செல்கின்றது.

மறுநாள் காலமே சிபஸ்தியாரை இரண்டு அடிமைகள் இரோனையென்ற புண்ணியவதி வீட்டுக்குத் தூக்கி வந்து உடனே வைத்தியரை அழைத்து அவர் சரீரத்திலிருந்த காயங்களைக் கட்டி மருந்து போடும்படி செய்தார்கள். வைத்தியர் காயங்களைச் சோதிக்கையில் உயிருக்கு மோசமான காயம் ஒன்றுமில்லையென்றும், அவர் சரீரத்திலுள்ள காயங்களை எல்லாங் குணமாக்கலாமென்றும், அதற்குக்கொஞ்சம் நாள் பிடிக்கும் என்றுஞ்சொன்னார். அபிரா அந்த நாளில் பலமுறை சிபஸ்தியாரைப் பார்க்க வந்து, கடைசியாய் இருபத்தினுமணிநேரமான பின்பு பபியோலாவைக் கூட்டி வந்து சிபஸ்தியார் உயிரோடிருக்கிறான்று மெய்ப் பித்தாள். இருவருஞ் செய்த ஒப்பந்தப் பிரகாரம் அபிரா தன் ஸ்வாதீனஞ் சீதனமும் பெற்றுக் கொண்டு அபாக்யனைத்தேடிப் போய் அன்று இராத்திரி

முழுதுங் கல்யாண அமார்க்களமும், ஆட்டமும் பாட்டும், குடியுங் கூத்தும் இடியோசைபோல் அதிர்ந்து முழங்கி னது.

பபியோலா இரோனே அம்மாள் வீட்டுக்கு நாள்தோ றும் வந்து சிபஸ்தியார் எப்படி இருக்கிறான்று விசாரி த்து சிலவுக்கு வேண்டிய பணந் தாராளமாய்க்கொடுத்துப் போவாள். அதுதான் முதல் விசை பபியோலா தன் மன தறிய கிறீஸ்துவர்கள் வீட்டில் வந்தது இரோனே அம்மாள் ஒரு விதவை. அவள் புருஷன் வேதகலக காலத்தில வேத சாட்சியாய் இறந்து போனா. இவளுக்கு இரண்டு பெண் கள். இவ்விருவருடைய நடக்கை மெத்த வித்தியாசமா யிருப்பதைப் பபியோலா கண்டு ஆச்சரியங் பட்டாள். மூத் தவள் அகங்காரஞ் சிலாக்கியமுள்ளவள், யாருக்குங் கீழ்ப் படியாமல் அடங்காப் பிடாரியாய்த் திரிவாள் இளையவள் வெகு சாது, பட்சபாந்தவமுள்ளவள் தாய்க்குப் பணி ந்து அமைந்து நடப்பாள். இவ்விருவருடைய தாய் அட க்க மரியாதை, சினேக வாஞ்சையுள்ளவள். அவ்வளவு சா மர்த்தியமும் படிப்புமில்லாவிடினும் தன அலுவலின் கட னைகளைச் சரியாய்க் குறைவின்றி செய்து குடும்பசம்ரட் சணையைப் பாது காத்துவந்தாள்.

பபியோலா தான் அறிந்த எந்த வீட்டிலாவது வீட் டின் குடித்தனம் இவ்வளவு சீராயும் ஒழுங்காயும் நடந்தே றி வருவதைப் பார்த்ததேயில்லை. மூத்தமகள் மாத்திரம், நெல்லுக்குமியுண்டு, நீர்க்கும் துளையுண்டு, புலிதழ் பூவி ற்கு முண்டு, என்பதற்காகப்ப இந்த வீட்டுக்குத் திரிஷ்டிப் பரிகாரம் போலிருந்தாள். இதன் காரணமேதென்று பபி யோலா விசாரித்தபோது அவ்வீட்டிலிருந்தவர்களில் மூத்

தவள் தவிர மற்றெல்லோருங் கிறீஸ்துவர்களென்று ஆச்
சரியத்துடன் கேட்டு பிரமித்து நின்றாள்

இவ்வீட்டாரிடத்தில் விளங்கிய உத்தம இல்லறப்பயிற்
செய்யக் கண்டது முதல் பபியோலா மனதில் கிறீஸ்துவர்
கள் பேரிலிருந்த பகையும் அரோசகமும் சற்றே தணிந்
தது. ஆனால் இந்தச் சமயத்தில் அவள் கருத்துங் கவலை
யுஞ் சிபஸ்தியானா எப்படியாவது காப்பாற்றவேண்டுமென்
பதில் சார்ந்திருந்ததால், அவளைக் கம்பானியாவின் கிராம
த்துக்குத் தூக்கிப் போய் அங்கே வேதத்தைப் பற்றித்
தான் அறிய விரும்பிய விஷயங்களை அவரிடத்தில் சாவகா
சமாய்க் கேட்கலாமென்று எண்ணியிருந்தாள். ஆனால்
அதற்கு ஓர் பெரிய விக்கினம் நடுவில் மலைபோல் வளர்ந்
தது.

இரணவீரகூரன் சிபஸ்தியார், வேதசாட்சியின் கொ
டிய ஆக்கினைகளை யெல்லாம் அனுபவித்து, மோகூத்துக்
குப் போவது இதோ அதோ ஆயிற்றென்று ஆவலோடு
காத்துக் கொண்டிருந்த பின்பு, திரும்பவும் இந்த நிர்ப்பாக்
கிய நிறைந்த கண்ணீர்க் கணவாயில் இருக்கும்படி நேரிட்
டதேயென்று நினைக்கும்பேரது அவர் பட்ட துக்கம் இவ்
வளவென்று யாரால் கணிக்கக்கூடும்? அடர்ந்த இராவின்
இருளில், பெருங்காற்றும் புசலும் அடிக்க ஆற்றிலுள்ள
தண்ணீர் அலைகள் போலெழுந்து இருகனாயிலும் மோத,
ஒருவன் படகிலேறி அக்கரைக்குப்போகும்படி வெகு பிர
யாசையுடன் தண்டு வலித்து படகைச் செலுத்தி, பெருஞ்
சுழலுக்குள் அகப்பட்டு அமிழ்ந்திப் போவதாயிருந்தும்
அதற்கெல்லாம் தப்பித்துப் போய், கடைசியில் விடிந்த
பின் பார்க்கும்போது, தான் முன்னிருந்த இக்கனாயி
லேயே இருப்பதாகக் கண்டால் அவன் பமிந்துக்கமுஞ்

சலிப்பும், எத்தன்மைத்தாயிருக்கும்? அப்போஸ்தலரான அர்ச். சின்னப்பர் வானத்தின் மூன்றாம் மண்டலமட்டும் போய் அங்கிருந்து மனுஷர் கண்பார்க்காததும், செவிகேளாததும், இருதயம் உணராததுமான நித்தியானந்த மோட்ச பாக்கியம் இத்தன்மைத் தென்று பரவச நிலையினின்று அறிந்த பின்பு, திருமபவும் இந்தப் பரதேசமாகிற பூமிக்கு எப்படி வந்தாரோ, அப்படியே சிபஸ்தியாரும் வந்து, தமது சகோதரர் மத்தியில இனனமிருக்கும்படி சர்வேசுரன் சித்தமானதால், முறைப்பாடின்றி தேவ சித்தத்தை ஆராதித்து, சர்வேசுரன் குறித்தநாளில் தாம் வேதசாட்சியாய்ச் சாகும பாக்கியந்தப்பாமல் வருமென்று நம்பியிருந்தாரா. இதிலே அந்த இடத்தைவிட்டு தப்பித்து ஒளிந்து கொள்ளுமபடியாய் மற்றவாகள் என்னு சொன்னாலும் அவர் கேளாமல் அவர்களுக்குச் சொல்வார :

“ வேத விரோதிகளை எதிர்த்து அவர்கள் செய்வது அக்கிரமமென்று அவர்கள் முகத்துக்கு முன்னே துணிவோடு சொல்லும்படியான சுதந்தரம் எனக்கு இப்போ இருக்கின்றது. கால ஊனறி நிற்க எனக்குப் பிலன் வருமுதல் நாளிலே நான் அப்படியே செய்வேன. அந்தநாள் கீக்கிரம் வரும்படி என் காயங்களை நனறாய்க் கட்டி குணம் வருமபடி ஜாக்கிரதை செய்யுங்கள்.”

உக-ம் அதிகாரம்.

வேதசாட்சியின் வெற்றி முடி.

அபிரர் கோர்வீனனுக்குப் பூபியோலாவை மணம் புரிய வேண்டுமென்பனஞ் சம்பாதிக்கும் வகை சொல்லித்

தந்தபோது, புல்வியன் ஏதோ படு கொலையொன்று செய்ய உத்தேசித்திருப்பதாகச் சொன்னான் அல்லவா? அதின் மர்மம் இதுதான் : புல்வியன், அக்நேசி கிறீஸ்துவனென்று செசீலி வாயால் அறிந்த பிற்பாடு, இனி அவள் தன்னைக் கல்யாணஞ் செய்யும்படி பயம் உறுத்திக் கேட்கலாம் என்றும், அப்படி அவள் சம்மதியாப் பட்சத்தில் அவள் கிறீஸ்துவனென்று காட்டிக் கொடுத்து அவள் சொத்தை அபகரித்துக்கொள்ளலாமென்றும் உறுதியாய் எண்ணியிருந்தான்.

அக்நேசியுடன் அந்தரங்கத்தில் இவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கலந்து பேச ஏற்ற சந்தர்ப்பம் நேரிடாததால் அவளுக்கு ஒரு சீட்டெழுதி அதில அவள் பேரில் தனக்குள்ள பெருங் காதலை வெளிப்படுத்தி, எப்படியாகிலுந் தன் வேண்டுகோளை கையேற்று இஷ்டபூர்த்தி செய்யவேண்டுமென்றும், அப்படிச் செய்ய அவளுக்கு மனமில்லாவிடில் தான் கொடுமையான ஓர் உபாயம் பிரயோகிக்க நேரிடுமென்றுஞ் சொன்னான்.

இவன் அனுப்பிய சீட்டுக்குப் பதில் அக்நேசி எழுதி, அதிலே தான் அவனை ஒருபோதுங் கல்யாணம் பண்ணக் கூடாதென்றுந், தன் இருதயத்தின் சிநேகம் முழுவதையுந் தன் சிருஷ்டிகருக்குக் கொடுத்திருப்பதால், அவரை அன்றி வேறு எந்த சிருஷ்டியையுஞ் சிநேகிக்கமாட்டான் என்றுந் தெளிவாய் அவனுக்குச் சொன்னான். இதைப் புல்வியன் அறிந்ததும் இனித் தனக்கு ஒரோ வழி மாத்திரம் உண்டென்று நினைத்து அதை யுத்தி யோசனையோடு சமர்த்தாய் செய்து முடிக்க வேண்டிய ஏதுக்களைத் தேடினான். இவ்விஷயத்தைப் பற்றித்தான் அபிரா கோர்வீனனோடு அந்த 'இராத்திரியில் பேசினான்.

பபியோலா, சிபஸ்தியார் தப்பித்து ஒளிந்து கொள்ளும்படி தானும் மற்றவர்களுக்குச் சொன்னதெல்லாங் கேட்கவில்லை என்று அறிந்து, மாக்கீமியனிடம் போய் அவருக்காக மன்னிப்பு பெறும்படியாய் தானே முயலத் துணிந்தான். மனிதன் மனதில் பகையும் பழியும் ஒருவிசை குடி ஏறின பின் அவைகள் எவ்வளவு பிலமாய் கோட்டை கட்டி உள்ளிருக்குமென்று பபியோலாவுக்குத் தெரியாததால், இக்கொடிய அரசன் தன் பகையைத் தீர்க்க அரியாயமாய் சிபஸ்தியாரைக் கொல்லும்படி சொன்னபின், அவர் தேவாதீனமாய்த் தப்பினதால், திரும்பவும் அவரைக் கொல்லக் கற்பிக்கமாட்டான் என்றும், அவருக்காகத் தான் போய் கண்ணீர் சிந்தி அழுது கெஞ்சிக் கேட்டால் கல் நெஞ்சங் கரைந்து இளகு மென்றும் மனப்பால் குடித்திருந்தான். இதற்காக இராயனுக்கு ஒரு விண்ணப்பம் ஏழுதிதனக்குத் தயவு செய்து பேட்டி கொடுக்கும்படி பிரார்த்தித்தபின் அயனுக்குத் தட்சணையாக வெகு விலை உயர்ந்த முத்துப் பதித்த தங்க மோதிரம் ஒன்று தன் தந்தை பெயரால் அனுப்பினான். மாக்கீமியன் மோதிரத்தை வாங்கிக் கொண்டு, தான் அந்த மாசம் இருபதாம் தேதியில் அரண்மனையை விட்டிறங்கிக் கோவிலுக்குப் போகும்போது, விண்ணப்பங்கள் கொண்டு வழியில் நிற்குஞ் சாமானிய ஜனங்களோடு பபியோலாவும் வந்து காத்திருக்கும்படி சொல்லி அனுப்பினான். இந்த மறுமொழி பபியோலாவுக்குத் திர்ப்திகரமாய் இராவிடினுந் தன்னால் கூடிய யாவுஞ் செய்து பார்க்கலாமென்று துணிந்து குறித்த நாளில கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் இவளும் இரீஜ பேட்டிக்குக் காத்திருந்தான்.

அன்று விண்ணப்பங் கொண்டு வந்தவர்கள் பலபேர்கள். தாய்மார்களும், விதவைகளும், பிள்ளைகளும், சகோதரர் சகோதரிகளும், தங்கள் உயிருக்கு உயிராய் இருக்கிற வர்சுள் அநியாயமாய்ப் பிடிபட்டு, சிலர் சிறைக் கூடங்களிலுஞ், சிலர் கடலில் தண்டு வலிப்பதிலுஞ், சிலர் சுரங்கங்கள் வெட்டுவதிலும், அடிமைகளைப் போல கடின வேலை செய்து அவஸ்தைப்படுவதின் நிமித்தம் அவர்களுக்காக மன்னிப்புத் தயவுங் கேட்க பெருங் கூட்டமாய் வந்திருந்தார்கள். நிர்ப்பாக்கிய திசையில் இருந்த இத்தனை பேர்களைக் கண்டவுடனே பபியோலாவின் இடமிருந்த சொற்பநம்பிக்கையும் அறவே நீங்கினது. கொடிப அரசன் படியில் இருந்து கீழே இறங்கி வருகையில், பரிதாப நிலையில் இருந்த இந்த ஜனங்கள் தங்கள் விண்ணப்பத்தை அவனுக்கு நீட்டும்போது, இக்கல்நெஞ்சன் அவைகளை வாங்கிப் பார்த்தும் பாராததுமாய்க் கிழித்தெறிவான். ஒரோர் இடத்தில் மாத்திரம் தன் பின் வந்த காரிய தரிசிக்கு அவைகளைக் காட்டுவான். இவ்விதஞ் செய்து கொண்டு பபியோலா நின்ற இடத்துக்குச் சமீபத்தில் வந்தான். அவனுடைய கை விரல் ஒன்றில் பபியோலா அனுப்பிய கணை ஆழி மின்னித் துலங்கினது. இப்பெண்மணியின் மனம் பதைத்துத் துடிக்க, அவள் பயந்து நடுங்கி, என்ன சொல்வானோ, ஏதுசெய்வானோ, என்று கலங்கி நின்றாள். இவள் அருகில் நின்ற ஒரு ஏழைப் பெண் கொடுத்த சீட்டை மாக்கீமியன் வாங்கும்படி தன் கையை நீட்டும்போது, யாரோ ஒருவன் தன் பெயரைச் சொல்லி மரியாதையின் மிக் கூப்பிடுஞ் சப்தங் கேட்டு இங்கும் அங்குஞ் சுற்றிப் பார்த்தான். பபியோலா புது யாருடைய குரல் சப்தமென்று அறிந்ததால் வீட்டின் மேன் மாடியைப் பார்த்தான்.

அவளுக்கு எதிரே உயர்ந்து எழும்பிய வீட்டின் மேன்மையில் திறந்திருந்த ஓர் அறை இருந்தது. அதன் சுவர்கள் தூய வெண்மையான சலவைக் கற்களால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த அறைக்கு முன்னே இருந்த சூளரவாயிலில் தேவ லோக ரூபம் போன்ற ஓர் காட்சி தோன்றினது. முகம் இரத்தப் பசையின்றி வெளுத்து நிற்க, உடல் மெலிந்து வாடியிருக்க, சரீரத்தின் பல இடங்களில் காயமும இரத்தக் கறையுந் தோன்ற, கடுங் கோபங் கண்களில் மின்ன, இவ்வித உருவோடு அங்கு சிபஸ்தியார் வந்து நின்றார்.

இராஜன் அரண்மனையில் இருந்து வெளியே வரும் போது சப்தித்த வாத்திய தொனியை சிபஸ்தியாரா கேட்டவுடனே, வெகு பிரயாசையோடு எழுந்து 'அவன் வரும்பாதைக்கு எதிரே வந்து, அவன் கிட்ட வந்ததும் தெளிந்த குரலோடு "மாக்கீமியா" என்று கூப்பிட்டாரா.

அரசன் அவர் நின்ற பக்கமாய், கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்க பார்த்தது, சொல்வான்:

“யாரடா நீ, உன் இராஜன் பெயரை மரியாதை இன்றி இப்படி சொல்லத் துணிந்தவன்?”

“கொடுங்கோலா! கேள். தேவகோபாக்கிளையுஞ் சாபமும் பழியும் உன் தலைமேல் விழப்போகின்றது. இந்தப் பட்டணத்தில் சர்வேசுரனுடைய ஊழியர்களின் இரத்தத்தைப் பயமின்றி நீ சிந்தினாய். அவாகளுடைய சரீரத்தை ஆற்றிலுங் குப்பை மேட்டிலும் நீ எறிந்தாய். சர்வேசுரனுடைய பரிசுத்த ஆலயங்களை நீ இடித்துத் தகர்த்தாய். தேவ பனி பீடத்தை நீ அழித்தாய். கோவில் திரவியத்தை நீ அபகரித்தாய். இந்த அக்கிரமங்களுக்காகவும்,*

இன்னம் நீ செய்த அநியாயங் கொடுமை அவலட்சண தூர்க்கந்த முதலிய பழி பாவங்களுக்காகவுஞ் சர்வ வல்லபரான சர்வேசுரன் உனக்குத் தீர்ப்பு விதிப்பார். அவருடைய நீதியின் கோபம் உன் தலை மேல் இடிபோல் விழப்போகின்றது. நீ நிர்ப்பாக்கியனாய் சாவாய். உனக்குப்பின், சர்வேசுரன் தமக்கு மிக மனராஞ்சிதமுள்ள மகா இராஜன் ஒருவரை அனுப்புவார். உன் பெயரை உலக முழுதும் பகைத்து பழிக்கும். உலகத்தில் நீ உயிரோடு இருக்குமட்டும் உன்னை எல்லாருஞ் சபிப்பார்கள். துஷ்டா! இதோ, ஏற்ற சமயம் இருக்கும்போதே நீ செய்த அக்கிரமங்களுக்கு மனஸ்தாபப் படு. நீ பகைத்து பழிக்குஞ், சிலுவையில் அறையுண்டு மரித்த சேசநாதர்சுவாமி பேரால் சர்வேசுரனிடம் மன்னிப்புக் கேள். அப்போத்தான் நீ தப்பிப்பாய்.”

சிபஸ்தியார் இவ்வாக்கியங்களைச் சொல்லி முடிக்குமட்டும், எங்கும் நிகழ்தமாயிருக்க எல்லாருங் கவனமாய் உற்றுக்கேட்டார்கள். மாக்கீமியன் அச்சாதிக்யமுடன், அசையாமலும், பார்த்த கண் நிமையாமலும், பிரமை பிடித்தவன் போலிருக்க, தன் முன் நின்றவர் சிபஸ்தியார் என்று அறிந்ததால் அவர் தேவலோகத்திலிருந்து தன்னைச் சபிக்கும்படி வந்தவரோவென்று அஞ்சினான். ஆனால் சற்று நேரத்தில் சித்தப் பிரமை நீங்க பொங்கிய வெகுளியோடு சேவகனைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வான் :

“அடா சேவகா ந தட்சணமே அங்கே போய் அதோ நிற்பவனை நமது சமூகமுன் இழுத்து வா.

“ஓ! அபாக்யா! ஏங்கே அந்தப் பூயல்? சற்று நேரத்துக்கு முன் இங்கு நின்றவன் எங்கே போய் விட்டான்?”

அங்கு நின்ற அபாக்யன் சிபஸ்தியாபைப் பார்த்தவுடனே தன் விடுதிக்குச் சடுதியில் ஓடிப்போனான்.

“ஓ! ஓ! அந்தப் பயல் ஓடியா போய்விட்டான்? அடே பார் அங்கே நிற்பவன்? வாடா தடியா. உன் பெயர் என்னடா?”

கோர்வீனன் பயந்து நடுங்கி தன் முதுகைத் தடவிக்கொண்டு இராஜ மகத்துவ முன் வந்தான்.

“அடே, நீ ஓட்டமாய் ஓடிப்போய் அபாக்யனைத் தாமதமின்றி உடனே கையோடு கூட்டிவா. காலேத் தூக்கி நடடா, பொதிமாதே.”

கோர்வீனன் அச்சத்தோடு நாமீதிய வில்வீரர் இருந்த தெருவுக்குப் போனான். அபாக்யன் தன் விடுதிக்குச் சென்றதும் தன் சேவகருக்குச் சங்கதியை அறிவிக்க, அவர்கள் எல்லாருந் தங்கள் உயிரைக் காப்பாற்ற ஓர் உபாயத் தேடினார்கள். அங்கு இருந்த நூறு வில் போர்வீரரும் விசாலமர்ன ஒரு சாலைக்குள் போய் அதில் ஒரோயொரு கதவு மாத்திரம் திறந்துவிட்டு, வில்லும் அம்புங் கையில் எடுத்து, திறந்திருந்த கதவுக்கு நேராய் குறி பார்த்து, இரண்டு வரிசையாய் நின்றார்கள். அபாக்யனும் ஜூபலாவும் இவ்வரிசையின் தலைப்பில் இருந்தார்கள்.

இவர்கள் இவ்வித பந்தோபஸ்தோடு நிற்கையில் கோர்வீனன் வந்து வெளியே நின்று வாய் குளறி, உடல் நடுங்கிச் சொல்லான்: “அபாக்யா நமது தேவேந்திர இராஜன் உன்னைத் தட்சணமே கூப்பிடுகிறார் ”

“நீ போய் அடிசனிடும் என் பெயரால் இவ்விதஞ் சொல்: நாங்கள் செய்த தப்பிதங்களையெல்லாம் மகா

இராஜா பொறுத்துக்கொண்டார் என்பதின் அறிஞறியாய் ஓர் அடையாளம் அனுப்பாவிடில் யார் இந்த வீட்டுக்குள் கால் வைப்பானோ அவனை எங்கள் அம்புகளுக்கு இலக் காப் வைத்துக் குறி பார்ப்போம்.”

இவ்வார்த்தைகளை மாக்கீமியன் கேட்டபோது குலுங்க குலுங்கச் சிரித்துச் சொல்வான்: “அந்த வில்போர் வீரர் என் படை அணியின் முக்கிய பாகம் என்பதால் அவர்கள் இவ்விதங் காவங்கொண்டு பேசுகிறார்கள். கலகக்காரர் எவனாயும் இவர்கள் உதவியின்றி அடக்குவது அசாத்தியம். நல்லது இருக்கட்டும். அடே வா, இந்த மோதிரத்தைக் கொண்டு போய் அபாக்யனுடைய மனைவிக்கு நமது டேரால் கொடு.”

இப்படியே மாக்கீமியன் தன் விரலில் இருந்த பபியோலாவின் மோதிரத்தைக் கொடுத்து அனுப்பினான். கோர்வீனன் அதைக் கொண்டுபோய் கொடுத்தவுடனே விலவின் நாணிகள் தளாந்துபோக, அபாக்யன் இராஜ சமுகமுன் வந்து சொல்வான்:

“இராஜேந்திரனே! நீங்கள் எங்களுக்குக் கொடுத்த கட்டளையில் சிபஸ்தியானுடைய தேகத்தில் உயிர் நிலையான இடத்தைத் தவிர மற்ற இடங்களில் மாத்திரம் அம்பு எய்யும்படி கற்பித்ததால், அவன் சாகாதே போனால் அது எங்கள் தப்பிதமல்ல.”

“போனது போகட்டும். இந்த விசை என் கண் முன்னே அவனைக் கொல்லுங்கள். அடா பயல்களா! நீங்கள் இருவரும் அந்தத் தடி எடுத்துப் போய் இரத்தங் கீழே சிதறுதபடி, ஒரே அடியில் அவன் தலையை உடைத்துக் கொண்டு போடுங்கள்.”

இதைச் சொன்னபின் தன் சமீபத்தில் விண்ணப்பத் தைக் கையில் ஏந்திக் காத்திருந்த பபியோலாவைக் கண்டு, அம்மா உனக்கு என்னவேணும், என்று கேட்க, பபியோலா தன் கண்முன் நடந்த படுகொலையைக் கண்டு மயங்கிச் சோம்பி, மகா இராஜா, என் விண்ணப்பம் இனி வீண், என்று சொன்னாள்.

ஏன் வீண் என்று அரசன் அவள் கொடுத்த சீட்டைப் பார்க்கவே, அவன் இரு விழிகள் அக்கினியைக் கக்க, கேட்பான் :

“இதென்ன காரியம்? சிபஸ்தியான் உயிரோடு இருந்தது உனக்குத் தெரியுமா? நீயுங் கிறீஸ்துவனா?”

பபியோலா தான் கிறீஸ்துவன் அல்லவென்று சொல்லும்போது ஏன் அவன் நாக்கு மேலவாயோடு ஒட்டிக் கொண்டது?

ஆ! பபியோலா! சிறந்த நற்குண செல்வ மாதே! இன்னம் நீ கிறீஸ்துவன் அல்லவா? அஞ்சேல, அஞ்சேல். அந்தப் பாக்கியமான நாள் சமீபத்தில இருக்கின்றது.

பபியோலா அரசனிடஞ் செலவு பெற்றுக்கொண்டு மனதில் துக்கமுங் கண்ணில் தண்ணீரும் பொங்க வீட்டுக்குத் திரும்பினாள்.

சிபஸ்தியானாக் கொல்லும்படிபோன கொடிய துஷ்டன் தன் கையிலிருந்த பெருந்தடியால் அவர் தலையை உடைத்து நொறுக்கினான்.

இவ்விதம் சிபஸ்தியாந்தாம் மகிா ஆசை ஆவலோடு தேடிய வேதசாட்சியின் வெற்றிமுடி பெற்று மோட்சா

னந்த நித்திய பாக்கியம் அனுபவிக்கப் போனார். ஆனால் அவர் அடைந்த மரணம் உலகத்தார் கண் முன் எவ்வளவு ஈனமானது ! இராயன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது, யாதோர் ஆசார உபசாரமின்றி, பெருந்துரோகியைப்போல் தடியால் அடியுண்டு சாவது மகா இழிவானதாய்த் தோன்றினாலுஞ் சேசநாதா சுவாமிக்காக இவ்விதஞ் சாவது அதி உன்னத மேன்மையுள்ளதாய் மோட்சத்தில் மதிக்கப்படுமெ.

கொடுங்கோலன் சிபஸ்தியாருடைய சரீரத்தை கிறீஸ்துவர்கள் எடுக்காதபடி அதிலே வெகு பாரங் கட்டி அசுத்தங்கள் வந்து விழும் ஓர் பெருங் கிடங்கில் எறியும்படி கற்பித்தான். அப்படியே செய்தார்கள். ஆனால் அன்றிரரவில் சிபஸ்தியா பரிசுத்த பதிவிரதை லுசீனாளுக்குத் தரிசனமாகி தமது சரீரம் இருக்கும் இடத்தை அவளுக்குக் காட்டினா. அவள் அதை அந்த இராத்திரியே எடுத்து தக்க இடத்தில் க்ஷேமித்தபின், பிற்காலத்தில் சிபஸ்தியார் பேரால பிரமாண்டமான சிறந்த ஆலயங்கட்டி அதில் அவருக்கு ஸ்தோத்திர வணக்கமும் திருநாள் உற்சவமுஞ் செய்யது வருகிறார்கள்.

அர்ச். சிபஸ்தியாருடைய ஸ்துதிவணக்கம் நமது தேசத்திலும் எங்கும் பிரபலமாயிருப்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். ஷிஷ்பேதி, கொள்ளைநோய், தொத்துவியாதி, முதலிய கொடும் பிணிகள், பரம்புங்காலங்களில், கிறீஸ்துவர்களும் இதர மதஸ்தர்களும் எல்லாருஞ் சேர்ந்து அர்ச். சிபஸ்தியாபிரார்த்தித்துமன்றும்போது அவர்கள் ஜெபம் அநுகூலம் பெறுவதை நாம் அநேக முறை பார்த்திருக்கின்றோம்.

அர்ச். சிபஸ்தியாருக்கு ஸ்தோத்திர பாசரம்.

1. சத்திய மறைஉண்மைக்காய் சாவது சிறேகங் காட்டும்
உத்தம முறையாமென்றுன் உயிரதைப் பவியாய் ஈந்து
நித்திய மோட்சானந்த பாக்கியம் நிறைந்துவாழும்
பத்தராஞ் சிபஸ்தியாருன் பதமலா ஸதுதித்தோம் வாழி.
2. பேய் அரசாட்சிசெய்து பெரும் பழி செலுத்தித் தன்னைத்
தியர்கள் வணங்க ஏய்த்து நீ நரகதனில் சேர்க்க
ஆய பல்மதங்கள் தோற்றி ஆளு விர்நாட்டைப் பாராய்
நேயராஞ் சிபஸ்தியாரோ நேர்வழி இவர்க்குக்காட்டாய்.
3. துன்பமும் பிணியுநகோர தொத்துநோய் பேதி வாந்தி
என்பதும் பலவுநகூடி எனகளை வருத்தும்போது
அன்புள்ள தந்தையாம் நீ அருள்வழி நோக்கிப் பாராய்
உன் பெயர் கூவிச் சொல்வோர்க் குரியபல் உதவிசெய்வாய்.

உஉ-ம். அதிகாரம்.

சிறைக்கூடத்தின் அலங்காரம்.

சிபஸ்தியார் கொடியர் கையால் அடிபட்டிறந்த பின்பு,
பபியோலா இரோனே அம்மாள் வீட்டுக்குப் போனாள். அவ்
வீட்டார் வெகு துக்கமாயிருந்தாலும் அவர்களுடைய துக்
கத்துக்குத் தன் மனதிலிருந்த துக்கத்துக்கும் வெகு பார
தூர வித்தியாசம் இருப்பதாகக் கண்டாள். அவர்களு
டைய துக்கம் நம்பிக்கையோடுஞ் சந்தேஷத்தோடுங்
கூடிய துக்கம். அவர்களைச் சூழ்ந்திருந்த மேகத்தில் சூரி
யனுடைய பிரகாசக் கிரணங்கள் சமயத்துக்குச் சமயம்
பாய்ந்து ஒளி வீசினது. பபியோலாவின் துக்கமோ அட
ர்ந்து நெருங்கிய காச இருள்போல அவளை முழுதுஞ்சுற்றி
மூடிக் கொண்டது. 'கிறீஸ்துவர்களின் வேதத்தைப்பற்றி

சிபஸ்தியாரிடங் கேட்டு அறியலாமென்று அவளுக்கிருந்த ஆசையும் அவர் இறந்தவுடனே நீங்கினது.

கூட்டமெல்லாங் கலைநது போன பின்பு, பபியோலா தன் வீட்டுக்குப்போய் தன் மனதில் நிறைந்த விசனத்தை மறக்கும்படி சில தர்ம சாஸ்திர நூற்களை எடுத்து வாசித்தாள். எதை வாசித்தாலும் அவள் மனதுக்குத் திர்ப்தி ஆவது ஆறுதலாவது வரவில்லை இப்படி இருக்கும்போது வேலைக்காரி கிளோசியா ஒரு சீட்டுக்கொண்டு வந்து எஜமானிக்குக் கொடுத்து, அவளிருந்த பரிதாப கோலத்தைக் கண்டு கிட்டநிற்க பயநது, சற்று அப்பால் ஓர் மூலையில் போய் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

செல்வமாதா சீட்டை வாசித்தவுடனே திடுக்கிட்டு, சித்தந்தமொறி, 'தானிருந்த ரத்னகஜித மஞ்சத்தை விட்டு பரபரப்புடன் எழுந்த, நாலாபக்கமுஞ் சுற்றிப் பார்த்து, தன் அழகிய கூந்தலைச் சிதற விரித்து, தன் இருகைகளால் தலையைத் தாங்கிப் பிடித்து, அவஸ்தைப்படுகிறவளாகத் தோன்றி, பெரு மூச்சுவிட்டபின், கீழே உட்கார்ந்து, பின் எழுந்து நின்று, சீட்டை இருகைகளிலும் எடுத்து திரும்பவும் வாசித்து சுய அறிவு அற்றவள்போல விழித்துப் பார்த்தபின் வேலைக்காரியைக் கூப்பிட்டுக் கேட்பாள் :

“யா இந்தச் சீட்டைக்கொண்டு வந்தது?”

“அம்மா, ஓர் சேவகன்.”

“அவனை உள்ளே வரச்சொல்.”

அவன் வருகிறதாக்குள் பபியோலா தன் மனதைத் தேற்றி, பதற்றமீக்கி, விரிந்த தன் கூந்தலைச் சேர்த்துக் கட்டி முடித்து, சேவகன் வந்த பின் சித்தசமாதானத்துடன் கேட்பாள் :

“ நீ எங்கே இருந்து வருகிறாய்?”

“ அம்மா, நான் துல்லியன் என்ற சிறைக்கூடத்தின் காவற் சேவகன்.”

“ யார இந்தக் கடிதத்தை உன்கையில் கொடுத்தது?”

“ அக்னேசி அமமாள்.”

“ எதின் நிமித்தம் அசகநதர மாது சிறையில் இருக்கிறாள்?”

“ புல்லியன் என்ற ஒருவன் அவள் கிரீஸ்துவனென்று சொன்னதின் பேரில்.”

“ வேறொன்றுக்கு மல்லவா?”

“ அம்மா, இதுதவிர வேறொன்று மில்லை.”

“ அப்படியானால் காரியஞ் சீக்கிரம் முடியும். அக்னேசி கிரீஸ்துவன் அலலவென்று நானே தக்க உருஜு வோடு ஒப்பிக்க வல்லேன. இதோ வருகிறேன் என்று அக்னேசி அமமானுக்குப் போய்ச் சொல. இது உனக்கு இனாம்.”

பபியோலா உடனே ஜாக்கிரதையுடன் தன் மேல்ப் போரையை எடுத்துக்கொண்டு அக்னேசி இருந்த சிறைக் கூடத்துக்குப் போனாள்.

இருவரும் உபசார வார்த்தை சொன்ன பின்பு பபியோலா கேட்பாள் :

“என்ன அக்னேசி, என.செலவப் பாங்கி, விசேஷம் என்ன?”

“ பபியோலா ஜிரண்டு நாழிகைக்கு முந்தான் என்னைப் பிடித்து இங்கே கூட்டி வந்தார்கள்.”

“அந்தப் புல்வியன் அவ்வளவு மூடனா? உன்மேல் இல்லாத பழி சுமத்தி உனைச் சிறையில் அடைக்கும்படி அவன் மடப்புத்தி எங்கே மேயப் போனது? நான் தட்சணமீ அதிகாரியினிடம் போய் இதுவெல்லாங் சுத்த அபத்தமென்று சொல்லப் போகிறேன்.”

“எது சுத்த அபத்தமென்று சொல்லப் போகிறாய்?”

“எதுவா? நீ கிறீஸ்துவன் என்பது.”

“ஆ! பபியோலா! அப்படிச் சொல்லாதே. அம்மா நான் கிறீஸ்துவன். இதுதான் என் பாக்கியம்.”

செல்வமாதா இதைக் கேட்டபோது திடுக்கிட்டுத் திணறவில்லை. மனது கலங்கி பதைத்துத் தடுமாற வில்லை. அறநெறி ஒழுக்கத்தில சாலச் சிறந்து சகல குணதீசயங்களால் விளங்கிய சிபஸ்தியாரோ கிறீஸ்துவனென்று அறிந்த பின்பு, பெண்களுக்கு எல்லாம் நடுநாயகமாய், நிறை பொறை அடக்கம் கற்பு முதலிய சுருண லெட்சணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அக்நேசியுங் கிறீஸ்துவனென்று கேட்டபோது பபியோலா ஆச்சரியப்படவில்லை. இச்சுந்தர மாதின் மாசற்ற நடக்கையுங், கபடற்ற குணமும், பபியோலா கன்றாய் அறிந்திருந்தாள். பெண் பாலாரில் சிறந்த குண பூஷணியும், ஆண் பாலாரில் ஒழுக்கத்திற் சிறந்த புருஷோத்தமனும், ஒரோ தோட்டத்தில் பயிராகி வளர்ந்த அருமையான பூஞ்செடிகளென்று பபியோலா அறிந்த போது அவள் மனதில் எழும்பிய ஆச்சரியங் குறைந்ததே அன்றி பெருகவில்லை.

இதன்பின் பபியோலா அப்பெண்மணி முன் நிற்கையில் ஏதோ ஒரு தேவதூதராகப் புண்ணியன் நிற்பதுபோல் பூஜிதையுறவு அவனைப் பார்த்துக் கேட்பான் :

“அக்நேசி, நீ எவ்வளவு காலமாய் இப்படிச் கிறீஸ்துவன்?”

“ஆ, பபியோலா, நான் பிறந்த நாள் முதல் சத்தியவேதத்தை நான் என் தாயார் ஊட்டிய பாலோடு உண்டு வளர்ந்தேன்.”

“அப்படியானால், நீ ஏன் எனக்கு இது விவரஞ் சொல்லவில்லை?”

“ஏனென்றால் நீ கிறீஸ்துவர்களாகிற எங்களைப் பகைத்துப் பழித்தாய். எங்கள் வேதத்தை நீ படித்துக் கேட்டு அறியாமல, அது ஈனா மதம் என்றும், அதை அனுசரிப்பவர்கள் இழி ஜனமென்றும், மூடொன்றும், ஜாதி கெட்டவர்களென்றும், எவ்வித அக்கிரமங்களையுஞ் செய்யும் பரம துஷ்டர் என்றும் எண்ணினாய். எங்கள் சத்தியவேதம் எதார்த்தத்தில் இன்னதென்று அறிய உனக்கு ஆசையும் இல்லை, மனமும் இல்லை. இவ்வித குணமுள்ளவனுக்கு நான் கிறீஸ்துவனென்று சொல்வதில் பயன் என்ன?”

“அக்நேசி, அப்படிச் சொல்லாதே. சிபஸ்தியாரும் டீயுங் கிறீஸ்துவர்களென்று நான் அறிந்திருந்தால், கிறீஸ்துவர்களையும் அவர்கள் வேதத்தையும் அவ்வளவு பகைத்திருக்கமாட்டேன். உன் நிமித்தம் உனைச் சேர்ந்தவர்களை மிகத்திருப்பேன். பூவோடு கூடிய நாரும் மணம்பெறும் என்பதை நீ கேட்டதில்லையா?”

“பபியோலா இப்போ நீ இவ்விதம் பேசுகிறாய். ஆனால் பொய்யும், வஞ்சனையும், அறைகுறையான அறிவும், மனிதர் மனதை எவ்வளவு மயக்கிக் கெடுத்துப் போடுகின்றதென்று உனக்குத் தெரியாது. ஓ! எத்தனை பேர்

கள் மதியூகிகள், சிறந்த நற்குணமுள்ளவர்கள், கிறீஸ்துவர்களின் வேதம் இன்னதென்று தாங்களே படித்து அறியாமல் பிறர் சொல்வதை நம்புவதால், கிறீஸ்துவர்களையும் அவர்கள் வேதத்தையும் பழித்து நிந்திக்கிறார்கள்.”

“நல்லது, அக்நேசி, நீ இப்படி சிறையில் இருக்கும் போது உன்னுடன் வாக்கு வாதஞ் செய்வது சரியல்ல. புல்வியன் நீ கிறீஸ்துவனென்று சொல்வது போதாது. அவன் அதை உருஜுப் படுத்தவேண்டுமென்று நீ கேட்பாய் அல்லவா?”

“நான் ஏன் கேட்க வேண்டும்? நான் தான் கிறீஸ்துவன் என்று எல்லாருக்கும் பகிரங்கமாய்ச் சொல்லி இருக்கிறேனே. நாளைக் காலமே இ-ளனம் ஒருவிசை அப்படியே சொல்லப்போகிறேன்.”

“ஆ! நாளைக் காலமேயா? அவ்வளவு சீக்கிரத்திலா?”

“ஓ என் செல்வப் பாங்கி! நாளை அதிகாலமே என்னைக் கூட்டிப் போய் விசாரணை செய்து தீர்ப்புப் படிப்பார்கள். ஓ! எவ்வளவு சந்தோஷமான செய்தி!” இதைச் சொன்னபின், அக்நேசி தன் பாங்கியின் இரு கைகளையும் தன் கையில் பிடித்து ஆனந்த பரவச நிலையில் இருப்பவளாய்த் தோன்றி, வானத்தைப் பார்த்து யாழிசை பாடுவது போல் சொல்வாள் :

“ஓ! என் ஆசை இன்று அனுகூலமாய் முடியப்போகின்றது. இதோ என் இருதயபத்தாவாய் நான் தெரிந்தவர் என்னை அழைக்க வருகின்றார். அவர் வதனகமல மலர்ந்து என்னை அன்பாய்ப் பார்க்கிறார்; சுவாமி இதோ நான் வருகிறேன் :

என்னை ஆட்கொண்ட என் னையிர்க்குயிரோ
இனிய என் உயிர்நில் அரச்சே!

பின்னையார் எனக்கு நீ அல்லால் வேறு

பேறுயிர்த் துணையுமே இல்லை ;

உன்னையே தெரிந்தேன் உன் அடி பணிந்து

உய்வது எனக்கிது உயிராம்

இன்னம் நீ அழையாதிருப்பது ஏனே

ஏழைமேல கிருபையுமில்லையோ ?

2. தந்தையும் நீயே தாயும் மற்றெவர் நீ

சர்வ பாக்கியமும் நீ சுவாமி !

விந்தையார் வனப்பு நிறைந்தவன் நீயே !

விருப்பம் மேல் அளிப்பவன் நீயே !

சொந்தம் நீ என்று உன்னினான் அணைந்தேன்

சோபன அழகுள்ள தாதா !

வந்து நீ என்னைப் பாத்தபின் செல்வ

வானிலே சேர்த்திடா தேனோ ?

3. வானவர் மகிழும் ஆனந்தம் நீயே

மதுரமே உன்னினான் பார்த்தேன்,

ஞானமார் தேவதாய் மரி இங்கு

நல்கியே என் அழைக்கின்றாள்

தேனெழுருனது திருமொழியாலே

தேற்றி உன்னிடம் வர அழைப்பாய்

நானும் இப்போது எழுந்து அக்களிப்பாய்

நாடி உன் பதந் தொழுவேனே.

ஐயோ தரிசனம் மறைந்தது. அவர் போய் விட்டார். ஆனால் நாளை அதிகாலமே திரும்பவும் வருவார். அதற்குப்பின் பிரியவே மாட்டோம்.”

அக்நேசியின் ஆனந்தபூரிப்பைப் பார்த்து நின்ற பபியோலா இதன் அர்த்தம்இன்னதென்று அறியாதிருந்தாலும் இதில் ஏதோ மகாஉன்னதமானது ஒன்றிருக்க வேண்டும் என்று மனதில் உணர்ந்தாள். அக்நேசி அவளை அனுப

பும்போது மறுநாள் அதிகாலையில் தன்னைப் பார்க்கவரும் படி கேட்டுக் கொண்டாள்.

சிறையில் இவையெல்லாம் நடக்கும்போது நகர் அதி காரியின் வீட்டில் தகப்பனும் மகனுங் கூடி வெகு ஆலோ சனைபண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதன் மர்மம் இன் னதென்றறிவது நலமாயிருக்கும்.

தேர்த்துல்லியன் தன் மகனுக்குச் சொல்வான் :

“மகனே, அந்த மாயினி உனக்குச் சொல்லிக் கொடுத்த உபாயம் பவிக்கும்போல எனக்குத் தோன்றுகிறது. நான் பலகால அனுபோகத்தில், பாரத்தறிந்ததில் பணத் தால் கூடாதது ஒன்றுமில்லை யென்பது என் துணிபு.”

“அப்பா, இதில் ஒரு விசேஷம் இருக்கிறது. பபி யோலாவை மணங் கேட்கப் போனவர்கள் எல்லாரும் அவள் பணத்தை யுத்தேசித்துத் தான் போனார்கள்.”

“நீயும் அவர்களுக்குள் ஒருவன் அல்லவா?”

“அப்பா, எனக்கு அக்னேசியின் சொத்தெல்லாம் வரும் பட்சத்தில் எனக்கும் அவர்களுக்கும் வெகு தூர வித்தியாசம் இருக்கும்.”

“கோர்வீனா, நீ எடுத்தது நல்ல உபாயம். அக்னேசியின் சொத்தெல்லாம் நீ பபியோலாவுக்கு முந்திக் கொடுத்த பிற்பாடு, அவள் வெகு தர்ம குணமுள்ள பிரபுகளா னதால், தன் நன்றியைக் காட்ட உன்னைத் தன் கணவனாய் ஏற்றுக்கொள்ள சம்மதிப்பாள். அப்படி ஏற்றுக்கொள்ள பிரியம் இல்லாவிடில், நீ அவளுக்குக் கொடுக்கும் ஆஸ் தியை உனக்கேவிட்டுவிடுவாள்.”

“அப்பா, எவ்வளவு ருழ்ச்சிமுள்ள உபாயம். எந்த வகையிலும் எனக்குப் பணம் வரும். ஆனால் அக்னேசி

சொத்தை அ்பகரிக்கும்படி பபியோலா வழியாய்த்தான் போகவேண்டுமோ? வேறு வழி.கிடையாதா?"

“மகனே, வேறுவழியில்லை. புல்வியன் நடுவில வந்து தனக்குப் பங்கு கேட்பான். ஆனால் இராயன் அவனைப் பகைப்பதால் அவனுக்கு ஒரு காசங் கொடுக்கமாட்டான். நான் போய் அக்நேசியின் சொத்துகளை அவளுக்குக் கிட்டின பந்துவாகிற பபியோலாவுக்குக் கொடுப்பது தான் கிரமம் என்று சொன்னால் நான் சொல்வதைச் சிலவிசை கேட்கலாம்.”

“நீங்கள் சொல்வது யுத்தமாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் அப்பா இதற்கு என்ன நியாயாதாரங் காட்டுவீர்கள்?”

“கேள் மகனே, இந்த இராத்திரியிலே இராஜ கட்டளை ஒன்று தயார் செய்து, நாளை அக்நேசியைக் கொன்றவுடனே, அரசனிடம் போய், உரோமைப் பிரபுவின் மகளான பாலிய சுந்தரியைக் கொன்றதால் ஊரில் பெருங்கலகம் உண்டாகுமென்றும், இதுவெல்லாம் புலவியனால் வந்ததென்றும், இதற்கு ஒருவாறு பரிகாரஞ் செய்யும்படி அக்நேசியின் சொத்துகளை அவளுக்கு நெருங்கின பந்து ப்பியோலாவுக்குக் கொடுப்பதுதான் சுகிர்தமென்றுஞ், சொல்வேன். மாக்கீமியன் இந்த ஞாயத்தைக் கேட்பான்.”

“வெகு நேர்த்தி. இன்று இராத்திரி கவலையின்றி நான் தூங்கப் போவேன். நாளை அனுசூலமானால் அது தான் என் ஜீவிய நாளின் சிறந்த நாளாகும்”

“மகனே, பபியோலாவுடன், நீ மண முடிக்கு முன் அவன் குணமும், வீடிஷுழி, எப்பேர்ப்பட்டதென்று நான் அறியக்கூடுமானால் மெத்த நமைய் இருக்கும்?”

“அப்பா, நீங்கள் ஒன்றுக்குங் கவலைப்படவேண்டாம். பபியோலா உங்களுக்கு யோக்கிய மருமகளாயிருக்கத் தக் கவள்தான்.”

இவ்விதம் அதிகாரி வீட்டில் தகப்பனும் மகனும் பபியோலாவைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், புலவியனும் அவன் கூட்டாளி எவுரோட்டனும் தங்கள் வீட்டுக்குள்ளிருந்து அக்நேசியைப் பற்றி பின் வருமாறு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் :

“என்ன புல்வியா? காயா, பழமா? அவள் உன்கைக்குள்ளே மாட்டிக் கொண்டாளா?”

“அவள் சிவறயில் மாட்டிக் கொண்டாள். இது நிஜம். ஆனால் அவள் மனம் முன்போலவே பிடிவாதமாயிருக்கிறது.”

“அதை நீ கவனியாதே. மனம் முரண்கொண்டால் வினைவைத்து அடக்கலாம். வினைக்காலம் வருங்காலம், மனைவழியுந் தெரியாது என்ற பழமொழியை நீ கேட்டதிலையா? அதிருக்கட்டுமே. அவளை நீ எமலோகத்துக்கு அனுப்பினபின்பு அவள் சொத்து உனக்கு வருமென்பது நிச்சயமா?”

“நிச்சயமென்று சொல்லக்கூடாது. மாக்கீமியன் வெகு முரடன். அவன் மனம் பாசிபோல் நிலையின்றி தளம்பி அல்லியும், எனக்குக் கொடுப்பானே அல்லது தன் வாயிலே எல்லாம் போட்டுக் கொள்வானே யார் சொல்வத்தாம்?”

“உனக்கு ஒரு காகம் ஊராதேபோனால் நீ என்ன செய்வாய்?”

“அதை நினைத்தால் என் ஊரல்கூலை வேகின்றது. அப்படி வரமாட்டாது. இதற்காக நான் எவ்வளவு அக்கிர

மங்கள் செய்தேன். எத்தனை பொய் பித்தலாட்டஞ் சொன்னேன். இதுவெல்லாம் வீணுப்போகுமா?”

“அது இருக்கட்டும். கைக்கெட்டினது வாய்க்கெட்டாததை நீ கேட்டதில்லையா? உனக்கு ஒரு காகம் வரவில்லையென்று வைத்துக் கொள்ளுவோம். அப்போ நீ என்ன செய்வாய்?”

“அப்படியானால் எனக்கு இனிப் பிழைக்க இங்கே வகையிராது. இதைவிட்டு ஒடிப் போகவேண்டும்.”

“ஆனால் இந்த இபிராம என்ற யூதவர்த்தகனிடம் பெரியதொகை கடன் வாங்கியிருக்கிறாயல்லவா?”

“ஆமா, அக்நேசி சொத்து எனக்கு வருமென்ற நம்பிக்கையின் பேரில் இருபதினாயிரம் ரூபாய் மட்டுங் கடன் வாங்கினேன்.”

“நீ கடனை உத்தரியாமல் ஒடிப்போக அவன் விட்டு விடுவானா?”

“நான் ஒடிப்போவதை அவன் அறிந்தால் விடமாட்டான். அதிலே இரண்டாம் பேருக்குச் சொல்லாமல் இரகசியமாய் ஒடிப்போவேன்.”

“பூவ்வியா, நானிருக்கும்பட்டும் பயப்படாதே. நாளை யத்தினம் உனக்கு முடிவு கட்டு நாள். அதிலே நீ உயிரோடிருப்பதும் உயிரை மடிப்பதுந் தெரியவரும். நல்லது போ. துணிந்து எதையுஞ் செய். துணிந்தவனுக்குத் துக்கமுமில்லை வெட்கமுமில்லை.”

உடம் அதிகாரம்.

அக்நேசியின் ஜனன நான்.

புல்லியன் அன்று இரா முழுதுங் கண்ணில் தூக்கமின்றி, நெஞ்சம் பதறி, வாய் குளறி, உடம்பெல்லாம் தணலாய் எரிய, படுத்துப் புரண்ட பின்பு, அதிகாலமே எழுந்து வெளியே போய் குளிர்த் த காற்றில் உலாவலாமென்று புறப்பட்டான். யாதொரு விசேஷ கருத்தின்றி நடந்தவன் அகஸ்மாத்தாய் துல்லியன் என்ற சிறைக்கூடத்தின் பக்கமாய் வந்தான். வந்தவன் மனதில், அதில் அடைபட்டிருந்த அக்நேசியின் நினைப்பு வந்தது. பண ஆசையும், மனக்குத்தும், பழியும் பகையும், அவன் நெஞ்சில் புசல்போல் எழும்பி அவனைக் கலக்கின. “இந்தச் சிறுமியால் நான் அவமானம் அடைந்து பழி தாங்கவோ இந்தப் பாழும் உடம்பு எடுத்தேன்? ஆனால் ஐயோ பாவம்! என் பழியைத் தீர்க்க இந்தப் பாலிய சுந்தரி உயிலா மாய்ப்பது கொடுமை, கொடுமை! அவள் உயிரை இரட்சிக்க இன்னம் ஒரு விசை முயன்று பார்க்கலாம்.”

இவ்வித யோசனையோடு சிறைக்கூடத்தின் காவற்காரனுக்கு நல்ல வார்த்தை சொல்லி உள்ளே பிரவேசித்தான். அக்நேசி இவனைக் கண்டவுடன் பயப்படவில்லை, பைரியைக் கண்ட பறவை போல் பதுங்கவில்லை, அச்சம் பயமின்றி, சாது அமரிக்கையுடன் இவனுக்கு எதிரே நின்றும் சொல்வான் :

“புல்லியா, கேள், நான் சாகுமுன் இன்னஞ் சில நாழிகை மாத்திரமிருக்கின்றன. அதினால் சமாதான அமரிக்கையுடன் இருக்கவேண்டும்; என்னை வீணில் அலட்ட வராதே.”

“அம்மா, உங்களை நான் அலட்டும்படி வரவில்லை. உங்கள் ஆயுஸ் நாள் நெடுங்காலம் நீடித்திருக்கச் செய்வதே என் ஆசை.”

“புல்வியா, என்னை நீ சாவுக்கு அளித்த பின்பு இவ்விதம் நீ பேசுவது என்னை நகைப்பதுக்குச் சமானம்.”

“ஓ செல்வமாதே ! அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். நீங்கள் சாவதும் உயிரோடிருப்பதும் உங்கள் கையிலே இருக்கின்றது. ஏன் வீண் பிடிவாதம் ? நான் உங்களிடங்கேட்ட விஷயத்திற்குச் சமமதித்தால் சாகமாட்டீர்கள். இதுதான் கடைசிவிசை உங்கள் சம்மதங் கேட்கவந்திருக்கிறேன்.”

“நான் கிறீஸ்துவனென்று உனக்கு முந்தியே சொல்லவில்லையா ? என் வேதத்தை மறுப்பதைப் பார்க்கிலும் ஆயிரம் விசை கூடுமானால் என் உயிரைக் கொடுப்பேன்.”

“ஆனால் அக்னேசி, உங்கள் வேதத்தை விடுவது அவசியமில்லை. இதோ சிறையின் கதவு திறந்திருக்கிறது. என்னோடு கூட வாருங்கள். இராயன் கட்டளை இருக்கட்டும். நீங்கள் இஷ்டம்போல் கிறீஸ்துவர்களாயிருக்கலாம். நாம இருவரும் சுகமே வாழலாம்.”

“புல்வியா, என் தவ்விய இரட்சகராகிற சேசுராதர் சுவாமிக்கு நான் சொந்தமானவள் என்றும் அவர் ஒருவரையே என் முழு இருதயத்தோடு சிநேகிக்கும்படி வாக்குக்கொடுத்திருக்கிறேன் என்றும் உனக்கு நான் தெளிவாய்ச் சொல்லவில்லையா?”

புலவியனுக்குப் பகையுங் கோபமும் பொங்கச் சொல்வான் :

“ஓ புத்தியில்லாத பேதைப் பெண்ணே ! நல்லது, நல்லது. நீ உனது சிறந்த ஆபரணமாக, உன் உயிரினும்”

அதிகமாய் மதிக்கும் அந்தப் பொக்ஷம்' என்னமாய்ப் போகுமென்று பார்க்கலாம்.”

“நான் ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டேன். என் உயிரினும் அதிகமாய் மதிக்கும் என் கற்பைப் பழுதின்றி காப்பாற்ற ஒரு தேவ தூதன் எப்போதும் என் அருகில் காவலாய் நிற்கின்றார். என் சரீரம் அசுத்தப்படாதபடி அவர்தற்காப்பார். நல்லது போதும் போ. வீண் வார்த்தை வளர்க்காதே.”

புல்வியன், தன்னை ஒரு சிறு பெண் இவ்விதமாய் அடக்கித் துறத்துவதைக் கண்டு, வெட்கமுங் கோபமும் மனதில் நிறைந்து பொங்க, பதறி உதறி வாய் வழியாய் துரையைக் கக்கி, பேய் ஆவேசங் கொண்டவன் போல் சொல்வான் :

“ஆஹா ! இவ்வளவு ஆணுவமா ! நான் சொல்வதை நீ கேட்க மாட்டாயா ? இதுதான் கடைசி விசை, சொல், உனக்கென்னவேணும், உயிரோ, சாவோ ?”

இவன் இப்படிக்கேட்கும்போது, பபியோலா அக்நேசியைக் கடைசிவிசை பார்க்கும்படி சிறைக்கூடத்துக்கு வந்தவள், புல்வியனைக்கண்டதும் இவனுக்குப் பின் நின்று எல்லாங் கேட்ட பிற்பாடு, முன்னே வந்து சொல்வாள் :

“அடா புல்வியா, பரமதுஷ்டா ! அக்நேசி உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்வதிலுஞ் சாவே அவளுக்கு 'ஆயிரம் வகையில் உத்தமமாகும்.”

“நல்லது, அப்படியே சாவாள். நீயும் எனக்குச் சனியனாய் இன்னொரு விசைக் குறுக்கே வந்தால் உனக்கும் அதேகதி” என்று தன்கையை மடித்து, பல்லைக் கடித்து, பயம் உறுத்திச் சொன்ன பின்பு வெளியே போனான்.”

பழியோலாவும் அக்நேசியுங் கடைசிவிசை பேசும்படி உட்கார்ந்தார்கள். அக்நேசியின் முகம் இச்சமயத்தில் முன்னிலும் அதிகமாய்க் காந்தி வீச மோகூ பதவி பெற்றவள் போல் தோன்றினாள். கோபமோ, கலக்கமோ, பயமோ, கவலையோ, யாதொன்றும் அவள் முகத்தில் இல்லை. கண்கள் மணிபோல் விளங்க, இதழ்கள் மலர்ந்து விரிந்த நிலத்தாமரை போல் முறுவல் காட்ட ஆனந்த பூரிப்புடன் பேசினாள். இவள் இருந்த நிலையை பழியோலா கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு இந்தப் பாலிய வயதில், இன்னம் ஒரு நாழிகைக்குள் சாகப்போகும் இச்சுந்தரமாதா இவ்வளவு சந்தோஷ திர்ப்தியோடு இருப்பதற்குக் காரணம் ஏதென்று அறியாமல் மலைத்து நின்றாள். கவிபாடும் புலவர்கள் தேவலோகப் பெண்களைப்பற்றி வர்ணித்துப் புகழ்ந்து அணி அலங்கார வகையாய்ப் பேசுவதற்குமே மேலான உன்னத ஸ்திதியில் அக்நேசி இருப்பதாகக் கண்டாள்.

அக்நேசி தன் பிரிய பந்துவின் இருகரங்களையுந் தன்கையில் எடுத்து, நெஞ்சின் மேல் வைத்து, அவள் முகத்தை அன்புந் தையையும் பொங்கு மனதோடு உற்றுப்பார்த்துச் சொல்லுவாள் :

“பழியோலா, நான் சாகுமுன் உன்னிடம் ஓர் உபகாரங் கேட்கப் போகிறேன். நீ எனக்கு எதுவும் இல்லையென்று சொன்னதில்லை. இதையும் இல்லையென்று நீ சொல்லமாட்டாய்.”

“ஆ என் செல்வ அக்நேசி! என்னிடம் உபகாரமா நீ கேட்கப் போகிறாய்? அல்ல, உனக்கு வேண்டியதை நீ கற்பிப்பது போல் சொல்.”

“அப்போ, நீ உடனே தாழ்ந்தமீன்றி கிறீஸ்துவர்களின் வேதச் சத்தியங்களைக் கருத்தாய்ப் படிக்கவேண்டும்.

“நீ அவைகளைப் படித்தால் கிறீஸ்துவளாவாய். கிறீஸ்துவளா
னால் நீ இப்போது இருப்பதுபோல் என் கண்ணுக்குத்
தோன்றமாட்டாய்.”

“எப்படி அக்நேசி நான் தோன்றுகிறேன்?”

“பபியோலா, கோபித்துக் கொள்ளாதே. உன்னைச்
சுற்றிலுங் காரிருள் அடர்ந்து மூடியிருக்கின்றது. அது
அஞ்ஞானம். உனக்குச் சிறந்த அறிவுந், தீக்ஷண்ணிய புத்
தியும், எதார்த்த நடக்கையுஞ், சுகுண லெட்சணங்களும்
இருக்க, இவ்வித சபாவ நற்குணங்களைச் சுற்றிலும் இருள்
அடர்ந்த சாவின் போர்வை இருப்பதை நான் பார்க்கும்
போது என் மனம் பதைக்கின்றது. அந்தப் போர்வையை
நீக்கிப்போடு. எல்லாந் தெளிந்த பிரகாசமாய் இருக்கும்.”

“ஓ! அக்நேசி, எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்று
கின்றது. உன் முன் நான் நிற்கையில் என் மனம் இருள்
அடர்ந்த குகைபோல் இருக்கிறது. நான் கிறீஸ்துவளானால்
உன்னைப் போல் நானும் பிரகாசத்தில் இருப்பேனா?”

“அப்போத்தான் மோகூ பிரகாசம் உன் மன
தில் பூரணமாய் உண்டாகும். இந்தப் பிரகாசத்தின் முன்
னே அஞ்ஞான அந்தகாரம் அடியோடு நீங்கிப்போகும்.
உன்னிடத்தில் ஒரு புது ஜீவியம் உண்டாகும். சர்வேசு
ரன் எவ்வளவு நல்லவனென்றும், அவரை அறிவதும், சிநே
கிப்பதும், எவ்வளவு பாக்கியம் என்றுங் கண்டு பிடிப்பாய்.
தேவப்பிரசாதமாகிற அற்புத ஜலம் உன் ஆத்துமத்தில்
விழுந்து உன்னைப் பரிசுத்தமாக்கும். உலகங் கொடுக்க
ஏலாதச மாதானமுஞ், சந்தோஷமும் உன் மனதில் இருப்
பதாகக் காண்பாய். உன்னிடம் இருக்குஞ் சபாவ குண
ங்கள் திவ்விய பிரகாச ஒளியில் மேன்மைபெற்று உத்தம

மர்கும்: அப்போது சத்திய வேதக் கிறீஸ்துவளாய் இருப் பது எவ்வளவு பாக்கியமென்று அறிவாய்.”

“ஆ அக்நேசி ! இதுமட்டும் நான் அறியாத நவமான உலகத்தை எனக்கு நீ திறந்து காண்பிக்கிறாய். ஐயோ ! என்னை வெளியே தனியே நிற்க விட்டு நீ போகவோ போ கிறாய் ?”

அக்நேசி ஆனந்தப் பரவச நிலையில் நின்று சொல் வாள் : “அதோ வருகிறார்கள். நீ சேவகர்கள் வருஞ்சப் தத்தை கேட்கிறாய். நானோ, என் இருதய பத்தா வருஞ் சப்தங் கேட்கிறேன். அவரைச் சுற்றிலும் பரிசுத்த கன் னியர்கள் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள். மேகமண்டலத்திலிருந்து பிரகாச வழிவோடு என்னை அழைக்கவருகிறார்கள். அவர்கள் என்னைக் கூப்பிட்டழைக்குங் கீதத் தொனியைக் கேள் :”

கன்னியா பாட்டு.

1. கன்னிகுரத்தினம் ஆக விளங்கும் அக்நேசி கேளாய்,

திவ்விய

கர்த்தன் பதமலர் நித்தம் ஸ்துதித்திட வாராய், வாராய்.

2. சேசு உன் பங்கென தேடித் தெரிந்த அக்நேசி கேளாய்,

உந்தன்

திவ்விய பத்தாவின் பாதத்தை வாழ்த்திட வாராய், வாராய்.

3. பூதல இன்பங்கள் தீதென்றொழித்த அக்நேசி கேளாய்,

உன்னைப்

பூரிக்கச் செய்திடும் பாக்கியம் பெற்றிட வாராய், வாராய்.

“ஓ இதோ நான் வருகிறேன்.”

“அக்நேசி என்னைத் தனியே விட்டோ போகிறாய்.”

“ப்பியோலா, அழாதே, அழாதே. சேசுநாதர் கவா மிக்காகத் தன் உழிநைக் ஓகாடுப்பது எவ்வளவு பாக்கியா னந்தமென்று நீ இன்னம் அறியமாட்டாய். நல்லது, சர்

வேசுரன் உன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக,” என்று சொல்லி முதல்விசை அவள் நெற்றியில் சிலுவை வரைந்தான். பபியோலா தன் பிரிய பாங்கியைக் கட்டிக்கொண்டு முத்துமாலேபோல் கண்ணீர் விட்டுத் தேம்பி அழுதாள். அதன்பின் ஒரு சேவகன அக்நேசியை வெளியே கூட்டி வந்து அதிகாரி முன் நிறுத்தினான். துன்மாக்கச் சிங்லத யுள்ள அவன் இந்தக் கன்னிய மங்கையின் பரிசுத்த கற்பைக் கெடுக்க வேசிகளிருந்த வீட்டுக்கு இவளை இழுத்துப் போகச் செய்தான். ஆனால் இப்பெணமணிக்குக் காவலாய் இருந்த தேவதூதன் யாதொரு மோசம் வராதபடி அவளைக் காப்பாற்றினார்.

அதற்குப் பின் ஆக்கினைப் படுத்தும் ஸ்தலத்துக்கு அக்நேசியைக் கூட்டி வந்து நிறுத்த, இவளைச் சுற்றிலுந் திரண்ட ஜனக் கும்பல் இருந்தது. இவர்களுக்குள்ளே இரண்டு பேரை முக்கியமாய் எல்லாருங் குறிப்பாய் பார்த்தார்கள். வாலிபன் ஒருவன் மேல்ப் போர்னவயால் தன் உடலையுந் தலையையும் நன்றாய் மூடிக்கொண்டு ஒருவருந் தன்னை அறியாதபடி நின்றான். இவனுக்கு எதிரில் மேன் குலத்திற் பிறந்த ஓர் செல்வப் பெருமாட்டி தன்மேல்ப் போர்வையாக இரத்தபாணங்களும் பொன் சரிஷைகளும் இடையிட்டு நெய்து சித்திர பூம் பட்டாடை ஒன்று அளநீர் திருந்தாள். இவள் அருகில் ஓர் வேலைக்காரி தன்னை முழுது மூடிக்கொண்டு நின்றாள்.

அக்நேசி கும்பலின் நடுவில் நிற்கும்போது, அவள் கருத்தும் எண்ணமும் மோட்ச பிரதாபத்தின் மத்தியில் சார்ந்திருந்தது. தன்னைச் சூழ்ந்திருந்தவர்கள் யார் எவர் என்று கவனிக்கவில்லை. அக்நேசியைப் பார்த்தவுடனே ‘அதிகாரி கதுலனைக் கேட்பான் :

“அடா’கதுலா! ஏன்டா இவன் கை கால்களில் விலங்கு மாட்டவில்லை?”

“ஐயா, இவனுக்கு விலங்கு தேவையில்லை. யாதொரு பயமின்றி நடக்கிறான் அப்புறம், ஐயா இவன் சிறு பெண்.”

“இவன் சிறுமியாய் இருந்தாலுங் கிழவியைப் போல் பிடிவாதமுள்ளவன். அவன் கையில் விலங்கு மாட்டு.”

கதுலன் வெகு இலேசான சங்கிலி எடுத்து வந்து அக்நேசி கைகளைக் கட்டினவுடனே, அச்சந்தரமாத புன் சிரிப்புடன் தன் கைகளை மெதுவாய் அசைக்க, விலங்கு முறிந்து துண்டு துண்டாய்க் கீழே விழுந்தன.

“ஐயா, இப்பூங்கொடி மாதின் கைகளில் இருப்புச் சங்கிலி நிற்குமா? பொன் வளையலுந் தங்கக் காப்பும் அல்லோ போடவேண்டும்.” இதைச் சொல்லும்போது கைகளால தன் கண்ணைத் துடைத்தான்.

“கதுலா, நீ முட்டாளாய் பயல. உன் நெஞ்சு மெழுகு போல் இளகுகிறது. இந்த வேலைக்கு நீ உதவாது” — என்ற பின் அக்நேசிக்குச் சொல்வான்:

“அக்நேசி, நீ வெகு பாவியவயதுள்ளவன். பிரபுவின் மகள். உன் உயிரைக் காப்பாற்ற எனக்கு மெத்தவும் ஆகை. புத்தியுடன் முன் பின் யோசித்து நட. கிறீஸ்துவர்களின் வேதத்தைவிட. நமது அரசன் சொற்படி கேட்டு இந்தத் தேசத்துத் தேவர்களை எங்களைப் போல் ஆராதி.”

“ஐயா, என் மனஸ்தமாற்ற பிரயாசப் படுவது வீண். நீங்கள் வணங்குந் கீதவர்கள் நாக்ப்பசாசுகள். நீங்களே அவைகளைக் கூளியென்று, பேயென்றுங் கூப்பிடுகிறீர்

கள். சுவாமியும் பேயும் உங்களுக்கு ஒன்றுதான். நாளை சுயஞ் சீவியரான அதி உந்தத கடவுளை ஆராதிக்கிறேன். அவளோ சர்வேசுரன். அவளோ மெய்யான கடவுள். இதோ நான் அவளை முகமுகமாய்ப் பார்க்கப் போகிறேன் :

நித்தியா, நிமலா, நீதிஆதித்தா, நேரில்லா சர்வ வல்லவனே !

முத்தியாம் மோக்ஷ பாக்கியம் அளிக்கும், முதலவா என் உயிர்
[க்ருயிரே !

இத்தனா தன்னில் உனக்கு நான் அடிமை, என்னை உன்னி
[டம் அழைத்திடவே,

சித்தம் நீ இரங்கி சிறந்தவான் வீட்டை, திறந்திட கிர்பை
[செய்வாயே.”

அக்நேசி இப்படிப் பாடும்போது, சூழ நின்ற ஜனங்
கள் மனமிளகி அனுதாபப் படுவதை அதிகாரி கண்டு, கோ
பித்துச் சொல்வான் :

“ அப்படியா பேதைப் பெண்ணே ! நல்லது. உன்சா
வின் தீர்ப்பைக் கேள் : அக்நேசி உரோமானர் தேவர்களை
வணங்கமாட்டெனென்பதால் அவள் தலையை வாளால்
வெட்டும்படி நாம் கற்பிக்கின்றோம்.”

அக்நேசி தீர்ப்பைக் கேட்டவுடனே தன் கண்களை
யுங் கைகளையும் உயர்த்திச், சர்வேசுரனுக்கு நன்றி அறி
ந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்த பின்பு அங்கேதான் முழங்கா
வில் இருந்து விரிந்து தொங்கிய தன் நீண்ட கூந்தலை இரு
பக்கத்திலும் வகுத்து தன் பிடரியைக் காட்டினாள்.

கொலைஞன் மனமிளகி கைகடுங்கி நின்றதால்வாளைத்
தூக்க அவனால் சாத்தியப்படவில்லை. இச்செல்வமாத தூய
பெண்மையான ஆடை அணிந்து, முழங்காலுன்றி, தலை
கவிழ்த்து, தன் இருகரங்களையும் அடக்கீழுடன் தன் நெஞ்

சில் வைத்திருக்க, அவளுடைய நீண்ட தோகையிற்
தமைட்டும் தொங்கி விழுவதைப் பார்த்தவர்கள், அது
ஏதோ லீவிப்புப்பம்போல் வெண்மையான தண்டின் நுனி
யிலிருந்து, பொன்போல் விளங்கும் புஷ்பங்களுள்ள சூரங்
கொத்தாய்த் தொங்கிவிழும் வெகு அபூர்வமான பூஞ்செ
டியோவென்று அதிசயித்து நின்றார்கள்.

அதிகாரி கொலைஞனைக் கோபித்து தன் அலுவலைச்
சீக்கிரம் முடிக்கும்படி சொன்னான். அவனுங் கண்ணைத்
துடைத்து, மனதைக் கல்லாக்கி, கையை ஒங்கி, வாளை
வீசிஞன். தண்டும் புஷ்பமும் வேறுபட, தளையில் இரத்
தங் கபகபவென்று பொங்கி ஓடினது செல்வ அக்ரேசி
தன் திவ்விய பத்தாவைப் பாக்கும்படியாய் ஆனந்த அக்
களிப்புடன் மோகித்துக்குப் போனான்.

போர்வையால் தன்னை மூடி நின்ற வாலிபன் அக்ரேசி
பிரேதமானதும் புன் சிரிப்புடன் ஜெயங் கொண்டவன்
போல் தன் தலையை அசைத்தான். அவனுக்கு எதிரோ
நின்ற செல்வப் பெருமாட்டி, இதுமட்டுந் தலைகுனிந்து நின்
றவள், பவி முடிந்ததுங் கூட்டத்தைக் கடந்து நடுவில் வந்து
தன்மேல் சுற்றி இருந்த விலை உயர்ந்த பட்டுப் போர்வை
யை எடுத்து, கீழே உதிரத்தில் தோயந்து கிடந்த பிரேத
த்தின் மேல் விரித்து, அதிகாரியைப் பார்த்துச் சொல்
வாள் :

“ஐயா, ஓர் உபகாரம் நான் கேட்கிறேன். உம்மு
டைய சேவகர்களில் எவனும் இந்தப் பரிசுத்த சரீரத்
தைத் தொடர்படி தடுத்து நானே என் கையால் இவ
ளைத் தூக்கிக்கொண்டு போகும்படி உத்தரவு கொடுக்க
வேண்டும். சிறந்த கற்குணமுள்ள மாசற்றமாத இவள்,
என் உயிரினும் இவளை நான் அதிகமாய் மதித்தேன்.”

“அம்மா, நீங்கள் யாரா இருந்தாலும் உங்கள் இஷ்டம் போல் நடவாது. கதுலா, இந்தப் பிரோதத்தை எடுத்து வழக்கம்போல் குப்பைமேட்டில் எறிந்து போடு.”

அதற்கு அப்பெண் நாயகஞ் சொல்வாள்: “ஐயா அப படிச் செய்யவேண்டாம். உமது தாய் உமக்காக சிந்தின கண்ணீரைக் குறித்தும், நீர் வருத்தப்படும்போது உமது மகள் உமக்குச் செய்த உதவியைக் குறித்தும், என் வேண்டுகோளைத் தயவாய்க் கேட்குமபடி மன்றாடுகிறேன். இன்று நீர் வீட்டுக்குப் போய் உமது பெண்சாதி பிள்ளைகளைப் பார்க்குமபோது: “ஐயோ! நான் இன்று ஒரு மாசற்ற பூங்கொடியை வெட்டிக் கண்ட துண்டம் ஆக்கினேன். ஆனால் அவள் பிரோதத்துக்குப் பெண்ணின் ஆபரணமாகிற நாணத்வதக் கீழ்ப்பாற்றி, அவமானம் உண்டாகாதபடி” செய்தேன்” என்று பெருமையாய்ச் சொல்லலாம்.

தேர்த்துல்லியன் தன்னை இவ்விதமாய் பிரார்த்தித்த செல்வ மாதைப் பார்த்து, அம்மா, நீங்களுங் கிறீஸ்துவர்களா, என்றதற்கு பபியோலா சற்று நின்று, அதன் பின் சொல்வாள்:

“நான் கிறீஸ்துவன் அல்ல. ஆனால் இன்று நான் பார்த்தது கிறீஸ்துவளாகும்படி போதுமான நியாயாதாரம்.”

“அதெப்படி அம்மா?”

“ஐயா, இந்தத் தேசத்தின் மதத்தைக் காப்பாற்றும் படி, சகல நற்குணங்களும் நிறைந்த இம்மாசற்றபெண் சாவதும், எவ்வித அக்கிரமங்களுஞ் செய்து மனுஷனென்ற பெயருக்கே அவமானம், வரும்படி, நடக்குந் துரோகிகள் உயிரோடிருப்பதும், அவ்ஸியமானால், இப்படிப்பட்ட மதம் இழிவுள்ள மதமென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஓ!

இதோ இறந்து கிடக்கும் செல்வப் பெண், பெண்பாலார்க்குச் சிறந்த ஆபரணமானவளென்று நீர் அறிந்தால் அவளைக் கொன்றிருக்கமாட்டீர். நன்குலத்தானும் பரம துஷ்டனுமான ஒரு உளவன், இப்பெண்மணியை எங்குந்தொடர்ந்து போய் இவளைக் கல்யாணஞ் செய்து இவளுடைய சொத்தை யெல்லாம் அபகரிக்கும்படி பிரயாசப்பட்டான். இந்த அயோக்கியனை அக்நேசி கல்யாணஞ் செய்யமாட்டெனென்றதின் நிமித்தந்தான இப்படித்தன் இரத்தத்தைச் சிந்தி இறந்தான்.”

இப்படி பபியோலா பேசும்போது தனக்கு எதிரோ நின்ற புல்வியனைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

புல்வியன் தாண்டிக் குதித்து நடுவில் வந்து :

“ இதுவெல்லாம் பொய், அக்நேசி தான் கிறீஸ்துவ ளென்று சொன்னதினாலே சொல்லப்பட்டாள்,” என்று சொல்ல, பபியோலா மிக்க கௌரவ மேன்மையோடு சொல்வான் :

“ ஐயா அதிகாரியே, நான் சொல்லப்போகிற சங்கதியைச் சற்றுக் கேட்டு அது மெய்யோ பொய்யோவென்று அறிய, அந்த நீசனுடைய முகத்தைக் குறிப்பாய்ப்பாரும். புல்வியா, இன்றுகாலமே, நீ அக்நேசி இடம் போய், அவள் உன்னைக் கல்யாணஞ் செய்யச் சம்மதித்தால் அவள் உயிரை நீ காப்பாற்றுவாயென்றும், அவள் கிறீஸ்துவளாயிருப்பதில் பாதகமில்லையென்றும் நீ சொல்லவில்லையா?”

புல்வியன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் பயந்து ஸ்தம்பாகாரமாய் நின்றான். எனாவும் மறுத்துச்சொல்ல அவன் நா எழவில்லை. அதிகாரி சொல்வான் :

“ புல்வியா, உன் திருட்டு மிழி நீ குற்றவாளியென்று காட்டுகிறது. நீ செய்தது பெருந் துரோகம். அதற்கு

உரியதண்டனை சாவு. நான் சாவின் தீர்ப்பு சொல்லுமூன் தப்பித்து ஒடிப் போ. இனி உன் முகத்தை எவர்க்குங் காட்டாதே. அம்மா நீதி சட்டப் பிரகாரம் இவனைத் தண்டிக்கவேண்டுமானால் சொல்லுங்கள். உங்கள் பெயரென்ன?

“என் பெயர் பபியோலா.”

பபியோலா என்றதைக் கேட்டதும் அதிகாரி, அவள் தனக்கு மருகி ஆவாள் என்ற நம்பிக்கையோடு வெகு பட்சங்காட்டிச் சொல்வான் :

“அம்மா, உங்களைப் பற்றி நான் வெகுவாய்க் கேட்டிருக்கிறேன். அக்ரேசி உங்களுக்குச் சொந்த பந்துவென்று எனக்குத் தெரியும். அவளுடைய சொத்து உங்களைச் சார்ந்தது.”

பபியோலா அவனுக்கு நன்றி சொன்ன பின் சீராவுக்குச் சமிக்கை காட்ட, அவளும் நாலு வேலைக்காரிகளும் வந்தார்கள். அக்ரேசியின் பிரோதத்தை பபியோலாவுஞ் சீராவுந் தூக்கி ஒரு பெட்டிக்குள் வைத்து, அதின் மேல் பட்டாடையை விரித்து வேலைக்காரிகள் தூக்கிக்கொண்டு போனார்கள்.

பிரோதத்தை எடுத்துப் போனவுடனே, குழந்தைகளை ஸ்தூவர்கள், ஆண்பெண், பெரியவர் சிறியவர் அடங்கலும், நடுவில் வந்து சிந்தின இரத்தத்தை பஞ்சிலும் வெள்ளைத் துணியிலும் எடுக்கும்போது, சேவகர்கள் அவர்களைத் தடுக்க பிரம்புகளாலுஞ் சாட்டைகளாலும் அடித்தாலுங் கிறீஸ்துவர்கள் பயப்படாமல் இரத்தத் துளி ஒன்றும் விடாமல் எல்லாத் தையும் எடுத்து தங்கள் வீடுகளில் வெகுபூஜை செய்துடன் வைத்துக் காப்பாற்றிக் கொண்டிப்போனார்கள்.

சூரோசம்பத்துள்ள அரசன் தனது பட்டாபிஷேக நாளில் பொன்னுர் தங்கமும், முத்துவரதனங்களும், எங்கும் இறைத்து கனகாபிஷேகஞ், சொர்ணாபிஷேகஞ் செய்யும்போது, ஜனங்கள் எவ்விதம் ஆசையோடு இவைகளை எடுப்பார்களோ, அதிலும் பதின மடங்கதிகமாய் பூர்வீக காலத்துக் கிரீஸ்துவர்கள், வேதசாட்சிகள் சாவேசுரனுக்காகச் சிந்தும் இரத்தத்தை எடுக்க ஆசையுடன் வருவார்கள்.

உச-ம். அதிகாரம்.

பகையும் பழியும் மதியை மயக்கும்.

செல்வ அக்னேசி இறந்ததும் தோத்துல்லியன் அரசனிடம்போய், உரோமைப் பிரபுமகளான பாலிய சுந்தரியின் இரத்தத்தைச் சிந்தினதாலே, ஜனங்களுக்குள்ளே அதிர்ந்தியுங் கலகமும் உண்டாகிறதென்றும், இதற்கெல்லாங் காரணம் புல்வியனென்றும் பலவாறாய்ச் சொன்ன பின்பு, அக்னேசியின் சொத்து வெகு சொற்பமென்றும், இதை இராஜன் தானே எடுத்துக் கொள்ளாமல், அக்னேசியின் நெருங்கின பந்துவாகிய பபியோலாவுக்குக் கொடுப்பதால், மகா இராஜா, தம்பிராணிகளின் உயிரைத் தம் உயிர்போலக் காப்பாற்றும் பரோபகார சிந்தையுள்ள தர்மவீரனென்று எல்லாரும் மெச்சு பேசுவார்களென்றும், தவிரவும், பபியோலா கல்விசாஸ்திர நூற்களில் சாலச்சிறந்த பெண்மணியென நூற், தேவர்களின் பேரில பக்தி சிரத்தையுள்ளவென்றும், இராஜாக்களின் தேவத்துவத்துக்கு அனுதினம் பூஜா செய்பவென்றும், இவ்விதமாக இராயனைப் பசப்பி மயக்கும்படிக்கு ஏற்ற முகஸ்துதிகளைக் கூறினான்.

மாக்கீமியன் இதைக் கேட்டவுடனே குலுங்கச்சிரித்துச் சொல்வான் :

“ அந்தப்பேதைப் பெண் நேற்று எனக்கு ஒரு தங்க மோதிரம் அனுப்பி சிபஸ்தியான் உயிரைக் காப்பாற்றவேண்டுமென்று, அவனை அடித்துக் கொன்ற பின்பு, கேட்கும்படி வந்தான். பெரும் பேதை. நல்லது அதிகாரி, நீ ஒரு பத்திரர் தயார் செய்து கொண்டுவா. நாம் முத்திரை பதிந்து கொடுக்கிறோம்.”

அதிகாரி தான் வைத்திருந்த பத்திரத்தைக் காட்டி :

“ இராஜனே ! தங்களுடைய தயாளமும் உதாரகுணமும் நான் நன்றாய் அறிவதால், இதோ பத்திரத்தை முன்னிதாய் தயார் செய்துகொண்டு வருகிறார்களேன்,” என்று சொல்ல, அரசன் அதற்கு முத்திரையிட்டபின் அதிகாரி வாங்கித் தன் மகன் கையில் கொடுத்தான்.

தேர்த்துல்லியன் இராஜ சமுகத்தைவிட்டுப் போன உடனே, புல்லியன் இராஜ பேட்டிக்கு வந்தான். இவன் அக்னேசி இறந்தபின்பு தன் வீட்டுக்குப்போய், உடையை மாற்றி, வாசனைத்திரவியங்களைத் தன்மேல் பூசி, அக்னேசி சொத்தில் தனக்கு வரவேண்டிய பாகத்தைக் கேட்கும் படியாய் வந்தான். வந்தவன் மனதில், காரியம் அனுகூலமாகுமென்கிற நம்பிக்கையில்லை. ஆகிலும் இது தன் கடைசிப் பிரயத்தனமாதலால், ஆயிரம் வருதோ ஆயிரம் போகுதோ அதைத்தான் பார்க்கலாமென்று துணிந்தான்.

கொலு மண்டபத்திற்கு வந்து அரசனுக்கு தீர்க்க தண்டஞ் சமர்ப்பித்து நிற்கும்போது, மாக்கீமியன் கடுங்கோபத்தோடு, அடா உனக்கு என்ன வேணும் என்று கேட்க, புல்லியன் சொல்வான் :

“இராஜனே! அக்நேசி கிறீஸ்துவனென்று காட்டிக் கொடுத்தவன் நான். தேச சட்டப் பிரகாரம் அவனைக் கொன்றுபோட்டார்கள். அவள் சொத்தில் எனக்குவரவேண்டிய பாகத்தை அட்டியின்றி கொடுக்க உத்தரவாகவேண்டும்”

“அதெல்லாஞ் சரிதான். ஆனால் நீ இந்த அலுவலை முட்டாள் பயல்போல் செய்து கெடுத்துப் போட்டாயென்றும், உன்னால் ஜனங்களுக்குள் அதிப்தியுங் கலகமும் உண்டாகின்றதென்றும் பிரஸ்தாபம். ஆனதால் நீ இச்சணமே நமது இராஜதானியைவிட்டு அப்பால் போகவேண்டும். நாம் ஒருவிசை சொன்னதை மறுவிசை சொல்ல மாட்டோம். தெரியுமா?”

“தங்களது இராஜ சித்தப் பிரகாரஞ் செய்ய நான் என்றுந் தயாராய் இருக்கிறேன். ஆனால் எனக்குச் சேரவேண்டிய பாகத்தைக் கொடுக்கும்படி உத்தரவு செய்யுங்கள். நான் நிரம்பவும் ஏழையாய்ப் போனேன், இராஜனே.”

“மறுவார்த்தையின்றி வெளியே போ. நீ கேட்கும் பாகம் உனக்கு வரமாட்டாது. அக்நேசி சொத்து முழுதும் அவுள் பந்து பபியோலா பெயரால் பதிந்து ஆயிற்று.”

புல்விழன் மறு வார்த்தையின்றி எழுந்து அரசனை வணங்கி, எல்லாம் முடிந்தது, இனி வேறு கதியில்லையென்று வாய்க்குள் சொல்லிக்கொண்டு தன் வீட்டுக்குப் போனான்.

இவன் கூட்டாளி எவுரோட்டன் புல்வியனைப் பார்த்து இவன் முக்க குறிபால் நம்பிடுக்கை எல்லாம் அறவே நீங்கினதென்று அறிந்து, இனித் தழ் ஊருக்குப் புறப்படுவதுதான் யுக்தமென்று வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்

தான். புல்வியன் ஊரை விட்டுப் புறப்படுமுன் 'தனக்கு ஒரு முக்கிய வேலை இருக்கிறதென்று வெளியே போனான். அச்சமயத்தில் எவுரோட்டனும் வில்போர்வீரர் இருந்த தெருவுக்குப் போய் ஜூபலாவை இரகசியமாய்க் கூப்பிட்டு, நஞ்சு கலந்த இரண்டு சிறு குப்பிகளை வாங்கிக்கொண்டான். அவள் இவைகளின் குணத்தைப்பற்றி ஏதோ சொல்லப்போகும் வேளையில், அபாக்யன் குடிவெறியோடு அங்கு வந்ததால், எவுரோட்டன் பயந்து குப்பிகளை மறைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான்.

இதுநிற்க, பபியோலாவின் சங்கதி என்ன? அக்நேசி இறந்த பின்பு பபியோலா கிறீஸ்துவளானா? இன்னம் ஆகவில்லை. கிறீஸ்து வேதத்தைப் பற்றி அவளுக்குத் தெரிந்தது எவ்வளவு சொற்பம்! சிபஸ்தியாரும், அக்நேசியும் கிறீஸ்துவர்களாய் இருந்தார்களென்றும், அதினாலே அவர்கள் குணமும், நடத்தையும் வெகு சீராய் இருந்ததென்றும், மற்ற மதஸ்தரிடத்தில் இல்லாத மன எழுச்சியுங், கௌரவ மேன்மையும், அறநெறி ஒழுக்கமுங், கிறீஸ்து மதஸ்தரிடத்தில் உண்டாய் இருக்கிறதென்றுங் கண்டாள். சீரா தனக்குப் பலமுறை சொன்ன வேத விஷயங்களை யோசித்துப் பார்க்கையில் அவளும் அக்நேசியைப் போல் கிறீஸ்துவளாய் இருக்கக் கூடுமென்ற நினைவும் வந்தது. இவ்வளவு தான் பபியோலா கிறீஸ்து வேதத்தைப்பற்றி அறிந்தது.

சேசநாதர்சுவாமி ஸ்தாபித்த வேதத்திலுள்ள ஆத்ம இரட்சணியத்துக்கு அத்தியாவசியமான பரம சத்தியங்களில் ஒன்றும் இவளுக்குத் தெரியாது. விசுவாசம், நம்பிக்கைத், தேவ சிநேகமென்ற வேத ஆதாரமான புண்ணியங்களைப்பற்றி இவள் கேட்டதில்லை. சர்வேசுவரன் தேவ

சுபாவத்தில் ஒருவராயினும் அதி அற்புத வகையில் திரித் துவமாய் இருக்கிறாளுமும், இரண்டாம் ஆளாகிய தேவ சுதன் மனுஷர்களுக்காக மனிதனாய்ப் பிறந்து, துன்பப் பட்டு, தமது இரத்தத்தைச் சிந்தி, உயிரைப் பலியுய்க் கொடுத்தது இவ்விதமாய் மனிதரை இரட்சித்தார் என்றும், பபியோலா இன்னம் அறியவில்லை. சகல நன்மை வரங் களை மனிதருக்குக் கொண்டுவருங் காலவாயும், மனுஷர்க ளுக்கெல்லாம் உத்தம தாயுமான தேவமாதாவைப்பற்றி ஒன்றுத் தெரியாது. சேசு மரியே சூசை என்னுந் தேனி னும் இனிய இத்திரு நாமங்களைப் பபியோலா இன்னம் உச்சரித்ததில்லை. மனிதருக்கு இரட்சணிய உதவியாய் சேசுநாதர்சுவாமி ஏற்படுத்திய தேவத்திரவிய அநுமானங் .கள் இவையென்றுத், திருச்சபையில் இருங்குஞ் செபதபம் இஷ்டப் பிரசாதமாகிற திரவிய பொக்ஷங்கள் இத்தன்மை தென்றும், இவளுக்குத் தெரியாது.

. ஆகையால் பபியோலா தன் வீட்டுக்குப் பெருந்துக்க பாரத்தோடு போனாளே அன்றி கிறீஸ்துவளாய்ப் போக வில்லை. வீட்டிற் சென்றவுடன் தன் வேலைக்காரரில் எவ ருந் தன்னிடம் வரக்கூடாதென்று கற்பித்து, அவர்களை வெளியே அனுப்பி, தன் அறைக்குள் தனிவாசமாயிருந்து அன்று நடந்த சங்கதிகளின்பேரில் யோசனையாயிருந்தாள். தாய் தன் கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும் பிராணனுக்குப் பிரா ணனாகவும் வளர்த்தப் பிள்ளையை இழந்தால் எவ்வளவு துக்கப்படுவாளோ, அவ்வளவு பபியோலா அக்நேசியை இழந்ததால் விசனப்பட்டு சொல்வாள் :

“ஆ அக்நேசி, எவ்வளவு நற்குணம், நற்செய்கை யுள்ள செல்வமாதா.” கபடு சூது அறியாத மாசற்ற சுந்தரி. சர்வ இலெட்சணங்களும் அமையப் பெற்ற குணபூஷணி.

அக்நேசி என்னைவிட்டுப்போன பின் இப்போர் எங்கே இருக்கிறாள்? இந்த உரோமானா மதக் கொள்கைப் பிரகாரங் காற்றாய்ப் பறந்து மறைந்துபோனானோ? அல்லது ஓர் மிருகமாய் மாறி மறுபடியும் பிறக்கப்போகிறானோ? அல்லது சுத்த சூனியமாய் அழிந்து போனானோ? இவ்விதகதி அக்நேசிக்கு வருவது புத்தி ஞாயத்துக்கும் புண்ணிய ஒழுக்கத்துக்கும் பரஸ்பர விரோதமாகும். இப்போ அக்நேசி மகா உன்னத பதவியிலிருந்து பாக்கியம் அனுபவிக்கவேண்டும்.

“நான் அறிந்தவர்களில், எதிர்த்தமும், யோக்கியதையும், நல்லொழுக்கமுமுள்ள எல்லோரும், நீசர் மதமென்று சொல்லுங் கிறீஸ்துவ மதஸ்தராயிருப்பது என்ன விகாரமானது? இன்னஞ் சீரா ஒருத்தி மாத்திரம் இருக்கிறாள்.” அவளை நாளைக்குக் கேட்கவேண்டும்.

“இவர்களைத் தவிர, நான் அறிந்த மற்றவர்களெல்லாரும் எவ்வளவு அயோக்கியர். பொய், களவு, வஞ்சகம், துர்மார்க்கங், கொடுமை ஒன்றுக்கும் அஞ்சாத பெருந்துஷ்டர். புல்வியனுர், தோத்துலவியனும், மாக்கீமியனுங், கல்பூரணனும் இவர்களைப்போன்றவர்களும், மனுஷ சுபாவத்துக்கு அவமானமான கொடிய பாபிஷ்டர்.”

படியாலா இவ்விதமாய் யோசிக்கும்போது, அவள் மனம் நிலையின்றி பாசிபோல் தளம்பி அலைந்தது. பாலேவனத்தின் மணற்காட்டுத்தளையில் நடக்கிறவன், அமிர்த ஜலமுள்ள ஊற்றைக் காணாவிட்டால் உபத்திரவப் படுவது போல், இவளும் காய்ந்து, வரண்ட தன் மனதின் ஆசையைத் தணிக்க திவ்வியமான ஜீவும் எங்கேயிருந்து வரக் கூடுமென்று அறியாததால் மயங்கிச் சோர்ந்தாள்.

இவ்விதீஸ்திதியிலிருக்கும்போது, மகா இராஜாவினிடமிருந்து ஒரு தூது வந்திருக்கிறதாக காரியஸ்தன் அறிந்து, அவனைப் பபியோலாவினிடத்தில கூட்டிப் போகாவிடில், அது அரசனுக்கே அவமானமாகுமென்று பயந்து, உள்ளே அவனை அனுப்பினான்.

உரோமைச் சக்கரவாத்தியினிடமிருந்து தூதாய் வந்தவனையும், அவனிருந்த கோலத்தையும், பபியோலா பார்த்து அதிசயித்து நின்றான். தூதாய் வந்தவன் கோர்வீனன். வெகு விகாரமான உடை அணிந்து, ஆசார உபசாரங்களைப் பெருமிலேச்சனைப்போல் செய்து, தான் மனப்பாடமாய் உருப்போட்டு வந்த அரத்த சாரமற்ற இழிமொழிகளை அறைகுறையாய் பட்டபட்டன் சொல்லி, கடைசியில் அக்நேசியின் திரவிய பூஸ்திதிகளைப்பற்றிய இராஜ கட்டளையையுந் தனது எதார்த்தமான காதலையுஞ் செல்வமாதின் பாதத்தில வைப்பதாக முடித்தான்.

இம்மிலேச்சன் இராஜ கட்டளையையுந் தன்காதலையுங் கூட்டிச் சொன்னதின் பயன் பபியோலா கண்டுபிடியாமல், கோர்வீனைப்பார்த்து, தான் அரசனுக்கு மெத்த நன்றி அறிந்திருப்பதாகவுங் கூடுமானபோது நேரோ வந்து அவருக்கு வந்தனஞ் சொல்வதாகவுஞ் சொல்லி அனுப்பினான்.

அதற்கு கோர்வீனன் மனந்தடுமாறிச் சொல்வான் :
“ அம்மா, பூங்கொடிமாதே, இந்த சொத்துகள் எல்லாம் பறி முதலானபோது என் தகப்பனார் தான் வெகு பிரயாசையுடன் உங்கள் பேருக்குப் பதியும்படி செய்தார்.”

“ இவ்வளவு பிரயாசை அவ்சியமில்லை, ஏனெனில் அக்நேசியின் சொத்துகள் எல்லாம் என் பேராலே வெகு

காலத்துக்கு முன் பதிவாய் இருக்கிறது. இதின் நீமித்தம் இவைகளைப் பறிமுதல செய்வது தேசசட்டத்துக்கு விரோதம்.”

‘கோர்வீனன் என்ன சொல்வது என்று அறியாமல் திண்டாடி விழித்தான். அதன் பின்பு அவளைப் பாணிக் கிரகணம் பண்ண தனக்குள்ள காதலை மறைவாய்க் குள றுமபோது, பபியோலா அதைக் கண்டு பிடியாமல் தன னிடம் ஏதோ பரிசு கேட்கிறாளுக்குமென்று, நல்லது, பார்த்துக்கொள்ளலாமென்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டாள்.

கோர்வீனன் தான் கோரிப்போன மணமுகூர்த்தம் அனுகூலமாய் முடியுமென்று அக்களிப்புடன் வீட்டுக்குப் போனான்.

அவன் போன பின், பபியோலா தனியே இருந்து கட ந்த விஷயங்களைப்பற்றி முன்போல் யோசித்துக்கொண்டிருந்தாள். சூரியன் அஸ்தமிக்க இன்னம் இரண்டு நாழிகைதான் இருந்தது. அன்று காலமே புல்வியனோடு நடந்த சம்வாதம் அவள் நினைவில் வந்தது. அதை நினைக்கவும் மனதில் கோபம் பொங்க, அதை அடக்கிச் சொல்வாள் : “ அந்தப் படு பாவி முகத்தில் இனி நான் விழிக்க வே மாட்டேன். இன்றோடு துலைந்து போனான்.”

இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லிமுடிக்கவே, கதவின் கிட்ட யாரோ ஒருவன் நிற்பதாகக் கண்டாள். இது வெறுங் கனவோ நினைவோவென்று மனதில் போராடிக்கொண்டிருக்கையில், அங்கு நின்றவன் கிட்ட வந்து கேட்பான்:

“ அம்மா, நீங்கள் யாரை நினைத்து அந்த ஆசிரியன் வசனங் கூறினீர்கள் ?”

‘ பபியோலா கடுங்கோபத்தோடு சொல்லுவாள் :

“புல்வியா, உன்னை நினைத்துத்தான். நீ தான் நான் இருக்கும் வீட்டுக்குள்ளும், அந்தரங்கமான அறையிலுந் தூராகிருதமாய்ப் பிரவேசிக்கிறவன். அக்நேசியை நீ இன்று கொன்றதைப்பற்றி நான் துக்கமாய் இருக்கும் நாளிலும் என் வீட்டுக்குள் வந்திருக்கிறாய். மறுவார்த்தையின்றி வெளியே போ. இல்லாவிட்டால என் ஊழியர்கள் வந்து உன் பிடரியைப் பிடித்து வெளியே தள்ளுவார்கள்.”

“தள்ளும்போது பாக்கலாம், ஆனால் நான் இப்போ சொல்லுவதைப் பதறாமல் கேள். இதுதான் கடைசிவிசை நான் உன்னைப் பார்ப்பது. நம்மிருவருக்குமுள்ள பலநாள் கணக்கை தீர்க்கவேண்டும். உன் ஊழியா வந்து என் பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுவதை நீ கவனிக்கவேண்டாம். அவர்களுக்கு நீ கொடுத்த உத்தரவுப் பிரகாரம் எல்லாரும் வெளியே போய்விட்டார்கள். நீ கதறி அலறினாலும் அவர்கள் கேட்கமாட்டார்கள்.”

புல்வியன் சொன்னது மெய்தான். கோர்வீனன் வெளியே வந்த சமயம் பார்த்து இவன் உள்ளே போய், தானும் இராஜ தூதாய் வந்ததாகச் சொன்னபோது, தூதின்மேல் தூது இன்று வருவதால் ஏதோ விசேஷம் இருக்க வேண்டுமென்று ஊழியர்கள் எண்ணி, ஆச்சரியப்பட்டுச் சற்றுத் தூரத்தில போய் சாவகாசமாய் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

புல்வியன் பபியோலாவுக்கு எதிரில் உட்கார்ந்து சொல்வான் :

“ஆம்மா, உன் வீட்டுக்குள்ளே உன் அனுமதியின்றி வந்ததைப்பற்றியும், நீ என்னைக் குறித்து சொன்ன வசை மொழிகளை நான் மன்றவில் நின்று கேட்டதைப்பற்றியும்,

நீ ஆயாசப்படவேண்டியதில்லை. துல்லியன் என்ற சிற்றயில் நீ எனக்குப் படித்துக் கொடுத்த பாடத்தைத்தான் நான் உனக்கு ஒப்பித்தேன். ஆனால் என் கணக்கு அதற்கு முந்தியே துவக்குகிறது. உன் தகப்பனார் வீட்டுக்கு முதல் விசை நான் வந்த போது அங்கே யிருந்த ஒப்பற்ற யெளவன சுந்தரியை நான் பார்த்தவுடனே அவள் பேரில் எனக்குக் காதல் உண்டாக, அவளும் என் ஆசைக்கு இசைவாய் வந்தாள்.”

“அடா மூடா! உனக்கும் அக்னேசிக்கும் என் பிரமாணமும் ஸ்நேகம் இருந்ததில்லை. நீ சொல்வது பொய்.”

“கேள் பபியோலா. அக்னேசி மனதில் என் பேரில் காதல் இருந்ததென்று உன் தகப்பனாரே பலமுறை சொன்னார். அவர் எங்கள் இருவருக்கும் நல்ல முகூர்த்தத்தில் கல்யாணம் நடக்கவேண்டுமென்று ஆவலாய்க் காத்திருந்தார்.”

“என் தகப்பனாருக்கு அக்னேசியின் குண்முங் கருத்தும் நன்றாய்த் தெரியாததால் இப்படிச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் அக்னேசி எனக்கு ஒன்றும் மறைத்ததில்லை.”

“ஒன்று மறைத்ததில்லை. அவள் தான் கிறீஸ்துவன் என்பது ஒன்று மாத்திரம் மறைத்து வைத்திருந்தாள் அல்லவா?”

“போதும், புல்லியா, போதும். வீணில் வம்பளக்காதே. அக்னேசி உன்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நச் சு நாகத்தைப் பார்த்தாற்போல் அஞ்சினாள். இது வாஸ்தவம்.”

“ஆமா. அதற்குக் காரணம் யார்? நீயுஞ் சிபஸ்தியா னுங் கூடிக் கொண்டு, என்மேல் இல்லாததும் பொல்லா

ததும் அக்நேசியினிடஞ் சொல்லி அவள் மனதைக் கலக்கி, என்னை நீக்கி வைத்து, சிபஸ்தியானை அவள் மணமுடிக்கும்படியாய் நீங்கள் பிரயாசப்பட்டீர்கள். அவனுக்குத் தக்க தண்டனை கடைசியில வந்தது.”

“புல்வியா.....”

“வீணய் கோபிப்பதில் பலனில்லை. நான் சொல்ல வேண்டியதெல்லாஞ் சொன்னபின் தான் போவேன். நீ என்னை அவமானப்படுத்தினாய். அக்நேசி பேரில் என் மனதிலிருந்த சினேகத்தைக் கமம் பகையாக்கினாய்.”

“சினேகமா? உன் மனதில் அக்நேசி பேரிலா? அக்நேசியின் ஏதார்த்தம், விவேக விளக்கம், கற்பு, நாணம், மாசற்ற குணமுதலிய சிறந்த இலட்சணங்களின் மணமும் நீ அறிவாயா? கொடிய கோநாய்க்கு ஆட்டுக் குட்டியின் சாது தெரியுமா? புறாவின் கபடமின்மையைப் பிராந்து மதிக்குமா? நீ ஆசைபட்டு தேடினதெல்லாம் அக்நேசியின் சொத்து. இதற்காகத்தான் நீ அம்மாதைச் சுற்றிச் சுற்றி, மாய நட்புக்காட்டி, கள்ளவேஷம்போட்டு, அவளை உன் வலைக்குள் இழுக்கமுயன்று வந்தாய்.”

“நீ சொல்வது பொய், அக்நேசியைக் கல்யாணம பண்ணும்படி வேண்டிய நிதி என் கையிலிருந்தது.”

“சீ! புல்வியா, உன் பூர்வோத்திரமெல்லாம் ஊரொல்லாம் அறியுமே. புஷ்பகவிமானத்திலிருந்து குதித்தவன் போல் நீ வெகுடம்பமாய்த்திரிந்தாலும் இதுவெல்லாம் மற்றவர் வாயில் மண்போட நீ எடுத்த வேஷமல்லவா? போ, இங்கே நிற்காதே. நீ கால்வைக்கும் இடத்தில் கொள்ளை ரோய் உற்பத்தியாகும்.”

“அவ்வளவு சிக்கிரம் நான் உன்னைவிட்டுப் போவதில்லை. கேள், ஆணுவங்கொண்டபேரையே! நீ என் பிணை

ப்பைக் கெடுத்தாய். என்னை ஜாதிப் பிரஷ்டைக்கினிய். எல்லாரும் என்னைப் பழித்து நகைக்கும்படி செய்தாய். நான் உளவனென்றுங், களவனென்றுங், துரோகியென்றுங், துன்மார்க்கனென்றுங், ஊரெல்லாங் கேட்க பறை அடித்தாய். இன்று காலமே நாலுபேர் கூடிய சபையில், நகர் அதிகாரிமுன், நீ பெண்களுக்கு இயல்பாயுள்ள நாணத்தைக் காலால் மிதித்து, என்பேரில் பெரும்பழி சுமத்தி, எல்லார் பகையைமூட்டி, தகாத வசைகளைச் சொல்லி, வாயில் வந்தபடி தூஷித்தாய். ஆஹா ! இலட்சணமே ! குலமாதர்க் குரிய குணத்தால் சிறந்தவளே !”

“புல்வியா, கேள். இந்த இராஜதானியை விட்டு எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் நீ போவாயோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் தர்மமும் புண்ணியமும் தழைத்துச் செழித்து ஒங்கி வளரும். நீல்லது என் வீட்டை விட்டுப் போ. நீ போகாவிட்டால் நானே போவேன்.” என்று சொல்லி பபியோலா எழுந்திருந்தாள்.

“நானும் போகமாட்டேன், நீயும் அசைய மாட்டாய்” என்று புல்வியன் சொல்லி, அவள் கையைப் பலாத்காரமாய்ப் பிடித்து அவள் இருந்த ஆசனத்தின் மேல் தள்ளினபின்பு சொல்வான் :

“எச்சரிக்கை, என் கையை விட்டு நீ தப்பிக்கப் பார்த்தால், அல்லது யானாயாவது துணைக்குக் கூப்பிடும்படி நீ கூக்குரலிட்டால், அதுவே உன் உயிருக்குக் கடைசி முடிவாகும். கேள், நீ என்னை இவ்வளவு தூரம் அவமானப் படுத்தின பின்பு என்ரு வரவேண்டிய சொத்தையும் நீ அபகரித்துக் கொண்டாய் நீலி ! என்ருச் சொந்தமானதை நீ திருடிக்கொண்டாய்.”

படியேரீலா, பொங்கி எழும்பிய கோப மிகுதியால் தனக்கு வர இருந்த ஆபத்தைக் கவனியாமல் சொல்வான்:

“அடா கொடியா, என் சொந்த வீட்டில் நீ இருந்து கொண்டு என்னைத் திருடி என்று சொல்லவுந் துணிந் தாயா?”

“நீ திருடி, பெருந்திருடி. அதற்கு இதுதான் கணக்குக் கொடுக்கும் நாள். அக்நேசி சொத்தில எனக்குப் பங்கில்லையா? அக்கிரமத்தாலோ, அநியாயத்தாலோ, எவர்குடியைக் கெடுத்தாலோ, இருக்கட்டும், இதை நான் பெறும்படியாய், இராப் பகல் தூக்கமின்றி, மனக்குத்தின் உபத்திரவத்தால் அவஸ்தைப்பட்டு, பலபேருடைய வசை மொழிகளைத் தாங்கி, தக்க திர்ஷ்டாந்தந் தேடும்படி நாலு திசையிலும் நாய் போல் அலைந்து திரியவில்லையா? இவ்வளவு உழைத்த பின்பு எனக்குப் பங்கில்லாமற் போமா? இரத்தத்தூதச் சிந்திய பழி பாதகத்தால் வந்த பணம் என் பாயோ? இருக்கட்டும். நாய் வற்ற காசு குலைக்குமா? நரகலில் முளைத்த செடி நாறுமா?”

படியோலா தன் முன் நிற்பவன் கோப மிகுதியால் வெறிகொண்டு, மதியிழந்து, தன் சுய அறிவினறி, பேசுகிறான் என்று கண்டு சற்றுப் பயந்தாலும், மன நிலைமாறாமல், அஞ்சாத் துணிவோடு அமர்ந்து பேசி, புல்வியனை உற்று நோக்கிச் சொல்வான் :

“புல்வியா, என் வீட்டை விட்டு தயவு செய்து போ. உனக்குப் பணம் வேண்டுமானால், நான் கொடுக்கிறேன்.”

“அக்நேசியின், புணந்தான் எனக்கு உரிய பணம். நீ அதை அநியாயமாய் ஆபீகரித்தாய். அதென்ன மேஜை மேல் இருப்பது? இராஜ முத்திரையுள்ள பத்திரமா? எவ்

படி இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் உன்னிடம் வந்தது? அக்நேசி சாகுமுன் இதைத் தயார் செய்து அவள் எப்போது லேந்து போவாள் என்று நீ காத்திருந்தாய் அல்லவா? ஆஹா! நீவி! வெளிக்கு மாத்திரம் தர்ம தேவதைபோல் நடித்தாய்! அக்நேசி பேரில் பட்ச பாந்தவமுள்ளவள் போல பதறி உதறியாய்! அவள் சிறையில் இருக்கும்போது வெகு துக்கப்பட்டவள் போல கள்ளக் கண்ணீர் சிந்தியாய்! வேஷம் போடுவதில் மகா சமர்த்தி! இவையெல்லாஞ் செய்துகொண்டே அக்நேசியின் சொத்துகளை எல்லாஞ் சுருட்டி மடக்கும்படி இரகசியமாய் இந்தப் பத்திரம் எழுதி, மாக்கீமியனுக்குத் தூபங் காட்டி மயக்கி இராஜ முத்திபாப் பதியச் செய்தாய்! ஆஹா பபியோலா! உன் பவுஷி எல்லாம் இவ்வளவு தானா!”

“அடா புல்வியா, போதும், போதும், என் வீட்டை விட்டு வெளியே போ.”

“இன்னங் கேள். இப்படி எனக்குச் செல்லவேண்டிய பணத்தை நீ கபடமாய் அபகரித்துக்கொண்டு, கையில்தான் ஒடு எடுத்துப் பிழைக்கும்படியான ஸ்திதியில் என்னை விட்ட பின்பு, இப்போது என்மேல் இரக்கமுள்ளவள்போல் நீ எனக்குத் தர்மஞ் செய்ய வருவது மகா யோக்கியம்!”

பபியோலா போகும்படி மறுபடியும் எழுந்தபோது புல்வியன் அவள் கையை உன் மத்தன் போல் ரூங்குப் பிடியாய்ப் பிடித்து, கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறக்கச் சொல்வான் :

“கேள், இது தான் உனக்காகிலும் எனக்காகிலும் கடைசி வார்த்தை. நீ அடியியலாய் அபகரித்த சொத்தை நீனக்குக் கொடு. துரோகஞ் செய்தவன் தானாகவும்

அதின் பல்லை அனுபவிப்பவள் நீயாகவும் இருக்கக்கூடாது. என் அக்கிரம செய்கையால் நான் சம்பாதித்ததை என் பெயருக்குப் பதிந்து கொடு. அப்போத் தான் நான் போவேன். இல்லாவிடில் நீயே உனக்குச் சாவின் தீர்ப்பைப் பதிந்து கொடுப்பாய்.”

பபியோலாவின் செளரிய வீரமும், மனதின் திட்பமும், சற்றுத் தளரவில்லை உரோமைப் பிரபு புத்திரிக்குரிய இராக்ஷஸ் மன வலியும், அஞ்சாத் துணியும், பேராண்மையும், ஆபத்து மிகவே அவையும் பெருகி மிகுந்தன. விரிந்து பரவிய தனது உடையைக் கூட்டிச் சேர்த்து, சிறந்த கௌரவ ஆண்மை முகத்தில் விளங்கச் சொல்வான் :

“புல்லியா, நான் சொல்வதைக் கேள். இதுதான் என் கடைசி வார்த்தையானாலும் இருக்கட்டும். அக்நேசியின் பூஸ்திதியை உனக்கா கொடுக்கும்படி நீ கேட்கிறாய்? வழியிலிருந்து பிச்சை எடுத்துப் பிழைத்து வரும் எவனுக்காவது கொடுப்பேன். உனக்கு அக்நேசியின் சொத்தில் இருந்து ஒரு காசங் கொடுக்கமாட்டேன். உன் கை எதையுந் தொட்டால் அது அவலட்சணமாகும். எனக்குச் சொந்தமானதில் உனக்கு எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு எடுத்துக்கொள். நேற்று இராத்திரி அக்நேசிக்கு நீ சொன்னதுபோல், எனக்கும் ஜீவனோ சாவோ எது வேண்டுமென்று கேட்கிறாய்? இவ்விரண்டில் எதை நான் கேட்பது யுத்தமென்று அக்நேசி எனக்குக் காண்பித்தான். போ, என் வீட்டில் நிறகாதே.”

“போகவா? நான் பாடுபட்டுத் தேடிய சொத்தை உன் கையில் விட்டு நீன் ஓடுகெடுத்து பிச்சைவாங்கவா? நீ செல்வமுள்ள சிழாட்டியாய் சுகமாய் வாழ, நான் கை

யில் காசின்றி காற்றாய்ப் பறக்கவா? இது கூடாது. என்னைத் தரித்திர தசையிலிருந்து இரட்சிக்க உன்னாற் கூடாவிட்டால், நீ அநியாயமாய் அபகரித்த சொத்தை அனுபவியாதபடி தடுக்க என்னாற் கூடும். இதற்காகத் தான் நான் இங்கே வந்தேன். இதுதான் பழிவாங்க என்னாள். இதோ எமன் ஒலை, வாங்கிப்படி.”

புல்வியன் இவ்விதம்பேசும்போது, தன் இடதுகையால் பபியோலாவைப் பிடித்து, வலதுகையால் தன் நெஞ்சின் உடையின் கீழ் மறைத்து வைத்திருந்த கட்டாரியை மெதுவாய் எடுத்து, பேசிமுடிந்ததும் அவனைக் கீழே தள்ளி, தலையினைக் கையால் பிடித்தான். பபியோலா அவனை எதிர்த்துப்போராடவில்லை. கதறி அலறிப் பதறவில்லை. சோமதாபமாய் மயங்கினதாலும், உரோமைப் பிரபு புத்திரிக் கியலபான சுயயோக்கியதையாலும் ஒன்றும் பேசவில்லை. கீழே விழுந்தவள் தன் கண்களை மூடும் போது மின்னலைப் போல் பளிச்சென்று ஏதோ ஒன்று மின்னுவதாகக் கண்டாள். புல்வியனுடைய அக்கினிக்குங் குருர கண்களோ அல்லது ஒளிவிட்டு மின்னிய கட்டாரியோ?

கண்களை மூடின மறு நிமிஷத்தில் தன்மேல் ஏதோ பெரும் பாரம் விழுந்து கிடப்பதாகத் திணறி திக்'கு முக்காட, அவள் மேல் இரத்தம் பொங்கி கொதித்து ஓடுவதை உணர்ந்தாள்.

அச்சமயத்தில் மெல்லிய குரல் சப்தம் இவள் 'காதில் சப்தித்தது: “ஆ! ஓரோன்கிபா, கொல்லாதே, கொல்லாதே, நான் உன் சகோதரி மீரியா.”

புல்வியன் கடுஞ் சினத்தோடு: ‘அது பொய், பொய், என் கையைத் தடுக்காதே, என்று சொல்ல, பபியோலா

அறியாத ஓர் பாஷையில் இருவரும் ஏதோ சொன்ன பின்பு, அவன் தன் பிடியை விட்டு, கையிலிருந்த கட்டாரியைக் கீழே வீசி எறிந்து, அந்த அறையை விட்டு வெளியே ஒடுமபோது கதறிச் சொலவான் :

“ ஒ கிறீஸ்துவே ! நீயே என்னைப் பழிவாங்கினாய் ! ”

பபியோலாவுக்கு அறிவும் பிலனூர் திரும்பி வர தன் மேல் கிடந்த பெரும் பாரத்தைக் கையால் தூக்கி கீழே தள்ளி, எழுந்து பார்க்கும்போது ஓர் பெண் இரத்தத்தில் தோய்ந்து செத்தாற்போல் கிடப்பதைக் கண்டாள்.

இப்படிக் கிடந்தவள் விசுவாசந் தவராத சீரா. பபியோலாவும் புல்வியனுஞ் சமவாதஞ் செய்து, புல்வியன் தன் கட்டாரியை எடுத்து வீசுஞ் சமயத்தில், சீரா தற்செயலாய் வந்தவள் தன் எஜமானியின் உயிரைக்காப்பாற்ற தன் உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்தாள்.

உரு-ம் அதிகாரம்.

குருவும் பண்டிதரும்.

தர்மகுண பூஷணி சீரா காண்பித்த உத்தம சிநேகத்தின் அடையாளத்தை பபியோலா கண்டு பிரமித்து நின்றாலும், அவள் பட்ட காயத்திலிருந்து இரத்தம் மளமள வென்று ஓடிவந்ததால், அதைத் தடுக்கும்படி கீழே கிடந்த துணியை எடுத்து காயத்தைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது, வேலைக்காரர், புல்வியன் வீட்டுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்த அவக்கோலத்தைக் கண்டு, ஏதோ மோசம் வந்திருக்கவேண்டுமென்று உள்ளே ஓடி வந்தார்கள்.

பபியோலா அவர்கள் எல்லாரையும் வெளியே நிற்கும் படி செய்து, யுபுரோசினுளையுங் கிரோசியாவையும் மாத்திரம் உள்ளே தனக்குத் துணையாய்க் கூப்பிட்டு வேலைக்காரரில் ஒருவனை, தியோனீசியஸ் என்ற பண்டிதரை உடனே கையோடு அழைத்து வருமபடி அனுப்பினான். வைத்தியாவந்து சீராவின் காயத்தைச் சோதித்துப் பார்த்து இப்போதைக்கு அவ்வளவு மோசமில்லை என்று சொன்னார். புல்லியன் பபியோலாவின் நெஞ்சுக்கு நேரே தன் கட்டாரியை எய்யப் போகுஞ் சமயத்தில், இவன் செய்த சத்தத்தைக் கேட்டு அங்கு மெதுவாய் வந்த சீரா, தன் எஜமானிக்கு வர இருந்த பிராணபத்தை விலக்க, அவள் முன்னே பாய்ந்து வர, கட்டாரி இவள் கழுத்தில் பட்டது. புல்லியனுடைய கையிலிருந்த ஆயுதத்தைப் பறித்து அவனைத் தடுக்க தன்னாற் கூடாதென்றும், கூச்சலிட்டு மற்ற வேலைக்காரரைக் கூப்பிடுவதென்றாலு, அதற்குள் படுகொலை முடிந்துபோகுமென்றுஞ் சீரா நினைத்து, தன் செல்வ சீமாட்டியின் உயிரைக் காப்பாற்றத் தன் உயிரைப் பலியாய்க் கொடுக்கத் துணிந்து நடுவில் வந்தாள்.

ஆகிலுஞ் சகோதரனே தன் உடன் பிறந்த சகோதரியைக் கொல்லுங் கொடுத்துரோகத்துக்குப் புல்லியன் உள்ளாகாதபடி, தான் யாரொன்று அவனுக்கு அந்தச் சமயத்தில் சொல்லி அதின் தீர்ஷ்டாந்தமாக அவன் 'அந்த வீட்டிலே சில வருஷங்களுக்கு முன்னே எடுத்த ஐரிகைத் துண்டின் விஷயத்தை அவனுக்கு ஞாபகப்படுத்தினான்.

தியோனீசியஸ் என்பவர, காயத்தைக் கட்டி 'பிராஞ் னொயின்'றிக் கிடந்த சீராவுக்கு சைத்தியோபசார் பக்குவங்கள் செய்து, சித்தஸ்வாதீனம் அவளுக்கு வந்தபின், 'அவன் சத்தம் சந்தடி இன்றி அமர்ந்திருக்கவேண்டுமென்

றும், அடுத்தநாள் அதிகாலையில் அவனைப் பார்க்க வருவதாகவுஞ் சொன்னபின், சீராவின் காதுக்குள் ஏதோ ஓர் இரகசியஞ் சொன்னார். அதைக் கேட்டவுடனே சீராவின் முகஞ் சந்தோஷத்தால் பூரிக்க, அவர் பிரயோகித்த ஓந்த அவுழ்தத்தைப் பார்க்கிலும் இது அதி உத்தமமாகத்தோன்றினது.

பபியோலா சீராவை நவமணிகள் அழுத்திய அழகிய தன் மஞ்சத்தில கிடத்திவேலைக்காரர் எல்லாரையும் வெளியில் இருந்த அறைக்கு அனுப்பிவிட்டு, அகோராத் திரம் தன் அடிமையின் கிட்ட இருந்து அவளுக்கு வேண்டிய உதவி எல்லாம் தன் கையாலே செய்தாள்.

இப்பெண்களின் நாயகம், தானே மிகவுங் களைத்துச் சோர்ந்து புல்வியனோடு செய்த சமவாதத்தால் சுரங்கொண்டவள் போலே வருந்தினாலும், நெச்சாமமட்டும் சீராவின் கிட்ட இருந்து, பண்டிதர் குறித்த பல அவுழ்தங்களைக் கொடுத்து வந்தாள். அதன் பின் சற்று இளைப்பாறும்படி சீராவின் கட்டிலின் கிடட படுக்கப்போனாள். அச்சமயத்தில் பபியோலாவின் நினைவில், சீரா தனக்கு அறநெறி ஒழுக்கத்தைப்பற்றி சொன்ன தர்ம படிப்பினைகள் எல்லாம் வந்தது : பபியோலா சொல்வாள் :

“இவைகளை நான் கேட்டபோது, அவைகள் அதி அற்புதமான வெறுங் கோட்பாடுகளே அன்றி, அனுஷ்டிக் கத் தக்கவைகள் அல்லவென்று தோன்றின. புண்ணிய கிரியை செய்யும்போது, மனிதந் அதைப் பார்த்து மெச்சக் கொள்ளத் தேடாமல், எங்கும் பிரசன்னராய் இருக்குஞ் சர்வேசுரன் ஒருவர் பார்த்தரில் போதுமென்று எண்ணிச் செய்வதே உத்தம தர்மம் என்று சீரா சொன்னீ

போது, இது கேட்கப் பிரியமானதாயினும், அனுசரிக்க'சாத்தியப் படாதென்று நான் எண்ணினேன். சீராவோ, அன்று எனக்குச் சொன்னதுபோல் இன்று நடந்து காண்பித்திருக்கிறாள். எனக்குப் பதிலாய் சாகும்படி இவள் நடுவில் வந்தபோது யாருடைய புகழ்ச்சியையுந் தேடி இவள் வரவில்லை. இவள் சொல்லுஞ் செய்கையும் என்றும் இசைவாய் வேறுபாடின்றி இருக்கின்றன. இவ்விதம் மனம், வாக்கு, செய்கை ஆகிய இம்மூன்றையுஞ் சரியான நிலையில் சேர்த்து, ஒன்றுக்கொன்று பேதமின்றி, நல்லொழுக்கத்தில நடக்கும்படி செய்யத்தக்கது வீண் சாஸ்திர நூலாய் இருக்கக்கூடாது. இதுவே அதி உத்தம ஏற்பாடுகளும், மனச்சான்றைக் கட்டத் தக்க ஒழுங்குகளும், அடங்கிய ஓர் வேதநாய் இருக்கவேண்டும். அவ்வேதமூந் தனிமுதற்கடவுளே அறிவித்துப் படிப்பிக்குஞ் சத்திய வேதமாய் இருப்பது அவசியம். சீராவின் வேதமும், அக்நேசி, சிபஸ்தியார் அனுசரித்த வேதமும் ஒன்றாய்த் தான் இருக்கவேண்டும். இம்மூவரும் ஒரே மரத்திலிருந்து காய்த்த திவ்வியமான கணிகள். சீராவுக்குக் கொஞ்சஞ் செளக்கியமானவுடன் அவளிடத்தில் இதின் விவரங் கேட்கவேண்டும்.”

மறுநாள் அதிகாலையில் பண்டிதர் சீராவைப் பார்க்க வந்தபோது அவளுடைய செளக்கிய விர்த்தியைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு, அங்கு இருந்தவர்கள் எல்லாரையும் வெளியே அனுப்பி, சீராவுடன் தனியே இருந்தார். மேஜை மேலே சுத்தமான வெள்ளைத் துணியை விரித்து, இரண்டு மெழுகு வத்தியில தீபம் ஏற்றி, தமது உடைக்குள் மறைத்துக்கொண்டு வந்த தங்கத்தாலான சிறு சிமிழை 'வெளியே எடுத்து மேஜைமேல் பூஜிதையுடன் வைத்து, முழங்

காலிலிருந்து தேவநற்கருணையில் மறைந்திருந்த சேசநாதர்சுவாமியை ஆராதித்தார்.

அதன்பின் சீராவின் கிட்டவந்து சொல்வார்: “மகனே! இதோ சேசநாதர்சுவாமி உன்னைத் தேடி வங்கிருக்கிறார். இவர்தான் மெய்யான பண்டிதர். இவரோ ஆத்துமத்திலுஞ் சரீரத்திலுமுள்ள வியாதிக்குப் பரம அவுழ்தம். தாய் தன் பிள்ளையை பால் ஊட்டி வளர்ப்பதுபோல சேசநாதர்சுவாமி, தாயிலும் உத்தம தாயாய், உனக்குத் தமது சரீரத்தையும் இரத்தத்தையும் போஜனமாக இதோ அப்பத்தின் குணங்களுக்குள் வைத்துக்கொடுக்கப் போகிறார். மகனே, சேசநாதரை உன் இருதயத்துக்குள் அழைக்க ஆசையாயிருக்கிறாயா?”

“ஓ! சுவாமி! மெத்த ஆசையாயிருக்கிறேன். இவரை என் முழு இருதயத்தோடு சிறுகிக்கிறேன். இவரிடத்தில் நான் அத்தியந்த விசுவாசமாயிருக்கிறேன். இவருக்கு நான் முழுதுஞ் சொந்தமானவன்.”

“மகனே! உனக்குத் தீமை செய்தவனை நீ பூரணமாய் மன்னிக்கிறாயா? நீ செய்த தாம கிரியையைப்பற்றி உன் மனதில் வீண் பெருமையான நினைவு உண்டாகின்றதா? இந்த அதி உந்தத தேவநற்கருணையை நீ யோக்கியமாய்ச் சாப்பிடும்படி உன் மனது சுத்தமாயிருக்கின்றதா? பாவம் நீ வீதாவது செய்ததாய் ஞாபகமிருக்கின்றதா?”

“சுவாமி நான் பெரும் பாவியாயிருந்தாலும் என் மனதறிய பாவம் யாதுஞ் செய்ததாக நினைவில்லை. எனக்குப் பொல்லாப்புச் செய்தவனை நான் மன்னியாதே போனால் யார் மன்னிப்பார்? அவன் ஆத்துமத்தை இரட்சிக்க என் உயிரையே கொடுக்கவேண்டியிருந்தாலுங் கொடுப்பேன். நான் செய்ததைப் பற்றி ஏன் அகங்காரங் கொள்

ளவேண்டும்? என் ஆண்டவரின் அபாத்திர அடிமைநான், நான் செய்யும்படி கடமைப்பட்டிருந்ததைத் தான் செய் தேனே அன்றி வேறு நூதனம் ஒன்றுமில்லை.”

“மகளே! இதோ சேசுநாதர்சுவாமி! இதோ உனக்காக தமது உயிரைக் கொடுத்த தேவசுதன்! உன் இருதயத்தில் அவர் வரும்படி ஆசையாயிருக்கிறார். சீக்கிரம் வரும்படி ஆசையோடு கூப்பிட்டழை.”

“ஆண்டவரே! என் இருதயத்தின் மதுரசேகவே! எழுந்தருளிவாரும். நான் உமது அடிமை. ஆண்டவரே! தேவரீர் என் குடிசைக்குள் வரும்படி நான் பாத்திரமல்லவே, ஒரே வார்த்தை மாத்திரம் சொன்னால் போதும். என் ஆத்தமம் பூரண செளக்கியம் அடையும்.”

பண்டிதராய் வந்த குரு தேவநற்கருணையைத் தமது கையிலெடுத்து மீரியாவின் காக்கில் வைத்தார். மீரியாதன் இருகண்களை மூடி தன் இருதயத்தில் எழுந்தருளி வந்தவரை ஆராதித்து ஸ்தோத்திரம் செய்தான்.

சேசுநாதர் சுவாமி மீரியாவின் நிமித்தம் பபியோலா வீட்டுக்கு முதல்விசை எழுந்தருளி வந்து அந்த வீட்டை ஆசீர்வதித்தார்.

உசு-ம். அதிகாரம்.

ஞானேதயப் பிரகாசம்.

மீரியா தேவன்மைவாங்கின அந்த நாள் ஆனந்த பாவச நிலையிலிருந்தவன் போல், தன்னைச் சுந்திக் அன்பாய் வந்த சேசுநாதர் சுவாமிபேரிலே நினைவாயிருந்தான். செல்வமாத பபியோலா அவன் கிட்ட இருந்த

அவன் முகத்தில் தோன்றின பற்பல சூழிகளைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டான். இவ்வித நிலையில் அக்நேசி பல சமயங்களில் இருந்ததைப் பார்த்திருந்தான். மீரியாவின் முகம் பிரகாச காந்தி வீசி ஜொலிக்க, கண்கள் மாணிக்கத்தீபம் போல் மின்ன, ஆனந்த பூரிப்பின் மேலீட்டினால் கண்ணீர் ஓடிவர, மோட்ச பதவி அடைந்த தேவலோக வாகிபோல் தோன்றினான்.

மீரியாவின் சமீபத்தில் நின்ற பபியோலா இவன் முகத்தில் விளங்கிய மோட்சானந்த பாக்கியத்தின் பிரதிபிம்பத்தை அதிசயத்துடன் கண்டபின், அவளுக்கு ஆதாரமாக கொஞ்சம் போஜனங் கொடுத்தான். மீரியா பசியோடு சாப்பிட்ட பிற்பாடு பபியோலா கேட்பான் :

“மீரியா இன்று காலமே முதல உன் தேகாரோக்கியம் ஸ்திரமாகின்றது. பண்டிதர் உனக்கு திவ்வியமான அவுழ்தம் இன்று கொடுத்திருக்கவேண்டும்.”

“ஆமா அம்மா. எல்லா அவுழ்தங்களிலும் அது அதி உத்தமம். என் உயிருக்கு உயிரான அவுழ்தம். நீங்கள் சொல்வதுபோல திவ்வியமான அவுழ்தம்.”

“மீரியா, நீ எனக்குச் செய்த மாறுதவி தேடாத பேருதவிக்குத் தக்க கைமாறு காட்டுவது என்னால் கூடாது. இனி நீ என் அடிமையல்ல. என் சகோதரியாய் என் வீட்டிலிருப்பாய்.”

“அம்மா உங்களுக்கு மெத்தவும் நன்றி அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால்.....”

“மீரியா, உன்னிடத்தில் ஒரு காரியங் கேட்கும்படி தக்க சமயத்துக்குக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். அக்நேசி, மாது கிரோமணி, கிரீஸ்துவளாக பிடிபட்டு இறந்து

போனது உனக்குத் தெரியுமே. சொல்லு மீரியா, நீயும் அவனைப்போல் கிறீஸ்துவனா?"

“அம்மா, நான் கிறீஸ்துவன். இதுதான் என் சர்வ பாக்கியம். இந்த பாக்கியம் உங்களுக்கும் உண்டாகும் படி நான் என் உயிரைச் சர்வேசுரனுக்குப் பலியாய்க்கொடுத்திருக்கிறேன்.”

“ஆ மீரியா! என் உயிரைக் காப்பாற்ற நீ உன் உயிரைத் தரத் துணிந்தது உத்தமோத்தம பரோபகார தர்மம். இதிலும் மேலான தர்மம் உலகத்திலில்லை.”

“அம்மா கேளுங்கள். நீங்கள் சொல்வதுபோல், நான் செய்தது எவ்வளவு உத்தமமாயினும் இதிலும் அந் தமமானதொன்று இருக்கிறது. இதை ஒரு உபமானத் தால் விளக்கிக் காண்பிக்கிறேன். மகா நீசனும் இழிகுலத் தானுமான ஒருவன், அன்புங் கிர்பையும் அவதாரமாற்ற போலிருந்த மகத்துவ அரசனது ஊழியத்திலிருக்கையில், அந்தரங்கத்தில் தன் இராஜனைக்குத்திக் கொல்லும்படி ஆலோசனை பண்ணி, வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்து கொண்டிருக்கையில், இவன் நினைத்த சதி துரோகம் வெளிப்பட, இவனைப் பிடித்து நீதி சட்டப் பிரகாரஞ் சிரச் சேதஞ் செய்ய வேண்டுமென்று தீர்ப்புச் செய்தார்கள். அவனைக் கொலைக்களத்துக்குக் கூட்டிப்போய் ‘தலைவெட்டப் போகுஞ் சமயத்தில், இராஜா அங்கு வந்து, ‘அந்தத் துரோகிக்குப் பதில், நான் சாவதாக ஏற்றுக்கொண்டால், இந்த அரசன் செய்ததைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?’

“ஓ மீரியா! இது மனிதர் சூழையில் நடக்கக்கூடிய செய்கை அல்ல.”

“இன்னங் கேளுங்கள். தயாளகுணமுள்ள அந்தப் பூமண்டலேஸ்வரன், இராஜ துரோகிக்குத் தான் செய்தது போதாதென்றாற்போல், தான் சாகுமுன்னே மரண சாதனம் எழுதி அதில் தன்னைக்கொல்ல எத்தனித்த ஓரமித் துரோகிக்குத் தனது திரவிய பூஸ்திதிகளையுஞ் சிறந்த பட்டங்களையுங் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், அவனைத் தன் சகோதரனைப்போல நடத்தவேண்டுமென்றுங் கற்பித்தால் இவ்வரசனுடைய பரோபகார செய்கையைப்பற்றி, அம்மா நீங்கள் என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?”

“மீரியா, மனிதர்களுக்குள்ளே இவ்வித அதி அற்புத உன்னத செய்கை நடக்கக் கூடுமென்று நம்பக்கூடாது. நீ சொல்வது போல் செய்யவல்லவர் தேவலோக கர்த்தா வாயிருக்கவேண்டும்.”

மீரியா தன் எஜமானியின் கையை எடுத்துத் தன் நெஞ்சின்மேல் வைத்து, அவள் முகத்தை அன்போடு உற்றுப்பார்த்து, மோட்ச பிரகாச வடிவு முகத்தில் துலங்க, அமர்ந்த மெல்லிய குரலோடு சொல்வாள் : “சேகநாதர் சுவாமி மனுஷருக்காக இதுவேல்லாங் செய்தார். இப்படிச் செய்த அவர் அதி உந்நத சர்வேசுவரன்.”

பபியோலா இதைக் கேட்டு தன் இரு கைகளால் முகத்தை மூடி வெகு நேரம் மௌனமாயிருந்தாள். சர்வேசுவரன் அவளுக்கு தேவப் பிரகாசங் கொடுக்கும்படி மீரியா தன் மனதில் பக்தி விசுவாசத்தோடு பிரார்த்தித்தாள்.

பபியோலா தலை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது, அவள் கண்களில் ஜலந்ததும்பி நின்றது. அப்போது மீரியாவுக்குச் சொல்வாள் : “மீரியா, நீ உபமானமாய்ச் சொன்ன தின் பயன் தெளிவாய் நான் அறியும்படி எனக்கு உன்

வாயால் விவரித்துச் சொல். சேகநாதர் சுவாமி மனுஷர் களுக்காக என்ன செய்தார் ?”

“அம்மா கேளுங்கள். சர்வேசுவரன் ஆதியில் மனுஷனைச் சிருஷ்டித்தபோது அவனுக்குச் சபாவ நன்மைகளையுஞ் சபாவத்துக்கு மேலான நன்மைகளையும் வெகு தாராளமாய்க் கொடுத்து அவனைத் தமது செல்வப்பிள்ளையாகவும், மோட்சத்துக்குச் சுதந்தரக் காரனாகவும், ஏற்படுத்தினார். ஆனால் மனிதன் நன்றியில்லாதவனாய்த் தன்னைச் சிருஷ்டித்த சர்வேசுவரனை விரோதித்து அவருடைய தேவகற்பனையை மீறி, துரோகியாய்ப் பாவஞ் செய்தான். பாவத்தைச் செய்த மனிதன் தேவ சாபத்துக்குள்ளாகி நரக பிராப்தியானான். இப்படி இருக்கும்போது அனந்த தயையுள்ள சர்வேசுவரன், மனுஷன் பாவத்தால் கெட்டழிந்து போவதைக் கண்டு, அவன் மேல் அன்பு கூர்ந்து அவன் செய்த பாவத்துக்குத் தாமே பலியாய் வந்து தேவநீதிக்கு உத்தரிக்கச் சித்தமானார்.”

“ஓ மீரியா ! மீரியா ! இந்த நீச மனிதன் பேரில் சர்வேசுவரனுக்கு இவ்வளவு சினேகமா ? மனிதன் கெட்டாலென்ன, வாழ்ந்தாலென்ன ? சர்வ பாக்கிய நன்மையுஞ் சம்பூரணமாய் நிறைந்திருக்கும் அவருக்கு, மனிதன் தன் இஷ்டப் பிரகாரங் கெட்டுப் போவதால், வரும் நிறைவுந் குறையும் ஏது ?”

“ஒன்றுமில்லை. சர்வேசுவரன் தம்மில் தாமாயிருந்து, சகல பாக்கியானந்த சந்தோஷத்தில் நித்திய காலமிருப்பவன். சிருஷ்டிகளில் ஒன்றும் அவருக்கு அவசியமில்லை. ஆனால் அவர் மனிதன்பேரில் அணுகுடந்த பட்சம் வைத்து, அந்தப் பட்சத்தின் நிமித்தந்தான் இப்படிச் செய்ய சித்தமானார். அவர் செய்ததைக் கேளுங்கள். சர்வ

நன்மை சுருபியாயிருந்தவர் மனிதர் செய்த பாவத்துக் குப்பலியாகும்படி, ஒரு சரீரத்தை, அதி அற்புத மேனாயாய்த் தமக்கு உருவாக்கி, மனிதனாய் இந்த உலகத்தில் பிறந்தார்.”

“மீரியா! சகல சுகுண லெட்சண சுருபமானவர் மனுஷாவதாரமானால், மனிதரைப் போல் ஜன்மித்து உற்பவமாகிப் பிறப்பது அவருக்கு அழகல்லவே.”

“மெய்தான் அம்மா. இதிலே தான் அதி அற்புத மேனாயாய் சரீரத்தை உருவாக்கினார் என்று சொன்னேன். தமக்குத் தாயாராயிருக்கும்படியாய்ச் சகல இஷ்டபிரசாத நன்மை வரங்களால் சம்பூரணமாய் அலங்கரிக் கப்பட்டு, பாவத்தின் தோஷமும் நிழலுமில்லாமல் ஜன்மித்துப் பிறந்த பாக்கியவதியான ஓர் தேவகன்னியைத் தெரிந்து கொண்டார். இவள் உதரத்தில் அற்புதமாய் உற்பவமாகி அவள் கன்னிமைக்குப் பழுதின்றிப் பிறந்தார். இதின் நிமித்தம் உலகமெல்லாம் இவளைப் புகழ்ந்து, பாக்கியவதியான கன்னிமாதாவே யென்று சதாஸ்துதி பாடி வாழ்த்துகின்றது

1. ஜென்மவிஷ்ணு தோஷமில்லாப் பிறந்த மாதா!
ஜெகதலத்தோர் தினம்போற்றந் தேவமாதா!
திஷ்டை நிறை பேய் தலையை மிதித்தமாதா!
தேவுலகோர் இராக்கினியாய்த் தியங்குமாதா!
நன்மை எல்லாம் வாரி எனக் கொண்டமாதா!
நம்பி வந்தோர்க் கடைக்கலமாய் அணைக்குமாதா!
வன்மனப் பேய் மதந்தனெல்லாம் அடக்குமாதா!
வானில் ஒளிர் மதி மிதித்த மாதாவாமே!
2. அன்னை என உலகத்தோர் ஏற்றும் மாதா!
அன்புடனே என்மை நிறந் காக்குமாதா!

பொன்னுலக பாக்கியமாய்ச் சிறக்குமாதா !

பூவுலகோர்க்காபரணமானமாதா !

மன்னர்ருல மேன்மை பெற்றுத் துலங்குமாதா !

மாசில்லா உற்பவமாய் வந்தமாதா !

என்னபுகழ் தாய் இவட்டுச் சொன்ன போதும்

ஏற்றபுகழ் சொல்ல எவர்க்கியலும் பாலோ.”

“மீரியா இந்தப் பாக்கியவதியான தேவ கன்னியின் பெயரென்ன?”

“அம்மா, இந்தத் தேவதாயின் பெயர் மரி அம்மாள். என் பாஷையில் மீரியா என்பார்கள். மரியே என்பது தேவனியும் இனிமையுள்ள பெயர். கிறீஸ்துவர்கள், தாயையுமகனையுங் கூட்டிச் சேர்த்து, சேசுமரியே என்பார்கள். தேவகன்னிமரியின் பெருமையும் மேன்மையும், அவளுக்குள்ள சீருஞ் செல்வாக்கும், அன்புங் கிர்பையும் அவதாரமானாற்போல் தோன்றும் அவள் சுபாவமும், எல்லாம் நீங்கள் போகப்போக அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டு இவளைப் புகழ்ந்து ஸ்துதித்து வாழ்த்தி, பாக்கியவதியே, மனுஷ ஜென்மத்துக்கு ஒரு அலங்காரமே, பெண்பாலார்களின் ஆபரணமே, என்று உலகமெல்லாம் கூடிச் சேர்ந்து பாடுந் தேவசங்கீத கீர்த்தனையோடு, நீங்களுங் கலந்து ஒருநாள் பாடுவீர்கள்.”

“உன் வாக்குப் போலாகக்கடவது. மீரியர், சேசுநாதர் மனிதருக்காகப் பலியானொன்றாயே. எப்படி இந்தப்பலி நடந்தது? யார் இந்தப்பலியைத் துணிந்து கொன்றவர்கள்?”

“அம்மா சேசுநாதர் சுலாமி பிறந்தபின்பு முப்பத்தி மூன்று வருஷக்கால மனிதர்கள் மத்தியிலிருந்தார். அதில்கடைசி மூன்று வருஷங்களில், எங்குஞ் சுற்றித்திரிந்த நமது பரிசுத்த வேத சத்தியங்களை எல்லாருக்கும் போதி

த்தார். சூரிய பிரகாசஞ் சகல ஜீவபிராணிகளுக்கும் உயிரும் உணவுஞ் சந்தோஷமும் கொடுத்தாலும், இருளில் வாழும் கோட்டான்களுக்குப் பொருந்தாது. அது போல வே சேசநாதர் சுவாமி படிப்பித்த பரிசுத்த சத்தியங்களை விரோதித்து ஏற்றுக் கொள்ளாத சிலர் அவரைப் பகைத்துக் கொல்லும்படி எத்தனித்தார்கள். ஆனால் சேசநாதர் சர்வ வல்லபமுள்ள சர்வேசுரன் ஆனதால் அவர்சித்த மின்றி தூர்பலனுள்ள மனுஷன் என்ன செய்யக்கூடும்.

“சேசநாதர் சுவாமி மனுஷர் பாவங்களுக்கு ஓர் பலியாய் வந்ததால், தாம் குறித்த நாளில், தமது இஷ்ட பூரணவிருப்பப் பிரகாரம் தமது சத்துருக்களின் கையில் தம்மை வலிய ஒப்புக் கொடுத்தா. இக்கொடியர் அவரைப் பிடித்து நிர்தை அவமானப் படுத்தி, நிஷ்டர உபாதைகளால் வதைத்த பின்பு, அவரைச் சிலுவையில் அறைந்து கொன்றார்கள். இவ்விதமாய் மனிதர் செய்த பாவங்களால் சர்வேசுரனுக்கு வந்த அளவற்ற அவமானத்தைப் பரிகரிக்கச் சர்வேசுரனே தாம் எடுத்த மனுஷ சுபாவத்தில்தமது உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்து மரிக்கச் சித்தமானார்.”

மீரியா இதைச் சொல்லும்போது மனங் கனிந்து, கண்ணீர் சிந்தி அழ, பபியோலாவும் இளகிய மனதோடு, கண்கலங்கி பெருமூச்சு விட்டுச் சொல்வாள்:

“ஆ மீரியா! இவ்வளவு அன்புந் தையையும் இரக்கமுஞ் சர்வேசுரனிடத்தில், மனிதநீபரில் இருக்கக்கூடுமென்று நான் ஒருபோதும் நினைத்ததில்லை. இதை நீ ஒருமேல் வரிச் சீட்டமாய், உன் கண் முன் வைத்தல்லவா என் உயிரைக் காப்பாற்றி உன் உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்தாய்.”

“மெய்தான் அம்மா. அதி உன்னத சர்வேசுரனே எனக்காக இவ்வளவு செய்திருக்கையில், நான் அவருக்காக என்ன செய்தாலும் எல்லாம் வெகு சொற்பமாய்த் தானிருக்கும்.”

“மீரியா, இன்னமொரு கேள்வி. நீ மெத்த களைப்பா யிருந்தால், சொல், வேறே சமயத்திலு பேசிக் கொள்ள லாம்.”

“அம்மா! இதில் என்ன களைப்பு? இதுதான் எனக்கு உயிர். இந்தப் பாக்கியமான நாளைப் பார்க்க பல வருஷங் தபஞ் செய்தேன்.”

“மீரியா, சேசநாதர் சுவாமி உலகத்திலிருக்கும் போது தமது பரிசுத்த வேத சத்தியங்களைப் போதித்து வந்தாரென்றாயே. இந்தச் சத்தியங்களை எல்லாம், உலக முடியுநாளம்மடும் இருக்குஞ் சகல ஜனங்களும், அவர் ஆதி யில் படித்துக் கொடுத்தது போலே, அறியவேண்டுமெல் லவா? அப்படியானால் இதற்குத் தக்க ஏற்பாடுகள், அன ந்த ஞானமுள்ள சர்வேசுரனை அவர் செய்திருக்கவேண் டும். அப்படிச் செய்தாரா?”

“அம்மா, நமது அற்ப புத்திக்கு இது செய்வது அத் தியாவசியமென்று தோன்றினால், அளவற்ற ஞானமும் அறிவுமுள்ள சர்வேசுரனுக்குத் தோன்றாமல் போமோ? இதற்காகத்தான் அவர் உலகத்தில் இருந்த காலத்தில், சத் திய திருச்சபையை ஸ்தாபித்து அதற்குத் தமது பிரதி நிதி யாயிருக்கும்படி தாம் தெரிந்த சீஷர்களில் ஒருவரை நிய மித்து, அவருக்கு விசேஷ அதிகாரமும் வரங்களுங் கொடு த்து, வேண்டிய ஏற்பாடுடெல்லாஞ் செய்தது. போதாதெ ள்று தாமே இத்திருச்சபைக்கு, உலகத்தின் ஈறாந்த கால

மட்டுந் 'துணையாயிருப்பதாகவும், இச்சபையை அழிக்க பசாசுகளுந் துஷ்ட மனிதருங் கூடிச் சேர்ந்து எவ்வளவு தான் பிரயாசப்பட்டபோதிலும் அவர்களாற் கூடாதென்றுஞ் சத்திய வாக்குக் கொடுத்திருக்கிறா."

"மீரியா, சேசநாதர் சுவாமி ஸ்தாபித்த இந்தச்சபையின் பெயரென்ன?"

"அம்மா, அதன் பெயர் கத்தோலிக்கு சபை. வானத்தில் விளங்குஞ் சூரியன் தனது ஒளி நிறைந்த கிரணங்களை எங்குந் தெளித்துப் பிரகாசம் வீசி, எல்லார் கண்ணுக்கும் புலப்படுதல்போல், கத்தோலிக்கு சபையும் ஏகமாய், பரிசுத்தமாய், சேசநாதரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாய், எத்தேசத்திற்கும், எக்காலத்திற்கும், எவ்வித ஜாதியாருக்கும் பொதுவாய் நின்று, தனது தேவ உற்பத்தியைக் குறித்துக்காட்டும் இலட்சண கிரணங்களை எல்லாரும் பார்த்து அறியும் படியாய் பூமியின் நாற்றிசையிலும் பரப்பி வருகின்றது."

"ஆ! மீரியா, ஐயோ! கண்ணிருந்துங் காணாதவள் போல் நான் இதுமட்டும் நடந்து வந்தேன். எல்லாம் எனக்குத் தெரியுமென்ற அகங்கார கர்வத்தால் சத்தியவேதம் இன்னதென்று படிக்கவில்லை. இந்தத் தேசத்தார் அனுசரிக்கும் மதம் அக்கிரமமென்றும், அவலெட்சணமென்றும், அஞ்ஞானமென்றும், புத்தி ஞாயத்துக்குப் பரஸ்பர விரோதமுள்ளதென்றும், அறிந்திருந்தும், இதை விட்டு நீங்க மனத் துணிவின்றி பரம கோழையாயிருந்தேன். நீ வணங்குஞ் சேசநாதர் படிப்பித்த சத்திய வேதத்தைப் பழித்தேன், அந்தோ! எனக்காகத் தமது உயிரைப் பலியாய்க் கொடுத்து என்னை இடங்கெச்சி, சிலுவையில் மரித்த சுவாமியை நான் இகழ்ந்து தூஷித்தேன். மீரியா! எனக்கு

மன்னிப்புண்டா ? நீ வணங்குஞ் சேசநாதர் சுவாமி என்னேத் தயவாய் ஏற்றுக்கொள்ளுவாரா ?”

பபியோலா, இப்படிச் சொல்லும்போது, கோவென்று கண்ணீர் அருவி சிந்தி அழுதாள். அவள் அழுது சிறுதுங்கண்ணீரால் மனதிலுள்ள துக்க பாரத்தைக் குறைக்குமட்டும் மீரியா பேசாமலிருந்தாள். அதன் பின்பு மெல்லிய குரலோடும் அன்புந்தயையும் பொங்கு மனதோடுஞ் சொல்வாள் :

“அம்மா, சேசநாதர் சுவாமி உங்களைத் தயவாய் ஏற்றுக்கொள்வாரோ என்று கேட்கிறீர்கள். ஆ ! அவர் இருதயத்திலிருக்கும் அன்பும் அருளுங் கிர்பையும் மனிதர் புத்திக்கு மேவிட்டது. இதற்கு ஒரு உதாரணங் கேளுங்கள் :

“சேசநாதர் சுவாமி இவ்வுலகில் இருந்த காலத்தில் மரியமக்தலேன் என்ற ஓர் பெண்பிள்ளை இருந்தாள். இவள், பெண்ணின் ஆபரணமென்று நீங்கள் உங்கள் உயிரினும் அதிகமாய் மதிக்குங் கற்பை, இழந்துபோய், துன்மார்க்கத்தில் பிரவேசித்து வேசியாய் ஊருக்கு ஆவலாதியாய் நடந்தாள். இப்படி நடந்தவள் சேசநாதரைப்பற்றிப் பல விஷயங்களை எப்படியோ கேட்டிருந்தாள். அவர் வெகு தயாள குணமுள்ளவொன்றும், பாவிகள் பேரில் விசேஷ பட்சமுள்ளவொன்றும், யாரும் எவரும் அவரிடத்தில் அச்சமின்றி எந்த நேரத்திலும் போகலாமென்றும், அவர் எல்லாருக்குத் தந்தையுந் தாயுமானவொன்றும், அறிந்து அவர்பேரில் ஸ்நேகம் வைக்கத் துவக்கினான். இந்த ஸ்நேகம் அதிகரிக்கவே அவரிடத்தில் போய் அவர் பாதத்தில் விழுந்து, தன் மனதிலுள்ள பாவத்தின் பராகமையை, அவர் முன் இறக்க வைக்கும்படி ஏற்ற சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ ஒருநாள் சேசநாதர் ஓர் கனவான் வீட்டில் சாப்பிட்டுப் போனபோது, பணச் செருக்கால் அவன் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதை செய்யாமலிருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் மரிய மக்தலேன் அம்மாள் வீட்டுக்குள் வந்து, சேசநாதர் பாதத்தில் விழுந்து, கண்ணீர் சிந்தி அழுது, சிந்திய கண்ணீரின் பெருக்கத்தால் அவர் பாதத்தை நனைத்துக் கழுவி தனது விரிந்த கூந்தலால் அதைத் துடைத்தாள்.”

“ அப்போது சேசநாதர் என்ன செய்தார்?”

“ தனையுள்ள சுவாமி அவளை அன்பாய்ப் பார்த்து, அவள் செய்த பாவங்களை எல்லாம் மன்னித்து, அவள் மனதில் சமாதானமுஞ் சந்தோஷமும் கொடுத்த பின்பு வீட்டுக்கு அவளைப் பாக்கியவதியாய் அனுப்பினார்.”

“ ஆ மீரியா! எவ்வளவு அன்பு! எவ்வளவு நேயவு! அதன் பின் அவளுக்கு என்ன சம்பவித்தது?”

“ சேசநாதர் சுவாமி கல்வாரி மலைமேல் சிலுவையில் அறையுண்டிருக்கும்போது அவர் சமீபத்தில் இரு பெண் பாலார்கள் நிற்கும் பாக்கியம் பெற்றார்கள். அவர்களில் முதல், அவரைப் பெற்று வளர்த்த மகா பரிசுத்த கன்னி மாதாவான மரி அம்மாள், இரண்டாவது பாவியாய் நடந்து திரிந்து பின் மனந்திரும்பின மக்தலேன் மரி அம்மாள். பாவமின்றி பரிசுத்தமாய் நடப்பவர்களும், பாவத்தைச் செய்து, பின் மனஸ்தாபப்பட்டு பொறுத்தல் அடைந்தவர்களுஞ் சேசநாதர் சுவாமிக்குப் பிரியமுள்ளவர்களே என்று இந்த அதிசய வர்த்தமானத்தால் காட்டச் சித்தமா னார்.”

‘மீரியா’ இவ்வளவு பேசினதால் களைத்துப் போய் அயர்ந்து நித்திரை கெய்தாள். பபியோலா சேசநாதர். காணு

பித்த அணைகடந்த சிநேகத்தை நினைத்து நினைத்து ஆச சரியமாய் நின்றாள். இவ்வித சிநேகப் பெருக்கத்தின் முன்னே, கிறீஸ்துவர்கள் தங்களுடைய சுவாமிக்காக என்னென்ன செய்தபோதிலும் அது மகா சொற்பமாகவே தோன்றுமென்று கண்டுபிடித்தாள். இதைத் தேவபிரகாச ஒளியில், சிபஸ்தியார், அக்னேசி, சீரா, இவர்கள் நடக்கையில் தான் முன் கண்டு பிடியாத ஆச்சரிய விஷயங்களெல்லாம் தெளிவாய்ப் புலப்பட்டன.

இவ்வித யோசனையுடன் பபியோலா மீரியாவின் கால் அண்டையில் படுத்தாள். மீரியா விழித்தபோது பபியோலா இருந்த நிலையைக் கண்டு அதிசயப்பட்டாள். அகங்காரமுங் கர்வமும் நிறைந்த உரோமைப் பிரபுவின் செல்வ புத்திரி, இப்போது தன்னைத் தாழ்த்தி, தன் சொந்த அடிமையின் காலின் கீழ்ப்படுத்தது, இவன் கிறீஸ்துவனாகும் மேலான பாக்கியம் பெறுவாளென்பதின் தவறா அடையாளம். மீரியா தான் சர்வேசுரனுக்கு நேர்ந்த பனியைச் சர்வேசுரன் கிர்பையாய் ஏற்றுக் கொண்டதற்காக அவருக்கு நன்றி அறிதலான ஸ்தோத்திரஞ் செய்தாள்.

உள-ம். அதிகாரம்.

மீரியாவின் வரலாறு.

மறுநாள் காலமே பண்டிதர் வந்தபோது பபியோலாவு மீரியாவும் முகக்களையுடன் சந்தோஷகரமாயிருப்பதைப் பார்த்து அன்றிராத்திரி இருவரும் கன்றாய் அயர்ந்த தூங்கி இளைப்பாறி இருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, இருவருஞ் சிரித்துக்கொண்டு, "கன்றாய், அந்த இரர்த்திரி நில் துங்காவிட்டாலும் தங்களுக்கு அது மகா பாக்கிய

நிறைந்த இராத்திரியாயிருந்ததென்று சொன்னார்கள். அதன்பின் மீரியா செல்வ மாதின் கையைப் பிடித்து பண்டிதர் முன் கூட்டி வந்து சொல்வாள் :

“சுவாமி, சர்வேசுரனுடைய பூஜித குருவே ! இதோ சத்திய வேதத்தைக் கற்று, ஞானஸ்நானம் பெற்று, கிறீஸ்துவனாகும்படி ஆசையாயிருக்கும் பபியோலா.”

பபியோலா ஆச்சரியத்துடன் : நீங்கள் பண்டிதருங் குருவுமானவரா ? என்று கேட்க, விர்த்தாப்பியரான குரு சொல்வாள் :

“அம்மா, நான் எவ்வளவு அபாத்திரனாயினும் தயையுள்ள சர்வேசுரன் என்னைத் தமது குருவாகத் தெரிந்து கொள்ளச் சித்தமானார்.”

பபியோலா உடனே அவர் முன் முழங்காவிருந்து அவர் கையை எடுத்து முத்தி செய்தாள். குரு ஸ்ரீமது வலது கையை அவள் தலைமேல் விரித்துச் சொல்வார் :

“மகனே ! தைரியமாயிரு. இந்த வீட்டிலிருந்த உன் இனத்தாரில் நீதான் முதல் கிறீஸ்துவனென்று நினைவாதே. சில வருஷங்களுக்கு முன் என்னை வைத்தியனாக ஒரு விசை இந்த வீட்டுக்குள் ஊழியக்காரி ஒருத்தி அவழித்து வந்தாள். அப்போது வியாதியாயிருந்தவள் உன் தாயார் தான். நான் வந்து அவளுக்குச் சத்தியவேதத்தை விளக்கிக் காட்டி அவள் சாகு முன் அவளுக்கு ஞானஸ்நானம் கொடுத்து கிறீஸ்துவனாக்கினேன். உன் பிரிய தாய் ஞானஸ்நானத்தின் மாசற்ற உடையோடு மோகித்துக் கீழ்ப் போனாள்.”

“ஐ்ஹவளவு பாக்கியமான சூப செய்தி? என் தாய்தன் மகனை மறந்து பேர்கடமல், எனக்காக சர்வேசுரனுடைய கிர்பை சிம்மாசனமுன் இத்தனை வருஷமாய்ப் பிரார்த்திப்பேன்.”

ர்த்தித்து வந்தாள். எனக்குக் காவலாயிருக்கும் சும்மன் சும் இந்தப் பாக்கியமான நாள் மட்டும் எனனைக் காப்பாற்றி வந்தார்.”

பபியோலாவுடன் அவளுடைய செவிலித்தாய் எபு ரோசினாளும், அவள் அடிமை கிரேசியாவும், அக்ரேசி வீட்டில் வளர்ந்த எம்ஓன்சியாளும் ஞானஸ்நானம் பெறு ம்படி ஆயித்தஞ் செய்தார்கள். மீரியா வியாதியாயிருந்த காலத்தில் தன் வரலாற்றை பபியோலாவுக்குச் சொல்லிக் காண்பித்தாள். அதின் சில விஷயங்கள் நாம் முன் சொன்ன பல காரியங்களை நன்றாய் கண்டு பிடிக்கும்படி ஏது வாயிருக்குமென்பதால் அவைகளை இங்கு கூறுவது யுக்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

சீரியா நாட்டிலுள்ள அந்தியோக்கியா பட்டணத்தில் திரவிய சம்பத்துள்ள கனவான் ஒருவனிருந்தான். இவன் மேன் குலத்தான் அல்லாதே போனாலும், மேன் குலத்தா ரோடு சகவாசஞ் செய்து நடமாடவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால் வெகு சம்பிரமமாக வாழ்ந்து, டம்பழாகவும் பிலுக்காகவுந் திரிந்து, வீணில் தன் சொத்தைப் போக்கடித்த பின்பு, கடைசியில் பெருங்கடன் தொல்லையால் மிகத்துள் பப்பட்டான். இவனுக்கு வாழ்க்கைத் துணையாய் வாய்ந்தவன் சிறந்த குணமுள்ள சீமாட்டி.

இவள் கிறீஸ்துவ வேதத்தை இரகசியமாய்ப் படித்து, அதுதான் சத்தியவேதமென்று கண்டு பிடித்து, இவள் புருஷன் செய்த விக்கினங்கள் யாவையும் ஜெயித்து, கிறீஸ்து வளானாள். இவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகளிருந்தார்கள். இவ்விருவருக்கும் வித்தியாப்பியாசமும், பாஷா ஞானமும், நல்லொழுக்கமும், வெகு ஜாக்கிரதையுடன் கற்றுக் கொடுத்தாள்.

. மூத்தபிள்ளையின் பேர் ஓரோன்சியன். இவன் தன் தாயாரோடு பலமுறை கோவிலுக்குப் போக வர இருந்த தால் கிறீஸ்துவர்களுக்கடுத்த பல மதவிஷயங்களை நன்றாய் அறிந்திருந்தான். கபடம் வஞ்சகமுங் குடிக்கொண்ட நெஞ்சுள்ளவன். பெயருங் கீர்த்தியும் பிரதிஷ்டையும் பெற்று உலகத்தில் சுகித்து வாழ்நது அதின் இன்ப சந்தோஷங்களை உள்ளநான் உள்ளமட்டும் அனுபவிப்பதே சதம் என்று எண்ணி வந்தான். ஆதலால் கிறீஸ்துவனாக இவனுக்குக் கிஞ்சித்தேனு மனமில்லை. சாஸ்திர நூலில் சாலச் சிறந்தவன். உரோமானர் பாஷையை வெகு திருத்தமாயும் மாதூரியமாயும் பேசுவான்.

இரண்டாம் பிள்ளையின் பெயர் மீரியா. ஓரோன்சியனுக்கு மூன்று வருஷத்துக்கு இளையவள். நூலைப்போல் சேலை, தாயைப்போல் பிள்ளை எனபதற்கு ஒப்ப, இவள் தன் தாயைப்போல கிறீஸ்துவள். அறிவு விர்த்தியிலுஞ், சாஸ்திரக் கியானத்திலும் மிகத் தேர்ந்தவள். சசீல ஒழுக்கத்தில் விர்த்தி பெற்றவள். இவளுடைய தாய், தன் புருஷன் பணத்தை வீணில் இறைத்து, சொத்தைப் பாழாக்கிப் போடுவான் என்றும், தன் மகன் பொருளாசை கொண்டவனாய் குடும்ப சம்ரட்சணையைக் கவனிக்க மாட்டான் என்றுங் கிரகித்துக்கொண்டு, தான் சாகு முன்னே தனது பிரீத்தி ஏகமான சொத்தைத் தன் மகனுக்கு முழுதும் விட்டு அவன் பெயரால் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்து, தான் செய்த இந்த ஏற்பாட்டுக்கு விரோதமாய் ஒன்றுஞ் செய்யக்கூடாதென்று அவனுக்குப் பலவாறாய் வற்புறுத்தி இருந்தாள்.

தாய் காலகதி அடைந்த பின்பு வீட்டின் காரியம் வெகு அலங்கோலையாய்ப் போனது. கடன் மேல் கடன்

வந்து கூட, கடன்காரர் பணத்தை நெருக்கிக் கேட்டார்கள். இச்சமயத்தில் எவுரோட்டன் இவ்வீட்டில் வந்து சேர்ந்தான். இவன் பல தேசங்களுக்குப் போய், வர்த்தகஞ் செய்து வெகு பணஞ் சம்பாதித்து, தன் தம்பி வீட்டுக்கு வந்தான். ஆனால் அவன் குடும்பத்தின் கேவலஸ்திதியையுங் கடனையையுங் கண்டு, தம்பியைக் கோபித்துத் திட்டி, தன் சொந்தப் பணத்தைக் கொண்டு கடனை எல்லாம் இறுத்த பின்பு, இவனே இவ்வீட்டின் எஜமான் போல் காரியங்களை வகித்து வந்தான்.

ஒரோன்சியனுடைய தகப்பன் சாகும்போது மகனை அழைத்து, அவனுக்குத் தான் கொடுக்கும்படியான பிதிரார்ஜித சொத்து ஒன்றும் இல்லை என்றும், இனிமேலாக எவுரோட்டனே' அவனைப் பாதுகாத்து நடப்பிப்பான் என்றுஞ் சொல்லி இறந்தான். எவுரோட்டனும் இவனைக் கூப்பிட்டு, இனிமேல் தனக்கு அவன் எவ்விஷயத்திலுங் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்றும், பழி பாவத்துக்கு அஞ்சாமல் துணிந்து எதையுஞ் செய்து, தங்கள் குடும்பத்தின் பெயரை ஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்றும் பல ஞாயங்களை அடுக்கிச் சொன்னான்.

தங்கள் கையில் செலவுக்கு வேண்டிய பணயில்லாததால் மீரியாவுக்கு அவன் தாய் விட்டுப் போன சொத்தை முழுதும் அபகரித்துக் கொள்ளும்படி இருவருங் கூடி ஆலோசனை பண்ணினார்கள். மீரியா தன் சொத்தைக் கொண்டு கன்னியாஸ்திரிகள் இருக்கும்படி ஓர் பெரிய மடங் கட்டி, அதின் சமர்ட்சனைக்கு வேண்டிய நிதி வருமானம் ஏற்படுத்தியபின், அதிலே போய் தன் ஜீவிய காலத்தை ஜெபதபத்தில் செலவழிக்கும்படி உத்தேசித்திருந்ததால், இருவருங் கூடிச் செய்த தந்திர உபாயங்கள் எல்

லர்ம் பலிக்கவில்லை. மீரியா, இவ்விருவருந் தன்னுடன் இருக்கச் சம்மதப்பட்டால், அவர்கள் செலவுக்கு வேண்டியது எல்லாந் தானே கொடுப்பதாகச் சொன்னாள். இது இவர்களுக்குச் சம்மதம் இல்லாததால் இவளை எப்படியாவது தொலைத்து விட்டு அவள் சொத்தை முழுதும் எடுத்துக் கொள்வதுதான் யுக்தமென்று தோமானித்தார்கள்.

தன் உடன் பிறந்த சகோதரியைத் தொலைத்து விடுவது என்பதைக் கேட்ட ஒரோனசியன் திடுக்கிட்டு அஞ்சினான். எவுரோட்டன் அவனைத் தேற்றி, பழி பாவம் என்பதும், மனச் சான்றென்பதும் அர்த்தசாரமற்ற பதங்களென்று அவனுக்கு உபதேசித்து, பணந் தேடும்படி எவ்வித உபாயமும் பிரயோகிக்க வேண்டுமென்று நன்றாய் அவன் மனதில் சாரும்படி இடித்துச் சொன்னான்.

பூர்வீக காலத்துக் கிரீஸ்துவர்கள் வேத கலககாலத்தில் தேவநற்கருணையைத் தங்கள் வீட்டில் கொண்டுபோய் வைத்திருந்து தாங்களே நாள்தோறும் உட்கொள்ளுவது அக்கால வழக்கமென்று முன் நாம் சொன்னோம். மீரியாவின் தாய், தேவநற்கருணை வைத்திருக்கும்படியாய், சரிகை போட்டு முத்துக்கள் இடையிட்டு நெய்து பின்னிய பட்டுத் துண்டு ஒன்று வைத்திருந்தாள். தான் சாகு முன் இதை மகளுக்குக் கொடுத்து வெகு பூஜிதை வணக்கத்துடன் இதைக் காப்பாற்றும்படி கற்பித்தாள். இப்பட்டுத் துண்ணை பற்றிய சில விஷயங்கள் இந்நூலில் பல இடத்தில் வாசித்தது இன்னம் ஞாபகம் இருக்கலாம். சீரா தங்கச் சிமிழில் தேவநற்கருணையை வைத்து இப்பட்டுத் துண்டால் பூசி பெட்டிக்குள் வைத்திருப்பாள். ஒருநாள் இந்தப் பெட்டியின் கீட்ட ஜெபம் செய்யும்படி வந்தபோது, அது திறந்திருக்க உள்ளே இருந்த சிமிழைக் காணவில்லை.

மரியமக்தலேன் அம்மாளைப்போல் தன் சுவாமிசைக் காணாததால் அழுதுகொண்டு இங்கும் அங்குந் தேடினான். தேடும்போது கிட்ட ஒரு சீட்டுக் கிடந்தது. அதை எடுத்து வாசித்தான். அப்பெட்டிக்குள் இருந்த சிமிழ் அவள் சகோதரன் கையில் பதனமாய் இருப்புதாகவும், அதை விலை கொடுத்து மீட்டுக்கொள்ளலாம் என்றும் எழுதி இருந்தது. உடனே அவனிடம் ஓடி, அவன் காவில் விழுந்து, தனது ஆஸ்தி திரவியம் யாவற்றையும் பார்க்க அதிகமாய் மதிக்கும் அந்தச் சிமிழைத் தன் கையில் கொடுக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். அவன் மனம் இரங்கிக் கொடுக்கப்போகுஞ் சமயத்தில், எவுரோட்டன் பயம் உறுத்தி அவனைத் தடுத்து, மீரியாவைப் பார்த்துச் சொல்வான் :

“மீரியா நீ இப்போ சொன்ன வார்த்தை எதார்த்தமோ அல்லவோவென்று சோதிக்கப் போகிறேன். உன் ஆஸ்தி திரவியத்திலும் இந்தச் சிமிழ் மேலான தெனறூ சொன்னாய்?”

“ஓ ! சர்வேசுரனுடைய திவ்விய மகத்துவத்துக்கு அனமானம் வராதபடி, என்ன கேட்டாலும் நான் கொடுப்பேன்.”

“அப்படியானால், இதோ இந்தப் பத்திரத்தில் உன் கையொப்பம் போடு.”

மீரியா அந்தப் பத்திரத்தை ஒரு பார்வையில் வாசித்துப் பார்த்து தன் கையொப்பம் போட்டாள். அதிலே தனக்குச் சொந்தமாய் இருக்குஞ் சொத்தை முழுதும் எவுரோட்டனுக்குக் கொடுப்பதாகக் கண்டிருந்தது.

“ஓரோன்சியன் இதை அறிந்து, எவுரோட்டன் தன் னீனும் அதிக கபடனாய் தான் எத்தாய்த் தேடிய சொத்

தை தினக்கு முந்தி அபகரித்தானே என்று பொருமை கொண்டு புலம்பித் தவித்தான்.

இவ்விரு துரோகிகளும் மீரியாவைச் சில காலமட்டும் பராமரித்து வந்தார்கள். கடைசியில் மீரியா இவர்களுடைய இருப்பது சரியல்லவென்று, தான் இருந்த அந்தியோக்கியா பட்டணத்தை விட்டு, ஜெருசலேம் பட்டணத்துக்குப் போய் கன்னியாஸ்திரிகள் மடத்தில சேர்ந்து சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்யலாம் என்று கப்பல் ஏறினாள். அந்த யாத்திரையில், பலவிதமான துன்பப்பட்டாலுந் தன்னோடு கூடக் கொண்டுபோன தங்கச் சிமிழில மோகூலானந்த பாக்கியம் இருந்ததால், மனந் தளராமல் சந்தோஷமாய் இருந்தாள்.

கப்பல் யாத்திரை செய்கையில் பெருங் காற்றும் புசலும் பிரசண்ட மாருதமாய் எழும்பி கப்பலை நாலுதிசையிலும் அலைக்கழிக்க கடைசியில அது ஒரு பாறைத்தீவில் மோதி உடைந்தது. இந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் ஓவரு சொற்பப்பேர். அவர்களுக்குள் மீரியா தேவாதீனமாய்த் தப்பினது, தான் வைத்திருந்த பரிசுத்த தேவநற்கருணையால் வந்ததென்று நிச்சயித்துக் கொண்டாள்.

அன்று தப்பினவர்களிற் சிலர் அந்தியோக்கியா பட்டணத்துக்குத் திரும்பிப் போனபோது, தாங்களேறிப் போன கப்பலுக்கு மோசம் வந்ததென்றும், அதிலிருந்தவர்களோடு கூட மீரியாவும் இறந்து போனாளென்றும் எவ்ரோட்டனுக்கு அறிவித்தார்கள்.

மீரியா தப்பிப் பிழைத்து அத்தீவின் கரையில் சித்தஸ்வாதீனமின்றி, கிடக்கும்போது அத்தீவிலிருந்த சில துஷ்ட ஜனங்கள் அவளைப் பிடித்து அடிமையப்பேரில்

ஒரு வியாபாரிக்கு விற்றுப் போட்டார்கள். இவன் இவனை மேன்குலத்தானான ஒருவனுக்கு விற்க, . அவன் பிற்பாடு, பாபியன் தன் மகளுக்குத் துணையாகவும் ஏவல் செய்பவ ளாகவும், படிப்பும் நாகரீக சசிகரமுள்ள ஒரு வேலைக்கா ரியை என்ன விலை கொடுத்தும் வாங்கி வரும்படி தன் காரி யஸ்தனை அனுப்பினபோது, அவனுக்கு மீரியைவை விற் றான். அப்போது மீரியா சீரா என்ற பெயரெடுத்து, உரோமாபுரிக்கு பபியோலாவின் இரட்சணியமாகவந்தாள்.

உஅ-ம். அதிகாரம்.

சுகிர்தானந்த காலகதி.

பபியோலா தன் வீட்டிலிருக்கும்போது, ஒருநாள் அந்நியனை ஓர் விர்த்தாப்பியன் அவளோடு பேசும்படி யாய் வந்திருப்பதாகக் கேள்விப் பட்டு அவனைப் பார்க்க வந்தாள். வந்தவனைநோக்கி பெயரென்னவென்றும், வந்த காரணமேதென்றுங் கேட்டதற்கு அவன் சொல்வான் :

“அம்மா, என் பெயர் இபிராம். அக்நேசி அம்மா ளின் சொத்தின் பேரில் நான் பெருந்தொகை கடன் கொ டுத்தேன். அவள் சொத்தெல்லாம் உங்களுக்கு வந்திருக் கின்றதாம். ஆனதால் எனக்குச் செல்லவேண்டிய தொ கையைக் கேட்கும்படியாய் நான் வந்திருக்கிறேன். இது வராவிட்டால், நான் பரம ஏழையாய் பிழைக்க விர்வாக மற்றவனாவேன்.”

“இது நம்பக்கூடிய ழிஷ்யமல்ல. அக்நேசி அம்மாள் அப்படிக் கடன் வாங்குகிறவள் அல்லவே.”

“அதற்கு அந்த யூதன் பன்னிப் பன்னிப் பேசி இங்கு மீங்கும் பார்த்துச் சொல்வான் :

“அக்நேசி கடன் வாங்கவில்லை. ஆனால் புல்வியன் என்ற ஒருவன், தனக்கு ‘அக்நேசியின் சொத்தெல்லாம் வருமென்பதாய் எனக்குச் சொல்லி, அதின் பேரில் கடன் வாங்கினான்.’”

பணப் பேய் பிடித்த இந்தக் கொடிய யூதனைத் தன் வீட்டுக்கு வெளியே துறத்தும்படி பபியோலாவுக்கு யோசனை வந்தது. ஆனால் புல்வியனுடைய சகோதரியின் நிமித்தம் அப்படிச் செய்யாமல் அவனுக்குச் செல்லவேண்டிய தொகையைத் தான் கொடுப்பதாக ஏற்றுக்கொண்டு, தன் காரியஸ்தனைக் கூப்பிட்டு கணக்குப் பார்த்து யூதனுக்குச் செல்லவேண்டிய கடனைத்தீர்க்கும்படி சொன்னாள். இதுவுமன்றி தன் தகப்பனுருடைய வரவு செலவுகளையெல்லாங் சோதிக்கச் செய்து, அதில் யாருக்காவது பணஞ் செல்லவேண்டியிருந்தால், அதைத் தக்க வட்டியோடு செலுத்தவும், அக்நேசி சொத்துபறி முதலாகாதபடி கோர்வீனனுடைய தகப்பன் சிரமப் பட்டதற்காக, கோர்வீனனுக்கு ஒரு பெருந் தொகை கொடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்தாள்.

வீட்டின் காரியங்களையெல்லாங் சீர்ப்படுத்தினபின் தான் ஞானஸ்நானம் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஆயித்தஞ் செய்வதிலும், மீரியாவின் செளக்கியத்துக்கு ஏற்ற பக்குவங்களைக் கவனிப்பதிலுந் தன் நேரத்தைச் செலவழித்தாள். அக்நேசியின் கிராமத்திற்கு மீரியாவுடன் போய் அங்கே சிலநாள் செளக்கியத்துக்காக இருவரும் இருந்தார்கள். அவ்விட்டிலிருந்த வீர சிங்கம் அக்நேசி இறந்தநாள் முதல் சோகைபிடித்தாற்போல் சோம்பிப் போய்ப் பிடுத்திருக்கும். பபியோலாவும் மீரியாவுங் கடந்த காரியங்களை

ப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அக்நேசி பெய்னர்ச் சொன்னால், உடனே சிங்கம் எழுந்து இரண்டு காதுகளையும் விரித்து, நாலு பக்கமுஞ் சுற்றிப் பார்க்கும். பார்த்தும் அக்நேசியைக் காணாததால், அழுவதுபோல் சத்தஞ் செய்து முன்போல் படுத்துக்கொள்ளும்.

வேத விஷயங்களைப் பற்றி இருவரும் பேசும்போது மீரியா தெளிவாயுந் திருத்தமாயு மனதில் பொங்கி நிறையும் பக்தி பற்றுதலோடும் பேசி, வேத விசுவாச சத்தியங்களையும் நல்லொழுக்கத்துக்கடுத்த முறைகளையும் விவரிப்பாள். அப்படியே ஞானஸ்நானசடங்கில் பலமுறை தீர்த்தத்தாலும் பரிசுத்த தைலத்தாலும் ஞானஸ்நானம் பெறுகிறவர்களின் நெற்றியிலும், நெஞ்சிலும், இன்னும் பல இடங்களிலுஞ் சிலுவை அடையாளம் போடுவதின் தாற்பரியத்தை விவரித்த பின்பு, இதின் அனுதின பயனாக, நாள்தோறும் எந்த முக்கிய அலுவலைச் செய்யுமுன்னும், ஆபத்து மோசமுள்ள வேளையிலுஞ், சோதனை தந்திரம் வரும் போதும், கிறீஸ்துவர்கள் சிலுவை அடையாளம் வரைவது சுகிர்தமென்று சொன்னாள்.

மீரியாவின் சௌக்கியம் நாள் அளவில் விர்த்தியாகா, மல், குறைந்தே வந்தது. முகம் இரத்தப் பசை அற்றிருந்தது. சமயத்துக்குச் சமயம் இருமலும் உண்டானது. இராத்திரியிலே பலமுறை நித்திரையின்றி விழித்துக்கொண்டே இருப்பாள். இவள் இருந்த அறைக்கு நேரே அக்நேசியைக் க்ஷமித்த இடமிருந்தது. அடிக்கடி அந்தப் பக்கமாய்ப் பார்த்து செல்வ அக்நேசியைப் பற்றி நினைப்பாள். இதற்குச் சமீபத்தில் ஒற்றடிப் புராதீ ஒன்றிருந்தது. அடிக்கடி ஊருக்குப் போகிறவர்களுக்கு இத்தான் குறுக்குப் பாதை.

ஒருநாள் காலமே சில பாலியர்கள் அப்பாதை வழியாய்ப் போகையில், முந்தி நடந்தவன் பிந்திவந்தவர்களைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வான்:

“அதோ பாருங்கள். எவ்வளவு மறைந்த இடமீ. இப்பேர்ப்பட்ட இடங்களில் தான் கிறீஸ்துவர்கள் பதுங்கி இருப்பார்கள். வாருங்கள், உள்ளே போய் யார் இருக்கிறா என்று பார்த்து வரலாம்.”

“உள்ளே போவது எளிது. போய் தப்பித்து வெளியே வருவதல்லோ கஷ்டம்.”

மீரியா இவர்கள் பேசினதை நன்றாய் கேட்கக் கூடாதே போனாலும், அவர்கள் செய்ததைப் பார்த்தாள். ஒருவன் உள்ளே போய் எதையோ பார்த்தபின்பு, சப்தமின்றி மற்றவர்களைக் கூப்பிட்டான். அவர்கள் பார்த்தவுடனே, ஒவ்வொருவனும் ஒரு பெருங் கலலைத் தூக்கித் தாங்கள் பார்த்த வஸ்துவின்மேல் எறிந்து, சிரித்து, கைகொட்டி கூக்குரலிட்டுப் போனார்கள். ஏதோ பாம்பையோ, விஷஜெந்துவையோ பார்த்து இப்படிச் கல்லால் எறிந்து கொன்றார்களென்று மீரியா எண்ணியிருந்தாள்.

பிற்பாடு வேலையாட்களும் படியோலாவும் போய்ப் பார்க்கையில், எம்மொன்சியானுள் அக்னேசியின் கல்லறைக்குப்போய்ப் ஜெபஞ் செய்துகொண்டிருக்கும்போது அவளைத்தான் அப்பாதையில் போன கொடியர் கல்லாலெறித்து கொன்றுபோட்டார்கள். இவ்விதம் இச்சிறுமி திருச்சபையின் ஞானஸ்நானம் பெறுமுன்னே, தனது இரத்தத் தால் ஞானஸ்நானம் பெற்று மோட்சபதவி அடைந்தாள்.

படியோலாவும் அலுனோடு கூட வேத சத்தியங்களைப் படித்தவர்களும் வேண்டிய ஆயித்தஞ் செய்த பின்பு

ஞானஸ்நானம் பெற்றார்கள். அக்கால வழக்கப் பிரகாரம் ஞானஸ்நானம் பெறுநாளின் கால நேரத்தை ஜெபதபத்தில் போக்கினபின், சாயரட்சையில் சடங்கு துவக்கும். பூமியின் கீழ் வெட்டப் பட்ட சதுர வடிவான கிணற்றில் நாலு அடி ஆளமட்டுத் தண்ணீரிருக்கும். இதில் இறங்கும் படி பல படிகளுண்டு. இதின் வழியாய் குருவும் ஞானஸ்நானம் பெற இருப்பவர்களும் ஒருவரொருவராய்க் கீழே இறங்கி மூன்று முறை தண்ணீருக்குள் முழுகி ஸ்நானஞ் செய்வார்கள்.

ஞானஸ்நான சடங்கு முடிந்த பின்பு உறுதிபூசதலுங் கொடுப்பது வழக்கம். புதுநன்மை வாங்கும்படி இன்னுஞ் சில நாள் ஆயித்தஞ் செய்து அதன் பின்பு சேசநாதருடைய திவ்விய பந்தியில் வந்து சம்மனசுக்களின் போஜனத்தை சாப்பிடும் பாக்கியம் பெறுவார்கள்.

பபியோலாவுக்குப் பெரிய சனிக்கிழமையில் ஞானஸ்நான சடங்குகள் துவக்கி ஞாயிற்றுக் கிழமை சாயரட்சைதான் எல்லாம் முடிந்தது. முடிந்தவுடனே மீரியா இருந்த கிராமத்துக்குப் போனாள். இருவரும் அனுபவித்த சந்தோஷம் எவ்வளவென்று வர்ணித்துச் சொல்லல் கூடுமானதல்ல. பாக்கிய நிறைந்த இந்த நாளில் பபியோலாவின் மனதிலிருந்த முக்கிய கருத்தேதென்றால், தனக்கு அடிமையாயிருந்தவனோடு, அன்று தான்சமமானஸ்திதியில் வந்து சேர்ந்தாளென்ற பெருமையான நினைவுதான். சமமான நிலையென்றால், புண்ணியத்திலாவது, சிறந்த நற்குண இலட்சணங்களிலாவது, மனதின் கௌரவமேன்மையிலாவது, தேவ ஞான அறிவிலாவது, பேறுபலன்தளிலாவது, மீரியாவுடன் சமமாவது தீன்றும் கூடாதென்று பபியோலா நிச்சயித்திருந்தாள். ஆனால் இருவருஞ் சர்வேசு

ரணுடைய பிள்ளைகளாகவும், மோட்ச பாக்கியத்துக்குச் சுதந்தரமுள்ளவர்களாகவுஞ், சத்திய திருச்சபையின் அவயவங்களாகவும், சேசநாதர் சுவாமியுடைய விலைமதிப்பில் லாத திரு இரத்தத்தின் பலன்களில் பங்கு பெறும்படி தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்களாகவுமிருப்பதால் சமமான ஸ்திதிமிலிருப்பதாக சந்தோஷத்துடன் அந்த நாள் முழுதும் ஆனந்த பரவச நிலையிலிருந்தாள்.

மீரியா தன் பிணன் வர வரக் குறைவதைக் கண்டு தனது அந்திய காவஞ் சமீபத்தில் இருப்பதாக அறிந்து, தான் ஆசையோடு தேடிய காரியம் அதுகூலமாய் முடிந்ததால், அாச். சிமியோனைப்போல், ஆண்டவனோ! இனி உமது அடியாள் உம்மிடம் வரும்படி கிர்பை செய்வீராக, என்ற தேவ சங்கீத கீர்த்தனையைப் பாடினாள். மஹநாள் பபியோலாவைக் கூப்பிட்டுச் சொல்வாள்: “அம்மா! என் கடைசி நாள் அடுத்து வருகின்றது. நான் போன பின்பு நீங்கள் என்ன செய்யப்போகிறீர்கள்?”

பபியோலாக் கண்ணீர் சிந்தி அழுது சொல்வாள்:

“மீரியா, அதற்குள்ளே என்னை விட்டுப் போகிறாயா? நாம் இருவரும் வெகு வருஷங் கூடியிருந்து சர்வேசுரனுக்கு ஊழியஞ் செய்வோ மென்றல்லோ நம்பி இருந்தேன்.”

“அம்மா, நான் துவக்கின வேலை முடிந்தது. இனி மோட்சத்துக்குத் தான் போகவேண்டும்.”

“அப்படியானால், மீரியா, ஏன்னையும் உன்னோடுகூட கூட்டிப் போ. கீ இல்லாதேபோனால் நான் தனியே இருந்து என்ன செய்வேன்?”

இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தியோனீசியுஸ் என்ற குரு வந்தார். காயத்தைச் சோதித்துப் பார்க்கையில், அது புறா ஓடி எலும்பு மட்டும் போய் வெகு ஆபத்தான ஸ்திதியில் இருப்பதாகக் கண்டார். பபியோலா இதைக் கேட்டு வெகு துக்கப்படும்போது, மீரியா அவளைத் தேற்றிச் சொல்வாள் : “அம்மா, அழவேண்டாம். சர்வேசுரன் சித்தமே நமது பாக்கியம். நான் போனால் அவர் உங்களைக் காப்பாற்றமாட்டாரா? அவர் ஒருவரே உங்களுக்குப் போதாதா?”

பபியோலா அக்னேசியின் கல்லறைக்குப் போய், கண்ணீர் சிந்தி அழுது ஜெபஞ் செய்த பின்பு, மீரியாவின் கிட்ட வந்து சொல்வாள் :

“மீரியா, எல்லது, உன்னை அழைக்கச் சர்வேசுரனுக்குச் சித்தமானால், அவர் சித்தம் போலாகட்டும். நீ என்னை விட்டுப்போன பின்பு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?”

மீரியா மோட்சத்தை அண்ணாந்து பார்த்து சற்று ரோம் ஜெபித்த பின்பு, தூர திர்ஷ்டி காட்சி பெற்றவள் போல் சொல்வாள் :

“என்னை அக்னேசி அம்மாளின் பாதத்தருகில் க்ஷேமித்த பின்பு எங்கள் இருவரையும் மறந்துபோகாதே யுங்கள். கடைசியில், கீழ்த்திசைத் தேசத்தில் இருந்து பா தேசி ஒருவன் சந்தோஷகரமான செய்தி கொண்டு வருவான்.”

அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமையில், குரு வியாதிக்காரியின் அறையிலே பூசை செய்து, ‘மீரியாவுக்கு வழிக்காதார்மான அபஸ்ஸைத்’ நன்மை கொடுத்தார். பூசைக்குப்பின், கடைசி

தேவதீரவிய அநுமானமும் ஜெபங்களுஞ் செய்து முடித்தார்.

இந்தச் சடங்குகள் நடக்கும்போது பபியோலாவும், அவள் வீட்டிலிருந்த வேலைக்காரர், எல்லாரும் வந்திருந்தார்கள். எல்லா முடிந்த பின் மீரியா தன் எஜமானியின் கையைத் தன் கையில் எடுத்துச் சொல்வாள் : “ அம்மா, நான் போகும்படி நேரமாயிற்று. நான் உங்களோடு இருந்த காலத்தில, என் தொழிலின் கடமைகளை நன்றாய் நிறைவேற்றாமலும், வீட்டில் உள்ளவர்களுக்கு நன் மாதிரிகை காட்டாமலும் இருந்ததற்காக மன்னிப்புக் கொடுக்க தாழ்மையாய்ப் பிரார்த்திக்கிறேன்.”

இவ்வார்த்தைகளைப் பபியோலா கேட்டு வாய் விட்டு கோ என்று அழுதாள். வேலைக்காரி அவளைத் தேற்றிச் சொல்வாள் : “ அம்மா, அழவேண்டாம். நான் பேசும்படி என நா ஏழாமல அவஸ்தையில் இருக்கும்போது இந்தப் பாடுபட்ட சுருபத்தை நான் முத்தி செய்யும்படி எனக்குக் காட்டுங்கள். சேசுமரியேசுவரை என்ற திருநாமங்களை என காதின் கிட்ட வந்து சொல்லுங்கள். சுவாமீ, சர்வேசுரனுடைய குருவே, நீங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களுக்கு எல்லாம் நான் மெத்தவும் நன்றி அறிந்திருக்கிறேன். நான் இறந்த பிற்பாடு என் ஆத்துமத்துக்காக உங்கள் பூசையில் வேண்டிக்கொள்ள மறந்து போகவேண்டாம்.”

எல்லாரும் மீரியாவின் கட்டிலைச் சுற்றி முழங்காவில் இருந்து ஜெபஞ் செய்தார்கள். பேச்சுக் குறைந்தது. பாடுபட்ட சுருபத்தை அடிக்கடி முத்தி செய்தாள். உடிகள் மாத்திரம் அசைந்தன. கடைசியில் சந்தோஷமுஞ் சமாதானமும் அமரிக்கையுமுள்ள முகத்தோடு தனது

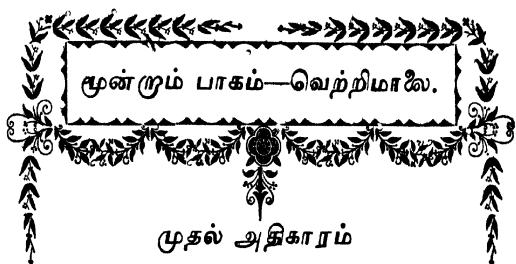
வலது கையைத் தூக்கி நெற்றியில் வைத்து, பின் நெஞ்சின் மேல் கொண்டு வந்து சிலுவை வளையும்போது, ஆமரியே! நீர் தாயார் என்று காண்பியும், என்று தன் வாய்க்குள் சொல்ல, மீரியாவின் ஆத்தமம் உடலை விட்டுப் பிரிந்தது. அவள் முகத்தில் மின்னலைப் போல் மோட்ச பிரகாச ஒளி பளிச்சென்று பாய்ந்தது. சேசநாதனையும் அவருடைய பரிசுத்த தாயாரையும் பார்த்த ஆனந்த சந்தோஷம் அவள் முகத்தில் பதிந்திருந்தது. நல்ல கிறீஸ்து வர்கள் எக்காலத்திலும் மரிப்பதுபோல் பாக்கியமான மரணம் அடைந்து மோட்ச பதவியிற் சேர்ந்தாள்.

பபியோலா, இறந்த மீரியாவை நினைத்து பலநாள் துக்கப்பட்டாள். ஆனால் இந்த விசையில் அவள் மனதில் இருந்த துக்கம், மோட்சத்துக்குப் போய் அங்கே இறந்த வளைப் பார்ப்போம் என்ற நம்பிக்கையை ஆதாரமாகக் கொண்ட கிறீஸ்துவர்களின் அதி உத்தம துக்கம்.

இவ்வித பாக்கியானந்த கால கதியை நாம்மும் அடையும்படி பாவினரின் தஞ்சமான தேவதாயார் துணைசெய்வானாக.

1. அந்திய காலம் கிட்டி அடுத்துயிர் பிரியும் வேளை சிந்தையுங் கலங்கிக் கண்கள் தெளிவில்லா மருளும்போதும் வந்து நீ அருகில் நின்று வலக்கையில் என்னைத் தூங்கிச் சொந்த உன் மகன் முன்பாகச் சேர்த்திடாய் தேவதாயே.
2. துக்கமும் கவலை மிஞ்சித் துயர் விடும் ஆசை சூழ்ந்த பக்கமும் வளைந்து ஓயாப் பயம் விடுத்திக்கும்போதும் சித்திய கப்பல் போலே நிறைத்து நான் தவிக்கும்போதும் மக்களைப் பேணுந் தாயுன் மடியினில் எனைச் சேர் அம்மா.

கீழ்த்திசை அந்நியன்.

ஆ! நம்மோடு கூட இது மட்டும் இருந்து நமக்குத் துணையாய் நின்றவர்கள் எல்லாரும் ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராய் நம்மைத் தனியே விட்டுப் போய்விட்டார்கள். அவர்களுடைய சொல்லுஞ், செய்கையும், அவர்கள் மனதின் கருத்தும், பற்றுதலும், நாம் எழுதிய இந்தக் கிரந்த நூலுக்கு ஆதாரமாய் இருந்து நம்மை இவ்வளவு தூரங் கூட்டி வந்த பின்பு, இப்போது நாம் சுற்றுமற்றும் பார்க்கையில் நிர்மானுஷியமான வனந்தரத்தில் நாம் தன்னம் தனியே நிற்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

ஆகிலும் இதில் ஆச்சரியப்பட ஞாயமில்லை. நாம் விவரித்த திருச்சபையின் சரித்திரஞ் சமாதான காலத்தை அல்ல, யுத்த காலத்தைச் சேர்ந்தது. நமது முன்னோர்கள் போர்க்களத்தில் இறங்கிச் சத்திய வேதத்துக்காக அஞ்சா மனத் துணிவுடன் யுத்தஞ் செய்த கஷ்ட காலம் அது. இந்த யுத்தத்தில் போர்வீரரும், இரணஞாரும், மடிந்து விழுந்து ஊயினார் இழந்தார்களென்பது விகாரமா?

கத் தோன்றுமோ? அஞ்ஞான அரசர்கள் பேய் ஆலேஷங் கொண்டவர்கள் போல் கிறீஸ்துவர்களைப் பகைத்து, அவர்கள் வேதத்தை அழித்து, அதன் பெயர் முதலாய் உலகத்தில் கேட்காதபடி செய்ய சபதங்கூறி, கெம்பிர ஜன்னி கொண்டெழுந்தார்கள். இக்கொடிய நிஷ்டை செய்கையை முடித்தபின்பு, தாங்கள்கொண்ட ஜெயத்தின் அறிகுறியாக வானத்தை அளாவும் ஜெய ஸ்தம்பம் ஒன்று நாட்டி, அதன் மேல் “கிறீஸ்துவர்கள் சர்வ சங்காரமானார்கள்,” என்று பெரும் அட்சரங்களால் எழுதி உலகத்துக்கு அறிவிக்கும்படி காத்திருந்தார்கள். இவ்வித கொடிய காலத்தில், பரிசுத்தராய் பாவமின்றி ஜீவித்த கிறீஸ்துவர்கள் பிடிபட்டு, உயிரைக் கொடுத்து, வெற்றிமாலை சூடி, மோட்ச முடி பெற்றார்களென்பது விநோதமாய்த் தோன்றுமோ?

நாம் விவரித்துக்காட்டிய கஷ்டகாலத்துக்குப் பின்னும், முன்னிலும் அதிக கொடுமையுந் துன்பமும் நிறைந்த வேதகலகம் வந்தது. கொடுங்கோலரான அரசர்களும், அதிகாரிகளும் ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய் வந்து, ஒரிடத்திலில்லாவிடில் வேறோரிடத்தில் கிறீஸ்துவர்களைக் கொடுமையாய் நடத்தி, அவர்களின் இரத்தத்தைச் சிந்தினார்கள். கீழ்த்திசைத் தேசங்களில் தியோக்கிலேசியன், கலேரியன், மாக்கிமீரியன் என்ற படுபாதகர்களும், மேல்திசைதேசங்களில் மாக்கிமீயன், மாக்கென்சியன் என்ற கொடுங்கோலர்களுங் கிறீஸ்துவர்களுக்கு இளைப்பாறவேமின்றி துன்பத்தின் மேல் துன்பஞ் செய்துவந்தார்கள்.

மகா உக்கிரமுள்ள கொடும் புசல் பிரசண்ட் மாருத் மர்ய் எழும்பி, நாற்றிசையிலும் பரவி, தேசங்களெங்கும் குரூவளிபோல் கழன்று வீசி, தான், போன இடமெல்

லாழ், வீடுகளையும், விருட்ச ஜாதிகளையும் அடியோடு கீழேதள்ளி, பெருநஷ்டமுஞ் சேதமும் வருவிப்பதுபோல், அஞ்ஞான அரசர்கள் எழுப்பிய கொடிய வேதகலங்கள் கிறீஸ்துவர்களிருந்த இடமெங்கும் பரவிப்போய், இத்தாலி யாதேசத்திலிருந்து ஆப்பிரிக்காவுக்கும், மேல ஆசியாவிலிருந்து பலஸ்தீனத்தேசத்துக்கும், அதிலிருந்து எஜிப்த் நாட்டுக்குஞ் சென்று, இடியைச் சூலாகக்கொண்ட காமேகம்போல், எங்கும் அடர்ந்து சூழ்ந்திருந்தது.

இவ்வித துன்ப இடையூறுகள் மத்தியில் சத்திய திருச்சபை, வெள்ளம் பெருகப் பெருக தாமரைத் தண்டும் எழும்பி உயர்ந்து வளர்வதுபோல், செழித்துத் தழைத்து எங்கும் பரம்பி விர்த்தியானது.

அர்ச். பாப்புமார்கள் விடாத் தெரீடர்போடு ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராய் அர்ச். இராயப்பா சிம்மாசனமீதிருந்து திருச்சபையை ஆண்டு வந்தார்கள். மேற்றிராணிமார்கள் அர்ச். பாப்பானவரிடத்தில் ஆலோசனை கேட்கும்படி தூர நாடுகளில் இருந்து பிரயாணமாய் வருவார்கள். பற்பல தேசங்களிலுள்ள கிறீஸ்துவ சபைகள் சகோதரவாஞ்சையுடன் ஒருவரொருவருடைய கேஷம் சமாச்சாரங்களை விசாரிப்பார்கள். வேதகலக காலத்தில மரித்த குருக்களுக்குப் பதில் புதுக்குருக்களை ஏற்படுத்தி தேசங்களுக்கும் பட்டணங்களுக்கும் அனுப்புவார்கள். இவ்விதமாய் சேசுநாதர்சுவாமி ஸ்தாபித்த சபையானது காற்றுக்கும் புசலுக்கும், அசையாத வயிரமலைபோல ஒங்கி உயர எழும்பினது குளுந்த நிழலை நாற்றிசையிலும் பரப்பினது.

இவ்வித கொடிய வேதகலக காலங்களில் அநேகங் கிறீஸ்துவர்கள் பட்டணங்களையும் ஊர்களையும் விட்டுவன

ந்தாங்களுக்குப் போய் வனவாசிகளாய் ஜீவித்து, மடங்க ளேற்படுத்தி, ஒழுங்குகள் ஸ்தாபித்து, ஒன்றுகூடி ஒரு குடு ம்பத்தாற் போல் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இக்காலத்தில் தான், எஜிப்த் தேசத்தின் வனந்தரத்தில் துறவோரின் சபைகள் உற்பத்தியாகி செழித்து வளர, காய்ந்து உலர் நத காடும் மலர்ந்து தளிர்ந்து பூத்தாற் போல் தோன மின.

திருச்சபை இவ்விதமாய் விர்த்தி அடைந்து, வெற்றி மாலேகூடி, ஜெயசீலியாய் ஆளும்போது, வேத விரோதி கள் ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவனாய், நிந்தை அவமானப் பட்டு, வெறிகொண்ட நாயைப் போல் இறந்தார்கள். தியோக்கிலேசியன் நாடிழந்து, வீழிழந்து, கையில் கப் பரை எடுத்து, கஞ்சிக்குக்காற்றாய்ப் பறந்து இறந்தான். கலேரியன் உடம்பெல்லாம் உதித்து ஊதி, எங்கும் ரண மாய் கிருமிகள் உற்பத்தியாக, அவைகள் அவனை உயி ரோடு சாப்பிட்டுக் கொன்றன. மாக்கீமியன் தானேதன க்கு சத்துருவாய், தன்னைச் சகிக்கமாட்டாதவனாய் நான்னு கொண்டு செத்தான். மாக்சென்சியன் தீபேரி ஆற்றில் விழுந்து மடிந்து போனான். இப்படியாக சேசநாதர் சுவா மியை விரோதித்து எதிர்த்த கொடிய அரசர்கள் எல்லோ ரும் அதோகதியாய் உருண்டு போனார்கள்.

கொன்ஸ்தந்தீன் என்றவா உரோமாபுரியின் சக்கர வர்த்தியானபோதுதான் கிரீஸ்துவாசிகளுக்குச் சமாதான மும், அமரிக்கையும், பிரஜைகளுக்குரிய சுதந்தர உரிமை களெல்லாம் கொடுக்கப் பட்டன. வேதகலக நடந்த பத்து வருஷங்களில் இங்குமங்கும் பிரிந்து கலைந்து இருந் தவர்களெல்லாருந் திரும்பவும் தங்கள் சொந்த ஊருக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இதுமட்டும் அடைபட்டிருந்த கோ

விட்கள் திறக்கப்பட, பூஜை தேவாராதனை, பிரார்த்தனை ஜெபங்கள், பகிரங்கமாய் நடக்கத் துவக்கின. கொன்ஸ்தந்தின் சக்கரவர்த்தி உரோமானரின் அரசர்களில் முதல் கிறீஸ்துவராய், வேதத்தின் பேரில் பக்தி, சிரத்தை, பற்றுதல் உள்ளவரானார். கிறீஸ்துவர்கள் பிரமாண்டமான தேவாலயங்களைக் கட்டி, அதி உன்னத சர்வேசுரனின் வாசஸ்தலமாயிருக்கத் தக்கதாய், அலங்காரமாய் சிங்காரித்து, வெகு சம்பிரமமாய் எழுப்பினார்கள்.

இதுமட்டுஞ் சுரங்கங்களுக்குள் ஒளிந்து மறைந்திருந்த திருச்சபை இப்போது வெளியே வந்து, வெற்றிமாலையூடி, மணி மகுடம் புனைந்து பூவுலகாளுஞ் செலவாய் முடி சூட்டப் பெற்றது. ஆனால் இவ்வெற்றியின் செலவகாலத்தை நாம் இந்நூலில் விவரித்துக் காட்டப் போகின்றோமென்று எண்ணவேண்டாம். திருச்சபை ஜெயவெற்றியின் முடிசூடி, அரசாண்ட சுபகாலத்தின் வைபவத்தை வர்ணித்து அலங்காரமாய் எழுதுவது, நம் மிலும் அதிக-சாமாத்தியமுந் திறமையுமுள்ள சாஸ்திர விற்பன்னரால் இயலுங்கருமமாகலால், அவர்களுக்கு நாம் இப்பாகத்தை விடுகின்றோம். ஆனதால் இம்முன்றும் பாகத்தில் நாம் சொல்லுமபடி இன்னம மீதியாயிருப்பது வெகு சொற்பம். இத்தோடு இந்நூலும் முடிவுபெறும்.

இரண்டாம் பாகத்தில் விவரித்த வேதகலக முடிந்து பதினைந்து வருஷங்களானபின்பு, இனிச் சொல்லும் ஷத்தமானங்கள் நடந்தேறின. இக்காலத்தில் திருச்சபையின் சட்டங்களும், ஆசார முறைமைகளும், ஸ்திரமாய்ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருந்தன. வேதகலக காலத்தில் மனத்துணிவின்றி வேதத்தை மறுத்து அஞ்ஞானிகளான

சிலர், இப்போது மனத்திரும்பி தங்கள் தர்மத்தேடிவந்தார்கள். இராஜதானியின் தெருவீதிகளில் அந்நியரான சிலர், கைகால் பாதி வெட்டுண்டும், கண்விழிகள் அக்கினியால் சுடப்பட்டும், இன்னம் பலவகையான அங்கக்குறைவோடும் நடந்து போவதைக் கிழிஸ்துவர்கள் பலமுறை காண்பார்கள். இவர்கள் வேதகலக காலத்தில் சேசநாதர் சுவாமிக்காக யுத்தஞ் செய்து, காயம்பட்டு, இரத்தஞ் சிந்திய போர்வீரர்.

இப்படி இருக்கையில், ஒருநாள் பபியோலா தன்கிராமத்திலிருந்து வீட்டுக்கு வந்தபோது, அவள் வேலைக்காரனை தூரகுவாதன் அவளிடம் வந்து, கவலையும் ஆத்திரபதற்றமும் முகத்தில் தோன்றச் சொல்வான்:

“அம்மா, கீழ்த்திசையிலிருந்து பரதேசி வருவானென்று காத்திருந்தீர்களே, அவன் வந்திருக்கிறதாகத் தோன்றுகிறது.”

மீரியா சாகுமுன சொன்ன கடைசி வாக்கியத்தைக் கருத்தாய் கேட்டு மனதில் வைத்திருந்த பபியோலா மிக ஆத்திரத்தோடு அவன் எங்கே என்று கேட்க, அவன் வந்து போய்விட்டானென்று அறிந்தவுடனே, அவள் முகம் வாட, துக்கத்துடன் ஊழியனை நோக்கி, வந்தவன் கீழ்த்திசைப் பரதேசியாக எப்படி அறிந்தானென்று அவனை விசாரித்தபோது அவன் சொல்வான்:

“அம்மா! இன்று காலமே நான் வெளியே போகையில், ஓரிடத்தில் சிலபேர் கூட்டமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் நடுவில் ஒருவரையோடு கிள்ளுன் அந்நுக்கு இன்னம் ஐம்பதுவயசு இராது. ஆகிலுந் தபசுலுந் துக்கத்தாலும் நணாதினா விழுந்த விர்த்தாப்பிய

னீய்ப்போல்தோன்றினான். அவன் தாடியின் உரோமம் நீண்டு வளர்ந்துதொங்கினது. அவன் உடை, கீழ்த்திசை தேசங்களின் சந்நியாசிகள் உடைபோலிருந்தது. இவன் அக்நேசி அம்மாள் கல்லறைக்கிட்ட வந்தபோது, கீழே விழுந்து, பெருமூச்சுவிட்டு, கண்ணீர் அருவிபோல் சிந்தி, அழுது பிரலாபித்தான். சூழ நின்றவாகள் அனுதாபப்பட்டு அவன் கிட்டப் போய் ஆறுதல் சொல்லி, “சகோதரனே நீ மிகவும் வருத்தப்படுகிறாயா? இப்படி அழாதே. இந்தப் புண்ணியவதி வெகு இரக்கமுள்ளவள். பயப்படாதே. உனக்காக நாங்கள் சர்வேசுரனைப் பிரார்த்திப்போம்,” என்றார்கள். ஆனால் அவன் இவர்கள் சொன்னதைக் கேளாமல் முன்னிலும் அதிகமாய் கண்ணீர் சிந்தி அழுதான்.”

“அதற்கு பின் அவன் என்ன செய்தான்?”

“வெகுநேரம் இப்படி அழுத பின்பு, எழுந்து, தன் வஸ்திரத்துக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த ஒரு மோதிரத்தை எடுத்து கல்லறைமேல் வைத்துப் போனான். அந்த மோதிரத்தை நான் அநேக வருஷங்களுக்குமுன் பார்த்ததாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

“அதன்பின் சம்பவித்ததென்ன?”

“அவன் எழுந்திருந்து போகும்போது என்னைப்பார்த்து, நான் யாரென்று என் வஸ்திரத்தால் அறிந்து, என்கிட்டவீந்து, உடல் நடுங்கி, வாய் பதறி, என் முகத்தை ஒழிட்டுப்பார்க்காமல், “சகோதரனே சீரியா தேசத்திலிருந்துவந்தமீரியா என்னும் பெயருள்ள வேலைக்காரியின் கல்லறை எங்கே இருக்கிறதென்று உனக்குத் தெரியுமா” என்று கேட்க, நான் அவனுக்குக் கல்லறையைக் காட்டி.

னேன். அவன் வெகு துக்கத்தோடு சற்றூறின்றபின், என்னைநோக்கி, அவன் எதினால் 'இறந்தாளென்று கேட்ட தற்கு, அவள் கூடியரோகத்தால் இறந்தாளென்று நான் சொன்னேன்.' அப்போது அவன் தன் மனதிலிருந்த பெருந்துக்கபாரங் கீழே விழுந்தாறபோல் ஆறுதலடைந்து, ஒருமணி நேரம் அந்தக் கல்லறையின் கிட்ட இருந்து அழுது, அதை அநேகம விசை முத்திசெய்து, கடைசியில எழுந்து போய்விட்டான்.

பபியோலா இவையெல்லாங் கேட்டபின் ஆத்திரத்தோடு சொல்வாள் :

“ துர்குவாதா, அவன்தான் நான் எதிர்பார்த்திருந்த பரதேசி. நீ ஏன் அவனை நிறுத்தவில்லை ?”

“ அம்மா, அவன் முகத்தை ஒருவிசை பார்த்தபின், அவனோடு பேச எனக்குத் துணிவில்லை. ஆனால் அவன திரும்பிவருவான். ஏதோ வேலையின் நிமித்தம் பட்டணத்துக்குள் போயிருக்கிறான்.”

“அவனை எப்படியாகிலும் நீ தேடி ப்பார்த்துக் கூட்டி வா. மீரியா சாகுமுன் இந்த சுபசெய்தியை தூர திரிஷ்டியால் அறிந்து சந்தோஷமாய் மரித்தாள்.”

உ-ம். அதிகாரம்.

வேத விரோதின் அநோகதி.

மறுநாள் காலையில் கீழ்த்திசையிலிருந்து வந்த பரதேசி சந்தைகூடும் இடத்தின் பக்கம் போகும்போது, அங்கே சில துஷ்டவாஸிபரும் பிள்ளைகளுங் கூடிக்கொண்டி ஒரு மணிதனைப் பிடித்து இழுத்துச் செலுத் சகதியும்

அவன்மேல் வாரி எறிந்து, பயித்தியம் பிடித்தவனைப் பாடு படுத்துவதுபோல் துன்பப் படுத்துவதைப் பார்த்தான். சந்திர கூட்டமிருக்கும் இடத்துக்குச் சாதாரணமாய்ப் போகாத இவன், இந்த விசையில தானமுன் அறிந்த ஒரு வனுடைய பெயரை அந்தக்கூட்டத்தில் சொல்வதைக் கேட்டு, பார்க்கும்படி கிட்ட வந்தான். இந்தக் கும்பலின் மத்தியில் உதித்து ஊதிப் பெருத்த தேகமுள்ள ஒருவன் நின்றான். வழுக்கைத்தலையனாய், முகமெல்லாம் வீங்கி, கண்கள் சிவந்து போய், புண்ணும் இரணமும் புழுத்து வடிய, பார்க்க வெகு அசங்கிய கோலத்தோடு இருந்தான். அவன் கண்பார்வையு நடையும் பூத்தியாய்க்குடித்து வெறி கொண்டவனாகக் காட்டினது. அவன் அணிந்த வஸ்திரம் அழுக்கடைந்து வெகு அலங்கோலையாயிருந்தது.

அங்கு கூடி நின்றவர்களில் ஒருவன் சொல்வான்:

“அடே கோவீனா! உனக்குத் தக்க கூலி வரப்போகின்றது. கொன்ஸ்தந்தின் இராயர் உரோமாபுரிக்கு வருவாராம். வந்தால, பழிக்குப் பழி வாங்கும்படி கிறீஸ்து வர்கள் முறைவரும். அப்போது உனக்கு வட்டியும் முதலுஞ் சேர்த்துக் கொடுப்பார்கள்.”

“போடா போ. அதைப்பற்றி எனக்குப் பயமே இல்லை. பழிவாங்குங் குணம் அந்தப் பேதைக் கிறீஸ்துவர்களுக்குக் கிடையாது. அதுவுமன்றி, கொன்ஸ்தந்தின் இராயன், மீத விஷயங்களில் அவனவன் தன் இஷ்டம் போல் அந்த மதத்திலும் இருக்கலாமென்று சட்டம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.”

“இதுவெல்லாம் மொத்தத்தில் சரிதான். ஆனால் போன வேத கலாப்பத்தில் முதன்மையாயிருந்து அக்கிர

மங்களை செய்தவர்களைத் தண்டியாவிட்டால் 'அது' தேச சட்டத்துக்கு விரோதமாகுமாம். அடிக்கு அடியும், இரத்தத்துக்கு இரத்தமும், புலிக்குப் புலியும், வருமென்று எல்லாருஞ் சொல்லுகிறார்கள்.”

கோர்வினன் இதைக் கேட்டு பயந்து, இது மெய்தானா? உனக்கு யார் இப்படி சொன்னது? என்று கேட்க, ஒருவன் சொல்வான் :

“இதை யாராவது சொல்லவேண்டுமோ? இயல்பிலே இது நடக்க வேண்டிய விஷயமல்லவா? இது நீதி ஞாயத்துக்கு ஏற்ற ஒழுங்கு.”

“ஆகிலும், எனக்கு அவ்வளவு பயமில்லை. காலத்துக்குத் தக்க கோலம் எடுக்க எனக்குத் தெரியும். நான்கிறீஸ்துவனாவேனென்றால், எனக்கு ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டார்கள். பாட்டுக்குத் தகுந்தாப்போல் ஆடுகிறேனென்றால் யார் என்ன செய்வார்? ஆனால் ஒன்று மாத்திரம்...”

“என்ன ஒன்று? பங்கிராசைப் போல் வேங்கைக்கு—”

கோர்வினன், கோப வெறியோடு, கண்களிலிருந்து நெருப்பைக் கக்கி, லகயை மடித்துச் சொல்வான் :

“அடே, அந்தப் பயல் பெயரை நீ இன்னொரு விசை சொல், பார்க்கலாம். உன் பலலை எல்லாம் உதிர்த்து உன்கையிலே எண்ணிக் கொட்டாதேபோனால் நானே கோர்வினன்.”

“ஏண்டா? அவன் பெயரைக் கேட்கும்போது உன் கால் குலை பற்றி எளிகிறதோ? நீ எப்படி உருண்டு போவாயென்று அவன் சொன்னது உனக்கு, ஞாபகம் இருக்கிறதல்லவா?”

சூழ நின்ற எல்லாரும், ஒ! ஒ! வேங்கை! வேங்கை! கோர்வீனன் மேலே வேங்கை!—என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒடும்போது, கோர்வீனன் கல்லையும் மண்ணையும் எடுத்து அவர்களைத் துறத்தி பித்துக்கொண்டவன் போல் ஒடினான்.

இப்படி ஒடின கோர்வீனன், மிருகங்கள் அடைபட்டிருந்த மாலுக்குச் சமீபத்தில் வந்தான். அங்கே இருப்புக் கூட்டுக்குள்ளே கொடிய வேங்கை ஒன்று அடைபட்டிருந்தது. அதைக் கண்டவுடனே, மதிமயங்கி பங்கிராஸ் இவன் வேங்கையால் கடியுண்டு சாவான் என்றதை நினைத்து, உன்மத்தனாய் கூட்டின் கிட்ட வந்து, பலசேஷ்டைகள் செய்து, வேங்கைக்குக் கோப மூட்டி: ஒ! ஒ! நீ தானா வேங்கை? நீ தானா என்னைக் கொல்லப் போகிறாய்? வா, பார்க்கலாம்—என்று கமபியினை கிட்ட தலையை வைத்து பல்லைக் காட்டி, நிற்கும்போது, கொடிய வேங்கை தாவிப் பாய்ந்து, கம்பி வழியாய் அவன் கழுத்தைப் பிடித்துக் காயப்படுத்தினது.

அந்தப் பக்கம் போனவர்கள் அவனைத் தூக்கி அடுத்த வீட்டுக்குக் கொண்டிபோனார்கள். இதெல்லாம் பார்த்த பாதேசி, அவன் பின்னாலே போய், அவனுக்கு வேண்டிய உதவி எல்லாஞ் செய்து, காயங் கட்டின பின்பு: நான் யானென்று உனக்குத் தெரியுமா?—என்று அவனைக் கேட்டான்.

“நீயா? யாரா? எங்கேயோ உன்னை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எங்கே?—ஒ! நீ தான், நரிக்குட்டி, நாம் இருவருங் கூடி கிறீஷ்டுவர்களைப் பிடிக்கும்படியாய் செய்த அக்கிரமங்களை நீ மறந்தீர் போனாய்?”

“கோர்வீனா! அதைப்பற்றி பேசாதே! போனது போய்விட்டது. நான் இப்போ கிறீஸ்துவன்.”

“நீ கிறீஸ்துவனா! நீயா! எவனுஞ் செய்யாத கொடுமை எல்லாஞ் செய்தவன் நீ அல்லவா! இதை எல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டார்களா? அடே, நீ இராத்திரியில், கண்ணை மூடினாலும் உனக்குத் தூக்கம் வருமா? நீ கொன்ற குலமக்களின் ஆவி உன்னைப் பழிவாங்கத் தோன்றவில்லையா? இதுமட்டும் வராவிட்டால், இனிமேல் தப்பாமல் வருவார்கள். பகையும் பழியும் உன்னை விட்டு ஒழியுமா? நான் பட்ட அவஸ்தை நீயும் படவேண்டாமா?”

“போதும், போதும், கோர்வீனா. நானும் உன்னைப் போல் பல துன்பப்பட்டேன். ஆனால், என் துன்பத்துக்குப் பரிகாரமான அவுழ்தம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதை உனக்குங் கொடுக்கும்படியாய் நான் வந்தேன்.”

இப்படிச் சொல்லி அவன் கிட்ட வந்து, சர்வேசுரன் எவ்வளவு தயை, இரக்கம் உள்ளவனென்றும், ஒருவன் எவ்வளவு தான் பாவங்களைச் செய்தாலும், அவன் மனந்திரும்பி வந்தால், சர்வேசுரன் அவனுக்குப் பொறுத்தல் கொடுப்பானென்றும், அதற்கு கண் கூடான திரீஷ்டாந்தம் தானே என்றுஞ் சொல்லும்போது, கோர்வீனன் வெகு ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான். அதற்குப்பின் கிறீஸ்துவேதத்தின் பிரதான சத்தியங்களை அவனுக்கு விவரித்து, கடைசியில் அவனை நோக்கி, கோர்வீனா, நான் சொன்னதை எல்லாம் நீ விசுவசித்தால், ஞானஸ்நானம் பெறுவாய். அதின் தன்னீர் உன் ஆத்துமத்தைச் சுத்தஞ் செய்யும், என்றபோது, கோர்வீனன், எது சுத்தஞ் செய்யும் என்று சற்று வெறுப்போடு கேட்டான்.

ஞானஸ்நானத்தின் தண்ணீர், என்று பரதேசி சொல்ல, கோர்வீனன், தண்ணீரா! ஓ தண்ணீர் எனக்கு வேண்டாம். அதை அப்பால் கொண்டு போ என்று கதறி அலறி, வலிப்பெடுக்க ஊனையிட்டான்.

பரதேசி அவனைத் தேற்றி ஆறுதல் சொல்லி, பயப்படாதே, உன்னைத் தண்ணீரிலே அமிழ்த்தமாட்டார்கள் இதோ பார், இவ்வளவு தண்ணீர் தான் உன் தலையில் ஊற்றுவார்கள், என்று சொன்னாலுங் கோர்வீனன் கேளாமல் துடித்துப் பதைத்து, இசுவும் வலியும் எடுத்து, பல்லை நெறு நெறென்று கடித்து, வாயில் இருந்து நுரை நுரையாய் கக்கி, மிருகத்தைப் போல் கூவிக் கர்ச்சித்தான்.

வேங்கைக் கடியின் பல் விஷவெறி அவனைப் பிடித்தது. வெறியின் மிகுதியால், வாயில வந்த தூஷணம் எல்லாஞ் சொன்னான்: “தண்ணீர் எனக்கு வேண்டாம். தண்ணீரா? தண்ணீர், எனக்கல்ல. அக்கினி, நெருப்பு, அது தான் எனக்குக் கதி. ஓ! அக்கினி அகோரமாயப் பொங்குகின்றது! ஓ எங்கே பார்த்தாலும் அக்கினி மண்டி எரிகின்றது! இதோ கொழுந்து விட்டு சுவாவித்து எழும்பி என் கிட்ட வருகின்றது. ஐயோ! அக்கினிக்கு நான் இஷாய்ப் போகிறேன்!” என்று சொல்லி அக்கினிக்குத் தப்புப்படி இங்கும் அங்கும் புரண்டான். கையை யுங் காலையையும் உதறினான். வாயால் ஊதி அவிக்கும் படி முயன்றான். கிட்ட இருக்கிறவர்களைக் கூப்பிட்டு நெருப்பைத் தணிக்கும்படி கேட்டான்.

அந்த நாள் பகலும் இராவும் இப்படிப் புலம்புவதிலும் பின்பற்றுவதிலுங் கூடந்தது. பித்தமுஞ் சுரமும் மேலிட்டு அதிகரித்தது. கோர்வீனன் தான் இருந்த கட்டிலை விட்டு

எழுந்து உட்கார்ந்து, விழியைத் திரட்டி உருட்டி யானையோ பார்த்து, கோபமும் வெறியும் போங்கினவனாய்ச் சொலவான் :

அடா, பங்கிராஸ், போ, போ, என்முன் நிற்காதே! உன்னைப் பார்க்கமாட்டேன். பழி வாங்கவோ வந்தாய்! நீ சொல்வதை நான் கேட்கமாட்டேன். அக்கினி தான் என் வீடு! ஓ! அதோ கொடிய வேங்கை! உக்கிரமாய்க் கர்ச்சித்து வாலேச் சுழற்றி பதுங்கிப் பதுங்கி, வருகின்றது. அடா, அதைப் பிடித்துக்கட்டு! ஓ! இதோ பாய்ந்து குதித்து வருகின்றது! ஐயோ! என் தொண்டையைக் கவ்விப் பிடிக்கின்றது! ஐயோ! ஐயோ! நான் செத்தேன்” என்று கதறி அலறித் தன் மேல் பாய்ந்த வேங்கையைப் பிடித்து, தள்ளுவதுபோல்தன் கைகளை அசைத்த பின்பு, கீழே விழுந்தான். அவன் காயந் திறந்து அதிலிருந்து இரத்தம் கப கப வென்று ஓடிவர, கோர்வீனன் நிர்ப்பாக்கியனாய் செத்து, அவலெட்சண அசங்கிய கோர ரூபமுள்ள பிரோதமானான்.

இதெல்லாம் பார்த்து நின்ற பரதேசி பயந்து நடுங்கி, சத்திய திருச்சபையை பகைத்துப் பழித்து விரோதிக்குந் துஷ்டன், மனந் திரும்பாவிடில், எப்படி அவலமாய்ச் சாவான் என்று கண் கூடாகப் பார்த்தான்.

நாகில் விழுந்தவன் புலம்பி அழுதீ சப்தம்.

கார் இருள் அடர்ந்த பெருங்குகை நரகக்

கடுஞ் சிறை இடமிருந் தொலிக்கும்

பேர் இடி முழக்கம் நேர் அழுங்குரல் கேள்—

“பெயர்ந்து நான் இவ்விடம் லீட்டு,

பாரிடம் ஒரு நாழிகை அளவிற்குந் தால்

பாவ நிவாரணம் அடைவேன்—”

‘சூர் அடர் நீயும் இவ்விதஞ் செய்துன்
துகள் இடைத் தருள் பெறுதேனோ?’

௩-ம். அதிகாரம்.

பாக்கிய சம்பூரணம்.

வேத விரோதியின் கிர்ப்பாக்கிய சாவைப் பார்த்த
கீழ்த்திசைப்பரதேசி, சர்வேசுரன் தன்னை இவ்வித கொடிய
சாவிலின்று காப்பாற்றினதற்காக நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்
திரஞ் செய்த பின், தான் உத்தேசித்து வந்த வேலையை
முடிக்கும்படி யூதவர்த்தகர்கள் குடியிருந்த தெருவுக்குப்
போனான் அங்கே ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து யூதவர்த்
தகனிடம் போய், அவனுடைய கணக்குப் புஸ்தகத்தில்,
இத்தனை வருஷங்களுக்கு முன் இன்னனுக்குக் கடன் கொ
டுத்ததின் விவரம் இன்னதென்று பார்க்கும்படி கேட்டான்.
பார்க்கையில் பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன் மேற்படி
பெயருள்ள ஒருவன் கடன் வாங்கினதாகவும், அந்தக் கட
னை அவன் பெயரால் பபியோலா வென்ற செல்வப் பெரு
மாட்டி தீர்த்ததாகவுங் கண்டிருந்தது. பரதேசி ஆச்சரி
யப் பரவசமாய் நிற்கும்போது, யூதவர்த்தகன் சொல்
வான்:

“என்னுடைய பலநாளைய அநுபவ வாயிலாய் நான்
அறிந்ததில், இதுதான் முதல விசை ஒருவன் கடன்
வாங்கி, தவணை தப்பி ஒடிப்போய், பிற்பாடு தன் கடனைப்
பற்றி விசாரிக்க வந்தது ஐயா, நீர் கிறீஸ்துவராய் இரு
க்கவேண்டும்.”

“ஆம்! ஐயா, சர்வேசுரனுடைய கிர்பையால் நான்
கிறீஸ்துவன்.”

“ஐயா, உமக்குக் கடன் கொடுத்தவர் என் தகப்பனார் இபிராம். இப்போது அவர் அபிராம் என்பவரிடம் போய் விட்டார். உமக்குப் பணம் தேவையானால், சொல்லும், சரசமான வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கிறேன்.”

பாதேசி யூதனுக்கு வந்தனஞ் சொல்லி, பபியோலா வீட்டுக்கு நேரே போனான். போகும் வழியில் வேலைக்காரன் தூர்சுவாதனைக் கண்டபோது, இருவரும் தங்களுடைய பழைய நானாயச் சங்கதிகளைப்பற்றி ஒரு வாதத்தையும் பேசவில்லை. கடந்தது எல்லாங் கடந்தாயிற்றென்று, அதை நினையாமல், பாதேசி பபியோலாவைக்கண்டு பேச அது தகுந்த நேரமாவென்று மாத்திரங் கேட்டான். இவனுக்காகவே பபியோலா வீட்டில் காத்திருந்ததால், தூர்சுவாதன் பாதேசியை வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போனான்.

பாதேசி வருவதைக் கண்டவுடனே பபியோலாவின் மனம் பதைத்துத் துடித்தது. அவன் அவன் முன் வந்து வெகு தாழ்மை வணக்கத்தோடு நின்று சொல்வான் :

“அம்மா, உங்களுக்கு ஞாய சட்டப்பிரகாரஞ் செல்ல வேண்டியதைச் செலுத்த வேண்டுமென்கிற கடனும், என் நன்றி அறிதலை உங்களுக்குக் காட்டவேண்டுமென்னுங் கிரம நீதியும் இல்லாவிடில் உங்கள் கண் முன் வரும் படி நான் ஒருபோதுங் துணிய மாட்டேன்.”

“ஒரோன்சியா! இதல்லவா உன் பெயர். (அவன் ஆமா என்று தலையை அசைத்தான்) நீ எனக்குச் செலுத்தவேண்டிய கடன் ஒன்றும் இல்லை. நம்மிருவருக்கும் பொதுவான ஒரு கடன் ஏதென்றால், நாம் ஒருவரோடு வரைச் சினேகிக்கவேண்டும். இதுதான் வேதவாக்கியம்”

“அம்மா, உங்களுடைய ஷெர்த் தயாளகுணம் எத்தன்மைத்தென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். நீங்கள் என்

சகோதரியை உங்கள் வீட்டில் வைத்து, பெற்றதாயிலும் அதிக பட்ச பாந்தவத்துடன் காப்பாற்றி வந்தீர்கள்.”

“ஒரோன்சியா, நான் உன் சகோகரிக்குச் செய்ததைப் பார்க்கிலும், அவள் என்னால் கணததுச் கொல்ல முடியாத வகையில் எனக்கு நன்மை செய்திருக்கிறாள். அவள்தான் சர்வேசுரனுடைய சம்மனசாய் என் வீட்டுக்கு இரட்சணியங் கொண்டு வந்தாள். என்னை அஞ்ஞான அந்தகாரத்திலிருந்து சத்திய வேத பிரகாசத்துக்குக் கூட்டிவந்தவள் அவளே.”

“அம்மா, என் சகோதரிக்கு நீங்கள் இவ்வளவு செய்தது போதாதென்று, உங்கள் தயவுக்கு எவ்வகையிலும் அபாத்திரான என்க்குங்கூட மாறுதவி தேடாத பேருதவி நீங்கள் செய்ததாக இன்று காலமேதனை நான் அறிந்தேன்.”

“அப்படி நான் ஏதுஞ் செய்ததாக எனக்கு ஞாபக மில்லையே.”

“அப்படியானால் நான் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். பலஸ்தீனா தேசத்தின் சமீபத்தில பெரிய வனத்திரம் ஒன்றிருக்கிறது. அதிலே அநேகம் பேர்கள், உலக சுகத்தை வெறுத்து, மடங்கீளிலிருந்து, ஜெபத்திலுந் தபத்திலும் பற்பல வேலைகள் செய்வதிலுந் தங்கள் ஜீவிய நாளைச் செலவழிக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தபசிகளின் மடங்களைப்பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?”

“பலமுறை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். வனவாசிகளான சின்னப்பர், அந்தோனியார், இவர்களுடைய பெயர் இங்கே சிறுபிள்ளைகளுக்குத் தெரியும்.”

“அம்மா நான் வனவாசி அந்தோனியாரின் சீஷர்களிலொருவன். பல வருஷம் அவர் மடத்தில் தீரணிருந்தி

தபசு செய்தாலும், என் மனதில் ஒருக பீலே, முன்பேரல் பதிந்து என்னை இராப்பகலாய் வருத்தினது. நான் உரோ மையை விட்டுப் புறப்படு முன்னே ஒரு யூதவாத்தகனிடத்தில் பெருந்தோஷாக அநீதமான வட்டிக்குக் கடன் வாங்கினேன். வாங்கின கடனைச் செலுத்தாமல் ஒடிப்போனேன். இப்போ பதினைந்து வருஷமாகின்றது. வட்டியுந் தொகையும் பெருகி ஏறிப்போய் விட்டது. கடனை உத்தரிப்பது நீதிசட்டம். ஆனால் வனத்திலிருந்து பாயுங் கூடையும் பின்னி முடைந்து பிழைப்பவனாலே எப்படிக்கூடும்?

“நான் வாங்கின கடனை இறுக்க ஒரு வழி மாத்திரம் எனக்கு உண்டு. எனக்குக் கடன் கொடுத்த யூதனிடம் வந்து, அவன் காவில் விழுந்து அவனுக்கு அடிமையாய் இருந்து, அடி உதைபட்டு தொண்டு செய்வது ஒன்றுதான் நான் செய்யக்கூடியது. சேசநாதர்கவாமியே எனக்காக மோட்சத்திலிருந்து வந்து தம்மை அடிமையாய் மனிதருக்கு விற்றபோது நான் இப்படிச் செய்ய அஞ்சலாமோ?

“இன்று காலமே யூதவர்த்தகனைத் தேடிப் போய் அவன் கணக்குப் புஸ்தகத்தைப் பார்க்கும்போது, நான் கொடுக்கவேண்டிய கடனை நீங்கள் முழுதும் திராத்ததாக அதில் பதிந்திருந்தது. ஆனதால் யூதவர்த்தகனுக்கு அல்ல, அம்மா, உங்களுக்குத் தான் நான் அடிமை” — என்று சொல்லி, பபியோலா முன் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தான்.

பபியோலா கண்ணீர் சிந்தி தேம்பி விம்மி அழுது அவனை அன்போடு தூக்கி: ஒரோன்சியா, எழுந்திரு, நீ எனக்கு அடிமையல்ல, சகோதரன் என்று சொல்ல, இருவரும் உட்காரந்தாரகள். பபியோலா அவனைப் பார்த்து சகோதரா நீ எப்படி கிறீஸ்துவின் ஆணைய் உன் சரிநீதிமம் என்ன, என்று கேட்க பாடித்தி சொல்வான்;

“அம்மா, என் சரித்திரத்தைச் சுருக்கமாய் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். நான் இந்த இராஜதானியை விட்டு, எனக்கு எம தூதனாய் வாய்ந்த ~~வாய்ந்த~~ ஏரோட்டனோடு இராத்திரியே புறப்பட்டு, கப்பல் ஏறி சைப்ரஸ் என்ற தீவுக்குப் போனோம். நாங்கள் போன இடம் எல்லாந் தூர் அதிரஷ்டமுங் கூட வந்தது. தூர் அதிரஷ்டமா? இல்லை, அம்மா, அது தேவ சாபம். இதிலிருந்து பலஸ்தீனாதேசத்தின் காசா பட்டணத்துக்குச் சேர்ந்தோம். கையில் காசின்றி, குடிக்கக் கஞ்சியின்றி, மெத்த வருத்தப்பட்டோம். இப்படியிருக்கையில், அந்தப் பட்டணத்தில் கிறீஸ்துவர்களுக்கு விரோதமான பெருங்கலகமிருந்ததால், கிறீஸ்துவர்களைத் தேடிப் பிடித்து, காட்டிக் கொடுத்து, பணஞ் சம்பாதிக்கும்படி எவுரோட்டன் என்னைக் கூப்பிட்டான். இதுதான் என் ஜீவிய காலத்தில் முதல்விசை, நான் இவ்வித அக்கிரமஞ் செய்ய சமமதிக்கமாட்டேனென்றது.

“ஒருநாள் எவுரோட்டன் என்னை அந்தநங்க இடத்துக்குக் கூட்டிப் போய் எனக்குச் சொல்வான் :

“ஒரோன்சியா கேள், நமது குடும்பத்தை நல்ல ஸ்திதிக்குக் கொண்டு வரக்கூடாவிடில், ஜீவிப்பதிலுஞ் சாவது உத்தமமென்று ஆணையிட்டிருந்தேன். அதை நிறைவேற்ற காலம் வந்தது. இதோ நஞ்சு கலந்த இரண்டு குப்பிகள். *நீ இதைக் குடியென்று பெரிய குப்பியை எனக்குக் கொடுத்து, சின்னதை அவன் குடித்தான். நான் குடிக்க மாட்டேன் என்றேன். அவன் பேய் ஆவேசங் கொண்டவன் போல், என்னைப் பிடித்து கீழே தள்ளி, செத்தால் நாம் இருவருங் கூடச் சாகவேண்டுமென்று என் வாங்குள்ளே குப்பிக்குள் இருந்ததெல்லாம் ஊற்றினான்.”

“நான் பிரஞ்ஞை அற்று வெகு நேரங் கீழே கிடந்த பின்பு, கடைசியில் விழிக்கும்போது, நான் திரை விழுந்து, வளர்ந்து தென் டிய தாடியுள்ள ஓர் ரிஷி என் கிட்ட நின்று, குளிர்ந்த ஜலங் குடிக்கும்படி எனக்குக் கொடுத்தார். எவ்ரோட்டன் எங்கே என்று பார்க்கும்போது பக்கத்தில் விழுந்து செத்துக் கிடந்தான். எப்படி அவனைப் போல் நானுஞ் சாகவில்லை என்று எனக்குத் தெரியாது.”

“என் கிட்ட நின்ற ரிஷியின் பெயர் இலாரியன். இவர் அந்தோனியாருடன் எஜிப்த் தேசத்தில் பல வருஷம் இருந்து புண்ணிய ஒழுக்கத்தில் தேர்ந்த பின்பு பலஸ்தீன் தேசத்தில், ரிஷிகளின் மடம் கட்டும்படி வந்தவர். அவருடைய சீஷர்கள் பலபேர் அங்கே இருந்தார்கள். என்னைத் தங்கள் மடத்துக்குத் தூக்கிப்போய் ஆதரித்தார்கள். அவர்களுடைய தர்ம நடக்கையையும், பக்தி ஒழுக்கத்தையும் பார்த்தபோது, என் தாயார், சகோதரி, இவர்களின் ஞாபகம் வந்தது. நான் செய்த பாவாக்கிரமங்களுக்காக அழுதேன். ரிஷி என்னைத் தேற்றி, ஞான உபதேசங் கற்பித்து, எனக்கு ஞானஸ்நானங் கொடுத்தார்.”

“ஆ! ஓரோன்சியா, நாம் இருவருஞ் சத்திய திருச் சபையாகிற தாயின் பிள்ளைகள். உன்னைப் போல் நானும் ஞானஸ்நானம் பெற்றிருக்கிறேன். இனி நீ என்னச் செய்யப் போகிறாய்?”

“அம்மா, நான் செய்யும்படி வந்த அலுவலைச் செய்து முடிந்தேன். என் கடனைத் தீர்க்கவும், அக்னேசி அம்மாள் கல்லறையில் ஒரு காணிக்கை வைத்து அவளைப் பிரார்த்

திக்கவும் வந்தேன். இவ்விரண்டு முடிந்ததால் திரும்பி நான் வனத்துக்குப் போகிறேன்.”

“ஆனால் இவ்வளவு தூரம் போகும்படி வேண்டிய பணம் உனக்கு இருக்கின்றதா?”

“அம்மா, வழியில் யாசகஞ் செய்து, தர்மமாக எனக்குக் கொடுப்பதை வாங்கிச் சாப்பிட்டுப் போவேன். கிறீஸ்துவர்களான சகோதரர் வெகு தயாளமும், இரக்கமும் உள்ளவர்கள். ஆனால் உங்கள் வீட்டுக்கு நான் வந்ததற்காக கொஞ்சங் கஞ்சித் தண்ணீர் மாத்திரங் கொடுத்தால் போதும்.”

இருவரும் எழுந்து போகும்போது, ஒரு பெண்பிள்ளை அலறிப் பதறி ஓடிவந்து பபியோலாவின் தூலில் விழுந்து, அம்மா, அம்மா, என்னைக் காப்பாற்றுங்கள், என்னைக் கொல்லும்படி துறத்திக்கொண்டு வருகிறான் என்று சொன்னான்.

பபியோலா அவளைத் தூக்கிப் பார்க்கும்போது, அவள் தன் வீட்டில் முன் வேலை செய்த அபிரா என்பவளென்று அறிந்து, என்ன விசேஷம், யார் துறத்தி வந்தது என்று விசாரித்தாள்.

அதற்கு அபிரா சொல்வாள் : “அம்மா, என் புருஷன், அபாக்யன், நாள்தோறும் குடித்துப் போட்டு குடிவெறியில் என்னை அடிப்பது வழக்கம். ஆனால் இன்றைக்குச் செய்யாத கொடுமை எல்லாஞ் செய்து என்னைக் கொல்லும்படி அம்பும் வில்லும் எடுத்துக்கொண்டு துறத்தி வந்தான். நீங்கள் தாண்டி என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்.”

“அபிரா, பயப்படாதே. என் வீட்டில் இருக்கு மட்டும் உனக்கு மேடும் பராதும்.”

“மெய்தான், அம்மா, அதினாலே தான் உங்களிடம் ஒடி வந்தேன். அம்மா, கிளேசியா கிறீஸ்துவனானதுபோல நானும் கிறீஸ்துடாக ஆசையாய் இருக்கிறேன்.”

“வாஸ்தவமா, அபிரா? இந்த யோசனை எப்படி உனக்கு வந்தது?”

“பலகாளாய் எனக்கு இருந்தது. கிறீஸ்துவர்களை நான் பார்க்கும்போதெல்லாம், அவர்கள் முகத்தில் வசீகர களையுஞ் சந்தோஷமும் இருப்பதைக் கண்டு, நானும் கிறீஸ்துவனானால் எனக்கும் பூரண சந்தோஷமும் இருக்கும் என்று யோசித்தேன். இது முதல், கிறீஸ்து வேதத்தின் பிரதான சத்தியங்களை எனக்கு அறிமுகமுள்ள ஒரு கிறீஸ்துவப் பெண் இரகசியமாய்ச் சொல்லிக் கொடுத்தாள்.”

“அப்போது ஒரோன்சியன் கேட்பான் : “ஜூபலா எவ்வளவு காலம் உன் புருஷன் உன்னை இப்படி நிஷ்ரோமாய் நடத்தி வந்தான்?”

“அநேக வருஷங்களுக்கு முன், எவுரோட்டன் என்ற ஒரு கொடியன் என்னை இரகசியமாய்க் கூப்பிட்டு, நஞ்சு கலந்த இரண்டு குப்பிகள் கேட்டான். அதில் ஒன்றில் தன பகைவனைக் கொல்லும்படி விஷமுள்ள நஞ்சும், வேறொன்றில் தன்னை மயக்கி சித்தஸ்வாதீனம் இல்லாமல் இருக்கும்படி செய்யத்தக்க நஞ்சுங் கலக்கும்படி சொன்னான். நான் அப்படியே செய்து, சின்னக் குப்பியில் கடும் விஷமும், பெரிய குப்பியில் மயக்கம் உண்டாக்குந் நஞ்சுங் கலந்து அவன் கையில் கொடுக்கப் போகும் வேளையில், என் புருஷன் அந்தப் பக்கம் வந்ததால், இதை எவுரோட்டனுக்கு விவரிக்கச் சமயம் இல்லை. அவனுங் குப்பிகளை வாங்கிக்கொண்டு ஒடிப்போனான். இதினாலே யாருக்காவது பெரிய ஆபத்து வந்திருக்கலாம்.”

ஒரோன்சியன் தன்னை இவ்விதங் காப்பாற்றின சர்வேசுரனுக்கு நன்றி அறிந்த ஸ்தோத்திரஞ் செய்தான். இப்படிப் பேசிக் கொண்டிருக்கையில் அபிரா, ஐயோ கொன்றான், என்று கதறிக் கீழே விழுந்தான். பாரீக்கும் போது அவன் நெஞ்சிலே ஒரு அம்பு பாய்ந்து, இரத்தம் நதிபோல் ஓடிவந்தது. அந்தச் சமயத்தில் நாமீதியன் ஒரு வன் தன் வில்லை வளைத்துக்கொண்டு குதிநாமேல் ஏறி விராவாய் ஓடினான்.

ஜூபலாவின் அவஸ்தையைக் கண்டு, பபியோலா கேட்பாள் :

“நீ கிறீஸ்துவளாய்ச் சாக ஆசையாய் இருக்கிறாயா?”

“ஆமா அம்மா, மெத்த ஆசையாய் இருக்கிறேன்.”

“சர்வேசுரன் ஒருவர் என்றும், அவரிடத்தில் பிதா, சுதன், இஸ்பிரீத்து சாந்து வாகிற மூன்றாட்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும் விசுவசிக்கிறாயா?”

“அம்மா, திருச்சபை படிப்பிப்பது எல்லாம், நான் உறுதியாக விசுவசிக்கிறேன்.”

“சேசுக்கிறீஸ்துநாதர்சுவாமி நம்முடைய பாவங்களுக்காக மனிதனாய்ப் பிறந்து, பாடுபட்டு மரித்தார் என்று விசுவசிக்கிறாயா?”

“அம்மா, நீங்கள் விசுவசிப்பதெல்லாம் நானும் விசுவசிக்கிறேன்.” இப்படிச் சொல்லும்போதே அவஸ்தை அதிகரித்தது. ஒரோன்சியன் ஒடிப்போய் ஊற்றிலிருந்து தண்ணீர் தன் கையில் அள்ளி வந்து அபிராவின் தலையில் ஊற்றி, ஞானஸ்நானம் கொடுக்கும்போது சொலதும் வாக்கியத்தைச் சொன்னான்.

ஜபலா ஞானஸ்நானம் பெற்றவுடனே கண்ணை விழித்துப் பார்த்து, சந்தோஷத்தின் அடையாளங் காட்டி, தன் பாவத்துக்குப் பரிகாரமாகச் சிந்தின இரத்தத்தோடு ஞானஸ்நானத்தின் தண்ணீருங் கலந்து சேர, பாக்கியவதியாய் இறந்தாள்.

பிரோதத்தை எடுத்துக் கிறீஸ்துவர்களுக்குத் தக்க வகையாய் அடக்கஞ் செய்யும்படி தூசுவாதனுக்குச் சொல்லி, பபியோலாவும் பரதேசியும் வீட்டுக்குள்ளே போனார்கள். பபியோலாவின வீடு முன இருந்ததற்கும், இப்போது இருப்பதற்குமுள்ள வித்திபாசத்தைக் கண்டு ஒரோன்சியன் அதிசயப்பட்டான். இப்போதோ, வீட்டில் விநோத காட்சிப் பொருள்களும், விஜித்திரங்களும், ஒன்றும் இல்லை. எல்லாம் வெகு சாதாரணமாய் இருந்தது.

இப்படி வீட்டைப் பார்த்து வரும்போது, ஓர் இடத்தில் முத்து நவரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓர் பெட்டி தினாயால் மூடி இருந்தது. தினாயை இழுத்துப் பார்க்க, பெட்டியின்மேல் பின்வரும் வாக்கியம் பதிந்திருந்தது.

“பாக்கியவதியான மீரியா கொடியர் ஐகயால் சிந்தின இரத்தம்.”

ஒரோன்சியன் இதை வாசித்தவுடனே, முகம் வெளுத்து, மனம் பதைத்து நிற்பதை பபியோலா சண்டு, அவனைத் தேற்றி, ஒரோன்சியா, நாம் இருவரும் நாணி வெட்கப்படும்படி செய்யத்தக்கது இந்தப் பெட்டிக்குள் இருக்கின்றது. ஆனால் அவநம்பிக்கைக்கு இடமில்லை, என்று சொல்லி பெட்டியைத் திறந்தாள். அதற்குள் மீரியாவின் ஜூனிகத் துண்டும் அதின்மேல் இரத்தக் கறைபிடித்த கூர்மையான இரண்டு ஆயுதங்களும் இருந்தன. இவைகளில்

ஒன்று, பபியோலா தன் யௌவன காலத்தில் கையில் வைத்திருந்த எழுத்தாணி போன்ற ஆயுதம். வேறொன்று புல்வியன் தன் இடையில் மறைத்து ~~கொண்டு~~ திருந்த கட்டாரி.

இவைகளைக் காட்டின பின்பு பபியோலா சொல்வாள் :

“ஒரோன்சியா, நாமிருவரும் அறியாமல் மீரியாவைக் காயப்படுத்தினோம். ஆனால் நான் அந்த நீஷ்ரே செய்கையைச் செய்த அந்த நாளில் உன் சகோதரி காட்டிய உத்தம தர்ம குணம் நான் மனந்திரும்ப ஏதுவாயிருந்தது. உனக்கும் அப்படித்தான் அல்லவா?”

“அம்மா, எனக்கும் அப்படியே. ~~என்~~ சகோதரி அந்தநாளில் உங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றத் தன் உயிரைக் கொடுக்கும்படி நடுவில் விழுந்ததை நான் பார்த்தது முதல், சர்வேசுரனுடைய தேவ வரப்பிரசாத ஒளி என் மனதில் உதித்தது.”

“ஒரோன்சியா, தையுள்ள சர்வேசுரன் இவ்வகையான உபாயங்களைத்தான் சாதாரணமாய்ப் பிரயோகிக்கின்றான். சேசுநாதர் சுவாமி சிந்தின இரத்தம் வேதசாட்சிகளுக்கு உறுதியுந் திடனுங் கொடுக்கின்றது. நாம் வேதசாட்சிகளின் இரத்தத்தைப் பார்த்து, அவனைத் தேடிப் போகின்றோம். வேதசாட்சிகளின் இரத்தம் நமக்காக சாவேசுரனிடம் அபயமிடுகின்றது. சேசுநாதருடைய அளவிலாப்பேறுள்ள திரு இரத்தம், நம்மைச் சுத்தமாக்கி அர்ச்சிக்கின்றது.”

“ஓ! கிறிஸ்துவர்கள், வேதசாட்சிகளாய் மரித்தபின் கியவான்களை மீறஞ் போகாமல் அவர்களுடைய பண

ணிய ஒழுக்கத்தை என்றும் ஒரு மேல்வரிச்சட்டமாய்க் கண் முன் வைத்து சீரான பாதையில் நடப்பார்களாக.

“வேதாடிகளின் இரத்தந் திருச்சபையின் வித்தாகி, சத்திய வேதந்தழைத்துச் செழித்து, எங்கும் பரம்பி, சகல ஜாதி ஜனங்களுக்கும் நித்தியானந்த பாக்கியங்கொடுப்பதாக.”

இதைச் சொன்னபின் இருவரும் முழங்காலிலிருந்து வெகு நேரம் ஜெபஞ் செய்தார்கள்.

அதன் பின்பு ஒரோன்சியன் எழுந்து புறப்பட்டு சீரியா நாட்டின் வனந்தரத்துக்கு முன்போல் தபஞ் செய்யப் போனான். அங்கே மலையின கணவாயோரத்திலிருக்குங் கல்லறைக்குள், சர்வேசுரனிடஞ் சமாதானமாய் நித்திரை செய்கின்றான்.

பபியோலா, மீதியாயிருந்த தன் ஜீவிய நாட்களைப் புண்ணியதர்ம ஒழுக்கத்தில் செலுத்தியபின், தன் செல்வ பாங்கி அக்நேசி, மீரியா, இவர்களுடன் நித்திய சமாதானத்தில் இளைப்பாறும்படி பாக்கியவதியாய் தன் காலகதியை அடைந்தாள்.

திருச்சபை வெற்றியின் அற்புதகாட்சி

1. முன்னெதிரிலே முறையொடு வரும் ஜெய காட்சி
என்னெதிரிலே இருப்பதால் இசைப்ப நான் கேளீர் !
தன்னெதிரிலாக் கதிரொளி விசம்பிடை தாவி
பொன்னெதிரொளி என அருளுதையம் போன்றே.
2. செம்மை வாஞ்ஞளிச் சிறப்பினைக் கண்ட அச்சணமே
வெம்மையோடெரிதீயிலே வெருண்டெலாப்பேயும்
தம்மை மூழ்கியே ஒளித்ததில் துயரினைநாழா,
பொம்மை ஆடலபோல் துடித்தழுதயர்விலாப் பொடிப்
[பார்.
3. முந்தும் ஆதியை முறையில்லாப் பழித்துரை பேசி
நிந்தையானபோர் மதியிழந்தேவிய நீசச்
செந்துபோன்ற மானிடர் பவச் செய்கையை வெறுத்து
எந்தை ஆண்டவன் பதமலர் ஏற்றிடல் துணிவா.
4. நீண்ட நாளளவாகவே மனத்தினில் நிறைந்து
சூண்டவே பெரும் நெருப்பென சுடுகுகடுகோபம்
ஆண்டு நீங்கிட அமர்ந்திடப் போர்வகை அனைத்தும்
வேண்டுமேல் அறம் விருப்பொடு எவளையுஞ்சேர்க்கும்.
5. தேவபத்தியுஞ் சீர் அருள் முதற் பல அறமும்
காவல் செய்துயிர் காத்திடும் நாணமும் நிறையும்
சேவ்னுக் கொளி தருங் கொடை சீர்மையும் அன்புநீ
மேவிப்போன்றிடவீட்டிடை வாழுவர் போன்றே.

6. சீர் எலாம் நிறை ஜெகம் புகழ் உரோமை மாநகரோ !
 பார் எலாம் நிகரற்றுயர் வெற்றியார் பதியே !
 ஏர் எலாது திருமறை தாங்கும் இல்லிடமே !
 நேரிலா ஜெய அரசியாய் நீடு நீ வாழ்வாய் !
7. இலங்கும் வான்குடர் எரித்திடும் இந்தியா நாடே !
 கலங்கி அஞ்சியே கவலையுற்றயாவது ஏனோ ?
 துலங்கும் ஞானமாம் விளக்கம், நல்லொளி யிகத்தெளிக்க
 நலங் கொண்டோடுகி நீ மெய் மறைக்குடையின் கீழ்
 [வாழ்வாய்.

